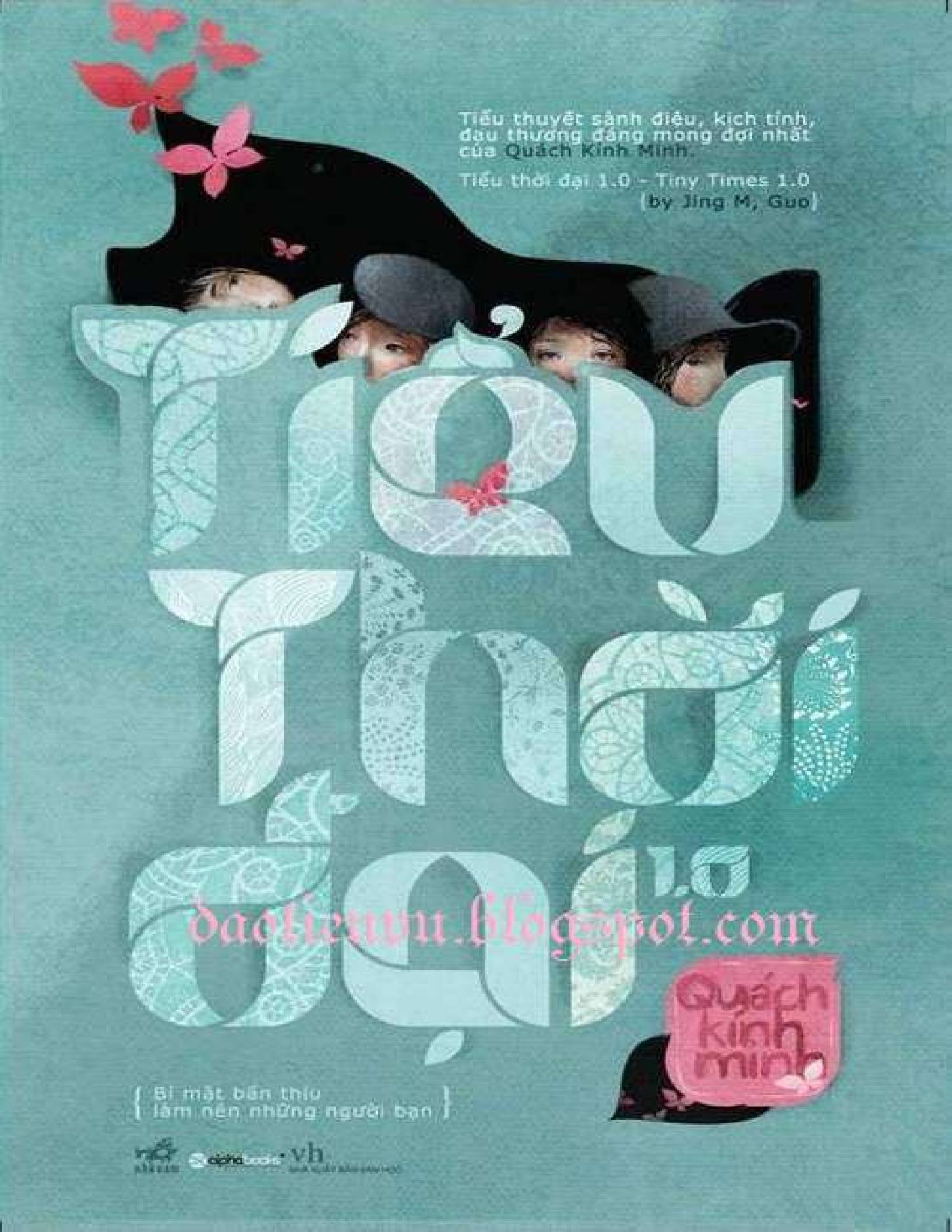

daotieuu.blogspot.com

Mục lục

Chương 1A

Chương 1B

Chương 2A

Chương 2B

Chương 3A

Chương 3B

Chương 4A

Chương 4B

Chương 5A

Chương 5B

Chương 6A

Chương 6B

Chương 6C

Chương 7A

Chương 7B

Chương 7C

Chương 8A

Chương 8B

Chương 8C

Chương 9A

Chương 9B

Chương 9C

Chương 10A

Chương 10B

Chương 10C

Chương 11A

Chương 11B

Chương 12A

Chương 12B

https://thuviensach.vn

Chương 13A

Chương 13B

Chương 14A

Chương 14B

Chương 15A

Chương 15B

Chương 16A

Chương 16B End

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 1A

CHƯƠNG 1

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Tờ Nhân vật và thời đại số mới nhất mở ra, tiêu đề trên trang nhất: "Thượng Hải và Hồng Kông, đâu là trung tâm kinh tế của tương lai". Bắc Kinh đã sớm bị bỏ xa hàng trăm mét, chưa nói đến kinh tế Đài Bắc đang tụt dốc kinh hoàng.

Mỗi ngày, vô số con người tràn về cái thành phố đang xoay chuyển chóng mặt này - mang theo những kế hoạch vĩ đại hoặc những ấc mơ bong bóng giữa ban ngày; mỗi ngày, lại có vô số con người rời bỏ rừng nhà chọc trời lạnh lùng và xa lạ - để lại nước mắt sau lưng.

Cô nhân viên văn phòng trẻ đeo túi xách Marc Jacobs, gắng len lỏi chui khỏi đám đông ồn ã ở ga tàu điện ngầm, chân giày cao gót mười phân lướt như bay lên bậc cấp, bịt mũi ngoảnh mặt bước nhanh qua người ăn mày áo quần rách rưới.

Nơi hành lang công sở, đám người chờ phỏng vấn xin việc ngồi cả dãy dài, mươi phút lại có một người trẻ tuổi bước khỏi phòng, ném tập hồ sơ cá nhân trên tay vào thùng rác.

Trong quán Starbucks, vô số khuôn mặt phương Đông vội vã xách túi ấy đựng cà phê đẩy cửa kính bước ra ngoài. Vài người vừa điện thoại, vừa lấy cốc cà phê ra uống vội uống vàng; có người cẩn thận cầm túi ấy, chui vào chiếc xe đen đỗ đợi bên đường, đến thẳng văn phòng của ông chủ. Đối lập

https://thuviensach.vn

với hình ảnh đó, là những khuôn mặt phương Tây đang nhàn nhã ngồi bên trong, mắt nheo nheo đọc Shanghai Daily, hay cầm điện thoại di động cười lớn: “What out your holiday?”

Trong các tiệm hàng hiệu dàn ngang từ số 1 đến số 18 trên phố Bund, nhân viên phục vụ mặt lạnh như băng, thỉnh thoảng có một, hai nữ khách hàng đeo kính râm to đại thận trọng dùng hai ngón tay kẹp món đồ, ẻo lả kéo khỏi á treo, liếc nhìn như thể quần áo ấy bị phun thuốc độc, rồi vừa khi đám nhân viên trong tiệm nét mặt bỗng rạng ngời như hồn nhập lại xác chực lao tới chào mời ới thiệu, đột ngột buông nhẹ tay, món đồ soạt một tiếng rơi trở về trong dãy á áo dày đặc. Trong các cửa tiệm bán đồ xa xỉ trên phố Bund, nhân viên bao giờ cũng đông hơn khách hàng. Tôn chỉ ở đây là: nhất định phải có năm người cùng lúc phục vụ một khách.

Còn trên đại lộ bên kia sông chỉ cách phố Bund có một con đường, vô số du khách từ các nơi đổ về đều cầm máy ảnh, tranh nhau chiếm những chỗ chụp hình đẹp nhát. Họ mặc các loại áo quần mua ở cửa hàng một á rẻ tiền, hò hét bằng đủ thứ giọng địa phương: “Xem chỗ này này! Xem chỗ kia kìa!” Bọn họ, và thế giới hàng xa xỉ của con đường đối diện, chỉ cách nhau hơn hai chục mét.

Trong con ngõ cũ, một người đàn bà đầu tóc rối bung sau một đêm ngủ xách bô đi về phía nhà xí công cộng, ánh mắt chất chứa nỗi oán hận và không cam lòng, tích lũy suốt bao tháng năm ròng rã.

Còn dưới chân tòa nhà số 8 đường Tề Nam, một dãy xe hơi sang trọng đỗ dài, đợi đón đưa các quý phu nhân bên trong, họ đã mất ba tiếng đồng hồ trang điểm chỉ để ra ngoài uống một tách trà trưa.

Đó là một thành phố đang phát triển với tốc độ ánh sáng. Ham muốn vật chất quay cuồng, cơ hội làm àu nờ rộ khiến thành phố trở nên rối rắm phức tạp như một mê cung dưới lòng đất.

https://thuviensach.vn

Đây là một thời đại lạnh lùng bén sắc như dao găm.

Khoét trên tim người từng hố rồi từng hố, tí tách thả vào những trái lựu đạn. Hai cực àu nghèo phân hóa nhanh chóng, trắng trợn xé linh hồn con người làm hai nửa.

Chúng ta nằm trong ổ chăn con con, chúng ta bé nhỏ tới mức dường như chẳng là gì cả.

Tiếng chuông báo thức nhọn hoắt châm nhói đau màng nhĩ, theo bản năng sinh tồn, tôi quẳng ngay cái đồng hồ ra xa. Sau đó là một khoảng yên lặng mỹ mãn.

Nhưng kết quả là: nửa tiếng sau, tôi hét lên tỉnh ấc, thấy cái đồng hồ đã bình yên chìm nghỉm trong xô nước để tưới hoa tối qua, do tôi lười biếng chưa cất lại vào nhà vệ sinh bị bỏ quên cạnh ường, thế là tiếng hét thứ hai liền có vẻ bất lực hơn.

Tôi đem đồng hồ đặt ra ban công, hy vọng nước bốc hơi hết nó sẽ vẫn kiên cường sống tiếp ống như cái điện thoại cầm tay từng bị chìm trong cốc trà của tôi. Để đẩy nhanh tốc độ nước bốc hơi, tôi cầm cái đồng hồ vẩy mạnh mấy phát, hòng mong nước bên trong văng ra sạch. Nhưng khi dừng tay, tôi mới phát hiện ra cái nắp mặt sau đồng hồ đã không cánh mà bay một cách thần kỳ, liền đó nghe vọng lên tiếng hét thất thanh của một phụ nữ trung niên dưới tầng: “Á! Muốn chết à!”

Lần trước phải nghe câu này là lúc tôi làm rơi tấm chăn bông nặng mười cân trên ban công xuống. Đúng hôm bà Trương tầng dưới vừa ở hiệu làm tóc về, tóc trên đầu vấn cao hai mươi phân với ngót nghét một cân keo tóc, đang nhìn ngó xung quanh, đột nhiên thấy trời đất tối mù.

Bên trong tòa nhà cao cấp nằm giữa khu trung tâm Thượng Hải, một bầu không khí cao quý u nhã thong dong chảy qua các bề mặt kiến trúc mạ vàng.

https://thuviensach.vn

Cố Diên Thịnh đang gọi di động, ra dấu cho cô úp việc đứng bên rót trà sữa vào cốc trà hiệu Hermès, mặt trời 7 rưỡi sáng vừa vặn chiếu qua bức rèm cửa sổ Ai Cập cực lớn, rọi lên mặt ông. Khuôn mặt đường nét rõ ràng, năm mươi tuổi mà trẻ như bốn mươi. Đương nhiên, đó là nhờ có cô con gái hàng ngày bắt ông uống vài loại thực phẩm chức năng chống lão hóa và chọn úp kem dưỡng da cao cấp dành cho nam ới.

Cô con gái đang ngồi đối diện uống cà phê, tay loạt soạt ở tờ Kinh tế tài chính cô giúp việc mang dưới lầu lên. Cố Ly khẽ đưa tách cà phê đã cạn ra trước mặt cô úp việc, không nói, mắt cũng không rời tờ báo, chỉ dừng tay ữa khoảng không. Lát sau, tay thu về, trong tách đã rót đầy cà phê Brazil mới.

Cố Diên Thịnh mỉm cười hài lòng, tiếp tục điện thoại, “Không có gì không thể dỡ bỏ, có là mồ mả cậu cũng cứ đạp bằng xuống mà xây nhà lên cho tôi. Đào thấy xương trắng? Thế thì đào sạch lên! Còn nữa, mảnh rừng trồng mới bên Hắc Long Giang, chỗ đó báo giá chưa? Nếu đổi sang đô la... ừ, tỷ á hôm nay bao nhiêu? Nếu được, cậu úp tôi đưa cái...” Cố Diên Thịnh vừa dừng lời uống hớp trà sữa, đã nghe Cố Ly ngồi trước mặt bình thản buông một câu: “1 đổi 7,46.”

“Lily, con nói gì?” Cố Diên Thịnh nhìn sang.

“Con bảo, tỷ á đô la hôm nay là,” Cố Ly ngước khỏi tờ báo, “1 đổi 7,46,” rồi lại cúi đầu đọc tiếp. Mãi khi Cố Diên Thịnh chuẩn bị ra ngoài, nó mới ngẩng lên: “Bố, nếu không định đi dự lễ hội váy xòe Hawaii, bố thay ngay cái cà vạt hoa hòe hoa sói kia ra có được không?” Cố Ly thoáng ngừng lại, quay sang Lucy (tên cô giúp việc): “Chị mang cái cà vạt Hermès xanh đậm tôi mua ra đây.”

Dứt lời, nó mỉm cười với bố. Trán Cố Diên Thịnh rịn ra một ọt mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Cửa vừa đóng, mẹ của Cố Ly từ phòng ngủ len lén bước ra, con ngươi long lanh đảo quanh một lượt, liếc Cố Ly với ánh nhìn kỳ lạ: “Lily, ẹ mượn ít tiền.”

Cố Ly đặt nhẹ tách cà phê xuống: “Mẹ, hôm qua con gọi điện cho Cartier rồi, nếu bọn họ dám bán chuỗi hột xoàn ấy ẹ, con sẽ bảo tất cả bạn bè của bố và của con nhất loạt chuyển sang dùng hàng của Bvlgari đấy.”

Lúc mẹ nó sắp sửa hét lên, Cố Ly hết kiên nhẫn liếc xéo bà, “Mẹ thôi đi, mỗi tháng mẹ mua ba cái lắc tay hai cái nhẫn hai cái đồng hồ, mẹ có mấy cánh tay hả mẹ, con rết cũng không đeo nhiều bằng mẹ đâu đấy, mẹ ngừng tiêu xài một chút đi.”

Nói xong nó nhấc cái túi Fendi bên cạnh lên, quay người đi ra cửa, “Lucy gọi điện cho lái xe, tôi xuống luôn. Tôi không muốn đợi. Bảo anh ta nhanh lên.”

Đóng cửa đi được mười ây, lại mở cửa: “Lucy, đưa nước súc miệng cho tôi, quên không cho vào túi rồi.”

Mẹ Cố Ly hét: “Mày cho hết sữa tắm, dầu gội, kem dưỡng da vào túi luôn đi!”

Cố Ly cúi đầu ngẫm nghĩ: “Đáng để suy nghĩ,” rồi cầm lọ nước súc miệng, đi luôn không hề ngoảnh lại.

Lúc Đường Uyển Như cố ních vào cái áo cỡ L lần thứ ba, Nam Tương ngồi trước mặt nó khẽ hít một hơi thật sâu, không phải vì Đường Uyển Như không chui nổi vào cái áo - nói thực, Nam Tương rất không thể hiểu cái áo Đường Uyển Như đang thử đẹp chỗ nào, sọc thẳng màu đen, túi áo to cứng, trên vai lại còn có hình con ngựa phi... Trước lúc Uyển Như mặc thử, Nam Tương thậm chí phải níu lấy nhân viên cửa hàng, xác nhận lại đúng ba lần, “Đây không phải áo nam, thật đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Khi Đường Uyển Như đôi mắt ngấn lệ từ bỏ cái áo, một nhân viên bán hàng khác mặt tươi như hoa chạy tới, áng đòn cuối cùng: “Cô ơi, bên này chúng tôi vẫn còn một chiếc kiểu của nam, ống y hệt, cô mặc lên, đảm bảo người khác không nhìn ra đâu.”

“Chị nói không nhìn ra kiểu nam hay là không nhìn ra kiểu nữ?” Nam Tương phản ứng tức thì.

“Cái này...” cô nhân viên lúng túng.

Đường Uyển Như tức tối ném cái áo xuống, giận dỗi: “Bắt nạt người ta. Không thèm mua nữa.” rồi bước tới kéo Nam Tương mắt đang trợn tròn đầy lòng trắng như sắp nghẹt thở nhăm nhăm đi ra.

Nhưng, đó không phải là cái áo cuối cùng vắt lên lưng đè chết con lừa, đòn chí mạng sau rốt do Nam Tương gây ra.

Con bé đột nhiên nhìn thấy một cái áo khác trong cửa hàng, thử xong cỡ S, thở dài sườn sượt bước ra: “Rộng quá!”

Đường Uyển Như bực bội phẩy tay đi luôn.

Bị bỏ rơi, Nam Tương một mình lang thang, không chút hứng thú. Nó vốn không thích mua sắm, huống hồ là ở mấy trung tâm thương mại này, trừ phi có ảm á hoặc Cố Ly tặng, còn thì không đời nào nó mua. Nhưng Thượng đế thật không công bằng, mỗi lần Nam Tương mặc những chiếc váy mua từ các cửa hàng nhỏ ven đường đứng ữa đám con gái, bọn con trai bất ác đều quên bẵng bạn gái của mình, dán chặt mắt vào nó. Vì thế, Uyển Như luôn ữ một khoảng cách nhất định với Nam Tương.

Đi hết bốn tầng trung tâm thương mại, Nam Tương quyết định đến trường báo danh sớm một chút. Nó cầm tập tranh mang ra quầy thanh toán, rồi ôm quyển sách to tướng đi thẳng về phía trạm xe buýt.

https://thuviensach.vn

Xuống xe buýt, Nam Tương thong thả rảo bộ đến trường, dọc đường trông thấy vô số gương mặt mới mẻ và phấn chấn. Ngày khai ảng năm nào cũng rất đông sinh viên mới mang theo xúc động và lo sợ bước vào cổng trường đại học có tới chín mươi lăm phần trăm sinh viên đều là người Thượng Hải, kiến trúc xa hoa bậc nhất Trung Quốc này. Thật khó tin nổi, một trường đại học, chỉ dựa vào các tòa ảng đường và thư viện mà đã có thể sánh vai với tháp Kim Mậu[1], Đông Phương Minh Châu... trở thành một trong mười công trình kiến trúc lớn của Thượng Hải.

Các cô nữ sinh đi phía trước đều vừa trên taxi bước xuống, quả tình, vị trí trường không ở trung tâm thành phố, nếu chẳng phải may mắn có nhà gần đây, tiền taxi chắc chắn vượt ba con số, cứ theo đó mà suy đoán thì nhà bọn họ có lẽ cũng khá ả.

Đám nữ sinh đều trang điểm đúng mốt gái trẻ đặc trưng Thượng Hải, rất tinh tế, thi thoảng, lúc các cô nàng nghiêng đầu trò chuyện với người đi cạnh, Nam Tương có thể nom rõ hàng mi từng sợi chuốt kỹ dài tới hai milimét, trông như hai cái bàn chải dựng đứng.

Một cô trong nhóm bỗng cất ọng cao vút trong veo y như ọng Lâm Chí Linh: “Oa! Giảng đường lớn ghê! Lại còn toàn bằng đá trắng nữa! Cứ như cung điện ấy! Tớ cảm ác mình cứ như công chúa ấy!”

Bụng Nam Tương đột nhiên cuộn lên chua loét, miệng ợ ra một tiếng nghe như phát nôn. m thanh này vừa vặn nối theo câu: “Tớ cảm ác mình cứ như công chúa ấy.” Không khí ữa đôi bên trở nên hơi gượng gạo. Nam Tương xua Hua tay nói: “Tôi không có ý gì đâu.” Đương nhiên đối phương không chấp nhận nổi câu phân bua này, Nam Tương nghĩ một lát, lại thành khẩn nói thêm: “Tôi nghén.”

Đối phương lập tức chấp nhận cách ải thích này, nét mặt lộ vẻ thích thú, miệng thốt ra một tiếng kêu “a...” thoảng như ó.

https://thuviensach.vn

Trong bữa tối, Nam Tương kể cho tôi mẩu tiểu phẩm đó, opening của nó thế này: “Lâm Tiêu, cậu hoàn toàn không biết hôm nay trường mình tiếp nhận một bầy yêu thú thế nào đâu.”

Tôi luôn cực kỳ bái phục tài văn chương của Nam Tương, chẳng hạn trong mớ ngôn từ quen thuộc “yêu tinh”, “yêu nghiệt”, “yêu quái”, “quái thú” nó có thể bỏ cũ thay mới chọn chuẩn ngay từ “yêu thú” rất xác đáng này.

Cảnh “công chúa” bị dãy mấy chục chiếc xe riêng sang trọng đỗ trước cổng Học viện Mỹ thuật gây tổn thương sâu sắc là ending của câu chuyện. Nam Tương nói: “Thấy toàn BMW, Mercedes, Cadillac, thậm chí Rolls Royce, nàng ta cuối cùng cũng ngộ ra ngồi taxi đến trường chẳng phải công chúa gì, chỉ là hầu gái thôi.” Sau rốt nó chêm một câu: “Tất nhiên, đi xe buýt như tớ thì là nữ nô rồi.”

Nam Tương nói vậy, thú thực trong lòng tôi không vui chút nào. Nó là đứa tài hoa xuất chúng, trong các cuộc thi vẽ hằng năm dù cấp trường hay cấp quốc a, đều ành những thứ hạng đáng mơ ước. Có điều nhà nó quá bình thường, mà ai cũng biết cái Học viện Mỹ thuật này ống như một lò thiêu được xây dựng chỉ để đổi tiền, năm nào cũng có vô số bậc phụ huynh chất hàng bó tiền dùng xe chở đến, trút vào ngọn lửa rừng rực kia, bầu trời bao phủ học viện nhuộm đỏ sắc màu của những ngọn lửa và tro bụi mịt mù. Trước đám lửa ấy, suất học bổng hằng năm có khác nào cốc nước nhỏ tí xíu, ội xuống, “xèo xèo” trong nháy mắt đã bốc hơi rồi.

Nhưng Nam Tương không quá để tâm đến chuyện này.

Khai ảng hôm đó, người muốn nôn không chỉ mình Nam Tương.

Đường Uyển Như uất ức đầy mình từ Trung tâm Thương mại về tới trường liền lập tức tập luyện. Giờ nó đã chạy được hai mươi chín vòng trong sân nhà thể chất, bài tập thể năng ba mươi vòng không gì thay đổi của

https://thuviensach.vn

mỗi lần tập luyện. Cứ nhìn những người phụ nữ cơ bắp cuồn cuộn chạy phía trước, cảm ác bất lực "hay là bỏ cuộc" lại dấy lên trong nó. Mồ hôi bóng nhẫy, cơ bắp nổi gồ, hơi thở phì phì... những thứ này có phù hợp nổi với hai tiếng "phụ nữ" hay không?

Trở thành một tuyển thủ cầu lông Huất sắc tuyệt đối không phải là mơ ước của Uyển Như (thành ra Lâm Chí Linh mới là ước vọng của nó... nếu thực sự không thể được, Từ Nhược Tuyên cũng OK), mà là mơ ước của bố nó. Lúc này, bố nó đang đứng ở rìa sân tính ờ chạy của mỗi vận động viên. Có ông bố dạy thể dục, đối với Uyển Như, không khác nào là cơn ác mộng bất tận bắt đầu từ tuổi thơ kéo dài đến mãi bây ờ.

Hồi lên bốn, lần đầu tiên bố dắt nó ra bể bơi, chuẩn bị dạy bơi cho nó, vừa hay gặp ông bạn đồng nghiệp, một huấn luyện viên bơi lội đang rèn luyện cậu con trai sáu tuổi của mình, bố nó nói tỉnh bơ: "Con gái tôi cũng biết bơi từ lâu rồi," và nhanh như chớp vung tay đẩy nó xuống bể. Đường Uyển Như chưa kịp hiểu chuyện gì Hảy ra, đã như quả bóng bằng chì cứng đờ chìm nghỉm.

Thi thoảng thay đồ trước gương, lúc cánh tay đang ơ quá đầu, Uyển Như nhìn thấy cái ụ thịt dày bịch trên vai và lưng mình, khoảnh khắc ấy, nó cảm thấy nước mắt chua xót trào ra, nhưng cũng trong khoảnh khắc ấy tinh thần lạc quan chủ nghĩa kiên cường cứu vẫn nó: "Ôi, mắt mình đầy ứ nước, ống nữ nhân vật chính trong phim Quỳnh Dao thế!"

Hễ bình nước tinh khiết trong phòng học cạn, mọi người vẫn thường xuyên nhờ nó tự nhiên như không: "Uyển Như, đi đổi hộ cái bình nước nào!"

"Trong khoảnh khắc ấy, tớ có cảm ác niết bàn." Đường Uyển Như có lần nói thế với chúng tôi về tâm trạng của nó. Nhưng, thấy vẻ mặt bối rối của chúng tôi, nó nhận ra ngay chắc chắn đã nói sai chữ gì đó rồi, "Chả lẽ niết bàn không phải để hình dung tâm trạng vô cùng tuyệt vọng hả?"

https://thuviensach.vn

“À, sự thực thì, niết bàn là để hình dung một loại chất mềm mại.” Cố Ly thản nhiên đáp.

“Thật hay đùa vậy...” Uyển Như nom có vẻ nghĩ ngợi, “thế thì tớ chỉ ước gì cơ thể của tớ trở thành niết bàn!” Nam Tương và tôi cùng biểu lộ vẻ đau khổ.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 1B

Mãi rồi Uyển Như cũng tìm được chứng cứ để tự an ủi mình, sau khi trịnh trọng mời cả nhóm đến nhà thưởng thức đĩa nhạc của Madonna, nó cho dừng hình lúc Madonna đang làm một động tác Yoga. Nó cầm cái ống hút nước ngọt như cây thước dạy học chỉ vào bắp tay to của Madonna, rạng rỡ nói: “Nhìn xem, dù cơ bắp, cũng có thể là một phụ nữ hoàn mỹ chứ.”

Nhưng cái kiểu tự huyễn hoặc thế này đã bị Cố Ly hôm đó ngủ lại nhà nó đập vỡ bét. Nửa đêm, Cố Ly chợt kêu thét lên thất thanh, bật ngồi dậy trong bóng tối. Uyển Như hoang mang bật công tắc đèn đầu giường lên, Cố Ly thở hắt ra như trút được gánh nặng: “Vừa nãy tự nhiên mò phải cánh tay cậu, nửa tỉnh nửa mơ cứ tưởng có gã đàn ông nằm cạnh, làm tớ sợ hết hồn!”

Cố Ly vừa trút được gánh nặng, chợt nhận ra Uyển Như biến sắc mặt rất nhanh.

Cố Ly bèn nghiêm túc vớt vát: “À, ý tớ là...”

“Cố Ly! Cậu còn dám nói thêm một tiếng nữa, ngay bây giờ tớ sẽ vào bếp mở bình gas cho cả hai cùng chết luôn!” Đường Uyển Như gào.

“Đừng...”

Thế là Uyển Như tức khắc hét lên, nhổm dậy chạy lao ra bếp. Cố Ly lẩm bẩm: “Không lẽ nó đi lấy dao...”

https://thuviensach.vn

Là người về cuối cùng sau ba mươi vòng chạy, Uyển Như đưa mắt nhìn bố, vẻ mặt khó coi đúng như dự đoán, có thể viết gọn thành hai chữ "khinh thường".

Uyển Như coi như không trông thấy, nhanh chóng xoay lưng đi vào phòng nghỉ của vận động viên.

Nó cởi bộ trang phục cầu lông đẫm mồ hôi, lại cởi áo lót bó sát bên trong, mở tủ lấy cái váy liền thân và áo ngực, đang sắp mặc vào thì nghe tiếng mở cửa, quay đầu lại, liền thấy một bộ mặt chưa từng gặp.

Quan trọng hơn là, "bộ mặt đó" cũng đang cởi trần, mắt xoáy vào khoảng ngực phơi ra của nó không cách nào rời đi, sau ba giây yên lặng như địa ngục, cậu ta mới đỏ mặt nói: "Tôi... tôi vào nhầm... ư?"

Đường Uyển Như bị chữ "ư" kia gây tức giận tột độ.

Trong bữa tối, Uyển Như tay phải vung cao, mạnh mẽ hệt như đang quất vợt cầu lông, xúc động đỏ mặt nói: "Hai mươi hai năm nay, lần đầu tiên tớ bị người khác nhìn thấy vú đấy!"

Con bé nói dứt chữ (...) cuối cùng, người ở nhà ăn trong vòng tròn đường kính hai mươi mét kể từ chỗ chúng tôi đột ngột ngoái hết cả đầu lại nhìn. Tôi với Nam Tương lập tức cúi mặt xuống.

"Là lần thứ hai, tớ nhớ là tớ cũng đã nhìn thấy. Mà bây giờ cả cái nhà ăn này đều biết người khác nhìn thấy vú cậu rồi, cậu có thể gào khẽ hơn một tí không, tớ hơi lo là bác đun nước sôi tầng dưới sẽ bỏ lỡ một mục hay hôm nay trên đài mất đấy." Trong ánh nhìn của một lũ nam sinh vây quanh, Cố Ly vẫn điềm tĩnh gắp thức ăn. Tôi và Nam Tương đưa bát lên che mặt.

"Đó không phải là điểm quan trọng!" Đường Uyển Như hạ thấp giọng, nhưng vẫn không giấu nổi kích động, "Quan trọng là hắn dựa vào đâu mà dám thêm chữ 'ư' sau câu 'tôi vào nhầm' chứ! Dựa vào đâu?"

https://thuviensach.vn

“Đó không phải là điểm quan trọng! Tôi không chi li hai mươi tư tệ! Điểm quan trọng là cách tính thuế của các người hoàn toàn sai. Tôi cho các cô biết, tôi học kế toán chuyên nghiệp đấy, phần nhỏ hơn tám trăm tệ không cần tính thuế, mà thuế tiêu chuẩn của nhuận bút là mười bốn phần trăm chứ không phải mười bảy phần trăm!” Cố Ly cầm chiếc túi hiệu LV bố mới tặng, bước nhanh qua đoạn vỉa hè gần tòa nhà đang thi công, tay cầm điện thoại lớn tiếng diễn thuyết một cách nghiêm túc.

“Được rồi, được rồi, bù cho cô hai mươi tư tệ, phiền chết được!” Đầu kia đáp.

“Tôi không cần hai mươi tư tệ, mà là cần thái độ, thái độ chuyên nghiệp! Nếu các cô có thái độ như vậy, thì đây là lần cuối cùng tôi viết bài cho báo của các cô!” Cố Ly nghiêm trang tuyên bố.

“Thế thì đây cũng là lần cuối Thời báo kinh tế dùng bài của cô.” Biên tập viên bên kia rõ ràng bình tĩnh hơn nó nhiều.

Một tháng trước, Cố Ly vẫn còn vô cùng tự hào về mình vì có bài đăng trên Đương nguyệt thời kinh (Nguyệt san Thời báo kinh tế) - một tờ tạp chí tài chính, có điều, hôm nó khao cả hội nhân vụ này, biểu hiện của Đường Uyển Như mới thực là đáng nói. Khi Cố Ly làm bộ ngượng ngùng, rút trong túi ra tờ tạp chí có đăng bài của nó, Uyển Như thản nhiên nhìn lướt qua, nói: “Ồ, kinh nguyệt đương thời à,” Cánh tay Cố Ly thận trọng giữ chắc tờ tạp chí như đang nâng món đồ cổ dễ vỡ, cứng đờ trong không trung.

Bữa khao bốc hơi, đáng lẽ do Cố Ly mời biến thành KAMA (Không Ai Mời Ai), đã vậy Cố Ly còn điên cuồng gọi các món cao sang như vây cá mập, cánh thiên nga, khiến tôi và Nam Tương kêu khổ không nên lời. Dĩ nhiên chúng tôi vô cùng căm hận Đường Uyển Như đã cướp đi một cơ hội ăn ngon miễn phí, nhưng lời giải thích của nó khiến chúng tôi đành phải tha thứ. “Với trình độ văn hóa của tớ, thực sự khó chấp nhận nổi giữa chữ

https://thuviensach.vn

‘đương thời’ thêm một chữ ‘nguyệt’, cũng không thể chấp nhận giữa chữ ‘kinh nguyệt’ thêm một chữ ‘thời’, điều này hoàn toàn nằm ngoài phạm trù kiến thức của tớ!”

Chúng tôi đều thấy nó nói cũng có lý.

Đem một cuốn tạp chí như thế ra làm khó một con bé từ hồi tiểu học đã hiếm khi học văn hóa, chỉ dựa vào tư cách học sinh năng khiếu thể thao để lên lớp đều đều, đây đúng là lỗi của Cố Ly.

Cố Ly đang muốn tranh luận thêm vài câu thì trong điện thoại vẳng ra tiếng dập máy. Nó nhìn điện thoại trên tay, há miệng kinh ngạc, tưởng như không thể tin được sự thật vừa xảy ra trước mắt. Sau một phút chấn động, nó cáu kỉnh dập bụp nắp điện thoại, vậy là cái nắp cũng vô cùng cáu kỉnh văng khỏi thân máy rơi xuống...

Nếu muốn có định nghĩa của câu “Đổ thêm dầu vào lửa”, thì hợp nhất chính là lúc Cố Ly còn chưa hoàn hồn sau vụ nắp điện thoại gãy lìa chấn động, một lũ nam sinh mười lăm mười sáu cưỡi xe đạp địa hình bóng loáng bỗng từ sau lưng phóng vọt qua, bùn nước bắn tung tóe. Đang là nàng Bạch Tuyết, bất ngờ biến thành con chó đốm, tình cảnh đó đương nhiên khiến Cố Ly sững sờ.

Còn nếu muốn có định nghĩa của ba chữ “đòn chí mạng”, thì đó chính là lúc cậu bé đẹp trai đi cuối cùng, ngoảnh lại hét lên với Cố Ly đang ngây người trố mắt: “Bà chị, xin lỗi nhá.”

Trong nhà ăn, Cố Ly ném chiếc điện thoại gãy đôi lên bàn, nhìn thẳng vào mắt tôi, nghiến răng: “Nó dựa vào đâu mà gọi tớ là ‘bà chị’? Nó nghĩ nó bao nhiêu tuổi?”

“Bị bọn con trai mười lăm tuổi gọi bằng chị là chuyện thường thôi.” Nam Tương húp món canh hàng ngày của nhà ăn, thủng thẳng nói.

https://thuviensach.vn

“No! Chị với bà chị là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau! Cũng như cô với bà cô vậy! Hai sinh vật thuộc về hai thế giới! Chúng làm tớ bị bùn bắn đầy người như con chó đốm thì là vô ý, nhưng, cái thằng gọi tớ là bà chị, thì đúng là sỉ nhục cố ý! Cố ý! Sỉ nhục!” Ánh mắt Cố Ly quét từ khuôn mặt Nam Tương chĩa sang tôi, “Lâm Tiêu, chẳng lẽ trông tớ già thật?”

“À, thực tế thì...” Uyển Như không bỏ lỡ cơ hội tung đòn báo thù.

“Cậu không được trả lời!” Cố Ly kiên quyết chặn nó lại, rồi quay đầu, tiếp tục dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn tôi, “Tớ mới hai mươi mốt tuổi thôi mà!”

“Mấy tháng nữa là cậu sinh nhật lần thứ hai mươi hai rồi, tớ còn chưa nghĩ ra tặng quà gì đây này.” Uyển Như nhanh như cắt vẫn túm chặt cơ hội báo thù.

Nhìn khuôn mặt nhanh đông cứng tức thì của Cố Ly, tôi vội bảo: “Chúng nó bây giờ toàn thế ấy mà, bọn tớ cũng vấp cả rồi. Không phải nghĩ ngợi đâu.”

“Thật không?” Nét mặt Cố Ly dịu đi.

“Tớ thì chưa.” Uyển Như nói.

“Tớ lại càng không.” Nam Tương diễn trò “đổ thêm dầu vào lửa”.

Cố Ly nhìn tôi: “Lâm Tiêu, còn cậu?”

“Tớ đúng là chưa...” thốt ra được nửa câu, tôi ý thức ngay là mình vừa hoàn tất “đòn chí mạng”, nhìn sắc mặt chẳng khác nào Từ Hy thái hậu của Cố Ly, bèn vội nói thêm, “... nhưng tớ tin sẽ nhanh thôi!”

Nam Tương nhìn bộ mặt nhăn nhó khó đăm đăm của Cố Ly, nói: “Nếu ngày nào cậu cũng trang điểm như sắp đi dự tiệc từ thiện và không dứt bỏ

https://thuviensach.vn

tình yêu cuồng nhiệt với màu đen, có ngày ra đường bị người ta gọi là mẹ, tớ cũng không ngạc nhiên đâu.

“Thế còn cậu, hôm nay có gặp chuyện gì không?” Châm chọc xong Cố Ly, Nam Tương nhìn sang tôi, rốt cuộc, khi bữa tối gần kết thúc, bọn chúng đã nhớ chuyển về chủ đề liên quan tới tôi.

Tôi kể với bọn nó một ngày toàn chuyện vặt vãnh, ngoài việc suýt giết chết một phụ nữ bằng cái đồng hồ báo thức ra, không có chuyện nào đáng chú ý, buổi sáng tới trường làm xong thủ tục nhập học, nhân tiện giúp thầy hướng dẫn sinh viên năm thứ nhất bên khoa Văn giải quyết vài chuyện nhì nhằng. Tám mươi phần trăm sinh viên nam năm thứ nhất đeo kính, hai mươi phần trăm còn lại, một nửa mặc quần cộc, để lộ tất ni lông trắng, nửa còn lại nếu vứt vào biển người, vĩnh viễn không thể tìm ra chúng nó.

Báo cáo kết thúc, điện thoại của tôi đột nhiên reo.

Nhìn màn hình, tôi há miệng, cuối cùng tôi cũng có một sự kiện nóng trong ngày đầu tiên nhập học giống ba đứa kia, hơn nữa, tôi tin đây còn là sự kiện nóng bỏng nhất trong nhóm nữa.

Tin nhắn trên màn hình có nội dung: “Cô Lâm Tiêu, chúng tôi đã quyết định nhận cô làm trợ lý đặc biệt cho tổng biên tập tạp chí M.E. Thông tin cụ thể đã gửi vào địa chỉ email ghi trong hồ sơ của cô. Xin mời xem.”

Trong lúc tôi còn đang ngây người ra, Nam Tương cứ không ngớt lặp đi lặp lại hết “ôi trời ơi” lại “thật hay giả thế”, Cố Ly lý trí hơn, yêu cầu tôi điều tra rõ ràng, có khả năng đây là tin nhắn lừa đảo.

Uyển Như cực kỳ điềm tĩnh, tôi có thể hiểu được, vì nó chẳng bao giờ đọc sách. Nó thà nằm sấp trên sofa nướng hết cả buổi chiều vào đống phim và bỏng ngô, còn hơn đọc một cuốn tiểu thuyết khiến người ta rơi lệ hoặc hồn vía run rẩy dựng cả tóc gáy. Cho dù có bảo nó “Quách Kính Minh là

https://thuviensach.vn

nhà thơ đời Đường", nó vẫn cứ điềm nhiên đáp "Ồ, vậy sao", lại còn luôn đinh ninh Vương Sóc và Vương Mông là anh em ruột nữa.

Xong bữa, chúng tôi quay về ký túc xá. Tuy học khác khoa, nhưng bốn đứa đã bằng mọi thủ đoạn chuyển được về ở chung một phòng trong ký túc.

Ký túc xá trường chúng tôi phải nói là cực kỳ xa hoa. Không hề có cảnh một phòng nhồi bốn người hoặc tám người như trong các trường đại học bình thường, cũng không có chuyện phải đi xuyên hết hành lang tới toilet ở tận đầu kia để đánh răng tắm rửa, cũng tuyệt đối không thể có cảnh học trò chong đèn đêm thâu cần mẫn đọc sách, Cố Ly gọi đó là "những tình tiết hư cấu trong phim truyền hình". Cuộc sống của chúng tôi là: có điện liên tục 24 giờ, nước nóng sẵn sàng 24 giờ, toilet riêng, bốn người một phòng suite, hai người một phòng ngủ có điều hòa riêng, lại còn có một phòng khách chung. Cố Ly còn mua cả sofa và tràng kỷ về bày phòng khách, giữa phòng trải thêm thảm dệt len, thế là cuộc sống của chúng tôi bắt đầu có thêm thời gian cho trà chiều và Yoga.

Xem ra, cuộc sống của chúng tôi giống "tình tiết hư cấu trong phim truyền hình" hơn.

Tuy quay về ký túc xá rồi chúng tôi không tiếp tục chủ đề M.E nữa, nhưng tôi vì chuyện này mà thao thức. Nằm trên giường mãi không ngủ được, tôi nhỏm dậy, lấy cả đống tạp chí M.E trên giá sách xuống. Đang lấy, một cuốn rơi trúng đầu Nam Tương, làm nó suýt ngất xỉu - mỗi cuốn tạp chí thời trang ấy đều to và dày, nặng gần một cân, thực sự có tiềm năng trở thành hung khí.

Tôi mở trang Cast trong số mới nhất, cái tên nằm sau dòng "tổng biên tập" là: Cung Minh.

Đây là lần đầu tiên tôi để ý tới cái tên này, ông ta chính là ông chủ tôi sắp đối mặt.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc đó, tôi tuyệt nhiên không biết mọi thứ ở sau hai chữ “Cung Minh”.

Trong phòng khách, Cố Ly đang dùng điện thoại bàn gọi cho Cố Nguyên, bạn trai nó, báo điện thoại hỏng rồi, tạm thời không thể liên lạc bằng di động được.

Chúng tôi đều cảm thấy Cố Ly và bạn trai nó đúng là một cặp trời sinh, một tên là Cố Ly, một tên là Cố Nguyên, có khi sau này sinh con trai đặt tên là Cố Thành hoặc Cố Hương cũng nên, vậy là cả nhà thành tam bảo cát tường, hạnh phúc vui sướng, cùng nắm tay nhau chạy nhảy trên thảo nguyên bao la. Càng khéo hơn nữa là Cố Ly học chuyên ngành kế toán, chí hướng về sau sẽ làm kiểm toán viên; còn Cố Nguyên học đầu tư tiền tệ, thật hợp đôi. Đầu tư kiếm tiền, lách thuế trốn thuế, quả là một tổ hợp hoàn mỹ.

Còn Nam Tương đang đứng ngoài ban công, xoay lưng lại với tôi, trầm ngâm nhắn tin.

Tôi biết nó gửi tin nhắn cho ai.

Nhưng tôi không thể nói gì, tôi bước lại gần nó, khẽ thở dài, coi như biểu lộ lập trường của mình. Nó ngoảnh lại tặng tôi nụ cười đau khổ.

Tôi thấy mắt nó lấp lánh ánh sáng, như ngôi sao rực rỡ mùa hè.

Cuộc sống bình lặng mờ mịt của chúng tôi không chỉ toàn tiếng cười thảnh thơi và những trò đùa thú vị. Khi thời gian ngày lại ngày chầm chậm xô tới, có rất nhiều nỗi đau giống những cây đinh cuốn theo vòng bánh xe quay tròn cắm vào tim.

Đau khổ bắt nguồn từ tình yêu. Hạnh phúc cũng bắt nguồn từ tình yêu.

Màu đêm đậm đặc ngoài cửa sổ càng thêm nặng nề vì tĩnh mịch, tựa hồ nước ngày lặng gió. Dưới sắc đèn đường vàng vọt, thi thoảng một đôi nam

https://thuviensach.vn

nữ hẹn hò dựa vào nhau bước qua. Bóng họ bị kéo dài thượt, như hai chữ "hạnh phúc" viết lớn.

Nam Tương và tôi giống nhau, cùng mất ngủ. Nó khẽ trở mình trên giường, sợ làm tôi thức giấc.

Tôi rúc đầu vào chăn, luồn tay rút điện thoại dưới gối, nhắn tin: "Anh ngủ chưa? Đang làm gì?"

Mấy phút sau, màn hình điện thoại sáng lên, Giản Khê trả lời: "Anh đang đọc sách, Tình yêu và lưỡi dao. Sao em chưa ngủ?"

Tôi bấm nhanh: "Em rất nhớ anh."

Lát sau, tin nhắn đáp: "Anh cũng thế. Mau ngủ đi, ngủ cũng nhớ được anh mà. Cuối tuần anh tới gặp em."

Tôi ôm tin nhắn của Giản Khê sát vào ngực, cảm thấy người nóng ran hồi lâu.

Tôi mở ảnh Giản Khê trong điện thoại, anh mặc sơ mi trắng, đầu tóc gọn gàng, dáng cao gầy, hệt như người mẫu. Đó là hồi cấp Ba, trong ảnh anh còn đeo cặp sách, mỉm cười với ống kính, hơi hé lộ răng.

Anh giống một cái cây.

Ngày khai giảng qua.

Cuộc đời chúng tôi cũng dịch chuyển từng ngày như vậy. Mỗi giây, mỗi phút, mỗi giờ dịch chuyển như những hư ảnh thành ngày tháng dài vô tận, cuối cùng tụ lại thành dòng sông thời gian trải dài, thành thời đại lớn chúng tôi đang sống.

Tôi, chúng tôi, đều ở trong đó, là phần nhỏ bé li ti nhất.

https://thuviensach.vn

Trong giấc mơ có rất nhiều sắc xanh mơ hồ, dần dần rõ nét hơn, là một vạt cây lớn lặng ngắt không phát ra âm thanh nào.

Bóng cây im lìm lan thành một mặt biển, tràn về phía đất liền.

Con sóng lớn xanh ngắt cuồn cuộn xô tới.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 2A

CHƯƠNG 2

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Cố Ly cầm xấp tiền màu hồng khá dày từ máy rút tiền, nhét vào ví vênh mặt đi về phía thang máy.

Tâm trạng Cố Ly vốn đang rất vui, cuối cùng nó đã thoát được chiếc điện thoại hắc ám "tự nhiên gãy đôi" lần trước. Kể từ khi bắt đầu dùng thẻ tín dụng ba năm trước, nó hầu như không mấy thích sử dụng tiền mặt. Với mọi trường hợp không thể quẹt thẻ, nó đều khịt mũi khinh thị và sôi sục bất mãn, nhưng chúng tôi biết tỏng lý do quan trọng bên trong, đó là mức tiêu dùng qua thẻ cào mỗi tháng sẽ tích điểm cho nó, một điều kiện mà tiêu tiền mặt không thể mang lại. Cùng tiêu một số tiền, bên nào có lợi hơn thì nhất định phải giành lấy, một xu cũng không thể bỏ qua. Là một nhân viên kế toán trong tương lai, trên phương diện tính toán chi li, Cố Ly thể hiện vô cùng xuất sắc. Có lần ở quầy thu ngân trong siêu thị, xếp hàng đứng trước chúng tôi là một chị xách túi Prada mặc đồ Dior kiên quyết đòi nhân viên thu ngân trả năm đồng tiền lẻ. Cô nhân viên lịch sự lôi cả ngăn kéo đựng tiền ra, giơ hai tay nói: "Chị tự nhìn xem! Tôi làm gì có năm đồng lẻ! Tìm khắp Thượng Hải này chắc cũng khó có được năm đồng lẻ!" Tiểu thư Dior vẫn lý sự, cuối cùng gọi cả quản lý siêu thị ra, rốt cuộc lấy được năm đồng lẻ, đắc thắng ra về. Trong khi ai nấy đều kinh ngạc và hơi khinh thường cô nàng tiểu thư Dior, Cố Ly lại bị chấn động mạnh, như về sau nó thốt lên: "Lúc đấy quả thực tớ muốn đứng nghiêm kính chào cô ấy!"

https://thuviensach.vn

Cố Ly cầm xấp nhân dân tệ xòe ra trên mặt quầy, diễn thuyết đúng năm phút về chuyện "cửa hàng to thế này mà không quẹt thẻ được, thế thì thành ra cái thể thống gì," sau đó mới cầm chiếc điện thoại vừa mua xong đắc thắng bước ra.

Nghe xong câu chuyện cực kỳ vô vị, tôi quay ra nghịch chiếc điện thoại mới của Cố Ly. Kiểu máy rất nam tính, vỏ bằng thép đen, đường nét chắc chắn, tôi bấm bấm, trong óc bỗng hiện lên cảnh tượng hoành tráng: chính tôi đang cầm điện thoại nói "A lô, tôi là Lâm tổng đây!" Miệng bất giác cũng hơi mấp máy, tôi vội đưa chiếc điện thoại cho Nam Tương. Nam Tương làm thinh, ngả vội người ra phía sau, cứ làm như tôi vừa đưa nó quả lựu đạn, kêu lên: "Chị ơi, tha cho tôi, mau bỏ ra!" rồi nhìn sang Đường Uyển Như, nói thêm: "Nhưng trông có vẻ hợp với Uyển Như lắm đấy."

Cố Ly chẳng chút mếch lòng, vươn tay giằng lại, vuốt ve nhẹ nhàng mấy cái như để bày tỏ tình yêu với cái điện thoại mới, rồi ném phắt vào miệng chiếc túi LV của nó - chúng tôi đều biết, chỉ một hai tháng nữa, trong túi nó sẽ có con điện thoại mới.

Cả tôi lẫn Nam Tương đều ngạc nhiên thấy Uyển Như không phản ứng gì khi bị bọn tôi chọc ghẹo. Hai đứa quay đầu nhìn, chỉ thấy nó trắng nhợt, ngồi nghiêm trang đến bất thường trên ghế, gương mặt như tuyệt đối vô cảm, điềm tĩnh không khác nào người sắp sang thế giới bên kia.

Cố Ly cầm thìa gõ mấy cái vào bát của Uyển Như, mới làm nó sực tỉnh. Ba đứa bọn tôi cùng nhìn nó bằng ánh mắt chan chứa đợi chờ, chờ câu chuyện của nó, bởi từ cái bộ dạng ấy của Uyển Như mà suy đoán, nhất định đã xảy ra chuyện gì hay ho.

"Thôi vậy," Uyển Như có vẻ phải mất vô khối sức lực mới hạ được quyết tâm, "tớ có thể kể cho các bồ, nhưng cấm phát biểu ý kiến đấy nhé!"

Bọn tôi lập tức gật đầu cái rụp.

https://thuviensach.vn

“Tớ đã đăng ký dự thi Miss Yoga của trường...” Uyển Như rất bình tĩnh.

Ba đứa bọn tôi bất giác cùng há to miệng, hít một hơi không khí lạnh, cả quá trình đó không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng mọi cảm xúc đã lập tức được trao đổi qua những ánh nhìn phức tạp đan chéo vào nhau.

“Nhưng đó không phải điểm quan trọng...” Uyển Như nói thêm.

“Then it really really the point.” Ba đứa bọn tôi đồng thanh ngắt lời nó.

Chịu để cho Uyển Như giáng cho ba quả đấm, rốt cuộc bọn tôi đã nghe xong câu chuyện tao ngộ của nó.

Tổng kết lại, chính vì vội vàng đi tham gia Miss Yoga, nên buổi tập cầu lông vừa xong là nó tức tốc chạy đi thay quần áo ngay, nhưng không hiểu trời xui đất khiến thế nào, cửa phòng thay quần áo nữ lại khóa. Trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Uyển Như cúi đầu bước vào phòng thay quần áo nam không một bóng người, định đánh nhanh thắng nhanh cho xong. Nhưng vừa mới cởi áo lót ra chưa kịp mặc coóc xê vào, nó đã lần nữa nghe thấy một tiếng kêu lớn. Quay đầu, vẫn là bộ mặt lạ và tấm thân ở trần đó. Với chữ “ư” kia, đến giờ Uyển Như vẫn còn ghi hận, nó nghĩ giây lát, quyết liều một phen, ngẩng đầu ưỡn ngực gào với tên con trai vừa kêu toáng lên: “Cậu là cái gì thế?”

Tên kia ngắc ngứ một hồi, đỏ mặt nói: “Tôi là... Vệ Hải.”

Đường Uyển Như ngây ra đúng mười giây, giơ tay vịn lên tường.

“Hắn hiểu sai bét điểm mấu chốt! Ý tớ muốn hỏi xem hắn là cái quái quỷ gì! Hắn lại cho rằng tiểu thư đây có tình ý với hắn! Xấu mặt!” Uyển Như mặt vẫn trắng bợt, uống một hớp canh nóng xong, không thấy hồng lên được chút nào.

https://thuviensach.vn

Cố Ly thong thả húp canh thịt viên, nói: “Về việc hiểu sai trọng điểm, cậu cũng chẳng có tư cách gì mà đi nói người khác. Cậu đừng quên năm ngoái cậu và tớ đến nhà bà nội tớ, lúc bà tớ niềm nở bảo: ‘Này, cô bé, mau ngồi xuống đây, uống miếng nước, uống miếng nước,’ cậu trả lời sao mà hay tuyệt.”

Mặt Đường Uyển Như rốt cuộc cũng đỏ lên.

Nam Tương nghển cổ hỏi: “Nó trả lời thế nào? Có phải là ‘cháu không phải cô bé’ không?”

Cố Ly cười nhạt hai tiếng, bắt chước giọng nói hùng hổ của Uyển Như, nói: “Ôi, sao lại uống nước miếng, bẩn lắm,” ngừng một chút mới nói tiếp, “nước miếng của ai?”

“Bà nội tớ suýt nữa thì ngất tại chỗ.” Cố Ly nheo mắt nhìn Uyển Như.

Tôi và Nam Tương nhìn Uyển Như, lập tức dấy lên cảm giác muốn đứng nghiêm kính cẩn chào nó. Con bé này, thật quả sức kỳ dị rồi.

Nam Tương xoa cái bụng cười đến đau quặn, hỏi: “Ý cậu là, hắn ta lại nhìn thấy... của cậu...”

“Đúng! Cái đồ không biết xấu mặt, lại nhìn thấy vú tớ lần nữa!” Đường Uyển Như đương nhiên cáu cực độ, nước bọt bắn cả vào bát canh tôi vừa bưng lên, tôi ngại ngần dừng ở giữa chừng, không biết có nên ăn tiếp hay không.

“Lần này khá lắm, giọng đủ vang, đến cả bác đun nước dưới tầng cũng nghe thấy rồi đấy!” Cố Ly phấn khích nói.

“Hai lần! Hắn nhìn vú tớ hai lần!” Cơn giận của Uyển Như rõ ràng đã ảnh hưởng nặng tới chỉ số thông minh và thính giác của nó, câu nói của Cố Ly bằng như chưa từng được thốt lên.

https://thuviensach.vn

“Hai lần? Ý cậu là hắn nhìn thấy hai lần rồi?” Cố Ly rõ ràng không muốn bỏ qua.

“Nhìn bà ngoại của cậu ấy!” Uyển Như rốt cuộc đã khôi phục lại thính giác.

“Hơi khó đấy, bà ngoại tớ bị chôn dưới đất lâu rồi,” Cố Ly vẫn tỉnh bơ, làm bộ mặt của một kiểm toán viên mẫu mực, “lại còn bị thiêu ra tro nữa, không có việc gì thì đừng có bới người nhà ta lên phơi nắng...”

Uyển Như không đợi Cố Ly dứt câu, lại hét lên: “Ghét cậu quá, người ta sợ ma! Đừng nói chuyện ma nữa!”

Giờ thì đến lượt Cố Ly bị nó chọc tức điên: “Có bà ngoại cậu là ma ấy! Cả nhà cậu mới là ma! Còn nữa, lần sau, cậu còn dám nói mấy chữ ‘người Tây người ta’ kia trước mặt tớ, tớ thề sẽ chôn sâu cậu xuống đất không cách gì đào lên được luôn.”

Tôi đang hào hứng theo dõi cuộc đấu khẩu thường ngày giữa Cố Ly và Uyển Như thì bị tiếng chuông điện thoại làm đứt đoạn. Cố Nguyên gọi, tôi bắt máy, nghe anh hỏi: “Lâm Tiêu, Cố Ly đang ở cùng em hả?”

“Vâng, bọn em ngồi ở sảnh mẻ bên nhà ăn số 1.”

“Thế đừng đi đâu nhé, anh đến ngay bây giờ.”

“Ừm.”

Tôi tắt điện thoại, bảo Cố Ly là Cố Nguyên. Cố Ly gật gật đầu, tiếp tục chuyện bà nội bà ngoại với Uyển Như.

Từ xa đã thấy Cố Nguyên bước tới, bên cạnh có một anh chàng khá bảnh trai. Cố Nguyên khoác vai anh ta, trông như một cặp đôi ăn ý. Mắt tôi và

https://thuviensach.vn

Nam Tương sáng lên ngọn lửa rừng rực, trong khoảnh khắc bỗng cùng nhớ lại những ngày tháng học cấp Ba.

Từ hồi cấp Hai, Cố Nguyên trông đã ngời ngời, lại còn có một đặc điểm nữa là người đi bên cạnh bao giờ cũng ngời ngời chả kém, chuyện đó gần như đã trở thành quy luật. Với bọn con gái trẻ ranh như chúng tôi, như thế quả là kích thích quá sức.

Bắt đầu lên cấp Ba, Cố Nguyên và Giản Khê đã kè kè với nhau như hình với bóng. Hồi đó, bốn đứa gồm: tôi, Cố Ly, Nam Tương, Uyển Như, và cả hội con gái trong trường đều coi hai người bọn họ là hình mẫu để phác họa, tô vẽ, thêu dệt, mộng tưởng, bịa đặt, trông ngóng, mưu toan bày đặt không biết bao nhiêu câu chuyện đồng tính đau khổ triền miên bất tận. Vả lại, bọn họ cũng rất hợp tác, "sẵn sàng" cung cấp vô số "chất liệu sáng tác" khiến chúng tôi phải hét lên hoặc nín thở, ví dụ hai người thường xuyên mặc chung quần áo, đến cả may ô cũng không ngại đổi chác, trong óc chúng tôi vì thế đều bất giác hiện ra cái câu cửa miệng của đám con gái mê chuyện đồng tính nam: "Hơi ấm thân thể của anh bao trùm hơi ấm thân thể của anh ấy"; bọn họ thường xuyên mua giày thể thao giống nhau; một người đi xếp hàng mua cơm, một người ngồi giữ chỗ trông cặp sách; hai người uống chung một chai Coca; cuối tuần Giản Khê về nhà, còn mang quần áo của Cố Nguyên về giặt, vì nhà Cố Nguyên xa hơn, không hay mang về; thậm chí có thể thường xuyên nhìn thấy Cố Nguyên đang giúp Giản Khê bẻ lại cổ áo... Bọn họ cứ thế một lần, hai lần, năm lần bảy lượt khiêu khích giới hạn chịu đựng của chúng tôi.

Vụ kinh điển nhất là lần Giản Khê và Cố Nguyên tham gia chạy tiếp sức trong đại hội thể thao của trường, là hai người cuối cùng trong vòng thi 100 m x 4 của nam, họ còn thu hút được nhiều ánh mắt chú ý hơn lúc bình thường.

Cố Nguyên là người tiếp sức thứ ba gắng sức lao về phía Giản Khê đang khom khom xoay lưng về phía anh (...), đúng lúc sắp chuyền được cây gậy

https://thuviensach.vn

chạy tiếp sức, một đứa con gái đeo kính trong lớp tôi bất chấp tất cả xông lên hàng người đứng trước, tựa như quên hết mọi thứ trên đời: “Cố Nguyên! Mau cho anh ấy! Cho anh ấy đi! A! Giản Khê nắm lấy! Ôi! Nắm chặt vào! Nắm chặt vào!”

Không khí xung quanh đông cứng trong chớp mắt, bầu không khí tĩnh mịch lan truyền một cách kỳ dị những tiếng thở gấp liên hồi của rất nhiều nữ sinh. Mấy phút sau tôi và Nam Tương nhìn thấy một cô nàng ngồi đằng trước mặt đỏ tía lên lăn ra ngất.

Từ đó, trong trường cấp Ba của chúng tôi lại có thêm một từ lóng. Rất thường xuyên nghe trong đám con gái đột nhiên có kẻ gào toáng lên: “Nắm chặt vào!”

Cuối cùng, câu chuyện đam mỹ[2] kéo dài lê thê của cả tập thể đó bị tôi và Cố Ly tự tay chấm dứt, vì hai chúng tôi đã lần lượt khởi đầu những mối quan hệ ngọt ngào với bọn họ. Cũng bởi lẽ đó, tôi và Cố Ly trở thành cái gai trong mắt bọn con gái toàn trường. Hàng ngày tôi đều cúi thấp đầu trà trộn giữa đám đông, hy vọng giảm bớt sự thù địch của mọi người, nhưng cứ hễ Giản Khê tới đứng cạnh tôi, nở nụ cười rạng rỡ lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, anh liền giống như một cục nam châm dương cực lớn, hút chặt mọi ánh mắt cực âm bao gồm cả ánh mắt của tôi. Còn tôi thì giống như con yêu quái bị hào quang của vô số kính chiếu yêu phủ lấy, vừa đau không muốn sống nhưng cũng lại vừa sung sướng.

Khoảng thời gian đó tôi cảm giác có rất nhiều đứa âm thầm lấy tôi làm mẫu để bó hình nhân cỏ, hằng đêm chui trong chăn lấy kim đâm chọc, tôi thậm chí còn lo sẽ bị mấy đứa tính tình quá khích, lòng dạ hiểm độc kia trừ khử, mỗi lần đi qua rặng cây cối um tùm trước cổng ký túc xá đều thấp thỏm lo âu, tưởng như lúc nào cũng có nguy cơ bị lôi vào bụi cây cưỡng hiếp.

https://thuviensach.vn

Cố Ly rõ ràng ung dung hơn tôi rất nhiều, hồi sắp tốt nghiệp trung học, nó ngồi trên đùi Cố Nguyên ăn cơm trưa, lúc đang đưa thìa cơm bón vào miệng Cố Nguyên, còn thuận mồm chào thầy chủ nhiệm khối đi ngang qua một cách rất tự nhiên. Thầy chủ nhiệm hôm sau xin nghỉ ốm, sau đó mặt mày ủ rũ, gặp Cố Ly liền vòng đường khác đi.

Thoát ra khỏi hồi ức, tôi thấy Cố Ly đang ngoảnh đầu, vẫy tay với Cố Nguyên và người bạn anh, gọi cả hai tới. Cố Ly vừa xoay người đã thấy Uyển Như mặt đỏ tía tai, hét lên với nó như sắp nổ tung đến nơi: "Đồ mặt dày!" Cố Ly còn đang nghi hoặc, định hỏi tại sao vẫy tay với người yêu lại là mặt dày, thì phát hiện ánh mắt sắc bén của Uyển Như xuyên thấu qua mình, phóng ra phía đằng sau.

Cố Ly liền ngoảnh đầu, trông thấy Cố Nguyên vỗ vỗ vào người bạn mặt đỏ tới tận mang tai đứng bên cạnh, tay chỉ Uyển Như nói: "Vệ Hải, cậu lấy trộm ví của cô ấy à?"

Sau đó, tôi và Nam Tương liền đồng thanh kêu lên một tiếng thảng thốt: "A…"

Cuộc sống của chúng tôi thực sự quá ly kỳ rồi.

Làm bạn của Uyển Như, nhất định phải quen với việc bất kỳ lúc nào, bất cứ nơi đâu nó đều có thể mang đến cho bạn sự ngượng nghịu, hổ thẹn và căm phẫn, vì vậy, điều kiện cơ bản để trở thành bạn của nó, là phải luyện được một gương mặt thản nhiên bão táp không nao núng.

Nhưng trong mười phút tiếp theo, tôi và Nam Tương, dù đã là bạn của nó bao nhiêu năm rồi, cuối cùng vẫn đành chịu thua.

Cả nhà ăn đều vang vọng tiếng hét phẫn nộ của nó:

"Đồ xấu xa!"

https://thuviensach.vn

“Chính là anh! Nhìn vú của tôi hai lần!”

“Anh cố tình mò vào phòng thay quần áo nữ làm gì!”

“Thân thể của tôi chưa từng ai được nhìn! Bị anh trông thấy rồi!”

…

Cuối cùng, nó còn không lựa chọn từ ngữ gì, gào lên một câu: “Nhìn xem! Vú tôi có gì đẹp mà nhìn chứ!” Những lời kiểu tự mình chuốc nhục này, tôi và Nam Tương dù thế nào cũng không thể nói ra được, dẫu cho phải đối mặt với hùm beo hay nước ớt, cũng phải nghĩ kỹ rồi mới nói.

Tôi ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên, anh đang ôm gập bụng cười ngặt nghẽo, cố sức dựa vào cái ghế bên cạnh, cứ như sắp không chịu nổi. Còn tôi và Nam Tương đều hận không thể vò mặt mình như tờ khăn giấy dùng rồi, vứt vào một góc không người trông thấy, hoặc chui đầu vào trong cốc uống nước bằng giấy dùng một lần mà trốn cho xong.

Chỉ có Cố Ly vẫn điềm nhiên như không. Từ điểm này có thể thấy, với tư cách một kiểm toán viên công chứng tương lai, nó đã rất thành công, đoán rằng chỉ cần một thời gian nữa, nó còn có thể tham gia tranh cử ở bên Mỹ chứ chẳng đùa.

Sau cùng Vệ Hải xua xua tay, không thốt nên lời, mặt đỏ tía tai, lùi từng bước, sợ hãi bỏ chạy. Thoắt cái đã biến mất khỏi nhà ăn.

Nam Tương chọc chọc vào eo tôi nói: “Nếu là tớ, có khi tớ đã sớm ra tay rồi. Đánh nó một trận.”

“Đánh ai?”

Nam Tương không hề do dự: “Tất nhiên là đánh Đường Uyển Như.”

https://thuviensach.vn

Cố Nguyên kéo ghế ngồi xuống, lấy ra một chiếc hộp đặt trước mặt Cố Ly, nói: “Điện thoại của em mất rồi nhỉ, cho em này.”

Cố Ly cười cười nửa như muốn từ chối, lại nửa như hân hoan đón lấy chiếc hộp, vừa nói: “Việc gì phải mua cho em, phí tiền ra,” vừa thuận tay mở ngay nắp hộp. Cái hộp vừa mở ra, nụ cười của Cố Ly bỗng nhiên giống con cá bị cần câu lôi lên bờ, giật giật vài cái, rồi cứng đờ ra đó.

Cố Ly nói rất đúng, việc gì phải phí tiền, Cố Nguyên chẳng lãng phí lấy một xu, bởi vì trong hộp là một xấp tiền một trăm tệ màu hồng xếp ngay ngắn. Tôi và Nam Tương nhìn mà muốn nghẹt thở.

Cố Nguyên cầm bát canh thịt viên còn một nửa của Cố Ly húp một hớp, sau đó nói: “Em cầm mà đi mua điện thoại mới, mua cái nào em thích ấy.”

Tôi và Nam Tương bị bầu không khí lãng mạn cực kỳ thực tế ấy ụp xuống, xấp tiền màu hồng phấn trước mắt như hóa thành vô số đóa hồng nở rộ. Với những kẻ đang phải vật lộn với chuyện ấm no sinh kế như chúng tôi, có bạn trai như Cố Nguyên chính xác là điều ước đầu tiên khi xát tay lên cây đèn thần của Aladin.

Nhưng, nhìn khuôn mặt sa sầm của Cố Ly, tôi lập tức tắt ngay ý nghĩ đó.

Cố Ly lấy tiền trong hộp ra, ném vèo vào túi LV của nó, sầm mặt buông một câu: “Có bạn trai như anh thật tốt quá,” rồi quay người ra khỏi nhà ăn, bỏ lại tôi và Nam Tương đầy bối rối. Sắc mặt Cố Nguyên cũng chẳng vui vẻ gì, có nỗ lực mà không được đền đáp, sắc mặt ai cũng đều như vậy cả.

Cố Nguyên ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua quét lại trên mặt tôi và Nam Tương như máy scan, hồi lâu sau mới bực bội nói: “Cái tính ấy, các cô cũng chịu được à?” Nói xong đứng dậy đi luôn, bỏ lợi bát canh thịt viên chưa ăn hết.

https://thuviensach.vn

Kỳ thực tôi và Nam Tương đều biết Cố Nguyên đang nói dối, bởi trong tất cả đám bọn tôi, người có thể chịu đựng Cố Ly nhất chắc chắn là anh. Bất kể Nam Tương, Uyển Như hay tôi, đều từng có lúc mặt đỏ phừng phừng, phải nhảy cả lên bàn, to tiếng với Cố Ly, ôm gối lao vào đánh nhau, nhiều khi túm tóc nó thà chết không buông.

Nhưng xảy ra một việc như thế này, ít nhiều cũng khiến chúng tôi cảm thấy khó xử. Vì vậy tất cả đều cúi đầu, không nói câu nào.

Cuối cùng cũng đến cuối tuần.

Mai sẽ là ngày đầu tiên tôi tới làm việc ở M.E. Đảm nhiệm vị trí trợ lý đặc biệt cuối tuần, tôi cần phải tìm hiểu rất nhiều, rất nhiều thứ - trợ lý thứ nhất của Cung Minh đã nói với tôi như vậy. Thoạt đầu, tôi cứ đinh ninh việc của mình chỉ là bưng trà rót nước, ghi chép biểu công việc trong ngày, nghe điện thoại, in tài liệu... Nhưng, suốt một tuần, Kitty đã liên tiếp nghiền nát mọi điều ảo tưởng của tôi, từng điều, từng điều một, bằng những lần chat trên MSN, thành tro bụi.

Mỗi lần Kitty nói chuyện với tôi trên mạng, câu đầu tiên luôn là: “Hello, Lâm Tiêu!”

Tôi cũng lập tức: “Hello, Kitty!”

Hôm đến phỏng vấn tôi đã gặp Kitty. Cô trang điểm kỹ, mặc váy ngắn rất gợi cảm, xách túi Prada đi làm, so với con mèo Hello Kitty mặc váy hồng thì khác xa mười vạn tám nghìn dặm, phải nói là những sinh vật đến từ hai tinh cầu khác nhau, hơn nữa, còn không thể có chuyện giao lưu tiếp xúc.

Do vậy, avatar trên MSN của cô, một cô gái sexy quầng mắt đen tên Hello Kitty khiến tôi gần như mắc chứng thần kinh phân liệt tới nơi. Cuối cùng, tôi quyết định dứt khoát kết thúc nỗi giày vò này. Lần chat trước, tôi kiên định đánh vào hộp thoại: “Xin chào, Kitty”. Ba phút trôi qua, cửa sổ MSN vẫn im ắng...

https://thuviensach.vn

Một lúc rất lâu sau, Kitty trả lời, hỏi trịnh trọng: “Ai đấy?”

Kitty truyền đạt cho tôi đủ các điều cần chú ý, trong đó có một văn bản dài sáu trang, nhan đề: “Những điều thích và ghét của sếp”, liệt kê toàn bộ mọi thứ liên quan, từ công việc đến đời sống, chi tiết ngoài sức tưởng tượng của tôi. Từ những điều Kitty nhắc đi nhắc lại này, có thể suy ra, Cung Minh là một người cực khó phục vụ. Kitty nói thêm: “Hai ngày thứ Bảy và Chủ nhật, ngoài làm trợ lý công việc cho Cung Minh, cô còn phải làm trợ lý sinh hoạt riêng cho anh ấy.” Về điểm này, tôi phản ứng tức thì: “Riêng đến mức nào?

Câu trả lời của đối phương: “Đến bất kỳ mức nào.”

Tôi suýt gạt đổ cả cốc sữa mới hâm nóng lên bàn phím.

“Chẳng lẽ phải ngủ cùng?!” Rút xấp khăn giấy thấm sữa dây trên bàn phím, tôi nổi khùng gõ dòng chữ đó gửi đi.

“Cô đúng là mơ hão!” Đối phương khinh miệt đáp.

Nhưng, tôi vẫn làm hỏng việc. Lại còn vào đúng ngày đầu đi làm.

Giống đoạn mở đầu của hầu hết các phim truyền hình nhiều tập, cô trợ lý đen đủi gặp không biết bao nhiêu vấp váp. Nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, các nhà biên kịch thực ra chẳng hề bịa tạc lung tung.

Khi tôi mang cà phê Cappuccino từ quán Starbucks dưới lầu lên trong vòng năm phút, đặt trước mặt Cung Minh, anh ta chỉ nhấp một ngụm đã ngẩng đầu lên, cặp mắt dài và hẹp nhìn tôi một phút, sau đó lắc đầu, nói với giọng đều đều không cảm xúc: “Mua lại ly khác.”

Và tuyệt nhiên không ngẩng lên nói thêm câu nào.

https://thuviensach.vn

Trong óc cứ phát đi phát lại bộ mặt vừa rồi của anh ta, tôi thẫn thờ cầm ly cà phê bước ra khỏi văn phòng, một lát mới giật mình sực tỉnh: hỏng việc mất rồi.

Thực ra, khi đến phỏng vấn xin việc, tôi có ngắm trộm Cung Minh qua kính ngăn phòng làm việc, nhưng khoảng cách quá xa, hơn nữa anh ta đang cúi đầu đọc tài liệu, mớ tóc mai che khuất gần nửa khuôn mặt. Tôi từng xem ảnh anh ta trên tạp chí rồi, nhưng thâm tâm vẫn đinh ninh khuôn mặt đó đã qua hóa trang và xử lý hậu kỳ.

Lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt đó ở cự ly thật gần, tôi có chút cảm giác không chịu đựng được.

Từ nhỏ đến lớn, tôi đã gặp rất nhiều người đẹp trai, Cố Nguyên, Giản Khê chẳng hạn. Còn rất nhiều, rất nhiều người khác nữa ở khoa Nghệ thuật hay khoa Thể dục của trường.

Nếu nói Giản Khê là mẫu thanh niên mặt mũi thanh tú, toàn thân tỏa ra thứ ánh dương rực rỡ như trong các phim thần tượng dành cho giới trẻ, thì Cung Minh chính là mẫu đàn ông nét mặt lạnh tanh chết chóc nhưng đẹp trai vô đối vẫn sải bước trên sàn diễn của tuần lễ thời trang Milan, hoặc giống những gương mặt người mẫu lạnh lùng, âm trầm ngạo mạn khó tả và đẹp đến mức không bới móc nổi chút khiếm khuyết nào ta vẫn được chiêm ngưỡng trên những trang quảng cáo của Prada hay Dior Homme mỗi lần lật giở các tạp chí thời thượng.

Tóm lại, anh ta là một trang giấy.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 2B

Khi định thần được, thoát khỏi khuôn mặt nặng nề âm khí của anh ta, trong lòng tôi bùng lên một cơn phẫn nộ, cà phê chính xác của Starbucks không sai, đúng loại Cappuccino không sai, theo tiêu chuẩn "anh ấy không thích bất cứ cái gì có vị đắng, thích thật ngọt" ghi trong tài liệu, tôi đã bảo cô phục vụ quán Starbucks cho thêm sữa và đường không sai. Vì vậy, tôi khó lòng chấp nhận nổi sự thật "mình đã làm hỏng việc".

Thấy nick của Kitty trên MSN sáng, tôi nói: "Tôi vừa mua một ly Cappuccino cho Cung Minh, đã bảo thêm đường lẫn sữa, và đã mang lên trong vòng năm phút, vừa đủ nóng! Sao anh ta lại bảo tôi đi mua lại ly khác! Tại sao?"

Kitty nhanh chóng trả lời: "Trong tài liệu 'Những điều thích và ghét của sếp' đưa cho cô ghi rất rõ ràng, anh ấy ghét mọi thứ đắng!"

"Cappuccino là loại ít đắng nhất rồi! Tôi cũng đã bảo cho thêm cả đường lẫn sữa vào!"

"Anh ấy yêu cầu phải thêm hai đến ba phần nước đường. Còn nữa, khi cô nói chuyện, chat hoặc gửi tin nhắn cho anh ấy, không được dùng dấu nào khác, ngoài chấm và dấu phẩy, đặc biệt là dấu chấm than (!). Thứ đó có thể tống thẳng cô lên chuyến tàu tốc hành đến ga 'từ chức', giữa đường thậm chí có thể còn dừng lại lôi tôi lên cùng đấy, tiểu thư ạ!"

"Thế nghĩa là sao?"

https://thuviensach.vn

“Nghĩa là dấu chấm và dấu phẩy có khả năng thể hiện sự điềm tĩnh, mạch lạc của chúng ta, chúng ta luôn phải được cài đặt ở chế độ người máy vào bất cứ lúc nào! Cho nên, cô chỉ có thể nhã nhặn nói: ‘Cung tiên sinh, động đất rồi, xin mời rời phòng làm việc,’ chứ tuyệt đối không được nói: ‘A chạy mau! Động đất’!”

“…”

“Cô đã mua được cà phê mới chưa?”

“!!!!!!! Bây giờ tôi đi!”

“…”

“À, bây giờ tôi đi.”

Hai ngày sau, tôi đã hoàn thành đủ các thể loại nhiệm vụ thử thách cực hạn của loài người, với lòng nhiệt tình và tốc độ khó tưởng tượng nổi. Trong đó gồm cả chuyện đỏ mặt tía tai tranh luận tới lui với cô bán hàng trong hiệu thuốc: “Không lẽ các chị không có thứ thuốc ngọt lịm như đường?” Nói qua nói lại một hồi, cuối cùng tôi cũng mua được thuốc viên và xi rô chữa cảm sốt cực kỳ ngọt.

Tôi đã lùng được chiếc nồi màu trắng (anh ta thích đồ dùng trong nhà đều màu trắng).

Tôi cũng đã mua đúng bộ sạc điện trong tình trạng hoàn toàn không biết điện thoại di động của anh ta loại gì, và đã yêu cầu nhân viên phục vụ để sẵn trong phòng khách sạn trước khi anh ta xuống máy bay ở Bắc Kinh. (Anh ta có rất nhiều điện thoại di động, nhưng chỉ dặn tôi sơ sài thế này: “Tôi chuẩn bị bay, nhưng quên mang bộ sạc, điện thoại sắp hết pin, cô mua cho tôi một cái, tôi không dùng loại vạn năng, hy vọng đến khách sạn tôi có cái để sạc ngay.”)

https://thuviensach.vn

Tôi cũng làm xong cho anh ta một thẻ tín dụng VIP mà không hề phải cung cấp bất cứ tài liệu nào chứng minh tài sản hay mức thu nhập. (“Lâm Tiêu, làm giúp tôi một thẻ tín dụng ở ngân hàng nào đó.” “Vâng, Cung tiên sinh, làm ơn đưa tôi giấy chứng minh tài sản hoặc thu nhập của công ty.” “Tôi không có.” “…”)

Cũng trong tình trạng hoàn toàn không biết địa chỉ và tên khu nhà, tôi đã giúp Cung Minh tìm được thông tin chi tiết về tòa chung cư mới xây ở Tĩnh An. (“Lâm Tiêu, trên đường đi làm tôi nhìn thấy một tòa chung cư cao cấp màu trắng, giúp tôi tìm hiểu thông tin về nó.”) Đương nhiên, cái giá của việc này là tôi phải bảo lái xe đi thật chậm hết cả đoạn đường từ nhà anh ta đến công ty, mất đứt một giờ đồng hồ, khi rốt cuộc nhìn thấy tòa cao ốc màu trắng đó, bộ dạng sung sướng suýt khóc của tôi lúc đó khiến anh lái xe phát hoảng.

Tôi còn kiếm được cho anh ta đĩa DVD ghi một chương trình truyền hình mới phát bên Anh, đương nhiên tôi đã phải nhờ đến đứa bạn đang du học bên đó ghi lại rồi gửi qua mạng, sau đó mới ghi vào đĩa. Tôi nhờ đứa bạn học khoa tiếng Anh làm phụ đề, sau đó lại bảo một đứa đang học điện ảnh lồng ghép.

Hai ngày trời, tôi như sống trong một trung tâm huấn luyện gián điệp quốc tế, cảm giác mình đã trở thành một nữ đặc vụ siêu cấp có thể chạy trên tường hay bay vượt mái nhà. Bây giờ dù Cung Minh bắt tôi đi lùng cho anh ta quả lựu đạn của Nga, tôi cũng có thể mặt không biến sắc xoay lưng rời văn phòng, chỉ ngay sáng hôm sau lựu đạn đã được chuyển phát nhanh đến công ty, đặt trên bàn anh ta rồi.

Tôi thực sự cảm thấy như vậy.

Vì tôi đã sắp tẩu hỏa nhập ma. Rất nhiều lần, tôi muốn túm tóc, nhấc mình bật khỏi mặt đất - bất chấp Newton phải đội nóc quan tài chui lên,

https://thuviensach.vn

giận dữ giở lại định luật vạn vật hấp dẫn trong sách giáo khoa mà hét lên: “Không thể nào!”

Rời văn phòng tòa soạn tạp chí M.E trắng thuần khiết quay về với nhà ăn quen thuộc sặc sụa mùi dầu mỡ và mùi mồ hôi bốc từ đám nam sinh mới đi tập bóng rổ về, tôi hoảng hốt không khác nào vừa trải qua giấc mộng kéo dài hai năm. Đờ đẫn như mất hồn, tôi bảo Nam Tương: “Cậu tát tớ một phát cho tỉnh lại được không?” Nhưng trước khi Nam Tương kịp phản ứng, câu “Để tớ” của Đường Uyển Như làm tôi tỉnh ngay.

Kể lể xong mấy chuyện ở M.E, cảnh tượng đám chị em tốt xúm lại rủa sả ông chủ mà tôi mong đợi đã không xảy ra. Mắt các cô nàng long lanh sáng rực, hàng mi dài chớp chớp, màn đối thoại cứ thế xoáy mãi quanh cái trọng tâm là dung mạo của Cung Minh và bộ cánh mới ra mắt năm nay của hãng Dior mà anh ta mặc đi làm cuối tuần. Nét mặt và cử chỉ của tôi lộ rõ sự khinh thường dành ấy ả đàn bà thiếu sĩ diện này.

Về đến trường, tôi lại bị mấy vấn đề thuộc phạm trù độ tuổi của mình bủa vây, hoặc có thể nói là quấy nhiễu cũng chẳng sai. Khó nghĩ nhất là tôi và Giản Khê đã hẹn cuối tuần trước anh sẽ đến trường thăm tôi, kết quả vì cuối tuần tôi phải làm thêm nên đành bỏ.

Nghĩ kỹ lại, đã gần hai tháng rồi tôi không gặp Giản Khê. Lần gặp trước, chúng tôi đến bảo tàng Đại Dương, ở đó vừa khai mạc triển lãm cá nhiệt đới. Từ nhỏ tôi đã mê cá. Từ những con cá màu sắc rực rỡ, hình dáng kỳ lạ đến nỗi không thể nhận ra là cá, hoặc trông dữ tợn như hung thần ác sát, hoặc trông hiền lành đáng yêu, thân thiện dễ gần... kiểu gì tôi cũng đều thích cả.

Hiện tại tôi vẫn đang bày món đồ lưu niệm mua lần đó ở đầu giường - mô hình một con cá nhỏ. Cổ nó thắt cà vạt vốn là khăn tay của Giản Khê. Đích thân Giản Khê buộc khăn vào cổ con cá, anh nói trông nó khá giống

https://thuviensach.vn

anh, một con mọt sách hiền lành. Tôi ngoảnh đầu lại, thấy con cá dịu dàng nhìn mình.

Tim tôi hơi ấm lên, như được luồng gió nóng từ máy sấy tóc thổi vào. Mỗi lần nghĩ đến Giản Khê, tôi đều có cảm giác ấy. Tôi bèn cầm điện thoại lên, gọi cho Giản Khê, chuông đổ mấy hồi mới thấy giọng anh, phía bên kia rất ồn ào, đủ tiếng hò hét cao thấp, còn có cả tiếng thở hổn hển của Giản Khê.

Tôi hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

“Trong phòng thể dục, đánh bóng chuyền với bạn. Em ăn cơm chưa?” Giản Khê thở hổn hển, nhưng giọng vẫn thật dịu dàng. Tôi cầm điện thoại, cảm giác như hơi nóng của anh cũng truyền sang.

“Em ăn rồi. À, cuối… cuối tuần trước... xin lỗi anh.” Tôi thầm thì.

Anh cười to, nói: “Đừng ngốc thế. Anh cúp máy nhé, chúng nó đang đợi.”

Tôi gật đầu. Sau nhớ ra có gật đầu anh cũng không nhìn thấy, bèn vội nói thêm: “Vâng.”

Đang định tắt máy, đầu dây kia chợt vọng tới một câu: “Tối anh sang chỗ em nhé. Mai anh không có tiết học.”

Tôi đang định đáp lại, Giản Khê đã ngắt máy rồi.

Tôi cầm điện thoại, nhoẻn miệng cười sung sướng.

Tôi ngẩng đầu lên, Nam Tương ở giường đối diện nhìn tôi tủm tỉm cười đầy ẩn ý. Mặt tôi đỏ rần lên.

Tôi vội chui sang giường nó, lôi chăn rúc vào, ngủ giấc trưa. Đó là thói quen kỳ quặc của tôi: phải nằm sang giường người khác mới ngủ ngay

https://thuviensach.vn

được. Lúc nào tôi cũng cảm thấy giường người khác dễ chịu hơn giường mình, cho dù giường mình trải đệm Queen-size nhập khẩu, còn giường người ta chỉ có mảnh chăn đơn phủ trên ván gỗ vẫn không thể làm thay đổi cảm giác ấy.

Chỉ giây lát sau tôi đã ngủ thiếp đi, chuỗi âm thanh cuối cùng lọt vào tai là tiếng Nam Tương giở sách sột soạt. Giữa chừng nó khẽ đọc lên một câu, có lẽ là chỗ nó cảm thấy viết hay quá.

“Cứ đến cữ này hàng năm, quê tôi lại bắt đầu mưa. Chuyện này khiến người ta khá đau đầu. Kiệt Sâm đứng giữa thảm cỏ trong vườn hoa, để tuổi thơ của cậu nổ tung một tiếng, những mảnh vụn quét qua màn mưa hoàng hôn. Tôi nhìn Kiệt Sâm sau tiếng nổ, trong lòng dấy lên cảm giác ngưỡng vọng mơ hồ. Có trời mới biết đó là gì.”

Giản Khê hẹn tôi 6 rưỡi tối. Đúng lúc chúng tôi vừa xong bữa. Buổi tối cả bốn đứa đều không có tiết học, nên ăn cơm xong, chúng tôi thong thả đi dạo về phía cổng hướng Đông, chỗ gần nhà ăn số 1 nhất đợi Giản Khê.

Bóng Giản Khê hiện ra tít đằng xa, dần dần tụ lại thành một hình ảnh rõ nét, anh mặc áo len dày màu xám, áo phông trắng lộ một viền tròn nơi cổ, dáng dấp trễ nải, ấm áp như ánh nắng chiều.

Giản Khê thấy bốn đứa tôi giống bốn cái cây sắp hàng đứng chờ trước cổng trường trong ánh chiều chạng vạng, liền vẫy vẫy tay kêu lên: “Long trọng quá, cả một đội nghênh đón.”

Nói rồi khẽ vỗ vai Cố Ly và Nam Tương: “Hi.” Tiếp đến vung tay đập vào vai Uyển Như, “Hi, người anh em.”

Kết thúc màn chào hỏi, anh nhẹ nhàng dang tay, kéo tôi lại, áp má vào má tôi, dịu dàng cọ vài cái.

https://thuviensach.vn

Màn âu yếm kéo dài phải cỡ hơn hai phút, trước ánh mắt chăm chú hết sức nghiêm trọng như đang xem phim của Nam Tương, Cố Ly, Uyển Như, anh mới hơi ngượng ngùng nhích xa tôi một chút.

Đường Uyển Như lập tức nắm lấy cơ hội trả thù: “Giản Khê, trông anh có vẻ đói khát quá rồi đấy.”

Giản Khê khẽ cười, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp: “Hì, người anh em, thế này ăn nhằm gì.” Nói rồi anh bỏ qua sắc mặt trắng nhợt của Đường Uyển Như, quay sang Cố Ly hỏi: “Cố Nguyên đâu?”

Mặt Cố Ly cũng tức khắc trắng nhợt. Nó nhanh chóng chuyển sang cùng trận tuyến với Uyển Như, nhận xét: “Giản Khê, anh khát tình quá, thực ra anh đến đây để tìm Cố Nguyên đấy à.”

Sau khi cả bọn rã đám ai làm việc nấy, tôi mới kể cho Giản Khê chuyện Cố Ly và Cố Nguyên đang chiến tranh lạnh. Vì Cố Nguyên tặng bốn nghìn tệ cho Cố Ly.

“Cố Nguyên đưa phong bì cho bạn gái?” Giản Khê rõ ràng không chấp nhận được.

“Có thể nói như vậy.” Tôi gật gật đầu.

Kỳ thực tôi không cảm thấy Cố Nguyên có gì quá đáng, nhưng tôi cũng hiểu tâm trạng của Cố Ly. Là một kiểm toán viên tương lai, dù nó có nghiêm khắc và lạnh lùng đến mức nào, trong lòng vẫn là một thiếu nữ lãng mạn... kiểu đàn bà. Chúng tôi ai chẳng mong bạn trai tặng hoa hồng tươi thắm, sôcôla ngọt ngào, cuốn sách tuyệt bản bọc trong giấy đẹp đẽ, vé xem phim Harry Potter suất mở màn, chứ không phải tiền mặt trần trụi lạnh tanh. Nhưng lúc Cố Nguyên bảo: “Nếu tôi cũng mua điện thoại, có phải thành ra lãng phí không? Cô ấy đã tự mua một cái mới rồi còn gì,” tôi lại thấy Cố Nguyên cũng có lý.

https://thuviensach.vn

Nhưng, dù tôi đứng về phía nào, cục diện chiến tranh lạnh giữa hai người bọn họ cũng chẳng thay đổi.

Tách khỏi nhóm, một mình Cố Ly ra sân bóng gần cổng trường.

Sân bóng lúc chiều tối rất vắng. Vận động viên hay sinh viên học thể dục đều đã đi ăn cơm, tắm rửa. Chỉ lác đác vài cặp trai gái yêu đương trên khán đài rộng lớn.

Cố Ly ngồi trên một bậc cấp, ngẩng đầu nhìn những đám mây hồng thẫm trôi vùn vụt trên bầu trời lộng gió. Nó ngắm điện thoại mới, đã tròn một tuần Cố Nguyên không nhắn tin gọi điện. Trong khi cái điện thoại cũ đã hỏng thì đầy ứ tin nhắn của anh. Từ ngắn ngủn kiểu như "Ừ, được rồi," đến dài lê thê: "Vừa đưa em về ký túc, trên đường quay về nhìn thấy những đôi khác quấn quýt với nhau. Tự nhiên vui. Được quen em rồi thành người yêu của em thật tuyệt vời. Hàng ngày em phải ăn đúng giờ, uống nhiều nước ấm một chút. Gần đây sắc mặt em xanh lắm (anh sẽ không nói em gầy rồi đâu, bởi vì như thế em sẽ sướng điên lên). Có thời gian thì đi nộp lệ phí báo danh kỳ thi cấp 6 tiếng Anh đi, anh nhìn thấy tên em trên bảng thông báo ở hành lang. Đừng quên đấy."

Cố Ly dụi mắt, không có tí nước mắt nào, nhưng vành mắt đỏ khiếp, sưng mọng trong gió. Sau lưng vẳng đến tiếng cãi nhau của một đôi trai gái.

"Anh đúng là nghèo kiết xác, mời tôi đi xem phim một lần cũng tiếc, đi mua cái đĩa DVD phỉnh tôi."

"Đàn bà các cô tầm thường quá! Chỉ coi trọng tiền!"

"Không có tiền thì yêu đương gì? Anh tưởng đang đóng phim Quỳnh Dao à? Đừng nghĩ mình là học sinh cấp Ba nữa, tưởng hái cọng cỏ tết thành nhẫn là đã khiến bạn gái khóc nước mắt nước mũi ròng ròng rồi chắc."

https://thuviensach.vn

“Cô đi tìm thằng nào nhiều tiền mà yêu, ngày nào nó cũng đưa tiền cho, như máy ATM ý, chỉ cần bấm mật khẩu là, mẹ nó, tiền ùn ùn nhả ra.”

“Anh tưởng tôi không muốn hả, có người như thế tôi đã đá bay anh đi rồi, còn phải đợi?”

…

Cố Ly không nghe tiếp nữa, nó đứng vụt dậy, rảo chân bước nhanh xuống bậc thang, nhằm hướng ký túc xá nam chạy miết.

Giọng nói chói tai lạnh lùng của cô gái bị bỏ lại xa tít sau lưng.

Cố Ly bưng hộp mì vằn thắn mua ở lề đường, đứng dưới khu nhà ký túc nam hét gọi tên Cố Nguyên. Gọi rất lâu. Cửa sổ phòng anh vẫn tối om, không thấy đèn bật sáng.

Nó gọi vào máy cầm tay của Cố Nguyên, cũng không có ai nghe. Cố Ly lần nữa định đi qua cửa lớn lên tầng tìm anh, nhưng bà quản lý đứng chặn bên ngoài.

“Cháu đến gặp bạn trai cháu.” Cố Ly nhìn khuôn mặt hằn rõ dấu tuổi tác của bà quản lý, nói thẳng.

“Ô... các cô bé bây giờ ghê thật. Bên trong toàn con trai mặc quần sịp chạy tới chạy lui, đều là bạn trai của cô à, cô nhìn hết được không?”

Cố Ly hừ một tiếng, thầm nghĩ: “Chẳng phải bà ngày nào cũng nhìn, nhìn đến nỗi lượng hoóc môn cũng tăng giảm thất thường sao?”, nhưng vẫn không tỏ thái độ gì, xoay người bước đi. Đi qua hết cửa lớn, vừa khuất tầm mắt bà quản lý nó lập tức trèo qua cửa sổ, chạy vụt lên cầu thang.

Trong phòng tối om, không có đèn. Nhưng cửa không khóa.

Cố Ly khẽ đẩy, cánh cửa mở ra ngay.

https://thuviensach.vn

Nó bước vào, giơ tay gạt công tắc điện trên tường. Dưới ánh đèn sáng trắng, Cố Nguyên đang nằm trên giường, tai nghe bịt kín lỗ tai, iPod đặt bên cạnh.

Cố Nguyên cảm giác có người bật đèn, mở mắt, liền trông thấy Cố Ly đứng ở cửa.

Anh gỡ tai nghe, không nói gì, hai người im lặng nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Cố Nguyên cười dịu dàng, giơ hai tay về phía Cố Ly, nói: “Là lỗi của anh.”

Lúc Cố Ly đi xuống, nó hiên ngang đi qua mặt bà quản lý, bà ta há to miệng như trông thấy ma, chưa kịp túm lấy, Cố Ly đã biến mất ngoài cửa.

Trên đường về, trong lòng Cố Ly ngập tràn cảm xúc ngọt ngào và ấm áp.

Cố Nguyên luôn thích bật điều hòa ấm sực cả phòng. Anh mặc áo lót màu trắng bó sát người khi ngủ, mùi thân thể tỏa ra khi ôm ấp chẳng khác nào mùi loại nước hoa dùng quen nhất.

Cố Ly cúi đầu thoáng suy nghĩ, rồi rút điện thoại nhắn tin cho Cố Nguyên.

“Dù không ngon, anh cũng phải ăn hết nhé. Thiếu gia khảnh ăn của em. Bởi vì đây là em mua đấy. Sau này em không giận anh nữa.”

Cố Nguyên cầm chiếc điện thoại đang rung lên, mở ra, nhìn thấy hình của Cố Ly. Trong điện thoại của anh, Cố Ly được đặt tên là “Bà xã”.

Cố Nguyên bấm phím, đọc tin nhắn, rồi trả lời ngay.

Sau đó anh cúi xuống, mở hộp mì vằn thắn Cố Ly mua mang đến.

Anh không hề tiết lộ với Cố Ly rằng, đây là bữa ăn đầu tiên của anh trong suốt hơn một ngày nay. Tất nhiên anh cũng không nói với Cố Ly, mấy

https://thuviensach.vn

hôm rồi thẻ tín dụng của anh không rút được đồng nào, ví cũng sạch nhẵn.

Anh tuyệt đối không đả động tới việc đã xảy đến với mình mấy ngày này trước mặt Cố Ly.

Anh gắp một miếng vằn thắn đưa vào miệng, nước mắt nóng bỏng giọt xuống chiếc hộp nhựa trắng.

Dưới ánh đèn đường chiều tối, Cố Ly nhận tin nhắn trả lời của Cố Nguyên.

“Anh yêu em.”

Đó là tin nhắn đầu tiên của Cố Nguyên gửi đến điện thoại mới của Cố Ly.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 3A

CHƯƠNG 3

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Đường Uyển Như đọc xong Tiếng gọi tình yêu giữa lòng thế giới, khóc đến chết đi sống lại, khiến tôi bắt đầu ngẫm nghĩ những chuyện liên quan đến "trung tâm".

Trong mắt đám dân chơi thời thượng và những kẻ ưa tiệc tùng quần là áo lượt, Plaza 66 chắc chắn là trung tâm của Thượng Hải. Chân mang giày gót ười phân bước lanh canh trên sàn đá Đại Lý sạch bong như mới của Plaza 66, bọn họ nhất định phải cảm thấy như đang giẫm trên cả Thượng Hải, dù tấm áo khoác bằng da sơn dương vừa quẹt thẻ mua xong đi đứt gần tháng lương. Buổi tối, họ sẽ diện bộ cánh vừa tậu ban ngày, lên bar MUSE2 nằm trên tầng cao nhất, mở cửa thông đêm tới tận tinh mơ ngày hôm sau.

Còn trong con mắt của đám phú ông hay các tay tư sản bậc trung rủng rỉnh tiền, trung tâm Thượng Hải chắc chắn nằm ở phố Bund và Lục Gia Chủy phía đối diện. Trong vô số những tòa nhà ven sông giá cao tận trên trời đứng tắm dưới mưa và ánh hoàng hôn Thượng Hải, có những quý phú nhân cô quạnh đã gọi di động cho chồng tới lần thứ mười hai vẫn gặp tín hiệu chuyển vào hộp thư thoại, đành hoang mang ôm gối lụa tơ, tựa vào thành giường nhìn xuống mặt sông ngoài cửa sổ. Những bọt sóng vàng vọt sủi lên không dứt như vòng xoáy vô cùng tận của dục vọng.

Trung tâm Thượng Hải trong mắt khách nước ngoài có lẽ là Tân Thiên Địa. Bọn họ nói tiếng Anh đủ loại giọng, uống cà phê như uống trà, hết ly

https://thuviensach.vn

này đến ly khác cứ thế trút vào bụng.

Trong mắt vô số khách vãng lai đến Thượng Hải du lịch, trung tâm Thượng Hải chắc chắn là đường Nam Kinh ồn ã náo nhiệt, hình ảnh đã lên tivi không biết bao lần. Cửa hàng Giordano và Baleno biển hiệu điện tử khổng lồ sáng nhấp nháy. Các hiệu kim hoàn trên phố, dây chuyền vàng sợi nào sợi nấy to như dây xích. Người đi đường liên tiếp giơ máy ảnh lên, đèn flash lóe sáng.

Còn vô số người Thượng Hải, khi được hỏi về chủ đề này, đáp án đưa ra sẽ là những điểm tập trung hoạt động văn hóa văn nghệ như Sa Tôn Plaza hoặc đường Hà Phi.

Chỉ có tấm biển đồng do chính quyền thành phố đặt đánh dấu điểm mốc trung tâm thành phố Thượng Hải đậy trên đại lộ Nhân Dân như cái nắp thoát nước kích cỡ bằng lòng bàn tay đã sớm mất tích khỏi tầm mắt và ký ức của mọi người.

Con người là loài động vật luôn tự coi mình là trung tâm.

Tôi hỏi Uyển Như đang nước mắt đầm đìa: “Cậu nói xem, trung tâm của Thượng Hải ở đâu?”

Đường Uyển Như lẹ làng rút tờ khăn giấy, nghẹn ngào đáp: “Người yêu của mình ở đâu, trung tâm ở đó.”

Sau ba phút cố kìm nén tình cảm, tôi xô cửa đi tìm Nam Tương.

Đã cuối tháng Mười hai. Thượng Hải mưa lạnh rơi triền miên. Ông trời trên cao gói thành phố trong mây mù xám xịt, rồi bắt đầu rả rích tưới hoa. Ánh sáng có màu ảm đạm khiến tâm trạng trĩu xuống, dù bật hết các bóng đèn neon trên đầu, cũng chỉ có thể tạo nên một khoảng không trắng nhợt hiu quạnh hơn.

https://thuviensach.vn

Nam Tương nhận được tin nhắn của Cố Ly lúc đang giặt giũ trong phòng giặt tối mò của trường. Nó để quần áo vào giỏ, nhờ cô bạn phòng bên mang về hộ, rồi choàng kín áo khoác, đến nhà ăn.

Phòng giặt của trường cách nhà ăn chỉ một quãng, thiếu ô che cũng không bị ướt lắm. Gần tới cửa nhà ăn, điện thoại của nó rung, có tin nhắn. Nó mò điện thoại trong túi rút ra nhìn, chợt dừng bước. Nó đứng ngây trước cửa nhà ăn, không nhúc nhích, như tượng gỗ. Mưa bụi rơi đọng trắng tóc nó. Đám sinh viên đang vội rảo bước xung quanh chốc chốc lại ngoảnh đầu nhìn đứa con gái đứng ngây như phỗng trong mưa. Nam Tương bấm máy viết một dòng chữ, chuẩn bị nhấn phím trả lời, nhưng lại chần chừ mãi không gửi, dòng chữ đó là: “Sao anh không chết đi.”

Rất lâu sau, nó nhấn phím xóa, đẩy con trỏ lùi lại, từng chữ từng chữ biến mất, rồi nó viết lại: “Vậy cuối tuần anh đến gặp em đi,” và gửi. Tín hiệu tin nhắn nhấp nháy vài lần rồi biến mất. Nam Tương lại đứng rất lâu dưới mưa, nhưng điện thoại không rung lên nữa. Nó lau nước mưa trên mặt, khom lưng chạy vào nhà ăn.

Thấy Nam Tương vén tấm rèm nhựa trước cửa nhà ăn đi vào, tôi khẽ gọi, rồi vẫy vẫy tay, nó nhìn thấy tôi, bèn chen qua đám người đang bưng khay thức ăn đi tới chỗ tôi và Cố Ly. Tôi đang định lên tiếng về bộ dạng ướt như chuột lột của nó thì Cố Ly đang húp món canh thịt băm viên yêu thích đã tranh nói trước: “Cậu mặc cả bộ này đi tắm đấy à?” Nam Tương lườm Cố Ly, đáp: “Tớ vừa giặt xong quần áo.”

Cố Ly húp tiếp thìa canh: “Thế rồi cậu liền mặc luôn đi ra ngoài?”

Nam Tương cúi xuống, không đáp.

Tôi cảm thấy không khí có phần căng thẳng, đánh mắt ra hiệu cho Cố Ly, không nói thêm nữa. Chúng tôi đều biết, mỗi lần Nam Tương cúi đầu lặng thinh, chắc chắn đã có chuyện khiến tâm trạng nó bất ổn. Mỗi lúc như thế,

https://thuviensach.vn

tôi và Cố Ly đều sẽ thông minh chọn cách ngậm miệng, chỉ có cái đứa thần kinh như lan can sắt cầu Dương Phố là Uyển Như tiếp tục chọc vào sự im lặng của nó, kết cục lần nào cũng bị Nam Tương rủa ột trận thê thảm.

Nam Tương thường xả ra một tràng những lời lẽ kiểu "đàn bà cơ bắp", "không có óc", "baby Kim Cương", "trăm phần trăm cậu là đực rựa"... Từ khi lịch sử được ghi lại đến nay, câu in sâu nhất vào trí nhớ của tôi là: "Cái cơ lưỡi phát triển của cậu còn đáng ghét hơn bắp thịt gồ lên ở cánh tay cậu nữa ấy."

Buổi chiều mưa bụi triền miên.

Kỳ thực, lòng tôi cũng như Lý Thanh Chiếu hay Nam Đường hậu chủ vậy, rất thích những buổi chiều mưa không dứt này, nếu cho tôi giấy bút nghiên mực, biết đâu có thể ngâm thơ làm phú cũng nên.

Tôi và Nam Tương rúc trong phòng ngủ đọc sách. Nam Tương không có tiết học buổi chiều, còn tôi, sau mười phút ngắm mưa buồn bay ngoài cửa sổ, đã quyết bỏ tiết Văn học đương đại. Cái cảnh thầy giáo phun nước bọt tứ tung đến giờ vẫn còn là dấu ấn khó nhạt đi trong tim tôi, nói trắng ra, nghe thầy ấy giảng bài so với đứng dầm mưa trên sân tập chẳng có gì khác nhau cả.

Vả lại, đã là sinh viên, không trốn học, nhất định có khiếm khuyết.

Tuy nhiên, tâm tư của tôi cũng không đặt được vào sách. Nam Tương nằm trên giường đối diện đã ngốn gần xong một cuốn của Banana, mà cuốn Paris trong tay tôi vẫn dừng ở trang đầu tiên.

Họng của tôi ngứa ngáy như có kiến bò bên trong, cuối cùng, thực sự hết chịu nổi, tôi quẳng sách, chui sang giường Nam Tương, ôm chặt nó, hai đứa dựa vào nhau. Sợ những lời tiếp theo sẽ làm nó nổi cơn, tôi cố ghì thật sát, dù muốn đánh tôi, nó cũng không thể dễ dàng vận sức được. Mớ lý

https://thuviensach.vn

luận này do Đường Uyển Như dạy tôi trên sân tập cầu lông, về sau tôi đem áp dụng mở rộng với Cố Ly, hiệu quả rất rõ rệt.

Tôi hỏi khe khẽ: “Nam Tương, có phải Tịch Thành lại tìm cậu đúng không?”

Nam Tương lật một trang sách, trả lời qua quýt: “Ừ, tớ bảo hắn cuối tuần đến.” Giọng nó bình thản cứ như đang nói: “Đợi lát nữa đi siêu thị đi.”

Tôi thấy nó không giận, liền ngồi thẳng lên, xoay vai nó lại, nhìn riết vào mắt nó, nghiêm túc hỏi: “Cậu bị Uyển Như đánh trúng đầu à?!”

Tôi bị cái kiểu bình thản như không có chuyện gì của nó làm cho tức điên lên, quay người xuống giường, khoác áo chuẩn bị ra cửa. Nam Tương nhảy khỏi giường, tóm cánh tay tôi, cảnh giác hỏi: “Cậu định làm gì?”

“Ra ngoài đi loanh quanh.” Tôi hơi hoảng.

“Đi cái mông đít ấy. Cậu dám kể với Cố Ly, tớ đốt hết thư tình Giản Khê viết cho cậu luôn đấy!” Nam Tương nhìn tôi với ánh mắt coi thường, giọng điệu hết sức tự tin. Trong số bạn bè, người nhìn rõ nhất điểm yếu của tôi chính là nó.

Tôi chỉ còn biết vò đầu bứt tai chịu thua, chấp nhận đứng cùng một chiến tuyến với nó che giấu Cố Ly vụ này.

Trong bốn đứa tụi tôi, Nam Tương chỉ hơi sợ mỗi Cố Ly. Con bé tập trung tất cả lý trí, sự lạnh lùng, tàn bạo của đàn bà khắp trong thiên hạ ấy luôn khiến Nam Tương phải sởn da gà. Nam Tương từng đánh giá Cố Ly: “Cậu là con rắn.” Cố Ly không ngờ lại đồng ý, sau đó một tuần còn dương dương tự đắc đổi tên trên MSN của mình thành “Bạch Tố Trinh”, bắt tôi đổi thành “Hứa Tiên” (Đường Uyển Như lập tức hành động ngay, đổi tên thành “Pháp Hải”)[3].

https://thuviensach.vn

Những chuyện liên quan tới Tịch Thành, Cố Ly vốn luôn lạnh lùng bình tĩnh lại tỏ ra nóng nảy hơn cả Nam Tương, y hệt con rắn uống phải rượu Hùng Hoàng, bị ném ra phơi giữa nắng trưa.

Sáu bảy năm trời Tịch Thành và Nam Tương dính nhau, tôi chưa từng muốn hỏi han về bất cứ chuyện gì giữa bọn họ, vì chỉ làm một người thờ ơ bên ngoài cũng đã đủ khiến tôi kiệt sức. Tôi thực không hình dung nổi, hai nhân vật chính đó sao có thể có nhiều sức lực và tuổi xuân để lãng phí vào thứ tình cảm như trong tiểu thuyết lãng mạn rẻ tiền mạt hạng ấy đến thế.

Càng khó hiểu hơn là, mỗi lần đối mặt với vấn đề Tịch Thành, Cố Ly lại tỏ ra kịch liệt hơn cả Nam Tương. Làm như đứa bị bỏ rơi ba lần, bị phản bội sáu lần, bị tát bốn lần, bị đạp vào bụng một lần, cuối cùng còn có thai ngoài ý muốn một lần, phá thai một lần, bị gia đình đuổi khỏi nhà một lần, không phải Nam Tương, mà là Cố Ly vậy.

Tôi chỉ có thể nói, bất luận là vai chính Nam Tương hay người xem Cố Ly thì trong vấn đề liên quan tới Tịch Thành, cả hai đều điên cuồng quá mức, chỉ số thông minh đầy đầu đều đã đem vãi cho gà ăn hết cả rồi.

Từ rất lâu, về con người Tịch Thành, và tất cả mọi thứ liên quan tới anh ta, tôi đã tuyệt nhiên không còn muốn nói.

Điều duy nhất tôi có thể làm chỉ là, rất nhiều lần trước khi thổi nến sinh nhật, rất nhiều lần bị Uyển Như lôi kéo đến các loại chùa chiền vái lạy, một vài lần nhìn thấy sao băng (có khả năng là máy bay bay vụt qua), mỗi lần nhặt được sợi lông mi rụng dính trên mặt, tôi đều ước: hãy để cái kẻ tên là Tịch Thành ấy mau rời khỏi cuộc đời chúng tôi.

Nhưng, điều ước ấy không dễ thành hiện thực chút nào.

Nếu phải hồi tưởng chuyện tình cảm giữa Nam Tương và Tịch Thành mấy năm nay...

https://thuviensach.vn

Đó là những tháng ngày không dùng kiểu chuyện tình định mệnh của Anni Bảo Bối hay kiểu chuyện bi thảm của Quách Kính Minh để khái quát được.

Hồi cấp Hai, khi hai người đó mới quen nhau, Tịch Thành cũng ít khuyết điểm, có thể coi là một anh chàng cục tính, mặt mũi sáng sủa, điều kiện gia đình tốt, tiêu tiền như nước, được lũ con gái rất hâm mộ, nên tất nhiên cũng đa tình, cho đến khi gặp Nam Tương.

Sau khi gặp Nam Tương, Tịch Thành khá hơn rất nhiều. Không còn tùy tiện trêu gái, bắt đầu bớt giao du với đám lông bông, hơi sức dành đi đong gái trước đây giờ chuyển sang nhạc rock, trò chơi điện tử hoặc trượt patanh. Tịch Thành dần dần trở nên từ tốn và trầm lặng, hình tượng trong lòng bọn con gái cũng lung linh hơn nhiều. Khi một kẻ lãng tử tuấn tú phiêu bồng ong bướm lả lơi đột nhiên trở thành người đàn ông cô độc, trầm lặng, dịu dàng, hormone của hết thảy đàn bà con gái trong chớp mắt đã dâng cao tận đỉnh đầu, như một đàn ong mật bất chợt thấy một cánh đồng hoa bao la chưa ai ghé, tức khắc đập cánh lao tới.

Có điều lũ ong hay bướm, kể cả những con bướm ma (...) muốn hút mật hoa kia chỉ có thể đập cánh xa xa quanh Tịch Thành, tình cảm sâu nặng của Tịch Thành đối với Nam Tương đủ cho chương trình "Chân tình" của đài Hồ Nam phát sóng ba mươi kỳ. Dạo đó, mẫu tình yêu mà chúng tôi âm thầm sùng bái, một là Giản Khê, hai không phải Cố Nguyên, mà là Tịch Thành. (Vì thế mới có ba ngày liền Cố Nguyên phớt lờ Cố Ly và tôi, sau đó Cố Ly chiến tranh lạnh, Cố Nguyên mới ngoan ngoãn đầu hàng. Như thế gọi là trên người có yêu, trên yêu có quái, trên quái còn có tinh).

Nhưng tình yêu êm đềm ấy đã kết thúc sau khi mẹ Tịch Thành tự đâm thẳng dao vào cổ họng. Đây không phải một đoạn văn miêu tả tinh tế đến mức hơi gợi cảm giác phi thực trong tiểu thuyết của Anni Bảo Bối: nhân vật nữ chính nhẹ nhàng cứa đứt cổ tay trong bồn nước ấm đầy ắp phủ kín hoa hồng, phút cuối cùng được nhân vật nam chính kịp thời chạy đến đưa

https://thuviensach.vn

vào viện cấp cứu, khi dần hồi tỉnh, sẽ thấy nhân vật nam chính nước mắt ròng ròng ngồi trước giường bệnh, một bó hoa bách hợp tươi tắn tinh khôi đặt bên cạnh.

Hiện thực là mẹ Tịch Thành tự sát vì trầm cảm, lưỡi dao kẹt vào đoạn xương mềm trong họng, bác sĩ rút mãi mới ra. Tịch Thành chỉ mở hé được cửa, thấy bị kẹt, bèn dùng sức đẩy mạnh, mới phát hiện ra cái xác đã cứng đờ từ lâu của mẹ làm kẹt cửa.

Từ thời khắc đó, mọi tình tiết bất thình lình chuyển hướng, gấp gáp gay cấn hệt như trong phim Hollywood, đầu tiên là trốn tiết, rồi đánh nhau và gia nhập hội lưu manh, trộm CD trong tiệm, nhăng nhít, lên giường với bất kỳ đứa con gái nào không ra gì - bọn gái hơn tuổi anh ta ngoài xã hội, thấy cậu trai trẻ cao lớn khôi ngô đều chẳng khác nào mèo cái động đực, lăn lộn trên đất gào tình.

Tiếp đó, bố anh ta tìm được vợ mới, mẹ kế rất ác cảm với anh ta. Tịch Thành bắt đầu thường xuyên không về nhà, không có tiền thì cùng đám côn đồ đường phố cướp tiền của những đứa non gan trong trường. Lần cuối, khi cùng đồng bọn cướp tiền của một sạp hàng trước cổng trường, Tịch Thành bị bắt đưa vào trại cải tạo.

Sáu tháng sau anh ta ra trại, Nam Tương đã tốt nghiệp rồi.

Hơn một năm sau, Nam Tương có thai với anh ta.

Ba tháng sau đó, cái thai bị phá. Khi Nam Tương suy nhược đến mức không thể bò dậy khỏi giường, trong cơn tức giận, bố nó đã vác ghế nhựa đánh nó thừa sống thiếu chết.

Sau này, còn rất nhiều chuyện xảy ra với Nam Tương, có lần bị đuổi khỏi nhà, bị ghi tên vào sổ đen của trường một lần, còn suýt nữa bị một tên trong nhóm côn đồ giao du với Tịch Thành cưỡng hiếp.

https://thuviensach.vn

Những chuyện đó đều liên quan đến Tịch Thành.

Tôi và Cố Ly tận mắt chứng kiến bao tổn thương Tịch Thành gây ra cho Nam Tương suốt mấy năm liền, cảm giác cứ như nhìn một gã bẩn thỉu cầm roi quất liên tiếp lên thân thể Nam Tương, bất kể ngày đêm. Tôi và Cố Ly, trong lòng đều chỉ hận sao tên Tịch Thành đó ra cửa không bị xe đâm chết quách đi.

Nam Tương và Tịch Thành cãi nhau thường hét lên: Sao không đi chết đi.

Nhưng khi Tịch Thành tỏ ra dịu dàng, nó sẽ trở nên hoàn toàn bất chấp.

Nam Tương nói, mẹ Tịch Thành chết khiến anh ta thay đổi nhiều. Giống như nhìn thấy người thương của mình mỗi ngày bị một nhát dao rạch lên mặt, cuối cùng mặt mũi biến dạng hẳn, không còn là khuôn mặt ban đầu nữa, nhưng mình vẫn biết, anh ta vẫn là anh ta, “tớ vẫn yêu anh ta.”

Nam Tương hỏi chúng tôi, nếu có một ngày, chàng trai chúng tôi yêu nhất đột nhiên béo phì, vẻ đẹp bị hủy hoại cả, hoàn toàn không nhìn ra là con người ấy, chúng tôi có còn yêu anh ta nữa không?

Tôi nghe câu hỏi, tâm tình thiếu nữ bỗng dâng trào, liền đáp: “Tất nhiên có.”

Còn câu trả lời của Cố Ly là: “Tất nhiên không.”

Lúc đó chúng tôi vừa vào cấp Ba, Tịch Thành mới ra khỏi trại giáo dưỡng thanh thiếu niên. Nam Tương nhìn tôi, rồi quay sang nhìn Cố Ly, nói: “Đó là sự khác biệt giữa tớ và cậu.”

Theo nhân sinh quan của Cố Ly, trong mấy chục năm ngắn ngủi của cuộc đời, nên tuân thủ nguyên tắc tìm lợi tránh hại của sinh vật, tránh xa người và việc gây hại ình, nhanh chóng chớp lấy mọi thứ có lợi ình. Cuộc đời

https://thuviensach.vn

người là một phương trình toán học nghiêm ngặt định lý, từ khởi đầu đi đến kết thúc luôn phải có đáp số cho ẩn số X.

Nam Tương quan niệm, mỗi người chỉ có một cuộc đời thôi, nhất định phải sống theo tình cảm, yêu hay hận đều phải một lòng, sống chết đều phải oanh liệt, trong cuộc đời nhất định phải có các loại đổ vỡ và thịt nát xương tan. Còn về tiền bạc, vật chất, nó cảm thấy đời này vốn dĩ chẳng có hy vọng gì, vả lại nó cũng thực sự không để tâm đến.

Tôi thì chấp chới ở giữa hai đứa nó, giống một mụ đàn bà tham lam vừa mong chờ cuộc sống giàu sang xe thơm ngựa ngọc, lại vừa muốn có cuộc sống tinh thần phong phú, yêu hận đều quyết liệt.

Còn nhân sinh quan của Đường Uyển Như - nó chẳng bao giờ có nhân sinh quan. Nếu không tra từ điển, nó thậm chí còn không biết ba chữ này nghĩa là gì.

Phút chốc nhớ lại quá nhiều chuyện, đầu óc tôi như vừa bị lốp xe nghiến qua, đã thế tài xế còn cài số lùi chèn thêm phát nữa, đau muốn vỡ toang.

Tôi nhìn Nam Tương trong ánh sáng lờ mờ, mớ tóc mai của nó mềm mại lòa xòa trước trán, cuốn sách của Banana Yoshimoto trên tay có nhan đề Dự cảm đau thương.

Tôi bất chợt nghẹn ngào.

Mấy hôm liền sau đó, Nam Tương tuyệt nhiên không nhắc đến Tịch Thành. Tôi cũng hoàn thành vai diễn của mình, Cố Ly không phát giác được chút nào. Cuộc sống cứ thế vững chắc ổn định tiến tới năm 2008.

Trong trường số người chuẩn bị tổ chức đêm hội đón năm mới rất đông, nhưng số người chuẩn bị mở party đêm Giáng sinh còn đông hơn. Hai bên cạnh tranh nhau rất quyết liệt. Tuy số người ủng hộ party đêm Giáng sinh chiếm đa số, nhưng nhóm tổ chức đêm hội đón năm mới lại được lãnh đạo

https://thuviensach.vn

nhà trường ủng hộ mạnh mẽ, đó gọi là có chỗ dựa vững chắc thì cái gì cũng chắc.

Theo truyền thống riêng, bốn đứa chúng tôi bao giờ cũng đón lễ Giáng sinh với bạn trai. Lúc ban đầu chưa có bạn trai, chúng tôi tự tặng quà cho nhau, nhưng tình cảm và tranh chấp cũng tăng theo số quà. Quà của ai thật quan tâm, quà của ai sơ sài, quà của ai "a, đúng là thứ tớ muốn đã lâu", quà của ai lại là "cái của khỉ này là cái gì", tình cảm giữa chúng tôi cứ thế lắc lư tiến lên trong cuộc chiến quà tặng Giáng sinh. Về sau tất cả đều hiểu ra, những việc nhọc sức vô ích kiểu đó nên vĩnh viễn tránh xa. Phương án cuối cùng là mỗi đứa để số tiền mua quà tặng nhau ấy lại, tự mua một món quà, tự tặng cho chính mình. Còn khoản niềm vui bất ngờ thì chuyển giao ấy anh bạn trai của chúng tôi.

Cũng kể từ đó, Đường Uyển Như đã mất đi niềm vui bất ngờ...

Giáng sinh năm nay sắp tới.

Tôi chọn ình một cuốn sổ ghi nhớ điện tử, công năng vượt xa một cuốn sổ ghi nhớ thông thường. Nó còn là đồng hồ báo thức, một cái máy ảnh chụp không được đẹp cho lắm, một máy ghi âm, một cuốn lịch làm việc, một cái radio đơn giản, một cái máy MP3... Tóm lại, đó là trợ thủ đắc lực cho công việc của tôi. Hơn nữa, mỗi buổi sáng nó còn có thể hẹn giờ bật máy, gọi tôi dậy như đồng hồ báo thức, tiên tiến hơn nhiều so với cái đồng hồ chỉ biết kêu những tiếng "reng reng" khô khốc. Nó sẽ tự động dò kênh, sau đó phát chương trình phát thanh hôm đó...

Chỉ có điều đến ngày thứ tư, Nam Tương thực không sao chịu nổi cái mồm ầm ĩ của cái gọi là sổ ghi chép điện tử ấy nữa. Nó ngồi bật dậy, ném chăn sang phủ kín cái máy, rồi lại nằm vật xuống ngủ tiếp.

Cố Ly nhắm vào loạt phụ kiện trang trí hình gấu Giáng sinh của hãng Prada mới ra năm nay, nhưng nó đã đỏ mặt mười lăm phút trong cửa hàng

https://thuviensach.vn

Prada, mà cô bán hàng vẫn nhìn nó bằng một phần hai con mắt khe khẽ lắc đầu, “điệu bộ như một con điếm cao cấp, bảo với tớ rằng nó không bán!” Cuối cùng, nhờ quan hệ của bố nó, Cố Ly mới tìm được một nghệ sĩ ở Thượng Hải, dùng tên cô ta để đặt mua của Prada một chú gấu Giáng sinh phiên bản giới hạn, treo vào cái túi LV của mình, thái độ dương dương tự đắc lắm.

Nam Tương mua một bộ màu vẽ đầy đủ. Kỳ thực cái đó chẳng đáng coi là quà tặng, chuyên ngành của nó cần dùng. Chỉ là Nam Tương vốn dĩ không giàu có gì, hơn nữa nó cũng không coi trọng những ngày lễ lạt như Giáng sinh cho lắm. Còn Đường Uyển Như...

Đường Uyển Như ở trong đại sảnh của siêu thị IKEA, phớt lờ ánh mắt của người qua kẻ lại, nằm kềnh ra theo tư thế thứ hai mươi bảy lên chiếc giường đệm bày mẫu, Cố Ly không nhịn được nữa, đứng phắt dậy nói: “Cậu còn nằm thêm lần nữa, tớ báo cảnh sát đấy!”

Nhưng cơn thịnh nộ của Cố Ly không làm Uyển Như nao núng, nó tiếp tục nằm sang tư thế thứ hai mươi tám trên đệm. Cố Ly tức tối quay đầu bảo tôi: “Lâm Tiêu, cậu đi kiếm một khẩu súng lại đây, tớ phải bắn chết nó tại chỗ.”

Trong thế giới của Đường Uyển Như, ngủ là thứ vĩnh viễn được đặt trên chuyện ăn uống, yêu đương, và mua sắm quần áo mới. Trải qua mấy ngày mấy đêm lao tâm khổ tứ, cuối cùng nó quyết định vứt bỏ tấm đệm cũ, mua một tấm đệm mới, hòng an ủi cơ thể mệt mỏi quá độ do luyện tập hàng ngày cùng đội cầu lông.

Tôi và Nam Tương ngồi trên một tấm đệm khác bày cạnh tấm đệm lọt vào mắt xanh của Đường Uyển Như, tôi đang giúp Nam Tương chỉnh dây áo ngực. Móc áo không hiểu sao vừa bị tuột. Chúng tôi không giữ ý lắm, mấy anh chàng có vẻ như sinh viên đại học ở xung quanh đều không khỏi liếc hai giai nhân yêu kiều ngồi trên giường, người này thò tay vào sau lưng

https://thuviensach.vn

người kia sờ sờ mó mó, người kia yên lặng cúi đầu, thỉnh thoảng mới quay lại thầm thì...

Mấy tên nhãi ấy lặng lẽ đỏ rần mặt lên, đầu óc bấy giờ nhất định đầy ắp những hình ảnh xấu xa không sai.

Tôi bỗng nổi hứng, ý muốn trình diễn bị kích động, bèn thổi khẽ một cái vào tai Nam Tương, rồi lại cắn khẽ một cái. Quả nhiên, lồng ngực mấy tên kia căng phồng hẳn lên, hơi thở gấp gáp cơ hồ sắp hút sạch dưỡng khí xung quanh. Ở một góc khuất trong tầm nhìn của tôi, Đường Uyển Như vẫn như thiếu ô xy nằm ngất trên giường.

Nam Tương đứng bật dậy như con mèo bị lửa liếm đuôi, nhao sang cái giường Cố Ly đang ngồi, thì thầm gì đó vào tai nó, ánh mắt Cố Ly lập tức đầy miệt thị như đang nhìn một con ruồi chĩa sang phía tôi dò xét.

Nhưng tôi cũng chỉ gần mực thì đen đó mà thôi. Giản Khê và Cố Nguyên vốn vẫn thường xuyên diễn kịch kiểu đó để chọc tức tôi và Cố Ly. Suốt từ thời phổ thông cho đến đại học bây giờ, bọn họ cứ liên tục khiêu khích giới hạn chịu đựng của hai đứa tôi. Màn diễn bọn họ ưa lặp lại nhất là Cố Nguyên ở sau lưng vòng tay ôm eo Giản Khê, tựa cằm vai anh, trầm giọng thốt lên: “Mệt quá à,” Giản Khê liền phối hợp ăn ý ngay, quay đầu lại, kề sát má Cố Nguyên đáp: “Có muốn ngủ không?”

Rồi cả hai sẽ nhìn tôi và Cố Ly đang cùng đỏ mặt tía tai, dựng cả chân tóc, nhoẻn nụ cười chiến thắng vô cùng khả ố.

Mỗi lần bị khiêu khích như vậy, mấy đứa con gái trung học bọn tôi đều rơi vào tình trạng tinh thần bất bình thường, có đứa chân bủn rủn, có đứa thở gấp, có đứa thậm chí ngất xỉu.

Đầu óc bọn chúng khi đó chắc chắn cũng đầy ắp những cảnh tượng vô cùng đen tối.

https://thuviensach.vn

Tôi mặt dày sấn lại chỗ Cố Ly, Nam Tương, ôm chặt cánh tay Nam Tương, khiến hai đứa cùng ra sức đẩy tôi y như đang đẩy một gã đàn ông (là đàn ông thật, có lẽ bọn chúng lại không đẩy nữa cũng nên...) Đúng lúc vở kịch của chúng tôi chuyển từ cảnh hai giai nhân kiều diễm sờ mó nhau sang cảnh một cô điên cuồng tấn công hai cô, Đường Uyển Như lặng lẽ hồi tỉnh, dáng vẻ vừa được mát xa mụ mị cả người, thốt lên: “Tớ quyết định rồi, chính là cái giường này, dễ chịu quá, tớ chưa từng...”

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 3B

Chưa dứt lời, mắt nó bỗng trợn lên, bắn ra những tia buốt lạnh. Chúng tôi nhìn theo ánh mắt nó, phát hiện ra tiêu cự nhìn rơi đúng chỗ mấy gã đỏ mặt tía tai vừa liếc chúng tôi. Tôi đang nghi hoặc, không hiểu vì sao nó nổi giận đến mức đó, bỗng cảm thấy trong nhóm kia có một gương mặt rất quen, đang định rủ Nam Tương chuồn vội, nhưng lời chưa kịp thốt ra đã nghe Uyển Như gào đinh tai nhức óc... "Vệ Hải! Cậu đến chỗ này làm gì!"

"Cậu đừng tưởng bây giờ tôi nằm trên giường thì cậu làm gì được!"

"Cậu xem vú tôi chưa đủ hả?!"

Tôi và Nam Tương định vơ túi lẻn đi, nhưng Đường Uyển Như đã xoay sang, chỉ chúng tôi đang len lén bỏ trốn như hai con mèo, nói: "Chị em tốt của tôi đều ở đây! Cậu dám làm gì!"

Tôi và Nam Tương ngại ngùng đứng lại, cái chân bước ra không thu được về, cứng đờ tại chỗ.

Vẫn là Cố Ly bình tĩnh nhất, nó gật đầu mỉm cười với đám đông tròn mắt há mồm, hàm dưới tưởng chừng sắp rụng ra, đang đứng xem xung quanh, nói: "Chúng tôi đang quay phim truyền hình, các vị đừng lên tiếng nhé."

Lần trước ở nhà ăn, tôi và Nam Tương đã sém chút nữa phải vục mặt vào cốc nước trốn đi. Còn lần này, trong khu trưng bày giường đệm của IKEA, giữa cái nhìn của đám đông vây quanh, Đường Uyển Như nằm soài trên giường, vô cùng bất cần tuôn ra những từ ngữ như "vú của tôi", hai bọn tôi

https://thuviensach.vn

gần như muốn túm lấy tóc nhau rồi đứa nọ ném vèo đứa kia ra cửa sổ cho khuất mắt.

Dưới áp lực quá lớn này, cuối cùng Vệ Hải cũng không chịu nổi, đỏ mặt kéo chúng tôi ra cầu thang thoát hiểm, thẽ thà thẽ thọt định nói gì đó. Anh ta vẫn chưa kịp mở lời, Đường Uyển Như đã đứng giạng hai chân như xuống tấn, tự tin nói: "Cậu tưởng kéo chúng tôi ra đây là có thể lợi dụng được gì hả?"

Tròng mắt Vệ Hải gần như sắp rơi ra ngoài.

Tôi và Nam Tương dựa vào tường, vô cùng oải.

Chỉ có Cố Ly đứng đằng sau Uyển Như, dùng ánh mắt ấm áp và giọng nói nhẹ nhàng an ủi Vệ Hải: "Đừng để ý đến nó."

"Chị em bảo tôi không để ý đến cậu! Thôi cậu đi đi!" Khí thế Đường Uyển Như hoàn toàn áp đảo đối phương.

Tôi và Nam Tương sắp chết mất...

Vệ Hải giống như bị người ta dùng dây thép thít chặt vào cổ, khuôn mặt bầm như trái cà tím. Rồi như vừa hạ một quyết tâm rất lớn, anh ta nghiến răng nói: "Rốt cuộc phải thế nào thì các người mới buông tha không nhắc tới chuyện này? Tôi... cùng lắm thì tôi cũng cởi ra để các người xem bù lại!" Ánh mắt anh ta lúc ấy hệt như Đổng Tồn Thụy[4] dũng cảm hy sinh.

Tôi và Nam Tương bật đứng thẳng người, Cố Ly cũng vậy, ba đứa đồng thanh thốt lên: "Thế thì làm đi!"

Lễ Giáng sinh này, rốt cuộc Đường Uyển Như đã có niềm vui bất ngờ đã lâu chưa xảy ra trong đời nó. Cả ba đứa chúng tôi cũng được hưởng ké một chút phúc lợi.

https://thuviensach.vn

Bước ra khỏi siêu thị IKEA, tôi và Nam Tương vẫn còn bàn luận về đôi vai, lồng ngực vạm vỡ, đôi chân thon dài của Vệ Hải, thêm những múi cơ săn chắc chỉ riêng các vận động viên nam mới có cùng khuôn mặt đỏ bừng quyết tử ấy nữa chứ.

Tất nhiên còn có nhiều vị trí rất quan trọng khác, chuẩn bị về tới phòng mình chúng tôi sẽ bàn tiếp.

Từ đó, chúng tôi không sợ chạm trán Vệ Hải trong sân trường nữa, trái lại, ngày nào cũng nhiệt tình mong ngóng gặp gỡ anh chàng. Nói thực, từ sau hôm đó, khi thấy Vệ Hải, chúng tôi không còn mấy quan trọng chuyện anh ta mặc gì nữa. Đối với chúng tôi, anh ta đã trở thành bức tượng chàng David di động rồi.

Có điều, ngoài cuộc sống hạnh phúc này, tôi phải đối mặt với một sự tra tấn khác, đó là thời gian làm thêm mỗi cuối tuần.

Thực ra, không chỉ vào cuối tuần, mà suốt từ thứ Hai đến thứ Sáu, tôi đều cảm nhận đầy đủ cái không khí hừng hực bốc lên qua dòng status MSN đổi liên tục của Kitty.

Thứ Hai: Ai mách hộ tôi có thể kiếm công thức làm bột giấy ở đâu được không?

Thứ Ba: … phải mua cho được một suất cơm trưa chỗ nhà hàng đang sửa chữa!

Thứ Tư: GPS thì liên quan gì đến tôi? Tôi tốt nghiệp khoa Trung văn mà!

Thứ Năm: ... Mặc xác nó... Tôi kiếm đâu ra bản viết tay của Dư Thu Vũ chứ...

Thứ Sáu: Vắt chân lên cổ...

https://thuviensach.vn

Cứ gần đến thứ Bảy, tôi thường bị tức ngực khó thở, như sắp rời xa nhân gian đến nơi.

Ngày trước, mỗi lần giở tạp chí thời trang, nhìn những người mẫu khuôn mặt trắng xanh, đẹp lạnh lùng, tôi không thể đè nén cảm giác say mê, còn bây giờ, thi thoảng ngang qua một cửa hiệu, nhìn thấy những người mẫu nam cao quý lạnh lùng, lần nào trong tôi cũng như có tia chớp điện lóe lên rọi sáng trưng đến tận đỉnh đầu.

Dần dà, tôi cũng ngày càng hiểu Cung Minh.

Tôi cũng quen với thói nghiện sạch sẽ trầm trọng của anh ta.

Quần áo mỗi lần anh ta bảo tôi mang đi giặt khô, tôi đều thấy chẳng khác gì đồ phơi xong vừa gỡ trên mắc áo xuống, thậm chí sạch hơn nhiều.

Phòng làm việc của anh ta thậm chí trải thảm lông trắng muốt, cả năm anh ta đều giẫm chân trần đi đi lại lại. Lần đầu tiên tôi tới, ngại ngần đứng trước cửa, do dự rất lâu rồi chuẩn bị tháo giày, kết quả liền bị ánh mắt lạnh như băng của anh ta chiếu tướng: “Cô muốn làm gì?” Thói nghiện sạch sẽ khiến anh ta thà để người khác đi giày bước vào còn hơn để họ cởi giày ra đi chân không (anh ta cảm thấy thứ bẩn nhất chính là con người).

Mỗi sáng sớm, trước khi anh ta đến công ty, bác giúp việc phải dùng máy hút bụi cỡ lớn chà đi chà lại khắp tấm thảm lông một lượt, ngoài ra cứ một tháng một lần phải đem đi diệt khuẩn.

Tôi cũng dần dần quen với cách ăn nói khắc nghiệt của anh ta...

“Lâm Tiêu, cô theo tôi đi ăn cơm với giám đốc công ty Người mẫu Nghệ Lâm.”

“Em sợ ăn mặc thế này, chắc không hợp với nhà hàng cao cấp...”

https://thuviensach.vn

“Vậy cũng không thể vì cô mặc như thế thì chúng ta phải tới chỗ bà bán sủi cảo vỉa hè dùng bữa...”

Tôi cũng quen với tình yêu điên rồ dành cho các loại cốc chén của anh ta.

Trong phòng làm việc của anh ta có nguyên một bộ cốc chén dùng cho đủ loại đồ uống. Uống cà phê, uống trà hoa quả, uống trà Trung Quốc, uống nước tinh khiết, uống Coca, uống nước trái cây, uống bột trứng... Tôi tưởng anh ta mang tất cả cốc chén ở nhà đến công ty, nhưng tôi lầm, một lần phải đưa gấp tài liệu đến nhà, tôi phát hiện ở đó có một bộ khác giống y hệt.

Và còn rất nhiều thói quen sinh hoạt khó tưởng tượng nổi của anh ta.

Anh ta duy trì một thân hình gầy gò thanh mảnh đủ để chui vừa mọi trang phục Dior, nhưng ngày nào cũng sai tôi pha một ly bột lòng trắng trứng. Cái thứ giúp thúc đẩy quá trình tạo cơ bắp ấy bị Đường Uyển Như coi là kẻ thù số một trong vũ trụ.

Anh ta ghét cá đến mức ghét luôn bộ phim Đi tìm Nemo.

Sau khi sử dụng chìa khóa, anh ta sẽ rửa tay mười lần.

Tôi cố gắng cẩn thận từng ly từng tí để sống sót, đồng thời hoàn thành mọi yêu cầu của anh ta với tố chất của một nữ đặc vụ. Ví dụ, ba phút trước anh ta bảo tôi cần phải đặt chỗ trong một nhà hàng đông khách nhất Thượng Hải. Tôi vừa điện thoại đến nhà hàng, họ nói không nhận đặt chỗ nữa, thì đã nhận tin nhắn của anh ta: “Tôi đang trên đường đi rồi, nhắn lại vị trí chỗ ngồi cho tôi.” Đó cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Trong hai ba tuần đi làm, tôi luôn duy trì được kỷ lục hoàn mỹ này.

Một lần hỏng việc duy nhất, vào tuần trước.

https://thuviensach.vn

Tuần trước tôi bị đau tay, định xin nghỉ, gọi điện nhờ Kitty làm thay, cô ấy cũng vui vẻ nhận lời. Nhưng rốt cuộc tôi vẫn canh cánh lo xảy ra chuyện, vậy là cuối tuần quyết định đi làm.

Kết quả là, khi tôi bất cẩn với cái tay đau lấy ly rót nước cho anh ta, nó thuận đà trượt trên mặt tủ xuống, đập choang xuống nền đá hoa cương.

Vỡ.

Tôi đứng đờ tại chỗ, trong đầu ong ong. “Anh ta có ra lệnh cho Kitty mưu sát mình không? Có nên đi báo cảnh sát không?”

Nhưng Cung Minh chỉ ngẩng khuôn mặt đường nét điêu khắc tinh vi như mặt nạ ngàn năm không đổi phía sau lưng tôi lên, lạnh lùng buông một câu: “Mua cho tôi cái khác,” rồi cúi đầu tiếp tục đọc tài liệu. Lát sau anh ta lại nói một tràng tôi hoàn toàn không hiểu, hoặc bằng tiếng Anh, hoặc bằng tiếng Ý hay tiếng Pháp, ai mà biết được. Nhưng tôi biết, đó là nhãn hiệu của chiếc ly vỡ.

Tôi chụp ảnh cái ly vỡ, tả cho Kitty vị trí đặt thường ngày, rồi phát âm lại một cách kỳ diệu tên nhãn hiệu của nó theo kiểu vẹt học nói, rốt cuộc cô ta cũng giúp tôi tìm được nơi bán.

“Tầng bốn Plaza 66”.

Kitty lạnh lùng gõ một hàng chữ lên cửa sổ MSN.

Tim tôi cũng giống như cái ly kia, lập tức vỡ toang.

Tôi rốt cuộc cũng tìm được cái cửa hàng nổi tiếng chuyên bán đồ sinh hoạt xa xỉ đó (ví dụ chín nghìn bốn trăm tệ một bộ bát đĩa, ví dụ một nghìn một trăm sáu mươi tám tệ một tấm đệm tựa sofa, ví dụ mười ba nghìn nhân dân tệ một hộp dao dĩa ăn...) trên tầng bốn Plaza 66, và sau một hồi hỏi thăm cô nhân viên bán hàng thần thái cao quý, cuối cùng đã thấy cái ly mà

https://thuviensach.vn

tôi đánh vỡ của Cung Minh, sau khi nhận ra hàm ý "Làm sao cô mua nổi cái này?" từ câu hỏi ngữ điệu lạnh lùng: "Cô muốn mua cái này á?" của nhân viên cửa hàng, tôi đứng hoa mắt trước cái ly lung linh hoa lệ dưới ánh sáng đèn.

Mặt kính dưới cái hộp bày chiếc ly để một tấm biển gỗ nho nhỏ màu đen, ghi giá tiền rất đáng yêu "2200 RMB".

Trong túi chỉ có tám trăm tệ tiền mặt, và thẻ tín dụng một nghìn tệ, tôi trân trối nhìn con số 2200.

Chừng mười phút trôi qua, tôi rút điện thoại gọi Giản Khê.

Tôi cố gắng bình tĩnh ghìm giọng, nhưng nước mắt thì đã mấp mé trào mi.

Tôi không bận tâm tới cô nhân viên có hàng lông mi nhìn như hai cái bàn chải to tướng đang hốt hoảng vì tôi rơi nước mắt, chỉ cần nghe tiếng nói dịu dàng của Giản Khê trong điện thoại là tôi đã thấy không có việc gì trên đời không thể vượt qua.

Những năm tháng bên Giản Khê, ấn tượng về anh trong tôi mãi mãi là mặt trời hoàng hôn lúc 6 giờ: ấm áp, dịu dàng, như hơi gió nóng thổi từ máy sấy tóc, bao bọc cả cái dáng vẻ bề ngoài ngoan ngoãn lẫn nội tâm lập dị của tôi. Có một hai lần hiếm hoi anh nổi nóng, nhưng bình tĩnh lại rất nhanh. Tôi điểm lại, một lần tôi đánh đổ cà phê lên bia mộ bà ngoại anh (...), một lần nữa tôi đánh rơi con Caesar hai tháng tuổi (con chó săn lông vàng của anh) từ ban công xuống.

Giọng anh trong điện thoại nghe có vẻ cáu. Anh nói: "Cung Minh chỉ là cấp trên của em, một gã đàn ông bình thường, cần gì phải phục dịch như hắn là thần tiên." Tôi giữ máy không dám nói gì.

https://thuviensach.vn

Nửa tiếng sau, anh tìm thấy tôi. Anh rút thẻ tín dụng giúp tôi trả tiền, nhìn cô nhân viên nâng niu đặt chiếc ly vào trong một cái túi giấy màu trắng rất tinh tế. Cả quá trình đó, khuôn mặt anh lạnh lùng, không khác gì Cung Minh. Nếu bây giờ xuống tầng dưới lấy một chiếc áo lông Dior khoác lên người, chắc anh có thể hóa thành người mẫu ngay.

Xong xuôi, chúng tôi chậm rãi đi xuống.

Những ô kính bày suốt hai bên đường đi xuống, cơ hồ đều là tủ trưng bày cuộc sống của Cung Minh. Những chiếc sơ mi trắng muốt với logo con ong mật nhỏ vô cùng quen mắt kia, những cái loa dài hình dạng quái dị đen sì kia, bộ đĩa ăn màu trắng kia, tấm thảm có hình vạn mã tung vó trải trước cửa căn hộ của Cung Minh kia, con gấu nhỏ mặc bộ giáp sắt kia, cái túi xách sọc chéo màu lam kia... Tôi đều nhận ra.

Tôi ngoảnh nhìn Giản Khê đi bên cạnh, anh đội chiếc mũ nhung sọc trắng, mặc áo len màu xám tro giản dị, sao mà khác Cung Minh. Anh thật đẹp trai.

Tôi ôm choàng lấy anh, rúc mặt vào ngực, hơi ấm thân thể anh truyền qua lớp áo len. Có thể nghe tiếng tim anh đập đều đặn, cảm nhận lớp áp len ấm áp áp trên mặt, tôi bỗng thấy vô cùng hạnh phúc. Tôi khẽ nói: “Tuy anh không được các thứ hàng hiệu và vật chất đầy lên cao ngất như Cung Minh, nhưng em thích thế này hơn. Cho dù bây giờ anh đang mặc chiếc áo len giá trăm tệ, em vẫn thấy anh giống một chàng hoàng tử...”

Chưa dứt lời tôi đã cảm thấy người anh chợt cứng đờ, mắt ngước lên bắt gặp sắc mặt ngượng ngùng của anh, đang nghi hoặc thì thấy cái logo LV bé tẹo ở cổ áo anh.

Tôi tức tối chỉ vào mặt anh hét lên: “Anh!”

Anh nhảy lùi một bước, giơ cả hai tay: “Anh có thể giải thích... mẹ anh mua cho...”

https://thuviensach.vn

“Quạ nào chẳng đen!” Tôi nổi khùng bước ra khỏi Plaza 66.

Tiếng bước chân Giản Khê đuổi theo sau, còn chưa bắt kịp, thì di động của tôi rung, giọng Cố Ly oang oang: “Lâm Tiêu! Tớ đang ở Tân Thiên Địa, vừa mua được một cái khăn quàng Kenzo, đẹp cực...”

Tôi tức tối cúp máy!

Nước mưa càng ngày càng nhiều.

Nhiệt độ giảm rất nhanh. Có mấy ngày, mưa rơi lẫn cả bông tuyết, vừa chạm đất lập tức tan thành nước.

Cuối tuần trước, điện thoại của Nam Tương không có tin nhắn nào.

Nó tựa đầu lên kính cửa sổ, nhìn nước mưa chảy ròng ròng ngoằn ngoèo trên mặt kính. Y như miêu tả trong vô vàn cuốn tiểu thuyết lãng mạn, mưa rơi như nước mắt. Nó ném điện thoại lên giường, rời khỏi phòng ngủ.

Tháng này Cố Nguyên chỉ gặp Cố Ly một đôi lần. Mọi chuyện anh giữ chặt trong lòng, không hé ra lời nào, nhưng hỏi mượn Vệ Hải năm trăm tệ.

Một tối mưa, Cố Nguyên đưa Cố Ly về ký túc xá. Dưới gốc cây đa đại thụ cạnh khu ký túc, Cố Nguyên ôm chặt Cố Ly vào lòng, hỏi: “Cuối cùng chúng mình có cưới nhau không?”

Đường Uyển Như có rất nhiều giấc mơ đẹp trên tấm đệm nó mới mua. Từ miệng Cố Ly, chúng tôi biết nội dung những câu nói mơ của nó bao gồm “váy ren màu phấn hồng”, “tôi không muốn cơ bắp”, “cầu lông chết đi”, và còn “Vệ Hải cởi trần”.

Cuộc sống như những cảnh quay đẹp nhưng buồn bã lướt qua, ngày tháng như vô số tấm ảnh xếp thành chồng trên bàn làm việc.

https://thuviensach.vn

Cảnh sắc mùa đông tiêu điều dưới mưa càng thêm lạnh lẽo. Từ cửa sổ nhìn ra, sân tập chìm trong màn mưa xám xịt rét mướt, ánh sáng nhàn nhạt qua kẽ mây xuyên xuống càng khiến sân bãi trống trải. Thỉnh thoảng lắm mới có một người cầm ô, co ro bước vội.

Gió lạnh từng cơn lùa ngoài cửa kính.

Khi rúc vào giường với Cố Ly, Nam Tương, Uyển Như, áp vào cơ thể trẻ trung mềm mại của bọn họ ngủ lơ mơ, bên tai loạt soạt tiếng giở sách, hay nghe MP3, viết nhật ký... tôi cảm thấy thời gian thật là đẹp đẽ và dịu dàng bất tận. Như đang nương náu trong tòa lâu đài cổ, có ngọn lửa lò sưởi ấm áp xua tan giá rét, tôi được các bạn đắp cho tấm chăn len thật dày, còn tôi thì muốn pha cho họ cốc cà phê nóng bốc khói.

Ngoài cửa sổ tuyết lác đác rơi.

Đất trời hơi hửng sáng.

Cuối cùng cũng đã đến tuần cuối. Chủ nhật này tôi có thể cầm tháng lương đầu tiên rồi. Tuy tổn thất 2200 tệ vì chiếc ly, nhưng trừ khoản đó ra, phần còn lại vẫn đủ cho tôi mua một chiếc áo khoác đắt tiền.

Hai ngày nữa thôi là đến Giáng sinh rồi.

Giản Khê bảo tôi bớt chút thời gian, nói anh muốn dành cho tôi một niềm vui bất ngờ. Lòng tôi thầm mong ngóng. Trong giấc mơ gần đây nhất, anh mua cho tôi chiếc nhẫn bạch kim. Nhưng lời anh nói với tôi trong mơ không phải “lấy anh nhé”, mà chỉ đơn giản “tặng em”. Điều này không ảnh hưởng gì đến bản chất tuyệt đẹp của giấc mơ đó.

Tôi xách chiếc ly mua ở Plaza 66 tuần trước đi về phía trụ sở tạp chí M.E.

https://thuviensach.vn

Khi tôi đặt nó trước mặt Cung Minh, anh ta ngẩng đầu, nhìn tôi bằng đôi mắt dài hẹp, trầm giọng hỏi: “Hóa đơn đâu?”

Tôi xua tay, nói: “Dạ, em cầm hóa đơn cũng chẳng ích gì. Không thanh toán cũng được ạ.”

Mắt Cung Minh hơi nheo lại, nhìn chằm chằm vào tôi, như con rắn bất động nhìn con mồi, trong ánh mắt lạnh lẽo bao trùm của anh ta (tôi mơ hồ cảm thấy mắt anh ta chỉ còn lòng trắng), cuối cùng bất chợt ngộ ra: “Anh nói là... em không phải đền? Mà... chỉ là bảo em đi mua một cái thôi?”

Cung Minh cúi xuống, không trả lời tôi nữa.

Tôi chỉ muốn tự túm tóc mình mà quăng người ra cửa sổ.

Đã 12 giờ đêm.

Cung Minh vẫn ngồi tại chỗ đọc đủ thứ tài liệu, tài liệu gửi vào máy tính của tôi liên tục, liền đó cũng liên tục được tôi in ra mang cho Cung Minh xem.

Những trang giấy tỏa mùi mực in này chính là nội dung sẽ xuất hiện trên tạp chí M.E mỗi kỳ, từ trang bìa đến các to rang nội dung, co chữ lớn nhỏ, hay một màu sắc nào đó nếu không đẹp dưới ánh đèn, đều có thể là lý do để phải chỉnh sửa tới chỉnh sửa lui.

Cứ cách một tiếng tôi lại bưng cà phê nóng bốc khói vào phòng làm việc của anh ta, nhìn qua làn hơi bay lên, nom anh ta không khác nào con robot gắn động cơ vĩnh cửu.

Khi tôi đem ly cà phê thứ tư đặt trên bàn, Cung Minh đang có điện thoại. Anh ta nói: “Nếu em nghĩ như vậy, thì tùy, em vui là được rồi.”

https://thuviensach.vn

Rất lâu sau, anh ta lại nói thêm một câu: “Vậy thì không cần gặp nhau nữa.”

Tôi lờ mờ nhận ra chuyện này thuộc phạm vi riêng tư của sếp, không nên dính dáng, định quay người đi ra, nhưng Cung Minh đã gọi lại.

Anh ta kéo ngăn bàn, lấy ra một hộp đựng đồ trang sức màu đen, đưa cho tôi và nói: “Tặng cô.”

Tôi run run đón chiếc hộp, mở ra, là chiếc nhẫn gắn một viên kim cương nhỏ.

Ánh sáng của viên kim cương làm tôi hoa mắt. Tay tôi hơi run, chiếc nhẫn suýt rơi.

Cung Minh ngả người ra lưng ghế, ngửa cổ nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ. Anh ta nói: “Quà Giáng sinh tặng bạn gái, nhưng không dùng đến nữa rồi. Tặng cô đấy.”

Tôi không nhận ra bất kỳ cảm xúc nào trong giọng nói của anh ta, nên cũng không thể suy đoán anh ta đang đau khổ, hay thờ ơ, hay thoải mái khi lại được tự do. Nên tôi cứ đứng đờ ra đó, màn hình trong đầu chạy qua chạy lại mãi dòng cảnh báo: “họa từ miệng mà ra”, “im lặng là vàng”.

Lát sau, anh ta hỏi tôi: “Đàn bà các cô, rốt cuộc là thích đàn ông dành nhiều thời gian ở bên cạnh, hay thích đàn ông sự nghiệp lớn tài sản kếch xù?”

Tôi cúi đầu nghĩ ngợi, không nghĩ ra câu trả lời. Thực ra tôi muốn nói, trong lòng đàn bà không phải chỉ có hai tiêu chuẩn ấy, còn có rất nhiều rất nhiều những thứ khác những cái đó nếu dùng tiền, hay chỉ đơn giản là ở bên cạnh đều không thể đáp ứng được.

https://thuviensach.vn

Anh ta nói tiếp: “Nhưng hai mặt này vốn đã mâu thuẫn với nhau rồi, không ai có thể được cả hai một lúc.”

Nhưng lúc anh ta nói câu này, đã không nhìn về phía tôi nữa.

Tôi im lặng bước ra, trở về với vị trí trợ lý của mình.

Lát sau, trên MSN hiện ra cửa sổ chat của Cung Minh: “Cô về đi.”

Lúc tôi ở văn phòng ra, trên đường gần như không một bóng người. Thi thoảng, một chiếc xe hơi phóng vụt qua, cuốn theo luồng hơi lạnh táp vào mặt.

Tôi quay đầu nhìn tòa nhà lớn ở sau lưng, ánh đèn trong phòng Cung Minh đơn độc sáng, như trong một vũ trụ tĩnh lặng tối đen có vì sao cô đơn xa tít tắp, im lìm tỏa sáng giữa bóng tối vô bờ bến.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một Cung Minh không gắn với áo Prada và xe BMW. Lần đầu tiên tôi bắt gặp một Cung Minh không giống hình nhân giấy. Lần đầu tiên, tựa như từ ô cửa sổ nhỏ xíu, tôi nhìn thấu cả không gian bao la.

Nhưng, con người ấy khác quá xa kẻ trong cái vỏ cao ngạo hô phong hoán vũ thường ngày, chỉ còn lại một trái tim mềm yếu, lặng lẽ phát sáng.

Nỗi chua xót trào lên trong lòng.

Chua xót, không rõ vì tôi thông cảm với Cung Minh (tôi biết mình không cần thông cảm với một kẻ ngời ngời hào quang đến thế trong mắt thiên hạ), vì tôi hoang mang trước câu hỏi ban nãy của anh ta, hay vì tôi lo sợ cho cuộc sống và tình yêu của mình.

Tôi rút điện thoại, muốn gọi cho Giản Khê. Giờ phút này, chỉ cần nghe giọng anh, cảm thấy hơi thở nồng nàn của anh truyền vào tai qua sóng điện

https://thuviensach.vn

từ một nơi xa tắp, tôi sẽ thoát khỏi tâm trạng mất mát và bi thương này. Dù lúc này đã quá nửa đêm, nhưng tôi biết anh sẽ thức giấc, và sẽ dịu dàng trò chuyện với tôi.

Điện thoại kêu ba bốn tiếng thì có người bắt máy, tôi đang định nói, một giọng con gái yểu điệu uể oải phát ra:

“A lô?”

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 4A

CHƯƠNG 4

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Rốt cuộc tôi đã hiểu ý nghĩa của giấc mơ đó.

Trong giấc mơ tuần trước, Giản Khê mua một chiếc nhẫn bạch kim, lúc chìa tay đưa cho tôi, anh không quỳ, cũng không nói "Lấy anh nhé", mà trưng ra bộ mặt vô cảm: "Tặng em".

Ba tiếng trước, Cung Minh nhìn tôi, khuôn mặt trắng xanh lạnh lùng, chìa cái nhẫn, nói: "Tặng cô."

Hai tiếng rưỡi trước, điện thoại của Giản Khê phát ra một giọng con gái điệu đà.

Sau bảy tiếng đồng hồ từ khi tôi hoảng hốt tắt máy, trời đã sáng rõ. Trong bảy tiếng ấy, tôi nằm trên giường, nhìn bầu trời biến đổi từng giây phút bên ngoài cửa sổ, không nhắm mắt.

Tôi quan sát sân vận động tối om om, mênh mông như biển, bị ánh sáng xâm lấn dần dần, cuối cùng biến thành một vùng trắng mờ mịt. Người đầu tiên tỉnh dậy, hơi thở phả khói trắng, lướt ngang tầm mắt tôi.

Trong bảy tiếng đồng hồ ấy, tôi gửi cho Giản Khê hai tin nhắn.

Tin thứ nhất: "Anh đang ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Tin thứ hai: “Anh có thể gọi cho em không?”

Nhưng điện thoại của tôi kiên trì im lặng. Tôi mở điện thoại vô số lần, không có lấy một tin nhắn. Khuôn mặt trẻ trung của Giản Khê trên màn hình sáng rõ trong bóng tối như tán cây xanh biếc dưới ánh nắng hè chói chang. Thứ hào quang xanh mướt làm nhói đau tim tôi.

Bò từ giường dậy ra toilet, tôi thấy khuôn mặt mình trong gương phờ phạc, màu thâm đen ở quầng mắt sắp loang tới gò má, bọng mắt chảy sệ dễ gần tới tận cằm (...), còn đôi mắt đã đỏ quạch chẳng khác nào thây ma sống trong phim Resident Evil, cảm giác bức bối. Nhưng sự bức bối này nếu đem so với tâm trạng do Giản Khê gây ra thì thật chẳng đáng kể gì.

Tôi lập tức đánh răng rửa mặt, lấy trộm một chút tinh chất hồi phục làn da Dior trong hộc tủ của Cố Ly, quệt bừa lên mặt, rồi mở cửa ra phòng khách chuẩn bị pha cà phê.

Vừa bước ra đã thấy Đường Uyển Như chỉ mặc áo hai dây đứng đỏ. Đầu tóc bù xù như người khổng lồ xanh vừa biến hình, nó nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tiều tụy của tôi giây lát, hỏi khẽ: “Cậu đến kỳ à? Sao trông xơ xác thế?”

Tôi bực mình sẵn, xoay người vớ chiếc gối tựa trên sofa ném thẳng vào Đường Uyển Như đang đi vào toilet. Nhưng cái gối bé tẹo chỉ nẩy lên một cái trên phiến lưng to bè vâm váp của Uyển Như rồi rơi, con bé chẳng buồn bận tâm, đi tiếp vào toilet.

Tôi biết nếu không có thứ gì sắc bén thì rất khó gây tổn thất cho thân thể cơ bắp của nó, bèn chuyển sang tấn công tinh thần: “Dạo này cậu lại luyện cơ bắp à?”

Chỉ một tiếng “ư” phát ra từ cái cổ cứng đờ của nó.

https://thuviensach.vn

Một giây trước khi nó nổi điên, tôi đã tức tốc chạy về phòng mình khóa trái cửa lại. Nam Tương ló đầu ra khỏi chăn, thấy tôi đang ra sức ép chặt lưng vào cửa, thở hổn hà hổn hển, bèn dụi dụi mắt hỏi tôi: “Thế cậu nợ xã hội đen bao nhiêu tiền đấy?”

Đã 8 giờ 15 phút. Sau khi ôm cây đợi thỏ trước cửa phòng tôi thật lâu, Đường Uyển Như đành phải đi học, buông lại một câu: “Lâm Tiêu đợi đó, tớ sẽ rút gân tay gân chân cậu cho coi.”

Tôi ngồi xuống giường.

Nam Tương bò dậy, trùm chăn đi bật máy tính, mở nhạc.

Rồi nó lại nằm xuống giường, hỏi tôi: “Sáng nay cậu có tiết học mà?”

Tôi nhìn nó, nói dối: “Hơi mệt, không muốn đi nữa.”

Nó cũng không hỏi thêm, lôi một tập tranh trên giá sách đầu giường xuống giở ra xem, đoạn ngước lên hỏi tôi có thể pha cho nó một cốc cà phê không.

Tôi ra phòng khách pha cà phê, nghĩ ngợi một chút, định kể cho Nam Tương nghe chuyện tối qua có một cô gái nghe điện thoại của Giản Khê.

Tôi vừa quay vào phòng thì cái điện thoại trên bức tường cạnh cửa ra vào chợt đổ chuông. Tôi linh cảm là Giản Khê gọi.

Những linh cảm kiểu này bắt đầu xuất hiện từ khi tôi thân thiết với Giản Khê. Chẳng hạn điện thoại báo tin nhắn, tôi sẽ đột nhiên cảm thấy đó là tin nhắn của anh, bác bảo vệ ký túc xá bảo dưới tầng có người tìm tôi, tôi sẽ cảm thấy đó là anh; hoặc bưu điện thông báo tôi có bưu phẩm, tôi cũng sẽ cảm thấy đó là quà từ anh.

Lúc nào cũng chính xác.

https://thuviensach.vn

Lần này không phải ngoại lệ.

Tôi cầm cốc cà phê đứng ngây người hồi lâu, chỉ đến khi Nam Tương gọi "này này" mới sực tỉnh, miễn cưỡng nhấc ống nghe lên, giọng "a lô" trầm trầm, rất có âm điệu, đồng thời rất rõ ràng, mạnh mẽ đó chính xác là của Giản Khê.

Tôi còn đang chưa nghĩ ra nên đối mặt với hoàn cảnh này như thế nào, Giản Khê đã mở đường giúp, giọng trầm tĩnh lạ thường: "Lâm Tiêu, Nam Tương có đó không? Em chuyển máy đi, anh có chuyện cần nói."

Tôi không thể không thú nhận mình đang sững sờ.

Trong điện thoại, giọng Giản Khê rất bình tĩnh, tự nhiên, như không hề cảm thấy đã làm điều gì có lỗi với tôi. Tôi áp ống nghe vào ngực, quay đầu gọi Nam Tương: "Giản Khê." Nam Tương chẳng buồn ngẩng đầu, "ừ ừ" đáp lại. Tôi gắng bình tĩnh nói tiếp: "Tìm cậu đấy."

Nam Tương rời mắt khỏi tập tranh, ngơ ngác nhìn tôi và cái ống nghe úp trên ngực. Nó nhỏm dậy, cầm máy.

Trong mấy phút hai người họ nói chuyện, tôi ngồi ở mép giường, cơ hồ không kìm nổi nước mắt.

Ánh mắt tôi dừng lại ở con cá Nemo Giản Khê tặng tôi, vẻ mặt nó hiền lành giống hệt anh. Nam Tương cúp máy, nhanh chóng thay quần áo. Tôi bảo nó: "Nam Tương, tớ có chuyện muốn nói với cậu." Nam Tương không ngoái đầu lại, lạnh lùng từ chối: "Tớ có việc cần tìm Cố Ly, lát nữa nói chuyện nhé." Tôi còn chưa kịp nói thêm câu nào, nó đã mở cửa đi rồi. Tôi chết trân đúng ba phút, rồi cũng tức tối lao ra ngoài. Có một điều tôi không biết: cùng lúc đó, Giản Khê đã bước vào cổng trường chúng tôi.

Nếu đổi sang góc nhìn của Thượng đế hoặc đứng ở một điểm cao rọi tầm mắt xuống, sẽ có thể chứng kiến một cuộc đuổi bắt cực kỳ ngoạn mục.

https://thuviensach.vn

Giản Khê phăm phăm đi vào trường tìm Nam Tương. Nam Tương tóc tai rũ rượi chạy về phía nhà A nơi Cố Ly đang học. Tôi vội đuổi theo Nam Tương, muốn hỏi cho kỳ được rốt cuộc Giản Khê nói gì với nó qua điện thoại. Chuông tan học vừa reo, Đường Uyển Như đã lao khỏi cửa lớp, nó không hề quên ý định rút gân tay gân chân của tôi ban sáng. Cố Ly trong lớp bước ra, vừa nhắn tin cho tôi, hỏi có muốn đi ăn sớm hơn một chút không. Còn Cố Nguyên từ nhà D, định đi tìm Cố Ly. Anh cảm thấy đã đến lúc phải nói mọi chuyện với Cố Ly.

Mọi điều trong cuộc sống của chúng ta có cả nghìn lẻ một cách để diễn ra, nên trong phạm vi cổng trường đại học này, trong cuộc đuổi bắt này, chuyện ai gặp ai trước tất nhiên đều có thể dẫn đến những kết cục hoàn toàn khác nhau.

Cũng như trong ván ru lét, tung quả bóng kim loại lên bàn xoay, trước khi bàn xoay ngừng, không ai có thể đoán được người nào sẽ thắng cuộc.

Tới bồn hoa dưới sân nhà A, tôi thấy Nam Tương đang đứng đợi Cố Ly đi ra. Gió thổi tóc nó rối tung. Tôi đứng sau lưng gọi, nó quay đầu lại, nét mặt nghiêm trọng mà tôi ít khi nhìn thấy.

Tôi không kìm được cảm giác tức tối và hoài nghi đầy ứ trong lòng, hét lên: “Cậu thần kinh...” Mới nói nửa câu, tôi đã sững lại. Vì tôi nhìn thấy ngay đằng kia, Giản Khê mặc áo len xám đang chạy về phía mình.

Từ xa anh đã vẫy tay với tôi và Nam Tương, đến trước mặt tôi, anh giơ tay định ôm. Nụ cười của anh vẫn ấm áp. Đúng lúc ấy, tôi giơ chân đạp mạnh vào đầu gối anh. Giản Khê quỳ sụp xuống, nhưng không kêu tiếng nào, chỉ chau mày, răng cắn chặt môi dưới, mồ hôi rịn lấm tấm trên trán. Tôi biết mình dùng sức rất mạnh, vì chính chân tôi cũng tê dại. Nam Tương há miệng nhìn tôi, ngẩn ra, rồi gào lên: “Lâm Tiêu, cậu điên rồi!” Tôi mở trừng mắt, nước mắt vẫn tuôn ròng ròng, nghiến răng nói: “Đồ mặt dày!” rồi quay đầu định đi. Nhưng Giản Khê đã vội vàng đứng dậy, tóm cánh tay

https://thuviensach.vn

kéo giật lại. Tôi tưởng anh định đánh, người co rúm lại theo bản năng. Một giây sau, khi tôi định thần lại, Giản Khê đã ôm chặt tôi trong lòng.

Cánh tay anh ghì chặt, tôi không sao nhúc nhích nổi. Cằm anh tựa vào vai tôi, lát sau, tôi nghe tiếng anh thì thào gấp gáp bên tai: “Lâm Tiêu, đừng đi... Đau quá. Anh sắp đứng không vững rồi.” Nước mắt tôi lã chã, vài giọt rơi vào mu bàn tay anh. Giản Khê xoay người áp mặt vào tai tôi: “Anh không đứng được thật rồi đấy.” Mùi thân thể anh bao bọc quanh tôi. Cái mùi thân thuộc, dịu dàng, có thể khiến tôi bình tĩnh lại rất nhanh. Tựa như mây của cả bầu trời choàng kín lấy tôi.

Anh xoay người tôi lại, thở sâu, nhịn đau hất hất hàm nói với Nam Tương: “Em nói với cô ấy đi. Nói với cô ấy đi.” Nam Tương bước tới, trừng mắt với tôi: “Tớ mà là anh ấy thì đã cho cậu hai cái tát rồi đấy.”

Tôi lại nổi cơn, gào lên: “Cậu đừng có bênh anh ta! Tối qua còn không biết anh ta ngủ với cô nào cơ!”

Nam Tương không hề sửng sốt trước thông tin ấy. Nó trợn trừng mắt lần nữa, nói: “Giản Khê không ngủ với cô nào cả,” nó ngừng giây lát rồi hít thở sâu, “là Cố Nguyên.” Tôi nghe một tiếng thở phào kéo dài của Giản Khê trên vai mình.

Tảng đá đè nặng tim tôi cũng biến mất trong khoảnh khắc.

Tôi quay đầu lại, nhìn Giản Khê đang tì cằm trên vai mình, hỏi: “Thật không?”

Giản Khê khẽ gật đầu, cái cằm trên vai tôi hơi động đậy, “Ừm, thật,” rồi còn nói thêm: “Đau chết mất.”

Tôi chợt thương Giản Khê quá, vội dìu anh ra ngồi xuống gờ bồn hoa, vừa định đứng thẳng lên, cả người bỗng cứng đờ, sực nhớ nửa cuối câu Nam Tương vừa nói, “là Cố Nguyên”.

https://thuviensach.vn

Tôi sững sờ quay đầu lại, sững sờ như vừa bị sét đánh, nhìn Nam Tương, “Cậu vừa nói... vừa nói... Cố Nguyên? Cố Nguyên ngủ với Giản Khê?! Chết tớ rồi!!”

Nam Tương mặt vô cảm như người máy, không nói một lời, giơ ngón tay cái về phía tôi. Sau ba phút nhìn nhau, tôi đột ngột hiểu ra, người ngủ với cô gái kia là Cố Nguyên!

Vừa lúc đó, tôi nghe tiếng Cố Ly phía sau, “Các cậu ở đây cả à!”

Quay đầu lại, tôi thấy Cố Ly xách túi LV, đi bốt Gucci thấp. Nó thuận tay ném cốc trà sữa mới uống một nửa vào thùng rác bên đường.

Tôi lôi Giản Khê dậy, bỏ trốn như một con bệnh thần kinh, cũng chẳng buồn bận tâm tới tiếng rên và cái chân bước khập khiễng của anh. Quả thật tôi không sao đối mặt được với tình huống đầy thử thách như thế này, đành liều phó thác nhiệm vụ gian nan kia cho Nam Tương.

Tôi tin, trong đám bạn chúng tôi, nếu còn có người có thể vào tận trong hang hổ, đạp vào mặt con hổ hai phát, thì đó nhất định chỉ có thể là Nam Tương. Đường Uyển Như không làm được như vậy, Đường Uyển Như sẽ đạp chết con hổ.

Cố Ly nhìn tôi bỏ trốn, chau mày: “Thần kinh nó có vấn đề à?”

Nam Tương bước lại cầm tay Cố Ly, nói: “Tớ có chuyện cần nói với cậu.”

Đang giờ lên lớp, ký túc xá nữ vắng tanh.

Tôi thấy bà gác cổng không ngồi ở cửa, liền dìu Giản Khê lên phòng chúng tôi, vẫn nhớ trong tủ của Uyển Như có dầu dùng xoa bóp vết bầm khi ngã.

https://thuviensach.vn

Giản Khê ngồi ở mép giường, tôi quỳ trên sàn thoa dầu lên chỗ đầu gối sưng tấy vì bị tôi đá. Suốt quá trình đó, Giản Khê không nhúc nhích, ngoảnh nhìn ra cửa sổ, mặt mũi đỏ bừng. Còn tôi càng không dám cất tiếng, hai mắt cắm chặt xuống đất. Không khí pha chút ngượng ngùng. Bởi vì... hôm nay anh mặc quần bò ống đứng, không thể xắn quần lên trên đầu gối, đành phải cởi quần ra.

Tôi vờ thản nhiên chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên một chút, điềm tĩnh nói: “Để không cảm lạnh.” Anh gật gật đầu, lúng búng: “Không, lạnh.”

Kỳ thực, đây là lần đầu tiên tôi gí mặt vào phần dưới (...) của Giản Khê gần đến mức này. Trước đây, nhiều lần chúng tôi đi bơi hoặc chơi biển, anh cũng mặc quần đùi ống rộng, dài tới đầu gối. Trước đây, mỗi lần nhìn đùi Uyển Như, tôi đều cảm thấy cơ bắp đúng là cuồn cuộn, nhưng bây giờ, khi xoa bóp chỗ đau cho Giản Khê, mới phát hiện, thì ra, chân của con trai săn chắc hơn con gái nhiều, hơn nữa còn có thứ mà mình rất khó nhìn lâu, ram ráp... ừm, nói thế nào nhỉ, lông chân...

Một hồi lâu sau, cuối cùng tôi cũng thích nghi được với cảm giác này. Tim đập đều trở lại. Cảm giác ngượng ngùng thoát dần khỏi lồng ngực. Tôi ngẩng đầu, thấy Giản Khê cũng đang cúi xuống nhìn tôi. Mắt tôi lại đỏ lên, tôi hỏi anh: “Đau không?”

“Đau.” Anh gật đầu. Những sợi tóc mai xõa xuống che khuất đôi mắt, để lại cái bóng mờ mờ dưới ánh nắng.

Tôi áp mặt vào đầu gối anh, quỳ dưới chân anh. Trong lòng thầm hận một nỗi không thể treo mình lên xà nhà, phạt cái tội ban nãy.

Nhưng cùng lúc cảm giác thương và ân hận trỗi dậy, tôi bỗng ý thức được rằng tư thế của mình đang vô cùng nhạy cảm, ánh mắt của tôi vừa khéo chiếu thẳng vào một nơi mà tôi không thể đối diện, thế là mặt tôi phút chốc nóng ran. Tôi xấu hổ, gượng gạo ngẩng mặt, nhích cao lên một chút.

https://thuviensach.vn

Liền đó, trong khóe mắt tôi, khuôn mặt của Giản Khê cũng lập tức đỏ bừng.

Tôi vẫn vờ ra vẻ từng trải, làm bộ điềm tĩnh trườn trên chân anh, cố nghĩ ngay cách làm thế nào có thể vừa tự nhiên vừa nhanh chóng thay đổi tư thế này...

Tôi còn chưa kịp nghĩ ra, Giản Khê đã không chịu nổi trước, ho khan hai tiếng, hơi rụt người về phía sau, nói với tôi: “Lâm Tiêu, em thế này, anh...”

“Anh nghĩ bậy bạ gì hả!” Mặt nóng bừng như phát sốt, tôi há to miệng cắn mạnh vào đúng cái đầu gối đang sưng.

Giản Khê kêu “ái ái” đau đớn.

Tôi chưa kịp phản ứng gì, trong chớp mắt đã xảy ra một chuyện mà đời này tôi không bao giờ muốn nhớ lại. Mức độ khủng khiếp đủ để nó được xếp ở ba thứ hạng đầu tiên trong bảng xếp hạng những sự kiện kinh khủng của đời tôi.

Đó là: nghe tiếng trước rồi thấy hình sau, cùng với tiếng hét vang: “Lâm Tiêu, tớ phải rút đứt gân tay gân chân của cậu,” Đường Uyển Như cơ bắp cuồn cuộn đẩy toang cửa bước vào.

Cảnh tượng đập vào mắt nó: Giản Khê tụt quần xuống dưới đầu gối, tôi thì đang quỳ trước mặt anh, đầu gục giữa hai đùi. Anh lại còn rên rỉ “á á”.

Tiếng hét của nó liền như chấn động đất trời, suýt nữa là gọi cảnh sát 110 tới.

Giản Khê hốt hoảng đứng dậy định kéo quần lên, động tác của tôi không được nhanh nhẹn như thế, đầu gối của anh đập mạnh vào cằm tôi, đau nổ đom đóm mắt, trời đất như quay cuồng, tôi suýt ngất đi, cảm giác như trước mắt chỉ còn một bầu trời tối sao giăng.

https://thuviensach.vn

Giản Khê vội vàng cúi xuống đỡ tôi, kết quả là cái quần định kéo lên lại rơi soạt xuống đất.

Thế là anh đứng đối mặt chính diện với Đường Uyển Như còn chưa dứt tiếng hét.

Đường Uyển Như không thể tưởng tượng nổi, đời nó chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã được thưởng thức Vệ Hải không gì che đậy, tiếp đến lại được thưởng thức điểm then chốt của Giản Khê, người đàn ông đẹp trai nhất từng xuất hiện trong đời nó.

Hạnh phúc đến quá đột ngột.

May mắn thay, hôm đó Giản Khê mặc quần đùi.

Không may thay, đó là một chiếc quần đùi bó rất sát.

Uyển Như hét váng lên tận gần một phút, đến lúc tưởng như sắp đứt hơi rồi nó mới chịu dừng, khẽ đưa tay lên ôm ngực, hổn hển nói: “Tớ sợ quá.”

Giây phút ấy, tôi chỉ muốn cấu chết nó.

Ba ngày sau đó, lúc tôi và Nam Tương ngồi đọc sách trong phòng khách, nó bỗng nhiên tưng tửng nói: “Đường Uyển Như bình luận rất ngắn gọn về một bộ phận của Giản Khê, chỉ có hai chữ thôi: RẤT CĂNG.”

Tôi nhảy dựng lên như con mèo bị giẫm phải đuôi, lao về phía cửa phòng Uyển Như đập cửa ầm ầm, tôi phải thề rằng mấy gã đàn ông cơ bắp khiêng cây gỗ to phá cổng thành trong trận chiến Troy năm xưa cũng không thể dũng mãnh hơn mình lúc ấy được: “Đường Uyển Như, tớ phải rút đứt gân tay gân chân của cậu!”

Kết quả, cửa mở, Cố Ly bình tĩnh đi ra rót nước uống. Nó điềm nhiên nói: “Uyển Như đi vắng rồi.”

https://thuviensach.vn

Đi được vài bước, nó lại quay lại săm soi tôi với ánh mắt không gì đê tiện hơn rồi buông một câu: “Nghe nói rất căng hả?” Tôi vơ cái gối tựa trên sofa ném tới: “Im mồm uống nước đi!”

Nhưng khi sự cố xảy ra, tôi chỉ hận một nỗi không thể ngất đi thật. Đúng là lỡ bước rồi thì không thể quay đầu.

Tôi thực sự không thể đối mặt với tên phản đồ loạn thần kinh Đường Uyển Như.

Vì thế tôi quyết định dùng Cố Nguyên để dịch chuyển sự chú ý của nó khỏi tôi và Giản Khê. Con người khi cần bảo vệ mình, nhất định sẽ hy sinh những thứ khác, hòng đổi lấy mạng sống.

Toàn bộ câu chuyện này, thực ra, đấy là lần đầu tiên tôi được nghe tường tận câu chuyện từ miệng Giản Khê.

Hôm qua thực ra anh đến nhà Cố Nguyên chơi game, chiều về để quên điện thoại, đến khuya mới nhớ ra. Anh gọi vào máy thì nghe thấy một giọng con gái. (“Chính là cô gái này!” Tôi không nén nổi nói chen vào). Giản Khê hỏi: “Cố Nguyên đâu?” Cô ta đáp: “Đang tắm.”

Giản Khê hỏi: “Cô là ai?” thì bên kia không trả lời, chỉ nghe cười khẩy một tiếng rồi tắt máy. Sau đó, Giản Khê lại dùng một chiếc điện thoại khác gửi tin nhắn hỏi Cố Nguyên xem chuyện gì xảy ra.

Nhưng không thấy Cố Nguyên trả lời.

“Anh không khẳng định Cố Nguyên làm trò gì xấu, nhưng lại không thể không nói cho ai trong nhóm các em được, bởi vì chuyện này cứ bất thường thế nào ấy, phải không?...” Nói đến đây, anh nhìn tôi và Đường Uyển Như, “nhưng nói cho hai em nhất định sẽ chẳng được lợi ích tốt đẹp gì, chỉ đổ dầu vào lửa, làm chuyện đã rối càng thêm rối mất. Nên anh mới gọi điện bàn với Nam Tương.”

https://thuviensach.vn

Tôi ngẩng nhìn Giản Khê, ánh mắt vừa hối lỗi vừa hổ thẹn day dứt. Anh cúi đầu nhìn lại tôi, ánh mắt toát lên vẻ oán hận và bất lực, hơi nhún nhún vai rồi thè lưỡi, như một cậu bé mười bảy tuổi.

Tôi chợt lo lắng, hỏi Giản Khê: “Bây giờ làm thế nào?”

Giản Khê xoa đầu tôi, nói: “Chắc hai người bọn họ sẽ nói chuyện với nhau. Thế nào chẳng có cách. Đừng lo. Cố Nguyên rất yêu Cố Ly, cái này thì anh biết.”

Tôi gật đầu.

Phía sau vọng tới tiếng hít thở sâu của Uyển Như.

Tôi quay đầu lại, thấy nó đang áp chặt tay vào ngực, trông như Lâm Đại Ngọc, yếu ớt thều thào: “Tớ sợ quá.”

Tôi tức tối: “Rồi sẽ có ngày cậu dính chưởng thôi!”

Nam Tương và Cố Ly ngồi bên bồn hoa.

Xung quanh bọn họ sinh viên đang lục tục vào tiết hoặc tan học bước ra. Có vài cặp tình tứ khoác tay nhau đi qua, có vài sinh viên nữ đợi bạn trai, chốc chốc lại rút cái gương con ra soi, nhân tiện chuốt lại hàng mi rậm càng thêm dày rậm. Số đông còn lại đi một mình, đeo kính độ cận nặng, như người xả thân kiến thiết bốn hiện đại hóa cho tổ quốc, vai đeo ba lô, ngời ngời khí thế bước trên con đường học tập thênh thang, lộ ra đôi tất ni lông bên dưới cái quần ngắn mấy phân.

Tương lai chan hòa ánh sáng chờ đón họ.

Còn Cố Ly không biết tương lai gì đang chờ mình phía trước.

Nam Tương đưa tay ra, đặt lên mu bàn tay Cố Ly, nói: “Các cậu nhất định phải nói chuyện rõ ràng.”

https://thuviensach.vn

Cố Ly mỉm cười: “Ừ. Yên tâm. Không sao.”

Nam Tương nhìn Cố Ly vẫn đang điềm tĩnh trước mặt mình, không nói gì.

Bao nhiêu năm nay, nó luôn như thế. Điềm tĩnh, thản nhiên, mặt không biến sắc, luôn có kế hoạch, có quy hoạch, có nguyên tắc.

Thậm chí có lúc có thể dùng các từ như lạnh lùng, thế tục, khắc nghiệt, không cảm thông với kẻ yếu, theo chủ nghĩa sùng bái kim tiền, cứng rắn khốc liệt v.v... để hình dung nó cũng chẳng sai.

Nó giống tổng thống Mỹ, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, dù tòa tháp đôi trung tâm thương mại thế giới đổ sập, vẫn điềm tĩnh lạnh lùng, không sầu bi thương cảm, sẽ chỉ suy tính xem khống chế tổn thất như thế nào.

Cố Ly đứng dậy, nói: “Chắc chắn Cố Nguyên sẽ đi tìm tớ. Chúng ta chỉ đợi là được rồi.”

Lại một mùa đông xám mờ mịt dài lê thê.

Những yêu, những hận, những cảm động, những đau thương của chúng tôi.

Quá khứ của chúng tôi, hiện tại của chúng tôi, tương lai xa tắp vô hạn của chúng tôi.

Thời đại hoa cỏ gọi bạn kết bè của chúng tôi, những đêm dài ôm gối tâm sự của chúng tôi.

Đều được ghi lại trong những đoạn phim có độ dài cố định. Theo sự xoay chuyển của đầu đọc, hình phóng chiếu lên tấm màn trong bóng tối. Các diễn viên chính bi hoan ly hợp trên màn ảnh, người xem ngồi trong bóng tối rơi lệ hòa chung tâm trạng với diễn viên.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi chỉ là những mảnh vụn nhỏ bé của cái thời vĩ đại này, dẫu cho có bao nhiêu tình tiết cao trào xảy ra với mình cũng vẫn chỉ có thế. Chúng tôi hội tụ, quay vòng, cắt rời, tái hợp, tạo thành một quả cầu thủy tinh khổng lồ lung linh ánh sáng.

Sự tồn tại mong manh nhỏ bé của chúng tôi, khúc xạ ra những tia khát khao cũng như bất cam chịu trong lòng mỗi người.

Ngồi ăn sáng ở khu nhà ăn thứ năm mới mở trong trường, tôi và Nam Tương vẫn còn chưa tỉnh hẳn. Điều duy nhất còn sót lại mơ hồ trong ký ức là chúng tôi đang cuộn trong ổ chăn ấm áp, điều hòa rì rì thổi ra làn gió ấm, thì sau đó Cố Ly xồng xộc đẩy cửa bước vào, cao giọng tuyên bố: “Các cậu phải đi cùng tớ đến thử cái nhà ăn mới mở ngay, cuối cùng cũng có thể ăn sáng kiểu Tây ở trường rồi!” Gương mặt trang điểm kỹ và chiếc váy liền thân mùa đông A.P.C của nó thêm nổi bật trên cái nền có hai mụ đầu bù tóc rối, pyjama ngủ kẻ sọc xộc xệch, nằm rúc trong chăn là tôi với Nam Tương.

Ở khoảnh khắc tiếp đó, tôi và Nam Tương đã ngồi trong nhà ăn số năm thưa thớt người, Cố Ly vẫn tỏa hào quang rực rỡ, hai đứa tôi thì vẫn lôi thôi, có khác chăng chỉ là bọn tôi đã mặc nịt ngực trong áo ngủ - nhưng nhìn bên ngoài không thấy có gì thay đổi cả.

Còn quá sớm, đến cả công nhân vệ sinh cũng vẫn đang say ngủ, đó là một lý do tại sao người thưa thớt.

Một lý do khác là tấm bảng “Bữa sáng buffet, 68 tệ/suất” ở trước cửa.

Tôi và Nam Tương vừa nhìn thấy, lập tức quay đi, nghe thấy Cố Ly thốt lên: “Tớ mời,” hai đứa lại lập tức bước vào ngồi luôn xuống bàn.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 4B

Ly cà phê bốc khói và hơi nóng từ cốc trà sữa trước mặt khiến hai đứa tôi lờ đờ muốn ngủ.

Điện thoại của Cố Ly đổ chuông, nó đang xé dở bánh mì, không muốn dừng tay, nên bấm phím loa ngoài, giọng oang oang của Đường Uyển Như phát ra như cái loa phóng thanh, làm tỉnh giấc bất kỳ ai còn mộng mị: "Khiếp khủng! Một suất sáu mươi tám tệ! Ăn cái gì! Vàng thỏi chắc!"

Khiến tôi và Nam Tương không muốn sống nhất, là cái giọng địa phương Thượng Hải của nó, nói ra chữ "vàng thỏi" sao mà giống...

Tôi nhìn thấy hai nữ sinh khí chất thanh cao, ngồi đối diện mặt rõ ràng đã đỏ bừng lên.

Vẫn vậy, cực kỳ điềm tĩnh, Cố Ly liếc điện thoại nói: "Vào đi, tớ trả tiền. Uống sữa, ăn bánh!"

Uyển Như xuất hiện trước mặt, chúng tôi, cả tôi lẫn Nam Tương, ừm, biết nói sao nhỉ, cùng phát hãi.

Nếu chịu đựng được áp lực của cái nhìn, quan sát kỹ khuôn mặt Đường Uyển Như, bạn sẽ phát hiện thực ra nó chỉ kẻ mắt một chút, đánh phơn phớt bầu mắt, chải qua hàng mi, và thoa chút xíu son. Đó dường như là việc mọi đứa con gái đều làm. Nhưng nếu không chịu được áp lực này để quan sát tỉ mỉ, thì, thấy hãi hùng, là... cái chắc.

https://thuviensach.vn

Có điều, biểu hiện của Cố Ly mới thực đáng kinh ngạc. Nó liếc xéo Uyển Như, cau mày hỏi: “Cậu bị đánh à? Phải không? Vừa sáng bảnh mắt, ai đánh đấy, hắn ta bệnh à?!”

Đường Uyển Như mới đích thực là “hãi hùng”.

Nó xoay người, tức tối bỏ đi.

Cố Ly nghi hoặc nhìn tôi và Nam Tương, hỏi: “Nó sao vậy? Đi báo thù à?”

Tôi chán ngán: “Đừng có bảo tớ là cậu không nhận ra nó trang điểm nhé.”

Cố Ly xua tay: “Đừng đùa.” Lát sau, nó giật mình ngẩng đầu, “Không phải chứ? Thật hay đùa đấy?”

Tôi và Nam Tương cùng nghiêm túc gật đầu.

Cố Ly nói: “Sợ thế...”

Tôi và Nam Tương gật đầu lần nữa bày tỏ sự đồng tình.

Cố Ly nghĩ một lúc, nghiêm mặt hỏi chúng tôi: “Mẹ cha ơi, không phải là đi làm gái bao chứ?”

Nam Tương không giấu nổi tiếng cười khẩy: “Gái bao? Chị ơi cho em xin, nếu bao thì cũng phải bao tớ đây chứ.”

Cố Ly nghiêng đầu ngẫm nghĩ, gật đầu nói: “Đúng đấy.”

Đồng tử của Nam Tương muốn rơi ra khỏi mắt, ngụm cà phê nghẹn nơi cuống họng sắp làm nó ngạt thở.

https://thuviensach.vn

Cái cảnh “mua dây buộc mình, tự chuốc vạ vào thân” này của Nam Tương và Uyển Như tôi thấy nhiều lần đã thành quen.

Tôi uống sữa, đưa mắt nhìn một vòng các loại đồ ăn xung quanh, thầm nghĩ nhất định phải ăn cho đủ sáu mươi tám tệ, hơn nữa còn phải cố gắng ăn gấp đôi cho thành một trăm ba mươi sáu tệ.

Vậy mà lúc đó, điện thoại của Cố Ly lại đổ chuông nữa, nó nhìn màn hình, cánh tay đang xé bánh mì đột ngột dừng lại, tôi và Nam Tương đều liếc mắt nhìn, người gọi đến là Cố Nguyên. Chúng tôi không nói gì, giả vờ không thấy. Giây lát sau, Cố Ly nghe máy, nó chỉ “ừ”, “được” đơn giản mấy tiếng rồi ngắt máy.

Rồi tiếp tục bình thản xé bánh mì.

Tôi và Nam Tương không dám hỏi, cúi đầu uống sữa và cà phê.

Trường vẫn vắng ngắt và im lìm. Giờ này quả thực còn quá quá sớm, ngoài đám thức thâu đêm chơi game online ở quán đang về phòng ngủ, những sinh vật đi lại trong cả khu ký túc xá chỉ có mấy ông già, bọn họ ôm lấy gốc cây ven đường, cau mày nhăn mặt trao đổi hô hấp.

Cố Ly bước tới cổng khu ký túc xá nam, liền thấy Cố Nguyên đang đứng bên ngoài.

Anh mặc áo len đen lông dài của hãng Prada mà nó thích phát cuồng hôm hai người dạo chơi ở Plaza 66, Châu Kiệt Luân đã mặc một cái y hệt trong video clip của anh ta, Cố Ly lúc đó bất giác thò tay rút thẻ tín dụng trong ví Cố Nguyên ném lên quầy thu ngân, chẳng thèm để ý Cố Nguyên trợn mắt nhìn giá tiền 22400 tệ.

Cố Nguyên nhuộm tóc màu cà phê đậm, giống hệt màu tóc của nó, có điều hình như tóc anh đã dài thêm rất nhiều, gió thổi rối tung, nhìn anh hơi tiều tụy.

https://thuviensach.vn

Đã bao ngày không gặp? Câu hỏi ấy chợt thoáng hiện, hình như đã có cả một khoảng thời gian không gặp nhau. Hình như đã quá quen với mối quan hệ ổn định với Cố Nguyên rồi, cho nên, cả một quãng thời gian không gặp, vẫn không hề cảm thấy có chút gì xa lạ.

Nó vẫy tay với anh, để anh nhìn thấy mình.

Cố Nguyên nhoẻn cười, hàm răng trắng bóng càng tỏa sáng hơn trên cái nền xám xịt của mùa đông.

Cố Nguyên nhìn Cố Ly đứng đối diện, mở miệng...

Hãy để thời gian tạm dừng ở đây đã.

Rồi, ta hãy giơ tay lên, vặn kim đồng hồ đeo tay về thời điểm hai tháng trước.

Hai tháng trước, Cố Nguyên đang chơi Wii ở nhà, bỗng nhiên có khách, đó cũng là chuyện bình thường. Thường xuyên có đủ các loại người đến thăm bố mẹ anh, nói chính xác hơn thì là đến thăm bà mẹ anh. Cho nên, anh hoàn toàn không để tâm, vẫn tiếp tục chơi game. Đến khi mẹ ở phòng ngoài gọi, Cố Nguyên mới uể oải bỏ tay điều khiển xuống, đi chân trần ra ngoài. Anh thấy một cặp vợ chồng trung tuổi ngồi trên sofa phòng khách, và một cô gái trẻ, đang nói chuyện với bố mình.

Mẹ nhiệt tình kéo tay anh đi về phía cô gái, nói: “Đây là con trai bác, Cố Nguyên,” sau đó lại xoay người nói với con trai, “Đây là Viên Nghệ.”

Cặp vợ chồng kia nhiệt tình nhường chỗ ngồi cạnh con gái cho Cố Nguyên. Cố Nguyên hơi dửng dưng ngồi xuống, chuẩn bị ứng phó vài câu xã giao, rồi lại quay về phòng chơi tiếp.

Đến khi nghe mẹ nói: “Con gái anh chị đã yêu đương gì chưa?”

https://thuviensach.vn

Phía bên kia trả lời: “Ha ha, chưa có. Phải có đối tượng tốt mới được.”

Mẹ nói tiếp: “Cố Nguyên nhà chúng tôi cũng chưa đấy.”

Bên kia đáp: “Khéo vậy sao! Đúng là duyên phận!”

Cố Nguyên lạnh lùng nhìn màn kịch vụng về mà tức cười ấy, khẽ nhếch môi, nói: “Con có bạn gái rồi.”

Tựa như cục băng khô vừa đổ ra, xung quanh xì xì bốc khói lạnh.

Biểu hiện rõ ràng nhất chính là mẹ anh lập tức xị mặt xuống. Sau đó, lại nhanh chóng đổi bằng nụ cười giống như đeo mặt nạ:

“Con nhà... nói năng lộn xộn. Ha ha ha...”

Chuỗi cười “ha ha ha” lọt vào tai, Cố Nguyên cảm giác như phải nuốt từng viên từng viên đá cuội tròn nhẵn.

Anh đứng dậy, xếch lại cái quần hơi lỏng, quay người đi về phòng.

Rồi thời gian tiếp tục trôi qua một tuần nữa.

Ngày cuối cùng của tuần sau đó, Cố Nguyên ngồi trong phòng khách xem tạp chí thời trang, mẹ anh ngồi bên cạnh, khẽ khàng nhấc tờ báo ra, nói: “Viên Nghệ có điểm gì không tốt? Xinh đẹp, điều kiện gia đình tốt, huống hồ bố mẹ cô ấy lại là bạn làm ăn quan trọng của bố mẹ.”

Cố Nguyên có vẻ không buồn để tâm, cười nói: “Mẹ, mẹ đừng diễn cái kiểu phim tình cảm Hồng Kông ấy nữa, giờ là thời đại nào rồi, đừng nói chuyện hôn nhân chính trị với con, chả khác gì phim truyền hình dài tập cả.”

Tất nhiên, có thể sinh ra một cậu con trai được như Cố Nguyên, bà Diệp Truyền Bình nào phải tay vừa. Bà vẫn mỉm cười bảo con: “Sở dĩ con không

https://thuviensach.vn

quan tâm như vậy là vì bây giờ con chưa cảm nhận được áp lực và sự uy hiếp của địa vị và đồng tiền, bởi từ nhỏ con chưa bao giờ phải sống một ngày khổ sở. Trên đời này có chuyện gì mà mẹ chưa gặp đâu chứ. Đừng có giở trò trẻ con ra với mẹ.” Lời lẽ dịu dàng, nụ cười bình thản, nhưng lại không hề cho Cố Nguyên một cơ hội thương thuyết nào.

Cố Nguyên không để ý đến bà, tiếp tục đọc tạp chí. Bà Bình đứng dậy, quay người bỏ đi. Bước được hai bước, như chợt nhớ ra điều gì, bà ngoảnh lại nói: “Con cứ nghĩ kỹ đi. Đúng rồi, trước khi con nghĩ xong, mẹ phải nhắc nhở con, không được quét thẻ tín dụng bừa bãi.” Cố Nguyên nheo mắt, mặt tỉnh bơ nhìn bà, rồi lại cầm tờ báo lên.

Bà Diệp Truyền Bình đã có tính toán.

Lại một tuần lễ trôi qua. Cố Nguyên phát hiện tất cả thẻ tín dụng của mình đều không dùng được nữa, thẻ ATM cũng không rút được tiền. Càng gay go hơn là, trước đó, anh vừa đưa bốn nghìn tệ tiền mặt cho Cố Ly, không thể mặt dày đi đòi lại. Lần đầu tiên, anh nhịn hai ngày liên tục, lúc ăn bát mì vằn thắn Cố Ly mang đến, anh đã rơi lệ. Thậm chí, lần đầu tiên trong đời, anh thấy mình thật đáng khâm phục, giống một người đàn ông. Anh có cảm giác như mình đang bảo vệ Cố Ly. Trong tuần này, cũng là lần đầu tiên anh đã hỏi vay Vệ Hải năm trăm tệ.

Thời gian tiếp tục trôi. Anh vay năm trăm tệ lần thứ hai.

Cuối tuần về nhà, mẹ vẫn nền nã ngồi uống trà như không có bất cứ chuyện gì xảy ra. Cố Nguyên cũng làm như không có chuyện gì, cắm cúi đọc tạp chí, chơi game. Nhưng đôi bên đều đang cật lực giằng co.

Hai tay nắm chắc sợi thừng xù xì, lòng bàn tay rớm máu.

Không có người cổ vũ, không có đồng đội, trên đấu trường mênh mông, hai người im lặng kéo co quyết liệt.

https://thuviensach.vn

Thời gian tiếp tục đến hai ngày trước.

Cả gia đình Viên Nghệ lại đến nhà Cố Nguyên một lần nữa.

Mà lần này, bà Bình rõ ràng tăng thêm sức ép, đã lẳng lặng thuyết phục thành công bố mẹ Viên Nghệ để cô ngủ lại một đêm, "Cố Nguyên nhà tôi rất hiểu chuyện, sẽ không làm càn đâu."

Bà còn cố ý đặt thêm một chiếc giường nữa trong phòng ngủ Cố Nguyên.

"Sao không để trong phòng khách?" Cố Nguyên khó chịu hỏi.

"Để người ta ngủ ngoài phòng khách thì mất lịch sự quá." Bà Bình nói rất nghiêm túc.

"Vậy thì con ra ngủ phòng khách." Cố Nguyên nhún vai, dửng dưng nói.

"Con gái còn không sợ, con là con trai lớn đùng thì sợ cái gì?" bà Bình cười giễu cợt.

Cố Nguyên cau mày, cười khẩy: "Tốt nhất là cô ta đừng sợ."

Rồi quay người đi vào nhà tắm. "Con đi tắm đây."

Còn sau đó, điện thoại cầm tay Giản Khê để quên trong phòng ngủ của Cố Nguyên reo lên.

Viên Nghệ thấy Cố Nguyên mình trần quấn độc chiếc khăn tắm quanh hông bước ra, cô vẫn hơi đỏ mặt. Cô không thể không thừa nhận, trong số những người con trai mình từng gặp từ nhỏ tới lớn, Cố Nguyên đẹp trai phong độ nhất. Những hạt nước chưa lau khô vẫn còn đọng trên tấm thân cực kỳ đường nét, bờ ngực rộng cơ bắp nổi cuộn lên đó, đây là kết quả của việc tham gia đội điền kinh từ thời cấp Ba. Cố Nguyên cười nhạt một tiếng, giật cái khăn tắm xuống.

https://thuviensach.vn

Đứng trước Cố Nguyên chỉ mặc quần sịp, Viên Nghệ gần như nghẹt thở.

Không khí sực nức mùi dầu tắm thơm, và cả mùi hormone nam mạnh mẽ.

Cô đỏ mặt, cười thẹn thùng.

Cố Nguyên lạnh lùng hỏi: “Nhìn đủ chưa?” rồi giơ tay tắt đèn, nằm vào giường mình, không nói năng gì nữa.

Nếu có người biết nhìn xuyên đêm, chắc chắn sẽ trông thấy Viên Nghệ đang tức tối và ô nhục, nghiến chặt răng trong bóng tối.

Ta hãy đưa thời gian trở lại hiện tại.

Buổi sáng mùa đông, gió cuộn hơi lạnh thổi đỏ bừng mặt mũi.

Cố Ly đứng lặng lẽ trước mặt Cố Nguyên, vẫn vẻ bình tĩnh và lý trí quen thuộc.

Điều này khiến Cố Nguyên hơi sợ. Kỳ thực, Cố Nguyên vẫn luôn hơi sờ sợ Cố Ly.

Nhưng anh vẫn định nói với nó.

Dù sao cũng đã khá lâu rồi, bản thân cũng đã suy nghĩ rất kỹ.

Anh giơ tay đặt lên vai Cố Ly, đang định mở miệng thì nghe thấy tiếng còi xe hơi.

Cố Ly và Cố Nguyên đều lấy làm lạ, không hiểu sao ô tô lại có thể đi thẳng vào trong trường, điều này rõ ràng không được phép.

Nhưng khi Cố Nguyên nhìn thấy chiếc xe Cadillac quen thuộc, anh chẳng thấy có gì kỳ lạ nữa. Bà Diệp Truyền Bình luôn có cách đi xe đến

https://thuviensach.vn

nơi bà muốn đến.

Bà mở cửa xe, bước xuống với dáng điệu hết sức thanh nhã.

Nhìn Cố Ly đứng trước mặt Cố Nguyên, bà mỉm cười kiêu ngạo.

Cố Ly nghi hoặc đồng thời có chút phản cảm, hỏi:

“Trường học quy định không cho lái xe vào, dựa vào cái gì mà bác lái vào tận đây?”

Bà Bình mỉm cười: “Bởi vì chúng tôi khác, nhà các cô không đi vào được, nhà chúng tôi thì có thể.”

Lửa giận của Cố Ly bốc lên. Vào lúc những lời nói chanh chua cay nghiệt nhất sắp tuôn ra cửa miệng, nó bỗng nghe thấy tiếng Cố Nguyên cất lên sau lưng mình: “Mẹ.”

Cố Ly cảm giác như có một con dao đâm thẳng vào lưng mình.

Từ những lời đối thoại giấu dao sau nụ cười giữa đôi bên, cuối cùng Cố Ly hiểu ra nguyên nhân bà Diệp Truyền Bình đến tìm Cố Nguyên, hoặc nói một cách trực tiếp hơn, đến tìm mình.

Cố Ly giận lắm. Nó giận không phải vì bà Bình không đồng ý cho nó và Cố Nguyên đi lại với nhau, mà bởi bà dám coi thường gia thế nhà nó. Đối với một đứa từ nhỏ ăn sung mặc sướng, 18 tuổi đã xách túi LV đi học, tắm sữa bò trong bồn lớn, luôn có lái xe đưa đón như Cố Ly, đó quả là một sự sỉ nhục ghê gớm.

Nếu như không có Cố Nguyên đang đứng bên cạnh, nó thậm chí còn muốn hét lên với bà Bình: “Bà không hỏi con trai bà xem có xứng được với tôi không!”

Bà Bình nhìn Cố Ly đang nộ khí ngút trời thì lộ ra một nụ cười hài lòng.

https://thuviensach.vn

Dù cho Cố Ly có bình tĩnh, lý trí, ung dung bao nhiêu chăng nữa, nhưng đối thủ của nó lại là một "Cố Ly" khác hơn nó hai mươi tuổi, cho dù cùng là "hồ ly", cùng là "bạch xà", cùng là "bọ cạp", thì nó vẫn non hơn đối phương một bậc.

Bà Bình mở cửa xe, lúc chuẩn bị đi, lại ngẩng lên nhìn nó, săm soi từ đầu đến chân, ánh mắt dừng lại trên cái túi LV và đôi bốt Gucci, nói: "Xem ra con trai tôi sắm cho cô không ít đồ nhỉ."

Cố Ly ngoác miệng chửi: "Trên người tôi chẳng có đồ gì con bà mua cả!"

Nhưng chiếc Cadillac màu đen đã đi xa. Tiếng nói của nó rơi lại đằng sau, bị làn khói bẩn thỉu phía đuôi xe phủ lên.

Cố Ly quay đầu lại, hét vào mặt Cố Nguyên: "Đôi giày D&G dưới chân anh là của tôi mua đấy!"

Cố Ly không hề nhận ra, trong mắt của Cố Nguyên đã chồng chất một nỗi buồn u ám nặng trĩu như mây đen. Mắt anh ươn ướt, trên hàng mi dài ngưng đọng một lớp sương mù.

Trong bầu không gian lúc sáng sớm, tiếng thở dài của anh nghe sao ưu phiền dằng dặc.

Anh chầm chậm bước lên hai bước, ôm chặt Cố Ly vào lòng.

"Anh yêu em không phải vì từ nhỏ em đã được đưa đón bằng xe BMW, yêu em không phải vì cái túi LV của em, càng không vì đôi giày D&G em tặng. Dù cho em không có một đồng nào, anh cũng yêu em."

Nhưng cuộc sống chẳng bao giờ giống phim truyền hình. Vào khoảnh khắc lãng mạn ấy, nó sẽ không dạo lên một bản nhạc xúc động; nó cũng không để cho vai nữ chính nồng nàn đáp lại khi nam chính thổ lộ tình sầu;

https://thuviensach.vn

nó sẽ không rót một ly mật ngọt đậm đặc vào cái thời khắc rất cần nhiều ngọt ngào và dịu dàng đến thế.

Nó luôn có những tình tiết không sao đoán trước được.

Và kẻ sáng tạo ra nó, nhà biên kịch tàn nhẫn.

Cố Ly đã giận u mê đầu óc.

Thứ nó vĩnh viễn không thể tha thứ được, chính là hành động chà đạp lên sự tôn nghiêm của nó, bất kể sự tôn nghiêm này có phải được xây dựng trên cơ sở hoang đường là vật chất và gia thế đi chăng nữa.

Trong chớp mắt nó đã chĩa gai nhọn khắp toàn thân.

Nó lạnh lùng đẩy Cố Nguyên ra, nói: “Đừng trẻ con nữa, chớ có coi mình như là học sinh cấp Ba mới yêu lần đầu. Anh với em đều biết, chúng ta đều là những người lý trí tỉnh táo, chúng ta chọn nhau cũng vì cả hai đều biết không nên lãng phí tinh lực và tâm huyết vào người không đáng. Tình yêu không có vật chất chỉ là chiêu bài ngụy trang yếu ớt, gió thổi một cái, thậm chí không cần gió thổi, khẽ bước đi vài bước, đã vỡ vụn tan tành. Nếu hôm nay em là một con bé sinh viên lĩnh tiền trợ cấp, anh có yêu em không?”

“Đương nhiên là có.” Mắt Cố Nguyên bị gió thổi cho ngầu đỏ.

Cố Ly cười nhạt một tiếng.

Cố Nguyên cúi đầu, nhìn sâu vào mắt Cố Ly: “Thế nếu anh là một thằng nghèo, không có tiền, em có yêu anh không?”

Cố Ly không đáp. Im lặng nhìn anh.

Mắt anh càng lúc càng đỏ lên trong sự im lặng của Cố Ly.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, giống như cuối cùng cũng thở hắt ra một tiếng, anh khẽ cười bất lực, giơ tay lên dụi mắt, nói: “Tôi biết rồi.”

“Anh không biết,” Cố Ly lùi lại một bước. “Sở dĩ anh có thể dửng dưng nói ra những lời hoa mỹ kiểu như ‘tiền không quan trọng’, ‘nếu anh không có tiền em có yêu anh không’ là bởi vì anh chưa từng phải trải qua một ngày không tiền! Từ bé anh đã sống trong thế giới không thiếu tiền rồi, anh và em giống nhau, chúng ta đều cầm thẻ tín dụng hạn mức hơn trăm nghìn, chẳng ngại ngần gì mà không quét thẻ tiêu đi một hai chục nghìn để mua một cái túi dễ thương hay cái áo đẹp. Ở đây anh chỉ đang làm bộ cao quý diễn vai chàng quý tộc u buồn mà thôi! Đừng cố giả vờ diễn mấy cái trò chỉ có anh mới tưởng là hay này nữa. Chắc anh xem kịch Shakespeare quá nhiều rồi đấy!”

Cố Nguyên nhìn Cố Ly, bỗng dưng cảm thấy xa lạ.

Một cảm giác mệt mỏi dậy lên từ sâu thẳm bên trong con người anh, trong nháy mắt bao trùm lấy anh giống như cơn giá rét ngập tràn của mùa đông. Anh không muốn phản bác lời của nó, bởi vì trong hai tháng vừa qua, anh đã sống những ngày không xu dính túi, chỉ ăn mì ăn liền, không mua lấy một cái áo mới, có lúc cả mì ăn liền cũng không mua được, đói đến mức quặn thắt bụng, lúc ăn bát mì vằn thắn Cố Ly mua cho, anh cảm động muốn khóc, vậy mà thỉnh thoảng lúc đi ăn cơm cùng Cố Ly anh vẫn trả tiền.

Nhưng trong lòng Cố Ly, anh mãi mãi là một thiếu gia rỗi việc tay cầm thẻ tín dụng, đang tỏ ra cao quý diễn màn kịch âu sầu ủ rũ.

Anh nói: “Tôi đi đây.”

Cố Ly nghiến răng, không nói gì, mí mắt cay sè. Nó kiềm chế rất giỏi, giống như từ nhỏ tới giờ.

https://thuviensach.vn

Cố Nguyên quay gót, bước hai bước. Rồi anh quỳ xuống, nhanh chóng cởi giày, xoay người ném xuống dưới chân Cố Ly. “Trả lại cô!” Giọng nói của anh khản đặc trong gió lạnh, đôi mắt đỏ ngầu khiến dáng vẻ anh trở nên đáng sợ.

Lại bước hai bước, anh cúi xuống cởi nốt đôi tất, “Cái này cũng là của cô mua cho.”

“Trả lại hết cho cô.”

Nếu như cuộc sống của chúng ta là một bộ phim điện ảnh, hoặc một bộ phim truyền hình nhiều cao trào, vậy thì, vào giờ phút này, nhất định sẽ có nhạc nền vô cùng bi thương từ từ dạo lên.

Khúc dương cầm thương cảm, hoặc tiếng đàn violon ảo não đưa nỗi buồn đau và xót xa của chúng ta lan tỏa khắp cả đất trời.

Trong tiếng nhạc miên man không ngừng dội vào lòng người ấy...

Nam Tương ngồi trên gác thượng mênh mông, thẫn thờ cầm chiếc điện thoại im lìm. Thỉnh thoảng giơ tay lên vung điện thoại vào khoảng không mờ mịt lúc tinh mơ. Gió thổi tóc nó rối tung, dính vào mặt.

Đường Uyển Như ngồi trong sân bóng, từ lúc bắt đầu tập tới giờ, nó luôn lén lút quan sát Vệ Hải. Nhìn anh nhảy lên đánh bóng, nhìn anh cúi đầu chăm chỉ nghe cha nó giáo huấn. Nhìn anh vén áo lau mồ hôi để lộ cơ bắp trên ngực. Nó giống một thiếu nữ mới yêu lần đầu, toàn thân rạo rực, thậm chí buổi sáng nó còn lén lút trang điểm trong phòng tắm. Nó nhìn cái túi của Vệ Hải để bên cạnh, trong cái ngăn đang mở có điện thoại di động của anh, nó do dự rất lâu, rồi sau rốt cầm lên một cách rất căng thẳng, bấm gọi số của nó.

Cung Minh dụi dụi đôi mắt đau nhức, lại một đêm thức trắng. Anh ta gửi tin nhắn cho Kitty, bảo buổi sáng mua hai ly cà phê, rồi đứng dậy, dõi mắt

https://thuviensach.vn

xa xăm ra bên ngoài qua khung cửa sổ kính lớn chấm sàn của tòa nhà văn phòng cao sừng sững, nhìn thấy cả một Thượng Hải đang uể oải tỉnh giấc.

Còn tôi đang ở trong thư viện yên ắng, chép ra giấy những bài thơ tình thời Phục hưng của châu u, chuẩn bị gửi cho Giản Khê. Ánh nắng sớm rọi qua ô cửa sổ rộng, trong thư viện chỉ có thưa thớt một hai sinh viên đang đọc sách, tấm rèm cửa sổ màu trắng cực lớn khẽ đung đưa, tôi bỗng có một cảm giác xúc động xen lẫn giữa hạnh phúc và bi thương.

Và trong cơn cao trào quyết liệt nhất của vở bi kịch.

Cố Ly đứng trước cổng, nhìn Cố Nguyên đi chân đất men theo con đường thẳng tắp hướng về ký túc xá. Bàn chân giẫm lên nền xi măng lạnh ngắt của anh lập tức đỏ bầm vì gió lạnh.

Mí mắt nó dâng đầy nước mắt, nhưng nó không muốn khóc. Nó giữ mắt đừng chớp, để nước mắt không rơi xuống. Cố Ly không khóc, Cố Ly là người lạnh lùng và lý trí.

Nó nhìn Cố Nguyên từ từ đi xa dần.

Nó nhặt đôi giày của Cố Nguyên lên, lại bước lên mấy bước nhặt lấy tất, sau đó quay người, trấn tĩnh và lạnh lùng bỏ đi. Nó ôm chặt đôi giày vào lồng ngực. Cát đất trên đôi giày hằn rõ dấu vết trên áo khoác màu đen của nó.

Những cơn nghẹn ngào và nhức nhối quặn lên trong ngực nó đều bị nén chặt lại vào bên trong cơ thể. Giống như mặt trăng va chạm cực mạnh với thiên thạch hay một vụ nổ đám mây hình nấm màu đỏ rực, sau khi bị chân không ngăn cách, mọi âm thanh đều lắng lại, trống rỗng im lìm.

Mười mấy giây sau khi nó quay người đi, Cố Nguyên từ đằng xa chầm chậm quay đầu lại, anh nhìn thấy cái bóng lạnh lùng bỏ đi của Cố Ly.

https://thuviensach.vn

Anh nghĩ, đó là tình yêu của tôi.

Cố Ly đang lạnh lùng bước về chốn xa xôi khác, dần dần rời bỏ thế giới của mình.

Anh mở miệng òa khóc rất to.

Gió lạnh như thủy ngân rót vào lồng ngực nóng bỏng, trong nháy mắt bóp chặt trái tim.

Đây mới là khúc cao trào nhất của vở bi kịch...

Giăng khắp trời đất mênh mông là tiếng violon trầm buồn đau đớn.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 5A

CHƯƠNG 5

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Lần thứ ba bị tỉnh giấc bởi cái giọng chói tai của thầy giáo môn "Lý luận truyền thông đại chúng", tôi đúng là đã hơi bực mình. Cứ bảo thầy cô là người làm vườn cảm thông và chăm sóc chúng tôi, vậy mà không cho học sinh ngủ ngon một giấc là nghĩa làm sao!

Tôi rút điện thoại ra, thấy còn mười phút nữa là hết giờ nên không gục xuống tiếp nữa, chỉnh trang lại đầu tóc, bỏ gương ra xem vết hằn trên mặt lúc ngủ, rồi định hết giờ không đi ăn trưa mà về ký túc xá ngủ luôn.

Dạo này, bữa trưa là ác quỷ đối với chiến dịch giảm béo của tôi, không thể diệt trừ nó thì ít nhất cũng tránh xa nó một tí vậy.

Hôm kia, Kitty trưng một cái status làE tôi tổn thương nặng nề, cô nàng ột mét sáu chín đã mặt dày chọc tức toàn bộ những người trong danh sách liên lạc bằng cái status MSN như thế này: "Trời ơi! Tôi đã 44 ký lô rùi!" Tôi phẫn nộ tắt luôn MSN. Vừa định quay đầu lại kể cho Nam Tương hành động ti tiện kia, kết quả trông thấy nó đang ăn một cái bánh mì bơ sữa, bên cạnh còn có một cốc mật ong. Tôi nhìn cánh tay và đôi chân thon nhỏ như Lâm Chí Linh của nó, lại cúi đầu ngắm nghía chính mình, chỗ duy nhất khá gầy là ngực (...). Tôi vận hết sức ném Eột chiếc gối về phía cái ả trước khi đi ngủ còn ăn bánh kem bơ sữa, uống nước mật ong mà vẫn không béo lên kia, tức tối mở toang cửa phòng, sang tìm Uyển Như. Phải biết rằng, động

https://thuviensach.vn

lực cơ bản cho nhân loại tồn tại luôn là... ngó lên thì chẳng bằng ai, trông xuống lại thấy không ai bằng mình.

Mấy phút sau, tôi chạy như bay về, cố sống cố chết đóng chặt cửa lại, không thèm để ý đến Đường Uyển Như gào thét điên cuồng ngoài cửa: "Lâm Tiêu, tớ phải ném cậu vào chuồng lợn!"

Cân bằng nội tâm của tôi đã được khôi phục, nên cũng chẳng cần biết Uyển Như sống chết ra sao nữa.

Nhưng khi tôi tỉnh lại, điện thoại không có lấy một tin nhắn. Như thế này hơi bất thường. Lẽ ra, bây giờ điện thoại của tôi đã phải đầy ắp tin nhắn của ba đứa yêu tinh trong nhóm, hẹn hò ăn trưa, kể chuyện trên lớp gặp chàng đẹp trai hoặc một gã ti tiện nào đó, trêu chọc nhau hay bàn bạc liệu có nên trốn học buổi chiêu không.

Mãi tới lúc tan học, điện thoại vẫn chẳng ho he. Tôi thu dọn sách vở, khoác túi ra khỏi lớp. Đang trên đường thì Giản Khê gọi, tôi mặt mày rạng rỡ hoa đào ngọt ngào tiếF chuyện.

Nam Tương và Uyển Như đua nhau tả bộ dạng của tôi lúc nghe điện thoại của Giản Khê. Nam Tương nói: "Mỗi lần nghe điện thoại của Giản Khê, trông cậu cứ như con Barbapapa hay con Barbamama bằng kẹo bông trong phim hoạt hình ấy... cứng cỏi lên một chút có được không, ưỡn a ưỡn ẹo như con rắn ấy!"

Còn Đường Uyển Như không được trời phú cho cái tài hình dung tưởng tượng và ngôn từ khắc bạc quá quắt như Nam Tương, nên phiên bản của nó khá đơn giản, thẳng thắn: "Đừng có động tình nữa."

Có điều sau hai phút nghe điện thoại, mặt tôi không rạng rỡ hoa đào nữa mà chồng chất... kéo, búa, rìu, roi điện (...) thứ nào cũng được, tóm lại, tất cả mười loại công cụ hành hình man rợ nhất đều có thể chất hết lên đó.

https://thuviensach.vn

Tôi lặng lẽ tắt điện thoại, đứng đờ đẫn cạnh hồ nước nhân tạo rộng mênh mông của trường. Dù đã sắF sang xuân, nhưng cái rét luồn trong gió thổi vẫn khiến da mặt tê dại mất cảm giác, tôi giơ tay vỗ vỗ vào mặt, tưởng như đang đập vào một tảng đá.

Hồ nước nhân tạo cực lớn này đã có từ ngày thành lập trường, tốn bao nhiêu là tiền bạc, trên hòn đảo nhỏ giữa hồ có mấy con công kiêu ngạo lững thững bước, chính giữa đảo là một đài phun nhạc nước hoành tráng và phức tạp, dưới vòi phun có gắn đèn đổi màu theo tiết tấu âm nhạc - tóm lại là một đài phun gần như xứng tầm để mở cửa bán vé cho khách bên ngoài vào tham quan. Trên mặt hồ thậm chí có thiên nga đen quý hiếm bơi lội tung tăng, tuy vậy, Đường Uyển Như lần đầu tiên nhìn thấy chúng đã buột miệng thốt lên: “Trông con vịt to chưa kìa!”

Trong điện thoại, Giản Khê khe khẽ nói với tôi: “Cố Nguyên và Cố Ly chia tay rồi. Em biết không?”

Tôi không hề biết.

Mấy ngày nay, Cố Ly duy trì giờ giấc sinh hoạt bình thường, sáng sớm vẫn có tinh thần chui trong phòng tắm trang điểm kỹ càng; chiều nào không có tiết học vẫn nằm trên sofa ngoài phòng khách xem tạp chí thời trang, trên tràng kỷ là ly cà phê Lam Sơn cao cấp mang từ nhà tới, giá mỗi gam đủ cho tôi và Nam Tương ăn một bữa trưa; buổi tối vẫn xem chương trình “Đệ nhất kinh tài”, có thể lạnh lùng theo dõi thị trường nhà đất Thượng Hải đột biến như phát điên và vật giá leo thang không khác nào bột mì lên men phồng to, rồi sột soạt ghi chép những suy nghĩ cũng như phân tích của mình vào cuốn sổ Moleskine; vẫn mặt không đổi sắc quẹt thẻ tín dụng mua đôi găng tay hơn hai nghìn tệ ở cửa hiệu IT; vẫn đấu khẩu cãi vã với Đường Uyển Như mỗi tối, vẫn khinh miệt liếc nhìn hai đứa Nam Tương và tôi xộc xệch đầu bù tóc rối mỗi sáng.

Trong mắt tôi, Cố Ly vẫn vô cùng bình thường.

https://thuviensach.vn

Là bạn thân nhất của nó (tôi cho là thế), tôi không hề phát hiện ra sự việc nó và Cố Nguyên chia tay.

Tôi dụi dụi mắt lau dòng nước mắt không hiểu sao đã trào ra, bấm số gọi Nam Tương.

Tôi và Nam Tương ngồi trên bậc thềm trước cửa đại thư viện của trường, xung quanh người đi qua đi lại rất đông.

Có thể chia bọn họ làm hai loại: một là mọt sách đeo kính cận dày cộp, đang sải những bước vững chắc về phía thư viện như theo nhịp của bài "Hoàng Hà đại hợp xướng", bọn họ là vầng dương lúc tám chín giờ của Tổ quốc (chẳng ai đi ngắm mặt trời lúc tám chín giờ cả, như thế gây hại ắt, chúng tôi đều coi như đám người này không tồn tại), bọn họ đồng thời cũng là "người lạ không lại gần" trong chuẩn tắc đối tượng hẹn hò của chúng tôi.

Loại thứ hai là những người đẹp dẫu trời đông giá rét vẫn mặc váy siêu ngắn, để tóc dài mềm mượt thướt tha, cầm theo thơ tình Shakespeare đến thư viện hẹn hò ví như tôi và Nam Tương (...).

Hai cô gái đẹp ngồi trên bậc thềm lớn không khác nào tiền sảnh của cung điện Potala bên Tây Tạng đang vô cùng buồn bã. Họ trầm tư suy nghĩ.

"Tớ vừa xem thời khóa biểu của Cố Ly, buổi chiều nó không có tiết, chắc về phòng ngủ. Cậu về an ủi nó đi." Tôi phá tan sự yên lặng, lên tiếng với một ý đồ đen tối.

"Thôi đi, bảo tớ đi an ủi Cố Ly thất tình? Tớ thà quỳ trước giường kể chuyện cho Voldemort nghe còn hơn." Nam Tương là con gn đũa trong bụng tôi, nó lườm tôi, nói: "Lần nào cậu chẳng bảo tớ đi chết? Muốn đi thì cậu đi Eà đi."

Nói thực, tôi cũng không dám đi. Tôi tình nguyện đi đào mả tổ Voldemort còn hơn.

https://thuviensach.vn

Kết cục là tôi và Nam Tương cùng nhau nhảy xuống chảo lửa, phải chết thì cùng chết vậy. Chúng tôi bạn bè bấy nhiêu năm, "đồng cam" chẳng được mấy lần, "cộng khổ" thì lần nào cũng có.

Trước khi về ký túc, tôi và Nam Tương vòng ra cổng sau, mua cho Cố Ly mấy chiếc bánh bao nhỏ mà nó thích ăn nhất. Tục ngữ nói rồi, vung tay không nỡ đánh người cười. Tất nhiên, lúc bắt buộc cũng không loại trừ khả năng dùng bánh bao làm vũ khí tự vệ.

Nhưng khi tôi và Nam Tương tim đập thình thịch líu ríu rút chìa khóa mở cửa phòng ký túc ra, chúng tôi đều bị chấn động với cảnh tượng trước mắt.

Trong âm hưởng thanh tao của khúc Symphonie fantastique của Hector Berlioz phát ra từ cái loa iPod, Cố Ly trải giữa phòng khách một tấm thảm trắng mềm mại, mặc bộ đồ tập bó sát lộ eo, áo hai dây rất gợi cảm, thực hiện một thế Yoga cực kỳ uốn éo. Nghe thấy tiếng động, nó mơ màng quay đầu lại, nhìn tôi và Nam Tương tay xách bánh bao, mặc quần bò bạc phếch, bằng một âm điệu và vẻ mặt lạ lùng thốt lên với chúng tôi: "Các cậu còn không mau tới đây..."

Cảnh tượng ấy thật giống con yêu tinh nhện lõa thể thân mình treo ngược đu đưa trước cửa động Bàn Ty nói với thầy trò Đường Tăng bằng giọng điệu vô cùng ma quái: "Các ngươi còn không mau đến đây."

Tôi và Nam Tương nhanh chóng sa vào tấm lưới tơ của nó.

Chẳng những vậy, Nam Tương còn vào phòng moi ra mẩu hương trầm chúng tôi đi núi Nga Mi mang về từ mấy năm trước. Tôi trông thấy mẩu hương trầm, cả người co rúm lại, chuyến đi đó quả là một cơn ác mộng. Vì có Uyển Như tham gia, chuyến du hành "Nga Mi thanh nhã" của chúng tôi đã hoàn toàn biến thành vở hài kịch "Bốn ả đại náo Nga Mi". Bắt đầu từ dưới chân núi Uyển Như đã hét váng lên: "Ối giời ơi, núi cao thế này cơ à,

https://thuviensach.vn

đợi đến lúc bọn mình trèo lên... Cố Ly, chân cậu sẽ gãy lìa ra à xem!" Vở hài kịch tới hồi cao trào khi đến am Ngọa Vân cách Kim Đỉnh không xa, Đường Uyển Như nước mắt lưng tròng nói: "Nếu ba mươi tuổi vẫn chưa lấy chồng, tớ sẽ đi tu ở đây". Cố Ly nhìn nó buồn bã lắc đầu, "Ai dám nhận cậu?" Nam Tương u sầu nói tiếp một câu: "PháF Hải."

Rất nhiều lần, chúng tôi muốn đẩy nó ngã từ Kim Đỉnh xuống, chẳng hạn:

Trong quán cơm chay, nó chẳng có chút ý tứ, túm lấy một người phục vụ bàn, bảo: "Thịt hâm Tứ Xuyên nổi tiếng lắm đấy, này, ột suất đi."

Trên đường leo núi mệt mỏi, nó kéo váy lên quạt không biết bao lần... (dù có mặc quần ngắn bên trong), các bạn ngoại quốc ở xung quanh đều nhìn nó với ánh mắt kỳ lạ.

Lúc chúng tôi nghiêm trang đứng xếp hàng ngang trước tượng Phật chuẩn bị quỳ lạy, nó đột nhiên ngã nhào vào đài nến phía trước, tất nhiên, cùng với tiếng va chạm đổ vỡ ầm ĩ, còn có tiếng hét đinh tai đã trở thành biểu tượng của nó.

Và trong lúc chúng tôi lo ngay ngáy sợ rời núi Nga Mi về đến Thượng Hải có thể bị báo ứng, thì nó đã treo ngược mình như một con thạch sùng trên quả chuông cổ dưới chân núi, la toáng lên đòi chúng tôi chụp ảnh, người xung quanh đều trố Eắt sững sờ, không thể tưởng tượng nổi tại sao nó phải giày vò quả chuông kia.

Sau chuyến đi, tôi phát hiện mặt Cố Ly có thêm ba nếp nhăn cau có.

Nam Tương đốt hương trầm để sang một bên, trong làn khói vấn vít, ba nàng bắt đầu giơ chân vặn eo, thử thách cực hạn mềm dẻo của cơ thể.

Việc này đối với Nam Tương không khó.

https://thuviensach.vn

Trước đây tôi và nó đều đã từng theo học múa đương đại, Nam Tương chuyên nghiệp hơn tôi nhiều, tôi học cưỡi ngựa xem hoa được ba năm, Nam Tương thì kiên trì đến sáu năE. Lúc nào chán chán, Nam Tương thường hay đến hộp đêm hoặc mấy quán karaoke để vận động gân cốt một chút bằng cách hờ hững giơ chân lên cao đến độ người bình thường khó lòng hình dung nổi, tôi đã quen với chuyện này, đôi lúc thậm chí còn làm theo. Nhưng người xung quanh thì thường không chịu nổi màn trình diễn kích thích này. Có anh chàng nhìn thấy Nam Tương trong tư thế đó đã phải trợn mắt há miệng, nuốt chửng cả quả nhãn còn nguyên hạt và vỏ.

Buổi tập Yoga tiến hành được hơn một tiếng, chúng tôi tạm nghỉ.

Cố Ly định khui chai nước ngọt loại to đại nó mới mua về ra uống, nhưng vặn mãi mà không thể nhúc nhích được cái nắp. Tôi đã được uống loại nước ngọt thể thao này rồi, tuy không hiểu hết mớ chữ tiếng Anh chi chít trên thân chai, nhưng vẫn nhớ như in cảm giác uống vào một ngụm thốt nhiên cái mát lạnh sảng khoái tràn trề sinh lực bốc lên tận đỉnh đầu. Vậy là tôi ngồi chầu chực bên cạnh, nước miếng sắp rớt cả ra ngoài.

Nhưng, cả ba đứa lần lượt vận hết sức vẫn không sao vặn nổi cái nắp. Tôi tuyệt vọng đổ nhào xuống sofa. Cố Ly rất tức tối, nó lạnh lùng ghi lại số điện thoại nhà sản xuất trên thân chai, chuẩn bị gọi điện căn vặn. Nam Tương không chịu nổi nữa, nhổm dậy đi đến chỗ bình nước uống rót một cốc lớn, tu ừng ực.

Nó vừa uống nước, vừa nháy mắt ra dấu với tôi, rồi im lặng quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Đúng là quân lừa đảo! Lại bán đứng tôi rồi!

Tôi hắng giọng mấy tiếng như trong phim truyền hình chiếu giờ vàng, nuốt nước cho ngọt họng, giả vờ vô tình gợi hỏi: “Mấy bữa nay không thấy Cố Nguyên nhỉ!” Nói xong thấy lưng của Nam Tương đột nhiên thẳng đờ,

https://thuviensach.vn

tôi lập tức quơ cái gối đệm trên sofa ôm trước ngực, phòng Cố Ly bất ngờ lao tới chọc mù hai mắt tôi bằng cái bút máy của nó.

Cố Ly vừa chép lại số điện thoại trên thân chai, vừa chẳng buồn ngẩng đầu lên, nói: “Cố Nguyên à, bọn tớ chia tay rồi.”

Tôi thấy Nam Tương quay mặt lại, miệng há ra không ngậm nổi, nước lọc từ vành môi giọt xuống.

Trong nửa cuối của buổi tập, tôi và Nam Tương không ngừng tính kế gợi lại chủ đề Cố Nguyên, nhưng, Cố Ly vẫn như ngọn Thái Sơn không lay chuyển, trả lời nhát gừng những câu hỏi của chúng tôi. Hai đứa tôi như lông gà lông vịt bị nó phẩy nhẹ tay là bay tan tác, màn kịch này của ba bọn tôi, gọi là “châu chấu đá xe” có lẽ rất thích hợp.

Rốt cuộc hai đứa chúng tôi đành từ bỏ, toàn tâm toàn ý đắm chìm vào âm nhạc bay bổng, tưởng tượng mình đang hoàn thiện những đường cong thanh tú và hơi thở nữ tính nồng nàn. Nam Tương thì thào nói bên tai tôi:

“Lâm Tiêu à, tớ cảm thấy ngực căng lên...”

Đúng lúc đó, cửa bật mở, Đường Uyển Như lại hét lên một tiếng:

“Ối mẹ ơi, làm tớ sợ gần chết, vừa vào cửa đã thấy khói nghi ngút, cứ tưởng là đám cháy, trước mặt lại không nhìn rõ ba cái đống gì...”

Miệng nói “ba cái đống gì”, tay nó cong cong chỉ chỉ vào tôi, Cố Ly, Nam Tương.

Đường Uyển Như kết thúc buổi tập Yoga của chúng tôi tại đó, càu nhàu vào phòng tắm bật bình nước nóng, rồi bước ra ngồi phịch xuống sofa đợi.

Nó tiện tay cầm chai nước ngọt thể thao chúng tôi chưa mở được, vặn nhẹ, rót một cốc uống cạn.

https://thuviensach.vn

Nhịp tim của tôi và Nam Tương cùng dừng lại một giây.

Cố Ly sáng bừng hai mắt, lập tức hành động, bước tới thân mật kéo tay Uyển Như, dịu dàng nói: “Uyển Như à, tớ kể cho cậu chuyện này này.”

Sau khi Cố Ly hết lời bày tỏ sự bất lực của cả ba đứa tôi với cái nắp chai nước ngọt, rồi lại dốc hết vốn từ vựng miêu tả Đường Uyển Như mở cái nắp chai nhẹ nhàng như thổi bay hạt bụi, không tốn chút sức lực giải quyết vấn đề nan giải ấy, Đường Uyển Như sa sầm mặt, lặng thinh bỏ đi tắm. Cố Ly ném theo một câu: “Lần sau hết gas tớ gọi cậu nhé,” để kết thúc cuộc trò chuyện vui vẻ.

Phòng tắm im phăng phắc, không oang oang vọng ra tiếng hát của Uyển Như giống mọi ngày.

Nam Tương chắp tay nói với Cố Ly: “Bái phục, bái phục!”

Cố Ly xua xua tay: “Chuyện nên làm thôi mà.”

Nhưng hôm sau, chúng tôi đã gặp ngay báo ứng.

Lúc ấy, Nam Tương lơ mơ ngái ngủ vừa ra khỏi giường đi đánh răng rửa mặt. Tôi vẫn còn nằm cuộn trong chăn, không ngừng tự nhủ “ngủ nốt năm phút cuối cùng”, bỗng nhiên, nghe Nam Tương hét lên thất thanh, rồi đến Uyển Như hét, tiếng còn hãi hùng hơn. Một cách vô thức, tôi linh cảm thấy bên ngoài chắc có biến cố, thế là càng rúc sâu vào chăn cùng hét váng lên.

Kế đó, tôi nghe thấy Cố Ly đi ra, điềm tĩnh hỏi: “Cháy nhà à?”

Tôi khoác chăn líu ríu vào phòng khách.

Theo mô tả của Nam Tương, nó mở cửa, trong buổi sớm tinh mơ lờ mờ chưa sáng rõ, một người đàn bà mặt trắng bệch không sắc máu, không có

https://thuviensach.vn

nửa thân dưới, tóc xõa lòa xòa từ dưới đất nhô đầu lên, nhìn nó chằm chằm bằng hai hốc mắt không có con ngươi.

Theo Đường Uyển Như, lúc nó đang tịnh hóa tâm linh, minh tưởng quét sạch mọi vướng bận thế tục, thì một tiếng đàn bà kêu như ma hờn quỷ khóc chói tai bỗng đâu cất lên dội thẳng xuống đỉnh đầu nó.

Còn khi Cố Ly bật đèn lên, Fhát hiện Uyển Như đắp mặt nạ dưỡng da, đang ngồi xếp bằng tập Yoga trên mặt sàn.

Tôi và Nam Tương hồn phách còn chưa hết bàng hoàng, Uyển Như và Cố Ly đã thu dọn xong, mỗi đứa buông một câu "tớ có việc" rồi đóng cửa bỏ đi mất.

Hai đứa tôi vẫn lười biếng ôm chăn ôm thảm, ngồi cuộn tròn trên sofa đợi tinh thần tỉnh táo trở lại.

Cố Ly thả bộ trong khuôn viên ký túc xá buổi sớm, thưa thớt bóng người, đa số sinh viên vẫn chưa dậy ra khỏi cửa. Cửa sổ các phòng đều bật đèn vàng, thi thoảng có thể thấy người đánh răng rửa mặt thấp thoáng bên trong, có người để trần nửa thân trên, cơ bắp săn chắc, đó là người của khoa Thể dục; có người mặc áo lót sợi bông nhàu nhĩ, đó là người bên khoa Triết.

Cố Ly tay xách túi LV, rẽ qua mấy đường, đi về phía khu ký túc xá nam.

Nó đến đứng dưới khu nhà của Cố Nguyên, bà gác cổng tuy già nhưng tinh thần vẫn quắc thước bê một cái ghế đẩu ngồi án ngữ, nhìn thấy Cố Ly lại gần, vừa định mở miệng, đã bị hai tờ một trăm tệ đỏ thắm bay tới rơi vào lòng. Bà già lườm một cái, ngậm miệng, kéo dịch cái ghế đẩu sang một bên.

Cố Ly bình thản bước lên lầu trong ánh mắt kinh ngạc của đám nam sinh quần đùi áo ba lỗ, thỉnh thoảng còn có một hai kẻ không sợ lạnh chỉ mặc

https://thuviensach.vn

mỗi quần tam giác.

Nó đứng trước phòng Cố Nguyên, duyệt lại những lời thoại đã nghĩ kỹ lúc trước khi xuất phát, rồi giơ tay gõ cửa.

Ra mở cửa là một anh chàng lạ mặt bàn chải đánh răng đang ngậm trong miệng, thấy Cố Ly xinh đẹp, ánh mắt vẩn đục đảo một vòng lập tức sáng hẳn lên, nuốt ực cả miệng bọt kem đánh răng.

“Cố Nguyên đâu?”

“Đi chạy rồi.” Cậu ta bỏ bàn chải ra, quệt sạch bọt kem trên miệng.

Tới lượt Cố Ly không nói gì.

Trong kế hoạch của nó, không hề tính đến chuyện Cố Nguyên ra ngoài chạy bộ sớm thế này.

Nó ngập ngừng, rồi mở túi, rút tập tiền bốn nghìn nhân dân tệ đã dùng giấy gói kín ra dúi mạnh vào lòng anh chàng, nói: “Đưa cho Cố Nguyên.” Rồi quay người đi ra.

Hạnh phúc có vẻ hơi đột ngột.

Bị tiền đập chết là mơ ước của biết bao đàn ông, hơn nữa lại được gái đẹp dùng bó tiền đập chết thì quả đã là mộng ước cuối cùng.

Thời tiết tháng Ba ấm dần lên.

Không khí lúc sáng sớm tuy lạnh buốt, nhưng cùng với ánh sáng nơi viền những ráng mây hửng dần lên, nhiệt độ cũng tăng nhanh

Đầu Cố Nguyên rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

https://thuviensach.vn

Anh dừng lại cởi cái áo khoác thể thao Lacoste ra, ngồi xuống bậc thềm xi măng cạnh sân vận động.

Bầu trời còn chưa sáng hẳn, sân bóng đá trống trải giống như một rạp hát lớn.

Sau mấy ngày điều tra, Đường Uyển Như phát hiện ra trong nhóm tập lúc 8 giờ rưỡi sáng hàng ngày, Vệ Hải luôn là người đến đầu tiên. Thậm chí, nhiều lúc 8 giờ anh đã đến, một mình chạy trong nhà thể chất, khởi động trước, hoặc tập chống đẩy một mình, hoặc làm động tác gập bụng. Đối với một người mới vào đội tuyển trường, Vệ Hải quả thực đã rất cố gắng.

Đội tuyển cầu lông của trường chúng tôi có thể nói là vô cùng lợi hại, cả đội nam và nữ đều có tám người.

Đơn nữ số một và số hai đều là các tuyển thủ đội hạng nhất quốc gia. Đường Uyển Như là đơn nữ số ba, thêm một nữ sinh viên năm thứ nhất, bốn người lập thành đội 1. Bốn cô khác thực lực yếu hơn lập thành đội 2. Thông thường, xuất quân tham gia các cuộc thi cấp thành Phố hay thậm chí là cấp quốc gia chủ yếu là đội 1.

Bên đội nam cũng vậy, mà Vệ Hải là đơn nam số tám.

Mấy hôm nay, Đường Uyển Như luôn ngấm ngầm thăm dò mọi tin tức của Vệ Hải qua bố. Thế mới gọi là biết mình biết ta trăm trận trăm thắng. Nó nhanh chóng biết ưu điểm của Vệ Hải là “sức mạnh nổi trội, thể lực dồi dào”, nhược điểm là “kỹ thuật không tinh, cách nghĩ đơn giản”, lập tức nung nấu phương án tác chiến.

Quả nhiên, Uyển Như vừa bước vào, đã nghe thấy tiếng chạy bộ “kịch kịch” đặc biệt của loại giày tập cầu lông vang khắp nhà thể chất trống trải. Vệ Hải đang một mình tập luyện.

https://thuviensach.vn

Vệ Hải nghe tiếng, quay đầu lại, thấy Đường Uyển Như, mặt đỏ bừng.

Anh ấp úng: “Chào...”

Đường Uyển Như cười tươi như hoa (nụ cười đã tập vô số lần trước gương), đáp lại một câu “Chào.”

Thấy không bị tấn công bằng những lời lẽ kiểu “vú tôi”, Vệ Hải thở phào, thành ra nghe Đường Uyển Như đề nghị tập chung, Vệ Hải do dự giây lát rồi cũng đồng ý. Đường Uyển Như nói: “Con trai các anh sức mạnh, không được sát cầu.”

Vệ Hải gật gật đầu, nói: “Ừ, được.”

Vệ Hải dù gì cũng là người mới, lại không được dùng lực sát cầu, bị Đường Uyển Như dựa vào thủ pháp khéo léo của con gái, đánh ồ hôi toát đầm đìa. Hai người đánh được hơn nửa tiếng thì ngồi ra rìa sân nghỉ ngơi. Vì cũng sắp 8 rưỡi rồi, chỉ chốc lát nữa những người khác sẽ tới.

Đường Uyển Như mưu mô lấy trong túi đựng đồ tập của mình ra một chai nước ngọt màu xanh, đưa cho Vệ Hải.

“À, không cần đâu.” Vệ Hải xua xua tay, có vẻ rất ngại ngùng.

“Không sao, loại nước này tốt lắm, bố tôi bảo bổ sung thể lực rất tốt, lần sau anh cứ uống loại này đi.” Đường Uyển Như đưa bố ra.

“Thật à?” Vệ Hải cầm khăn bông lau mồ hôi, đón lấy chai nước xem nhãn hiệu.

Đường Uyển Như thản nhiên mò trong túi lấy ra một chai màu hồng nữa.

Nước này chính là loại “chàng nàng” có một thời gian tivi hay quảng cáo. Đường Uyển Như giả vờ như không có chuyện gì, vặn nắp, uống chai “nàng”, thuận đà liếc nhìn Vệ Hải ngửa cổ uống chai “chàng”. Nhưng hiển

https://thuviensach.vn

nhiên, Vệ Hải đầu đất không hề biết đến bí mật trên bao bì của chai nước ngọt.

Dưới ánh đèn, yết hầu của Vệ Hải chuyển động lên xuống, mùi mồ hôi trộn lẫn mùi xà bông thơm vấn vít vây bọc Uyển Như, nó nóng ran người, như rắn mùng Năm, chỉ hận không thể quẫy loạn[5].

Cảnh tiếp theo, Vệ Hải nhổm dậy cởi áo nói: “Nóng chết được.”

Khi Vệ Hải ý thức được bên cạnh mình còn có Đường Uyển Như thì Đường Uyển Như đã sắp ngất xỉu. Tuy đã nhiều lần nếm đi nếm lại trong mơ cảm giác được ngắm Vệ Hải mình trần, lúc này, vồng ngực săn chắc của anh ở khoảng cách gần như thế, nó vẫn bị cảm giác như có sấm nổ bên tai.

Vệ Hải hoang Eang mặc lại áo, ngượng nghịu cúi xuống gãi đầu gãi tai.

Đường Uyển Như giả vờ điềm tĩnh đổi chủ đề: “Thể lực của anh rất tốt.”

Vệ Hải lại càng bối rối.

Uyển Như cảnh giác nói: “Tôi không bảo thể lực trên giường! Đừng có mà nghĩ bậy!”

Nước trong cổ họng Vệ Hải suýt sặc lên.

Đường Uyển Như nghĩ: “Xong rồi, lại hỏng rồi.”

Hai người ngại ngùng ngồi đó, Đường Uyển Như cố nghĩ cách thay đổi cục diện khó xử này.

Nó còn chưa nghĩ ra đối sách gì, Vệ Hải đã đứng lên, chỉ chỉ chai nước trong tay nó, nói: “Uống hết nước của bạn rồi, thật ngại quá. Để mình đi mua hai chai, lát nữa còn phải tập hai tiếng đồng hồ nữa cơ.”

https://thuviensach.vn

Cảm giác ngọt ngào dâng trong lòng Đường Uyển Như, nó cúi đầu bẽn lẽn cười nói: “Cảm ơn nhé.” (Động tác này nó cũng đã tập vô số lần trước gương).

Vệ Hải nhìn Đường Uyển Như đỏ mặt thẹn thùng, hơi ngạc nhiên, cười để lộ hàm răng đều trắng bóng: “Được, mình đi mua đây.”

Đường Uyển Như nhìn Vệ Hải ngoan ngoãn chạy đi mua nước ngọt, bất giác bản năng làm mẹ dâng lên, nó đứng dậy rút một cái khăn lông trong túi ra, nói: “Bên ngoài lạnh đấy, có cần quàng không?”

Vệ Hải quay đầu, cười tươi tắn nói: “Không cần, vừa đánh cầu xong còn nóng đây.” Bóng hình cao lớn biến mất khỏi cửa, Đường Uyển Như ôm cái khăn, xúc động suýt khóc.

Lần này, nó đã thực sự nhập cuộc.

Thứ Tư, Giản Khê đến trường tìm tôi. Hôm nay anh chỉ phải học hai tiết, nói theo kiểu của anh là: “Anh dùng nhan sắc dụ dỗ một bạn gái cùng lớp điểm danh hộ, rồi trốn ra gặp vợ.”

Vì thế, tôi cũng khó lòng mà không trốn tiết.

Kỳ thực, Giản Khê đến không chỉ để gặp tôi. Cố Ly trả lại tiền cho Cố Nguyên, Cố Nguyên đã nổi giận thực sự. Anh gọi điện kể cho Giản Khê.

Giản Khê thấy cứ như vậy sẽ to chuyện, tôi cũng nghĩ giống anh, với tính cách quật cường của Cố Ly, nếu giữ thái độ cứng rắn mãi, kết cục giữa hai người sẽ rất xấu.

Tôi và Giản Khê ngồi trên bãi cỏ bên bờ hồ trong trường, anh cởi áo khoác choàng cho tôi, từ phía sau ôm tôi, ghếch cằm vào vai tôi. Chân tay anh đều dài, tôi ngồi dựa vào anh, cảm giác như lọt thỏm trong chiếc sofa lớn vừa ấm vừa dễ chịu. Bên cạnh là ô Eai và kẹo mềm Giản Khê mua ở

https://thuviensach.vn

cổng trường, toàn những thứ tôi thích, còn có trà xanh anh thích uống nữa. Lúc nào cũng vậy, anh luôn thật chu đáo.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 5B

Tôi ngửi thấy mùi vị tươi mới giống như mùi cỏ trên cơ thể Giản Khê, nắng xuân rọi vào mi mắt, cảm thấy cuộc đời thật hạnh phúc. Nếu không có chuyện của Cố Ly Cố Nguyên, cuộc đời chẳng phải hoàn mỹ đến mức gần như hư ảo rồi sao.

Tốn hết một buổi sáng, tôi và Giản Khê đi đến kết luận: Phải làm cho Cố Ly ốm, lúc thân thể suy nhược nhất, bảo Cố Nguyên tới chăm sóc, mọi vấn đề sau đó sẽ kết thúc không lời.

Tôi và Nam Tương tức tốc hành động.

Hai ngày tiếp đó, để đạt mục đích, chúng tôi quyết định không từ thủ đoạn nào.

Nếu Cố Ly đang tắm, đứng ngoài phải tắt ngay bình nước nóng, hoặc lúc nó vừa ngủ dậy, phải tắt ngay điều hòa, mở toang hết cửa sổ ra.

Còn khi nó ngủ rồi thì phải lén chỉnh điều hòa trong phòng nó sang chế độ lạnh.

Kế hoạch của chúng tôi thậm chí còn tính đến phương án để Uyển Như ra tay đẩy Cố Ly xuống hồ. Tất nhiên, Uyển Như hét ầm lên xông vào đánh hai đứa, nó nói thà đẩy thầy hiệu trưởng xuống hồ còn hơn đẩy Cố Ly.

Chịu tác động của những hành động điên cuồng này, tôi và Nam Tương đã thành công, cả hai đứa đều bị cảm sốt. (...)

https://thuviensach.vn

Chúng tôi chỉ còn biết ngồi rúc trong chăn, nhìn nhau ai oán, lại còn bị Cố Ly hắt hủi, những ly cốc chúng tôi đã uống, hay đồ ăn chúng tôi động đũa vào, nó đều đẩy ra thật xa. Nó thậm chí không cho chúng tôi dùng khăn giấy trong phòng khách, không có việc gì thì cấm lê la ở đó. Nhìn bộ dạng ấy, nếu không phải vì quá phiền phức, chắc chắn nó đã mua bộ thiết bị khử trùng về để trong phòng rồi nhốt tôi và Nam Tương vào mà cách ly. Nam Tương nghẹn ngào: "Tớ bị cảm cúm, chứ không phải bị ôn dịch!"

Đường Uyển Như cũng xua đuổi chúng tôi. Điều này thì cả tôi và Nam Tương đều không sao chấp nhận nổi. Khi chúng tôi ở phòng khách, nó tuyệt đối không ra khỏi phòng ngủ. Ở trường gặp chúng tôi, nó bịt mũi từ xa, hét lên rồi tránh ngay. Nó làm bộ dạng cứ như chúng tôi mắc bệnh dại vậy.

Nam Tương đứng trước cửa phòng Đường Uyển Như, dùng cái giọng nghèn nghẹt như bị bóp mũi hét lên: "Đường Uyển Như! Loại người như cậu, cho dù có bỏ virus cúm vào canh uống cũng chẳng sao đâu! Uyển Như kim cương! Rắn như kim cương!"

Cửa mở ra, Cố Ly đeo khẩu trang, chỉ hở hai con mắt, hỏi tôi: Siêu thị trong trường có bán chất diệt trùng không nhỉ?"

Chớp mắt đã tới thứ Sáu, tôi uống gấp đôi liều thuốc cảm cúm, thêm ba ly cà phê, nhìn sắc mặt xanh xao của mình trong gương, xoay người nhặt lấy cái túi, đến trụ sở tạp chí M.E.

Kitty hỏi đi hỏi lại rốt cuộc tôi có cần cô ta làm thay không, tôi kiên quyết từ chối.

Bị thương vẫn không rời hỏa tuyến. Bà đây không tin mỗi căn bệnh cảm cúm mà quật ngã được mình. Huống hồ lúc trước Kitty chân bị quấn băng, vẫn cứ giày cao gót chạy tới chạy lui, cảm cúm thì có đáng gì, đợi khi nào phát hiện mắc ung thư tôi khắc viết đơn xin nghỉ ốm.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn bảng công việc trong ngày, quan trọng nhất là cuộc gặp lúc 10 giờ sáng giữa Cung Minh và đại diện hãng Chanel bàn về hợp tác quảng cáo cho sản phẩm nước hoa mới của họ trong mùa này.

Ngoài ra, còn có bộ vest của Cung Minh cần phải lấy ở tiệm giặt về (lúc tôi mang đến, người ở tiệm giặt cứ hỏi đi hỏi lại bộ quần áo phải đồ bẩn thật không).

Con chó anh ta nuôi cần được kiểm tra sức khỏe (con Gấu Trắng đứng thẳng lên còn cao hơn cả tôi, tôi luôn nơm nớp sợ chẳng may bị nó cưỡng đoạt).

Máy tăng ẩm nhà anh ta cần sửa chữa (tôi chưa gặp nhà ai liên tục bật điều hòa 24/24).

Anh ta xem xong ảnh một loại vợt cầu lông mới, tôi phải nghĩ cách mua bằng được cho anh ta (việc này tôi đã hỏi Đường Uyển Như, bố nó có thể giúp tôi mua ở nước ngoài).

Còn một số sách anh ta chỉ định (tôi đã đặt mua qua mạng, hôm qua người quản lý văn thư của công ty thông báo đã nhận được).

Tôi sờ trán, cảm thấy không quá nóng, ít nhất tôi vẫn đang đủ tỉnh táo nhớ được các chuyện này.

Nhận một lô sách cuốn nào cuốn nấy dày bịch từ phòng chuyển phát, tôi cẩn thận xếp tất cả lên bàn của Cung Minh, tiện tay treo luôn bộ lễ phục vào tủ quần áo trong phòng.

Lúc rót nước tinh khiết vào cái ly của Cung Minh, đầu óc tôi vẫn lo nghĩ chuyện của Cố Ly. Cơn cảm cúm chưa thôi hành hạ tôi, tuy nước mũi không chảy nữa, nhưng toàn thân cứ đờ đẫn vì tác dụng phụ của thuốc. Tôi vỗ mạnh vào mặt, ép mình tỉnh táo.

https://thuviensach.vn

Nhìn đồng hồ, đã 9 giờ 45 phút, tôi về bàn mình, cầm cặp tài liệu, đến phòng họp.

Tôi mở cửa phòng họp, Cung Minh đã ngồi bên bàn.

Anh ta mặc bộ vest đen tuyền của Gucci. Nơi cổ áo sơ mi, một sợi cà vạt trắng được thắt cực khéo, tôi nhớ đã từng thấy trên một tạp chí thời trang, đây là cách thắt cà vạt mới nhất đang mốt năm nay.

Tôi thận trọng kéo ghế, ngồi xuống cạnh anh ta.

Anh ta khẽ quay đầu sang, vô cảm nhìn tôi, tôi bất giác run run. Cặp mắt dài hẹp như của một con thú nheo lại nhìn tôi, hàng mi dài dày rợp che ánh mắt khiến tôi không nhận được bất kỳ thông tin nào, không biết anh ta muốn chào tôi, hay là có điều muốn nói. Cặp lông mày đậm được chăm chút kỹ của anh ta hơi cau cau, nhưng tôi vẫn không hiểu ý, chỉ lúng túng cười cười gật gật, “Chào anh ạ.”

Anh ta đặt xấp tài liệu xuống, ngoảnh hẳn khuôn mặt trắng xanh như tờ giấy về phía tôi, ngán ngẩm cất giọng lạnh lùng: “Ly của tôi.”

Tôi sực tỉnh ngộ, vội cúi đầu đi lấy nước.

Cuộc họp tiến hành được một nửa thời gian, tác dụng của thuốc cảm cúm làm tôi suýt ngủ gật, thậm chí đã bất cẩn ngáp vài cái. Cung Minh đang nói chuyện với đối tác đàn ông chừng bốn mươi tuổi, nghe tiếng động tôi gây ra, quay đầu nhìn, ánh mắt ấy đủ để tôi tỉnh táo như ngọn đèn tàn vụt sáng.

Mấy phút sau, người đàn ông trung tuổi tên Ken hỏi:

“Biệt san quảng cáo kỳ này của các anh dùng loại giấy và công nghệ gì?”

Cung Minh quay đầu nhìn tôi, tôi tức tốc lật tài liệu tìm đi tìm lại hai lượt, khẽ đáp: “Dùng loại giấy duy mỹ siêu cảm giác E402, định lượng 140

https://thuviensach.vn

gram.”

Đối tác hỏi lại: “Tôi không phải người ở nhà máy giấy, cô nói ký hiệu với tôi chẳng có ý nghĩa gì. Loại giấy ấy rốt cuộc như thế nào?”

Bị đối tác hỏi vặn, tôi chẳng biết đối đáp thế nào đành quay sang Cung Minh, Cung Minh cũng đang nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc. Tôi sực nhớ loại giấy này do người ở bộ phận in trực tiếp quyết định, không phải do Cung Minh chọn.

Trong phút chốc, trong đầu tôi có hàng loạt dòng chữ chạy qua, “làm thế nào bây giờ, căng thẳng quá”, “không sao, thư giãn đi, mày làm được mà”, “chết rồi”, thậm chí còn có “tại sao khủng long bị tuyệt chủng” nữa. Tôi ấp a ấp úng, như bị nắm lưỡi, lắp bắp: “À, bề mặt bóng, nhưng lại không quá bóng, ừm, có cảm giác hơi sần... nhưng thực ra cũng không quá sần...”

Tôi liếc mắt nhìn Cung Minh, khuôn mặt anh ta giống như vừa lấy từ trong tủ lạnh ra. Tôi căng thẳng đến nỗi không thốt nên lời.

Ken vứt tập tài liệu trên tay xuống, hai tay chắp ra sau gáy, ngả người lên lưng ghế: “Rốt cuộc tòa soạn các vị có ai có thể giải thích cho tôi cái loại E402 quái quỷ này là thứ gì không?”

Cung Minh kéo điện thoại trong phòng họp lại gần, ấn nút loa, bấm phím gọi nhanh số “1”. Đầu dây kia mới nghe kêu một tiếng đã có người bắt máy ngay, giọng cực kỳ điềm tĩnh mà lại uyển chuyển dễ nghe.

“Xin chào, tôi là trợ lý của ngài Cung Minh.”

“Kitty, là tôi. Cô có thể giải thích cho ông Chung đây loại giấy biệt san quảng cáo chúng ta sử dụng là thế nào không?”

“OK, không vấn đề gì. Thưa ông Chung, ngài có nhớ tờ gấp trong trang quảng cáo thời trang xuân mà các vị hợp tác với tạp chí VOGUE năm 2007

https://thuviensach.vn

không?”

Ken nhích người lại, nói: “Là số tháng mấy?”

“VOGUE tháng 12 năm 2007. Loại giấy của tờ gấp đó chính là E402 duy mỹ siêu cảm giác, nhưng đó là loại định lượng 100 gram, loại chúng tôi sử dụng lần này định lượng 140 gram, định lượng càng cao, giấy sẽ càng dày và chắc chắn, cho nên hình ảnh biểu hiện sẽ càng tinh tế. Loại giấy chất lượng này tạo ấn tượng khá cao quý, không giống giấy thông thường, chi tiết của hình ảnh thể hiện rõ nét hơn nhiều.”

“Được rồi, cảm ơn Kitty.”

“Không có gì, thưa ông Chung. Nếu ngài cần, tôi có thể lấy một tờ biệt san mẫu bên phòng chế bản mang đến cho ngài xem.”

“Như thế thì tốt nhất đó.”

“Vâng, mười lăm phút nữa tôi sẽ tới. Mong ngài đợi một chút.”

Vẻ mặt của Ken đã dễ chịu hơn đôi chút, Cung Minh cầm cặp tài liệu, tiếp tục bàn bạc với ông ta các chi tiết sau đó.

Nói thực lòng, trong cả quá trình đối thoại, nghe giọng nói điềm tĩnh mà thanh thoát của Kitty, mọi lời đáp đều chính xác rõ ràng, tôi vô cùng xấu hổ. Cảm giác nhục nhã trong tim nhanh chóng trào lên cổ họng. Một đứa từ nhỏ tới lớn đều luôn lĩnh học bổng, ở trường được thầy cô cưng chiều như tôi, đây là lần đầu tiên phải tự ti đến thế.

Gặp những nữ sinh xinh đẹp, ví dụ Nam Tương, tôi sẽ tự ti.

Gặp những người có tiền, ví dụ Cố Ly, tôi cũng sẽ tự ti.

Nhưng tất cả đều không khiến tôi đau đớn sâu sắc, bởi vì tôi không coi là quan trọng, đều do ông trời, không cách nào thay đổi, và tôi cũng có khối

https://thuviensach.vn

thứ nhiều người không bằng, đó gọi là nguyên tắc sinh tồn "trông lên thì chẳng bằng ai, trông xuống lại chẳng thấy ai bằng mình" của con người.

Nhưng, ở bên bàn họp, bị Kitty ung dung duyên dáng đánh bại, tôi cảm thấy hoàn toàn không có sức lực chống trả.

Hai mươi phút sau, khi Kitty ăn vận bộ đồ trang nhã lịch sự, chân đi giày cao gót 10 phân, trang điểm tỉ mỉ xuất hiện trong phòng họp, toàn bộ đàn ông của công ty Chanel đều nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ.

Cô điềm tĩnh rút ra một tập giấy đã được đóng bằng tay từ trong cặp tài liệu ra, nhẹ nhàng đặt trước mặt Cung Minh.

Cung Minh gật đầu với cô, không biết tôi hoang tưởng hay làm sao, bỗng dưng cảm thấy trong khoảnh khắc đó, Cung Minh đã mỉm cười với cô.

Cung Minh quay đầu lại, nói với tôi bằng vẻ mặt vô cảm: "Lâm Tiêu, cô đi mua bảy ly cà phê Starbucks lên đây."

Tôi đứng dậy, cố nén nước mắt, gật gật đầu, quay người bước khỏi phòng họp. Lúc khẽ đóng cửa, tôi nghe thấy người đàn ông tên Ken nói với Cung Minh bằng giọng giễu cợt: "Anh có thể phát cho cô ta thêm ít tiền, để cô ta mua đôi giày ra hồn một chút chứ?"

Tôi cúi đầu nhìn đôi giày thể thao có logo Cỏ ba lá dưới chân, nước mắt sắp theo đà chảy xuống.

Đó là năm 2006, Giản Khê phải đứng trước cửa hàng Adidas trên đường Hoài Hải xếp hàng ba tiếng đồng hồ mới mua được đôi giày phiên bản giới hạn này. Anh có một đôi giày nam, tôi thì một đôi nữ. Lúc tặng tôi, khuôn mặt anh tràn trề niềm vui, giống như hồi nhỏ được cho tiền mừng tuổi.

Nhưng dù cho số lượng loại giày này trên thế giới có là bao nhiêu, phải xếp hàng bao lâu mới mua được, thì trong giới thời trang ở Thượng Hải

https://thuviensach.vn

này, giày thể thao vĩnh viễn không thể sánh cùng giày cao gót nhọn.

Tôi xách đủ bảy ly cà phê, đứng ở tầng dưới công ty, không còn mặt mũi nào đi lên.

Tôi ngồi xuống bậc thềm trước cửa, rút điện thoại gọi cho Giản Khê.

Tôi vừa khóc vừa kể nỗi ấm ức của mình, tả lại ánh mắt lạnh lùng của Cung Minh và năng lực gấp tôi cả chục lần của Kitty, nhưng không nhắc đến nụ cười Cung Minh dành cho Kitty.

Đến lúc tôi nghẹn ngào kể không rõ tới đoạn bọn họ giẫu cợt đôi giày của tôi, Giản Khê tức giận quát to trong điện thoại.

Tôi khóc một lát nữa rồi tắt máy.

Tôi vội vã mang cà phê lên. Tuy tôi không giỏi như Kitty, nhưng ít nhất cũng vẫn làm được việc đi mua cà phê. Lúc bước tới cửa phòng họp, Kitty đã đứng ở cửa đợi sẵn. Cô nhìn thấy đôi mắt mọng đỏ rõ ràng là vừa khóc xong của tôi, không nói gì, chỉ túi cà phê trong tay tôi, hỏi: “Tôi không thể không nhắc cô, ly cà phê của Cung Minh đã cho thêm hai phần đường vào chưa?”

“Á!” Tay tôi khẽ run, suýt nữa thì làm rơi cả chỗ cà phê. Kitty có vẻ như đã đoán được từ trước, bình tĩnh bước lại bàn làm việc, mở ngăn kéo, lấy ra hai gói đường của Starbucks, nhanh chóng đổ vào. Sau đó đón lấy hết các phần cà phê khác, lắc lắc đầu với tôi, đẩy cửa phòng họp, nhẹ nhàng đặt cà phê lên bàn.

Tôi thấy Kitty lặng lẽ ngồi bên cạnh Cung Minh, cúi đầu ghi chép rất nhanh trên cuốn sổ tay, thỉnh thoảng khi Cung Minh quay qua hỏi, cô thấp giọng nhắc anh ta. Lúc một người nước ngoài phát biểu, cô trả lời bằng tiếng Anh vô cùng lưu loát.

https://thuviensach.vn

Tôi đứng một bên, không biết nên ngồi vào chỗ, hay nên rút lui.

Cung Minh ngẩng đầu thấy tôi đứng bên ngoài cửa kính, anh ta trưng khuôn mặt tuấn tú xanh lét nhìn tôi giây lát, rồi vô cảm phẩy tay.

Lòng bàn tay anh ta hướng vào mình, mu bàn tay hướng ra phía tôi, phẩy nhẹ hai cái ra ngoài.

Tôi quay người bước khỏi phòng họp.

Thực lòng, tôi thà để Cung Minh nổi nóng với tôi, chứ không phải làm động tác phẩy tay như thế. Cảm giác tồi tệ như thể bị anh ta từ xa tát cho hai phát.

Tôi về chỗ, gục khóc trên bàn phím, nước mắt giọt cả vào một vài khe phím.

Khóc một hồi, tôi bật máy tính lên, đang chờ khởi động xong, chợt thấy một tập tài liệu để trên mặt bàn. Bên trên viết "Gửi Lâm Tiêu", tiêu đề là "Một số tài liệu liên quan tới cuộc họp", ký tên Kitty.

Tôi mở ra, bên trong là tất cả thông tin có liên quan, kể cả thông tin về giấy má.

"Nếu đối tác hỏi cụ thể giấy như thế nào, bảo họ đó là loại giấy giống như tờ gấp quảng cáo thời trang xuân trong số tháng 12 năm 2007 của tạp chí VOGUE mà họ từng làm."

"Nhưng định lượng đã tăng, là 140 gram."

"Để chắc ăn, cô có thể hỏi phòng chế bản lấy mấy tờ giấy mẫu đã in, đóng thành quyển."

Lúc đó, máy tính đã tự động đăng nhập vào MSN, một hộp thoại hiện ra, là tin nhắn Kitty gửi cho tôi: "Lâm Tiêu, tôi để tài liệu trên bàn. Cô nhớ

https://thuviensach.vn

đọc.”

Tôi ngồi ngây ra, nỗi nhục nhã nóng rát trên mặt, không cách nào xóa nổi.

Gần 12 giờ, cuộc họp kết thúc. Đại diện của hãng Chanel mỉm cười hài lòng ra về.

Cung Minh về phòng, tiếp tục làm việc của anh ta. Kitty bước tới trước mặt tôi, nhìn tôi, nói: “Tôi không an ủi cô đâu. Tôi cảm thấy việc hôm nay là cô tự chuốc lấy thôi.”

Tôi gật đầu. Trong lòng tôi cũng thừa nhận như vậy.

“Chỉ có điều, tôi cũng muốn nói với cô, lúc tôi ở vị trí của cô, khi vừa vào công ty, tôi còn phạm lỗi nhiều hơn cô gấp mấy lần. Hồi đó ngày nào tôi cũng khóc.”

Tôi ngẩng đầu, ngước nhìn Kitty với ánh mắt như không dám tin đó là sự thật, người phụ nữ không gì không thể, giống như siêu nhân trong ấn tượng của tôi. Cô nháy mắt với tôi một cái.

Trước khi quay người đi, cô nói: “Việc còn lại giao cho cô đấy. Tôi phải về dự tiệc sinh nhật của ba tôi đây, hôm nay là sinh nhật lần thứ 60 của ông.”

Tôi há miệng nhìn bóng cô rời đi, trong lòng trào dâng bao xúc cảm, không biết nói gì.

Chúng ta bao giờ cũng sùng bái những con người chói sáng.

Chúng ta luôn cảm thấy họ giống thần thánh.

Bọn họ dùng sức mạnh và mê lực bất khả cưỡng lại để chinh phục thế giới.

https://thuviensach.vn

Ví như Cung Minh đang gọi điện thoại, ví như Kitty vừa mới rời đi.

Nhưng chúng ta không bao giờ biết được, họ đã phải trả giá như thế nào để đổi lấy cuộc sống lấp lánh chói sáng ấy.

Cung Minh mà tôi thấy, được các món đồ của Prada và Dior làm cho chói sáng, hằng ngày được đưa đón bằng xe BMW, đôi chân dường như chưa hề dính bụi đất. Gót giày của anh ta có lúc còn sạch hơn mặt giày của chúng tôi. Anh ta vung vẩy tiền bạc, hưởng thụ cuộc sống, mua một chiếc cốc giá bằng lương tháng người bình thường. Anh ta lạnh lùng, bất cận nhân tình. Anh ta coi thường rất nhiều thứ, anh ta khinh miệt giẫm gót giày lên kẻ khác.

Kitty mà tôi luôn mê đắm trong những bộ đồ đẹp đẽ và những đôi giày đắt tiền, theo đuổi vẻ đẹp bề ngoài phàm tục, mồm miệng ngọt xớt, lúc nào cũng toan tính để được thăng chức.

Cố Ly mà tôi thấy, toàn tiêu tiền của bố, miệng lưỡi lúc nào cũng khắc nghiệt chế giễu những anh chàng vẻ ngoài dung tục, tìm đủ mọi cách chỉ để mua một món hàng hiệu phiên bản giới hạn đắt tiền, dùng chưa tới một tháng đã vứt xó ở nhà.

Nhưng có những phần tôi chưa nhìn thấy được nơi họ tỏa sáng lấp lánh trong màn đêm.

Khi tôi ngủ vùi trong ổ chăn, khi tôi vui buồn với tình yêu, khi tôi nằm vô vị trên sofa xem những bộ phim sến vớ vẩn trên tivi, bọn họ đã uống cạn thêm một ly cà phê, dụi mắt, tiếp tục công việc mới. Bọn họ ôm điện thoại nhắm mắt nghỉ ngơi một giờ trên sofa.

Cố Ly, cũng bằng ấy thời gian giống tôi, đã cùng lúc xong bằng cử nhân của hai chuyên ngành. Trực giác nhạy bén với thị trường tiền tệ và khả năng phân tích chuyên nghiệp với kinh tế tài chính đều đủ khiến nó chen chân được vào hàng ngũ cấp cao ngay sau khi tốt nghiệp.

https://thuviensach.vn

Thế giới vật chất rực rỡ màu sắc đang xoay tròn.

Chốn nhân gian lạnh lẽo trao đổi ngang giá, tàn nhẫn nhất và cũng công bằng nhất.

Cung Minh nhắn qua MSN rằng anh ta cần ra ngoài, bảo lái xe đợi anh ta dưới lầu.

Tôi vội vàng gọi điện thoại.

Sau đó anh ta nói với tôi, cô có thể đi về rồi.

Tôi xách túi, buồn bã rời công ty.

Lúc đi ra sảnh lớn, tôi trông thấy Giản Khê trước cửa công ty. Anh đeo túi Diesel quai chéo đứng bên đường, đẹp trai như tất cả các chàng trai đang tuổi thanh xuân hừng hực.

Tôi nhìn anh, mắt dâng đầy nước mắt. Anh nháy mắt với tôi, qua làn nước mắt, nụ cười ấm áp của anh như sáng lên lấp lánh, giống vàng mặt trời nhỏ xíu.

Tôi bước về phía anh, anh đón lấy cái túi trong tay tôi, sau đó dang tay ôm tôi vào lòng.

Anh áp má vào tai tôi, khẽ cọ cọ, an ủi: “Đừng buồn. Anh đưa em về nhà.”

Tôi gật gật đầu, sau đó lại nghe tiếng anh hỏi: “Kia chính là gã sếp biến thái của em hả?”

Tôi vội thoát khỏi vòng tay anh, quay đầu lại, Cung Minh đứng bên đường, đang nhìn tôi. Phía sau lưng, một chiếc BMW chầm chậm đi tới.

https://thuviensach.vn

Bộ đồ Gucci khiến dáng Cung Minh càng thêm mảnh khảnh, tôi từng trông thấy chiếc túi trên tay anh ta, nó được bày trong tủ hàng mẫu không bán ở hãng LV, anh ta nhìn tôi bằng khuôn mặt vô cảm, không nói gì. Giống như một người mẫu nước ngoài đứng bên đường đại ống kính chụp hình. Thần sắc lãnh đạm và mái tóc đen thẳm như màn đêm khiến anh ta tựa một người máy tinh xảo. Tôi quay đầu nhìn trộm Giản Khê, anh đang nhìn Cung Minh, trên gương mặt hiện ra nét lạnh lùng có đôi phần đối địch.

Trong lúc hai người đối mặt như thế, tôi cảm thấy cơ thể Giản Khê dần trở nên cứng đờ.

Tài xế xuống xe cung kính mở cửa cho Cung Minh, anh ta xoay người ngồi vào ghế sau.

Cửa kính từ từ đóng lên, khuôn mặt nghiêng nghiêng hoàn mỹ của Cung Minh biến mất.

Giản Khê kéo tôi, trầm giọng: “Về thôi.”

Những chiếc xe hơi cao cấp màu đen lướt nhanh trên đường Hoài Hải, cây ngô đồng Pháp cực lớn bên đường lọc nắng hắt xuống những bóng râm. Trong những khung kính sạch như lau như li của các cửa hàng đồ xa xỉ, manơcanh phô diễn mốt của mùa sau. Bọn họ giống Cung Minh, khuôn mặt u ám đầy tà khí, nhưng đẹp trai chết người.

Rất nhiều cô gái trẻ trang điểm kỹ lưỡng, giày gót nhọn gõ thoăn thoắt trên đường, vừa đi vừa nói tiếng Anh vào điện thoại, thoáng cái đã xoay người mất hút trong những tòa nhà văn phòng cao cấp dọc đường Hoài Hải.

Còn rất nhiều cô gái trẻ khác, để mặt mộc, chân giày thể thao, mặc những bộ đồ trẻ trung dễ thương, nắm tay một chàng trai trẻ tóc nhuộm vàng mỉm cười hạnh phúc.

Tôi là một trong những cô gái đó.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi là hai dòng khí lưu hoàn toàn khác nhau xoắn xuýt giao nhau, đến từ Nam Cực và Bắc Cực của thế giới, hội tụ tại bầu trời Thượng Hải.

Sức nóng của tuổi trẻ và luồng khí lạnh của sức mạnh.

Còn trong khuôn viên trường đại học như chốn địa đàng không bon chen với đời kia, Đường Uyển Như ôm tâm trạng của kẻ yêu lần đầu, xem đi xem lại chiếc hộp trong túi.

Nó đang đợi đội nam kết thúc buổi tập.

Vệ Hải thay quần áo xong, bước ra khỏi nhà thể chất, nó vội rảo chân bước tới, thậm chí còn mặc váy.

Nó rút hộp cơm ra, nói với Vệ Hải trong hộp là cơm cuộn nó làm, rất ngon.

Vệ Hải thoáng ngạc nhiên, rồi bật cười thích thú. Anh hơi ngại ngùng nhưng cũng rất vui vẻ. Anh gãi gãi đầu, nói: “Cảm ơn nhé, đúng lúc mình phải đến thư viện, không kịp ăn cơm.” Anh xoa xoa bụng, làm bộ như đang đói lắm.

Nó dõi mắt tiễn Vệ Hải cầm hộp cơm đi, trái tim ngọt ngào như một bát mật ong nóng ấm.

Vệ Hải bước được mấy bước, quay đầu lại mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóng đều tăm tắp, anh nói: “Có thể cho bạn gái mình ăn cùng không, cô ấy thích ăn cơm cuộn lắm.”

Đường Uyển Như lặng đi, dường như vẫn chưa kịp phản ứng, hoang mang gật gật đầu, nói: “Ờ, được thôi.”

Vệ Hải lại cười, chạy về phía thư viện.

https://thuviensach.vn

Dưới bóng cây xanh mát, thân hình cao lớn ấy đã xuất hiện vô số lần trong những giấc mơ của Đường Uyển Như.

Đường Uyển Như đứng ngây ra tại chỗ, mấy phút trước còn chìm đắm trong niềm vui ngọt ngào, vậy mà mấy phút sau, nó đã giống cái tivi bị giật đứt dây nguồn, tịt ngóm cả tiếng.

Lúc lâu sau, rốt cuộc nó òa khóc, nước mắt làm nhòe nhoẹt khuôn mặt sáng nay nó mất hơn tiếng đồng hồ mới trang điểm xong.

Một phía khác trong trường, Cố Ly một mình trong ký túc, đứng bất động giữa phòng khách.

Ban nãy bà quản lý ký túc xá nói có người gửi đồ cho nó. Nó xuống lầu nhận một hộp bìa các tông rất lớn.

Mở ra, bên trong toàn là quà nó tặng Cố Nguyên.

Một đôi giày thể thao phiên bản giới hạn của D&G, một quả bóng có chữ ký của Phạm Chí Nghị, một chiếc áo len hiệu Kenzo, một cuốn sổ Moleskine giống hệt cuốn nó đang dùng, một đôi găng tay LV, một cái khăn quàng LV.

Nó đứng trước cái hộp mở tung, rồi từ từ khuỵu xuống, úp mặt vào đầu gối.

Về đến nhà, tôi đi luôn vào buồng tắm, mệt mỏi như vừa làm việc đủ 24 tiếng đồng hồ.

Giản Khê đã quen với bố mẹ tôi, đang cùng trò chuyện trong phòng khách. Trong lúc tôi mở nước và tìm quần áo, Giản Khê đã giúp mẹ tôi gọt xong một quả táo. Anh quay đầu nheo mắt cười hỏi tôi. “Lâm Tiêu có ăn không, anh gọt cho?”

https://thuviensach.vn

Tôi xua xua tay.

Tôi mở vòi hoa sen hết cỡ, đứng thần ra, để mặc nước chảy từ đầu xuống mặt.

Thực ra tôi có rất nhiều nước mắt chưa chảy hết, bây giờ phải cho chúng trào nốt ra.

Một lúc sau, tôi nghe tiếng Giản Khê ngoài cửa, anh nói: “Lâm Tiêu, anh về đây.”

Tôi hỏi: “Sao vội về thế, đã nói là chờ em mà? Em tắm xong ngay đây.”

Anh cười bảo: “Mẹ đang ở nhà chờ anh về ăn cơm. Nếu không phải vì em khóc trong điện thoại, anh đã không ra ngoài đón em rồi.”

Tôi nói: “Ừm, được rồi.”

Sau đó, tôi nghe tiếng anh chào bố mẹ.

Nhưng có một việc tôi không hề biết, lúc anh nằm trên giường phòng tôi, nhìn thấy túi của tôi đang mở, bên trong lộn xộn đủ loại giấy tờ và mỹ phẩm, anh lắc đầu cười, rồi giúp tôi sắp xếp lại, cho đến khi nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương của Cung Minh.

Ánh sáng viên kim cương ấy tỏa ra như mũi kim đâm vào mắt anh.

Anh không nói gì, lặng lẽ nhét chiếc nhẫn trở lại.

Và bước tới trước cửa phòng tắm, dịu dàng nói chuyện với tôi.

Dưới làn nước ấm, nước mắt tôi chảy dọc xuống cổ, tới vai, rồi tới tận gót chân.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài vang lên tiếng Giản Khê đóng cửa. Động tác của anh lúc nào cũng dịu dàng. Tiếng đóng cửa rất khẽ, tựa như tiếng thở dài ngắn ngủi.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 6A

CHƯƠNG 6

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Gần bốn năm trước, khi lên lớp Mười hai, Cố Ly đã tập ình thói quen và giờ giấc sinh hoạt giống ở xã hội thượng lưu Mỹ, buổi sáng cuối tuần dậy sớm như ngày làm việc bình thường. Đối với đa phần người Trung Quốc, định nghĩa ngày cuối tuần nhất định phải có mấy chữ "ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh giấc", ngược lại thì khó có thể coi là cuối tuần.

Nhưng các doanh nhân bận bịu hoặc quý tộc ở Mỹ thì thường tổ chức các cuộc tụ họp, cùng dùng bữa điểm tâm vào ngày cuối tuần. Khi mặt trời vừa rọi nắng xuống mặt đất, bọn họ đã xong một thỏa thuận, sau đó, vào phòng trang điểm sẽ điện thoại cho trợ lý chuẩn bị sẵn hợp đồng, chớp thời cơ thực hiện luôn.

Những người giống Cố Ly ở quanh tôi vô số, ví dụ cái đám điên cuồng của tạp chí M.E, mà Kitty là đại diện. Những lời oán trách trong tin nhắn gửi cho tôi và trên cửa sổ chat MSN đập vào mắt tôi liên tục, chẳng hạn: "Tôi thực sự không thể lý giải, tại sao người Bắc Kinh không làm việc cuối tuần, thật không tưởng tượng nổi."

Hồi Cố Ly, tôi và Nam Tương học cấp Ba, chúng tôi túm tụm cùng nhau suốt, nó vẫn còn giống chúng tôi, chưa trở thành cô ả người lai máy tính như bây giờ. Nó và chúng tôi đã hoang phí những năm tháng tuổi trẻ xanh tươi, mặc đủ kiểu váy ren, và những chiếc áo màu sắc thật rực rỡ, túi xách treo đủ thứ đồ chơi rung lên lanh canh, tay nắm tay phô diễn không biết bao

https://thuviensach.vn

nhiêu tư thế trên phố để chụp hình làm avatar, trong ví nhét cả đống ảnh các chàng đẹp trai Nhật Bản - điểm khác biệt duy nhất là cặp sách của nó là loại túi bạt của LV (Nam Tương có lần suýt bị nó đánh vì làm rớt nước canh rau lên cái túi đó). Tôi và Nam Tương sau đó chỉ hận nỗi không thể cho cái túi đó vào tủ kính mà thờ, thắp hương vái lạy, khỏi lo chẳng may có ngày vô ý làm vấy bẩn cái túi, e rằng Cố Ly sẽ giết người diệt khẩu.

Nhưng khi Cố Ly đi hết cái thời xuẩn ngốc đó, cùng với việc gia đình càng ngày càng cưng chiều nó, cái túi vải bạt LV không còn xuất hiện trước mắt bọn tôi nữa. Năm lớp Mười hai, nó thường ra rìa sân vận động, ném bộp một cái túi mới tinh xuống bậc cấp nhem nhuốc bùn đất, sau đó ngồi xuống, đưa đẩy trước mặt tôi và Nam Tương cốc cà phê vừa mua, lúc cốc cà phê lướt trên những cái túi hàng hiệu ấy, chúng tôi đều hết sức kinh hãi. Nó không bao giờ tham gia hoạt động chung nào do chúng tôi phát động nữa, khi tôi và Nam Tương dáng vẻ phấn khích trong lòng hào hứng đứng trước ống kính máy ảnh, Cố Ly thường lập tức cau mày trợn mắt quay lưng bỏ đi, y như nom thấy một tên mắc bệnh phô dâm khoác độc chiếc áo gió dài lượt thượt đang chuẩn bị cởi phanh ra bất cứ lúc nào vậy, ánh mắt chất chứa sự miệt thị. Nó cũng hết thần tượng đám nghệ sĩ, con mắt bắt đầu chuyển sang George Soros hoặc Warren Buffett, những nhà đầu tư tài chính cự phách. Khi miệng nó không ngừng nhắc những cái tên đang thao túng kinh tế thế giới, tôi và Nam Tương cũng tương đối kích động, Nam Tương liều lân la tới cái túi xách của nó, định dò xem ảnh thần tượng Warren Buffett... Chúng tôi đều rất muốn biết bọn họ đẹp trai cỡ nào...

Sáng Chủ nhật, mới chưa đến 8 giờ, Cố Ly đã ở trong phòng tắm bôi bôi vẽ vẽ. Hoàn thành công đoạn cuối cùng (bôi bôi một loại chất lỏng bán ở Bách hóa Cửu Quang với giá 1800 tệ/50 ml), nó mặc áo bông tắm Hermès màu trắng mềm mại, ngồi uống cà phê trong phòng khách nhà nó.

Gõ laptop một hồi, nó ấn phím “in”, sập nắp máy xuống đặt sang bên cạnh, máy in trong thư phòng bắt đầu lạch cạch nhả giấy.

https://thuviensach.vn

Bố Cố Ly đọc báo, mẹ thì đang ngắm cảnh ngoài ban công, vừa ngắm vừa mát xa vầng trán đang ngày một nhiều nếp nhăn của mình, dáng vẻ lo âu, như đang theo dõi một vụ hỏa hoạn.

Cố Ly nhặt cuốn tạp chí thời trang trên bàn lật xem.

Nó rất thích cuộc sống thế này - một sự khống chế. Nó cần sự khống chế chính xác trăm phần trăm đối với cuộc sống của mình. Bất cứ sự việc nào vượt quá phạm vi khống chế của nó đều khiến nó phát điên. Bất cứ từ ngữ nào đại loại như: niềm vui bất ngờ, ngoài dự kiến đột nhiên, tức thời, biến cố, thêm vào, thay đổi, hủy bỏ... đều là kẻ thù của nó. Nó hận không thể gỡ hết những từ ngữ kiểu này ra khỏi từ điển, vứt vào đống lửa đốt thành tro.

Giống như vậy, bất kỳ con số chính xác nào cũng nháy mắt thổi bùng nhiệt huyết của Cố Ly. Về sau, chúng tôi đều quen với chuyện hẹn hò cùng Cố Ly, thời gian hẹn luôn theo kiểu 6 giờ 17 phút hay đại loại như thế. Vì kiểu nói “khoảng trước sau 6 giờ nhá” sẽ khiến Cố Ly được thể tiến thêm một bước, định nghĩa lối sống của chúng tôi là “lười nhác” và “tùy tiện” - tất nhiên, tôi và Nam Tương cũng ngầm thừa nhận định nghĩa của Cố Ly là cực kỳ chính xác, vì lối sống của chúng tôi chính xác là như vậy...

Tôi còn nhớ năm lớp Mười hai, Cố Nguyên bắt đầu qua lại với Cố Ly, anh vẫn chưa hiểu nó lắm. Một buổi chiều nắng vàng rực rỡ, nói chính xác là chiều 12 tháng Hai, anh và Giản Khê hùng hùng hổ hổ lôi tôi và Nam Tương lại đằng nhà kho phía sau trường. Nói thực, nếu không phải là Cố Nguyên và Giản Khê, tôi sẽ có cảm giác hai đứa sắp bị cưỡng đoạt đến nơi. Bấy giờ, trong đầu tôi thậm chí còn hiện lên vô số hình ảnh hết sức thơ mộng trong phim “All About Lily Chou-Chou”[6], có cả cảnh cô nữ sinh bị ấn ngã xuống chiếc đệm bọt và bị cưỡng dâm, dưới ánh nắng tà càng đẹp lung linh. (...)

Biết ra Cố Nguyên đã chuẩn bị cho Cố Ly một niềm vui bất ngờ nhân dịp 14 tháng Hai, cả Nam Tương và tôi cùng không hẹn mà tuôn ra một đống

https://thuviensach.vn

chữ “không” số lượng cao nhất trong đời chúng tôi. Đến mức độ rốt cuộc tôi lấy làm ngờ không hiểu môi trên môi dưới của mình có sưng tấy vì cứ lặp đi lặp lại có mỗi một từ hay không, và chợt thấy muốn soi gương, kiểm tra liệu mình đã trở nên gợi cảm giống Thư Kỳ môi dày chưa.

Sau một hồi được khuyên nhủ, Cố Nguyên bán tín bán nghi gửi tin nhắn cho Cố Ly, nói đã mua quà lễ Tình nhân cho nó, là một đôi giày thể thao Adidas phiên bản giới hạn có logo cỏ ba lá.

Rất nhanh, Cố Ly trả lời, nó nói: “Ừm, Adidas cũng không tồi, nếu là màu trắng thì it will be good”.

Cố Nguyên và Giản Khê cùng ngẩn người ra.

Tôi và Nam Tương thể hiện bộ dạng “đã nói trước như vậy rồi mà”.

Chiều hôm đó, Cố Nguyên trốn học, mang đôi giày xanh lam đi đổi sang màu trắng.

Đôi giày thể thao phiên bản giới hạn màu trắng ấy lúc này đã bị nhét vào danh sách đang in.

Trông giống một shopping list. Nhưng thực chất, danh sách có tên: “Danh mục quà tặng của Cố Nguyên”.

Một tuần trước, Cố Ly ôm chiếc thùng giấy to tướng đựng những đồ đã tặng Cố Nguyên về nhà, nó giận dữ cực độ, nhưng trong tim le lói cảm giác hào hứng khó tả. Rất lâu rồi nó mới thấy một Cố Nguyên lý tính và lạnh lùng như vậy, không thể không nói rằng Cố Nguyên gần đây đã trở nên hiền dịu và hơi yếu đuối. Cố Ly rất không ưa mẫu đàn ông này. Người đàn ông nó thích phải tuyệt đối lý tính, như một cỗ máy tính năng cao vận hành tinh xảo. Xúc động, lãng mạn, buồn bã là hành vi không thể tha thứ trong mắt nó. Trong lòng Cố Ly, làm đàn ông phải giống dã thú trong thế giới tự

https://thuviensach.vn

nhiên, tàn nhẫn và rắn rỏi, có sức mạnh áp đảo và thuộc tính chiếm đoạt hung hăng của giống đực.

Một lần, tôi và Nam Tương đến hội thơ do khoa Văn trong trường tổ chức, đang ngồi nghe thì Cố Ly chạy tới tìm, nán lại được mười phút nó đã hết chịu nổi. Trên sân khấu, gã nam sinh đeo kính, khuôn mặt ngượng nghịu đỏ bừng vừa dứt câu: “Tôi phiêu bồng trong gió thu, không biết hướng nào, cũng nào muốn biết phương hướng, cuộc đời mờ mịt mang lại cho tôi chút niềm vui bé nhỏ”, Cố Ly đã phẫn nộ rời hội trường. Nó nghiêm túc bảo tôi và Nam Tương: “Bực rồi đấy. Tớ quả thực không chịu đựng nổi một tên đàn ông phiêu bồng trong gió thu. Niềm vui bé nhỏ hả? Đi chết luôn đi cho rồi!” Cố Ly nổi khùng bỏ đi, cánh cửa đóng sập lại đúng lúc thi nhân kia đang phát ra một tiếng “ư...” dài dặc cực kỳ cảm động.

Cố Ly cầm bản kê vừa in xong, kiểm tra một lượt, xác nhận không món đồ nào bị bỏ sót hoặc trùng lặp - giống một người máy kiểm tra bộ nhớ bằng tốc độ siêu nhanh, dãy dãy số liệu và ký hiệu xanh lét nhấp nháy trong mắt - rồi trao cho cô giúp việc: “Lucy, giúp tôi tìm những thứ này.”

Lucy thực ra không phải tên là Lucy, là cô giúp việc người Philippin mà bố Cố Ly mời về. Thực ra cô cũng không hẳn là người Philippin, từ nhỏ cô đã tới Trung Quốc, có thể đọc được tiếng Trung, cũng nói được dăm ba tiếng Trung. Ngày đầu tiên Lucy tới nhà Cố Ly, cô tự giới thiệu tên, nhưng cách phát âm cái tên kỳ cục ấy khiến Cố Ly phát mệt. Nó cúi đầu nghĩ hai giây, rồi ngẩng đầu lên bảo: “Thế này đi, cô tên là Lucy nhé.” Nói xong quay người đi tắm luôn.

Trên phương diện giải quyết vấn đề, Cố Ly luôn có thể cực kỳ nhanh chóng tìm ra cách đơn giản nhất và cũng hiệu quả nhất.

Cố Ly cầm cốc cà phê quay lại bàn ăn trong phòng khách, tiếp tục đọc tạp chí. Lucy bắt đầu lục bới ngăn tủ trong phòng nó.

https://thuviensach.vn

Mẹ Cố Ly mỉm cười nhìn Lucy nhanh nhẹn làm việc vẻ như rất hài lòng. Trước đây, chính mẹ Cố Ly đòi đuổi cô giúp việc giá rẻ người Thượng Hải, khăng khăng thuê một cô Philippin không thạo tiếng Trung lắm, lại không biết nấu món ăn Thượng Hải (dù sao thì nhà Cố Ly cũng hầu như không nấu cơm). Vì, xét theo chất lượng cuộc sống của gia đình Cố Ly, có một người hầu quốc tịch Philippin rõ ràng là thể diện hơn hẳn.

Có điều, hôm Lucy đến, Cố Ly ra sức khiêu khích mẹ nó, không chút nương tay. Nó ném nhẹ tờ báo xuống bàn trà trong phòng khách, chỉ tay vào một chuyên đề trên đó, nói với mẹ: “Giúp việc người Philippin lỗi mốt từ lâu rồi. Bây giờ giới thượng lưu sính dùng quản gia người Anh cơ. Cây cối trong vườn luôn được xén tỉa vào mùa thích hợp nhất, còn nhất định phải làm lúc chủ nhân ra khỏi nhà để khi trở về, trước mặt đã là cả một vườn hoa mới. Khi chủ nhân quyết định đi du lịch, lập tức có ngay bản lộ trình chi tiết, đủ lịch trình các chuyến bay, khách sạn, xe thuê riêng đã đặt trước; còn tính đến cả giờ cao điểm trên đường và mức độ ảnh hưởng do dòng người gây ra. Kèm theo là một bản kê các vật dụng cần thiết nữa. Buổi sớm thức giấc, trên bàn ăn đều có tờ báo ngày hôm đó được là phẳng lì...” Cố Ly nhẩn nha sửa móng tay, trêu ngươi mẹ nó. Đợi khi mẹ nó mắt mũi sáng rực thốt lên: “Ôi trời! Tuyệt thế! Mời quản gia kiểu đó ở đâu vậy?” Cố Ly mới tung đòn chí mạng - “Con có thể giúp mẹ tìm cách liên hệ, nhưng lương một năm là một triệu tệ ạ.” Nói xong nó ngẩng lên, liếc khuôn mặt như vừa bị tát của mẹ. Điều này nằm trong dự liệu của nó.

Nó lại cầm tờ báo lên, cắt bài giới thiệu quản gia người Anh ra, dán vào sổ của mình. Vì nó rất hứng thú với phương thức phục vụ và phương thức báo giá của quản gia người Anh, cả hệ thống quản lý nhân sự dành cho đội ngũ giúp việc gia đình bên dưới quản gia nữa.

Về sau, mẹ nó tuyệt đối không còn nhắc đến chuyện tìm quản gia Anh quốc nữa. Bà chỉ luôn tự ru ngủ: “Ôi dào, người giúp việc Philippin đã quá

https://thuviensach.vn

tốt rồi, nhìn xem, tháo vát bao nhiêu.” Và mỗi lần xem tivi, thấy cảnh cuộc sống các gia đình quý tộc bên Anh, bà lại cáu kỉnh đổi kênh.

Mười lăm phút sau, Cố Ly cạn cốc cà phê, Lucy cũng đã sắp xong tất cả các món đồ trong bản kê vào một cái túi giấy cực lớn. Cố Ly liếc mắt nhìn qua, rồi cầm điện thoại, bấm số gọi Cố Nguyên.

Nó biết giờ này Cố Nguyên đã dậy từ lâu, thời gian biểu sinh hoạt của anh giống hệt nó, hai đứa từng là một cặp trời sinh.

Cũng hôm Chủ nhật đó, ngoài Cố Nguyên và Cố Ly dậy sớm ra, còn có một người cực kỳ đen đủi, chính là tôi. Trong kế hoạch làm việc, sáng thứ Bảy tôi phải nộp công ty bài viết của Sùng Quang - tác giả đang rất nổi mấy năm nay trên chuyên mục dành cho đàn ông, rồi nhận lại chuyển cho người đọc morát làm thêm giờ đối chiếu ba lần trong ba tiếng đồng hồ, trước lúc hết giờ yêu cầu biên tập mỹ thuật cũng phải ở lại làm thêm giờ bình bản xong, chuẩn bị để Chủ nhật đưa sang công ty chế bản ra film rồi cho đi in. Toàn bộ đã có vẻ là “nhiệm vụ bất khả thi”, lại càng “chó cắn áo rách” hơn nữa là đến tận giờ này tôi vẫn chưa cầm được bản thảo trong tay. Tấm áo cuối cùng đè chết con lừa do chính tay tôi nhẹ nhàng quăng lên.

Sáng thứ Bảy, tôi trong tâm trạng như Kinh Kha đi hành thích Tần vương bước vào phòng làm việc của Cung Minh, đại khái mất bảy phút ấp úng trình bày xong một câu chuyện rất đơn giản: “Tôi chưa lấy được bản thảo.” Cung Minh cúi xuống, lấy bút gạch nhanh một gạch lên bản kế hoạch công việc, rồi ngẩng lên, khuôn mặt như một trang giấy, nói với tôi sáng Chủ nhật là hạn cuối.

Tôi cảm giác như tù nhân được đại xá.

Cả ngày thứ Bảy, cách một tiếng tôi alô cho Sùng Quang một lần, cuối cùng quyết định được 7 giờ tối giao bản thảo. Sùng Quang giọng uể oải hờ

https://thuviensach.vn

hững, nhưng vẫn trấn an tôi: “Yên tâm đi, không vấn đề gì, chỉ là một chuyên mục nhỏ thôi mà.”

12 giờ đêm thứ Bảy, tôi kiểm tra e-mail, vẫn tuyệt nhiên không thấy thư Sùng Quang. Một cảm giác lạnh lẽo từ tim sốc thẳng lên đỉnh đầu. Tôi cuống lên xem đi xem lại MSN, QQ và tin nhắn điện thoại, xác định chính xác Sùng Quang không gửi cho tôi lời nhắn hay tin tức nào - gọi vào di động cho Sùng Quang thì nghe thấy câu: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.” Đó chưa phải điều tồi tệ nhất, điều tồi tệ nhất xảy ra ba phút sau đó: Khi tôi tìm được số điện thoại bàn nhà Sùng Quang từ chỗ Kitty, bấm số gọi, trong điện thoại cũng vang lên câu: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Tôi nhìn cuốn sổ tay để mở trên bàn, băn khoăn không biết có nên viết sẵn di chúc không?

Tôi ôm điện thoại nằm sóng sượt trên giường, nghĩ bụng hay điện thoại cầu cứu Kitty, nhưng cuối cùng lòng tự tôn không cho tôi cúi mặt cầu xin người khác hoàn thành công việc của mình. Tôi nắm chặt điện thoại, chốc chốc lại gọi một lần, vẫn chỉ nghe “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.” Tôi lơ mơ thiếp đi, không ngủ sâu nổi, chốc chốc lại quẫy lung tung trong cơn mộng mị chập chờn, như nằm trong bao tải bị người ta lấy gậy nện ột trận vậy.

Cứ trằn trọc mãi như vậy cho tới sáng. Hơn 6 giờ gần 7 giờ, ánh sáng đã tràn ngập bầu trời Thượng Hải.

Tôi mở to đôi mắt đỏ lựng tia máu, điện thoại lần nữa trong tâm trạng cầu may - “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Tôi nhìn khuôn mặt tái xanh và hai quầng mắt sưng mọng của mình trong gương, không biết phải làm thế nào.

https://thuviensach.vn

Tôi cầm điện thoại, run rẩy nhắn tin cho Cung Minh. Sớm thế này không biết anh ta đã dậy chưa.

Mấy giây sau, di động của tôi đổ chuông, tên Cung Minh nhấp nháy trên màn hình. Nước mắt tôi lăn xuống không biết nên làm thế nào.

Khi Đường Uyển Như nghe chuông báo thức của điện thoại tỉnh giấc thì đã 8 giờ. Nó mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, xỏ dép lê, ra khỏi phòng rẽ vào toilet như cái máy, cả quá trình rất nhịp nhàng, thành thạo, như người mù không thấy ánh sáng đã nhiều năm. Dựa vào trí nhớ nó giơ tay bấm đèn, giơ tay mò bàn chải và kem đánh răng trên bồn rửa mặt. Nhưng ở vị trí vốn là của lọ kem đánh răng, nó lại sờ thấy một vật trơn bóng cưng cứng. Đường Uyển Như miễn cưỡng mở mắt ra, thấy một con gián nâu sì to tướng không biết đang ngủ, đang nghỉ hay đã chết, nằm gọn trong tay nó, phơi cái bụng nhiều nếp gợn bóng nhầy nhẫy.

Nó nhìn sững chốc lát rồi khe khẽ giơ tay, thả con gián vào thùng rác. (...)

Đường Uyển Như lại nhắm mắt, cầm cốc, hứng đầy nước, bắt đầu đánh răng. Trong tiếng bàn chải điện o o, nó vẫn nhắm mắt. Sở dĩ nó dùng bàn chải điện, hoàn toàn không phải vì cái gọi là “chất lượng cuộc sống” (mặc dù khi biết hai đứa cùng dùng bàn chải điện, Cố Ly hết sức kinh ngạc và tức tối), mà là để giảm thiểu triệt để việc sử dụng cánh tay - bất kỳ hành vi nào gây gia tăng cơ bắp, nó đều cực lực phản đối, nó thậm chí còn không nhai để cơ mặt không to ra.

Đánh răng rửa mặt xong, nó vẫn nhắm mắt đi về giường, đợi lần chuông báo thức thứ hai lôi dậy, mới nhắm mắt xuống tầng đi bắt tàu điện ngầm, ngủ tiếp tới tận trường. Trong kế hoạch của tất cả các Chủ nhật, giấc ngủ của nó phải được liên tục và hoàn chỉnh cho tới khi đến gần trường. Nhưng mười phút sau, tiếng nhạc chuông điện thoại lanh lảnh phá hỏng kế hoạch của nó.

https://thuviensach.vn

Nó xem màn hình, kinh ngạc tỉnh hẳn. Dụi đi dụi lại mắt, nó nhận ra tên người xuất hiện trên màn hình chính xác là “Vệ Hải”.

Nó run rẩy, cơ hồ sắp khóc. Không biết nên làm thế nào.

Chuyện tương tự cũng xảy ra với Nam Tương.

Tối thứ Bảy nó thức cả đêm vẽ tranh, đến hơn 4 giờ sáng mới đi ngủ. Bộ quần áo trên người vẫn còn dính bột màu, nó buồn ngủ đến mức không buồn đi tắm thay quần áo, cứ vậy ngã ra sofa ngủ luôn. Lúc điện thoại di động kêu, nó còn hơi mơ màng. Nhưng chỉ trong mấy giây, nó đã tỉnh hẳn.

Nó nhìn cái điện thoại đang ngoan cố rung trên sàn nhà. Không cần nghe máy cũng biết người gọi đến là ai.

Trong điện thoại của Nam Tương, chỉ khi nào Tịch Thành gọi tới, kiểu nhạc chuông này mới vang lên.

Nó nằm sấp trên sofa, cuộn mình trong chăn, không động đậy.

Điện thoại rung mãi trên sàn nhà, xoay đi xoay lại, màn hình sáng nhấp nháy mãi, như con mắt chớp chớp.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 6B

Trên bờ sông Hoàng Phố, sương mù sà xuống nhấn chìm những tầng gác thấp của dãy nhà chạy ven bờ sông. Phần lầu cao nhô lên sừng sững trong muôn hồng nghìn tía mỗi lúc một thêm càng rực rỡ của buổi ban mai.

Cố Nguyên ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ bên bàn ăn, lúc chuông điện thoại reo, anh đang đọc tự truyện của một CEO đỉnh cao, tách cà phê bên tay vẫn tỏa khói ấm.

Nhìn thấy dòng chữ trên màn hình là “Bà xã”, tức Cố Ly, Cố Nguyên bình tĩnh bắt máy, nói: “Chào! Có chuyện gì không?”

Giọng anh lạnh lùng và đều đều, giống như mặt sông êm đềm gợn sóng lăn tăn sáng bên ngoài cửa sổ.

Nói “OK” xong anh tắt máy, ngẩng đầu, mỉm cười với Viên Nghệ ngồi đối diện, nói: “Tôi không thích mứt.”

Viên Nghệ khẽ “vâng” một tiếng, bỏ con dao định phết mứt trong tay xuống, đưa bánh mì cho Cố Nguyên.

Cô nàng nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Cố Nguyên rạng lên trong luồng ánh sáng rọi vào qua ô cửa sổ, hơi thần mặt ra. Cố Nguyên nhìn ra bên ngoài, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhai.

Bà Diệp Truyền Bình từ phòng ngủ bước ra, mở chiếc ví Gucci, lấy tấm thẻ tín dụng mới đặt trước mặt Cố Nguyên, nói: “Đây là thẻ mới, mức thấu chi một trăm nghìn, giống thẻ cũ của con đấy.” Sau đó bà bước đi, sắp ra

https://thuviensach.vn

đến cửa, mới quay đầu lại mỉm cười nói thêm: “À, đúng rồi, mẹ đã nạp trước trong đó một trăm nghìn tệ. Con có thể đi mua túi hoặc đồng hồ mới.”

Cố Nguyên ngoái đầu, nheo mắt, mỉm cười một cách vô cùng lễ phép và hoàn hảo: “Cảm ơn mẹ.”

Anh đút điện thoại vào túi. Từ trên tầng cao nhìn xuống, cả khu Hoàng Phố rộng lớn và phồn hoa chầm chậm thức dậy trong nắng sớm. Một tiếng còi trầm đục từ mặt sông vọng thẳng lên bầu trời.

Sóng điện âm thầm chạy như mắc cửi trên bầu trời thế giới. Dòng điện từ. Tín hiệu.

Chúng đến từ nhiều nơi khác nhau, chạy trên vô số đỉnh đầu người lạ, đi qua vô số vùng đất hoang vắng hoặc phồn hoa, sau đó truyền vào điện thoại di động trong tay chúng ta.

Cái máy lạnh lẽo nhỏ xíu này giống như trái tim trần trụi yếu ớt bên ngoài cơ thể con người. Sóng điện hoàn nguyên thành các loại ngữ điệu và từ vựng bao bọc lấy nó.

Kẹo đường ngọt ngào và ấm áp, hoặc nước quả đắng chát và lạnh băng.

Chúng giống ngọn gió dịu dàng ve vuốt qua, lại giống như chùy sắt khổng lồ nặng nề giáng xuống.

Đủ mọi loại người lấy sóng điện làm chất trung gian, thông qua trái tim trần trụi bên ngoài cơ thể, tìm thấy chúng ta, liên lạc với chúng ta, tùy tiện lung lay thế giới vốn dĩ bình yên của chúng ta.

Lúc nghe điện thoại, Đường Uyển Như cảm giác như tim mình sắp nhảy từ cổ họng ra ngoài. Nó hoang mang “a lô” một tiếng.

https://thuviensach.vn

“Ừm... mình... mình là Vệ Hải...” Ở đầu kia, giọng Vệ Hải nghe cũng khá căng thẳng.

Tâm tình thiếu nữ vốn đã bị nó cố sức gạt đi kia, giờ nghe thấy giọng Vệ Hải trầm thấp mà ngây thơ trong điện thoại, đã hoàn toàn thức tỉnh. Nó kích động nắm chặt điện thoại, nói: “Ừm! Cậu tìm mình... có việc gì?”

“Ờ... bạn có thể giúp mình một việc không?” Phía đầu dây bên kia, giọng Vệ Hải nghe có vẻ ấp úng.

“Gì thế?”

“Mình... mình muốn xin nghỉ một ngày, không đi tập hôm nay, bạn có thể giúp mình nói với bố bạn không? Mình... bị ốm, phải tới viện khám.”

“Hả? Cậu làm sao? Có sao không? Có cần tới thăm không?” Đường Uyển Như buột miệng nói rồi hơi hối hận. Hình như diễn đạt quá trực tiếp. Lòng nó bỗng dưng hẫng hụt.

Trong điện thoại, Vệ Hải nói: “Thực ra không phải mình bị ốm, hôm nay là sinh nhật của bạn gái mình, mình muốn bí mật dành cho cô ấy một niềm vui bất ngờ. Bạn có thể giúp không?”

Tôi đứng trước cổng công ty, ngước mắt nhìn bức tường kính mặt ngoài tòa nhà, ánh mặt trời rọi lên bề mặt, hắt ra ánh sáng cực mạnh khiến người ta không thể nhìn gần. Tuy là Chủ nhật, nhưng vẫn có rất nhiều, rất nhiều người đi làm thêm, không ngừng ra ra vào vào.

Tôi thầm niệm mấy lần “A di đà Phật” rồi lấy hết can đảm bước vào thang máy.

Lúc bước vào công ty, tôi phát hiện ra hôm nay còn náo nhiệt hơn bất cứ ngày Chủ nhật nào khác. Biên tập viên làm thêm nhiều chưa từng có, tôi hiểu đó là vì tối nay tạp chí phải ra film rồi, mà bây giờ lại vẫn thiếu nội

https://thuviensach.vn

dung của bốn trang. Đám biên tập viên nhìn tôi với ánh mắt "tôi sắp chết rồi", chân tôi như muốn nhũn ra.

Tôi lấy hết sức mạnh tinh thần lớn lao kiên cường bất khuất đã được Cố Ly rèn luyện cho từ bao nhiêu năm nay tự động viên bản thân, rồi bước vào phòng làm việc của Cung Minh.

Chưa bước vào, đã thấy Kitty cúi đầu đứng trước mặt Cung Minh, không nói gì.

Tiếng mở cửa của tôi khiến bọn họ quay đầu lại, mắt Kitty ươn ướt, còn Cung Minh, khuôn mặt của anh ta giống như que kem Hagen-Dazs vừa mang tới, tỏa ra khói trắng lạnh buốt.

Anh ta liếm đôi môi mỏng dính như lưỡi dao, sau đó nói: "Công ty chế bản nghỉ làm lúc 6 giờ, bình bản đối chiếu cộng lại mất hai tiếng đồng hồ. Vì vậy tính từ bây giờ, Lâm Tiêu, cô có bảy tiếng đồng hồ, bất kể thế nào cô cũng phải giao nội dung chuyên mục của Sùng Quang trước 4 giờ, bất kể cô dùng cách nào, make it happen."

Sau đó anh ta quay đầu lại nói với Kitty: "Bây giờ cô đi tìm tất cả các bài của Sùng Quang, chọn cắt ra các đoạn, ghép thành một bài viết mới, phải giữ được văn phong của Sùng Quang, đồng thời không được để người ta nhận ra đấy là bài cũ của anh ta."

Anh ta ngừng lại giây lát rồi nói tiếp: "Nếu trước giờ nghỉ hai cô đều không OK, vậy thì thứ Hai tuần sau không phải đi làm nữa." Anh ta nói câu đó với vẻ bình tĩnh mà hờ hững, như nói về một sự việc không hề liên quan gì, ngữ điệu đơn giản và trực tiếp như khi nói: "Lấy cho tôi ly cà phê."

Tôi thấy Kitty hít một hơi thật sâu, sau đó lập tức trả lời Cung Minh: "OK."

https://thuviensach.vn

Cung Minh phẩy tay, ý bảo chúng tôi đi ra ngoài, lúc tôi xoay người, anh ta nói với tôi: “Lấy cho tôi một ly cà phê.”

Lúc pha cà phê trong phòng trà nước, tôi nghe tiếng Kitty ở bên ngoài điện thoại cho biên tập viên bằng giọng như sắp khóc: “Em cần tất cả các bài viết của Sùng Quang trên tạp chí M.E, file điện tử hay báo giấy cũng được, ngay bây giờ! Bây giờ!” Sau đó Kitty lại gọi điện thoại ột trợ lý biên tập, nộ khí xung thiên cao giọng hối thúc: “Tôi cần tất cả bài viết của Sùng Quang từ hồi anh ta bắt đầu vào nghề cho đến bây giờ! Tìm trên Baidu hay Google cũng được, thậm chí nếu tìm được loại virus nào xâm nhập ăn trộm trong máy tính của anh ta cũng được, phải làm ngay!”

Tôi run rẩy bỏ đường vào cà phê, không biết mình phải làm gì. Nếu được, tôi thề treo cổ Sùng Quang lên cho tứ mã phanh thây. Đang lúc tôi nghiến răng nghiến lợi tưởng tượng xem phải giày vò gã đàn ông đã khiến mình mất việc như thế nào, Kitty bước lại trên đôi giày cao gót, dáng điệu dứt khoát và gấp gáp. Cô ném cho tôi một tờ giấy, “Đây là địa chỉ của Sùng Quang, tôi vừa hỏi được bên phòng kế toán, đây là địa chỉ bọn họ gửi báo biếu và nhuận bút, tôi không đảm bảo anh ta sống ở địa chỉ này. Nhưng nếu là cô, tôi sẽ tự mình đi một chuyến, chứ không phải chỉ ngồi một chỗ nghe điện thoại trả lời: ‘Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được’!” Dứt lời, cô bỏ đi. Vừa ra khỏi phòng trà nước, tôi lại nghe tiếng cô vọng từ ngoài hành lang tới: “Cho tôi số điện thoại của công ty chế bản! Người trực ban hôm nay là ai? Cứ cho tôi số điện thoại, tôi sẽ có cách!”

Nhìn Kitty giống như một người máy vận hành vùn vụt, tôi sao có thể lề rề chậm chạp. Tôi nhanh chóng đặt cà phê lên bàn của Cung Minh, sau đó check lại lần nữa hòm thư, đặt lại trả lời tự động trên MSN, vơ điện thoại và túi, lao ra khỏi văn phòng.

Dẫu phải lật sông dốc biển, bà đây cũng phải đào cho ra ngươi. Châu Sùng Quang đáng giết nghìn đao!

https://thuviensach.vn

Nửa tiếng sau, tôi nhảy khỏi taxi, dò địa chỉ tìm đến một khu chung cư theo kiểu khách sạn cao cấp nằm bên bờ sông Tô Châu. Phải ngọt nhạt nói khó mất hai mươi phút ở tầng dưới, bảo vệ mới đồng ý cho vào. Tôi vừa nói "cảm ơn" vừa chửi thầm trong bụng, đồ chết giẫm, nhìn tôi nào giống loại người nọ kia, một đứa con gái chân yếu tay mềm, có thể vào giết người hay phóng hỏa chắc!

Tôi đứng trước cửa phòng 1902, nhấn chuông cửa bên trong im lặng như tờ. Tôi lại nhấn chuông, sau đó chờ đợi, sau khi nhấn bảy tám lần, tôi tuyệt vọng muốn nhảy thẳng từ tầng 19 xuống dòng sông Tô Châu bên dưới. Đúng vào lúc định quay người bỏ đi, tôi nghe thấy bên trong có tiếng giật nước bồn cầu. Trong khoảnh khắc tôi bừng bừng giận dữ, giơ tay đập ầm ầm vào cánh cửa. "Châu Sùng Quang! Châu Sùng Quang! Tôi nghe tiếng anh giật nước bồn cầu! Anh ra đây cho tôi!"

Vào lúc tôi thấy hành động của mình sắp khiến còi báo động an ninh kêu lên, thì cửa bật mở. Một gã đàn ông tóc rối bù, mặt mày tái xanh ló ra. Gương mặt của anh ta chính là khuôn mặt xuất hiện mỗi kỳ trên chuyên mục tạp chí, khiến không biết bao nhiêu cô gái mê đắm điên cuồng, cùng một loại với Cung Minh, dịu dàng mà toát lên vẻ tà khí, chỉ có điều trông chân thực hơn Cung Minh một chút - nói thực, tôi luôn cảm thấy mặt của Cung Minh không thực lắm, hoàn toàn không giống người thực xuất hiện trong cuộc sống bình thường, lẽ ra anh ta nên bị ép thành tờ áp phích quảng cáo phim, sau đó đóng khung treo lên, không nên thỉnh thoảng đi lại nữa.

Sùng Quang chỉ mặc quần đùi, chân đi đất, thân trên để trần, cơ thể thanh mảnh nhưng rắn chắc của gã trai trẻ. Nhưng cái cơ thể bán nude được bao nhiêu đàn bà con gái hằng đêm ôm ấp trong giấc mộng trước mắt tôi không hề đại diện cho chữ "sexy" một chút nào, trong mắt tôi, đó chính là hai chữ in hoa màu đen tô đậm: "BẢN THẢO"!

Tôi xúc động suýt buồn nôn, giơ tay tóm lấy anh ta, kích động đến mức muốn gào lên hai chữ "bản thảo". Nhưng tôi vừa định mở miệng, thì đối

https://thuviensach.vn

phương đã nheo cặp mắt hẹp dài nhìn tôi, lạnh lùng hỏi: “Cô là ai hả?” Sau đó đóng mạnh cửa lại.

Sau lần thứ hai tôi liều chết đập cửa để nó lại mở ra, trong vòng mấy tiếng đồng hồ, tôi đáp ứng mọi yêu cầu của anh ta để đổi lấy bản thảo, bao gồm giúp anh ta dọn phòng (phòng của anh ta bừa bộn đến mức tôi không dám tin vào mắt mình), trên sàn nhà chỗ nào cũng quăng đủ loại áo quần hàng hiệu, đồ ăn thừa còn lại quẳng bừa khắp nơi, trên giường anh ta có cả bóng rổ và giày trượt pa tanh (...), trước máy vi tính là đủ loại DVD và sách, trong nhà vệ sinh có một đống to tướng quần áo bẩn, tất và quần lót của đàn ông! Từ nhỏ tới lớn, tôi mới chỉ tiếp xúc một cái phòng con trai duy nhất, là của Giản Khê, mà Giản Khê lại là một người vô cùng ngăn nắp sạch sẽ, cho nên, khi đối mặt với căn phòng của Sùng Quang, tôi chỉ muốn ngất đi. Tôi thậm chí còn nghĩ rằng, Cố Ly nhìn thấy hiện trường thế này, có lẽ nó sẽ không chịu nổi mà đi báo cảnh sát mất.

Ngoài ra còn tính cả việc dắt con chó săn lông vàng của anh ta đi dạo (nhưng thực tế là tôi đã bị con chó đó kéo đi hai vòng quanh khu nhà, nếu không có sức mạnh ý chí kiên cường, chắc tôi đã cảm thấy mình giống như những người bị trói kéo lê đến chết sau đuôi ngựa thời cổ đại rồi).

Tôi thậm chí còn phải chơi vài ván game với anh ta (anh ta nói là cần phải chơi game một lúc cho thư giãn, sau đó mới có thể viết được)!

Tôi nhìn thời gian cứ trôi qua từng chút từng chút, trái tim như rỉ máu.

Sau khi tôi hoàn thành tất cả mọi việc, anh ta vẫn cứ uể oải nằm lười nhác trên giường, xua xua tay nói: “Không muốn viết, viết không ra.”

Trong phút chốc mắt tôi đỏ lên, cố hết sức ghìm nước mắt lại. Nói thực, nếu có thể cầm dao mổ bụng anh ta mà moi được bản thảo, chắc chắn tôi sẽ không hề do dự đi vào bếp.

https://thuviensach.vn

Tôi nén cơn nghẹn ngào trong cổ họng, cố nói với anh ta bằng giọng thật khách quan, không lộ ra tâm trạng: “Châu Sùng Quang, tôi biết anh nổi tiếng, rất nhiều tạp chí mời anh viết bài. Nhưng anh đã nhận lời công việc này, thì anh cần hoàn thành. Cũng giống chúng tôi thôi, chúng tôi cũng đang hoàn thành công việc của chúng tôi. Anh có biết một câu ‘không muốn viết’ đơn giản của anh sẽ khiến cho bao nhiêu người ăn không ngon ngủ không yên không? Anh không muốn viết cũng không sao, cùng lắm đợi đến lúc nào muốn viết anh lại có thể đem đăng ở chuyên mục của tạp chí khác là được, anh không thiếu tiền. Nhưng mà, lý tưởng và công việc mà bao nhiêu người chúng tôi đang luôn cố gắng thực hiện sẽ bị anh hủy mất đó.”

Anh ta ngồi dậy trên giường, nheo mắt nhìn tôi, một lúc sau, lại tủm tỉm cười, nói: “Thôi đi, cô nghĩ cô là nhà giáo nhân dân đấy à?”

Tôi đứng bên ngoài cửa nhà Sùng Quang, cả dãy hành lang trải thảm cao cấp, ánh đèn vàng chiếu rọi khiến khung cảnh càng thêm xa hoa lộng lẫy. Tôi không biết phải làm thế nào.

Tôi ngồi phệt xuống bên cạnh cửa, rút khăn giấy trong túi ra lau nước mắt.

Lau xong, tôi rút điện thoại gọi cho Giản Khê. Tôi có cảm giác như từ trước đến nay Giản Khê đều diễn vai một pháp sư dịu dàng ấm áp, khi tôi bị tổn thương, lúc tôi bị ốm, lúc tôi rơi lệ, lúc tôi đau đớn, anh lúc nào cũng dùng giọng nói dịu dàng và đầy cuốn hút của mình khiến tôi vui vẻ và bình tâm trở lại.

Điện thoại đổ bốn năm lần chuông anh mới nghe máy, tôi cầm điện thoại không nói gì. Giản Khê khe khẽ hỏi: “Sao vậy em?” Tôi cắn môi lắc mạnh đầu, sau đó mới nghĩ ra tôi có lắc đầu anh cũng không nhìn thấy, nên đành kiềm chế cố không để giọng mình nghe ra vẻ quá nghẹn ngào, nói: “Không sao, em chỉ nhớ anh thôi.”

https://thuviensach.vn

Đầu bên kia Giản Khê cười khe khẽ, sau đó nói: “Anh đang có chút việc, thôi nhé, lát nữa anh gọi cho em.”

Tôi gật gật đầu, tắt máy.

Tôi ngồi ngây ra ngoài hành lang, ánh sáng từ những ô cửa sổ trên cao rọi vào đã tối dần từng chút từng chút một, sắp 6 giờ rồi, cho dù tôi có cầm được bản thảo mang về công ty trước lúc 6 giờ thì bên kia cũng không kịp bình bản đối chiếu. Tôi co mình lại, không biết nên làm thế nào. Màn hình máy di động của tôi vẫn tối, Giản Khê không gọi cho tôi nữa.

Tôi đang nghĩ xem sẽ báo Kitty biết tôi không lấy được bản thảo như thế nào, đồng thời đã tính toán đến chuyện xin thôi việc, thì Kitty gọi điện thoại tới. Vừa mới nghe đã thấy giọng nói không kìm được phấn khích của cô, Kitty bảo cô đã thỏa thuận được với công ty chế bản nhận lời hôm nay có thể đợi chúng tôi tới 9 giờ. Tin tức ấy khiến tôi hăng hái trở lại. Kitty đã có thể xử lý được công ty chế bản, vậy thì tôi cũng có thể xử lý Sùng Quang.

Tôi cũng đã nghĩ rồi, bây giờ tôi sẽ xông lên, kề dao vào cổ anh ta, nếu vẫn không chịu viết bà đây sẽ ấn lưỡi dao! Dù gì thì cũng chết! Tôi phải lôi một người làm đệm lưng chứ!

Tôi đang chuẩn bị nhổm dậy, cánh cửa đột ngột mở ra.

Sùng Quang đứng ở cửa, dáng vẻ như muốn đi ra ngoài. Anh ta nhìn thấy tôi vẫn ngồi ngoài cửa thì hơi kinh ngạc. Tôi đứng dậy, vốn định kìm nén giọng điệu và tâm trạng của mình để nói chuyện hẳn hoi với anh ta lần cuối, sau khi thương lượng thất bại, sợ rằng tôi sẽ phải phạm tội, nhưng vừa muốn mở miệng, cổ họng lại bỗng nghẹn ngào.

Anh ta nhìn hai mí mắt mọng đỏ của tôi, không nói gì, giây lát sau, anh ta mới bảo: “Cô chờ đấy.” Sau đó quay người đi vào phòng, mấy phút sau,

https://thuviensach.vn

anh ta đi ra, đưa cho tôi một cuốn sổ tay: “Trong này có một bài tôi viết tay, nếu các cô muốn dùng, thì đem đi.”

Tôi như người bất ngờ trúng xổ số giải đặc biệt, xúc động giằng cuốn sổ khỏi tay anh ta, sau đó quay người chạy về phía thang máy, vừa bấm nút mở cửa thang máy, đã nghe tiếng anh ta cười khẽ đằng sau.

Tôi quay đầu lại, anh ta vẫy vẫy tay với tôi, nói: “Chuyển lời của tôi đến Cung Minh, bắt đầu từ tháng sau, tôi không viết nữa nhé.”

Niềm vui của tôi phút chốc vụt tắt, tôi sửng sốt đứng lại, cửa thang máy kính coong mở ra, tôi vẫn không phản ứng gì.

Tôi không dám tin vào tai mình nữa, vội hỏi: “Vì sao?”

Dưới ánh đèn vàng vọt, khuôn mặt xanh xao của anh ta lộ vẻ buồn bã, anh ta vỗ vỗ vào bụng, cười nói: “Tôi bị viêm dạ dày. Bác sĩ bảo tôi nghỉ ngơi.”

Nụ cười của anh ta trông dịu dàng giống như nụ cười của bất kỳ anh chàng trẻ tuổi đẹp trai nào, nhưng, không biết là do nước mắt khiến ọi thứ trong tầm nhìn của tôi mờ đi, hay do ánh đèn vàng trong hành lang khiến lòng thương cảm, tôi cảm giác như anh ta đang nhỏ lệ u buồn.

Thang máy chợt đóng cửa, rồi đi xuống.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 6C

Đường Uyển Như ngồi thẫn thờ trong phòng thay đồ.

Ánh đèn sáng trắng in cái bóng cô độc của nó xuống sàn nhà, nó cũng không biết tâm trạng của mình bây giờ là buồn hay là cái gì đó khác.

Có điều, lúc nhìn thấy Vệ Hải vẫn đến sớm luyện tập như mọi khi, nhưng cả buổi chẳng nở nụ cười nào, trái tim nó như bị kim châm không biết bao nhiêu lần. Nó ngẫm nghĩ liệu sáng nay mình từ chối Vệ Hải có quá ích kỷ không? Nó cảm thấy giờ đây mình giống một mụ phù thủy ác độc trong các câu chuyện cổ tích, hoặc là kẻ thứ ba đáng chết trong tất cả những bộ phim tình cảm.

Những giờ giải lao, Vệ Hải đều ngồi bên rìa sân trầm ngâm nhắn tin. Mồ hôi từ mớ tóc mai trước trán nhỏ xuống, rơi cả xuống màn hình điện thoại, anh kéo vạt áo lau nhẹ. Đường Uyển Như nhìn rất chăm chú. Vì vậy, nó cũng nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng mong chờ tin nhắn trả lời của Vệ Hải, anh nhìn riết vào màn hình, nhưng màn hình điện thoại mãi vẫn không sáng lên.

Đường Uyển Như thay xong quần áo bước ra khỏi nhà thể chất, đã thấy Vệ Hải chuẩn bị dắt xe ra.

Dưới ánh chiều tà, nửa khuôn mặt của anh khuất vào bóng tối, nửa còn lại lộ ra trong ánh sáng, vẻ rất suy sụp. Anh nhìn Đường Uyển Như, gượng gạo cười chào, rồi xoay người đi ra ngoài. Đi được hai bước anh bỗng dừng sững lại, khi trông thấy người con gái đang chờ trước cửa nhà thể chất.

https://thuviensach.vn

“Vệ Hải!” Cô gái ấy gọi to. Nhìn từ xa không thấy mặt mũi cô gái, nhưng có thể nhìn ra được mái tóc dài tha thướt cùng thân hình nhỏ nhắn, chiếc váy rất đẹp, trông dịu dàng khôn tả.

Đường Uyển Như thấy Vệ Hải vứt xe sang một bên, sải bước chạy tới, ôm chặt cô gái vào lòng. Tiếng cười của cô gái nghe thật ngọt ngào trong bóng tối. Xen lẫn tiếng cười có cả giọng nói trầm trầm của Vệ Hải, đang nói “xin lỗi”, “em đừng trách anh nhé”.

Đường Uyển Như đứng dưới cột đèn đường cách chỗ họ hơn hai mươi mét. Ánh đèn thu bóng nó nhỏ bằng một chấm đen.

Nó dõi theo bóng dáng cao lớn của Vệ Hải, cả đôi cánh tay ôm vòng quanh cô gái, giống như đang xem một bộ phim lãng mạn. Nó xúc động, chảy nước mắt, nhưng lại cảm thấy không phải vì đau lòng.

Nó nhìn Vệ Hải và cô gái ấy bước đi, dưới ánh đèn đường, Vệ Hải dang rộng cánh tay dài và chắc chắn vòng qua vai cô gái. Đường Uyển Như thậm chí đột nhiên cảm thấy mình chính là cô gái kia, giống như khi xem phim, nó luôn tưởng tượng mình là nhân vật nữ chính. Nó thậm chí cảm giác mình ngửi thấy mùi mồ hôi sau khi tắm xong thật tươi mới phả ra từ vai Vệ Hải.

Nó đứng cạnh chiếc xe đạp Vệ Hải bỏ lại, dưới ánh sáng vàng vọt của đèn đường, nhìn bóng họ biến mất vào bóng tối phía xa.

Cố Ly bảo lái xe dừng lại trước cửa hàng Dolce & Gabbana số 6 phố Bund, chọn một chiếc khăn lụa màu trắng ở khu trang phục nữ, bảo nhân viên cửa hàng gói lại, đây là món quà duy nhất của Cố Nguyên mà nó làm mất, giờ mua bù vào, vậy là mọi thứ xong xuôi. Nó đón cái túi từ tay nhân viên bán hàng, sau đó bấm máy gọi cho Cố Nguyên.

“Anh đến chưa?”

https://thuviensach.vn

“Đến rồi. Nhưng không muốn đi ăn lắm, hay là hóng gió ở bờ sông thôi nhé?” Giọng Cố Nguyên trong điện thoại nghe có vẻ khàn đi.

“Được.” Cố Ly ngắt điện thoại, bỏ gói khăn lụa vào trong cái túi giấy to đùng nó mang theo, bước về phía bờ sông bên kia đường.

Từ xa nó nhìn thấy Cố Nguyên, anh đứng trên bờ sông, ngây người dõi nhìn những tòa nhà chọc trời san sát trên đường Lục Gia Chủy bên kia sông. Từ vị trí này có thể nhìn thấy ngôi nhà của gia đình anh, ánh sáng vàng vọt hắt từ ô cửa sổ nhỏ xíu kia biến thành một chấm sáng tí tẹo giữa rừng nhà trong khu Lục Gia Chủy khổng lồ.

Cố Ly xách túi giấy bước sang. Nó thấy tóc Cố Nguyên rối bù trong gió. Anh chỉ mặc áo sơ mi trắng và gilê màu đen, có vẻ quá phong phanh trong tiết trời tháng Tư.

Cố Ly mở miệng gọi tên anh.

“Trông khí sắc em khá đấy chứ.” Cố Nguyên cúi đầu, mỉm cười nhìn Cố Ly.

“Gần đây dùng loại dưỡng da mới.” Cố Ly cũng mỉm cười đáp lời. Đúng như dự đoán của Cố Nguyên, Cố Ly bao giờ cũng có thể tìm ra nguyên nhân của tất cả mọi chuyện một cách lý trí và lý tính nhất. Giống như chuyện khí sắc tốt, tuyệt đối không phải do tâm lý tốt xấu, mà chỉ là vì đã sử dụng sản phẩm dưỡng da tốt.

Cố Nguyên đút tay vào túi quần, nhìn Cố Ly ngay trước mắt, không nói thêm nữa. Sắc trời tối dần, cảnh quan trên phố đã sáng rực đèn đuốc, ánh sáng của dòng xe cộ và sóng nước ven bờ khiến cả con phố biến thành một dòng sông màu vàng óng ánh. Cố Nguyên nhìn Cố Ly, không dằn nổi lòng muốn đưa tay ôm lấy nó.

https://thuviensach.vn

Anh vừa định mở miệng, Cố Ly đã đưa cái túi giấy ra trước mặt, nói: “Trả anh.”

Cố Nguyên đón lấy, trầm ngâm hỏi: “Đây là gì hả?”

Cố Ly cười, vén mái tóc bị gió thổi tung ra sau tai, nói: “Các thứ lúc trước anh tặng em, bây giờ trả lại hết.”

Tay Cố Nguyên sững lại ở khoảng trống giữa hai người, không nhúc nhích, anh vẫn giữ được nụ cười vừa rồi. Sau mười mấy giây đờ đẫn, anh nhẹ nhàng giơ tay lên, ném cái túi giấy xuống dòng sông bên ngoài lan can.

Cố Ly quay đầu đi, nhìn sóng nước cuộn lên mấy đợt nhấn chìm cái túi giấy xuống đáy sông. Nó quay đầu lại, cười với anh, không nói gì. Nó như lại được nhìn thấy một Cố Nguyên mình quen thuộc hồi nào, một Cố Nguyên lạnh lùng, lý tính, tàn khốc mà mình mê đắm.

Cố Nguyên nhìn chằm chằm vào Cố Ly, hai người sao mà giống nhau đến thế. Đằng sau có một công nhân vệ sinh môi trường vừa huýt còi chạy đến, vừa lớn tiếng quát “sao lại tùy tiện vứt đồ xuống sông”. Cố Nguyên rút trong túi áo ra hai tờ một trăm tệ, xoay người, lẳng lặng nhét vào túi áo ngực ông ta. Người này lập tức không huýt còi nữa, quay lưng chạy đi.

Cố Ly thu tất cả vào trong mắt, trái tim như bị xát muối, vừa đập, vừa rỉ ra thứ chất lỏng mằn mặn.

Cố Nguyên xoay người lại gật đầu mỉm cười với Cố Ly, nheo mắt, không nói gì, rồi quay bước về phía lan can bên đường cái.

Cố Ly nhìn bóng dáng cao lớn của anh, mí mắt bị gió sông thổi đỏ lự.

Cố Nguyên đứng bên rìa đường gọi xe, không nhìn ra dáng vẻ của anh là đau buồn hay vui sướng. Tê dại, lạnh lùng, tựa như đeo mặt nạ. Lúc anh khẽ quay đầu lại, nhìn thấy Cố Ly mắt mọng đỏ bước về phía mình. Trái

https://thuviensach.vn

tim anh đau đớn như bị vò xé. Anh nhìn thấy người con gái bề ngoài mạnh mẽ nhưng nội tâm lại vô cùng tinh tế mà mình yêu đã sắp được sáu năm, cảm giác như bản thân sắp vứt bỏ khôi giáp đầu hàng. Anh dụi mí mắt đã đỏ lự, nhẹ nhàng dang tay ra.

Vậy mà cảnh tượng chờ đợi anh là, Cố Ly đi lướt qua anh, mắt không liếc ngang, sau đó mau chóng chui vào chiếc xe BMW màu đen dừng đợi bên đường. Cố Nguyên cứng đờ người, nhìn Cố Ly thản nhiên kéo cửa kính lên sau đó biến mất phía sau lớp kính cửa, mặt kính màu đen phản chiếu hình Cố Nguyên đầu tóc rối bù.

Cố Ly lên xe xong thì bảo tài xế: “Lái đi.”

Người lái xe quay đầu lại hỏi: “Cô đi đâu ạ?”

Cố Ly bình tĩnh nói: “Anh cứ lái đi.”

Đợi đến khi bóng Cố Nguyên biến mất đằng sau, Cố Ly mới ngả đầu dựa lên ghế. Nó cắn chặt môi, mặt méo mó, nước mắt lặng lẽ lăn trên má.

Mỗi người bọn họ đều đã biến mất trong dòng sông bạc phát sáng ấy.

Tôi lên taxi phóng như bay về công ty, vừa định gọi điện báo với Kitty đã cầm được bản thảo, kết quả là vừa bấm máy gọi, điện thoại hết pin. Tôi nóng ruột mượn điện thoại của lái xe, lại phát hiện ra mình không hề nhớ số của Kitty hay của Cung Minh hoặc bất kỳ số điện thoại nào của công ty. Lại một lần nữa, tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ trước sự không chuyên nghiệp của mình.

Về tới công ty, tôi lao như phát điên lên văn phòng. Đứng trước mặt Cung Minh, vẫy vẫy cuốn sổ trong tay, nói với anh ta cuối cùng tôi đã lấy được bản thảo, tôi cảm giác mình sắp ngất xỉu vì thiếu dưỡng khí. Tôi kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, há miệng thở hổn hển. Cung Minh ngồi giữa một đống giấy tờ ngẩng đầu lên, nhìn tôi bình thản nói: “Không cần

https://thuviensach.vn

nữa. Kitty đã mang bài cô ấy viết đến công ty chế bản rồi.” rồi tiếp tục cúi đầu, nhìn tập văn bản trên tay.

Tôi thẫn thờ nhìn Cung Minh, ngây ra. Dường như anh ta cảm nhận được ánh mắt của tôi, lại ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút nghi hoặc: “Cô còn có việc gì nữa không?” Một giọt nước mắt rất lớn bỗng nhiên lăn dài trên má, tôi ôm cuốn sổ tay vào ngực, “Không có việc gì. Vậy tôi ra ngoài ạ.”

Tôi gục xuống trước máy tính, trán tì lên bàn phím, nước mắt từng hàng từng hàng chảy vào các kẽ phím. Cơ thể như bị rút hết sức lực, như một cái săm xe bỏ đi bị ném ra đường. Tôi không bị trách móc, cũng không bị sỉ nhục, chúng tôi đã hoàn thành công việc, vượt được cửa ải khó khăn, đáng lẽ tôi phải chúc mừng, phải vui sướng. Thậm chí tôi phải chạy ngay xuống cửa hàng Lawson dưới tầng mua lấy một chai rượu vang đỏ rẻ tiền đến công ty chế bản tìm Kitty và cụng ly chúc mừng. Nhưng tôi không biết mình làm sao nữa.

Nước mắt dồn dập nhòe nhoẹt trong tâm trạng đau thương, không ngừng tuôn ra từ thân thể tôi. Tôi cảm giác mình giống một đập nước khổng lồ chứa mức nước đã vượt quá giới hạn, cả cơ thể đều là nước mắt.

Tôi ngẩng đầu, mở cuốn sổ tay của Sùng Quang, đọc qua làn nước mắt một đoạn văn Sùng Quang viết bằng nét bút bay bướm.

Lúc tôi lau khô nước mắt, ngẩng đầu lên mới phát hiện Cung Minh đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào.

Tay anh ta xách cái túi giấy màu trắng, bên trong là một đôi giày cao gót đắt tiền. Anh ta gật đầu với tôi, trầm giọng nói: “Tặng cô.”

Tôi ngồi đó, quên cả đứng dậy, quên luôn cả đón lấy món quà. Tôi nhìn khuôn mặt lạnh lùng mà đẹp đến mức như toát lên chút tà khí ấy, không biết anh ta đang nghĩ gì. Vẻ mặt của anh ta ấm nóng hơn mọi khi một chút, nhưng đó có thể chỉ là ảo giác của tôi dưới ánh đèn vàng.

https://thuviensach.vn

Anh ta khẽ đặt cái túi giấy lên bàn, nói: “Lát nữa dọn dẹp bàn làm việc của tôi một chút, rồi về đi.”

Sau đó anh ta quay người bước đi. Không biết có phải là ảo giác, tôi cảm giác như nghe thấy một tiếng thở dài nhè nhẹ.

Tôi nhìn bóng Cung Minh mất hút trong hành lang, rồi đứng dậy vào phòng làm việc của anh ta.

Lúc cất dọn giấy tờ, tôi phát hiện ra một phiên bản anh ta tự làm bù cho chuyên mục bị thiếu, bài anh ta tự viết, ảnh anh ta tự chọn, trong trường hợp cả tôi và Kitty đều thất bại, anh ta sẽ là phương án cuối cùng.

Tôi quay đầu nhìn, đã không còn thấy anh ta nữa.

Cung Minh bước ra khỏi thang máy, đứng dưới tòa nhà, quay đầu ngước nhìn lên phòng làm việc. Ánh đèn in bóng Lâm Tiêu trên rèm cửa sổ. Anh ta khẽ cau mày, lộ ra đôi chút vẻ buồn bã, giống như nhân vật lạnh lẽo trên tranh sơn dầu đột nhiên sống dậy, tâm trạng lộ ra trên nét mặt xôn xao tựa như nước sông ấm áp.

Không ai biết anh ta đang nghĩ gì.

Anh ta đứng một lúc, cho đến khi âm thanh của tài xế lái xe lại gần đánh động. Dường như anh ta đã lại khôi phục vẻ ngoài quý tộc lãnh đạm như băng tuyết, lên xe, biến mất trong bóng đêm Thượng Hải đèn đuốc sáng rực.

Trên đường về trường, tôi cứ ngẫm nghĩ mãi về cầu nói của Sùng Quang. Anh ta nói…

Chúng ta sống trong vũ trụ mênh mông, bụi vũ trụ và bụi sáng của các dải tinh hà lơ lửng trong không trung, sự tồn tại của chúng ta còn nhỏ nhoi hơn chúng. Bạn không hề biết lúc nào cuộc đời đột ngột chuyển hướng, rơi

https://thuviensach.vn

vào vùng bóng tối đen ngòm như mực. Bạn bị nỗi thất vọng lôi xuống vực sâu, bạn bị bệnh tật kéo vào mộ huyệt, bạn bị giày vò tới nỗi khắp mình thương tích, bạn bị cười nhạo, bị chế giễu, bị ghét bỏ, bị oán hận, bị ruồng bỏ. Nhưng chúng ta vẫn luôn giữ trong mình một niềm hy vọng, giữ một trái tim đập không cam tâm từ bỏ. Trong nỗi tuyệt vọng to lớn, chúng ta vẫn cố gắng từng chút nhỏ nhoi. Nỗi không cam tâm từ bỏ biến thành những vì sao bé nhỏ trong bóng tối vô bờ. Chúng ta là những vì sao nhỏ bé ấy.

Ở một đầu khác của thành phố, tiếng máy móc của công ty chế bản vận hành lạch xạch. Nhân viên làm thêm giờ mặt mũi chán nản ngồi trông bên máy, một người trong số họ quay đầu lại muốn hỏi Kitty vài chỗ, kết quả phát hiện cô đang gục trên một chiếc sofa nhỏ, ngủ thiếp đi, trong tay cầm điện thoại, không hề bỏ xuống.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt cô trẻ trung và xinh xắn.

Khi tôi mở cửa phòng ký túc xá, bên trong tối om. Bọn họ vẫn chưa về.

Tôi ném túi trên sofa, với tay bật sáng đèn. Lúc ánh đèn rọi sáng căn phòng, tôi mới nhìn thấy Cố Ly và Uyển Như ngồi trên sofa.

Cố Ly ngồi khoanh chân, thẫn thờ. Đường Uyển Như ôm lấy cái gối tựa sofa, mắt sưng đỏ mọng.

Tôi khẽ khàng tới gần dựa vào Cố Ly, nằm xuống, đầu gối trên đùi Cố Ly. Nó vuốt tóc tôi, không nói gì. Chúng tôi đều không nói, cũng không muốn hỏi nhau xem đã xảy ra chuyện gì. Ba đứa chúng tôi lặng lẽ thẫn thờ trong căn phòng nhỏ bé.

Tôi ngắm trần nhà, lại muốn khóc. Tôi biết Cố Ly và Uyển Như chắc chắn đã có chuyện gì rồi, nhưng chính mình cũng chẳng còn sức lực để hỏi han. Tôi muốn ngủ một giấc, ngủ một giấc, ngủ ngon một giấc. Sau khi tất cả đã qua đi, chúng tôi đều sẽ vẫn là những cô gái trẻ trung tràn trề sức

https://thuviensach.vn

sống trong ánh mặt trời rực rỡ, những con người được nuông chiều trong cái thời đại thịnh vượng này.

Nhắm mắt một lúc thì nghe tiếng Nam Tương mở cửa.

Nó nhìn ba đứa tôi, cũng không nói gì. Nhè nhẹ ngồi xuống cạnh Đường Uyển Như, nhìn Cố Ly, rồi lại nhìn tôi, thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Cố Ly trả lời nó: “Không có gì. Đừng lo.” Vừa dứt lời, nó bỗng bật dậy khỏi sofa, suýt nữa thì hất tôi xuống đất. Nó săm soi khuôn mặt Nam Tương, hỏi: “Mặt cậu sao thế?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Nam Tương, nó vuốt bên má phải đỏ tấy, nói: “Không sao, vừa bị Tịch Thành tát ột cái.”

Vẻ mặt nó như đang cầu khẩn, không đợi Cố Ly nói đã ngắt lời trước: “Cậu đừng mắng tớ. Trong tủ lạnh có đá không? Mặt rát quá.”

Cố Ly đứng dậy, dõi mắt nhìn Nam Tương đến hai phút mà vẫn không nói gì. Chúng tôi đều không dám lên tiếng. Uyển Như và tôi cúi đầu nhìn nền nhà, đều sợ Cố Ly nổi giận. Một lát sau, Cố Ly nói: “Có.” Sau đó nó quay người đi đến chỗ tủ lạnh, cầm cái túi nhựa bỏ mấy viên đá vào, lấy khăn bông bọc lại, mang tới ngồi xuống cạnh Nam Tương, áp vào bên má bị đau.

Nam Tương nhắm mắt, dòng lệ nóng bỏng lăn xuống rơi trên mu bàn tay Cố Ly.

Tôi không chịu nổi không khí đau thương như thể sắp đến ngày tận thế trong gian phòng này nữa, đứng dậy đi vào nhà tắm, tựa khung cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Trên trời lơ lửng vầng trăng tròn cực lớn, ánh sáng lạnh lẽo biến cõi nhân gian thành một màn kịch bị thương. Rõ ràng mới chỉ là một ngày ngắn ngủi trôi qua, mà sao giống như một thế kỷ dài dằng dặc.

Tôi cầm điện thoại đã sạc đầy pin ở công ty, gọi điện cho Giản Khê. Thứ Hai Giản Khê không có giờ học, tôi rất muốn gặp anh.

Điện thoại đổ chuông hai tiếng thì được nghe, giọng nói dịu dàng của Giản Khê cất lên.

“Ngày mai anh tới gặp em đi, mấy hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá.” Tôi ngồi xuống nắp bồn cầu nói nhỏ với anh.

“Ừm,” Giản Khê khẽ ngừng lại, như đang tìm cái gì, giây lát sau mới nói tiếp, “Ngày mai không được rồi, cả hôm nay và ngày mai anh đều có việc, làm xong rồi anh sẽ tới gặp em. Được không?”

Tôi gật gật đầu, sau đó ngắt máy.

Vầng trăng khổng lồ như một tấm phông nền tuyệt đẹp, cả Thượng Hải đều nằm dưới tấm phông ấy.

Giản Khê đang trong phòng hoạt động tập thể của trường, anh co đôi chân dài ngồi trên nền đất, nữ sinh trước mặt quỳ trước một tấm vải vẽ rộng, đưa bút hoàn thành nốt bức tranh quảng cáo. Trên khuôn mặt nghiêng nghiêng thanh tú, một vài sợi tóc cứ rơi xuống, vì tay cô còn màu vẽ, nên mấy lần dùng mu bàn tay đều không sao vén tóc ra sau vành tai được.

Giản Khê ngồi một bên, trong lòng ngứa ngáy như bị kiến đốt, muốn giơ tay ra giúp cô vén tóc ra sau vành tai. Cuối cùng, anh khẽ hắng giọng, nhoài người ra, đưa tay vuốt tóc giúp cô.

Cô quay đầu lại, gật đầu cười cảm ơn, nhưng bỗng nhanh chóng đỏ mặt.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh đèn vàng, khuôn mặt của Giản Khê cũng lập tức đỏ lên.

Gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, cuốn đi hơi ấm trên da. Giản Khê nhìn tấm lưng gầy nhỏ của cô, chiếc áo sơ mi mỏng manh của cô, trong tim trỗi lên cảm giác khó nói thành lời.

Anh nhúc nhích cơ thể cứng đờ, nghĩ một lúc lâu, cuối cùng nghiến răng, cởi chiếc áo khoác của mình, đưa cho cô gái, "Lâm Tuyền, cầm lấy này."

Cô gái quay đầu lại, nhìn thấy Giản Khê chỉ mặc áo trong, bộ ngực và bờ vai vạm vỡ của anh hắt ra một màu vàng nhạt dìu dịu dưới ánh đèn. Cô thấy chàng trai xưa nay vẫn luôn cười tươi rạng rỡ với mình khẽ đỏ mặt. Nét mặt anh toát lên vẻ dịu dàng chân thật trong màn đêm.

Cô lau màu vẽ trên tay, nhẹ nhàng khoác chiếc áo của anh lên người.

Mùi cỏ cây bám trên lồng ngực.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 7A

CHƯƠNG 7

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Tháng Năm, Thượng Hải từ từ bước vào mùa hạ.

Hơn 5 giờ, trời đã sáng rõ. Để ứng phó với tình trạng thời tiết xấu đi này (...), tôi và Nam Tương âm thầm mua hai cái bịt mắt bằng lụa trên mạng, chuẩn bị tối nào đi ngủ cũng đeo vào, như vậy, dù cho có ngủ đến 12 giờ trưa cũng sẽ không lo bị ánh sáng ngoài cửa sổ ảnh hưởng. Huống hồ, từ một năm trước, tôi và Nam Tương đã đổi rèm cửa sổ phòng ngủ thành loại vải dày bịch không lọt sáng, hơn thế nữa, lớp ngoài cùng còn thêm một lượt bạt UV cách nhiệt. Do đó, lúc cần thiết có thể thẩm vấn phạm nhân trong phòng của tôi và Nam Tương cũng không vấn đề gì. Có câu hát gì nhỉ, “tôi nhắm mắt là trời tối”...

Nhưng, từ hôm đầu tiên chúng tôi nhận được cái bịt mắt, liền đã bị Cố Ly phát hiện. Nó vừa uống hồng trà Thụy Điển mang từ nhà đi (hoàn toàn không phải loại trà túi tôi và Nam Tương mua ở siêu thị, mà là loại lá trà đựng trong hộp sắt kiểu cổ điển, dùng một loại ấm lọc chuyên dụng để pha, mỗi lần muốn uống hai chén trà Cố Ly đều phải lách cách mất nửa tiếng đồng hồ, tôi và Nam Tương đều cảm thấy, đây không phải cách sống mà người bình thường có thể chịu đựng), bắt đầu phê phán thứ đồ này, còn nó quả thực không sao dung thứ nổi cái sự đến tận 12 giờ trưa vẫn còn ngủ được.

https://thuviensach.vn

“Thế này đúng là gây ảnh hưởng đến sự phát triển của nền kinh tế, cậu có biết không, kinh tế Trung Quốc đã bị loại người như các cậu làm cho trì trệ, các cậu nên cảm thấy xấu hổ.” Nó nghiêm túc đúc kết quan điểm. Tôi và Nam Tương len lén đút cái bịt mắt vào túi áo.

Cũng sáng hôm đó, Cố Ly bước vào phòng với ý đồ lôi chúng tôi đi ăn sáng, nó nhìn thấy hai đứa con gái đeo hai cái bịt mắt như đeo kính, ngủ li bì không sao tỉnh nổi, liền nổi giận đùng đùng. Trong cơn mơ màng, tôi tưởng bị rơi vào một trận ẩu đả, tỉnh ra được thì khắp mình mẩy đã đau nhức đến ê ẩm. Nam Tương và tôi đều có chung cảm giác này, nó bước ra khỏi phòng còn ấm ức nói với tôi: “Lâm Tiêu, tối qua tớ mơ thấy bị đánh, sợ quá.”

Ngồi ăn trứng ốp la và uống cà phê trong nhà hàng đồ Tây cùng chúng tôi, Cố Ly mới phát hiện thì ra mới 6 giờ kém bảy phút. Trời vừa sáng.

Lúc ấy, Đường Uyển Như còn đang say giấc trong phòng ký túc.

Cố Ly không gọi nó. Từ hồi Uyển Như phun ra một loạt ngôn từ liên quan đến kinh nguyệt và chuyện lộ ngực, bôi gio trát trấu vào mặt chúng tôi, chúng tôi đều thận trọng và cảnh giác với việc xuất hiện cùng Uyển Như ở nơi công cộng.

Đặc biệt là Cố Ly, nó khó chấp nhận nổi chuyện vừa dùng dao ăn cắt sườn bò, vừa nghe một mụ đàn bà ngồi bên cạnh lải nhải về vú của cô ta. Cho nên, Cố Ly lẳng lặng kéo tôi và Nam Tương khỏi ký túc. Lúc ra khỏi cửa, tôi thò đầu liếc vào giường Uyển Như, cái kiểu ngủ say dang tay giạng chân lại còn trợn cả lòng trắng ra của nó khiến tôi hơi lo lắng. Nam Tương xỏ giày, quay sang hỏi nhỏ tôi: “Này, Uyển Như chắc không bị Cố Ly đánh thuốc đấy chứ...” Tôi vừa cào tóc, vừa trả lời nó: “Tớ thấy rất có khả năng đấy.”

https://thuviensach.vn

Cố Ly vừa ăn, vừa lật tờ báo sáng nhà hàng vừa đưa tới. Tôi không cần mở mắt cũng biết nó đang xem trang kinh tế tài chính, trên mặt báo là một cột lớn dày đặc con số khiến tôi nhìn đã chỉ muốn chết đi cho xong. Tôi dứt khoát nhắm chặt mắt, thôi thì khuất mắt trông coi.

Nam Tương giống tôi, cũng nhắm mắt, cầm dĩa chọc trứng đưa vào mồm. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, tôi thậm chí còn cảm thấy nó đang nói mơ.

Mấy ngày này, tôi, Nam Tương, và cả Uyển Như đều chưa hồi phục sau những tổn thương từ tháng trước. Tôi và Nam Tương cứ nằm cuộn tròn trên sofa, kề tai nhau thì thà thì thầm. Thi thoảng nó giúp tôi xoa đầu, vỗ lưng, hoặc tôi lấy khăn giấy giúp nó lau nước mắt, nó vuốt ve đôi bàn tay tôi. Mỗi lần Cố Ly đi ngang phòng khách lấy nước, nó đều lườm một cái rồi nói "get a room".

Biểu hiện của Đường Uyển Như thì thật khó mà đánh giá nổi. Đặc biệt là một hôm tôi mở cửa, thấy nó ngồi trên sofa, nước mắt vòng quanh đọc cuốn Kim các tự của Mishima Yukio. Nói thực lòng, tôi kinh hãi, cảm giác ấy không khác gì trông thấy Cố Ly cầm micro say sưa hát bài Bé bé bằng bông.

Nhưng thực tế chứng minh cuốn sách không phải của nó, tối hôm đó sau khi lục lọi tủ cả tiếng đồng hồ trong phòng, Nam Tương hỏi tôi: "Cậu có nhìn thấy cuốn Kim các tự của tớ đâu không?"

Nhưng Cố Ly thì không cho phép mình chìm đắm vào trạng thái sống tiêu cực và thất vọng như vậy. Cuộc đời nó giống một chiếc máy vi tính hàng ngày định giờ diệt virus, bảo đảm duy trì vận hành chính xác tốc độ cao. Nó nhìn khuôn mặt rầu rĩ ủ ê của tôi, hậm hực nói: "Cái mặt cậu như vậy, chuẩn bị đi thử vai phim Quỳnh Dao hả?"

https://thuviensach.vn

Nam Tương từ nhỏ đã sợ Cố Ly, vì thế, mỗi lần xuất hiện trước mặt Cố Ly, nó đều mặt mày sáng trưng, tinh thần quắc thước chẳng khác nào bà má trong mấy vở kịch chiếu trên tivi, xem ra rất giống dáng vẻ của những người bệnh độ vài phút sau thì tạ thế. Do vậy, cơn giận dữ của Cố Ly thường trút cả vào tôi. Nhưng Cố Ly vừa đi khỏi, Nam Tương lại ủ rũ trở lại, lại cùng tôi chải tóc cho nhau, chia sẻ tâm sự đau xót. Lúc cần thiết nó cũng sẽ gục vào lòng tôi khóc tu tu, đôi bên lau nước mắt nước mũi cho nhau. Chỉ là nếu cảnh tượng này mà bị Cố Ly trông thấy, cũng không loại trừ khả năng tôi và Nam Tương sẽ bị nó mưu sát.

Cố Ly giơ tay xem đồng hồ, nói với tôi 6 giờ rưỡi rồi.

Tôi giật mình mở choàng mắt, bên cạnh Nam Tương vẫn điềm tĩnh cắt trứng, hai mắt khép hờ, hưởng thụ mộng cảnh ngọt ngào. Vào phút ấy tôi rất hận hai đứa nó.

Quy định chạy thể dục buổi sớm của trường tuyệt đối có thể xếp vào một trong ba việc bị mọi sinh viên căm ghét nhất. Nam Tương lợi dụng dung mạo xinh xắn đáng yêu của nó dụ dỗ một cậu sinh viên lớp dưới phụ trách việc điểm danh, cho nên hàng ngày cứ yên tâm cao gối mà ngủ. Cố Ly liên tục ba năm là “chiến sĩ Nhân dân tệ” một lần nữa chứng minh lý luận của nó: tiền là vạn năng. Còn Đường Uyển Như vốn dĩ là sinh viên thể thao, đương nhiên không cần tham gia.

Tôi đau khổ muốn chết, bỏ lại trứng ốp la, buông ra câu “Tớ hận các cậu,” rồi đứng dậy chuẩn bị đi. Nam Tương nhắm mắt, làm ra vẻ an nhàn nói với tôi: “Ngoài mẹ đẻ ra, có ai mà cậu không hận đâu chứ.”

Lúc tôi đứng dậy, Cố Ly cũng đứng lên, nói: “Tớ đi cùng cậu.”

Nam Tương bỗng tỉnh táo trong nháy mắt, nói bằng giọng minh mẫn lạ thường: “Ai trả tiền?”

Cố Ly lườm một cái, “Tớ trả rồi.”

https://thuviensach.vn

Nam Tương rất hài lòng với câu trả lời này, nhắm mắt lại tiếp tục ăn trứng.

Sau mười lăm phút chạy vòng quanh hồ nhân tạo trong trường, đầu óc tôi cuối cùng cũng tỉnh táo ra trong hơi sương lạnh buốt, đồng thời cũng hiểu ra vì sao Cố Ly lại chạy cùng tôi. Chủ tịch Mao đã dạy, trận nào không chắc thì ta không đánh, Cố Ly từ trước tới nay chưa bao giờ làm việc vô nghĩa. Nó đang muốn moi chuyện của Nam Tương và Tịch Thành từ miệng tôi.

“Tớ không biết mà, mấy hôm nay tớ đều ngủ sớm, tớ còn download mấy đĩa nhạc mới, cứ nghe suốt, buổi tối cũng chẳng chuyện trò gì với Nam Tương, cậu biết mà, nó lên mạng rất muộn…” Tôi vừa chạy vừa trấn tĩnh nói.

Cố Ly cười nhạt một tiếng, nó dùng một phần tư khóe mắt liếc tôi, nói: “Lâm Tiêu, mỗi lần cậu nói dối, sẽ đều bịa ra các tình tiết hết sức rõ ràng thấu đáo, chỉ có một ý ‘tớ không biết’, lần nào cậu cũng có thể nói thành một bài tiểu luận dài ba trăm chữ.”

Tôi nhìn khuôn mặt trang điểm kỹ càng của Cố Ly (Chết tiệt, hơn 5 giờ sáng cũng có thể trang điểm hoàn hảo cả khuôn mặt, ngươi có mấy cánh tay chứ? Ngươi có phải là người không hả? Tối qua ngươi không tẩy trang à? Sao không đi đóng phim cho rồi?), mà tắc tị, cảm thấy trước mặt cô ả Bạch Xà này, mình chỉ là một con giun nhỏ.

Tôi hít sâu một hơi, vuốt ngực nói: “Nói cho cậu cũng được, nhưng cậu phải hứa là không ra tay với tớ hoặc Nam Tương đấy nhé.”

Cố Ly khinh miệt đáp: “Tớ chưa bao giờ đánh người.”

“Thôi đi ạ, lần trước không biết kẻ tiện nhân nào đã rứt đứt của tớ mười mấy sợi tóc.”

https://thuviensach.vn

“Là Đường Uyển Như.” Cố Ly vô cùng bĩnh tĩnh nhìn tôi bốc phét, mắt không hề chớp.

Lúc chạy về đích, tôi định học cách của Nam Tương, tấn công bằng sắc đẹp. Tôi chọn một cậu chàng mặt đầy mụn trứng cá, da nhờn bóng trong đám ở hội sinh viên phụ trách điểm danh, bởi vì xuất phát điểm càng thấp khả năng thành công càng cao, tôi không thể nào ngay lập tức chọn ra một gã nhất nhì trong đội điền kinh được, số gái đẹp người ta từng gặp còn nhiều hơn số xu xèng tôi tích trữ ấy chứ.

Tôi giả giọng Lâm Chí Linh véo von nói với cậu chàng thật nhiều, tóm lại ý chính là: “Bạn có thể đánh dấu hết các buổi sau ình luôn một thể không?” Cậu chàng ngẩng đầu nhìn tôi rất lâu, tôi cũng không ngừng thể hiện các kiểu tư thế thẹn thùng, chỉ thiếu nước gác chân lên người cậu ta nữa thôi, sau rốt, cậu ta không nói một lời quay đầu đi mất.

Tôi tròn mắt há hốc miệng đứng nguyên tại chỗ, hồi lâu sau mới tỉnh, ý thức được mình đã thất bại. Trong khoảnh khắc ấy, tôi thấy mình đã bị tổn thương sâu sắc. Nếu nhất định bị tổn thương, tôi thà chạy đi tìm một chàng đẹp trai trong đội chạy cự ly ngắn, cái mặt chi chít mụn trứng cá kia, nhìn giống y như một quả vải, cái đồ… tinh tướng!

Cố Ly cảm thông đứng bên cạnh, vẻ mặt sung sướng trên sự đau khổ của người khác, nó giở “xoành xoạch” tờ báo trong tay, tâm trạng cực kỳ hoan hỉ, hỏi tôi: “Lát nữa cậu có tiết học không?”

Tôi mở thời khóa biểu, tiết học thứ nhất hôm nay lúc 12 giờ 15. Cố Ly vô cùng hài lòng, giơ ra một trang báo, chỉ vào một cái quảng cáo trên đó rồi bảo tôi: “Cậu không cảm thấy trung tâm SPA bằng thủy liệu pháp mới mở này trông rất hấp dẫn sao? Lại còn nằm ở ngay cạnh cổng sau trường nữa.”

Tôi lập tức phấn chấn tinh thần: “Ai trả tiền?”

https://thuviensach.vn

Cố Ly nói: “Tớ.”

Thế là, tôi lập tức bấm ngay số điện thoại của Nam Tương, gọi nó mau chóng tập hợp. Nó hỏi một câu giống hệt tôi: “Ai trả tiền?”

Chúng tôi âm thầm mò ra cổng sau - gần đây số lần chúng tôi bỏ rơi Đường Uyển Như ngày càng nhiều. Lúc bước chân ra khỏi cổng trường, đột nhiên nhìn thấy Đường Uyển Như tay xách một túi bánh trôi Tàu, tóc buộc túm đứng trước mặt. Trên tóc là một sợi dây thun màu đỏ rất to....

Đường Uyển Như lập tức gia nhập đội quân SPA.

Trên đường đi, tôi để ý thấy mặt mũi Cố Ly và Nam Tương có vẻ trầm trọng.

Song Đường Uyển Như hình như đang vui, tuy rằng tối qua nó vẫn ngồi ở phòng khách vừa đắp mặt nạ, vừa khóc lóc chuyện Vệ Hải không cảm nhận được tình yêu thầm kín của nó, nhưng trông sắc mặt bây giờ, có vẻ nó đã hồi phục. Nhưng có khi đó chỉ là phút bùng lên của ngọn đèn trước khi phụt tắt. Nói thực lòng, bao nhiêu năm nay tôi vẫn không thể nào lý giải được hành vi kỳ quặc của Đường Uyển Như, triết lý sống và động lực trong cuộc sống của nó đều vượt xa khỏi phạm trù tri thức của tôi. Nam Tương từng nói nếu Nhà nước chịu bỏ ra một chút tinh lực nghiên cứu kỹ Đường Uyển Như, vậy thì chẳng cần lãng phí bao nhiêu công sức phát đi sóng tín hiệu gì gì đó ra ngoài vũ trụ để liên lạc với người ngoài hành tinh, chỉ cần bảo Đường Uyển Như gửi tin nhắn cho bọn họ là được rồi.

Trong trung tâm SPA thủy liệu pháp mới mở, đâu đâu cũng là ánh đèn hồng và các đồ gia dụng màu hồng phấn, phong cách lãng mạn tuyệt đối của thiếu nữ, chỗ nào cũng thấy rèm cửa sổ màu hồng và nến hồng, thậm chí bệ toilet cũng màu hồng luôn. Đường Uyển Như ngả người lên sofa trong một tư thế quái dị hết sức - nói thực tôi còn không rõ nó nằm hay đứng nữa, có lẽ hơi giống kiểu trồng cây chuối... Tư thế của nó hết sức

https://thuviensach.vn

phản nghịch - nó ôm lấy cái gối tựa hình trái tim màu hồng, nói một cách thẹn thùng: “Cái này đáng yêu thế... người ta thích quá...”

Cố Ly đứng cạnh tôi, ọe khan một tiếng... Tôi thấy mặt nó đã trắng bệch, hết sức khó chịu.

Nam Tương bịt tai bước thẳng vào phòng thay đồ luôn, vờ như không quen biết chúng tôi.

Tôi cũng lập tức bỏ rơi Đường Uyển Như, dìu Cố Ly trông như sắp ngất đến nơi, đi vào phòng thay đồ tắm.

Tắm xong ra, cô nhân viên phục vụ ăn mặc như y tá nhiệt tình dẫn dắt chúng tôi, giới thiệu các dịch vụ. Ánh mắt tôi và Cố Ly đều bị thu hút bởi mục ghi “Mát xa tinh dầu ngực và tuyến vú”. Đặc biệt là dòng chữ bên dưới “Tác dụng giúp ngực săn chắc, đàn hồi tốt, ngăn ngừa các bệnh nữ giới trẻ thường gặp như tắc nghẽn tuyến vú. Đồng thời, có thể thúc đẩy bầu vú phát dục một lần nữa.”

Nói thực lòng, cả tôi và Cố Ly đều bị câu cuối cùng đánh động. “Phát dục một lần nữa”, cách nói này nghe giống như “xổ số giải đặc biệt”, hết sức quyến rũ lại vô cùng không tưởng.

Chúng tôi từng nghe thấy Giản Khê và Cố Nguyên thảo luận về bộ ngực. Kết luận của họ từng khiến tôi và Cố Ly chiến tranh lạnh với họ hai tuần lễ.

Tôi và Cố Ly lập tức nhìn nhau, rồi ngoảnh mặt ra góc tường, ngượng nghịu chỉ ngón tay vào cái mục “Mát xa tinh dầu ngực và tuyến vú”, nói: “Cái này đi.” Do tâm trạng quá hồi hộp, ngón tay run run suýt thì chỉ xuống dòng dưới “Chăm sóc tử cung sau khi sinh”. (...)

Cảnh tượng tiếp theo khiến tôi và Cố Ly đều cảm thấy không khí có phần kỳ dị.

https://thuviensach.vn

Tôi và Cố Ly mặt đối mặt, người nọ nhìn người kia bị một cô gái dùng tay nắn bóp ngực (...). Chúng tôi đều cảm thấy có vẻ hơi TMTH (too much too handle). Nhìn Cố Ly bị nắn bóp hết cả trên dưới, phải trái bộ ngực và khuôn mặt như màn hình máy vi tính của nó, tôi hơi khó thở. Tôi nghĩ bây giờ nếu Quan m Bồ Tát đang bay ngang qua đây, Người nhất định sẽ nhìn thấy một đám yêu khí đen tối bốc ra từ căn phòng này.

Cảnh tượng thực sự quá ư ngượng nghịu.

Cô nhân viên mát xa có lẽ cũng không chịu nổi áp lực im lặng này, định chuyện trò với Cố Ly, cô hỏi: “Các chị lần đầu đến đây nhỉ, có cần làm thẻ hội viên không ạ? Miễn phí, lại có thể giảm giá đấy ạ.”

Cố Ly nói không hề do dự: “Tất nhiên rồi.” Cô nhân viên mát xa cười tươi như hoa, hỏi: “Chị tên là gì ạ?”

Cố Ly nói thản nhiên: “Đường Uyển Như.”

Tôi lập tức hùa theo nó: “Tôi là Nam Tương, chữ Nam trong từ phương Nam, Tương là theo chữ Tương trong cách gọi tắt của tỉnh Hồ Nam, hồi mẹ tôi đặt tên cho tôi…”

Đúng lúc ấy, tôi thấy Cố Ly hốt nhiên trợn ngược mắt, cảm giác như đồng tử sắp vọt lên tận đỉnh đầu.

Bởi vì cửa phòng đột nhiên mở ra, tiếp đó là một âm thanh lanh lảnh: “Ối trời, Cố Ly, tớ tìm các cậu lâu lắm rồi, Lâm Tiêu, cậu cũng ở đây à, Nam Tương đâu?”

Tôi hơi nghẹt thở, đang định nói, chợt nghe thấy câu tiếp theo của Uyển Như: “Ối giời, các cậu vắt sữa làm gì?”

Hai mắt tôi tối sầm.

https://thuviensach.vn

Quan Thế m có lẽ vào giờ phút ấy đã bực mình đến mức hạ giáng xuống mà quát: “Yêu vật!”

Đám con gái yếu ớt chúng tôi thấy Nam Tương trong phòng xông hơi.

Nói thực, tôi cũng không dám nhận nó. Toàn thân nó, bao gồm cả gương mặt đều trát một lớp bùn tảo biển màu xanh lục, trông giống như một xác chết đang rữa ra. Nhưng biểu hiện của nó lại vô cùng siêu thoát, tưởng như sắp bước sang bờ bên kia đến nơi. Ánh mắt nó cực kỳ yên định và an lành, cho đến khi nhìn thấy Đường Uyển Như, mới lộ ra sự kinh hãi khó lòng che giấu... cảm giác như nhìn thấy ma.

Chúng tôi ngồi xuống cạnh nó, hoàn toàn không muốn nghĩ tới Đường Uyển Như nữa.

Trong làn hơi nước, giọng Nam Tương du dương cất lên: “Lâm Tiêu, các cậu vừa đi đâu đấy?”

Tôi chưa kịp trả lời, giọng nói hừng hực khí phách sơn hà của Đường Uyển Như đã cuộn lên trong làn hơi: “Vắt sữa!”

Tôi tức ngực, đang định phản bác, Đường Uyển Như lại bổ sung một câu: “Cố Ly cũng vắt!”

Qua đám hơi mù, tôi thấy Cố Ly mặt nhăn lại, trông như sắp chết.

Nhưng, với trí thông minh của mình, Cố Ly dễ dàng tìm ra cơ hội phản công. Khi Đường Uyển Như kéo chiếc khăn bông quấn quanh ngực ra kêu: “Nóng chết đi được, tớ cảm thấy mình sắp biến thành cua hấp rồi!” Cố Ly liền bổ sung ngay lập tức: “Cậu chắc chắn là cua ở hồ Dương Đăng rồi, nhìn chỗ thịt này xem, vừa to đùng lại vừa rắn chắc.”

Nam Tương chẳng quản toàn thân đắp bùn xanh, tức tốc lao vào Uyển Như, ôm chặt lấy nó, để tránh một cục diện nếu xảy ra thì không thể vãn

https://thuviensach.vn

hồi - phải biết rằng, hình ảnh mấy ả lõa lồ đánh nhau đủ để lên trang nhất báo Tân Dân buổi chiều rồi, huống hồ một cô trong số đó khắp thân mình đều là bùn xanh... không khéo còn lên cả mấy tờ báo khoa học, thăm dò người ngoài hành tinh cũng nên.

Ai mà chẳng muốn xem mấy cô nàng khỏa thân đánh nhau trong phòng xông hơi. Tôi âm thầm dịch xa Cố Ly một chút, chỉ sợ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Lần trước, nó cầm cái gối ném Uyển Như, không hiểu thế nào lại ném thẳng vào tôi, khiến tôi ngã từ trên giường xuống đất, độ văng cao trên không đủ để khiến quán quân môn nhảy ngựa Lý Tiểu Bằng tức mà chết.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 7B

Tôi và Cố Ly thay quần áo trước, ngồi trên sofa dành cho khách nghỉ ngơi, ra sức nói xấu Đường Uyển Như. Điện thoại di động của Nam Tương reo lên. Điện thoại của nó lúc ấy đang để trên tấm khăn bông, tôi và Cố Ly cùng nhòm vào xem, liền thấy một tin nhắn: “Anh đến cổng trường rồi.”

Người gửi là Tịch Thành.

Cố Ly thản nhiên vứt một cuộn tiền cho tôi (mới liếc đếm qua khoảng hai nghìn tệ, tôi hơi hãi), bảo tôi trả tiền, rồi nó cứ thế xách túi lao ra ngoài.

Tôi vẫn ngồi ngây người, nhìn thấy Nam Tương mặc xong quần áo đi ra. Nó vừa lau mái tóc ướt vừa hỏi tôi: “Cố Ly đâu?” Tôi giơ cánh tay run rẩy, chỉ chỉ vào cái điện thoại của nó, Nam Tương cúi xuống nhìn màn hình, hai mắt tối sầm rồi ngã xuống.

Cho tới khi Nam Tương cũng lao đi, tôi vẫn chưa hết bàng hoàng, thậm chí tiềm thức của tôi cự tuyệt thừa nhận mình biết hai chữ “Tịch Thành”. Mãi đến lúc Đường Uyển Như đi ra, nhìn thấy tôi một mình trong phòng thay đồ, nó vỗ vào đầu tôi, hỏi: “Cậu bị vắt sữa đần cả người ra à?”

Tôi ngẩng đầu lên, nói với nó: “Cố Ly và Nam Tương ra cổng trường tìm Tịch Thành rồi...”

Đường Uyển Như mềm nhũn người ngã xuống cạnh tôi, yếu ớt giữ tay lên lồng ngực (hoặc gọi là cơ ngực) của nó, nói: “Lâm Tiêu! Tớ sợ quá!”

https://thuviensach.vn

Tôi lườm cái đùi với bắp thịt rắn chắc của nó, không nén nổi cảm giác muốn ọe khan.

Khi tôi và Đường Uyển Như run rẩy chạy tới cổng trường, Cố Ly và Nam Tương đã đứng trước mặt Tịch Thành. Quanh người Cố Ly tỏa ra một khối hàn khí lạnh lẽo, giống như lúc nào nó cũng có thể tung ra một chiêu Diamond Dust. Nam Tương bối rối đứng giữa hai bọn họ.

Tôi không dám tới gần, nói với Đường Uyển Như: “Uyển Như ơi, vào thời khắc quan trọng này cậu phải bảo vệ tớ.”

Đường Uyển Như đưa tay chặn ngực: “Lâm Tiêu! Hắn là con trai mà!”

Tôi không chịu đựng được, hét lên với nó: “Thì cậu với hắn quyết một phen sống mái!”

Đường Uyển Như hét lại vào lỗ tai tôi: “Đằng này quyết hay không, thì cũng vẫn là mái cả!”

Tôi ngước mắt nhìn Tịch Thành đứng ở nơi ngược sáng, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, tôi nhìn thấy anh ta. Trong ký ức của tôi, anh ta vẫn là học sinh trung học, còn bây giờ người đứng trước mặt tôi đã là một gã đàn ông trẻ tuổi. Chiếc quần jean giặt nhiều đến bạc màu, bên trên là sơ mi màu trắng. Nói thực lòng, nếu như không biết anh ta là loại cặn bã vô liêm sỉ, thì tôi cũng thấy anh ta khá hấp dẫn. Giống như các ngôi sao nhạc Rock, trên người anh ta toát lên khí chất vừa nguy hiểm vừa mê hoặc, cảm giác tựa như một ngọn đao võ sĩ cực kỳ tinh xảo sắc nhọn lại nguy hiểm cực độ. Không nói rõ được rốt cuộc là cái gì, nhưng lại khiến người ta cảm thấy say đắm.

Mắt anh ta không biết là do ánh sáng hay vì cái gì mà cứ nheo lại, khóe miệng hơi nhếch lên. Tóc anh ta bị gió thổi rối bù, trông hết sức giống các ca sĩ nhạc Rock Anh quốc trong những tấm ảnh đen trắng.

https://thuviensach.vn

Anh ta đưa tay vén tóc ra phía sau, mở miệng cười hì hì, nói với Cố Ly: “Sao cô ti tiện thế nhỉ? Tôi với Nam Tương thì liên quan đếch gì đến cô hả? Cô tưởng tôi đến tìm cô à?”

Nam Tương bước lại tát vào má anh ta: “Anh cứ thử mắng Cố Ly lần nữa xem!”

Tịch Thành có vẻ không quan tâm, xoa má, quay đầu sang hướng khác, không nói gì.

Nam Tương bước đến trước mặt Cố Ly, không biết nói gì. Vừa định mở miệng, Cố Ly đã cất tiếng, giọng nói lạnh như băng: “Nam Tương, rồi có ngày cậu sẽ bị anh ta hại chết đấy, đừng có gọi điện thoại bảo tớ đi nhặt xác.” Nói đoạn quay người bỏ đi, để lại Nam Tương đứng cúi đầu.

Tôi bối rối đứng ở đó, không biết nói gì, cuối cùng bèn quay người bỏ đi với Đường Uyển Như.

Mặt trời chính Ngọ chói gắt khiến mắt tôi nhức nhối, lục tìm mãi trong túi vẫn không thấy cái kính râm.

Nam Tương nhìn Tịch Thành. Một bên khuôn mặt của anh ta lộ ra dưới ánh nắng giữa trưa, bên kia chìm trong bóng tối, đường sống mũi cao cao in bóng dài hẹp trên khuôn mặt. Ở chỗ lông mày của anh ta có một vết sẹo nhỏ, đó là hồi học cấp Ba, có một lần Nam Tương bị ngã từ trên tường xuống, Tịch Thành đỡ lấy nó, bị sợi dây chuyền của nó vạch xước mặt. Lúc ấy mặt Tịch Thành chảy đầy máu, làm Nam Tương sợ quá khóc to. Anh ta lau sạch máu, cười vuốt tóc Nam Tương, “Khóc gì nào, một tí máu không sao đâu.”

Nam Tương nhìn anh ta đứng trầm lặng trước mặt, trong lòng như vừa bị hắt bột cà phê.

https://thuviensach.vn

Nó nghĩ một lúc, rồi bước lại giật giật vạt áo sơ mi của Tịch Thành, anh ta quay đầu lại, cúi xuống nhìn Nam Tương mí mắt đang sưng đỏ lên, sau đó dang tay ôm nó vào lồng ngực.

Nam Tương áp má lên lồng ngực chắc nịch của anh ta, sau lần áo sơ mi là tiếng tim đập rất mạnh. Nó nhắm mắt lại, bình tĩnh nói: “Tịch Thành, sau này anh đừng tìm em nữa. Em mãi mãi không muốn gặp lại anh.”

Một lát sau, Nam Tương cảm thấy hình như trời mưa, vài giọt nước rơi xuống trên lưng nó. Nóng hổi, thấm vào sau lưng.

Nam Tương nhìn bóng dáng Tịch Thành biến mất trong dòng người đi lại ùn ùn ngoài cổng trường.

Bóng dáng trầm mặc của anh ta in một vệt tối thẫm giữa ánh sáng chói gắt.

Nó nghĩ, đây là lần cuối cùng, nó nhìn thấy anh ta.

Nó mở cái túi trong tay, lúc nãy Tịch Thành vừa đưa cho nó, bên trong là một bọc hạt dẻ rang đường. Hồi cấp Hai, Nam Tương rất thích ăn món này. “Hình như hơi nguội rồi. Không muốn ăn thì vứt đi.” Anh ta bước đi trong cái bóng ngược sáng cực lớn. Bờ vai rộng tựa như có thể chống đỡ cả bầu trời mùa hạ xanh thẳm bao la trên đầu.

Nó bước tới trước thùng rác, khẽ vứt cái túi giấy vào đó.

Nó đã trao cho anh ta tất cả năm tháng thanh xuân của thiếu nữ.

Tựa như nó vừa cắt ra quãng năm tháng đẹp nhất của mình trên tấm thảm cuộc đời, sau đó tự tay may vào cuộc đời của anh ta. Vô số lần đầu tiên của người thiếu nữ. Lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên hôn, lần đầu tiên bị tát, lần đầu tiên có thai, lần đầu tiên bỏ nhà ra đi. Tuổi xuân chua xót, năm tháng phản nghịch, lên men thành một bát nước màu xanh lục, rót vào trong

https://thuviensach.vn

tim. Sau bấy nhiêu năm đã qua, vẫn làm nó đau đớn, song cũng ủ ấm nó. Bóng dáng anh ta giống như một tấm ảnh đen trắng lồng trong khung, giống như một cái cây trầm mặc. Nó cắn môi tự nói với chính mình, trong cuộc đời dài dặc sau này, đây là lần cuối cùng, nó thấy anh ta.

Nó bước một lúc, dường như quá mệt, bèn ngồi xuống rìa thảm cỏ bên đường, gục mặt lên đầu gối. Một lát sau, nó dứt khoát nằm hẳn xuống, lặng lẽ đổ nghiêng trên thảm cỏ, giống như đang ngủ sâu, ánh mặt trời rọi trên bờ má ẩm ướt, có một hơi nóng ran rát. Ngực phập phồng nhưng không phát ra chút âm thanh nào.

Dưới ánh nắng chói chang, người đi đường qua lại. Đôi mắt dửng dưng của bọn họ chỉ nhìn thấy con đường phía trước. Bọn họ máy móc gọi điện thoại, hoàn toàn không để tâm đến một cô gái đổ soài trên bờ cỏ. Ánh sáng trắng tuôn chảy khắp nơi, con đường thênh thang dần dần nóng lên, giống như một bộ phim câm đen trắng. Sự tĩnh mịch nở phồng ra vô tận. Tiêu biến mọi âm thanh, một bóng hình nhỏ nhoi đang co rút, cuộn mình lại.

- Mình muốn ở cùng anh ấy biết bao.

- Mình muốn ở cùng anh ấy như ngày xưa biết bao.

Cả một buổi chiều, tôi không sao bình tâm lại được. Có thể chuyện của Nam Tương đã ảnh hưởng đến tôi, tôi chìm đắm rất lâu trong một nỗi thất vọng to lớn về tình yêu. Trọn cả một buổi chiều, tôi nằm bò ra trên bàn học, mặt áp vào mặt bàn, bấm điện thoại tin tít nhắn tin. Từng tin nhắn của Giản Khê bay đến điện thoại của tôi, tôi cũng không biết mình đã nhắn những gì, dù gì thì cuối cùng cũng đành phải xóa hộp nhận tin nhắn đã đầy ắp.

Lúc sắp tan học, tôi gửi tin nhắn cho Giản Khê: “Em tan học rồi. Về đến ký túc xá sẽ nhắn tiếp cho anh.”

Tôi ngồi thẳng người lên thu dọn sách vở, điện thoại rung chuông, là tin nhắn của Giản Khê.

https://thuviensach.vn

“Cuối cùng em cũng tan học rồi, anh đứng ở bên ngoài sắp tê cứng chân đây.”

Tôi quay phắt đầu ra, sau đó nhìn thấy Giản Khê đang đứng ngoài cửa sổ, đội một chiếc mũ vải len mỏng trắng, mỉm cười vẫy tay với tôi.

Khuôn mặt anh được ánh nắng ngoài cửa sổ rọi vàng rực, đẹp y như những quý tộc trẻ tuổi trong tranh sơn dầu. Anh xắn ống tay áo sơ mi lên, để lộ ra cánh tay thon dài, trông rất nhanh nhẹn, dây tai nghe iPod mềm mại thả rơi trước ngực.

Tôi nhìn người đã đứng ngoài cửa sổ đợi và nhắn tin cùng tôi cả một buổi chiều, bỗng nhiên không kìm được òa khóc to.

Tôi phải thừa nhận là mình đã làm Giản Khê giật mình. Anh vội vã chạy qua cửa lớp học, mặc kệ giáo viên và đám sinh viên chưa rời khỏi lớp. Anh đi tới trước bàn của tôi, lẹ làng nhún chân nhảy một cái, ngồi lên bàn, giơ tay bẹo má tôi hỏi: “Bạn Lâm Tiêu, bạn làm sao thế?”

Tôi nói: “Tâm trạng bạn Lâm Tiêu liên tục xuống thấp, cần được ủ ấm.”

Giản Khê vỗ ngực, nói: “Giản Khê thần y này đã hành hiệp giang hồ bấy nhiêu năm, bách bệnh đều chữa khỏi...”

Tôi nhìn bộ dạng tức cười của anh, không kìm được, lại bật cười. Anh cũng cười với tôi, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, giống như quảng cáo kem đánh răng trên tivi.

Mấy nữ sinh ngồi trước mắt tôi cùng quay đầu lại, thì thầm bàn tán.

Tôi cũng đã quen rồi. Từ hồi cấp Hai cho đến khi vào đại học, anh đã giống như một cục nam châm thu hút đủ loại bướm ong lao đến. Tôi đã từng phát ghen mà nói rằng cơ thể anh có mùi gì mà đáng để đám con gái vây lấy như thế? Giản Khê cúi đầu nghĩ một lát, nghiêm túc trả lời: “Anh

https://thuviensach.vn

cảm giác đó là mùi hoóc môn nam tính. Anh đọc sách thấy nói, đấy là một mùi thơm kiểu như bạc hà, có thể thu hút người khác giới."

Tôi bắt đầu xếp sắp sách vở, Giản Khê bỗng nhiên lôi túi xách của anh ra, "Cho em xem cái này." sau đó rút ra một chiếc hộp bát âm.

"Anh trộm ở phòng em à?"

"Em đúng là chẳng nói được câu gì hay cả. Anh thấy nó lúc vừa đi ngang qua cái cửa hiệu nhỏ cạnh cổng trường em. Ở đầu giường của em cũng để một cái giống hệt thế này. Anh liền nghĩ, hay mình cũng mua một cái, để ở đầu giường." Anh cười vang, bắt đầu vặn dây cót, giây lát sau, tiếng nhạc piano lung linh đã phát ra.

Tôi ngắm khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp mà an tĩnh của anh, không thể kiềm chế được nữa. Tôi nằm bò trên đùi anh, bắt đầu khóc rưng rức. Tiếng nhạc du dương khiến tôi thấy mình giống nữ nhân vật chính trong một bộ phim lãng mạn. Anh vỗ đầu tôi, bảo: "Em cũng biết chọn đúng chỗ nhỉ, đợi em khóc xong, người ta chắc chắn tưởng rằng anh dầm cả ra quần đấy."

Tôi vội ngồi phắt dậy, kết quả là đập đầu vào cằm của Giản Khê, anh nghiến răng rên lên. Anh xoa cằm nói: "Lâm Tiêu, anh phát hiện ra gần đây em rất có cảm hứng với chỗ này nhỉ."

Anh cong khóe môi, bộ dạng đắc ý, trông rất giống một gã công tử trêu ghẹo con gái nhà lành trên phim truyền hình lúc 8 giờ tối.

"Hứ!" Tôi đáp lại ra vẻ khinh miệt.

"Không sao đâu, anh cho em xem, không lấy tiền đâu." Giản Khê dang tay, duỗi thẳng hai chân ra, dáng điệu rất thoải mái. Tôi hơi không kìm chế được mình, khẽ liếc một cái vào chỗ đũng quần jean của anh. Liếc xong, tôi hơi hối hận, vì vừa ngẩng đầu lên đã thấy bộ mặt cười hì hì tỏ ý "Lâm Tiêu à, thì ra em cũng có ngày hôm nay" của Giản Khê. Tôi vận hết sinh lực,

https://thuviensach.vn

trợn trừng mắt nhìn anh, dù cho trợn mắt xong tôi cảm thấy hơi choáng váng.

Tôi và Giản Khê ra khỏi trường, đi về phía trung tâm thương mại mới mở ở bên kia đường đối diện với khu ký túc xá. Giản Khê vẫn nắm tay tôi như hồi mùa đông, đút vào trong túi quần jean của anh. Chỉ là đút vào xong, anh nghiêm túc bảo tôi: "Lâm Tiêu, cảnh cáo em, trên đường phố không được sờ lung tung." Qua lớp vải túi quần, tôi véo mạnh tay vào đùi anh. Anh đau quá kêu lên một tiếng. Nhưng tiếng "á" của anh quả thực quá yếu ớt, nằm giữa đau đớn và hưởng thụ, rất khó phân biệt, vả lại càng dễ khiến người ta tưởng tượng. Vài nữ sinh xung quanh tôi quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy anh khom lưng, vẻ mặt rất khó diễn tả cau mày rên "á"... Còn tôi đang đút tay trong túi quần jean đằng trước của anh... Tôi lúc ấy chỉ muốn lao thẳng ra giữa đường nằm xuống giơ hai chân trồng cây chuối. Giản Khê ra sức kéo mũ xuống, che đi cái mặt của anh.

Chúng tôi chọn tiệm vịt quay Toàn Tụ Đức mới mở. Trong lúc ăn, tôi kể mọi chuyện của Nam Tương và Tịch Thành cho Giản Khê nghe. Anh vừa nghe tôi kể, vừa không ngừng lấy bánh đa quấn da vịt quay nhét vào miệng tôi. Tôi nghĩ chắc là anh sợ tôi đói, hoặc là do anh không chịu đựng được, muốn dùng miếng ăn bịt miệng tôi. Tôi cảm thấy cả hai khả năng này đều có.

Kể đến đoạn xúc động, tôi không nín được, mắt lại bắt đầu đỏ lên. Tôi hỏi Giản Khê: "Nếu ngày nào đó anh bỗng trở nên hung hãn, anh có xuống tay đánh em không?" Giản Khê nghe rồi nhìn tôi khinh khỉnh: "Thôi đi ạ, hôm sinh nhật anh năm ngoái, em và Cố Ly đã dùng nến đốt cháy cả tóc anh, lúc đó anh sầm mặt với em, em liền không thèm nhìn anh cả một tuần. Anh mà dám đánh em, không biết em và Cố Ly sẽ xử lý anh ra sao nữa. Với thủ đoạn của hai người, anh giữ được toàn thây cũng đã coi như mộ phần tổ tiên nhà anh chọn đúng long mạch rồi. Cái số anh trời định bị em

https://thuviensach.vn

bắt nạt,” ngừng một lát, anh cúi đầu cười, hình như tự lẩm bẩm nói với mình, “nhưng mà cũng hay.”

Tôi nghe thấy xúc động quá, đứng dậy ngả về phía anh, ôm khuôn mặt anh thơm một cái thật yêu lên môi. Hôn xong, tôi lau miệng, nói: “Mùi thịt vịt.”

Giản Khê cũng nhoài người ra hôn tôi, rồi anh nói:

“Mùi gà.”

Tôi giơ chân dưới gầm bàn đá mạnh vào anh, ai dè đá luôn vào chân bàn, đau điếng người.

Ăn xong Giản Khê bảo đi xem phim. Tôi nghĩ sáng mai dù sao cũng không có giờ học, liền đi luôn. Lúc anh xếp hàng mua vé, tôi gửi tin nhắn cho Nam Tương và Cố Ly, kết quả chẳng đứa nào thèm nhắn lại.

Phim Vua Kungfu, Lý Liên Kiệt và Thành Long đấu tay đôi khiến tôi thót tim. Lý Băng Băng trong phim quá đẹp từ nhỏ tôi đã sùng bái ma nữ tóc trắng rồi. Có tới mấy lần tình huống nguy hiểm, tôi không kìm được ôm tay trước ngực, nhưng lại lập tức cảm thấy mình giống Đường Uyển Như quá, vội bỏ tay xuống ngay.

Giữa chừng điện thoại của Giản Khê rung mấy lần, anh rút ra xem màn hình, rồi tắt máy. Sau mấy lần liên tục như thế, anh liền tắt nguồn. Tôi hỏi anh có gì cần kíp không, nếu không thì ra ngoài gọi lại. Anh lắc đầu, nói không có gì, chuyện đội bóng của trường, chán lắm.

Xem xong phim đi ra, tôi đi vệ sinh, Giản Khê ngồi trên ghế băng ở rìa đường đợi tôi.

Lúc tôi đi ra, nhìn thấy anh đang cúi đầu gửi tin nhắn, hình như rất dài. Tôi đứng ở đằng xa nhìn một lúc, đang định gọi anh, thì thấy anh lại tắt

https://thuviensach.vn

nguồn điện thoại, sau đó cho vào túi quần.

Tôi bước về phía anh.

Chúng tôi đi bộ về ký túc xá, đứng ôm nhau một lúc ở dưới mới chia tay.

Anh ôm lấy vai tôi, nói: “Cuối tuần em đến nhà anh ăn cơm đi. Lâu rồi hai đứa cuối tuần không gặp nhau.”

Tôi vừa gật đầu, chợt nhớ ra cuối tuần này công ty có một SHOW rất quan trọng, thế là vội lắc đầu: “Cuối tuần này em không thể xin nghỉ, tuần sau nhé.”

Giản Khê khẽ thở dài một tiếng, đeo túi xách lên vai, nói: “Được rồi, vậy anh về trước nhé.”

Dưới ánh đèn vàng, bóng dáng Giản Khê trông có phần cô đơn. Trên con đường dài chỉ có một mình anh. Bóng anh đổ xuống vừa gầy vừa dài.

Tôi gắng lắm mới kìm được không thốt gọi tên anh.

Anh có quay đầu lại nhìn tôi hai ba lần, tôi mỉm cười vẫy tay với anh, dù sao cũng cách một quãng xa, anh không nhìn thấy tôi đang khóc. Anh cũng vẫy tay với tôi, trong bóng đêm tiếng nói dịu dàng của anh vẳng đến, “em mau lên lầu đi.”

Tôi về phòng, trong phòng khách tối om, tôi khẽ khàng mở cửa phòng mình. Không có đèn, ánh đèn ngoài cửa sổ hắt vào, có thể lờ mờ nhìn thấy Nam Tương ngồi trên giường. Nó nghe thấy tiếng tôi nên ngồi dậy. “Cậu đã về rồi.” Giọng nó hơi khàn.

Tôi xoay người ra phòng khách rót một cốc nước nóng, trở lại ngồi xuống cạnh nó, đưa nước nóng cho nó.

https://thuviensach.vn

Nó dựa nhẹ vào vai tôi, mái tóc dài xõa trên đùi. Tôi đưa tay lau lên mặt nó, ấm và ướt.

Sáng thứ Bảy, lúc Giản Khê vẫn đang ngủ mê mệt, chợt nghe tiếng cửa phòng mở ra. Phản ứng đầu tiên của anh là "Lâm Tiêu?", tiếp đó anh cảm thấy mình chẳng ra sao, thật chẳng khác gì học sinh phổ thông đang yêu. Vậy là anh tiếp tục vùi mình trong đống chăn, nói: "Mẹ, hôm nay con không có việc gì, con muốn ngủ thêm một lúc, mẹ đừng..."

Còn chưa nói hết, cái chăn đã bị kéo tuột ra.

Giản Khê ngẩng đầu, dụi mắt, trước mặt anh là Cố Nguyên quần áo chỉnh tề. "Giản Khê, dậy mau lên, ra ngoài đi loăng quăng."

Giản Khê lại nằm xuống, nhắm mắt tiếp tục ngủ, "Chắc cậu chỉ muốn nhìn tớ mặc quần sịp thôi chứ gì, cứ nói thẳng ra, đừng ngại."

Cố Nguyên không bị Giản Khê chọc tức, mà lấy làm hứng thú nói: "Cậu mà ngủ tiếp thì tớ bảo đảm đến quần sịp cũng không còn đâu."

Giản Khê vẫn nằm thẳng cẳng không nhúc nhích.

Cố Nguyên bước lại nằm bò ra bên cạnh, thì thầm vào tai anh câu gì đó, Giản Khê tức khắc lật người nhổm dậy, trong ba giây đã mặc xong quần jean. Sau đó, đầu tóc vẫn còn bù xù, anh lừ mắt nhìn Cố Nguyên đang cười lăn cười bò trên giường với vẻ khinh miệt.

Mười lăm phút sau, Giản Khê vừa ngáp, vừa bị Cố Nguyên lôi vào trong chiếc xe Audi A8L.

Cố Nguyên nói với tài xế: "Plaza 66."

Giản Khê lầm bầm: "Phá gia chi tử."

https://thuviensach.vn

Cố Nguyên liếc mắt lườm anh: “Nếu tớ nói không sai thì cái T-shirt trắng cậu đang mặc trên người là hàng Kenzo nhỉ?”

Giản Khê nói: “Tớ mua giảm giá 50%.”

Cố Nguyên hừ một tiếng: “Giảm 90% thì cũng vẫn là Kenzo.”

Sáng thứ Bảy, người Thượng Hải đông nườm nượp, Những nơi có thể lánh nạn được chỉ có Plaza 66, Portman hoặc khách sạn Thế Mạo Hoàng Gia, mấy chỗ lấy giá cả để lọc bớt người.

So với các trung tâm thương mại khác, bất kỳ lúc nào Plaza 66 cũng luôn tĩnh lặng đến mức như sắp phá sản đến nơi. Cố Nguyên và Cố Ly đều thích bầu không khí này, đặc biệt là Cố Ly, nó vô cùng ghét chỗ đông người. Dù chỉ là đi ăn lẩu, nó cũng sẽ chọn một nhà hàng có phòng lẩu, mặc kệ mùi vị của những nhà hàng cao cấp này khiến tôi và Nam Tương buồn nôn - Đường Uyển Như thì không bao giờ tính đến mùi vị, đối với nó, mọi thứ chỉ chia thành hai loại “ăn được” và “không ăn được”. Nhưng nó cũng sẽ trách cứ: “Ôi trời, thức ăn trong đĩa này ít quá nhỉ? Cho một người ăn cũng không đủ!”

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 7C

Cố Nguyên xem rất ưng một bộ vest treo trong cửa hiệu của Dior Homme. Nhưng điều ngoài ý muốn là, cô nhân viên phục vụ tỏ ra bối rối, nói nhỏ với bọn họ là bộ này đã được người ta đặt mua trước từ lâu rồi.

Sắc mặt Cố Nguyên hơi sa sầm xuống. Anh nói: "Vậy có thể gọi điện nói với bên kia, bảo họ nhượng lại cho tôi không."

Cô nhân viên có vẻ hơi khó thở, ngước mắt nhìn Giản Khê, hy vọng tìm được sự giúp đỡ. Song Giản Khê chỉ khoanh tay đứng nhìn với bộ dạng "tôi cũng chẳng có cách nào cả".

Tình thế đang căng thẳng, bên ngoài bỗng vang lên tiếng giày cao gót "cách cách cách". Một cô gái mặc chiếc váy liền thân màu đen bước lại, nhấc bộ vest mà Cố Nguyên vừa ưng ý xuống, sau đó đi thẳng vào trong bảo một nhân viên nam khác bọc vào.

Cố Nguyên cảm thấy khá thú vị, đi đến trước mặt cô gái, nói: "Người đẹp, mua cho bạn trai à? Có thể nhượng lại cho tôi không? Tôi xin đấy." Anh bày ra một khuôn mặt đẹp trai kiểu quý tộc rất tiêu chuẩn, ý đồ dùng nhan sắc làm vũ khí.

Cô gái quay đầu lại, trưng ra một khuôn mặt trang điểm kỹ càng mà rất xinh, lông mi quét vừa đậm vừa dày, màu viền mắt đen khiến đôi mắt của cô vô cùng cuốn hút. Cô nhìn Cố Nguyên, cười nói: "Cậu em, đừng có làm ra vẻ như đang quay phim thần tượng Đài Loan nữa, kiểu ấy đi diễn cho các em gái đang đi học, chắc chắn thành công. Chị đây còn đang bận, ngoan nhé."

https://thuviensach.vn

Trông bộ dạng của Cố Nguyên như vừa nuốt phải một quả trứng gà.

Cô gái xách chiếc túi đựng lễ phục xoay người đi ra. Phía sau lưng, nhân viên phục vụ cung kính nói: “Cô Kitty, cho gửi lời hỏi thăm tới ngài Cung Minh.”

Sắc mặt của Cố Nguyên và Giản Khê cùng lúc trở nên rất khó coi.

Kitty cẩn thận xếp bộ lễ phục nằm phẳng phiu trong cốp sau rộng rãi của chiếc xe hơi màu đen, mở cửa xe ngồi vào. Cô lật cuốn sổ ghi chép công việc trên tay, đọc lướt qua, sau đó nói với tài xế: “Bây giờ đưa tôi đến số 16 phố Bund lấy giày. Sau đó đưa tôi tới khách sạn Shangri-la, lấy thực đơn cho bữa tiệc tối thì đi tới Tân Thiên Địa, rồi anh lại đưa tôi quay về nơi trưng bày ở trung tâm triển lãm. Bắt buộc trước 12 giờ rưỡi phải đưa tôi về tới nơi.”

Người tài xế ngồi phía trước khinh khỉnh nói: “Tiểu thư ơi, cô tưởng tôi lái máy bay chắc.”

Kitty rút điện thoại ra nhắn tin, không buồn ngẩng đầu lên, dửng dưng nói: “Tùy anh thôi, nếu không làm được, tôi sẽ bị fire, nhưng trước khi bị fire, tôi sẽ tranh thủ để anh cũng bị fire.”

Người lái xe nhấn chân ga, chiếc xe vọt đi.

Tiêu chuẩn đánh giá tốt xấu của bất kỳ cái gì, quan trọng nằm ở sự so sánh với cái khác.

So với tình trạng hiện nay, tôi thật sự cảm thấy công việc của Kitty nhẹ nhàng thong thả hơn rất nhiều. Bởi vì từ sáng tôi đã bắt đầu bận cuống cuồng ở gian trưng bày triển lãm, cảm giác như đang giẫm trên hai cái lò xo cao ngất nhảy đi nhảy lại khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Điểm nhấn của ngày mai là buổi trình diễn mẫu thời trang mới của bốn nhà thiết kế hàng đầu nước Mỹ, có một lượng lớn phương tiện truyền thông và các nhà sản xuất tham gia. Tạp chí M.E là nhà tổ chức, hầu như phải điều động tất cả mọi nhân viên đến làm việc. Trong hội trường triển lãm rộng thênh thang, dù là trên sân khấu hình chữ T hay xung quanh ghế ngồi, trên hành lang, đâu đâu cũng đông đúc các người mẫu nam nữ chỉ mặc quần lót, hoặc mặc cả bộ trang phục cao cấp giá cao ngất trời đi đi lại lại.

Còn tôi thì bận rộn thu thập số đo của từng người, đối chiếu với các chi tiết sửa chữa trên trang phục, điều chỉnh kích cỡ, đồng thời thu xếp bữa trưa cho họ. Từ lúc 8 giờ sáng bước vào cổng hội trường cho tới tận bây giờ, tôi còn chưa tìm được cơ hội đi toilet. Cả buổi sáng, tôi làm đổ ghế ba lần, ngã từ trên bục sân khấu xuống một lần, giẫm vào gấu váy dài quét đất của cô người mẫu hai lần (nói thực, cái váy đó có lẽ phải cần tới bốn em bé trong đám cưới mới nâng xòe hết ra được), đâm đinh ghim vào mông một người mẫu nam (bị anh này hét lên một câu “shit”), làm đổ nước lên bộ vest một lần... Bởi vậy, khi thấy Kitty trang điểm mắt khói cầu kỳ tựa như một người mẫu bước vào, tôi thực sự như nhìn thấy cứu tinh, nắm lấy tay cô, sắp bật khóc.

Cả buổi chiều sau đó, tôi và Kitty bận rộn đủ thứ việc trong hội trường. Có một lần đang ở trong toilet, tôi nghe tiếng Kitty ngồi ở buồng bên cạnh gọi điện thoại: “Tôi không quan tâm anh dùng cách gì, sống chết thế nào anh cũng phải đưa được bức tượng đó vào trong. Cửa không đủ rộng? Có phải phá cửa anh cũng phải đưa vào đây! Bảo vệ không cho phá cửa? Thì anh cứ cho anh ta một trận, khách khí cái gì!”

Tôi nghe mà không “đi” nổi nữa.

Đám người mẫu cũng rất thân thiết với Kitty, một đứa tiếng Anh không tốt như tôi hầu như không giao tiếp gì với các yêu tinh tóc vàng mắt xanh kia (vừa gầy vừa cao vừa xinh, mặt lại bé tí, không phải yêu nghiệt thì là cái gì? Sao không đi chết quách đi!) Vì vậy, lúc nhìn thấy Kitty nói tiếng

https://thuviensach.vn

Anh lưu loát cùng bọn họ, đặc biệt là sau khi cô dùng tiếng Pháp nói vài câu đơn giản với một mẫu nam người Pháp, tôi có cảm giác muốn quỳ xuống bái phục.

Cuối cùng cũng đến hơn 5 giờ chiều, nhiệm vụ của chúng tôi đã gần như hoàn thành. Những phần còn lại thì giao cho đạo diễn. Đạo diễn là một cô người Đài Loan, thân hình cao cao gầy gầy, lại cắt tóc đầu đinh, ngày trước có lẽ cũng là người mẫu. Tôi và Kitty ngồi xuống một bên nghỉ ngơi, bên tai chan chát tiếng la mắng của cô kia với đám người mẫu trên sàn diễn chữ T: "Cái tôi cần là biểu hiện 'nghiêm trang, cao quý', chứ không phải vẻ mặt 'hôm qua mẹ tôi vừa kiểm tra phát hiện mắc bệnh ung thư'! Cô kia nữa! Nói cô đấy, cái cô mặc coóc xê! Mặt cô trang điểm kiểu gì đấy? Chẳng khác gì một bãi phân, đi rửa sạch ngay rồi qua đây!"

Cả một quang cảnh bận rộn mà lại vui vẻ rộn ràng. (...)

Tôi ngắm Kitty ngồi bên cạnh, váy liền thân màu đen, gương mặt trang điểm tinh tế, so với tôi mặt mũi bụi bặm, mặc quần jean và áo phông chui đầu màu trắng, hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau. Nói thực lòng, tôi âm thầm ngưỡng mộ cô ấy. Tuy tôi cũng hy vọng khi xuất hiện trước mặt người khác, mình có thể luôn luôn toát lên phong thái tinh tế, chuyên nghiệp, song mỗi khi nghĩ đến việc phải dậy sớm trước một tiếng đồng hồ để chọn trang phục, rồi trang điểm, thì mọi sức lực trong tôi như tan biến hết cả. "Được rồi, được rồi, quần jean và áo sơ mi cũng chẳng sao." Tôi thường tự an ủi mình như thế.

Còn nhớ tôi từng hỏi Kitty, vì sao cô và Cung Minh lúc nào cũng chọn đồ màu đen, nhìn vừa nghiêm túc vừa lạnh lẽo? Kitty đã trả lời rằng: "Trong các trường hợp đàm phán thương mại, phong cách cần thiết chính là sự nghiêm túc, lý trí và một chút lạnh lùng, Đặc điểm của đồ màu đen chính là có thể tạo ra hoặc làm mạnh thêm phong cách ấy. Khi cô lạnh lùng và lý tính, lại hơi tỏ ra một thút thiện chí hoặc nhượng bộ, đối phương sẽ cảm thấy như vậy là cô đã thỏa hiệp rất nhiều rồi. Ngược lại, nếu mặc màu

https://thuviensach.vn

hồng như cô thiếu nữ lãng mạn, hoặc giả sặc sỡ xanh đỏ như sắp đi dự tiệc giao thừa, đối phương sẽ tuyệt đối không muốn lãng phí thời gian với cô đâu. Trước đây có một trưởng phòng kế hoạch của một nhà máy hẹn với Cung Minh bàn việc, người kia ăn mặc như một cô gái mới tốt nghiệp đại học, khắp người là ruy băng lụa với đôi giày thể thao cũ, Cung Minh ngồi xuống, uống một hớp cà phê, không nói năng gì đã đứng lên bỏ đi."

Nói xong những điều đó, Kitty quay đầu lại bảo tôi: "Tôi không có ý coi thường cô mặc gì, nhưng vẫn khuyên cô nếu như đi làm, nên cố gắng ăn mặc cẩn thận một chút. Đừng sợ màu đen làm mình già đi, cô nhìn mặt Cung Minh xem, dù cho có ném anh ấy vào trong lọ mực, khuôn mặt trắng xanh của anh ấy vẫn non tơ như người mới đôi mươi."

Tôi cảm thấy Kitty nói đúng quá, bởi vì khi nhìn cô mặc tuyền màu đen, tôi cảm thấy cô thực sự là một người tốt, bởi vì cô đã không khinh thường tôi.

Tôi đang thả mình nhớ lại những chuyện đó, thì bị Kitty làm đứt dòng suy nghĩ. Cô nói vào điện thoại bằng một giọng có thể khiến kẻ nghe bực đến muốn ném giày vào mặt: "Tôi đã xem thiết kế của anh, không có tính sáng tạo, cũng không có chi tiết, càng không nói tới chỗ thể hiện thương hiệu nhà sản xuất yêu cầu, không có một tí gì giá trị thương mại cả. Có vứt ra đường cũng không có người thèm để mắt tới, chứ đừng nói đến nhặt mang về nhà. Tôi thực sự quá thất vọng, cũng rất ngờ vực những tác phẩm trước đây của anh rốt cuộc được tạo ra thế nào. Anh làm lại ngay đi."

Nói dứt lời, Kitty ngắt máy. Tôi cảm giác một cơn lạnh buốt bò dọc theo sống lưng, dường như nhận định "cô là một người tốt" có phần hơi quá sớm.

Kitty uống một ngụm nước, lại cầm điện thoại lên: "Tôi nói là làm lại từ đầu. Không phải sửa chữa, là làm lại. Tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ một yếu tố nào trên bản thiết kế hiện tại của anh nữa. Làm lại. Bye."

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn khuôn mặt bình thản của cô, dạ dày bất giác muốn cuộn lên.

Kitty cầm bút vạch những vòng tròn trên tờ chương trình biểu diễn, phía xa có người gọi tên cô.

Tôi và Kitty cùng lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cô gái tươi tắn rạng rỡ đang bước về phía chúng tôi, nếu như không phải vì cô nàng cao chưa đến một mét sáu, trông cách ăn mặc ấy tôi đã tưởng cô là một người mẫu.

Kitty và cô kia trò chuyện một hồi rồi cô kia bỏ đi.

Tôi hỏi Kitty: “Bạn chị à?”

Kitty nói: “Trợ lý của Cung Minh.” Tôi vừa định kêu “a” một tiếng, Kitty liền bổ sung: “Cũ.”

“Tôi và cô ta cùng vào làm trợ lý cho Cung Minh, chưa đầy hai tháng sau, cô ta bị fire. Bởi vì cô ta dám cắn hạt dưa trong phòng Cung Minh. Tôi đã mất cả một buổi tối quỳ trên tấm thảm lông của Cung Minh để nhặt hết chỗ vỏ hạt dưa đó. Nhưng đến ngày hôm sau, khi Cung Minh giẫm chân trần đi lại trên tấm thảm ấy, vẫn còn một mảnh vỏ hạt dưa cứng đâm sâu vào gan bàn chân anh ta.”

“Sau đó cô ấy làm việc tại trung tâm triển lãm này?” Tôi hỏi Kitty.

“Đúng thế.” Kitty ngước mắt nhìn tôi rồi nói tiếp. “Chắc cô cảm thấy làm việc ở chỗ này cũng không tồi phải không?”

Tôi nhận ra bất cứ một suy nghĩ nhỏ nào của tôi cũng đều không qua được mắt cô, đành chỉ biết gật gật đầu.

Kitty cười nhạt một tiếng, nói: “Ở bên ngoài, cô chỉ cần bảo với người khác là mình làm việc ở tạp chí M.E, thì dù cô có cọ toilet, người ta cũng sẽ lập tức kính trọng cô. Nhưng nếu cô nói cô làm việc ở trung tâm triển lãm,

https://thuviensach.vn

thì dù cô là chủ nhiệm trung tâm, người ta cũng cảm thấy cô như đang cọ toilet vậy.”

Tôi hơi thán phục khả năng so sánh của Kitty. Đáng lẽ cô nên đi viết sách, như thế thì hạng như Anni Bảo Bối chỉ còn nước về nhà vừa khóc vừa bế con thôi.

Mãi đến 12 giờ đêm, tôi mới lê tấm thân tê mỏi về nhà.

Tôi đặt chuông báo thức lúc năm rưỡi sáng, xong rồi rên lên một tiếng bi thương. Tiêu chuẩn tốt xấu của bất kỳ sự việc gì cũng đều phải đặt trên sự so sánh với sự việc khác.

Sau khi cảm thấy thứ Bảy này đã bận bịu tới mức cực hạn của nhân loại, tôi mới phát hiện ra, nếu đem ra so sánh với buổi lễ chính thức vào Chủ nhật, thứ Bảy vẫn chỉ là một kỳ nghỉ ngơi nằm trên bãi cát đọc, tiểu thuyết, uống trà lạnh mà thôi.

Cả một buổi sáng tai tôi cứ ong ong. Mà mới sáng sớm Cung Minh đã đến rồi.

Anh ta mặc bộ vest màu đen hôm qua Kitty lấy về, trên cổ thắt một chiếc khăn tơ tằm vuông đen. Anh ta vừa bước ra từ phòng trang điểm, cả khuôn mặt nổi bật như bị đặt trong bóng tối. Nói thực, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta trang điểm, hơi giống như khi tôi trông thấy những tượng người tinh xảo trong bảo tàng tượng sáp Madame Tussauds.

Cung Minh đi ngang qua, thấy tôi tròn mắt há miệng ngạc nhiên, buông một câu: “Cô rảnh lắm hả?”

Tôi vội vàng tránh ra thật xa.

Sau cánh gà, người mẫu đi đi lại lại rất đông, vất vả lắm tôi mới tìm thấy Kitty, cô đang sửa bài phát biểu của Cung Minh. Sau khi đối chiếu kỹ càng

https://thuviensach.vn

hai lần, cô dùng một loại giấy đặc biệt in ra, sau đó gấp lại cho vào túi.

Tôi hỏi cô có việc gì cần giúp không, cô nhìn tôi, nói: “Cô đi với tôi, có nhiều việc lắm.”

Trong cả quá trình ấy, tôi đều ở trong trạng thái thiếu dưỡng khí.

Xung quanh là những người mang đủ loại máy bộ đàm đi qua đi lại, nói chuyện bằng đủ thứ ngôn ngữ: tiếng Anh, tiếng Trung, tiếng Pháp, tiếng Thượng Hải, tiếng Đài Loan. Tôi nghe mà ù cả tai.

Song, lúc gần 3 giờ chiều, tôi mới thực sự cảm thấy thế nào là điên cuồng. 3 giờ rưỡi buổi lễ sẽ chính thức khai mạc, mà bây giờ vẫn còn một phòng người mẫu chưa có trang phục. Số trang phục gửi đi sửa ngay đêm qua đang bị kẹt trên đường tới vì tắc đường.

Tôi đứng ngồi không yên trong phòng, xung quanh là hơn chục người mẫu trang điểm lộng lẫy, mái tóc xù lên như vừa bị bom hạt nhân nổ trên đầu, chỉ mặc quần áo lót, để mình trần, ánh mắt cùng chằm chằm đổ dồn vào tôi. Tôi thực sự không chịu đựng nổi áp lực này. Một người mẫu nam trẻ người Anh rất hoạt bát, nói với tôi: “Hey, relax. What’s your problem?”

Tôi nhìn vào mắt anh ta, nghiêm túc nói: “I am looking for a gun to shoot myself.”

Còn cách mười lăm phút nữa là khai mạc, tôi run rẩy báo với Kitty vấn đề còn một phòng người mẫu chưa có quần áo. Kitty nhìn tôi, nói: “Lâm Tiêu, nếu giết người không phạm pháp, bây giờ chắc chắn tôi sẽ cho cô một phát súng.”

“Cho dù là phạm pháp, cũng xin cô cho tôi một phát đạn ngay bây giờ.” Tôi sắp bật khóc.

https://thuviensach.vn

Kitty tóm lấy cái điện thoại di động, bảo tôi: “Cô ra đằng sau sân khấu lấy bài diễn văn trong túi tôi ra, tôi để trong ngăn kép bên trong, sau đó đưa cho Cung Minh trước khi anh ấy lên sân khấu là được rồi, tôi đi lấy quần áo.”

Tôi hỏi: “Có thể lấy về không? Vừa nãy lái xe nói đường tắc dài lắm.”

Kitty giống như một nữ đặc vụ, chân giày cao gót lao như bay ra ngoài, “Cứ để tôi, không vấn đề.”

Thời gian từng giây trôi qua, tôi quan sát Cung Minh trao đổi chuyện trò với các vị quan khách cấp cao, miệng luôn mỉm cười, chốc chốc lại phô bày những tư thế hoàn mỹ nhất ra, đám phóng viên thi nhau chụp ảnh. Tôi không dám tới bảo anh ta là bây giờ vẫn còn một xe quần áo đang kẹt trên đường.

Đám đông bắt đầu lục tục vào chỗ ngồi. Trong tiếng nhạc trang trọng nổi lên, Cung Minh thong thả đứng dậy, tôi đưa bài diễn văn cho anh ta, sau đó trốn ở cửa ra vào, không ngừng nhìn ra ngoài mong mỏi bóng dáng Kitty. Tôi đã gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, cô không nghe máy. Tôi thậm chí còn chuẩn bị lát nữa đây sẽ đi tự tử nữa.

Khi tất cả mọi người bắt đầu vỗ tay, tôi liền thấy Kitty đầu tóc xõa xượi lao vào. Cô nhễ nhại mồ hôi, mái tóc đen dính bết trên mặt, lớp phấn đánh mắt loang xuống một mảng lớn. Tôi chưa từng thấy Kitty thảm hại như vậy bao giờ cả.

“Mẹ thằng lái xe, đồ tiện nhân, sống chết không chịu giúp. Bắt một phụ nữ yếu ớt tự vác hai bọc quần áo lớn thế đến đây!”

Tôi nhìn cô, không biết nên nói gì để thể hiện nỗi xúc động trào dâng trong lòng, nhìn bộ dạng Kitty lúc này, quả thực không thể tìm ra mối liên quan nào với “người phụ nữ yếu ớt”, cô trông giống một nhân viên cứu hỏa hơn.

https://thuviensach.vn

“Khóc cái gì! Cô đã đưa bài diễn văn cho Cung Minh chưa? Có vấn đề gì không?”

Tôi lau nước mắt, vội vàng lắc đầu.

Tôi nhìn thấy Kitty thở phào một tiếng.

Tôi và cô lặng lẽ bước vào khu vực trợ lý. Nhìn Cung Minh dưới ánh đèn chiếu sáng rực trên sân khấu. Kitty nói nhỏ vào tai tôi: “Cung Minh trang điểm xong đẹp trai quá.” Tôi gật mạnh đầu.

Song, chúng tôi cùng lúc phát hiện ra, sau khi Cung Minh mở bài diễn văn ra, thì lại không bắt đầu đọc ngay, mà quay đầu ra, bất động nhìn tôi và Kitty. Tim tôi bỗng trỗi lên một dự cảm không hay rất đỗi mạnh mẽ.

Kitty bỗng tóm mạnh tay tôi, tôi thậm chí còn nhận thấy cô đang run lên. “Đã xảy ra chuyện gì?” Cô căng thẳng hỏi tôi.

Nhưng tôi hoàn toàn không biết gì cả.

Tôi ngẩng đầu nhìn Cung Minh, chưa bao giờ tôi nhìn thấy anh ta lạnh lẽo như vậy, như một khối băng sắc nhọn vừa lấy trong tủ lạnh ra, xì xì tỏa khói lạnh.

Anh ta bất động nhìn hai chúng tôi, dưới ánh đèn chiếu, hàng lông mày hắt xuống cái bóng đen dài hẹp, hoàn toàn che khuất cặp mắt trong bóng tối. Mấy giây trôi qua, không khí như bị hút mất vào trong một cái động. Tôi thậm chí còn không nghe thấy cả tiếng nhịp tim của chính mình.

Ánh sáng nhấp nháy trên sân khấu.

Vì quá đỗi sợ hãi, tôi chẳng nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, xung quanh im lặng như chết. Cả hội trường tựa như một cảnh phim quay chậm không có tiếng.

https://thuviensach.vn

Tôi và Kitty đều không biết, lúc Cung Minh mở bài phát biểu trên tay anh ra, một trang giấy trắng tinh.

Ngoại trừ một dòng chữ to in đậm bên trên:

- Kitty is a bitch!

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 8A

CHƯƠNG 8

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Trong không khí căng thẳng khiến người ta nín thở ấy, cùng với việc Cung Minh quay đầu đi không nhìn tôi và Kitty nữa, hai chúng tôi không hẹn mà cùng len lén thở phào nhẹ nhõm.

Giọng nói trầm lắng mà ưu nhã của Cung Minh thông qua micro và hệ thống âm thanh đẳng cấp cao vang lên trong hội trường được sắp đặt mang đầy cảm giác về thiết kế công nghiệp. Nói thực lòng, tôi vẫn cứ khó chấp nhận kiểu thiết kế hậu công nghiệp này, dàn ống để lộ trên đỉnh đầu, mặt sàn xi măng màu đen, các trang trí sọc thẳng nhọn hoắt, cảm giác chỗ này giống như một lò mổ hắc ám.

Cung Minh ung dung dùng các từ ngữ trang nhã mà xác đáng, đôi lúc kèm thêm nụ cười đẹp đến mức gần như siêu thực (Nói thật lòng, hàm răng của anh ta trắng như làm bằng sứ, tôi có cảm giác cả bộ răng của anh ta đã được trồng lại bằng răng sứ, nhưng tôi không có đủ can đảm hỏi Kitty, càng không dám hỏi Cung Minh - việc này chẳng khác gì tự sát), anh ta tựa hồ nhân vật nam chính mang phong cách cổ điển châu u lãng mạn trong tiểu thuyết của Charlotte Bronte, lúc nào cũng như đang dắt con bạch mã với khí phách phi phàm. Thêm nữa, sau khi đọc xong bài phát biểu bằng tiếng Trung, anh ta còn nói thêm vài câu cảm ơn ngắn gọn bằng tiếng Anh. Tôi quay đầu lại nhìn Kitty, thực tâm bái phục bài phát biểu cô viết, cực kỳ trang nhã - tuy phần tiếng Anh tôi không hiểu cho lắm...

https://thuviensach.vn

Nhưng tôi không hề thấy vẻ vui sướng đắc ý hoặc dáng vẻ vừa trút được gánh nặng trên gương mặt Kitty như đã dự đoán.

Mặt cô trắng bệch, cặp môi mím chặt cơ hồ chuyển thành màu tím, giống như sắp ngất xỉu đến nơi. Tôi bất giác nắm lấy cánh tay cô hỏi: “Chị làm sao thế? Đừng có dọa em.”

Không biết Kitty đang giận dữ hay sợ hãi, cô nghiến răng hỏi tôi: “Bài này do cô đưa cho Cung Minh hả?”

Tôi gật gật đầu: “Sao thế?”

Kitty nói: “Cái anh ta vừa đọc, không có một câu nào của tôi viết.”

Tôi bỗng không thể thở nổi, cảm giác người phải ngất đi nên là mình mới đúng.

Trong tiếng vỗ tay vang dội, tôi và Kitty mặt xám như xác chết đứng ở góc phòng, mắt trân trối nhìn Cung Minh mang bộ mặt lạnh như núi băng bước lại gần, cảm giác ấy còn đáng sợ hơn nhiều so với hồi còn học trung học xem tivi thấy Sadako[7] xuất hiện.

Cung Minh bước đến trước mặt chúng tôi, phe phẩy bài phát biểu trong tay, nói với tôi: “Thanks for your help.” Sau đó quay người vứt tờ giấy đánh xoẹt một tiếng vào lòng Kitty: “Tôi cần bài phát biểu, chứ không phải giới thiệu bản thân cô.”

Nói dứt, Cung Minh xoay người bỏ đi.

Tôi quay mặt, lúc thấy tờ giấy mở rộng trên tay Kitty, tôi tưởng chừng như cổ họng mình bị người ta bóp nghẹt. Dòng chữ to đậm màu đen “Kitty is a bitch” cơ hồ như một lưỡi dao găm bất ngờ đâm thẳng vào huyệt thái dương.

https://thuviensach.vn

“Đây là thứ cô đưa cho Cung Minh?” Kitty quay đầu lại nhìn tôi, nước trong mắt cô sắp tuôn ra, nhưng trên khuôn mặt vẫn không thể hiện chút cảm xúc. Tôi đứng im tại chỗ, không biết nên nói gì.

Kitty không nhìn tôi, cũng không nói thêm câu nào nữa. Cô im lìm lướt qua tôi bỏ đi. Lúc bước ra cửa ngoài đến trước mặt Cung Minh, cô đưa tờ giấy đó cho anh ta, rồi nói gì đó.

Tôi cách xa quá, không nghe tiếng, song cũng không đọc được thông tin gì từ ánh mắt của Cung Minh lúc anh ta quay đầu ra nhìn tôi. Ánh mắt anh ta lý trí, lạnh lùng, như của đấng bề trên nhìn xuống, khiến người ta có cảm giác vĩnh viễn không dám gần gũi. Cặp mắt anh ta như bị ngăn cách bởi một lớp sương mù dày đặc mà buốt giá của mùa đông, ẩn náu xa xăm ở một khoảng trắng mênh mông. Kitty đứng bên cạnh anh ta, cô cũng quay đầu lại nhìn tôi. Bọn họ đều mặc đồ đen, chiếc Cadillac màu đen đỗ bên cạnh làm nền khiến họ nổi bật như một đôi người mẫu trên tạp chí thời trang.

Tôi đứng cách bọn họ rất xa, dưới chân là đôi giày cao gót Cung Minh tặng.

Đây là đôi giày cao gót đầu tiên trong đời tôi.

Anh ta nhìn tôi một lát, sau đó xoay người mở cửa xe. Kitty cũng ngồi vào trong, chiếc xe lăn bánh.

Tôi hoang mang đứng trong hội trường, không biết nên làm gì.

Điện thoại trong túi rung lên, là tin nhắn của Kitty.

“Lát nữa cô thu dọn các thứ rồi có thể về.”

Tôi vội vàng gửi tin trả lời, nói: “Vâng ạ.”

Lúc gấp điện thoại vào, nước mắt tôi rơi độp xuống.

https://thuviensach.vn

Khi quay người bước vào hậu trường, tôi thấy một cô gái trông rất quen. Nghĩ một lúc mới nhớ ra, đấy là trợ lý cũ của Cung Minh mà hôm qua Kitty có nhắc đến. Cô ta mỉm cười chào tôi: “Cô là trợ lý mới của Cung Minh hả, lúc nãy vừa thấy cô và Kitty ngồi cùng nhau. Tôi là Doris.”

Tôi gượng cười hơi ngại ngùng. Bởi vì ai cũng có thể nhận ra khuôn mặt vừa khóc xong của tôi.

Doris nhìn tôi, thở dài một tiếng. Cô ta hỏi: “Có phải làm hỏng việc không?”

Tôi gật gật đầu, kể cho cô ta chuyện nhầm bài phát biểu, nhưng không nhắc đến câu nói bẩn thỉu trên tờ giấy kia, chỉ nói sơ qua là nhầm lẫn bài phát biểu. Kỳ thực tôi cũng không hiểu nổi, cái túi Kitty đặt ở khu vực nội bộ của nhân viên tạp chí M.E chúng tôi, lại do tôi đích thân cầm ra, chưa hề mở ra lần nào, làm sao sai được.

Doris nhìn tôi, như muốn nói gì rồi lại thôi. Tôi tuy rất tò mò về thái độ ấy, nhưng cũng không gặng hỏi gì. Một lúc sau, cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt cảm thông, thấp giọng nói: “Cô làm sao đấu lại Kitty. Hồi xưa, tôi cũng bị cô ta đuổi đi khỏi M.E như thế đấy. Cô ta rắc vỏ dưa lên khắp tấm thảm của Cung Minh, sau đó giả vờ nhặt nhạnh cả một đêm.”

Trong giây lát, tôi nắm chặt lấy gấu váy.

Cô ta nhìn tôi, khẽ thở dài một tiếng, sau đó vỗ vỗ vào vai tôi rồi bỏ đi. Trước lúc đi cô ta còn với lại một câu: “Cái chỗ này không hợp với cô đâu. Những người tỏa sáng trong cái vòng tròn ấy đều giẫm trên xác chết và mũi dao để tiến lên, bọn họ không có cảm giác đau, không biết dằn vặt, thậm chí không có cả linh hồn, cứ điên cuồng chạy mãi. Cô không chịu nổi đâu.”

Buổi trình diễn thời trang rất thành công. Trong tiếng huyên náo chúc tụng bàn tán bằng đủ thứ ngôn ngữ, đám đông lục tục ra về. Tôi ngồi khoanh chân trên sân khấu hình chữ T trống trải, giày cao gót tháo ra đặt

https://thuviensach.vn

sang một bên. Trên đỉnh đầu là cái đèn lớn màu vàng, dưới mặt sàn phủ đầy vụn giấy nhiều màu sắc, còn cả các loại dây điện bị gỡ ra thả trên nền nhà.

Xung quanh không có một ai, tĩnh lặng đến mức đáng sợ.

Tôi hồi tưởng lại trong đầu khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Kitty, làn da được lớp phấn nền thoa lên trông hoàn mỹ không tì vết và cặp mắt phủ lớp phấn màu khói mờ, cô luôn luôn ăn mặc hợp lý và giao tiếp nhã nhặn. Tôi khó có thể hình dung dáng vẻ cô rải vỏ hạt dưa trên tấm thảm của Cung Minh, hoặc nhét một tờ giấy ghi chính mình là con điếm vào túi.

Tôi bỗng nhận ra mình chỉ như một đứa trẻ đang học trường mẫu giáo, đứng giữa một đám thầy phù thủy đều đeo mặt nạ.

Tôi rút điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Giản Khê: “Em buồn lắm. Em muốn thôi việc.” Một lúc sau, tôi lại gửi nhắn này cho Cố Ly.

Lại một lúc nữa, chiếc điện thoại rung lên trong căn phòng trống rỗng (trong giờ làm việc, tất cả nhân viên chúng tôi đều bị buộc phải để điện thoại trong chế độ Silent).

Mở điện thoại ra, Cố Ly gọi tới. Tôi nghe máy, mới nói “a lô” nước mắt đã không kìm nổi rơi xuống.

Tôi gửi tin nhắn cho Kitty, nói: “Em muốn thôi việc.” Ba giây sau, Kitty gửi tin trả lời, chỉ có hai chữ cái tiếng Anh cộc lốc: OK.

Tôi ngây người nhìn màn hình một lúc. Giản Khê chưa trả lời tin nhắn, tôi đứng dậy chuẩn bị ra về. Vừa ra đến cửa thì gặp Doris, cô ta vỗ vỗ vai tôi, nói tạm biệt.

Tôi bước ra khỏi sảnh triển lãm tối om, ngoài cửa sổ là không khí phồn hoa ngập trời của đường Nam Kinh. Vô số xe hơi cao cấp chạy qua trước mặt. Những khung cửa kính hất ra ánh sáng hào quang vật chất, cơ hồ

https://thuviensach.vn

muốn chọc mù mắt người ta. Đây là nơi đẳng cấp nhất Thượng Hải, cũng là nơi lạnh lẽo nhất Thượng Hải. Trong nội tâm những người ở đây đều ôm ấp bao nỗi đố kỵ và thù hận mãnh liệt, những mối thâm thù trơ cứng ấy tựa như những trái lựu đạn mà Thượng đế ném xuống khu phồn hoa bậc nhất này, không có ai có thể may mắn thoát được, tất cả đều thịt nát xương tan, hồn phiêu phách tán trong tiếng nổ ầm ầm liên tục.

Doris đi về phòng làm việc của mình, kéo ngăn bàn, lấy ra một tờ giấy màu xám loại đặc biệt, mở ra, nhìn một lúc những lời cảm ơn trang nhã và tinh tế in trên đó, cười khẩy, rồi tiện tay quăng vào máy hủy giấy, ấn nút khởi động.

Xoẹt xoẹt xoẹt. Vô số vụn giấy rơi xuống chiếc thùng bên dưới.

Lúc tôi về đến công ty, đã sắp 8 giờ tối. Tôi nặng nề lê bước khỏi thang máy, trong lòng chợt dâng lên cảm giác "rốt cuộc đã được giải thoát rồi". Có lẽ ngay từ khi bắt đầu tôi đã không thích hợp để bước vào cái thế giới hào quang chói lọi mà lại gai góc vô song ấy. Từ đầu đến cuối, tôi luôn là kẻ bàng quan, xem bọn họ biểu diễn điên cuồng trong một tòa cung điện thủy tinh.

Lúc tôi bước vào cửa tạp chí M.E, thì vừa hay gặp Kitty đang đi từ phòng trà nước ra. Trên tay cô là một ly cà phê đang bốc khói. Cô uống một hớp, và trong lúc tôi chưa kịp mở miệng nói gì, đã bảo tôi: "Trước khi cô xin từ chức, tôi buộc phải yêu cầu cô làm rõ ràng những chuyện này."

Dưới sự chỉ đạo của Kitty, tôi đón lấy số điện thoại của Doris, gọi cho cô ta, sau khi kết nối, tôi ấn nút loa ngoài, rồi nói từng câu từng chữ theo đúng những gì Kitty dạy. Sau một hồi diễn kịch khóc than chuyện thôi việc, tôi hờ hững bảo Doris: "Chị nói Kitty sao lại ra tay ác đến thế, dám tự mắng chửi mình như vậy nhỉ?" Quả nhiên, câu trả lời của Doris giống hệt Kitty dự đoán: "Bởi vì bản thân cô ta chính là một con điếm mà, cô ta khẳng định

https://thuviensach.vn

mình chính là bitch!” Tôi lập tức nói cắt ngang: “Ồ? Tôi còn chưa bảo chị trên tờ giấy viết cái gì mà, sao chị lại biết?”

Quả nhiên, phía đầu dây bên kia, đối phương bỗng như bị trúng một phát đạn, không cất tiếng gì. Vài giây sau, cô ta gác luôn máy.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Kitty bình tĩnh uống cà phê, tựa như đã sớm biết trước tất cả rồi.

Tôi hơi hổ thẹn, chỉ muốn tự ném mình vào máy hủy giấy rồi bấm nút.

Tôi vừa định mở miệng, Kitty đã phẩy phẩy tay, ngăn lại những lời “sám hối cũ rích” của tôi. Cô nói: “Được rồi, về đi. Tôi không nói với Cung Minh rằng cô muốn thôi việc đâu, nên đừng có lo. Tôi còn bận đây này, nếu không giải thích rõ ràng sự kiện ‘Tự giới thiệu’ này, không khéo có khi người thôi việc là tôi đấy.”

Cô xoay người đi, không để ý đến tôi nữa, bắt đầu cắm cúi trước máy tính.

Tôi ngó về phía phòng làm việc của Cung Minh, anh ta đang bước chân trần đi đi lại lại trong phòng. Không biết đang nghĩ gì.

Tôi nói nhỏ một câu “bye bye”, sau rồi lặng lẽ rời khỏi M.E.

Tôi tin từ tận đáy lòng rằng Kitty sẽ không hại tôi. Điều này không hề liên quan đến lương thiện hay thủ đoạn, chỉ thuần túy là vấn đề chỉ số thông minh. Tôi cảm thấy đối với người có chỉ số thông minh như tôi, Kitty căn bản không cần phải tự ra tay động thủ làm gì, nếu như có một ngày nào đó tôi uy hiếp đến sự tồn tại của cô, cô muốn làm gì tôi chắc chắn chỉ cần đến mấy phút thôi - vả lại tôi cảm thấy, với sự tu hành và đạo hành của cô, tôi vĩnh viễn không bao giờ có thể đe dọa đến cô. Chúng tôi luôn ở hai đẳng cấp khác nhau. Đẳng cấp của tôi chỉ có thể đe dọa được đến Đường Uyển Như là cùng.

https://thuviensach.vn

Khi MSN trên máy tính của Cố Ly bất ngờ nhảy ra một cửa sổ, đồng thời nháy rung liên tục ba lần, nó đang nửa ngồi nửa nằm trên giường, vừa thưởng thức loại mặt nạ trắng da mới mua đang đắp trên mặt (giá của mỗi tấm mặt nạ gần bằng một bữa ăn đã đời của tôi và Nam Tương - điều an ủi là số tiền ấy chỉ đủ một bữa no nê ở căng tin nhà trường), vừa lật soàn soạt tờ VOGUE số tháng Sáu với tốc độ trung bình hai giây một trang.

Cố Ly liếc nhìn màn hình, bước lại, đọc lướt qua, rồi ấn vào nút chấp nhận lời mời xem webcam đối phương vừa gửi đến. Mấy giây sau, một tiếng hét kinh thiên động địa phát ra từ loa máy tính: “Hey! Lily! I am ing back from New York! See you soon honey!” Cố Ly nhìn chàng trai tóc vàng, mắt sâu trên màn hình, cúi xuống bất động, không thẳng lưng lên nữa. Một lát sau, cái mặt nạ của nó rời khỏi mặt rơi bộp xuống bàn phím.

Cố Ly giơ chân đạp cánh cửa phòng mẹ nó mở bật ra, mẹ nó đang xem phim tình cảm Hàn Quốc, giật thót mình trên sofa, phản ứng mau lẹ như quân du kích leo đường ray xe lửa, miệng hét lên: “Ai cha, con nhóc chết giẫm này?”

Cố Ly mặt lạnh như băng nhìn mẹ, nhìn đủ ba phút đồng hồ, nếu nói ánh mắt có thể giết người chắc hẳn mẹ nó sớm đã luân hồi không biết bao phen qua đủ mấy cõi thiên địa nhân quỷ súc sinh yêu ma.

Mẹ Cố Ly nhìn bộ dạng ấy của nó, đưa tay ôm lấy ngực (trông hơi giống Đường Uyển Như), hỏi nhỏ: “Có phải con mang bầu rồi không?”

Cố Ly nghiến răng, gằn từng chữ: “Con thà mang bầu!” ngưng một lúc, nó lạnh lùng nói: “Neil ở Mỹ về rồi.”

Sau đó, mẹ Cố Ly khẽ khàng rơi phịch từ trên sofa xuống đất.

Vốn định sáng sớm thứ Hai mới quay lại trường vậy mà Cố Ly không nói không rằng, ngay trong đêm ấy đã thay quần áo, xách theo cái túi LV của nó, rồi gọi điện thoại cho tài xế, tức tốc đến trường ngay. Nó nhất định

https://thuviensach.vn

phải trốn vào trường trước khi Neil từ Mỹ về đến Thượng Hải, để hắn không tìm thấy nó.

Nó không muốn ở nhà thêm một phút nào nữa - dù gì thì Neil vẫn còn ở Mỹ, cho dù hắn có thể kiếm được cánh cửa thần kỳ của Doraemon, thì chắc vẫn cần phải chuẩn bị chút hành lý rồi mới về đây được.

Cố Ly lao vào cửa phòng ký túc xá như một cơn gió lốc, lúc cái túi xách của nó rơi bịch xuống sofa, tôi và Nam Tương đang xem phim truyền hình trên tivi, bị nó làm cho giật bắn mình.

Nhìn sắc mặt của Cố Ly, tôi và Nam Tương đoán chắc là tài xế xe taxi lại không đưa biên lai hoặc là nó không đặt được chỗ ở một nhà hàng nào đó. Đối với nó, những việc này rất nghiêm trọng.

Cố Ly nhìn tôi và Nam Tương, nói gằn từng chữ: “Neil sắp về Thượng Hải rồi.”

“Thật không?” Tôi và Nam Tương lập tức nhảy dựng lên trên sofa, mắt sáng rực, nhưng lại ý thức được ngay rằng, phản ứng tỏ vẻ hết sức mong chờ này của chúng tôi rất dễ khiến hai đứa bị Cố Ly bắn chết ngay tại chỗ. Cho nên, chúng tôi lập tức ôm lấy ngực (...), đồng thanh kêu: “Thật quá tồi tệ!”

Nếu bảo trên thế giới này vẫn còn có người trị được Cố Ly, thì đó chắc chắn là Neil rồi. Hắn là em họ Cố Ly, chỉ kém nó nửa tuổi, sống cùng nó từ nhỏ đến lớn, trong cả tuổi thơ của Cố Ly, hắn là hình ảnh tượng trưng cho thiên sứ.

Khuôn mặt tuấn tú đặc biệt do dòng máu lai tạo ra, thêm vào gia thế môn đăng hộ đối, thậm chí còn hơn một bậc so với nhà Cố Ly, cùng với câu gọi ngọt ngào “chị ơi, chị ơi” lúc nào cũng quấn quýt quanh người, tất cả những thứ ấy khiến Cố Ly không ngừng trút biết bao yêu thương vào hắn. Kết quả là, khi gã thiên sứ này vào học cấp Hai, trải qua thời kỳ dậy thì

https://thuviensach.vn

hoóc môn tăng trưởng mạnh mẽ, thiên sứ thuận lợi trở thành ác ma, còn Cố Ly thì thuận lợi thăng cấp thành cô bảo mẫu giúp hắn giải quyết mọi rắc rối.

Thí dụ như hồi cấp Hai, Neil cùng lúc yêu tới bốn cô, mọi sự rối tung lên, hắn trốn ở nhà Cố Ly sống chết không chịu ra ngoài, bốn cô kia làm ầm lên cả một ngày ở khu nhà cũ của Cố Ly, còn Neil thì yên tâm đổ người trên sofa xem DVD - nếu là bây giờ, chỉ cần tiếng chửi mắng vừa cất lên, có khi sẽ bị đội bảo an khu phố thượng hạng còng tay lôi đi rồi.

Rồi ví như trong kỳ thi lên cấp Ba, trước hôm thi một ngày Neil uống say khướt, mới sáng sớm đã gọi điện cho Cố Ly, bảo Cố Ly đi đón, “Em không biết chỗ này là chỗ nào, em đang ở ngoài đường, trong túi không có tiền, điện thoại cũng sắp hết pin rồi, chị mau cứu em với, em phải đi thi nữa!!” - cuối cùng Cố Ly và hắn về đến trường thi khi giờ thi tiếng Anh đã bắt đầu được hai mươi ba phút, phần thi nghe đầu tiên đã trôi qua. Song điều khiến Cố Ly tức tối nhất là môn Anh văn của Neil, ngoại trừ phần thi nghe, đã đạt điểm gần như tuyệt đối - dĩ nhiên, ở nhà hắn toàn nói chuyện với ông bố người Mỹ bằng tiếng Anh.

Lại thí dụ như hồi năm lớp Mười, hắn lỡ làm ột cô bạn gái to bụng. Cố Ly và tôi run rẩy đưa cô bé đi phá thai. Chúng tôi sợ muốn chết, cứ tim đập chân run, kết quả là sau bữa đó một ngày, cô bé không sợ chết đó đã đi bơi với Neil rồi.

Thí dụ như ngày đầu tiên bước vào đại học năm thứ nhất, trong khi chưa có bằng lái, Neil đã mưu đồ lái một con xe hơi mui trần vào trường, cãi nhau với bảo vệ một trận cam go trước cổng trường, từ đó mà trở nên nổi tiếng.

Những chuyện này, đều là phần nổi của tảng băng chìm trong lịch sử trưởng thành của Neil.

https://thuviensach.vn

Song Neil luôn ga lăng với các cô gái quanh mình. Tôi và Nam Tương làm bạn của Cố Ly, cũng hưởng không ít lợi lộc. Lần nào hắn cũng ân cần trả tiền cho chúng tôi, lại thường tặng chúng tôi các món quà nhỏ, giúp chúng tôi đánh nhau, khi đi đường hắn sẽ đi bên gần lòng đường, giúp chúng tôi mua cà phê... Những điều này cũng là một phần nổi trên tảng băng chìm phong độ ga lăng của hắn.

Vả lại, mỗi lần nhìn khuôn mặt lai Tây của hắn, tôi và Nam Tương sẽ thất thần mất một hồi lâu, hồi phim "Chúa nhẫn" đang đình đám, mỗi lần nhìn thấy hoàng tử bộ tộc Tinh Linh trên màn ảnh, chúng tôi đều gào loạn "Neil! Neil!", có đến mấy bận Cố Ly không chịu nổi phải bỏ đi.

Vả lại, xét về phương diện chất lượng cuộc sống và sự nghênh ngang ngạo mạn, nếu coi Neil là sư tổ thì Cố Ly mới là đệ tử trà nước vừa nhập môn. Vào cái thời chúng tôi chưa biết LV là cái gì, Neil đã cầm cái ví LV mà bố hắn mang từ Mỹ về, đến trường mua Coca Cola. Lúc giày thể thao Nike xuất hiện dưới chân Neil, chúng tôi đều chưa biết Nike tượng trưng cho cái gì, thời đó Cố Ly đi đôi giày da Thượng Hải sản xuất là đã cảm thấy mình trên hết. Lúc Cố Ly và chúng tôi vẫn đang ăn kem rẻ tiền ven đường. Neil đã xách túi kem Haagen-Dazs bốc hơi lạnh đến lớp, đồng thời hào phóng chia cho chúng tôi ăn chung. Khi Cố Ly và chúng tôi phải nài nỉ xin xỏ nhân viên phục vụ cho vào một quán ăn đêm mới khai trương khách đông tấp nập, Neil đã biết cách quăng năm tờ một trăm tệ vào mặt kẻ giữ cửa, sau đó dẫn mấy đứa chúng tôi nghênh ngang bước vào trong.

Tôi và Nam Tương cứ hưởng cái phúc ấy, song Cố Ly thì lại bao phen khổ sở vì nó.

Tình trạng ấy cứ tiếp diễn tới khi năm thứ nhất kết thúc, Neil đi Mỹ học, mới được cải thiện. Song chỉ trong vòng một năm ấy, dường như tất cả mọi người trong trường đều biết đến Neil. Tên tiếng Trung và tên tiếng Anh của hắn nghe rất giống nhau, hơn nữa còn như để tả thực con người hắn, hắn tên là Lý Ngạo.

https://thuviensach.vn

Ngày đầu tiên nhập học, lúc tự giới thiệu bản thân, hắn nói bằng giọng tiếng Trung hơi lơ lớ: “Tôi tên là Lý Ngạo.” Thầy giáo nghe thành Lê Ngao[8], tưởng hắn đang làm trò cười, bèn nói “Tôi còn tên là Ba Kim cơ,” kết quả, Neil mở to đôi mắt sâu, lông mi dài phủ rợp, ngây thơ đáp: “Xin chào thầy Ba Kim ạ.” - chúng tôi đều rất hiểu, hắn từ bé đều chỉ đọc sách tiếng Anh nên đâu biết Ba Kim là thần thánh phương nào, nhưng thầy giáo thì đã thực sự bị chọc giận.

Song, sau khi Neil vừa đi Mỹ được hai hôm, kẻ mồm miệng ghê gớm mà bụng dạ yếu mềm là Cố Ly đã không nhịn được lòng từ mẫu, hằng ngày đều gọi điện đường dài quốc tế tâm sự hàn huyên, kết quả, bị những lời than thở nũng nịu của Neil khiến cho tâm thần bất an, “chị ơi, em chẳng có người thân nào ở đây”, “chị ơi, các bạn học không thèm chơi với em”, “chị ơi, đồ ăn bên này khó ăn lắm”... Kết quả, tuần lễ thứ hai, Cố Ly đã bay sang Mỹ thăm hắn. Nhưng, khi vừa đặt chân đến đó, đã nhìn thấy Neil đang quàng vai bá cổ với hai cô bạn gái xinh đẹp tóc vàng mắt xanh, tán chuyện đi xem phim. Cố Ly hận nỗi không thể cầm dao gọt hoa quả chém chết hắn ta! Neil quá đỗi vui sướng giơ hai cánh tay dài ra quàng vào vai Cố Ly, chẳng buồn để ý đến vẻ mặt lạnh ngắt có thể đông thành đá băng của nó.

- Không phải em nói là hết sức vô vị, hết sức buồn bã sao?

- Vâng ạ!! Hôm nào cũng phải học bài, fucking boring!

- …

Giữa năm thứ hai đại học, Neil có về một lần, vừa đến nhà Cố Ly, khi biết cô giúp việc nhà nó tên là Lucy, hắn đã đọc to một bài văn tiếng Anh từ hồi cấp Hai: “Lucy and Lily are best friends.”… Bởi vì tên tiếng Anh của Cố Ly là Lily...

Vì thế, tôi và Nam Tương hết sức thông cảm cho tâm trạng sợ hãi của Cố Ly.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 8B

Song chúng tôi vẫn kích động đến mức không ngủ được, mong chờ chàng đẹp trai Neil bay về Thượng Hải.

Tôi và Nam Tương ôm nỗi lòng mong đợi mãnh liệt, còn Cố Ly thì mang tâm trạng của chiếc đồng hồ đếm ngược đến giờ chết, Đường Uyển Như vẫn là tâm tình thiếu nữ thi vị như thơ (...), trải qua ba đêm đằng đẵng.

Hôm thứ Tư, tôi nhận được tin nhắn của Kitty, đại khái là cuối tuần này, tôi phải đi đòi bản thảo của Sùng Quang. Lúc ấy, tôi mới đột nhiên nhớ ra, tôi đã chưa hề nói lại cho Cung Minh hoặc Kitty sự việc lần trước Sùng Quang muốn tôi chuyển lời. Bởi vì tôi thực sự cảm thấy đó chỉ là câu chuyện "nghìn lẻ một đêm" - đặc biệt là sau khi biết đủ loại thủ đoạn khó lòng tưởng tượng Sùng Quang đã đem ra đối phó với Kitty trước đây, tôi liền cảm thấy bệnh ung thư dạ dày đúng là quá giống một lý do lấp liếm của anh ta!

Tôi xem thời khóa biểu, phát hiện ra buổi chiều không có tiết, vậy là quyết định xuất phát tới lều cỏ của Sùng Quang một lần nữa, Lưu Bị có đáng gì, mới đến ba lần, bà đây vì đòi bản thảo, ba trăm lần cũng OK! Lúc cần thiết thậm chí có thể hy sinh hương sắc... Chỉ cần Giản Khê không thấy phiền (Lúc tôi bảo vậy, Cố Ly đã đủng đỉnh buông một câu: Nhưng Sùng Quang có thể sẽ thấy phiền đấy).

Tôi bấm số gọi Sùng Quang, rất đúng với dự đoán của tôi, tắt máy.

Nhưng cũng không sao, hòa thượng thì có thể chạy, chứ chùa miếu chạy làm sao được! Bà đây biết nhà ngươi ở bên bờ sông Tô Châu! Nhà ngươi

https://thuviensach.vn

có bản lĩnh thì cứ di dời cả tòa chung cư khách sạn ấy đi chỗ khác đi!

Tôi lần theo địa chỉ lần trước tới nhà của Sùng Quang, đứng trước cửa chỉnh trang một chút dung nhan, chuẩn bị dùng thái độ nghiệp vụ kiểu Kitty để đối phó với anh ta, tôi đã chuẩn bị kháng chiến lâu dài rồi (bà thậm chí còn mang theo cả lương khô và nước trong túi đây). Kết quả, tôi mới bấm chuông hai lần, cửa đã mở ra.

Tôi ngẩng đầu, trưng ra nụ cười đã luyện tập từ lâu, nhưng khi ánh mắt tôi vừa ngước lên, cả nụ cười liền bị đông cứng trên mặt. Tôi hơi hơi có cảm giác muốn ném mình vào trong máy giặt, đổ bột giặt vào rồi nhấn nút cho quay tít!

Bởi vì, đằng sau cánh cửa, Cung Minh một tay đang tì vào khung cửa, một tay cầm một quả táo vừa gọt vỏ xong, lạnh lùng hỏi tôi: “Cô đến làm gì?”

Tôi nhất thời không biết trả lời làm sao, bỗng nghe tiếng nước chảy rào rào vọng từ phòng tắm ra, và giọng dịu dàng của Sùng Quang cất lên: “Cung Minh, ai ở ngoài đó thế?”

Hai mắt tôi tối sầm, ý nghĩ duy nhất nổi lên trong óc là: “Không cần để ý đến tôi, hãy để tôi yên giấc nghìn thu ở đây.”

Tôi mặt mũi đỏ dừ, trong đầu bỗng chốc hiện về một loạt những liên tưởng xấu xa về Giản Khê và Cố Nguyên hồi học cấp Ba. Cung Minh khẽ cau mày, dường như đã đoán ra tôi đang nghĩ gì, vẫn giữ nguyên nét mặt vô cảm nói: “Chắc cô đọc nhiều mấy chuyện manga vớ vẩn quá hả.” Nói dứt lời, anh ta quay người để quả táo vào chiếc đĩa thủy tinh trên bàn, sau đó nhấc cái túi Gucci màu đỏ của mình lên, đi ngang qua tôi, nói: “Tôi phải đi đây.”

Nói xong, anh ta đi thẳng vào thang máy.

https://thuviensach.vn

Tôi đứng ngây ra trước cửa, không biết nên vào hay cũng bỏ đi. Đúng lúc ấy có người vỗ vỗ vào vai, tôi quay đầu lại, Sùng Quang từ đầu đến ngực ướt đẫm nước, đang nheo mắt cười đứng trước mặt, toàn thân chỉ có một chiếc khăn bông trắng quấn quanh hông, anh ta nhướn lông mày, hỏi: "Ô, cô làm Cung Minh sợ chạy rồi à?"

Tôi cảm thấy hơi choáng váng. Anh ta vừa lấy một cái khăn bông khác lau đầu, vừa nói với tôi: "Vào đi," rồi xoay người đi vào phòng, lúc ngang qua bàn tiện tay cầm quả táo Cung Minh đã gọt sẵn đưa lên cắn một miếng, sau đó lại thuận tay gỡ cái khăn bông trắng quấn ở hông ra...

Tôi giơ tay bám lấy khung cửa... Tôi phải thừa nhận rằng tim mình đập thiếu mất mấy nhịp...

So với lần trước tôi đến, phòng của Sùng Quang quả thật giống một con yêu tinh bỗng ăn vụng được linh đơn, nên tu thành chính quả. Đám quần áo bẩn vương vãi đầy sàn lúc trước (tuy đều là hàng hiệu), vỏ lon Coca khắp phòng, sách báo và đĩa DVD vứt bừa bãi, cả các loại tạp chí thời trang, điều khiển... giờ đây đã được xếp đặt ngăn nắp sạch tinh như trong phòng khách sạn năm sao.

"Phòng của anh bị trộm càn quét à?" Tôi khó lòng chấp nhận được sự thực trước mắt.

"Không phải cô mới nhìn thấy Cung Minh vừa ra khỏi đây sao? Gã sao có thể chịu đựng được cái tình trạng ấy trong phòng tôi." Sùng Quang lau tóc, trợn mắt nhìn tôi.

Tôi hít mạnh một hơi: "Ý anh là?! Anh bảo Cung Minh giúp anh dọn phòng á?!" Tim tôi lại bắt đầu phập phồng.

Sùng Quang khinh miệt liếc nhìn tôi: "Cô nằm mơ hả... lần nào trước khi đến nhà tôi, gã đều sai người giúp việc đến đây trước ba giờ đồng hồ để dọn dẹp sạch sẽ hoàn toàn, sau đó gã mới bước vào. Nếu không, có đánh

https://thuviensach.vn

chết gã, gã cũng chẳng thèm bước vào đây lấy một bước đâu. Đúng là một kẻ sạch sẽ biến thái.”

Tôi gật đầu liên hồi, trong lòng vô cùng tán đồng quan điểm của Sùng Quang đối với Cung Minh, thậm chí suýt chút nữa thì muốn bắt tay anh ta nữa.

Nhưng tôi cũng không quên mục đích của chuyến đi này, tôi sẽ không vì một chút tương đồng ở mức độ nào đó với anh ta mà không biết phân biệt phe nào là phe ta, phe nào là phe địch.

Tôi lập tức đưa ra quân bài cuối cùng: nộp ngay bản thảo chuyên mục cho ta đây!

Tròn hai tiếng đồng hồ sau đó, tôi và anh ta chiến đấu giằng co dai dẳng mãi. Tôi cũng càng hiểu rõ ràng rằng bệnh ung thư dạ dày kia trăm phần trăm là trò lừa đảo, trong tủ lạnh của anh ta chất đầy kem và đồ ăn cay, ung thư dạ dày cái quái gì chứ! Hơn nữa, tôi còn biết thêm khi trước anh ta đã từng lần lượt “bị” đái tháo đường và sỏi thận lừa Kitty và một biên tập viên khác. Vậy mà anh ta lại cảm thấy “như vậy có gì đâu”, lại còn khảng khái nói với tôi: “Ôi dào, cô chưa đi đòi bản thảo của Quách Kính Minh bao giờ, cô thử đi giục anh ta xem, hồi trước một biên tập viên tôi quen từng kể rằng Quách Kính Minh bảo cô ấy là đã viết xong rồi, nhưng anh ta còn đang trên máy bay, khi nào xuống sẽ gửi cho cô ấy. Kết quả, cô ta gọi điện cả một tuần lễ, liên tục mười mấy lần, bất kể ngày đêm sớm tối. Quách Kính Minh mãi mãi vẫn ở trên máy bay... So với Quách Kính Minh, tôi quả thực là tấm gương cần lao chăm chỉ còn gì!”

Tôi nghe mà ngứa ngáy lỗ tai, mấy gã tác giả nổi tiếng này đúng là nên bị nhốt vào chuồng lợn cho rồi! Sùng Quang ranh mãnh nhìn tôi, dáng người gầy gầy nhưng đường nét cơ bắp lại khá đẹp. Tôi thầm nuốt nước bọt, sau đó lập tức niệm thầm trong bụng mấy lần câu “A di đà Phật”, rồi vội vàng cho hình ảnh của Giản Khê phóng to lên trong tâm trí.

https://thuviensach.vn

Sau một hồi tranh luận, tôi giành được thắng lợi tạm thời. Bởi vì anh ta đồng ý với tôi sẽ tiếp tục viết, nhưng lúc nào mới giao bản thảo thì không biết, bởi vì anh ta đang bận chơi cái máy XBOX360 mới - anh ta là một gã nghiện trò Halo[9], vả lại cái máy chơi game trời đánh này là Cung Minh tặng anh ta - Cung Minh, mi không thể đừng gây thêm phiền hà ở đây hay sao?

Tôi ôm nỗi phẫn hận và không cam tâm rời nhà Sùng Quang.

Xuống dưới tầng, bỗng nghe có tiếng người gọi, tôi quay người ngẩng đầu lên, Sùng Quang đang đứng bên cửa sổ, giơ một cánh tay ra, trên cánh tay kẹp một vật gì màu đen đen: "Túi của cô, Lâm Tiêu, cô còn cần không?"

"Đương nhiên là cần!" Tôi gào với lên.

"Ồ!" Thế là Sùng Quang buông tay, thả cái túi xuống...

... Tầng mười tám, anh ta vứt cái túi xuống...

Cái túi màu đen của tôi rơi vào một bụi rậm toàn những cây lá tròn thấp tè... Tôi ngẩng đầu, nghiến chặt răng. Cánh tay Sùng Quang ghếch trên bậu cửa sổ, hai bàn tay tì má - tì dưới cái khuôn mặt tuấn tú tiêu chuẩn thường xuất hiện trên bìa tạp chí của anh ta, đầy vẻ ngây thơ vô tội: "Cô nói là cô cần mà."

Tôi không thèm nói gì, xoay người bỏ đi.

Lúc lên xe, tôi mới đột nhiên nghĩ ra: Tại sao Cung Minh lại ở nhà anh ta nhỉ?

Sùng Quang thu mình rời khỏi ban công, tự cười tủm tỉm một mình. Anh ta cho đồ ăn Cung Minh mang đến vào tủ lạnh, sau đó tiếp tục ngồi trước tivi chơi game. Vừa ngồi xuống, anh ta bỗng cảm thấy một cơn khó chịu

https://thuviensach.vn

dội lên từ dạ dày. Anh ta lao vào nhà vệ sinh, cúi gập người, ọe một bụng máu đen vào bồn cầu. Một ít máu tanh, dinh dính, hơi đặc, dập dờ dưới đáy bồn cầu. Sùng Quang giơ tay giật nước. Anh ta cầm máy di động lên, bấm một dãy số. “A lô, bác sĩ Lưu ạ, tôi là Sùng Quang đây. Lần trước anh bảo tôi nếu xảy ra triệu chứng thổ huyết thì gọi điện cho anh…” Sùng Quang hơi ngưng lại, rồi nói tiếp: “Vì thế tôi gọi cho anh đây.”

Sùng Quang rút một tờ khăn giấy lau máu nơi khóe miệng, cười khổ mấy tiếng trong điện thoại. Anh ta ngồi xuống mép giường, lặng lẽ nghe người đầu dây kia nói, thỉnh thoảng lại gật đầu, “ừm” vài tiếng. Lát sau, mí mắt anh ta đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Nhưng tôi không muốn chết...” Trên màn hình tivi là một cảnh vô cùng hoa lệ trong trò chơi, vô số chiến sĩ cầm súng xung phong xông trận. Anh ta dụi mắt, xì mũi, yếu ớt lặp lại bằng giọng khàn đặc: “Nhưng tôi không muốn chết đâu.”

Nằm trên giường có thể nhìn thấy trần nhà trắng như tuyết. Thêm vào ga giường trắng như tuyết. Là có thể tưởng tượng mình đang ở trong một thế giới trắng như tuyết. Thế giới trắng như tuyết mà chúng ta quen thuộc, là bệnh viện hoặc thiên đường. Sùng Quang nằm trên giường, bất động. Anh ta cầm điện thoại nghĩ ngợi, sau rốt không gọi điện cho Cung Minh nữa. “Gã không biết cũng tốt.” Anh ta nghĩ thế, xoay người lại cầm cái tay game lên, “ít nhất trước khi chết cũng phải qua được cửa này!” Anh ta giương to đôi mắt đỏ, ngồi khoanh chân trên sàn nhà.

Lúc xe buýt còn cách trường học năm trạm thì Nam Tương gọi điện. Tôi vừa nghe máy, đã thấy một giọng nói cực kỳ phấn khích vang lên. Tuy chỉ qua điện thoại nhưng tôi biết rõ nó bây giờ chắc chắn giống hệt một con rắn vừa uống phải rượu Hùng Hoàng, đang uốn éo.

“Lâm Tiêu! Neil ở trường học rồi! Hắn ta đến rồi! Cậu về nhanh lên!” Cảm giác nó sắp ngất trong điện thoại đến nơi.

https://thuviensach.vn

Nam Tương kể rằng Neil lái một con Mercedes mui trần tiến thẳng tới dưới lầu khu ký túc xá nữ (khỏi phải nói, chắc chắn là đã nắm gọn đám bảo vệ ở cổng trường), tuyến nội tiết của toàn bộ bọn đàn bà trong khu nhà bị hắn khuấy động mất cân bằng - tất nhiên ngoại trừ Cố Ly. Cố Ly lê thân thể nặng nề, bộ dạng như một người sắp chết, đón tiếp cái ôm ghì thắm thiết của Neil, toàn thể bọn đàn bà con gái đều nín thở trong khoảnh khắc ấy. Sau đó, Nam Tương cũng nhận được một cái ôm phảng phất mùi nước hoa Dolce & Gabbana nơi lồng ngực của Neil.

Trên xe buýt, tôi cũng tức khắc rạo rực cả người.

Có điều năm phút sau, xe bị tắc giữa đường, không thể nhúc nhích.

Lúc tôi tìm được Nam Tương ở nhà ăn, sắc trời đã muộn, cơn cao trào đã qua đi.

Từ xa tít nó đã vẫy tay. Tôi vừa ngồi xuống, nó lập tức bắt đầu chia sẻ đủ loại tin tức về Neil với tôi. Trong đó tự nhiên cũng bao gồm “cao lớn hơn rồi”, “đẹp trai đến mức vô lý mất”, “ôi mắt của hắn ta, như một hồ nước đầy”, “hoa khôi của khoa Tiền tệ nhìn thấy hắn cũng không thốt nên lời nữa”, “mùi thơm trên người hắn ta quá mức quyến rũ”...

Tôi và Nam Tương đang đà buôn chuyện hào hứng, không hề phát hiện ra Cố Nguyên đang trưng ra một bộ mặt lạnh như băng ngồi đối diện. Đợi tôi và Nam Tương nhận ra, anh đã trừng trừng nhìn chúng tôi tròn năm phút.

Tôi và Nam Tương bối rối xoay người lại chào hỏi anh.

Từ sau khi anh và Cố Ly rơi vào cục diện ngày hôm nay, mỗi lần đối diện với anh, tôi và Nam Tương đều cảm thấy đôi chút bối rối. Xét một cách công tâm, chúng tôi và Cố Nguyên là những người bạn vô cùng tốt của nhau, nhưng, tuyệt đối không thể gắn bó chặt chẽ như với Cố Ly, Cố Ly

https://thuviensach.vn

hầu như đã là người thân của hai đứa rồi. Vì thế, vào những lúc như vậy, tình cảm của tôi và Nam Tương vẫn bị thiên về phía Cố Ly.

Bất kể bọn họ ai sai ai đúng. Tôi và Nam Tương, hai con điên chúng tôi vẫn là đại diện điển hình cho loại người "giúp thân tình không cần lý lẽ".

Cố Nguyên đặt mạnh một ly nước xuống mặt bàn, mặt mũi không hề vui vẻ nói với chúng tôi: "Chiều nay anh thấy Cố Ly rồi. Ôm ấp, khoác tay một gã đàn ông giữa sân trường! Còn ra thể thống gì nữa!"

Tôi và Nam Tương nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau, chúng tôi đều biết gã đàn ông đó chắc chắn là Neil, nhưng cả hai đứa đều không định nói cho anh biết. Thực lòng, chứng kiến cảnh tượng Cố Nguyên, một kẻ lạnh lùng như người máy đúc từ một khuôn với Cố Ly, nổi cáu, quả thực là một chuyện vui đáng để thưởng thức. Những lúc tôi và Nam Tương cùng cầu nguyện, thường xuyên có một điều ước là "hy vọng trong những năm tháng còn sống trên đời này có thể được nhìn thấy Cố Ly kích động mất kiểm soát một lần". Đương nhiên, chuyện này khó khăn gấp vạn lần so với việc nhìn thấy Cố Nguyên mất kiểm soát.

Cố Nguyên tiếp tục sa sầm mặt: "Tình cảm bấy nhiêu năm của chúng tôi, cho dù bây giờ đang xảy ra mâu thuẫn, vậy mà trong chớp mắt cô ta đã có thể để một gã đàn ông ôm ấp đi loăng quăng khắp chốn! Nếu cô ta làm được như thế, tôi cũng có thể!"

Nam Tương nheo mắt lại: "Cố Nguyên, em không thể tưởng tượng nổi cảnh anh bị một gã đàn ông ôm ấp đi loăng quăng khắp chốn, anh thật sự có thể không?"

Cố Nguyên nghẹn giọng.

Tôi không nỡ để Nam Tương tiếp tục trêu chọc anh, thế là đành kể cho anh biết đó là Neil, em họ của Cố Ly, vừa từ New York trở về.

https://thuviensach.vn

Nét mặt Cố Nguyên lập tức giãn ra, nhưng chỉ một thoáng sau anh lại làm ra vẻ lạnh lùng nói: “Mặc kệ là anh họ hay em họ cô ta, liên quan gì tới anh chứ.”

Nam Tương lại nổi hứng lên, nói tiếp: “Đúng rồi đấy, không nên như vậy mà! Đợi lát nữa Cố Ly tới, bọn em sẽ phê bình nó!”

Cố Nguyên bối rối đứng dậy: “Anh đi trước đây! Phải lên lớp.”

Tôi và Nam Tương cười đau cả bụng.

Kỳ thực, chúng tôi đều không lo lắng lắm về chuyện của anh và Cố Ly, dù sao cũng tình cảm bấy nhiêu năm rồi. Chỉ là hiện tại hai kẻ bướng bỉnh ấy đều đang làm cao, một ngày nào đó không cứng cỏi nổi nữa, sẽ tự khác lại chụm vào nhau thôi.

Hai bọn họ quả thực quá xứng đôi, giống như máy tính và hệ điều hành Windows phối hợp ăn ý, nếu bọn họ không thể ở cùng nhau, tập đoàn Microsoft sẽ sụp đổ.

Tôi và Nam Tương vừa ăn được vài miếng cơm, Cố Ly đã tới. Nhưng không có Neil đi cùng.

Tôi và Nam Tương hoàn toàn không để mắt đến nó, lo lắng hỏi: “Neil đâu? Cậu ta đâu rồi? Không ăn cơm à?”

Cố Ly trợn to mắt nói: “Hắn ta bị mẹ tóm đi ăn cơm rồi... Người hẹn các cậu ăn cơm là tớ, là tớ đây này! Các cậu đúng là bọn dễ thay lòng đổi dạ.”

Tôi và Nam Tương không sao che giấu nổi nỗi thất vọng to lớn của mình.

Lúc ăn cơm, Cố Ly mệt mỏi chia sẻ trải nghiệm đau thương cả buổi chiều phải đi theo Neil của nó. Sau bao nhiêu năm qua đi, nó vẫn là cô bảo

https://thuviensach.vn

mẫu của hắn. Sau một lúc dạo bộ trong trường, hắn đã chăn dắt được ba cô gái ở ba khoa khác nhau, Cố Ly đều phải nghiêm túc nắm lấy tay các cô, bảo các cô rằng: “Anh ta ở New York, sắp phải quay về rồi,” mới khiến các cô giải tán. Có một cô thậm chí còn đáp trả Cố Ly: “Chuyện đó không quan trọng.” Cố Ly hận nỗi không thể tát cho cô nàng một cái.

Sau đó thì, rõ ràng chỉ cách cổng sau hai bước chân, hắn ta nằng nặc đòi lái xe, kết quả là lúc quay xe đã làm hỏng luôn cột đèn bên đường. Cố Ly đành chuẩn bị tinh thần xin xỏ bảo vệ, đồng thời móc tiền trong ví ra bồi thường...

Cố Ly gục xuống mặt bàn, chắc xỉu đến nơi.

Nhưng tôi và Nam Tương thì nghe rất ngưỡng mộ. Cho dù có làm bảo mẫu, chỉ cần được cả ngày ở bên cạnh anh chàng lai Tây đẹp trai tóc vàng, mắt nâu tay nắm tay ăn quà vặt, uống Coca… thì đúng là “bất mộ uyên ương bất mộ tiên” rồi!

Đang nói thì điện thoại của Cố Ly đổ chuông. Nó cầm lên nhìn màn hình, sững người, lát sau, nó bơ phờ nói: “Lại là Neil!” Nó nghe điện thoại, đứng lên đi ra ngoài, nói rất chán nản “em lại làm sao”, rồi đi khỏi nhà ăn.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 8C

Cố Ly cầm điện thoại bước ra bên ngoài, đứng trên khoảng đất trồng cỏ phía sau nhà ăn. Sắc mặt nó rất khó coi, trắng bợt trắng bạt. Nó nói vào điện thoại: "Điên à? Anh gọi điện cho tôi làm gì chứ?"

Nó cúi đầu, nghe điện thoại, một lát sau, nói: "Cần bao nhiêu?"

Lại một lát tiếp theo, nó nói: "Vậy nhắn tin số tài khoản vào máy này. Tôi bảo người chuyển cho."

Nói dứt lời, Cố Ly ngắt máy.

Nó đứng trong màn đêm, phía xa xa có một nhóm sinh viên đang lục tục bước vào nhà ăn. Bọn họ mặc quần áo bình thường, xa cách với thế giới hàng hiệu vây quanh nó biết chừng nào. Nhưng vào lúc đó, nó đột nhiên ao ước mình là một người trong số họ, một kẻ bình thường nhất. Xa rời thế giới của mình, xa rời cái thế giới tựa như lốc xoáy của chính mình.

Điện thoại di động có tiếng "tít tít". Nó xem tin nhắn, là một dãy số tài khoản. Sau đó nó gọi điện thoại ột trợ lý ở công ty của ba nó tên là A Chen.

"A lô, A Chen à, tôi là Cố Ly. Lát nữa tôi gửi cho anh tin nhắn số tài khoản và tên người nhận, anh giúp tôi chuyển khoản vào đó năm nghìn tệ được không? Tôi sẽ gửi lại riêng anh sau... Được rồi, cảm ơn."

Cố Ly tắt máy. Nó tiếp tục gọi một số khác, sau hai hồi chuông liền có người nghe: "Tôi đã bảo người ta chuyển tiền rồi. Còn nữa, tôi cảnh cáo cho anh biết, đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng đấy! Đừng có lấy chuyện

https://thuviensach.vn

này uy hiếp tôi nữa. Tôi nói cho anh biết, nếu anh dám kể cho Lâm Tiêu hoặc Nam Tương biết mảy may bất kỳ cái gì liên quan đến chuyện đó, tôi làm ma cũng không tha anh đâu. Tôi mà chết, thì nhất định sẽ lôi anh chết cùng đấy!”

Cố Ly ngắt máy, sau đó tìm lại số tài khoản vừa nhận được, chuyển tiếp cho A Chen.

Cố Ly bấm một dòng tin nhắn gửi đi:

“Gửi năm nghìn vào tài khoản này. Ngân hàng Công thương. Họ tên người nhận: Tịch Thành.”

Lúc Cố Ly quay lại, nó vô cùng mệt mỏi. “Neil bắt tớ đi dạo phố. Tớ chẳng còn hơi sức nào nữa.” Nó nằm bò ra bàn, gắng chút hơi tàn nói vậy.

Tôi và Nam Tương mắt sáng long lanh, trên mặt viết đầy hai chữ “ngưỡng mộ”: “Chúng tớ có hơi sức!” Cố Ly nhắm nghiền mắt, không thèm để ý đến hai đứa mê trai chúng tôi.

Những ngón tay nó nắm chặt điện thoại dưới gầm bàn, xương đốt ngón tay trắng bệch, lát sau, tay nó bắt đầu run rẩy.

Sau đó hai ngày, tôi và Nam Tương được gặp Neil như nguyện ước. Hơn nữa, hắn còn dẫn chúng tôi đi chơi khắp nơi, ăn uống đã đời, cùng chúng tôi say sưa trên chín tầng mây. Chúng tôi bò trên cửa sổ kính của tầng cao tháp Kim Mậu, ngắm nhìn Thượng Hải nhỏ như mô hình dưới chân, cười ha hả vì say khướt. Cảm giác như lại trở về quãng thời gian học cấp Ba hắn ta dắt chúng tôi đi bày trò phá phách khắp nơi. Hồi đó chúng tôi thường xuyên uống say trên đường lớn, Neil vừa chạy vừa cởi áo quần cho chúng tôi xem, thân thể hắn rất đẹp, ánh đèn đường vàng tối ánh lên màu đồng cổ gợi cảm. Có một lần hắn còn tụt cả quần jean xuống, Cố Ly hận nỗi không thể chọc mù mắt mình đi. Hoặc có lần chúng tôi đột nhiên trèo tường nhảy vào bể bơi của khách sạn năm sao, cuối cùng bị bảo vệ bắt giam, cho tới

https://thuviensach.vn

khi bố Neil đến đón về - đám bảo vệ nhìn thấy bố của Neil sợ quá không nói được gì, mà thực ra, trông thấy chiếc xe hơi gắn biển số màu đen[10] của bố Neil lăn bánh vào khách sạn họ đã lập tức cung kính chào đón rồi.

Sau hai ngày vắt kiệt sức lực, thứ Bảy, tôi không động đậy nổi nữa, nằm bẹp ở nhà. Lần đầu tiên trong lịch sử, tôi xin Kitty cho nghỉ ốm, nằm trên giường, chờ đợi cơ thể khôi phục nguyên khí.

Chỉ có điều, siêu nhân Neil không biết ngơi nghỉ. Vì thế, bạn Cố Ly lại bị hắn lôi đi, tin nhắn điện thoại liên tục thông báo vị trí của bọn họ. Một tiếng trước, bọn họ còn dùng tay ăn đồ ăn Pháp trong một nhà hàng cao cấp ở Phố Đông (tất nhiên là trong ánh mắt lườm nguýt của người xung quanh và thái độ lễ phép của đám phục vụ), sau một tiếng đồng hồ Cố Ly gọi điện thoại bảo tôi bọn họ đang ở Cẩm Giang Lạc Viên, trong điện thoại nó vừa nói chuyện với tôi vừa hét toáng lên hết sức: “Tôi không muốn ngồi lên cái thứ này! Tôi không muốn ngồi!!”

Lúc tôi tung chăn ngồi dậy ăn cơm, Cố Ly nhắn tin cho tôi, nói bọn họ đang ở Tân Thiên Địa, Neil không mang tiền, dùng thẻ tín dụng của nó quẹt mất bảy mươi tư ngàn tệ để mua một cái đồng hồ đeo tay... tôi hơi bị nuốt không trôi.

Sau khi Neil mua chiếc đồng hồ xong, hắn ta có vẻ đã hơi hơi có ý định dừng lại.

Vì thế, hắn kéo Cố Ly vào ngồi quán cà phê ngoài trời ở Tân Thiên Địa, hai người uống giải khát nghỉ ngơi, lúc thì hắn ta nói tiếng Anh, lúc lại nói bằng tiếng Trung, khiến đầu óc Cố Ly muốn phát điên.

Chính lúc Cố Ly cảm thấy sợi cầu chì bảo hiểm trong cơ thể mình sắp cháy đứt đến nơi thì nó thấy Giản Khê. Chẳng khác nào người nông dân trong xã hội cũ thấy Chủ tịch Mao, nó đã trông thấy vị cứu tinh của mình,

https://thuviensach.vn

nó đứng dậy, chẳng quản hình ảnh tao nhã thường ngày của mình, gào to gọi tên Giản Khê từ phía sau.

Giản Khê quay đầu lại, trông thấy Cố Ly, đầu tiên anh định ra chào hỏi, sau đó nét mặt bất chợt bối rối, kề bên bộ dạng gượng gạo của anh, Lâm Tuyền lặng lẽ đứng bên trái, trên vai Giản Khê khoác một chiếc túi xách nữ màu hồng.

Giản Khê đứng nguyên tại chỗ, có vẻ không biết phải đối diện với Cố Ly thế nào. Anh nhìn sắc mặt của Cố Ly từ từ sa sầm xuống, trong mắt là một ánh nhìn anh không sao hiểu nổi, pha trộn giữa khó hiểu, sợ hãi, hận thù, kinh ngạc... đủ loại tình cảm phức tạp thấm đẫm trong nét mặt và ngôn ngữ cơ thể của nó. Gã con trai tóc vàng ở bên cạnh nó trông mặt mũi rất quen. Nhưng Giản Khê không nhớ nổi là ai.

Bốn người đứng trên quảng trường Tân Thiên Địa không nhúc nhích. Ánh đèn rực rỡ xung quanh, đám đông ăn vận cao quý vội vã đi qua bọn họ. Trong đó xen lẫn rất nhiều du khách bên ngoài đến ngắm cảnh, màn hình khổng lồ trên đầu bọn họ vừa chiếu một đoạn quảng cáo phim, tình tiết hấp dẫn, cao trào nổi lên.

Ý nghĩ và ánh mắt của mỗi người bọn họ như những dòng hải lưu nóng lạnh giao nhau dưới đáy biển.

Chỉ duy có Lâm Tuyền bên cạnh Giản Khê mỉm cười bình yên.

Trong lúc đó, trên đường Hoài Hải cách Tân Thiên Địa không xa, Cung Minh đứng trước cửa sổ kính chạm sàn. Anh ta tì trán trên mặt kính cửa sổ ngây người.

Mọi người xung quanh đã về hết, chỉ có anh ta và Kitty còn ở công ty.

Tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Cung Minh.

https://thuviensach.vn

Anh ta quay đầu lại, thấy Kitty với vẻ mặt nghiêm trọng đứng trước mặt mình.

Anh rất ít khi nhìn thấy Kitty có dáng vẻ căng thẳng như vậy, anh bước tới, cúi đầu hỏi cô: “Sao vậy?”

Kitty cố gắng khống chế tâm trạng của mình, hết sức tỏ ra trấn tĩnh và chuyên nghiệp, bởi vì thói quen của Cung Minh là dù có xảy ra đám cháy, cũng phải bình tĩnh nói với anh ta.

Kitty lấy ra một tập văn bản, nói: “Đây là do tôi vô tình tìm được trong mạng nội bộ của công ty... tôi không biết nên nói thế nào...”

Cung Minh đón lấy, anh cúi đầu xem mấy trang. Lập tức ngẩng đầu lên, nắm lấy vai Kitty, trong giọng nói tỏ ra sự sợ hãi chưa từng có: “Tài liệu này là... thật không?”

Kitty nhắm mắt, gật gật đầu, thân thể cô khe khẽ run lên, tựa như sắp đứng không vững rồi.

Cung Minh lùi lại vài bước, ngồi xuống. Tiếp đó anh cầm điện thoại lên, chuông reo vài tiếng, điện thoại được nghe, anh nói: “Tôi Cung Minh đây. Bây giờ đến công ty tôi, tôi phải cho cậu xem cái này.”

“Muộn thế này rồi, xem cái gì?” Đối phương đáp lại giọng uể oải.

“Cậu đến đây sẽ rõ, nếu như cái này là thật, bố mẹ sẽ đi đời.”

“Bố mẹ ai?”

“Bố tôi và mẹ cậu. Nửa đời sau của họ sẽ thảm hại rồi...” Giọng nói Cung Minh hơi run run.

“Anh ở công ty đừng đi đâu. Tôi sẽ tới ngay.” Đầu kia điện thoại, Sùng Quang tức tối ngồi dậy trên giường, đi vội đôi giày rồi lao xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Lúc điện thoại đổ chuông, tôi hầu như đã sắp ngủ, tuy rằng mới 9 giờ tối.

Tôi nghe máy, giọng Cố Ly thều thào như đã ba ngày không ăn cơm, tôi hỏi đùa nó: “Cậu không đến nỗi vậy chứ? Đi dạo phố mà giống như bị đánh ý.” Nó chẳng thèm nghe tôi nói gì, hoặc cũng có thể nói, chỉ số thông minh giờ này của nó căn bản nghe không hiểu tôi đang nói, qua điện thoại, tôi cũng có thể nghe ra tiếng nó hoang mang sợ hãi, liên tục nhắc lại: “Lâm Tiêu! Cậu đến ngay Tân Thiên Địa tìm tớ! Nhanh lên... Mau đến Tân Thiên Địa tìm tớ… Đến Tân Thiên Địa...”

“Tớ ngủ rồi...”

“Đến đây nhanh lên!!’’ Không biết có phải tôi cảm giác sai hay vì cái gì, tôi cảm thấy Cố Ly đang khóc ở phía bên kia - chuyện này quả thực không thể xảy ra được.

Tôi hơi căng thẳng, vừa bò ra khỏi chăn, vừa nói: “Được, cậu cứ ở đó đợi tớ, tớ đi ngay đây. Đừng xúc động quá nhé.”

Tôi không kịp thay quần áo, cứ mặc đồ ngủ, đi dép lê, xuống lầu bắt xe. Lúc ra khỏi cửa, mẹ gặng hỏi tôi đi đâu muộn thế, tôi còn không kịp quay đầu trả lời rằng đi tìm Cố Ly, đã chạy xuống lầu rồi.

Trên đường đi, cứ trung bình năm phút Cố Ly lại gọi điện một lần hỏi tôi đã đến chưa, nói thực, tôi bị sự bất thường của Cố Ly làm rợn tóc gáy. Trong lòng tôi dâng lên một chút sợ hãi, giống như có dòng chất lỏng lạnh buốt dính nhớp chảy vào tim... Tôi hoàn toàn không biết đã xảy chuyện gì mà khiến cho Cố Ly trước giờ vẫn lạnh như sông băng trở nên hoảng hốt như vậy. Tôi hỏi Neil có ở đấy không, nó nói có, điều này khiến tôi an tâm hơn một chút.

Lúc đến Tân Thiên Địa, tôi tức tốc mua một ly cà phê Starbucks trên đường, tôi muốn gạt bỏ cơn buồn ngủ, tránh việc lát nữa tôi sẽ ngáp trước

https://thuviensach.vn

mặt Cố Ly đang kinh hoảng mất kiểm soát - sau đấy chắc chắn tôi sẽ bị nó truy sát, tôi quá hiểu nó mà.

Tôi cầm ly cà phê bằng giấy mua ngoài đường chạy về phía cửa hiệu I.T, người nước ngoài trên đường và đám đàn bà trang điểm quá đậm khoác áo lụa, đi đêm đều xôn xao săm soi đứa con gái mặc áo ngủ đi dép lê - không bị cảnh sát bắt quả đã là may lắm rồi.

Tôi tìm Cố Ly và Neil dưới chỗ màn hình lớn, bọn họ trông rất thảm hại.

Tôi có thể lý giải được bộ dạng như vừa nhìn thấy ma của Cố Ly - tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy Neil ngồi xổm bên cạnh sắc mặt cũng trắng bệch, không còn chút máu, tôi bất giác phát hoảng lên.

Tôi cũng run rẩy, bước từng bước nhỏ về phía Cố Ly, không hiểu vì sao, tôi chợt có cảm giác không dám lại gần nó - có thể là vì dáng vẻ nó xõa tóc, hai tay ôm vai run rẩy làm tôi sợ.

Cố Ly ngồi trên bậc thềm, ngẩng đầu nhìn về phía tôi, mặt nó trắng như người chết, môi bợt hết sắc máu. Nó đứng lên, nắm lấy tay tôi, mấy lần muốn nói, nhưng đều không thốt nên lời.

Tôi bị nó làm cho sắp nghẹt thở, một nỗi sợ hãi tựa như lưỡi dao băng đâm vào tim tôi. Tôi nắm lấy tay nó, nói: “Dù có xảy ra chuyện gì, cậu cứ nói cho tớ biết đi, nói cho tớ biết đi, Cố Ly.”

“Nó vẫn sống...” Môi Cố Ly run run. “Con bé đó vẫn còn sống, nó đi cùng với Giản Khê...”

Tôi nhìn Cố Ly đang chìm trong nỗi kinh sợ khủng khiếp, hoàn toàn không hiểu nó đang nói gì. Tôi ngẩng đầu nhìn Neil, hắn cũng đang run rẩy đứng bên cạnh, hai vai so lại, trong mắt ngập tràn sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Đầu tôi vội vã hiện lên một số hình ảnh - tôi hiểu đó nhất định là một sự việc mà chúng tôi đều biết. Nhưng có chuyện gì mà khiến tôi và Cố Ly, cả Neil nữa, ba người đều phải hãi hùng như vậy? Tôi nghĩ mãi không ra.

Sau đó, đột nhiên, một tia chớp lóe lên, tôi bị đánh trúng.

Trong chớp mắt, tim tôi như bỗng có một cây hoa ăn thịt người đội đất mọc lên, phát triển điên cuồng, trong mấy giây nó đã vươn ra những cành lá béo tốt che kín mọi ánh sáng, trong bóng tối khổng lồ, vô số dây leo đầy gai nhọn bám chặt lấy cổ họng tôi...

Tôi quay cổ một cách cứng đờ, nghe tiếng kêu răng rắc, cả da đầu và đằng sau lưng đều đã tê cứng, giống như phía sau có một hồn ma đang ập lên. Tôi nhìn Cố Ly, tôi biết giờ này sắc mặt tôi đã trắng bệch giống nó, Neil cũng thế.

Đó là bí mật duy nhất của ba chúng tôi, bí mật mà chúng tôi giữ gìn thà chết không nói với ai, ngay cả người thân cận nhất với tôi là Nam Tương, tôi cũng chưa từng kể. Bao nhiêu năm nay, chúng tôi chôn sâu bí mật ấy trong ký ức, giống như chôn một thi thể sâu mười mét dưới đất.

Vậy mà bây giờ, nó lại đội đất chui lên, mở to cái miệng như bông hoa ăn thịt người ròng ròng máu trước mặt tôi và Cố Ly.

Tôi không đứng vững nổi nữa, cà phê trong tay đổ xuống, rớt vào váy tôi và Cố Ly, chúng tôi nhìn nhau thất thần, không còn phản ứng, bất động.

Cố Ly tóm tay tôi mỗi lúc một chặt, cơ hồ bấm ngập vào da thịt tôi. Giọng nó nghe như ma đang khóc:

“Con bé bị bọn mình ép đến nỗi nhảy lầu tự tử hồi cấp Ba... vẫn còn sống...”

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 9A

CHƯƠNG 9

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Có nhiều con đường để tìm hiểu Thượng Hải - đó là một trong những thành phố hào quang lấp lánh nhất nhất trên bản đồ Trung Quốc rộng lớn, hoặc là bỏ đi chữ "một trong những".

Có thể lựa chọn lật xem đủ loại hàng hóa "Only in Shanghai" trên đủ loại tạp chí thời trang, hoặc có thể ngồi nhà cầm điều khiển từ xa, chăm chăm xem các loại kênh vệ tinh của hãng SMG, cho dù không chủ động tìm kiếm, bạn cũng bị dòng sông ánh sáng rực rỡ màu vàng kim của phố Bund và vệt tòa nhà cao chọc trời khiến người ta phải nghẹt thở trên Lục Gia Chủy không ngừng xuất hiện trên tivi và các loại phim ảnh cưỡng bức rồi chiếm lĩnh tầm nhìn.

Song, bạn vĩnh viễn không bao giờ thấu hiểu một cách triệt để Thượng Hải "của hiện giờ". Khi bạn vừa đứng vững gót chân, nó đã "ầm" một tiếng bay vụt tới một nơi xa tít với tốc độ của tàu vũ trụ. Khi nguyệt san và bán nguyệt san đều không thỏa mãn nổi tốc độ của Thượng Hải, Tuần báo Thượng Hải, Thượng Hải thứ Tư, rồi Shanghai Daily đã bắt đầu dong cờ hô hoán khắp đường, vô số các tấm ảnh và bản in bày ra ọi người biết ở Thượng Hải hiện giờ đang xảy ra những gì.

Rất có thể sau hai hoặc ba tháng không ra đường, bạn sẽ đột nhiên phát hiện ra trên quảng trường Nhân dân đã sừng sững một tòa nhà mới tinh còn cao hơn Plaza 66 đã từng giữ ngôi vị công trình kiến trúc cao nhất Phố

https://thuviensach.vn

Đông, mang tên "Thế Mạo". Thêm nữa, lòng đất dưới lớp cỏ xanh giữa trung tâm quảng trường đã biến thành mê cung ngầm với tám đường tàu điện ngầm giao nhau.

Còn bên cạnh Tân Thiên Địa, cũng đột nhiên dựng lên hai khách sạn tiêu chuẩn bảy sao màu trắng hình dáng bên ngoài như tổ ong, giá phòng mỗi ngày hơn bốn trăm đô la, chúng đã bỏ xa lại phía sau những khách sạn năm sao giá phòng trung bình một trăm chín mươi đô la khác ở Thượng Hải, đơn vị quản lý vận hành chúng là Jumeirah - lúc từ này xuất hiện, người ta sẽ có một tiền tố để giải thích: tập đoàn Dubai.

Hoặc giả, khi bạn sướng rơn thông báo cho người khác rằng "tòa nhà cao nhất Thượng Hải không còn là Kim Mậu nữa mà đã là trung tâm tiền tệ Hoàn Cầu rồi," có lẽ bạn nên đi đọc một chút các tạp chí bất động sản mới nhất, tòa nhà Shanghai Center đệ nhất thế giới đã xác định được phương án thiết kế hình rồng, đồng thời đang tức tốc được xây dựng trên khu Lục Gia Chủy tấc đất tấc vàng, tạo thành thế kiềng ba chân với Kim Mậu và Hoàn Cầu.

Khu phố Bund và Nam phố Bund bắt đầu thay đổi diện mạo, cả phố đã lớn gấp bốn lần so với trước đây. Trung tâm Rockefeller của phố Bund khiến cho giá đất xung quanh vùng sông Tô Châu tăng lên hai lần.

Chỉ có duy nhất một thứ không thay đổi, đó là những kẻ tinh anh trong trung tâm tài chính Lục Gia Chủy ở Phố Đông, hằng ngày cầm cốc cà phê bước vào những tòa nhà cao chọc trời. Trên thị trường cổ phiếu, bọn họ chỉ đánh tay ra hiệu, hoặc dùng lời nói hoặc chữ viết trên điện thoại hay máy tính, trong vài giây đã quyết định hướng lưu chuyển của hàng trăm tỷ tiền vốn. Còn đám nhân viên trong các cửa hiệu LV và Hermès trên quảng trường Plaza 66 vẫn luôn luôn trưng một vẻ mặt lạnh băng, chỉ đến khi bên lề đường phía ngoài cửa sổ dừng lại bóng dáng một chiếc xe, bọn họ mới khom lưng cúi mình, kéo cánh cửa kính dày cộp tưởng chừng nặng ngàn

https://thuviensach.vn

cân của cửa hàng ra bằng tư thế cung kính nhất, cùng lúc với người lái xe đeo găng tay trắng mở cánh cửa xe.

Còn ở giữa, cách một con sông Hoàng Phố mênh mông. Dòng sông chia cắt hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Trên những du thuyền giữa sông, luôn luôn là những du khách mọi miền ồn ào náo nhiệt, bọn họ mừng rỡ giơ máy ảnh lên chụp hai bờ sông sừng sững đối nhau.

Vì thế, tôi cũng có thể bình tĩnh đối mặt với tình trạng trước mắt: tôi đang ngồi trong quán cà phê dưới thư viện trường, cùng Cố Ly và Neil uống cà phê Latte một cách nhàn nhã. Dù ười mấy tiếng đồng hồ trước, trên quảng trường Tân Thiên Địa, Cố Ly và tôi đã trân trân nhìn nhau như hai kẻ mất hồn, đồng thời tôi còn đánh đổ cốc cà phê Starbucks hai mươi mấy tệ làm hỏng chiếc váy Miu Miu hơn bốn nghìn tệ của Cố Ly.

Còn Cố Ly yêu quý của tôi, mười mấy tiếng đồng hồ trước vẫn đang ngồi tiều tụy dưới đất, sắc mặt trắng bệch, mãi đến khi được Neil dìu vào trong chiếc xe tới đón, nó vẫn còn đang run lẩy bẩy; song giờ đây, nó đang trưng ra bộ mặt CORE TM2 ngồi trước mặt tôi, dùng cái máy OQO mới mua lên mạng xem tin tức tài chính - nếu như không biết OQO là gì, vậy thì, có thể giải thích một cách đơn giản rằng, đó là một cái máy tính chỉ to cỡ cuốn tạp chí TOP NOVEL, nhưng tính năng lại ưu việt hơn hẳn cái máy tính xách tay nặng 3,7 kilogram trong phòng tôi. Khi tôi nhìn thấy nó nhẹ nhàng đẩy cái bàn phím kiểu trượt lại rồi nhẹ nhàng bỏ vào trong túi xách in hoa chìm của hãng LV mới mua, trong lòng tôi vô cùng kích động, chỉ muốn đem ngay ly cà phê về phòng đổ lên cái máy tính chậm chạp chẳng khác nào máy 286 cổ lỗ sĩ của mình! Trên thực tế, tôi cũng từng nghi hoặc không biết có phải bởi vì trước đây tôi đã làm như vậy rồi (không phải cà phê mà là trà sữa), mới khiến nó càng ngày càng chậm giống máy 286.

Đương nhiên, tôi còn tiện thể muốn vứt ngay cái túi tôi mua trên đường Mậu Danh từ trên ban công xuống.

https://thuviensach.vn

Neil nhìn Cố Ly đang rất thản nhiên bình tĩnh, hắn nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát, sau đó nhướn một bên lông mày, trông rất giống một tay quý tộc Anh trong phim, hỏi: “Vậy thì, ý của chị là, sự kiện quá mức tưởng tượng như kiểu phim kinh dị này giờ đã chuyển thành câu chuyện kẻ thứ ba phá rối trong phim tình cảm rẻ tiền à?”

Cố Ly gật gật đầu, “You got the point.”

Trước mặt tôi, người nước ngoài đang nói tiếng Trung còn người Trung Quốc lại đang nói tiếng Anh, tôi đang nghĩ không biết có nên tuôn một câu tiếng Hỏa tinh ra át vía chúng nó hay không nữa.

Song dù thế nào, sau khi biết rằng con bé xuất hiện bên cạnh Giản Khê hoàn toàn không phải là Lâm Thinh, người bị chúng tôi ép cho đến nỗi phải nhảy lầu hồi cấp Ba, mà là đứa em gái song sinh tên Lâm Tuyền, nỗi kinh hãi trong lòng tôi phút chốc tiêu tan. Nhưng, ở một góc khuất nào đó trong tim, vẫn sót lại thứ gì đó như một mảnh thủy tinh nhỏ khe khẽ đâm nhói, khiến tôi mơ hồ cảm thấy đây dường như không phải là việc gì đáng mừng cả.

Song lời an ủi của Cố Ly đã vô cùng có tác dụng: “Từ trước tới nay, Giản Khê nhà chúng ta vẫn được bao nhiêu người ái mộ, lần này cũng vậy thôi, chỉ là một cô ả lẳng lơ trong số những kẻ chết mê mệt Giản Khê thôi. Năm xưa chị cô ta không giành được Giản Khê, thì bây giờ cô ta cũng không giành được.”

Tôi nhìn vẻ mặt lạnh lùng mà xinh đẹp của Cố Ly, nếu tôi mà là Pháp Hải, chắc sẽ không do dự gì mà lấy bảo bối bát tử kim ném thẳng vào mặt nó. Thế là, tôi mở to mắt nói với nó: “Cậu nói đúng lắm! Tớ yêu cậu!”

“Don’t love her, she is mine!” Neil dang tay kéo Cố Ly vào lòng một cách khoa trương.

https://thuviensach.vn

“You don’t own Lily, you just own Lucy.” Cố Ly giơ cánh tay đẩy gã trai đẹp tóc vàng đang cười toe toét áp má vào mình.

“Who’s Lucy?” Hiển nhiên Neil rất nghi hoặc.

“She is my nanny.” Cố Ly nhẹ nhàng đẩy tay Neil ra, kết quả là cái đồng hồ đeo tay mới mua hôm qua trên tay Neil va đánh keng lên mặt bàn trà.

Tôi hét một tiếng đưa tay ôm ngực. Chợt nhận ra phản ứng của mình quá giống Đường Uyển Như, tôi lại tức tốc đưa tay lên bịt lấy miệng.

Bước ra khỏi cửa quán cà phê, Cố Ly xoay người bước lên bậc cấp rộng lớn của thư viện. Nó muốn tra cứu tờ Đương nguyệt thời kinh năm 2007 có bài viết về quy hoạch phố Bund từ bỏ trung tâm tài chính tiền tệ và chuyển thành khu thương mại đẳng cấp cao. Còn Neil đã chuồn trước, lái xe đi rồi. Bây giờ, hắn chính thức trở thành lái xe phục vụ Cố Ly - hoặc nói rằng Cố Ly một lần nữa trở thành bảo mẫu phục vụ cho hắn, từ lúc hắn lái xe chạy thẳng vào trong trường, phóng khắp ngõ ngách, đi qua các tòa giảng đường vài lần vào tuần trước, trên forum của trường đã đầy những dòng tiêu đề cực lớn “Neil is back”. Đương nhiên, vẫn có rất nhiều đứa con gái si mê đem đăng lại những bức ảnh chụp trộm Neil ngày trước ra, vậy là những tin tức này lập tức trở nên nóng hổi, sau vài ba hôm đã được đưa lên thành topic dính...

Neil dừng xe trước mặt tôi, vẫy tay hỏi tôi muốn đi đâu, hắn có thể đưa tôi đi. Tôi vội xua xua tay, từ chối lời mời quá mức hấp dẫn này. Bởi vì tôi không muốn tới lúc ăn cơm trong nhà ăn lại bị một lũ điên hất nước canh vào mặt - hồi năm thứ hai tôi từng chứng kiến cảnh tượng như vậy, ngoài ra, gã đàn ông mà bọn họ tranh cướp, nói theo cách của Nam Tương thì là “tướng mạo giống hệt một cái cột nước chữa cháy màu cỏ xuyến”. Tranh quốc họa của Nam Tương rất đẹp, bởi thế, nó rất quen việc sử dụng những từ ngữ hiếm thấy chỉ dùng trong giới vẽ tranh quốc họa kiểu như “màu cỏ xuyến” chẳng hạn.

https://thuviensach.vn

Neil cao ngạo bỏ đi, để lại tôi bước trên con đường xi măng rộng thênh thang trong trường. Nói thực, trường tôi cũng hơi thừa tiền, con đường nối các giảng đường và thư viện được làm đẹp đến mức có thể sánh với đường tám làn xe chạy trên phố Bund. Tôi chơ vơ bước trên đó, cảm giác trống trải khôn cùng.

Tôi nhớ lại rất nhiều chuyện thời cấp Ba, những câu chuyện điên rồ, hoang đường, mà người ta khó lòng tưởng tượng, đương nhiên cũng gồm cả chuyện hoang đường nhất rằng tôi và Cố Ly ép người khác nhảy lầu. Tôi giơ tay xem đồng hồ, còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ ăn cơm, trong tôi lúc này đang dồn nén rất nhiều lời nói, muốn được tuôn ra với người khác. Song tôi lại không thể nói với Nam Tương, tất nhiên, tôi chưa từng nghĩ đến Đường Uyển Như. Tôi hiểu rất rõ, nếu kể cho Đường Uyển Như, vậy thì coi như tôi đã đem bí mật viết thành một tờ thông báo dán ở cổng trường.

Tôi cảm giác trong lòng đang chất chứa nhiều thứ quá, sắp vỡ tung ra, liền ngồi xuống chiếc ghế tựa bằng sắt chạm hình hoa bên đường, hai tay chống hông, trông như một bà bầu đang phơi nắng.

Tôi ngẩng đầu, nheo mắt dưới ánh mặt trời, có một khoảnh khắc tôi bỗng thấy xung quanh không người, trường học mênh mông yên ắng quá đỗi, thậm chí có thể nghe thấy tiếng gió rì rào trên vòm lá rậm rì của cây ngô đồng, tựa như có một khối sa mạc bốc lên cuốn lướt qua đầu tôi. Chỉ có mình tôi nhỏ nhoi, đơn độc ngồi dưới ánh mặt trời chói chang.

Trong không khí ngập mùi cây cối nồng nồng của mùa hạ.

Thời khắc thật bi thương biết mấy, trong lòng tôi chợt trào dâng lên một niềm thương cảm.

Trong thời khắc cô đơn nhường ấy, lần đầu tiên tôi không nghĩ đến Giản Khê. Tôi đặt túi lên đầu gối, lặng lẽ ngây người. Tôi khá thích cảm giác thả

https://thuviensach.vn

lỏng, rồi sau đó ngồi bất động dưới ánh nắng đầu hạ không quá gắt gao thế này.

Hồi trung học, tôi và Cố Ly dính nhau cơ hồ như bóng với hình. Tôi học chuyên Văn, Cố Ly học chuyên Lý, chúng tôi là hai đứa đứng đầu hai khoa Văn-Lý của khối học. Các thầy giáo trong trường chỉ hận nỗi không thể tóm gọn chúng tôi trong lòng bàn tay mà ve vuốt. Đương nhiên, Cố Ly dung mạo yêu kiều khí chất cao quý sẽ được ve vuốt nhiều hơn, còn tôi dựa vào khí chất con cưng bảo bối trong nhà nên cũng tự có phong cách riêng. Cho nên, chúng tôi, nói một cách chính xác hơn là Cố Ly, vô cùng ngang ngược hống hách trong trường học, chỉ thiếu nỗi không thể lên xuống cầu thang bằng cách đi ngang mà thôi.

Cho nên, hai đứa tôi dễ dàng tóm gọn hai hoa vương có tiếng đào hoa nhất trường là Cố Nguyên và Giản Khê. Chỉ có điều, trước khi ra tay hạ thủ hai chàng, hai đứa tôi không hề có chút tự tin nào, tất nhiên, ở đây không nói đến lũ con gái quê mùa trong trường, lũ chúng không phải đối thủ của chúng tôi, hai cái tát là có thể gạt bay. Điều chúng tôi lo lắng chính là hai người bọn họ. Các cử chỉ hành động kỳ quặc trong trường của bọn họ, ở một mức độ nào đó có thể chọc tức chết cả Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài chứ chẳng chơi.

Sau khi tôi và Giản Khê, Cố Ly và Cố Nguyên cuối cùng đã ở bên nhau, mối nghi ngờ trong lòng chúng tôi mới được gỡ bỏ, “hai người các anh thì ra không phải cùng nhau.” Nói dứt câu đó, Giản Khê không thèm nhìn mặt tôi suốt hai ngày liền.

Và thế là, trong tình hình như vậy, chuyện hoang đường khủng khiếp nhất thời học sinh của tôi và Cố Ly đã xảy ra.

Hôm ấy sắp hết giờ học, tôi nhận được một mẩu thư từ lớp bên cạnh chuyển sang, một người nặc danh muốn tôi lên trên sân thượng, nói có việc cần “giải quyết triệt để” với tôi. Tôi vừa đọc mấy chữ “giải quyết triệt để”

https://thuviensach.vn

đã liền quả quyết kéo Cố Ly đi theo, cả thế giới này đều biết, nó giỏi nhất chính là môn này. Bất kỳ chuyện gì nó cũng đều có thể giải quyết triệt để một cách dứt khoát và nhanh chóng. Hơn nữa, tôi cũng sợ rằng có kẻ âm thầm ngưỡng mộ mình đang chuẩn bị ngỏ lời trên sân thượng, nếu tỏ tình không thành công hắn sẽ dùng cách nấu gạo thành cơm (!). Cố Ly cảm thấy tôi lo lắng rất là có lý, nó vuốt vuốt má tôi, nói một cách thiết tha trìu mến: "Đúng vậy, không khéo đúng là có người định giở trò thật, cậu biết đấy, phẩm chất đạo đức của con người là thứ chẳng ai có thể chắc chắn được cả."

Tôi nhìn Cố Ly, rất muốn nhổ một miếng nước bọt về phía nó, hồi nhỏ mỗi lần đánh nhau không thắng được nó tôi đều làm vậy cả, nhưng lần này thì không - từ sau khi quen với Giản Khê, tôi đã trở nên hiền thục lạ thường. Tôi cảm thấy Cố Ly mãi mãi có biệt tài nói chuyện ấy, nó có thể biến một câu sỉ nhục người ta trở nên uyển chuyển dễ nghe. Nó đúng ra nên đi Mỹ mà làm chính khách, hoặc vào làm ở kênh mua bán trên tivi mà rao bán thứ đồng hồ đeo tay nạm pha lê, khản giọng thống thiết, nước mắt vòng quanh như đang khóc mẹ chết thốt lên rằng "giá này là chúng tôi đang bán lỗ vốn đấy."

Sau khi ôm nỗi lòng nửa chán chường nửa kích động leo lên sân thượng, tôi và Cố Ly lại phát hiện ra kẻ chờ đợi chúng tôi không phải là một gã trai hừng hực tuổi trẻ, mà là một đứa con gái. Một đứa con gái thì cần giải quyết với tôi cái khỉ gì? Tất nhiên là, trong tức khắc tôi và Cố Ly cảm thấy cực kỳ chán ngán. Nhưng sau khi con bé đó nói mục đích của mình, hai chúng tôi lại càng ngán ngẩm hơn.

Con bé ấy bộc bạch nỗi si mê điên cuồng của cô ta đối với Giản Khê bằng một giọng xúc động nghẹn ngào, đồng thời đưa ra đủ mọi quan điểm để chứng minh rằng tôi và Giản Khê hết sức không hợp nhau, sau đó lại lớn tiếng không biết ngượng yêu cầu tôi rời xa Giản Khê để nhường lại cơ hội. Lúc đó, Cố Ly rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa.

https://thuviensach.vn

“Cậu tưởng mình là ai chứ? Đang có camera quay phim hả? Đang diễn phim truyền hình của Quỳnh Dao phải không?” Cố Ly không thể chịu đựng được loại phim này. Nó ghét mọi kẻ dramatic trong cuộc sống, loại người này lúc nào cũng cảm thấy mình giống nhân vật trên phim, đau buồn bi lụy chuyện bé xé ra to, làm như cả thế giới này đều sẽ khóc lóc đau đớn, tìm đến chỗ chết như họ. “Cậu thích Giản Khê thì tự mình theo đuổi đi, chạy tới tìm Lâm Tiêu làm gì? Óc bị ngựa đạp ột nhát rồi hả?”

Hiển nhiên, đối phương bị giọng điệu mỉa mai châm biếm và cái mặt vừa nhìn đã biết không phải loại vừa của Cố Ly làm cho sững sờ, vì thế mí mắt ngay lập tức đã long lanh nước mắt.

Cố Ly quay đầu lại, trợn mắt nói với tôi: “Tớ muốn bắn chết con bé này quá.”

Tôi cũng thấy phát ngán lên, lôi lôi vạt áo Cố Ly, bảo nó đi thôi, không cần lãng phí thời gian ở đây nữa. Tuy tôi đã gặp rất nhiều đứa thích Giản Khê đến nói này nói nọ, truyền giấy, gửi tin nhắn, có nhiều khi tôi còn đưa lại cho anh xem. Nhưng, gặp phải trường hợp nhùng nhằng này tôi thấy đặc biệt chán ngán.

Tôi và Cố Ly xoay người định đi xuống thì bị con bé kia gọi giật lại.

“... nếu cô không chia tay với Giản Khê... tôi sẽ nhảy lầu từ chỗ này xuống...”

Trong tích tắc, Cố Ly bị chọc cho nổi điên lên.

Tuy rằng sau chuyện đó, Cố Ly vô cùng hối hận vì những lời lẽ của nó, kiểu như “Mày cứ nhảy đi! Còn đợi gì nữa”, “Mày chết thì Lâm Tiêu sẽ không khóc đâu, kể cả Giản Khê cũng không thèm khóc đâu”, “Tao là con gái nên tao thật thấy xấu hổ vì mày, sao mày không chết đi hả”... Nhưng khi ấy, tôi và Cố Ly đều cảm thấy cô ta quả thực quá thất bại. Đặc biệt là Cố Ly, nó thực không thể chịu đựng nổi một kẻ chỉ vì chút chuyện tình cảm

https://thuviensach.vn

thế này mà nhảy lầu tự tử. Đối với nó, đấy là một quyết sách đầu tư ngu ngốc quá mức mạo hiểm đồng thời không thu lại chút lợi ích nào.

Khi chúng tôi phun ra những lời tàn nhẫn đó, và rời khỏi sân thượng, bỏ lại con bé kia toàn thân run lẩy bẩy, chúng tôi không hề dự liệu được việc nó sẽ nhảy xuống thật. Vì thế, khi tôi và Cố Ly vừa gặp Neil đang tìm chúng tôi ở cầu thang, còn chưa kịp trả lời câu hỏi "các chị lên sân thượng làm cái gì" của hắn, hai đứa tôi đã nhìn thấy một cái bóng lờ mờ rơi xuống bên ngoài hành lang sau lưng Neil. Sau đó là một tiếng vọng trầm đục khiến người ta sợ nổi da gà, và tiếng kêu thất thanh đến vỡ màng nhĩ của các học sinh nữ.

Đầu tôi trong giây lát bỗng nhiên trống rỗng, ba giây sau, tôi đờ đẫn như tượng gỗ bị Cố Ly sắc mặt trắng bệch tức tốc kéo đến hành lang, ép thò đầu nhòm xuống dưới, "Lâm Tiêu, không được động đậy, không được nói gì, giả vờ bất ngờ giống mọi người xung quanh nhòm xuống xem, chúng ta giống như những người khác, không biết đã xảy ra chuyện gì... nghe rõ chưa hả?"

Tôi chuyển động cái cổ cứng ngắc, nhìn khuôn mặt trắng bợt như ma của Cố Ly, muốn gật gật đầu nhưng hoàn toàn không thể làm nổi. Trong mắt tôi chỉ có bãi máu kinh hoàng kia, và một đống trắng xám lẫn lộn mà tôi không dám nghĩ xem đó là cái gì, trí óc tôi thậm chí còn tự động bỏ qua người đang nằm trên vũng máu đó.

Khi tiếng xe cấp cứu đã biến mất bên ngoài cổng trường, tôi và Cố Ly ngồi rúm ró, dựa lưng vào tường trong phòng học trống trải.

Neil ngồi trước mặt chúng tôi, hắn ta cũng rất khủng hoảng. Phải một lúc lâu sau, hắn mới khẽ huých tay Cố Ly, "Chị, chị và Lâm Tiêu đã làm gì đấy?"

https://thuviensach.vn

Trong ánh chiều chạng vạng, Cố Ly không trả lời Neil. Nó cứ ngồi bó gối trên ghế.

Mãi đến khi bóng tối khổng lồ bao trùm cả gian phòng.

Ba chúng tôi bắt đầu run rẩy trong bóng đêm im lìm.

Con bé nhảy lầu đó, tên là Lâm Thinh.

Còn bây giờ, thông qua đủ mọi phương cách, Cố Ly đã điều tra ra con bé ở trường Giản Khê, là chị em sinh đôi với Lâm Thinh, tên là Lâm Tuyền.

Và màn kịch này, sau bấy nhiêu năm, lại một lần nữa xảy ra.

Nó khiến cuộc sống của chúng tôi trở nên như một vở kịch. “Em gái sinh đôi đánh đổi thân xác trả thù cho chị”, “Tình địch năm xưa mượn xác nhập hồn tìm kiếm kẻ thù”, cuộc sống của chúng tôi rất có thể biến thành một cái tiêu đề như thế mà xuất hiện trên trang bìa tạp chí Tri m.

Vì vậy, sau khi tìm hiểu ra những vấn đề đó, hiển nhiên ba chúng tôi đều thở phào một cái, ngồi thảnh thơi uống cà phê trong quán cà phê dưới thư viện. Đối với Cố Ly, sự tồn tại của Lâm Tuyền hoàn toàn không đáng được coi là vấn đề gì, nó không hề e sợ kẻ thứ ba, ngược lại, nó cảm thấy đấy là một thử thách đối với tình yêu, hơn nữa, nó hiểu rõ rằng mình luôn giành thắng lợi trong mọi trận chiến, cắm lá cờ chiến thắng đỏ tươi trên xác kẻ thù ngã xuống. Nó chỉ sợ duy nhất có ma, chỉ là “mẹ kiếp, cứ tưởng con bé năm xưa nhảy lầu chết bây giờ mò tới tìm.”

Nhưng sau khi gỡ được nỗi sợ nặng trĩu trong lòng ấy, tôi vẫn mơ hồ cảm thấy bất an. Tôi không thể nói chính xác ra vấn đề nằm ở đâu, đây cũng không phải lần đầu tiên tôi gặp một kẻ muốn giành Giản Khê với mình, ngược lại, tôi đã gặp quá nhiều rồi. Giống như Cố Ly, cho đến giờ, tôi đều là tướng quân bách chiến bách thắng. Song, vẫn có một trực giác mơ hồ nào đó khiến tôi cảm thấy như đang đi chân trần giẫm trên một hồ

https://thuviensach.vn

nước nông mọc đầy rong tảo, không biết đến bước nào sẽ đột ngột thụt chìm xuống, cổ họng bị nước lạnh ào vào, rong tảo quấn chặt lấy cổ chân, rồi bị lôi xuống đáy tối.

Kiểu trực giác ấy chính là "giác quan thứ sáu của tình yêu" mà trong mọi bộ phim tình yêu tay ba thường có.

Tôi ngồi trên ghế độ một tiếng đồng hồ, tựa như một bà lão ngồi trong vườn hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh buổi trưa. Xung quanh, các sinh viên bắt đầu lục tục qua lại, bọn họ bước ra khỏi giảng đường, đi về phía nhà ăn hoặc các nhà hàng cao cấp hơn một chút.

Tôi rút điện thoại, hẹn Nam Tương và Cố Nguyên, xuất phát từ lòng nhân đạo, tôi lại gọi cả Đường Uyển Như nữa.

Lúc tôi lên được tầng ba nhà ăn, (Cố Nguyên sống chết không chịu ăn cơm ở chỗ người đông lúc nhúc dưới tầng một, anh nói lúc ăn cơm không thích có một đống người vây quanh rồi phát ra những tiếng húp canh rõ to), Cố Nguyên đã đến trước rồi. Anh mặc một chiếc T-shirt bó sát Hugo Boss, bên dưới là quần ngố màu xám tro, lộ ra đôi chân dài cơ bắp săn chắc, anh đang giở thực đơn. Tôi nhìn lớp lông chân dày đặc trưng của nam giới ấy, bất giác cảm thấy ngượng ngùng, trong óc lại hiện lên cảnh mình úp mặt trên đùi Giản Khê khi trước, nếu như không có tiếng thét kinh thiên động địa của Đường Uyển Như, thì đó hẳn là một perfect moment. Tôi thậm chí còn có cảm giác, nếu như Đường Uyển Như không làm phiền, rất có thể tôi đã bước một bước quan trọng nhất trong đời, từ đấy cáo biệt cái biệt danh cực kỳ không tao nhã của Cố Ly đặt ình, "em gái non tơ", tôi chẳng thích thú cái biệt danh này một chút nào cả.

Tôi chào Cố Nguyên, vừa ngồi xuống được hai phút, Nam Tương đã xách một thùng đồ vẽ to tướng, ôm hai tấm gỗ màu bước vào. Trông như sắp xỉu, nó lăn ra bàn, cầm lấy cốc uống ực một cái. Cố Nguyên ngẩng đầu, đang định nói thì Nam Tương giơ tay ngăn anh lại: "Anh im mồm cho em.

https://thuviensach.vn

Em biết ngoài câu ‘thợ sơn’ ra anh còn rất nhiều từ ngữ để bêu riếu em, nhưng, anh cứ im mồm cho em nhờ!” Nam Tương biết, về lĩnh vực ăn nói cay độc, Cố Nguyên và Cố Ly có cùng một đẳng cấp.

Cố Nguyên nhún vai, làm như không có gì rồi cúi đầu xuống, tiếp tục nghiên cứu cuốn thực đơn trên tay.

Tôi nhướn nhướn lông mày với Nam Tương, nó gật gật đầu một cách thần bí với tôi. Chúng tôi cùng cười rất ý nhị.

Đã chơi với nhau bao nhiêu năm nay, Nam Tương có thể đọc ra từ động tác nhướn mày đơn giản của tôi thông tin “Cậu hẹn Cố Ly chưa?”

Cũng như vậy, tôi tuyệt đối có thể biết được “Yên tâm đi, tớ làm chắc vụ này rồi” từ cái gật đầu nhè nhẹ của nó.

Tôi và Nam Tương chờ đợi sự xuất hiện của Cố Ly.

Nhưng hai phút, khi cánh cửa bật mở, ngoài người chúng tôi mong ngóng là Cố Ly, còn kèm một niềm vui bất ngờ khác nữa, không biết từ lúc nào Neil đã thay một cái áo phông bó sát, nổi rõ từng thớ thịt săn chắc cực kỳ hấp dẫn, trông như người mẫu trên tờ quảng cáo của Dolce & Gabbana. Hắn ta kéo ghế ngồi xuống, nhìn thấy Cố Nguyên đang cúi đầu xem thực đơn, hắn nghiêng đầu nghĩ ngợi, bộ dạng như đột nhiên nhớ ra gì đó: “Hey, I know you, you are my sister’s boy friend!”

“Ex!” Cố Ly kéo ghế, trấn tĩnh lạ thường, ngồi xuống, “Boy friend.”

Cố Nguyên ngẩng đầu, đưa tay ra: “Neil, nice to meet you.”

Tôi và Nam Tương không nhịn được đều trợn trừng mắt lên, sau đó tức tốc đưa mắt nhìn nhau, tức tốc trao đổi sóng điện não:

“Vờ vĩnh cái khỉ gì, còn cố ra vẻ gì nữa!”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế! Cứ làm như mình là siêu nữ không bằng! Giả vờ ôm đầu khóc lóc, rõ là trơ trẽn, sau lưng chỉ hận không thể đâm chết đối phương.”

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 9B

Cố Ly nhanh chóng cầm thực đơn gọi vài món, sau đó chuyển thực đơn cho chúng tôi, rất có phong cách người nhà họ Cố. Nó và Cố Nguyên đều giống nhau như đúc, lúc đi ăn nhà hàng, luôn chỉ gọi món ình, từ chối để người khác gọi món hộ, đồng thời cũng tuyệt đối không gọi món giúp người khác. Mấy phút trước, Cố Nguyên đã hoàn thành các động tác giống hệt như vậy.

Neil nhìn ngắm Cố Nguyên thích thú, dường như hắn rất hào hứng, một lát sau, hắn huých nhẹ vai Cố Nguyên, nói: “Này, sao anh và chị tôi lại chia tay đấy?”

Trước khi Cố Nguyên kịp mở miệng, Cố Ly đã tiếp lời luôn: “Mẹ anh ta cảm thấy bây giờ anh ta cần một vú em, chứ không phải bạn gái. Bởi vì trong mắt bà ấy, anh ta vẫn chỉ là một đứa bé còn đang bú sữa, tất cả phải nghe lời mẹ, con ngoan ạ.”

Cố Nguyên ngẩng đầu nhìn Cố Ly: “Tôi không cần vú em bón sữa, cũng không cần bà ấy đét đít nói cho tôi biết tôi làm sai cái gì. Tôi hai mươi ba tuổi rồi, không ấu trĩ như cô tưởng đâu.”

Cố Ly làm ra vẻ không nghe thấy, cúi đầu nhìn vào màn hình điện thoại di động. Cố Nguyên nhìn chằm chằm nó một lúc, rồi cau mày ngoảnh mặt đi.

Neil vòng hai tay ra sau gáy, “I wanna have a nanny! It sounds so exciting what the nanny does!”

https://thuviensach.vn

“I can be your nanny!” Tôi và Nam Tương đồng thanh cất tiếng.

“Đồ tiện nhân.” Cố Ly ngồi bên cạnh vừa nhấp nước vừa cười khẩy khinh miệt chúng tôi.

“Dâm phụ!” Tôi và Nam Tương trả đũa.

“Đồ gái lẳng lơ.” Cố Ly trừng mắt, vô cùng bình tĩnh.

“Đồ ca kỹ!” Tôi và Nam Tương không cam nhận yếu thế.

“Con điếm.” Cố Ly hết sức ung dung.

“...” Tôi và Nam Tương nhất thời không tìm ra từ nào, đành chịu thất bại, Cố Ly lộ vẻ mặt đắc ý, khiến người ta nhìn chỉ muốn nhổ ột bãi nước bọt.

“Hàng họ!” Cố Nguyên phía đối diện đang uống nước đột ngột buông một câu lạnh lùng, Cố Ly hiển nhiên không kịp trở tay, há hốc miệng, không đối đáp được gì.

“Oh yeah!” Tôi và Nam Tương hò reo. Cố Nguyên ngẩng đầu nhún vai, vẻ mặt vô tội làm như không biết chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi giành được thắng lợi mang tính giai đoạn, tôi và Nam Tương bắt đầu chia sẻ những chuyện thú vị xảy ra trong ngày. Tất nhiên, tôi chỉ chọn mấy chuyện vặt vãnh để kể, không thể chia sẻ với nó rằng “mấy năm trước tớ và Cố Ly đã khiến một con bé nhảy lầu, còn bây giờ em song sinh của con bé ấy đang quyến rũ ông xã của tớ”, điều này thực tình quá giống bộ phim truyền hình dài tập mẹ tôi xem tối qua. Chỉ có điều khi tôi tán đến đoạn dạo này tôi và Giản Khê liên lạc ít đi, Cố Nguyên ngồi đối diện định nói gì lại thôi. Tuy tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng anh không nói, tôi cũng không gặng hỏi thêm.

https://thuviensach.vn

So với tôi, chuyện của Nam Tương thú vị hơn rất nhiều. Bọn nó vừa kết thúc giờ học tranh sơn dầu, bài tập là vẽ một người mẫu nam khỏa thân trẻ tuổi đẹp trai, có điều không phải hoàn toàn khỏa thân mà là mặc một bộ quần áo bó sát màu trắng. Song vấn đề ở chỗ, ông thầy biến thái lại yêu cầu tụi nó phải vận dụng trí tưởng tượng để vẽ "chỗ đó" của người mẫu ra. Kết quả, Nam Tương vừa định nói "Như vậy rất không chuyên nghiệp", còn chưa kịp mở miệng, lão thầy biến thái đó đã nói: "Hả, xấu hổ à? Chưa từng nhìn thấy cái đó sao?"

Nam Tương bắt chước giọng xà tinh trong phim hoạt hình "Anh em Hồ lô" giận dữ nói với lão: "Phì, lão nương đây có cái gì chưa từng nhìn thấy, năm đó lão nương còn sắp đẻ con trai cơ."

Đám con trai trong lớp lập tức đỏ gay mặt.

Trong lòng tôi thở một tiếng dài cảm thán, cùng là câu nói ấy, do một mỹ nhân như Nam Tương nói ra có thể khiến cho người ta lập tức liên tưởng miên man, đỏ cả mang tai, song nếu như là Đường Uyển Như nói thì…

Còn đang nghĩ ngợi, cửa phòng ăn đột nhiên bật mở đánh rầm, tôi không cần ngoái đầu cũng biết Đường Uyển Như đến rồi. Ngoài nó ra, chắc chỉ có máy ủi đất mới có thể gây ra tiếng động như vậy.

Nó như một đám mây tích mưa căng đầy, cực lớn, trầm tĩnh và chậm rãi bay tới chỗ ngồi, âm u, như một con ma.

Hành vi kỳ cục của nó tức khắc khiến Cố Ly tò mò. "Cậu lại bị đánh à?" Cố Ly hỏi đầy vẻ quan tâm.

Đường Uyển Như hoàn toàn không để ý đến Cố Ly, hai mắt nó sưng đỏ lên, đích thực giống như bị người ta cho hai cái tát vào mắt. Nó khẽ xoa trán, buồn bã nói: "Đau lòng quá, tớ vừa đọc một cuốn tiểu thuyết thương tâm vô cùng."

https://thuviensach.vn

“Tên là gì?” Nam Tương nghe thấy hai chữ “tiểu thuyết” thì đặc biệt mẫn cảm, chẳng khác gì phản ứng của Cố Ly khi nghe thấy cụm từ “bảng báo cáo tài chính” cả.

“Nhật ký tớ viết hồi cấp Hai.” Đường Uyển Như thở dài một tiếng não nuột.

Tôi khẽ vỗ vai Cố Ly đang thở gấp, an ủi: “Thôi đừng ra tay với nó.”

“Lâm Tiêu,” Uyển Như ngẩng đầu lên, nắm lấy tay tôi, “Cậu có thể mang quyển nhật ký này đến cho Cung Minh xem, tớ cảm thấy hoàn toàn có thể đăng trên tạp chí M.E đấy.”

“Đường Uyển Như, cậu quá tàn nhẫn đó!” Nam Tương ngứa ngáy khó chịu nhìn tôi tội nghiệp.

“Tuổi trẻ ai mà không tàn nhẫn đây, tuổi thanh xuân là một bài thơ hoa lệ mà tàn nhẫn.” Đường Uyển Như ra vẻ ưu tư nói.

“Nếu Lâm Tiêu muốn bỏ việc, chắc có thể sử dụng nhật ký của cậu như là đơn thôi việc, đưa thẳng cho Cung Minh xem.” Cố Ly liếc mắt nhìn Đường Uyển Như.

Đường Uyển Như nghiêng đầu, dường như đang tiêu hóa câu nói của Cố Ly. Cố Ly nhìn vẻ nghi hoặc của nó, hơi hối hận vì đã nói ra một câu quá cao siêu vượt quá chỉ số thông minh của Đường Uyển Như, nên không đạt được hiệu quả sỉ nhục trực tiếp.

Quả nhiên, Đường Uyển Như lắc đầu, từ bỏ ý định lý giải câu nói của Cố Ly. Nó quay đầu lại, nói với Nam Tương: “Hay là, cậu cảm thấy tớ nên gửi bản thảo cho tạp chí khác?”

“Gửi đến Top Novel đi, chắc chắn được đăng,” Nam Tương nắm tay nó một cách thân thiết, “bọn họ có một chuyên mục gọi là ‘Lớp học viết văn’.”

https://thuviensach.vn

“Thật không?” Đường Uyển Như hiển nhiên rất kích động.

“Ai da, còn đọc cả Top Novel nữa à, năm năm trước cậu đã thổi tắt 17 cây nến rồi mà!” Cố Ly vẫn chưa quên thất bại vừa rồi, lập tức đả kích Nam Tương.

“Vậy thì cậu chưa hiểu gì về Quách Kính Minh rồi, đã phải lòng gã yêu tinh đó, từ mười bốn tuổi cho đến bốn mươi tuổi đều sẽ không thoát.” Nam Tương dửng dưng nói.

“Đúng là tớ không hiểu nổi,” Cố Ly nhún vai xua tay “hiểu biết duy nhất của tớ đối với gã ta là có một lần tớ rất thích một chiếc sơ mi nam của Dior, kết quả nhân viên bán hàng nói không bán, bảo Quách Kinh Minh đã đặt rồi, chiếc này là để chuẩn bị cho anh ta, về sau lại không nhập khẩu thêm dáng áo ấy nữa. Đúng là một gã tồi.”

“Sao cậu lại mua áo sơ mi nam?” Trong cơn đau khổ Đường Uyển Như ngẩng đầu lên, trên mặt là nỗi nghi hoặc rất thành thật.

Sắc mặt Cố Ly lạnh như thép xanh, tôi thấy ngọn lửa trong mắt nó cơ hồ có thể đốt cháy Đường Uyển Như thành tro bụi, còn Cố Nguyên ngồi đối diện thì hơi bối rối, cúi đầu đọc báo. Ai cũng biết Cố Ly mua áo sơ mi nam để tặng Cố Nguyên, trong bụng đều hiểu rõ mười mươi, chỉ lẳng lặng cúi đầu, duy chỉ có Đường Uyển Như không sợ chết, mới hỏi ra mồm.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên ngượng ngùng, Nam Tương hắng giọng, chuẩn bị gây cười để làm dịu lại. Bộ dạng hệt như trong mấy cái phim chiếu lúc 8 giờ tối, giả bộ cười ha ha vài tiếng rồi nói: “Cố Ly, cậu đừng làm nhục tạp chí của các thiếu nữ 17 tuổi, tớ còn chưa có hành động gì sỉ nhục cái tờ Đương nguyệt thời kinh mà phụ nữ già bốn mươi tuổi mới đọc của cậu cơ mà. Ha ha…” Vừa cười được hai tiếng, mặt nó đột nhiên đờ ra.

https://thuviensach.vn

Cố Nguyên ngồi trước mặt nó ngẩng đầu lên, sắc mặt lạnh băng, trên tay anh đang giở một quyển Đương nguyệt thời kinh.

Tôi giơ tay che mặt.

Trong lúc đó, nhân viên phục vụ bưng thức ăn lên.

Đường Uyển Như giọng sang sảng hỏi người ta: "Đây là gà hả?" Nhưng ngữ điệu của nó lại quá mức khẳng định, làm cho dấu hỏi biến luôn thành một dấu chấm câu.

Cậu nhân viên phục vụ trẻ lập tức đỏ mặt tía tai lắp ba lắp bắp, suýt nữa thì không cầm vững cái đĩa nữa...

Cả bọn ngồi xung quanh không hẹn mà cùng hướng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ôi, chúng tôi đều không quen nó đâu, nó chẳng qua là một người ngồi cho đủ bàn thôi.

Chúng tôi bắt đầu ăn chưa được bao lâu, điện thoại của Cố Ly và Cố Nguyên đồng thanh đổ chuông. Vậy là bọn tôi được chiêm ngưỡng cùng lúc hai người máy, cùng sử dụng một phần mềm thiết kế giống hệt nhau biểu diễn một màn đều tăm tắp.

"OK", "không vấn đề gì", "mười phút nữa tôi đến".

Hai người nói ba câu y hệt nhau trong cùng một thời gian như nhau, quả thật khiến người ta hoài nghi phải chăng họ đã hẹn trước thế.

"Tớ phải tới khoa một lát, trưởng khoa tìm tớ," Cố Ly lấy khăn ăn lau miệng, đứng dậy khỏi ghế.

"Anh cũng thế." Cố Nguyên đủng đỉnh đứng lên, đưa tay cầm chiếc túi Gucci màu trắng to tướng đặt cạnh anh lên. Cái túi to đến mức tôi lấy làm ngờ vực liệu có phải anh đã nhét cả một cái xe đạp bên trong không.

https://thuviensach.vn

Neil cắm đầu ăn, đồng thời rút chìa khóa xe trong túi áo ra, “đi bộ ra đó chắc mất hơn mười phút nhỉ, lái xe của em mà đi.” Cố Ly nghĩ cũng phải, quay người giơ tay định bắt lấy chìa khóa, kết quả, Neil lại nhẹ nhàng ném chìa khóa về phía Cố Nguyên.

Cố Ly đương nhiên không chịu thiệt. Xe vừa dừng trước khoa Kinh tế, nó liền tức tốc mở cửa cao ngạo đi ra, bỏ lại Cố Nguyên sắc mặt tối sầm đi tìm chỗ đỗ. Bao giờ cũng có một người phải đóng vai lái xe, mà người đó thường lại nắm “chìa khóa” then chốt.

Lúc Cố Nguyên đỗ xe xong, vội vã chạy lên văn phòng khoa trên tầng chín, trưởng khoa thân thiết nói: “Ô, sao anh chàng này lại chậm chạp hơn cô gái bé nhỏ kia nhỉ? Ha ha.” Cố Nguyên bối rối gật đầu tỏ vẻ xin lỗi, đồng thời nghiến răng nghiến lợi lườm Cố Ly một cái.

Trường khoa vẩy vẩy xấp tài liệu trong tay, nói: “Chủ biên của tờ Đương nguyệt thời kinh, nhà kinh tế học nổi tiếng Lại Quang Tín sẽ đến khoa chúng ta giảng bài, cô cậu đã biết tin chưa, tôi muốn cô cậu tiến cử một người thích hợp trong khoa để làm một cuộc phỏng vấn trực tiếp với ông ấy.”

“Em có thể làm việc này.” Cố Nguyên và Cố Ly đồng thanh đáp, hơn nữa, cả hai đều trưng ra một bộ mặt cực kỳ bình tĩnh lạnh lùng, vô cùng giống giao diện của hệ điều hành Windows.

Hiển nhiên, trưởng khoa bị làm khó, ông nghĩ một lát, rồi với trí tuệ của một vị trưởng khoa Kinh tế, ông đã đưa ra một quyết định vĩ đại: “Chúng ta rút thăm.”

Cố Nguyên và Cố Ly cùng lúc khẽ trợn mắt lên.

“Thầy trưởng khoa, thầy không cảm thấy hình thức rút thăm không được chuyên nghiệp lắm sao…” Bộ dạng của Cố Ly trông hệt như Bạch xà tinh Bạch Tố Trinh.

https://thuviensach.vn

Rất rõ ràng, thầy trưởng khoa đang chìm đắm trong thú vui làm lá thăm. Cố Nguyên đứng bên cạnh cầm cốc giấy uống nước, nhìn Cố Ly với ánh mắt thú vị. Tất nhiên anh biết, nếu vì rút thăm mà Cố Ly không giành được cơ hội này, thì nhất định nó sẽ bị đẩy đến bước điên cuồng lao về đánh nhau với Đường Uyển Như. Khuôn mặt Cố Ly nhanh chóng tối sầm lại.

“Nếu đã vậy,” Cố Ly tức tốc thay đổi nét mặt, chẳng khác nào biểu diễn Xuyên kịch[11], “thầy trưởng khoa, tuy em cảm thấy ngài Lại Quang Tín chắc chắn sẽ rất vui vẻ chia sẻ tâm tình với một cô gái xinh đẹp, có người đàn ông nào lại đồng ý thổ lộ nỗi lòng với một gã đàn ông khác chứ? Song, em thấy hay là cứ để bạn Cố Nguyên đi vậy, có khi ngài Lại không thích nói chuyện với con gái xinh đẹp cũng nên. Chỉ có điều, phiền bạn Cố Nguyên giúp mình một chuyện, trong lúc phỏng vấn, nhất định phải hỏi ông ấy về chuyên đề nhấn mạnh rằng Thượng Hải càng có ưu thế hơn so với Bắc Kinh để trở thành trung tâm tài chính quốc tế hàng đầu vừa đăng trên tạp chí của họ, nhưng bọn họ phải giải thích thế nào với việc Bắc Kinh có một lượng thông tin khổng lồ có thể coi là ưu thế đặc biệt? Ở Thượng Hải không có cách nào lấy được ‘bản báo cáo thứ ba’, và trong tình trạng chỉ có một công năng sàn giao dịch thứ yếu nhất trong ba đại công năng của chứng khoán, Thượng Hải cũng không có ưu thế hoàn toàn nhỉ? Hơn nữa, năm 2006, tạp chí của họ đã nhấn mạnh vị thế của trung tâm tài chính phố Bund, vậy mà hiện nay chính quyền Thượng Hải đã cải tạo phố Bund trở thành khu mua sắm xa xỉ phẩm bậc nhất, một quyết định hoàn toàn trái ngược, kết quả như vậy là do tòa soạn phán đoán sai lầm hay do chính quyền có dự định khác? Đây là câu hỏi cá nhân của riêng em. À, by the way, chỗ em có ghi chép và các bài báo cắt rời từ năm 2004 đến năm 2008, nếu Cố Nguyên có nhu cầu, em đều có thể cung cấp cho bạn ấy.”

Cố Ly giống như một phát thanh viên mục thời sự nhìn máy nhắc chữ dưới ống kính camera, lưu loát tuôn ra một tràng, sau đó đủng đỉnh đứng thẳng người, ra rót một cốc nước, duyên dáng đưa lên miệng.

https://thuviensach.vn

Trưởng khoa ngẩng đầu nhìn Cố Ly, mỉm cười nói: “Nào, Cố Ly, em rút một lá đi.”

Cố Ly tiện tay rút một lá thăm trong tay trưởng khoa.

“Dài hay ngắn?” Trưởng khoa hỏi.

“Ngắn ạ.” Cố Ly đáp lòi một cách có tính toán.

“Ngắn thì tốt, ngắn được đi phỏng vấn. Quyết định như thế nhé.” Trưởng khoa nheo mắt, cười như một con lừa từ bi.

Cố Nguyên ngồi bên cạnh, lấy làm bực bội.

Lúc ra khỏi tòa nhà văn phòng, Cố Nguyên hằn học nói với Cố Ly: “Cô học môn kế toán của cô, còn đua đòi gì ở bên tài chính tiền tệ.”

Cố Ly đi thẳng tới chỗ đậu xe, ngoảnh đầu lại nói với Cố Nguyên: “Vô cùng bất hạnh là trong vòng bốn năm tôi đã học xong hai bằng đấy, càng không may là, chuyên ngành kia của tôi là tài chính quốc tế, bất hạnh nhất nhất là môn địa lý tài chính, thành tích của tôi là A++.” Nó dừng một lát, rồi nói tiếp: “Lái xe đi, anh đờ đẫn cái gì.”

Cố Nguyên sa sầm mặt mày, mở cửa xe ngồi vào, cấm cảu nói: “Các bài báo cắt ra từ năm 2004 đến 2005 đều là tôi cắt hộ cô đấy!”

Cố Ly trả lời anh: “Đưa tôi ra cổng sau.”

Cố Nguyên hiển nhiên bị sự điềm tĩnh của cô đánh bại, anh hít một hơi dài, “Bitch!”

“Whore!” Cố Ly rút từ trong túi ra cặp kính đen, lạnh lùng đánh trả.

Cố Nguyên giậm mạnh chân ga, đồng thời cùng lúc chiếc xe lao vút đi, đầu Cố Ly và bộp mạnh vào lưng tựa của ghế sau.

https://thuviensach.vn

Vậy mà mấy ngày sau, khi Lại Quang Tín chính thức xuất hiện ở trường chúng tôi, Cố Ly lại hoàn toàn mất đi lý trí và sự bình tĩnh. Lúc chờ lên sân khấu phỏng vấn, nó đứng ngồi không yên, đi đi lại lại, liên tục vào toilet, liên tục uống nước, cứ một lúc lại tóm lấy tay tôi, một lúc lại rứt tóc Nam Tương, chỉ thiếu nước lột quần áo ra trồng cây chuối trên ghế kêu toáng lên. Vào phút cuối cùng trước khi bắt đầu, tôi và Nam Tương lo rằng với tình trạng hiện tại của nó, lát nữa không cẩn thận nó sẽ đại tiểu tiện mất kiểm soát, hoặc lôi áo ngực ra che lên mắt. Vì thế, Nam Tương tiến lên trước, nắm chặt lấy tay nó, ân cần chăm chút nói: “Cố Ly, Hartwell, nhà kinh tế vĩ đại nhất của phương Tây từng nói, ‘khi bạn nhìn thấy bình minh phía xa trên đầu mũi dao, đó là một lần quằn quại vươn mình trước khi sâu hóa bướm…!’ Vì vậy hãy dũng cảm tiến lên!”

Cố Ly xúc động quay đầu lại, hai mắt lóe sáng: “Nam Tương! Cậu nói đúng quá! Nghệ thuật gia đúng là khác biệt!” Nói dứt lời, nó xúc động bước lên sân khấu. Không biết vì sao, tôi có cảm giác khi nói câu: “Nghệ thuật gia đúng là khác biệt”, nó đã liếc nhìn tôi một cách rất khinh thị.

Tôi chua xót nhìn Nam Tương đang đắc ý, hỏi nó: “Hartwell là ai? Quằn quại vươn mình là cái quái gì?”

“Tớ làm sao biết được. Cứ thuận mồm nói thế thôi, nó thích nghe kiểu đó mà.” Nam Tương trợn mắt nhìn tôi.

Tôi phát cáu, nhanh chóng tìm được Đường Uyển Như trong đám đông, bước về phía nó.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 9C

Cuộc phỏng vấn vô cùng thành công, những kẻ bị chứng ám ảnh đối với các con số vỗ tay vang như sấm dậy. Đương nhiên, trong đó bao gồm tôi, Nam Tương và Đường Uyển Như, ba đứa lập lờ đánh lận con đen, chẳng hiểu lấy một chữ trong bài diễn thuyết và cả tràng pháo tay rầm rì này, vẻ mặt của chúng tôi cũng cực kỳ giả tạo, nhưng xem ra lại đặc biệt chân thành.

Buổi phỏng vấn kết thúc, Lại Quang Tín thân thiết nắm tay Cố Ly, thể hiện sự ngưỡng mộ vô hạn, đồng thời cũng đưa ra lời mời đến "tòa soạn tạp chí của chúng tôi" tới Cố Ly.

Cố Ly mỉm cười đoan trang, "Tôi nhất định sẽ suy nghĩ nghiêm túc. Chỉ có điều ngày trước tôi viết bài cho tòa soạn tạp chí của các vị, người biên tập đó đã trút cơn giận dữ lên đầu tôi chỉ vì chuyện tính nhầm nhuận bút, từ đó không đăng bài của tôi nữa, làm tôi hơi thấy thiệt thòi."

"Ồ? Tôi về sẽ kiểm tra lại. Cứ yên tâm, sau này bài của em gửi đến không cần duyệt cũng có thể đăng." Lại Quang Tín cười như thể một vị tiền bối từ tâm.

Tôi và Nam Tương đứng đằng xa trông thấy tất cả, Nam Tương điệu đà cong ngón giữa và ngón cái chụm lại, chỉ Cố Ly: "Nó đúng là một con bọ cạp."

"Không sai." Tôi nghiêm túc biểu lộ sự đồng tình.

https://thuviensach.vn

“Cô ta là con bọ ngựa,” bỗng nhiên, từ phía sau lưng chúng tôi phát ra giọng nói băng lạnh của Cố Nguyên, “luôn luôn nuốt chửng con bọ ngựa đực vào bụng.” Hiển nhiên, anh đã ghi nỗi hận bị trượt mất cuộc phỏng vấn này vào trong lòng.

Song tôi và Nam Tương đều cười thầm, ai cũng có thể nhìn thấy ngọn lửa tình yêu cháy rừng rực trong mắt anh chàng. Chúng tôi đều rất vui khi nhìn lại hai người bọn họ quay trở về giai đoạn “đánh là thân thiết, mắng là yêu, ai nhục là quan tâm” thời kỳ mới yêu nhau.

“Anh đi đây.” Cố Nguyên vẫy tay với chúng tôi.

“Đi đâu mà đi, đợi chút nữa cùng đi ăn nhé.” Tôi níu anh ta lại.

“Hẹn đánh tennis với Neil rồi, thằng bé đó dám nói anh không phải là đối thủ của nó. Tốt xấu gì anh cũng đứng thứ tư trong cái trường này mà.” Cố Nguyên xua tay, nhanh chóng biến mất trong đám đống.

“Để anh ta đánh cầu lông với tôi xem!” Đường Uyển Như vẫn luôn trốn sau lưng chúng tôi, nó vừa bị vô số các thuật ngữ kinh tế làm cho hoa mày chóng mặt, cuối cùng cũng tìm lại được sự tự tin

Và khoảng thời gian tiếp sau đó, toàn bộ trọng tâm cuộc sống của tôi đều bị cái gọi là “thi cuối kỳ” thay thế.

Cà phê trong trường bán rất chạy. Ở gần trường thậm chí còn có quán cà phê mở 24 giờ nhận thêm dịch vụ đưa hàng tận nơi.

Dù cho đi vào toilet, sảnh nhà khách hay thư viện, cũng luôn ngửi thấy mùi cà phê nồng đậm, chỉ là khác biệt giữa loại rẻ tiền và loại cao cấp mà thôi. Đương nhiên, mùi hương cao cấp nhất tỏa ra từ phòng Cố Ly. Nhưng, bận rộn hơn chúng tôi, nó vẫn chấp hành theo thời gian biểu bất di bất dịch: vẫn tập Yoga theo lịch cố định, vẫn ăn sáng lúc 6 giờ, vẫn dành một lượng lớn thời gian đọc tạp chí kinh tế và xem kênh tài chính, vẫn âm thầm trang

https://thuviensach.vn

điểm lộng lẫy đến mức có thể đi chụp ảnh bìa tạp chí luôn - đương nhiên, nếu tôi có thể duy trì bảng thành tích bất bại toàn điểm A++ ở mỗi môn học, thì bây giờ tôi cũng có thể ngồi rung đùi trên sofa đắp mặt nạ, chén dưa chuột. Nhưng vấn đề là, tôi không thể.

Tối tối, tôi và Nam Tương cột tóc thật cao, sau đó buộc vào một cái khăn trắng (chỉ thiếu điều không viết hai chữ "tất thắng" lên đó nữa thôi), ngồi dưới ánh đèn nghiến răng đọc sách. Nói theo cách của Cố Ly, "tớ hoàn toàn không ngờ vực gì việc hai đứa cậu có thể rút một thanh kiếm Nhật ra rạch bụng tự vẫn, tớ chỉ nghi hoặc không biết các cậu sẽ giấu kiếm ở đâu thôi."

Còn Đường Uyển Như, nó vẫn là một cái lon rỗng triệt để, chả cần đá vào làm gì. Hằng ngày, tôi phải day dứt với đám nhà văn từ cổ chí kim, từ trong nước đến ngoài nước, chết bao năm xương cốt đã lạnh, học thuộc lòng tiểu sử và các tác phẩm vĩ đại của họ, học đến mức chỉ hận nỗi không thể đào mộ moi ông Victor Hugo lên cùng chết một phen. Còn Nam Tương, hằng ngày đều ăn mặc như một thợ sơn về phòng, cuối cùng nó còn khuân về cả một đống đất đặt chình ình giữa phòng khách để làm tượng, khiến Cố Ly bị chọc tức khủng khiếp. Còn may, Nam Tương đã nhanh chóng hoàn thành xong tác phẩm của nó rồi chuyển vào phòng ngủ, nếu không thì tôi chẳng nghi ngờ gì việc Cố Ly có thể đẩy nó từ ban công rơi xuống.

Lẽ dĩ nhiên, tôi cũng dừng công việc trợ lý tại M.E. Đợi đến kỳ nghỉ hè, tôi sẽ bắt đầu đi làm cả ngày, không biết vì sao, tôi bỗng thấy mình cách xa Cung Minh, Kitty, Sùng Quang đến thế. Bọn họ như thể sống ở một thế giới hào quang lung linh nào khác, tôi chỉ lỡ chân dạo bước qua đó, còn bây giờ đã quay về thế giới trước của mình, tất cả tựa như một giấc mơ. Có nhiều lần tôi mơ thấy mình quên mua cà phê cho Cung Minh, lấy nhầm quần áo giặt khô, rồi còn làm đổ một cốc sữa lên tấm thảm của anh ta, lúc tỉnh dậy phát hiện ra chỉ là một giấc mơ, không biết nên vui mừng hay thất vọng nữa.

https://thuviensach.vn

Điện thoại của tôi chẳng hề có người của M.E gọi tới, cũng không có tin nhắn đến từ cái thế giới điên cuồng của bọn họ. Tôi thường nhớ lại những buổi cuối tuần điện thoại rung liên tục, lúc đó tôi toàn phải đem theo ba cái pin điện thoại dự phòng.

Hôm tết Đoan Ngọ, tôi lẳng lặng mua một ít bánh trôi chuẩn bị mang đến nhà Cung Minh. Tôi chẳng thể tặng anh ta được món quà gì quý giá. Những thứ được anh ta giữ lại sử dụng, e rằng giá cả cũng suýt soát gấp đôi gấp ba tháng lương của tôi rồi.

Trước khi đi, tôi lặng lẽ bấm số điện thoại nhà anh ta, sau khi xác nhận không có ai ở nhà, tôi mới xách gói bánh xuất phát. Tôi định âm thầm nhét vào tủ lạnh nhà anh ta, sau đó rút lui không tung tích.

Song, khi dùng chìa khóa dự phòng mở cửa nhà Cung Minh, qua tấm gương cực lớn treo trên tường, tôi bỗng thấy một thân hình nam giới gần như khỏa thân, chỉ mặc độc một cái quần lót, đang thay quần áo trong phòng ngủ. Bờ vai rộng, bên dưới là phần bụng săn chắc, phía dưới nữa chắc chắn là cái vật tôi từ chối không miêu tả.

Hơn nữa, người đó lại là Sùng Quang.

Tôi giật mình sợ hãi.

Tôi yếu ớt lết tới nhà bếp, mở tủ lạnh, bỏ những cái bánh nhỏ đáng thương vào. Lúc quay đầu lại, hai chân tôi mềm nhũn ra, tôi nhìn thấy Sùng Quang vừa lấy từ trong tủ áo một chiếc sơ mi trắng của Cung Minh mặc vào, vội đưa tay ôm ngực, “Cung Minh mắc bệnh sạch sẽ, anh ta sẽ giết anh mất.”

Sùng Quang nhếch môi khinh miệt, cười nhạt một tiếng: “Anh ta dám.”

Nói dứt lời anh ta lại nhòm thẳng vào mặt tôi, giả bộ hung dữ nói: “Vừa nãy cô nhìn trộm tôi thay quần áo đấy nhé.”

https://thuviensach.vn

“Tôi đâu có!” Tôi tức tốc giơ hai tay lên xin thề, song lập tức phát hiện ra tư thế của mình thực giống như một con vịt.

Tôi nhanh chóng ra khỏi nhà của Cung Minh, trốn chạy cho xa. Vả lại, cũng giống như lần trước, sau khi đào tẩu, tôi mới kịp có phản ứng, vì sao trong tết Đoan Ngọ Sùng Quang lại một mình ở nhà Cung Minh?

Song, ở dưới sảnh lớn, tôi lại trông thấy Cung Minh, kẻ mà tôi không bao giờ mong muốn gặp phải.

Anh ta mặc quần cộc thể thao của D&G, áo cotton màu xám có mũ và tay lỡ, trên đầu còn đeo một cái băng đô màu trắng. Trông hệt như một cậu sinh viên.

Quan trọng hơn, trên tay anh ta đang xách các thứ rau thịt vừa mua ở siêu thị về. Anh ta nhìn thấy tôi, nét mặt vô cảm giơ cái túi lên, “Tôi nấu cơm ở nhà, muốn ăn cùng không?”

Cung Minh mặc đồ thể thao? Cung Minh đi siêu thị? Cung Minh nấu ăn? Chị Phù Dung[12] đã lấy Jude Law? Người ngoài hành tinh tấn công trái đất rồi?

“Không ạ!” Tôi vừa lao như bay ra khỏi sảnh lớn, trong lòng vừa kêu than bằng ngôn ngữ của cá heo. Lúc đó, đầu óc tôi chỉ toàn là những dấu chấm than màu hồng to tướng, thế giới này thật điên cuồng quá sức tưởng tượng rồi.

Đi được vài phút, tim tôi đã bình tĩnh trở lại. Song tôi vô cùng mong muốn được chia sẻ sự kích động này với người khác. Nam Tương là sự lựa chọn tuyệt vời nhất, nhưng nó đang ở trường, quá xa.

Tôi ngó quanh, vừa khéo đang trên đường Hoài Hải, rất gần cơ ngơi lộng lẫy của gia đình Neil. Vậy là tôi bèn gọi điện hẹn hắn đến Tân Thiên Địa uống cà phê. Neil sảng khoái nhận lời, rồi chui ra khỏi cái chỗ được gọi là

https://thuviensach.vn

Rich-Gate ấy đi gặp tôi - tòa nhà đẳng cấp có khác, ngay cả cái tên tiếng Anh cũng được đặt đến là trắng trợn. Chỉ có điều những người có thể sống trong Rich-Gate quả không nhiều, cái giá hai trăm nghìn tệ trên một mét vuông và diện tích trung bình bốn trăm mét vuông của mỗi căn hộ dường như loại bỏ 99,9% dân số Thượng Hải ra rồi. Tôi từng đi với Cố Ly đến nhà Neil một lần, và đã bị một phen sửng sốt khi cửa thang máy vừa mở ra thì đã là phòng khách nhà hắn.

Song sự việc khiến tôi kinh ngạc hơn nữa là, mười phút sau, ngồi đối diện với ly cà phê của tôi lại là hai người Neil và Cố Nguyên.

“Sao hai người lại cũng ở với nhau?” Tôi lại bị kích động một lần nữa.

“Tôi không ở với anh ấy.” Tiếng Trung của Neil thật tệ, hắn hiểu quá xa xôi cái chữ “ở với” kia rồi.

Tôi thấy hơi nghẹt thở.

“Anh tới nhà cậu ấy chơi PS3.” Cố Nguyên trợn mắt, “Mà này, cái chữ ‘cũng’ của em có ý gì vậy? Hay là oán trách khi trước anh và Giản Khê nhà em cứ luôn ‘ở với’ nhau hả?”

“Bọn đàn ông các người! Toàn đồ bỏ đi!” Tôi hằn học lừ mắt nhìn họ.

“Ha ha, em và Nam Tương, Cố Ly, Đường Uyển Như, mấy cô nàng dắt tay nhau đi vệ sinh, buổi tối mặc độc áo lót rúc vào một cái giường, chui trong chăn tán chuyện, rồi chải đầu cho nhau... Các cô còn ghê gớm hơn bọn anh nhiều. Anh và Giản Khê ít ra còn chưa rúc chung một chăn...” Lúc nói đến câu cuối cùng, Cố Nguyên hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi, dường như ngữ điệu yếu đi, có vẻ không được chắc chắn lắm.

“A! Hai người có mà! Em biết mà!” Tôi chợt như con mèo bị người ta giẫm phải đuôi, lông tóc toàn thân dựng ngược lên.

https://thuviensach.vn

“So what?” Cố Nguyên nhìn tôi thách thức.

Tôi cứng họng, tiếc rằng không có Cố Ly ở đây, nếu không, với trình độ của nó, Cố Nguyên chỉ có nước ngoan ngoãn chờ chết.

Tôi ngồi xuống, không thèm để ý đến anh, im lặng uống cà phê.

Một lát sau, Cố Nguyên làm ra vẻ như không có chuyện gì, hỏi tôi: “Dạo này em không gặp Giản Khê mấy nhỉ, có thời gian thì ghé chỗ cậu ấy đi.”

Tôi “ừ” một tiếng, cảm thấy không khí có chút gượng gạo, mơ hồ có cảm giác trên khuôn mặt điềm tĩnh thư thái của Cố Nguyên dường như đang ẩn giấu một bí mật không muốn nói cho tôi. Tôi thậm chí còn thấy anh và Neil lén lút trao đổi ánh mắt với nhau, tựa như Neil cũng biết gì đó vậy.

Ngay lập tức tôi quyết định: “Lát nữa em sẽ ghé qua trường Giản Khê.”

“Ừ, bọn anh cũng về trường đây.” Cố Nguyên vừa uống cà phê vừa gật đầu.

Tôi đến trường Giản Khê, đi vòng vèo một hồi mới đến phòng ký túc xá của anh, thì anh lại không có đó. Bạn cùng phòng bảo tôi anh đang ở phòng vẽ. Tôi cảm ơn rồi quay người bắt đầu công cuộc hỏi đường tới phòng vẽ.

Sau rốt, khi tới ngoài cửa sổ phòng vẽ, tôi cũng nhìn thấy Giản Khê đang ngồi trơ trọi một mình bên trong.

Anh ngồi trên sàn, trước mặt để một tấm panô quảng cáo cuộc thi bóng chuyền to tướng, anh đang dùng bút vẽ tô màu. Một lát sau, lại ngồi ra một bên nghỉ ngơi.

Ánh sáng trong phòng vàng vàng, khiến người ta chợt có cảm giác ấm áp. Tấm lưng Giản Khê thật rộng và chắc chắn, dưới làn áo sơ mi trắng toát ra sức mạnh và sự hấp dẫn đặc biệt của riêng các chàng trai đương tuổi

https://thuviensach.vn

thanh xuân phơi phới. Tôi tì tay lên bậu cửa sổ, tưởng tượng mình đang cúi tì người lên tấm lưng anh. Nhớ lại hôm trước anh đợi tôi ngoài cửa sổ phòng học cả một buổi chiều, thế là tôi cũng quyết định trêu anh một tí.

Tôi đứng ngoài cửa sổ nhắn tin hỏi: "Anh đang làm gì đấy," vừa gửi đi xong, điện thoại để bên cạnh anh kêu lên. Anh cúi nhìn, khuôn mặt hiện ra một nụ cười thật đẹp, rồi bắt đầu gửi tin trả lời.

Tôi đứng ngoài cửa sổ chờ đợi trong tâm trạng ngọt ngào. Nhưng, trước khi Giản Khê gửi tin nhắn đi, cửa phòng đột nhiên bật mở. Tôi dụi mắt, vẫn nhìn thấy rất rõ ràng một cô gái giống hệt Lâm Thinh (tôi biết đó chính là Lâm Tuyền), đang cầm hai ly cà phê, nhẹ nhàng bước vào. Cô ta ngồi xuống bên cạnh Giản Khê, đưa cà phê cho anh, khẽ giọng nói: "Cẩn thận, vẫn còn hơi nóng." Giản Khê cười đón lấy, giơ tay vuốt tóc Lâm Tuyền.

Cũng giống như vô số lần anh vuốt tóc tôi, đôi bàn tay ấm áp với những ngón tay dài dài xương xương, đôi bàn tay tỏa ra cái mùi thơm tho như mùi nắng.

Tim tôi bỗng chốc như rơi thụt từ trên cao xuống.

Tin nhắn Giản Khê vừa gửi làm máy điện thoại trong tay tôi bất chợt kêu lên.

Tiếng chuông tít tít khiến Giản Khê và Lâm Tuyền ở trong phòng cùng lúc quay đầu nhìn về phía tôi.

Trong khoảnh khắc ánh mắt chạm vào tôi, Giản Khê vội vàng đứng bật dậy.

Tôi hấp tấp chạy trốn khỏi cục diện quá mức bối rối này, thậm chí không còn biết đầu óc mình đang nghĩ gì. Phía sau là tiếng gọi đuổi theo của Giản Khê. Anh bước tới giữ tôi lại, đầu cúi xuống, không nhìn tôi. Tay anh nắm chặt cánh tay tôi. Tôi chỉ có thể thấy làn tóc mai rủ xuống trước trán anh,

https://thuviensach.vn

không sao nhìn được vào đôi mắt xưa nay vẫn luôn dịu dàng nheo lại mỉm cười với mình.

Tôi đưa tay vuốt tóc Giản Khê, trong lòng tưởng chừng muốn gào thét lên với anh rằng, con bé kia chính là em gái của Lâm Thinh, con bé đã bị tôi và Cố Ly hại chết năm xưa, đừng để nó đến gần. Nhưng tôi không thể thốt ra một lời nào.

Giản Khê đứng trước mặt tôi, không nói gì. Anh cứ cúi đầu, chiếc sơ mi trắng trên người thoảng ra mùi hương bột giặt vẩn vơ trong không khí ban chiều. Trước khi anh kịp mở miệng, tôi đã ôm choàng lấy anh. Tôi nói: "Không sao, không cần giải thích."

Sau đó tôi xoay người chạy đi, để lại Giản Khê phía sau mắt đỏ hoe.

Nhưng khi ra khỏi cổng trường, cầm điện thoại lên đọc tin nhắn Giản Khê gửi cho, tôi mới hiểu vì sao anh lại trầm lặng như thế. Tin nhắn hiện ra trên màn hình điện thoại của tôi là: "Anh ngồi một mình trong phòng ký túc đọc sách. Nhớ em."

Buổi tối mùa hè sắp buông xuống.

Bốn phía nhanh chóng tối sầm. Tôi ngồi ở hàng ghế sau cùng trên xe buýt về trường, nước mắt lặng lẽ rơi. Tôi thậm chí khóc không ra tiếng, bờ vai cũng không rung lên, giống như một cái vòi nước không vặn chặt, cứ chảy tí tách. Người xung quanh đều không dám đến gần, cảm thấy tôi như một kẻ điên.

Lúc về phòng ký túc, tôi tiện đường ghé qua khu ký túc xá nam. Tôi muốn tìm Cố Nguyên. Tôi có cảm giác Cố Nguyên chắc chắn biết điều gì đó.

Giản Khê nói với anh, nhưng lại không cho tôi biết.

https://thuviensach.vn

Khi thẫn thờ như kẻ mất hồn bước đến phòng của Cố Nguyên trong ký túc, tôi chợt dừng chân sững lại giây lát, trong khoảnh khắc ấy, tôi rơi nốt mẩu linh hồn cuối cùng còn sót lại.

Tôi thấy Neil vươn tay đặt sau gáy Cố Nguyên, kéo anh lại gần, môi họ giao nhau.

Nhưng bộ óc của tôi lại từ chối tiếp nhận những thông tin này, khó lòng phản ứng ra rằng, bọn họ đang hôn nhau.

Khi hai người họ tách ra, Cố Nguyên có vẻ như không đứng vững, lùi lại một chút, anh cúi đầu, lát sau ngẩng lên nhìn Neil, chau mày, vẻ mặt bi thương hỏi khẽ: “Cố Ly thì làm thế nào?”

Tôi đứng cách xa bọn họ hơn mười mét, sau khi nghe hết câu này, tôi xoay người lẳng lặng bỏ đi.

Tôi bỏ bọn họ lại phía sau, cũng giống như vừa bỏ lại Giản Khê.

Tôi hoàn toàn không biết phải đối diện với họ như thế nào nữa.

Thượng Hải như đột nhiên biến thành một huyệt động khổng lồ tôi chưa từng thấy, vô số những dòng khí đen tối thổi ù ù cuộn hút xuống đáy sâu, tôi đứng bên bờ vực ngả nghiêng muốn ngã.

Trong phút chốc nền xi măng nứt ra, từ dưới nhô lên những cái cây gai góc đen sì, điên cuồng lắc lư kèn kẹt nương theo gió chĩa thẳng lên trời.

Đám cây đen ngòm mọc đầy gai nhọn trong chớp mắt tỏa ra quấn chặt lấy cả Thượng Hải.

Sau đó, trắng trợn nuốt sống mọi thứ.

Tôi mở cửa, vừa hay gặp Cố Ly đang bước ra khỏi phòng nó.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn nó chằm chằm, không biết làm sao để có thể mở miệng kể cho nó nghe chuyện vừa xảy ra trong vòng một tiếng đồng hồ qua.

Tôi như người vừa bị rút hết sạch não, thậm chí trong tiềm thức còn dấy lên ý nghĩ muốn đi ngủ luôn, sau khi tỉnh lại, mọi thứ sẽ chỉ là một giấc mơ.

Cố Ly nhìn khuôn mặt xanh xao của tôi, tóm lấy cánh tay tôi, hỏi: “Cậu làm sao thế?”

Tôi không nói gì cả, chỉ bình tĩnh nhìn nó, nước mắt trào ra. Cố Ly cũng bị tôi làm cho sợ cứng người.

Tôi nhẹ nhàng gỡ cánh tay nó ra, lắc đầu, về phòng mình, khóa trái cửa lại.

Nam Tương không có trong phòng, cả gian phòng là một khoảng yên lặng chết chóc, tối om.

Tôi vùi mình vào chăn, nước mắt không ngừng tuôn.

Cố Ly đứng ngoài phòng khách, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Nó đứng trước cửa phòng mình, phòng khách không bật đèn, phòng Lâm Tiêu cũng không bật đèn, không có một tiếng động nào.

Nó im lìm đứng trong bóng tối. Một lát sau, nó đẩy cửa phòng nó, hạ giọng nói nhỏ: “Anh mau đi đi.”

Tịch Thành đi ra, nhìn nó, sau đó im lặng đóng cửa lại, rời khỏi ký túc xá.

Ba ngày sau, Thượng Hải bắt đầu một đợt mưa lớn. Dự báo thời tiết nói, đây là đợt mưa lớn nhất trong mùa hè mấy năm gần đây. Mưa lớn lan tràn

https://thuviensach.vn

táp mạnh vào tường kính của những tòa nhà chọc trời, cả thành phố giống như một di tích bị nước lớn bao vây, mờ mịt cả một vùng.

Mọi nhịp tim đều trở nên chậm rãi, yếu ớt.

Sau đợt mưa lớn, một trận mưa đá hiếm thấy ập xuống Phố Đông vào tháng Sáu. Những hạt mưa đá to cỡ quả bóng bàn, từ trên trời lao vù vù xuống.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 10A

CHƯƠNG 10

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Thượng Hải tháng Tám bước vào thời kỳ nóng dữ dội nhất trong năm.

Ánh sáng trắng tràn lan khắp chốn cơ hồ hun cho những bề mặt bê tông bỏng giãy đến bốc khói, bước chân trên đường, trong tai ong ong tiếng nứt rạn của mặt đất, tựa như một nồi dầu đang sôi sùng sục.

Dưới ánh nắng chói chang, những dải cây xanh héo rũ co quắt lại. “Hòn ngọc lục bảo khảm giữa trung tâm thành phố” mà các quan chức chính quyền Thượng Hải rất đỗi tự hào, giờ đây đã hoàn toàn biến thành mớ tảo biển khô quắt. Dù cho hằng ngày sáng trưa chiều tối được công nhân vệ sinh không quản nắng gắt tưới nước cho, chúng vẫn giữ nguyên cái bộ dạng tiều tụy sống không bằng chết ấy.

Những công nhân vệ sinh phơi mình dưới nắng, nhìn lũ thực vật còn sung sướng hơn mình ở trước mặt, trong ánh mắt họ là sự oán giận hằn học mong sao lũ kia không chết héo cho rồi, thực ra có thể cho rằng, những cây cối kia mà chết héo, có lẽ cũng chính vì phải chịu đựng bao nhiêu nỗi oán hận đó.

Mọi tòa nhà chọc trời trên Phố Đông như thể cùng hẹn mà nhất tề hắt ra ánh sáng trắng lòa mắt, tựa hồ vô số máy phản xạ ánh sáng, biến cả khu tài chính Lục Gia Chủy thành một cái lò luyện.

https://thuviensach.vn

Những người sống không mấy dư dả đi lại như con thoi bên dưới lòng đất điều hòa mát rượi, mạng lưới tàu điện ngầm đưa họ đến mọi ngõ ngách của Thượng Hải, sau đó từ những cửa ga tàu điện ngầm ở các trung tâm thương mại, họ chui vào các tòa nhà, đi dọc theo hành lang liên thông hoặc đường ngầm dưới đất, đến các văn phòng công sở.

Bọn họ đi xuyên qua những đường hầm chật hẹp được dựng lên bằng không khí lạnh, ngoan cường chống chọi lại môi trường sinh tồn khắc nghiệt, chinh phục cái thành phố tham lam này. Hoặc cũng có thể nói, kỳ thực bọn họ đang bị cái thành phố tham lam này hút kiệt đến giọt sinh mệnh cuối cùng. Chúng ta vẫn gọi đó là “thu hút lực lượng lao động”.

Những nhân viên văn phòng hơi cao cấp hơn một chút toàn thân bôi dày kem chống nắng, đeo kính râm to đại, tư thế như sắp nhảy bổ vào để giành giật taxi. Có thể bọn họ trong lòng cũng từng tưởng tượng rằng, sau khi đeo đôi kính đen siêu to như bị mù ấy, có khi người khác sẽ nghĩ mình là Victoria Beckham.

Nhưng họ đã quên rằng, Victoria không bao giờ điên cuồng tranh taxi với một người đàn bà đi giày gót cao 12 phân khác trên đường, ngoài các cô ra cũng chỉ còn mấy người mù khua gậy dò dẫm đeo những đôi kính đen to che đến nửa khuôn mặt, đi lại dật dờ trên đường nữa thôi.

Còn những vị quý tộc trên đỉnh kim tự tháp giàu sang, thì ngồi Mecerdes S600L hoặc Cadillac SLS đi tới mọi nơi họ muốn tới. Bọn họ bật điều hòa lạnh hết mức có thể, cho dù hôm nay giá dầu toàn cầu đã tăng tới tốc độ điên cuồng, họ cũng hận nỗi không thể bao trùm toàn bộ xe mình trong một tầng sương lạnh, như vậy họ có thể khinh miệt nhìn qua cửa kính xe, liếc mắt đánh giá đám người đông khủng khiếp sống dưới gót chân họ trong cái thành phố này.

Còn những người sống dưới đáy những kim tự tháp đó, hằng ngày đều tự an ủi mình, hy vọng giá dầu leo thang hoặc giá nhà tụt dốc, để cho tài sản

https://thuviensach.vn

của đám người giàu sụt bớt đi, hòng mong người nghèo vùng lên làm chủ thế giới này. Tuy rằng trong lòng họ cũng hiểu rất rõ, bất luận giá dầu có tăng cao đến mức độ nào, những kẻ không dùng nổi xăng dầu cũng vẫn chỉ là đám nhân viên nhỏ đang ngồi mở QQ, chứ đám tài xế lái Rolls-Royce thì vẫn chẳng hề ngần ngại đạp hết chân ga, ngang nhiên mở máy lạnh ở mức cao nhất.

Những giấc mơ giữa ban ngày như bong bóng xà phòng lung linh sắc cầu vồng hằng ngày vẫn lơ lửng bao trùm trên bầu trời thành phố, trở thành ảo ảnh đẹp đẽ nhất và cũng bẩn thỉu nhất.

Trên bức tường bên ngoài tòa nhà khách sạn cao cấp mới mở phía sau Plaza 66, phấp phới tấm băng rôn cực lớn ghi dòng chữ “Thế giới ở đây, còn bạn ở đâu”, như khiêu khích đám quý tộc trẻ tuổi.

Vào thời buổi giá cả nhà đất cả nước ùn ùn lao dốc, khu vực trung tâm Thượng Hải vẫn ngang nhiên tăng cao, chẳng những vậy, lại còn ngày càng ngạo ngược hơn. Căn hộ Penthouse ở Tĩnh An Tử Uyển hơn sáu mươi nghìn tệ một mét vuông và những ngôi biệt thự hàng trăm triệu nhân dân tệ nhìn ra hồ biếc ở Tân Thiên Địa, tựa như những quả bom, liên tục giội vào khả năng chịu đựng cuối cùng của tâm lý con người.

Trên tầng không lơ lửng, ảo ảnh quá lớn.

Đại lục ngủ say trong màn đêm, vô số những bí mật bẩn thỉu và những dục vọng biến dạng chui ra từ mặt đất ẩm ướt, chúng vươn những cánh tay đen sì ướt đầm đìa lên phía bầu trời, sau khi tóm chặt, chúng kéo mạnh màn trời tụt xuống.

Tôi nhắm mắt lại, nước mắt chảy trên gò má, bị hơi lạnh điều hòa thổi cho tưởng như sắp cứng lại thành băng.

Nam Tương phía đối diện kéo trùm chăn lên đầu, nhưng tôi có thể thấy nó qua lớp chăn, cứ cách một quãng là điện thoại lại sáng lên. Tôi biết nó

https://thuviensach.vn

vẫn đang nhắn tin, chỉ là bản thân không còn đủ sức để đi hỏi thăm chuyện người khác.

Tôi cảm thấy mình như một đống lòng lợn nát bươm, bốc mùi hôi thối.

Tôi nằm trên giường, nghĩ như vậy thì chẳng cần phải lo lắng gì hết, sau đó rữa ra thành một bãi nước, kể cũng không tồi.

Trong mùa hè nhiệt độ ngày càng khó lòng chịu nổi này, quán cà phê dưới thư viện trường phải đối diện nguy cơ đông nghẹt chưa từng có. Máy lạnh trong nhà ăn lớn hiển nhiên không đủ để ứng phó với nhiệt lượng tỏa ra từ biển người khổng lồ và ánh sáng trắng chiếu thẳng ngoài cửa sổ, vì thế, cơ man sinh viên đua nhau tỏa sang các địa điểm có máy lạnh khác trong trường. Quán cà phê dưới thư viện, địa điểm ưa thích của chúng tôi, cũng không ngoại lệ. Hàng ngày người đông thành hàng, xếp dài từ ngoài cửa, bên trong cũng chen chúc đầy những người, hoàn toàn đã mất đi phong cách cao quý và nhàn tản vốn có. Hơn nữa, còn có rất nhiều người chỉ gọi đúng một cốc trà sữa năm tệ loại rẻ nhất, sau đó ngồi ngả trên sofa cho hết cả một buổi chiều.

Vì vậy, từ sáng ngày thứ Hai tuần này, quán cà phê đã đồng loạt tăng giá mọi loại đồ uống, đồng thời ngừng cung cấp các món giá rẻ, bây giờ rẻ nhất là cà phê Latte đá ba mươi hai tệ - cái giá cao hơn cả Starbucks này đã sàng lọc đám người đông đúc đến đây với ý đồ tránh nóng. Cũng vì vậy, bà chủ quán đã thân thiết nắm chặt tay Cố Ly, đồng thời hứa với nó và ba đứa chúng tôi: bất kể chúng tôi tới lúc nào đều cũng sẽ có chỗ ngồi, không cần chờ đợi.

Đương nhiên, đó cũng là vì tuần trước, Cố Ly không sao chịu đựng nổi cảnh cái tổ ấm tụ tập hàn huyên của chúng tôi bấy lâu nay bỗng chốc biến thành một siêu thị ồn ã, đã cười ngọt ngào đưa cho bà chủ hàng cà phê một tập giấy tiêu đề “Vài điều kiến nghị tới Quý Quán CAFÉ trong thời vụ đặc thù của mùa hè”. Nội dung bên trong bao gồm “nhóm tiêu dùng giá rẻ số

https://thuviensach.vn

lượng lớn chiếm hữu mất khoảng thời gian vốn dĩ có thể dành cho nhóm có năng lực tiêu dùng cao cấp, đồng thời gây giảm uy tín chất lượng của thương hiệu CAFÉ, những nhu cầu tinh tế bị phá vỡ bởi đám đông phát triển với tốc độ quá nhanh", rồi thì "tăng giá với biên độ lớn, không hề làm giảm số lượng nhóm tiêu dùng cao cấp, ngược lại khiến họ càng trung thành với môi trường tiêu dùng này, nhằm làm thỏa mãn tâm lý hư vinh mong muốn tách xa khỏi nhóm tiêu dùng cấp thấp của họ, đồng thời lợi nhuận khổng lồ do giá ang lại sẽ bù lại tổn thất của vấn đề số lượng tiêu thụ giảm, hơn nữa có thể giảm thấp cường độ làm việc của nhân công trong khi lợi ích không hề giảm, đây là một chút kiến nghị có ý nghĩa tham khảo về hiệu quả kinh doanh trong giai đoạn đặc thù của mùa hè".

Khi nhìn Cố Ly lướt những ngón tay đánh móng thủy tinh lung linh như múa trên chiếc notebook để viết bản kiến nghị gửi bà chủ quán theo kiểu viết luận văn ấy, tôi và Nam Tương nhất chí cho rằng, con bé này chính là kẻ siêu cấp nhất trong một quần thể người của thành phố Thượng Hải. Cái quần thể ấy tên là "lũ thần kinh".

Vì thế, một tuần sau, Cố Ly thư thái ngồi trong không gian nhàn tản và thanh khiết của quán cà phê, ngả người trên sofa. Nó dùng ánh mắt kiểu Hoa Mộc Lan vừa chém chết năm tên mãnh tướng của quân địch thắng lợi khải hoàn, nhìn tôi và Nam Tương đầy khinh miệt. Còn bà chủ quán đứng bên thì cười tươi như hoa nở.

Duy chỉ có Đường Uyển Như là nhấp nhổm lo lắng, một lát sau nó len lén đi ra phía sau quầy bar, nắm tay bà chủ quán, nói bằng giọng vô cùng cảm khái: "Ôi, bác dạo này chắc hẳn cũng khó khăn lắm, khách khứa ít thế này, cháu nhìn mặt bác già hẳn đi như ruột quả mướp ấy..."

Còn bây giờ, người ngồi giữa quán cà phê tĩnh lặng nhưng lợi nhuận thu được cực cao đó là Giản Khê. Anh mặc áo T-shirt bó màu trắng, hai nẹp trang trí màu xanh đỏ trên cổ áo trông rất đơn giản. Thẻ tập thể hình hồi trước đi làm cùng Cố Nguyên khiến bờ ngực anh vạm vỡ hẳn ra, đôi vai

https://thuviensach.vn

rộng dưới khuôn mặt vốn dĩ đã quá thanh tú, làm anh trông hơi hoang dã. Đám nữ sinh năm nhất đi bên ngoài cửa sổ kính, từng người từng người, từng nhóm từng nhóm, đều bất giác ngoảnh vào nhìn trộm anh. Giản Khê mặc quần cộc màu be, mấy cô bạo dạn thậm chí còn đứng bên ngoài bàn tán. “Không biết cúi xuống có thể nhìn thấy gì không nhỉ, tớ thấy ống quần anh ấy khá rộng, lại ngắn”, “chân anh ý siêu chắc này, lại dài nữa”, “tớ vứt cái chìa khóa cậu giả vờ cúi nhặt nhé, xem quần lót anh ý...”

Giản Khê ngẩng đầu khỏi tờ Họa báo phố Bund, mỉm cười lịch sự với mấy cô sinh viên năm nhất còn chưa hết hẳn dáng vẻ học sinh cấp Ba, hàm răng trắng chẳng khác gì những người mẫu trên tivi.

Quả nhiên, đám nữ sinh hét lên rồi chạy thẳng. Có thể khẳng định rằng, tối nay bọn họ chắc chắn sẽ mơ mình lên giường với Giản Khê.

Giản Khê mới lật qua hai trang báo thì Cố Nguyên đã ngồi xuống bên cạnh. Anh nhìn Cố Nguyên khắp người nhễ nhại mồ hôi, bốc ra hơi nóng bừng bừng, nhíu hai hàng lông mày lại, “Cậu ngồi xê ra một tí đi, hơi hôi đấy.” Cố Nguyên cầm cốc nước chanh trước mặt Giản Khê, uống ừng ực, bực bội nói: “Cậu thôi đi, ai chẳng biết mồ hôi của bản thiếu gia đây rất thơm, bao nhiêu đàn bà mê mệt.” Giản Khê trợn mắt sau tờ báo, không buồn để ý nữa. Cố Nguyên vừa cắt kiểu tóc mới, vuốt ve sửa sang một chút thì thành kiểu young boy đang thịnh hành nhất trên tạp chí thời trang, kết quả là, bây giờ, sau khi bị anh dùng khăn bông lau khô, mái tóc đã biến thành một mớ cỏ lung tung trên đầu, nếu không phải vẫn còn một khuôn mặt quyến rũ, chắc anh chẳng có gì khác biệt so với đám nông dân thợ xây cả.

“Đến tìm Lâm Tiêu hả?” Cố Nguyên vừa quay đầu chào bà chủ quán vừa hỏi Giản Khê.

“Ừm,” Giản Khê gật đầu, thở dài một tiếng, “trong điện thoại tớ đã kể hết chuyện tối qua cho cậu rồi mà.”

https://thuviensach.vn

Cố Nguyên không đáp, nhún vai theo kiểu thế nào cũng được, “Dù gì cậu nên suy nghĩ rõ ràng, tớ là người ngoài, tớ cũng không biết chuyện giữa hai người rốt cuộc thế nào.”

“Ừm.” Cặp mắt hẹp dài của Giản Khê bị bóng râm của hàng mi bao phủ.

Cố Nguyên đón lấy hai ly cà phê đã được bà chủ quán chuẩn bị để mang đi, đứng dậy nói: “Thôi không tiếp cậu nữa, đằng nào Lâm Tiêu cũng sắp tới rồi. Tớ phải đi đón Neil đây, cậu ta đến cổng trường rồi, bọn tớ có hẹn đánh tennis.”

Giản Khê ngoảnh đầu nhìn chiếc Mecerdes thể thao đỗ trước cửa quán, khẽ chớp mắt, hỏi: “Xe của hắn hả?”

Cố Nguyên gật gật đầu.

Giản Khê nhếch môi cười đểu: “Ồ, thảo nào không ngồi với tớ nữa, thì ra có tình mới rồi mà. Gã Neil này là ai mà Cố Nguyên thiếu gia phải đích thân đi đón thế?”

Cố Nguyên giơ chân đá một phát vào cái ghế sofa Giản Khê đang ngồi, nói: “Tình cái con khỉ. Là em của Cố Ly đấy, vừa ở Mỹ về.”

Giản Khê nghiêng đầu nghĩ giây lát, “Ồ, cái thằng con lai tóc vàng đó hả? Tớ nhớ hồi xưa nó nghịch tung trời, làm Cố Ly muốn phát điên.”

Cố Nguyên gật đầu, nét mặt cam chịu, nở nụ cười yếu ớt: “Bây giờ vẫn không đỡ hơn chút nào.”

“Liên lạc sau nhé,” anh mở cửa bước ra ngoài, ngồi lên xe rồi lại ngoắc tay với Giản Khê làm dấu “chúc may mắn”, nét mặt đầy vẻ sung sướng trên nỗi đau khổ của người khác.

https://thuviensach.vn

Tôi đứng bên ngoài quán cà phê, hít thở sâu khoảng ba phút, mới đẩy cửa bước vào.

Giản Khê đang ngồi trên sofa. nhìn thấy tôi liền đứng đậy. Nom anh cao cao gầy gầy, dù đã mặc áo T-shirt ôm sát để cơ bắp trông có vẻ vạm vỡ hơn. Hàng mi hơi cụp xuống, anh vẫy tay với tôi. Ánh đèn vàng ấm áp bao trùm anh trong một không khí tựa như của buổi hoàng hôn.

Tôi bước về phía anh, ngồi xuống bên cạnh.

Anh nhìn tôi, cũng không cất tiếng, trong mắt tưởng chừng vừa dấy lên một lớp sương mù, không nhìn rõ phía sau là gì. Sau đó tôi thấy, đó là một lớp nước mắt mỏng. Dưới ánh sáng, mắt anh như vừa được mưa lớn gột sạch, phát sáng long lanh.

Lúc anh đang định mở lời, tôi đã nhẹ nhàng gục lên vai anh, ôm chặt lấy lưng anh. Tôi hít ngửi mùi hương sạch sẽ trong tóc anh, thì thào nói: “Không cần giải thích. Em biết, hai người chỉ đang vẽ chung một tấm quảng cáo, chỉ thế thôi, hai người chưa có chuyện gì cả. Hơn nữa, anh gửi tin nhắn đó cho em, cũng là vì không muốn em lo lắng không cần thiết, anh hiểu em là người ích kỷ mà. Vì vậy, không cần giải thích.”

Giản Khê gỡ tôi khỏi vai, nhìn tôi chăm chú, giây lát sau, mắt anh đỏ lên, anh vùi đầu vào tóc tôi, lồng ngực phát ra những tiếng nghẹn ngào rất khẽ đến độ gần như không nghe thấy. Anh nói: “Lâm Tiêu, anh là một thằng tồi. Xin lỗi em, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ làm em giận nữa, vả lại, anh và cô ấy thực sự không có quan hệ gì.” Nước mắt anh chảy theo tai tôi xuống cổ, nóng bỏng, như ngọn lửa. Giọng anh thì thào bên tai tôi: “Anh yêu em.”

Trong mắt mọi người, chúng tôi tựa như cặp nam nữ diễn viên chính hoàn mỹ nhất trong phim thần tượng, cãi cọ, hiểu lầm, sau đó lại yêu

https://thuviensach.vn

thương ôm chặt lấy nhau, tất cả những kẻ khác đều là những khúc đệm nhỏ không đáng kể trong bản giao hưởng tình yêu của chúng tôi.

Dưới ánh sáng lãng mạn, được một người đẹp trai lại dịu dàng ôm ấp, nghe tiếng anh ta khe khẽ nói với mình "anh yêu em", dùng nước mắt nóng bỏng của anh ta biến thành những viên kim cương trang điểm ình.

Chỉ có điều, nếu khoảnh khắc đó Giản Khê ngẩng đầu lên, nhất định anh sẽ chỉ thấy thù hận ngập tràn trên mặt tôi, tưởng chừng sắp trào cả ra ngoài, cái cây gai góc đen tối và biến dạng trong nội tâm, ngang nhiên lớn lên trong cơ thể, quấn chặt bao phủ dày đặc lên Giản Khê như mái tóc đen của tôi, vô số xúc tu, răng nhọn rỏ máu, dịch độc cuồn cuộn không ngừng chảy ra.

Hủy diệt anh ta. Hủy diệt hoàn toàn anh ta. Cho anh ta chết. Để anh ta sống không bằng chết. Biến anh ta thành đám dớt dãi bốc mùi dưới nắng gắt.

Những ý nghĩ này, những ý nghĩ đen tối và độc ác này, lộ ra trong mắt tôi, như một mũi kim chọc từ đất lên, lộ ra trong không khí.

Tôi ôm cơ thể trẻ trung mà tràn trề nam tính của Giản Khê, trong lòng vừa bình tĩnh, lạnh lùng vừa điên cuồng suy nghĩ.

Anh cầm chiếc ba lô trắng bên cạnh lên, kéo khóa, lấy ra ba cuốn sách bìa cứng dày bịch. "Đây, bộ Lý luận văn học nghệ thuật tiên phong Paris thế kỷ 20 em vẫn tìm đây, anh mua được rồi. Anh tìm trên mạng không thấy, về sau hôm ở hiệu Tam Liên trên đường Phúc Châu, nhìn thấy trên giá bọn họ còn bộ cuối cùng, liền mua luôn."

Nụ cười khiến anh trông giống như một con chó săn lông vàng trung thành thật thà, đầy vẻ biếng nhác. Có một thời gian tôi còn gọi anh là "chó bự", tuy Cố Ly đã độc địa cố tình nói: "Nếu cậu gọi Giản Khê như thế trước mặt tớ, tớ sẽ nhét tóc cậu vào trong quạt gió đấy," nhưng lần nào

https://thuviensach.vn

Giản Khê cũng cười tít mắt đáp lời tôi. Có lúc tâm trạng đang vui, anh còn học kiểu chó vàng chun mũi thè lưỡi ra liếm mặt tôi.

Tôi nhìn Giản Khê đang mỉm cười dịu dàng trước mặt, và chồng sách nặng trịch để trên đùi anh, trong lòng tràn ngập suy nghĩ không sao xua đi được rằng "Sao anh không đi chết đi, anh nên đi chết đi".

Ra khỏi quán cà phê, chúng tôi ra bể bơi trường bơi chung.

Không ngoài dự tính, tất cả bọn con gái đều nhìn anh, chiếc quần bơi anh mới mua hơi nhỏ, nên càng làm tăng hiệu quả thị giác. Đột nhiên anh nhô đầu khỏi mặt nước, lôi tuột tôi đang ngồi bên thành bể xuống, ôm tôi từ phía sau, khẽ cắn nhẹ vào vành tai tôi như ngày xưa. Trong mắt của vô số nữ sinh xung quanh đều bốc lên ngọn lửa tức tối, nhưng bao nhiêu năm nay tôi đã quen rồi.

Từ hồi học cấp Ba, mỗi lần chúng tôi đi bơi, đám đàn ông trong bể đều nhìn Nam Tương, còn đám đàn bà thì nhìn Cố Nguyên và Giản Khê. Giản Khê khá hiền lành, thường chỉ mặc quần đùi bơi khá rộng. Chứ Cố Nguyên là loại đàn ông nhẫn tâm, luôn mặc quần bó sát, mỗi lần như vậy, Đường Uyển Như đều vừa hét lên: "Cố Nguyên! Thà anh cởi tuột quần luôn cho xong, mặc như thế chẳng bằng không mặc," vừa nhìn chằm chằm quét một lượt từ cơ bụng xuống khu vực dưới bụng Cố Nguyên.

Tôi ngồi thẫn người bên thành bể bơi.

Ở phía xa, Giản Khê đang mua Coca chỗ căng tin. Lúc đợi, anh quay đầu lại, nhìn tôi đang ngây ra bên bể, hình như anh mỉm cười.

Tôi nhìn khuôn mặt anh, lòng nghĩ, một khuôn mặt như vậy không nên tồn tại ở thế giới này, nên chôn xuống đất, để cho bốc mùi, thối rữa ra, cho vô số dòi bọ gặm nhấm.

Sau khi ăn tối, Giản Khê đưa tôi về.

https://thuviensach.vn

Trên đường anh cứ nắm tay tôi.

Dù thời tiết vẫn nóng bức kinh khủng, nhưng tay anh rất khô và ấm áp, tỏa ra một thứ cảm giác thanh tân của tuổi trẻ. Tôi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, Giản Khê gần như có thể coi là chàng trai sạch sẽ nhất, đẹp đẽ nhất mà tôi từng gặp trong cuộc đời này. Ngay cả Cung Minh tinh tế như người giả, cũng không thể bằng anh trong tim tôi. Cái ôm của anh, bờ ngực rộng, và vị nóng ấm thơm mát trong miệng anh lúc hôn.

Anh nhìn tôi bước lên khu ký túc xá, mới khoác ba lô quay người một mình bước đi.

Ánh đèn đường kéo bóng anh trải dài trên mặt đất, trông rất cô đơn và lặng lẽ.

Tôi nhìn bóng anh càng lúc càng nhỏ đi, trong lòng nghĩ, khi vừa ra khỏi cổng trường, anh nên bị ô tô đâm chết. Người tuyệt mỹ đến mức không thực như bong bóng xà phòng như vậy, tốt nhất không nên tồn tại trên thế giới này.

Tôi cúi đầu lấy điện thoại, mở tin nhắn từ một số lạ nhận được hồi chiều trước khi đến gặp Giản Khê ra, xem lại một lần nữa.

Trong ảnh, Giản Khê nhắm mắt, vẻ mặt say đắm dịu dàng.

Đối diện với anh, Lâm Tuyền với khuôn mặt đỏ bừng, khiến người ta nhìn mà thấy yêu.

Bọn họ đang lặng lẽ hôn nhau, cũng giống như chúng tôi ban nãy.

Vầng trăng khổng lồ soi tỏ mọi dục vọng bốc hơi lên buổi ban ngày, ánh trăng bàng bạc thoa phấn lên mọi thứ xấu xa, khiến chúng trắng như răng trắng.

https://thuviensach.vn

Dưới cánh hoa thơm là vết thương mưng mủ.

Vào lúc ấy, Đường Uyển Như lại đang nhìn mặt trăng mà phát hoảng.

Cánh cửa phòng thay quần áo trong nhà thể chất không biết bị ai khóa mất, gọi váng cả phòng tập mà không có người thưa.

Điện thoại của nó lại để trong ba lô, ba lô lại để trong tủ gửi đồ ở cửa nhà thể chất. Đường Uyển Như bị nhốt trong phòng thay quần áo tối om, trong đầu hiện ra bao nhiêu cảnh tượng như phim kinh dị, bị người chết bám đuổi, bị hồn ma nhập xác, bị lời nguyền giam cầm vào tấm gương, và cả bị cưỡng hiếp.

... Đương nhiên, suy nghĩ này thường xuyên xuất hiện trong óc Đường Uyển Như, nhưng mỗi lần nó nói "Anh ta sẽ không cưỡng đoạt tớ đâu nhỉ," hoặc "Cái ngõ này tối mù thế, một mình tớ đi nhỡ bị cưỡng hiếp," Cố Ly đều thản nhiên đáp lại rằng: "Cậu mơ mộng nhỉ."

Đường Uyển Như ôm ngực, khi nó thận trọng quay đầu lại, bất chợt nhìn thấy sau lưng lơ lửng trong không trung một người đàn bà xõa tóc cúi đầu, toàn bộ cơ thể của ả chỉ có một gương mặt màu xanh lục.

Sau một phút không thở được, cuối cùng, Đường Uyển Như vận dụng hết sức lực bình sinh, hét lên một tiếng xé tai.

Lúc tiếng kêu của nó vẫn còn tiếp tục vang vang trong không trung, cửa phòng đột nhiên mở toang, một giọng nói quen thuộc cất lên trong bóng tối: "Xảy ra chuyện gì đấy, Đường Uyển Như, bạn không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 10B

Khi Đường Uyển Như nhìn rõ được bóng người cao to trong bóng tối đó là Vệ Hải, trong nháy mắt tiếng kêu điên cuồng như lợn bị chọc tiết chợt biến thành tiếng rên điệu đà như chuông bạc leng keng, đồng thời nó ôm lấy ngực, hai chân chụm lại thành tư thế "kawaii"[13] của các thiếu nữ Nhật Bản, cất giọng yếu ớt tựa Lâm Đại Ngọc: "Đằng kia có con ma nữ, thật đáng sợ, làm người ta chết khiếp lên được!"

Trước sự biến hóa đột ngột của Đường Uyển Như, Vệ Hải có vẻ không kịp phản ứng ngay, như kiểu đột ngột bị người khác giáng vào mặt một cú thôi sơn vậy. Anh còn đang nghĩ xem nên trả lời ra sao, thì "ma nữ" trong góc phòng đột nhiên cất tiếng: "Nói vớ vẩn cái gì! Cả nhà cô là ma nữ thì có! Đồng hồ của tôi có dạ quang, tôi chỉ muốn xem giờ một chút thôi!"

Vệ Hải quay đầu nhìn, thì ra là một thành viên trong đội dự bị của trường.

"Bạn cũng bị nhốt trong này à?" Anh hỏi.

Cô gái kia gật đầu, đồng thời lườm Đường Uyển Như đầy ác ý.

Vệ Hải quay đầu lại nhìn, Đường Uyển Như vẫn giữ một tư thế quái dị mà người bình thường trong bất kỳ tình huống nào cũng không thể tạo ra được, cảm giác giống như bà cô thứ hai của Marilyn Monroe sau khi uống say, làm động tác chổng ngược trồng cây chuối kiểu Hip-Hop.

"Tớ sợ quá." Đường Uyển Như nói yếu ớt.

https://thuviensach.vn

Cả một buổi tối, trong đầu Đường Uyển Như lặp đi lặp lại chỉ mỗi một câu: “Trong tivi chẳng phải thường xuyên diễn cảnh nam nữ cô đơn bị nhốt trong phòng kín, lửa gần rơm sẽ bén còn gì? Cái con ma nữ chết tiệt kia thì có đáng gì? Đáng gì chứ?!” Song nó hoàn toàn quên mất rằng dù cho không có con ma nữ kia, muốn làm Vệ Hải bén lửa, cũng phải cần đôi chút công phu. Thứ nhất, đối với Vệ Hải thân làm rơm củi, cái gã có người yêu này đã được quết một lớp sơn phòng cháy rồi, hơn nữa bên trong lớp sơn không khéo còn là một thanh sắt cũng nên; thứ hai, ngọn lửa Đường Uyển Như này có vẻ quá khao khát, gọi nó là liệt hỏa e rằng còn nhẹ, đốt cả một dàn hỏa táng có khi cũng đủ, thanh củi nào nhìn thấy cũng liền lập tức vắt chân chạy chí chết ngay.

Vì thế, cả một buổi tối, ba người cứ im lặng ngồi trong khu nghỉ ngơi của phòng thay quần áo.

Mặc dù, giữa chừng Đường Uyển Như vẫn rất thận trọng nhích từng chút một về phía Vệ Hải đang ngồi trên sofa trong bóng tối, nhưng mỗi lần nhích lại, Vệ Hải đều lịch sự dịch sang bên cạnh một chút, “Ồ, xin lỗi, để tớ dịch sang bên này. Bạn nằm xuống ngủ đi.” Hơi thở nóng hổi của Vệ Hải trong bóng tối như bám chặt vào da thịt Đường Uyển Như.

Nó cảm thấy tim mình sắp nhảy khỏi lồng ngực. Làn hơi hừng hực tỏa ra từ làn da đàn ông sau khi tắm đã khiến nó hoàn toàn biến thái.

Sáng ngày hôm sau, lúc Đường Uyển Như tỉnh giấc, nó mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là cảnh “ma nữ” nằm trên ghế sofa đối diện, ngủ há cả mồm, nước dãi rớt ra ngoài, sau đó, nó mới mơ hồ phát hiện đầu mình đang gối lên đùi Vệ Hải, còn Vệ Hải thì ngồi, lưng dựa vào ghế. Đường Uyển Như ngửa mặt nhìn, dưới ánh sáng của buổi sớm mai, khuôn mặt say giấc của Vệ Hải tựa như một cậu bé lớn ngọt ngào.

Thế nhưng, khi Đường Uyển Như khẽ xoay đầu một chút, giấc mơ thiếu nữ về “cậu bé lớn” lập tức vỡ tan tành. “Cái gì thế này!!!”

https://thuviensach.vn

Tiếng hét lần thứ hai làm rúng động không gian.

Sau tiếng hét ấy, sự việc biến chuyển theo hướng khó lòng khống chế nổi.

Vệ Hải và cô ma nữ kia tỉnh giấc, đều rất kinh hãi. Tiếp sau đó, Vệ Hải bỗng chốc đỏ bừng mặt. Đường Uyển Như nhảy choi choi như một con hải ly, chỉ đũng quần thể thao của Vệ Hải, kêu lên: “Kia là cái gì! Kia là cái gì!”

Vệ Hải cúi xuống, lắp bắp, không biết giải thích thế nào, nói ngắt quãng từng chữ: “... Cái này, là hiện tượng sinh lý... con trai... buổi sáng đều có... tớ đâu có.. tớ không phải... ý đó...”

Trong nháy mắt Đường Uyển Như im bặt như vừa bị bấm nút điều khiển, nó sững lại ở một tư thế rất nhạy cảm, nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó giận dữ bật ra: “Ý cậu là tôi không quyến rũ? Cậu đang sỉ nhục tôi hả!”

Vệ Hải hít mạnh một hơi, cơ hồ sắp bật khóc.

Buổi sáng tỉnh dậy, đã hơn 9 giờ.

Tôi bước ra phòng khách, thấy chỉ có Cố Ly ngồi một mình uống cà phê trên sofa. Ánh nắng sớm chiếu lên mái tóc vừa nhuộm màu đỏ sậm của nó, ánh lên màu của rượu nho, làm nó trông rất giống những quý phụ trong tranh sơn dầu - nếu như thứ trên tay nó không phải cà phê mà là một ly rượu vang đỏ, vậy sẽ càng giống hơn.

“Nam Tương cả đêm không về.” Tôi ngồi xuống ghế sofa, sáp lại gần Cố Ly, co người lại.

“Đường Uyển Như đêm qua cũng không về.” Cố Ly không ngẩng đầu, tiếp tục đọc tờ báo tài chính, “Chắc hai đứa đấy không đi thuê nhà nghỉ đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

“Trí tưởng tượng của cậu đủ khiến cho tất cả tác giả Trung Quốc tìm đến cái chết. Cậu nên viết tiểu thuyết đi.” Tôi yếu ớt đáp lại.

“Tớ chỉ có thể viết ra một cuốn sổ ghi nợ.”

Tôi co chân lên, rúc đầu vào vai Cố Ly, tóc tôi phủ lên xương quai xanh của nó. Tôi động đậy cánh tay, lấy cùi tay huých nhẹ vào nó, “Cố Ly.”

“Sao thế?” Nó bỏ tờ báo xuống, cúi đầu nhìn tôi.

Tôi thò vào túi móc điện thoại ra, mở bức ảnh đó, rồi đưa cho Cố Ly.

Sau một đêm ngừng khóc, nước mắt tôi lại lăn xuống. Cố Ly nhìn điện thoại không nói gì, một hồi lâu sau, nó dang tay ôm chặt lấy tôi.

“Mùa hè sắp qua rồi nhỉ?” Trong gian phòng im ắng, đột nhiên nó cất tiếng hỏi khẽ một câu. Nói xong, nó đưa ngón tay gạt nhẹ nước mắt trên má tôi.

Vì bật điều hòa, ô cửa sổ kính đọng một lớp hơi sương màu trắng.

Nhìn ra, cảm giác bên ngoài cửa sổ giống như tuyết mùa đông, một màu trắng hư vô.

Tôi và Cố Ly nằm bất động, cho đến khi tiếng chuông cửa reo đến lần thứ ba. Cố Ly chán nản hỏi một câu: “Ai đấy?”, bên ngoài không có tiếng trả lời, nó nhẹ nhàng đỡ tôi dậy, rồi nhỏm người đi ra.

Mãi mà không thấy Cố Ly quay lại, tôi nghi hoặc bước về phía cửa ra vào, kết quả nhìn thấy Tịch Thành đứng ngoài cửa, trên đầu gã toàn máu. Trước ngực áo sơ mi trắng cũng là máu.

Gã ngẩng đầu, nhìn Cố Ly với ánh mắt lạnh lẽo đến mức khiến người ta cảm thấy hãi hùng, hỏi nó: “Nam Tương đâu, bảo nó ra đây.”

https://thuviensach.vn

Trên đường về ký túc xá, Vệ Hải cứ buồn bã cúi đầu. Trong lòng anh hết sức chán chường, bởi vì, để con gái nhìn thấy mình như vậy quả thực là một chuyện rất đáng xấu hổ. Thậm chí bạn gái anh cũng chưa bao giờ gần gũi đến mức như vậy.

Trong giây đầu tiên sau khi nhân viên quản lý mở cửa anh đã nhanh chóng chạy trốn. Anh thực sự không thể ở trong hoàn cảnh đó thêm một phút nào nữa.

Về đến cổng ký túc xá, anh gặp Cố Nguyên mặc bộ đồ thể thao quần soóc, lưng đeo túi vợt tennis đi xuống cầu thang. Cố Nguyên vứt cái túi vào ghế sau chiếc Mecerdes đỗ ở cổng, trên xe đã có một người nước ngoài tóc vàng đeo kính đen, xem ra rất giống Beckham năm 18 tuổi.

Cố Nguyên vẫy chào Vệ Hải, Vệ Hải đáp lại bằng một nụ cười khổ sở, sau đó vẫy tay lại, “Đi đánh bóng đi, lúc về tôi sẽ kể cho cậu nghe chuyện tôi xúi quẩy thế nào.”

Neil ngồi trên xe cũng nói “Bye bye” với Vệ Hải, rồi đạp chân ga phóng đi.

Vệ Hải quay đầu nhìn theo, phát hiện ra hai chiếc túi để sau xe giống hệt nhau. Tuy không thể đọc chính xác tên nhãn hiệu, nhưng đó chắc chắn là loại túi phiên bản hạn chế chỉ mua được ở Hồng Kông mà anh từng thấy trên tạp chí thời trang của Cố Nguyên.

“Lũ phá gia chi tử.” Vệ Hải cười khổ sở, quay người đi lên cầu thang.

Vừa đến trước cửa phòng, đã nhìn thấy bạn gái mình đang ngồi trên nền nhà. “Diêu Diêu, em làm sao ngồi dưới đất, mau đứng lên.” Vệ Hải xót ruột kéo cô gái dậy.

Đồng Diêu đứng dậy, mắt đỏ mọng, hỏi anh: “Em nghe người ta bảo anh và một đứa tên là Đường Uyển Như, làm loạn với nhau cả đêm trong phòng

https://thuviensach.vn

thay đồ, có đúng không?”

Tịch Thành đứng ở cửa, Cố Ly cũng đứng ở cửa, nhìn nhau chằm chằm. Cái vẻ thâm trầm đáng sợ tỏa ra từ cơ thể Tịch Thành khiến tôi đứng không vững. Gã tiến lên một bước, dòm sát vào mặt Cố Ly, đưa tay chỉ vào mũi Cố Ly, nghiến răng nói: “Họ Cố kia, nói cho cô biết, đừng có chọc vào chuyện của tôi và Nam Tương nữa, tôi chịu đựng cô đủ rồi. Biết điều thì gọi Nam Tương ra đây.”

Cố Ly hoàn toàn không biểu hiện gì, nó lạnh lùng nhìn Tịch Thành, gạt bàn tay gã ra: “Tôi nói cho anh biết, Tịch Thành, anh mau biến thật xa cho tôi, anh hại Nam Tương còn chưa đủ sao? Hãy xem lại liêm sỉ của mình đi!”

Tôi đứng sau lưng bọn họ, bất giác run rẩy. Tôi thậm chí còn nghĩ nhỡ may Tịch Thành ra tay, hai đứa tôi đánh một không biết có thắng nổi không? Giá mà Đường Uyển Như ở đây thì tốt, có khi tôi còn dám xông lên tát Tịch Thành một cái, chỉ cần Đường Uyển Như tay chống hông, có thêm ba gã đàn ông nữa cũng không phải là đối thủ.

Đang lúc tôi suy nghĩ xem làm cách nào tách bọn họ ra, không để nổ ra trận chiến, thì Tịch Thành đã khinh miệt vung tay tóm cằm Cố Ly, quăng mạnh sang một bên, đầu Cố Ly đập bộp một tiếng vào cửa.

Gã nói: “Mẹ kiếp, mày còn vờ vĩnh gì ở đây, giả bộ làm thánh nữ hả? Cái bộ dạng hư hỏng nằm dưới người thằng này rên rỉ la hét hồi trước, mẹ kiếp, tao nên cầm máy quay ghi lại, rồi mở ra ày coi mới đúng!”

Đầu óc tôi như bị quá tải dòng điện, trong nháy mắt thành một khoảng trống rỗng.

Thậm chí tôi còn không có khả năng hiểu câu nói ấy nghĩa là gì ngay lập tức, mặc dù trong đầu đã bùng nổ một loạt hình ảnh bẩn thỉu. Tôi chỉ hoang

https://thuviensach.vn

mang nhìn Cố Ly đang ôm mặt ngồi trên sàn, không nhúc nhích, tóc rũ xuống, tôi hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của nó.

Dưới ánh nắng gay gắt, một cơn đau nhói đột ngột làm Cố Nguyên vứt vợt ngồi vào bóng râm bên cạnh sân tennis.

Neil bước tới, ngồi xuống cạnh anh, “Sao thế?”

Cố Nguyên bóp bóp trán, “Không biết, có thể là cảm nắng.” Anh cười nhẹ, khuôn mặt trắng bợt như hình một người mẫu in trên giấy.

Cố Nguyên nhắm mắt, anh cũng không hiểu vì sao bỗng nhiên lại có một cơn đau nhói ở ngực. Tựa như ở đường chân trời xa lắc, có một quả bom vừa nổ, mà giữa quả bom ấy và trái tim anh lại được nối bằng một sợi dây dẫn dài tít tắp. Mấy giây sau khi quả bom nổ, sức hủy diệt khiến mọi thứ vỡ vụn ấy đã truyền tới nơi sâu thẳm nhất trong tim anh.

Xa xôi, mơ hồ, một tiếng nổ cực lớn.

Mũi ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, Cố Nguyên mở mắt, trước mặt anh là chiếc khăn bông Hermès màu trắng của Neil đưa cho. Anh cầm lấy lau mồ hôi trên vai, vừa lau được mấy cái liền bật cười ném trả Neil, “Đồ dùng rồi còn đưa anh dùng, dính mồ hôi của em, ghê quá đi mất!”

Neil bắt lấy chiếc khăn, bĩu môi, “Không dùng thì thôi.”

Cố Nguyên nhìn bóng dáng cao lớn của Neil dưới ánh mặt trời, ánh nắng chiếu trên cái sống mũi cao cao, trông rất giống những tay quý tộc trẻ trong phim Hollywood. Yết hầu của anh lên xuống một lúc, nói: “Em chuẩn bị... lúc nào nói với Cố Ly?”

Neil lắc lắc đầu, “Em cũng chưa nghĩ ra... anh nói xem?”

https://thuviensach.vn

Cố Nguyên quay mặt đi, mắt anh lọt vào một vùng bóng tối u ám, “Đừng hỏi anh.”

Phòng ký túc lặng im như chết.

Tịch Thành xông vào, sau khi không tìm thấy Nam Tương, gã liền bỏ đi chẳng nói chẳng rằng.

Chỉ còn lại mình tôi và Cố Ly.

Tôi ngồi xuống ghế sofa, nhìn Cố Ly đang ngồi dưới đất, tựa người vào cửa, không động đậy, không biết nó đang nghĩ gì. Nhìn dáng nó trông có vẻ rất bình tĩnh, như thể đang ngủ vậy. Nhưng tôi không dám bước lại gần nó.

Dường như tôi đang nhìn thấy một Cố Ly mà xưa nay mình chưa từng quen biết, dưới lớp vỏ bề ngoài mạnh mẽ lạnh lùng như người máy kia, có ẩn chứa những dục vọng và thói xấu cơ bản nhất của loài người.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi tôi dần dần khôi phục lại sức lực, bước đến gần nó quỳ xuống, tôi nhìn thấy khuôn mặt của nó. Bình thản, không nhăn nhó, không có nước mắt. Chỉ có đôi môi bị răng cắn chặt thành một vệt bầm màu mờ mờ, máu vẫn còn dính bên khóe miệng.

Nó chậm rãi đưa mắt nhìn tôi, nói: “Lâm Tiêu, đừng hỏi tớ gì cả, có được không?”

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Cố Ly suy sụp như thế, trông nó tựa một chiếc lá rụng bị quăng quật trong gió bão. Tôi ôm lấy vai nó, nước mắt lăn xuống, “Ừ, tớ không hỏi đâu.”

Hai đứa tôi ôm nhau khóc lóc như chị em gái trong các bộ phim truyền hình lúc 8 giờ tối, sau đó phờ phạc đỡ nhau dậy. Tôi lau sạch nước mắt cho nó, nó thì giúp tôi kẹp gọn lại mái tóc. Nó lại dần khôi phục lại hình ảnh một cô công chúa nhỏ ngang ngược. Tôi nhìn Cố Ly lại tỏa sáng rực rỡ

https://thuviensach.vn

trước mặt mình, cảm thấy năng lượng trong cơ thể cũng dần dần trở lại. Chúng tôi hứa với nhau, coi chuyện này bí mật như Lâm Thinh nhảy lầu ngày xưa, vĩnh viễn chôn giấu kín trong lòng. Ngày xưa chúng tôi đã từng cùng đứng trên một trận tuyến tay nắm chặt tay xung phong, thì bây giờ tôi cũng có thể vì Cố Ly mà tử thủ ôm giữ bí mật kia.

Lúc ấy, tôi mới phát hiện ra, từ trước đến nay mình luôn sống dựa vào Cố Ly, như loài cây leo bò bám trên thân cây lớn, dùng xúc tu và giác hút bám chặt lấy nó.

Nếu có một ngày Cố Ly sụp đổ, chắc tôi cũng không tồn tại nữa.

Tôi nhìn Cố Ly lại rực rỡ xuất hiện, trang điểm kỹ càng, chiếc váy trắng của Comme des Garçons khiến nó tựa như một đóa sơn trà mới nở, còn chiếc váy thân liền đang mặc khiến tôi trở thành loại hoa nhựa cắm trong thùng nhựa rao bán trên hè phố... hơn nữa đã hơi bị phai màu...

Chúng tôi dắt nhau chuẩn bị đi ăn cơm, lúc ra khỏi cửa, Cố Ly đã khôi phục cái đức tính chết tiệt của nó, nó lôi kéo tôi đòi chia sẻ về một bài viết lý luận vấn đề sợ bành trướng của nhãn hiệu xa xỉ mà hôm qua nó vừa đọc được trên tạp chí. Tôi vừa nghe đoạn mào đầu liền dịu dàng ngắt lời ngay lập tức: “Cậu ngậm miệng lại cho tớ.”

Sau khi chúng tôi đã ra ngoài, trong căn phòng rộng mênh mông, cánh cửa nhà vệ sinh khẽ khàng mở ra.

Đường Uyển Như thẫn thờ bước ra.

Nó hoàn toàn không thể tin những gì vừa nghe thấy, chỉ cảm giác mình như bị rơi vào giữa một đàn quái thú đang xé xác lẫn nhau.

Nó ngồi bất động trên sofa. Một lát sau, nó run rẩy cầm điện thoại lên.

https://thuviensach.vn

Vài ngày sau, tôi cũng đưa ra được một quyết định quan trọng - tôi quyết định tha thứ cho Giản Khê.

Dù giữa anh và Lâm Tuyền là quan hệ gì đi nữa, cũng mặc kệ anh đã hôn Lâm Tuyền hay chưa, tôi đều thấy chẳng có vấn đề gì. Bởi vì trong đầu tôi luôn hồi tưởng lại dáng vẻ Cố Ly hai mắt sưng đỏ nói: "Mỗi người đều có quyền được tha thứ một lần". Vả lại, hàng đêm tôi đều mơ thấy những ngày tháng tôi và Giản Khê bên nhau, mơ thấy tình yêu dịu dàng, vĩnh hằng, hầu như bao trùm tôi của anh. Trong máy di động, những tấm ảnh chụp anh vẫn luôn dừng lại ở dáng vẻ tươi trẻ hồi cấp Ba, như một người mẫu nhí vừa bước lên sân khấu, tuy non nớt nhưng cũng tràn đầy sinh khí.

Một buổi chiều, tôi và anh đi trên khán đài sân vận động trường. Tôi ôm lấy anh, kể anh nghe những oán hận chất chứa trong lòng tôi đối với anh, cả những ý nghĩ đen tối xấu xa nữa.

Anh đã khóc.

Anh ôm lấy tôi, nói rằng anh biết tất cả, biết từ lâu rồi. Trong ánh mắt tôi nhìn anh, anh có thể cảm nhận được nỗi oán hận, cảm nhận được sự tuyệt vọng, cảm nhận được trái tim đang oằn lên đau đớn của tôi. Nhưng anh đã không nói ra. Anh nghĩ, anh có thể dùng cả cuộc đời dài dặc này để làm lành vết thương của tôi.

Mi mắt anh đỏ mọng một viền xung quanh, trông như con mèo trong phim hoạt hình. Sau đó, anh cúi xuống hôn tôi.

Vẫn là mùi hương miên man nín thở ấy. Đến từ thể xác của anh.

Mấy ngày sau đó, chúng tôi bị khốn đốn trong đợt cảnh báo phòng không cấp độ 1 trọng đại nhất trong năm - sinh nhật của Cố Ly đã tới. Hằng năm, cứ đến dịp này, tất cả mọi người đều rơi vào tình trạng lo âu và hoảng hốt, ngoại trừ Đường Uyển Như. Bởi vì sau nhiều lần bị Cố Ly tấn công và chế giễu, nó đã quyết định không phải tốn công suy nghĩ về quà sinh nhật cho

https://thuviensach.vn

con bé ấy làm gì nữa, cách ứng phó của nó chính là để cho chúng tôi phải nhức óc, nó đưa cho chúng tôi một con số dự tính, rồi bảo chúng tôi giúp nó chọn quà. Nói thực, chiêu này của nó thực quá thâm hiểm, tôi thà sang Việt Nam dò bom mìn còn hơn phải làm cái việc ấy.

Còn công việc bất di bất dịch của Cố Ly trong dịp này là ngày ngày cầm điện thoại, vừa soi những dòng nó đã ghi lại trong cuốn sổ Moleskin, vừa hạch sách lại từng câu từng chữ một.

“Suất gan ngỗng của mỗi khách là ba mươi gram! Tôi muốn hỏi anh chuẩn bị một trăm gram để nuôi con gì hả?”

“Tôi cảm thấy trên bàn ăn vẫn không nên bày giá nến trắng và khung gương, dù sao cũng không phải tang lễ, cô thấy thế nào?”

“Nếu các vị nhất quyết dùng khăn trải bàn màu đỏ và dao dĩa màu vàng, vậy thì sau khi dùng bữa phiền các vị chuẩn bị thêm một cái phòng cưới nữa đi.”

“Vì sao ngay cả một việc đơn giản như vậy mà các anh cũng không chắc chắn được hả? Cái gì? Tôi là khách hàng đáng sợ nhất trong lịch sử của nhà hàng các anh? Không thể thế được, nói như vậy thực sự chẳng có căn cứ nào cả, mọi người đều biết, tôi rất bình dị dễ gần, vả lại còn rất hiểu lý lẽ. Tôi nói cho các anh biết, xinh đẹp được như tôi cũng không dễ có nổi mấy người đâu.”

“Mẹ, mẹ có thể không mặc bộ trang phục gần như phơi cả bộ ngực ra ngoài đó đến buổi lễ sinh nhật của con được không? Con ngờ rằng, lúc ăn cơm, chắc mẹ phải gác cả bộ ngực lên trên bàn ăn mất, mẹ không cảm thấy như vậy trông rất giống một món chính à? Nầm heo rán hay là đu đủ tươi chẳng hạn.”

“Bố này, nếu hôm đó bố không về kịp sinh nhật con, con sẽ đem tất cả chỗ xì gà trong phòng làm việc của bố, cắt vụn hết ra. Đùa ạ? Không đâu,

https://thuviensach.vn

con nói nghiêm túc đấy. Bố đã bao giờ thấy con đùa nhỉ?”

“Lucy, chuyện trên lễ phục dính lông chó tôi có thể hiểu, nhưng vấn đề là nhà tôi hoàn toàn không nuôi chó, vậy thì có lông chó trên lễ phục của tôi là sao? Cái gì... Hả, đừng có làm trò hề, cô đi làm biên kịch phim Hồ sơ X đi cho xong, toàn chuyện không thể tưởng tượng được đấy, người ngoài hành tinh ăn cắp cái váy quây của nhà hàng xóm, sau đó để lại một dúm lông chó. Thật đấy.”

“Neil, nếu em dám tặng chị hoa thược dược lần nữa… tất nhiên em đã từng tặng chị hoa thược dược! Hơn thế, em còn ghi trong bưu thiếp là ‘chị giống như một bông thược dược’, em biết là vì chuyện đó mà Đường Uyển Như đã vùng lên được bao nhiêu lần không?”

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 10C

Tình trạng đó cứ tiếp diễn, tôi cảm thấy nếu cứ thế này, rồi sẽ đến ngay toàn bộ các nhà hàng cao cấp ở Thượng Hải đều lũ lượt đóng cửa ngừng kinh doanh đúng ngày 18 tháng Tám hằng năm, hơn nữa, trong danh sách khách khứa của mọi nhà hàng, cái tên Cố Ly sẽ bị đánh dấu gạch chéo hoặc gạch bỏ, nếu ác độc hơn một chút thì đóng một cái khung chữ nhật màu đen...

Khi mấy người chúng tôi đang ngồi ăn chè trong căng tin, cuối cùng Cố Ly cũng trở lại vẻ tĩnh lặng sau bao nhiêu ngày nay. Hiếm có hơn là Cố Nguyên cũng ở đó, cũng rất tĩnh lặng. Chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ kỳ quái rồi, bầu không khí khiến người ta cảm thấy một cảm giác thần bí siêu tự nhiên

Càng hiếm có hơn nữa là Nam Tương rất lâu rồi không lộ diện, đã xuất quỷ nhập thần ngồi ngay cạnh tôi, làm bộ mờ ám hỏi: “Cậu có cảm thấy xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lắm không? Ngày mai tớ chuẩn bị đi khám bác sĩ, thính giác của tớ chắc kém đi rồi…”

Đương nhiên, đáp trả lại là cái trợn mắt và một câu châm biếm của Cố Ly: “Không kém đi đâu, tại cậu gầy đến nỗi sắp mỏng như thân con cá rồi, hai cái quả đồ chơi trước ngực cậu sớm muộn gì rồi cũng rơi tõm xuống thôi.”

Nam Tương cúi đầu, lặng im ăn chè, rồi lại hỏi nhỏ tôi: “Đường Uyển Như đâu? Đường Uyển Như đâu? Tớ cần nó.”

Đang nói thì thấy Đường Uyển Như lướt từ xa tới, lúc trước thì như một đám mây nặng trĩu cực lớn, giờ đây nó bỗng biến thành một cây kẹo bông

https://thuviensach.vn

màu hồng, nhún nha nhún nhảy... ào một cái tới bàn chúng tôi.

Chúng tôi xôn xao đặt bát chè xuống, đột nhiên no kễnh cả bụng ra.

Đúng lúc cả bọn chuẩn bị đứng dậy tìm cớ giải tán thì thấy phía sau Đường Uyển Như có một cô gái vẻ mặt đầy thù hận đứng đó, sắc mặt tối sầm, tựa như một vong hồn. Tôi, Nam Tương, Cố Ly, cùng lúc giơ tay, chỉ chỉ phía sau lưng Đường Uyển Như.

Bấy nhiêu năm "tâm đầu ý hợp", Đường Uyển Như lập tức hiểu ý kêu lên: "Ai da, các cậu cũng nhìn thấy tớ đẹp hẳn ra à, đừng có nói thế, chẳng qua là nữ tính hơn một chút thôi."

Cố Ly không nói năng gì, kéo ghế đứng dậy bước đi luôn.

Mới đi được hai bước, đã nghe thấy tiếng hét như lợn bị chọc tiết của Đường Uyển Như, điều này quả thực khác biệt đến ba múi giờ so với cái gọi là "nữ tính" mà nó vừa nói.

Cô gái đứng sau lưng đã túm tóc của Đường Uyển Như, hai mắt vằn đỏ quát lớn: "Đường Uyển Như, có phải mày dan díu với bạn trai của tao không?"

Tôi và Nam Tương ngồi phịch xuống ghế, Nam Tương ôm trán (chủ yếu là để che mặt), hổn hển nói với tôi: "Tìm cho chúng nó cái loa đi, cả cái căng tin này đang dựng tai lên nghe đấy, trông cổ mọi người ngỏng cao lên đến khổ kìa."

Tôi không thèm để ý đến Nam Tương, chăm chú lục tìm cái kính râm trong túi xách chuẩn bị đeo lên.

Sau khi làm rõ ra bạn trai của cô ta là Vệ Hải, cuộc cãi vã lập tức nâng cấp thêm một bậc, còn nhanh hơn tốc độ nâng cấp của hệ điều hành Windows.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe thấy những từ ngữ thốt ra khỏi miệng cô gái kia, đã từ "đồ không biết xấu hổ" nâng lên thành "loại mạt hạng, đồ rác rưởi, con đĩ", chúng tôi không thể chịu đựng thêm nữa. Cố Ly bước lại gỡ cô gái đó ra, liếc mắt hỏi: "Cô tự giới thiệu về mình đủ chưa?" rồi đẩy cô ta ra, tiến lại kéo Đường Uyển Như đang run rẩy sợ hãi như một con nai nhỏ bỏ đi.

Mới đi được hai bước, Cố Ly như có mắt ở sau lưng, lập tức né sang bên, một bát chè phóng vèo qua tai nó.

Cố Ly quay đầu lại, cười nhạt một tiếng, sau đó xoay người nhẹ nhàng nhấc một bát canh cà to đại trên bàn của đám sinh viên nam đang nghệt mặt bên cạnh, giơ tay hắt roạt một tiếng lên người cô gái kia. "Cô phải ngắm kỹ một tí," Cố Ly cười cười, "như thế này này."

Sau khi ra khỏi căng tin, Cố Ly bỗng quay đầu lại nói với Cố Nguyên: "Đúng rồi, party sinh nhật tôi, nhớ rủ cả người bạn tốt Vệ Hải của anh cùng đi nhé, tôi mời."

Tôi và Nam Tương lặng lẽ bám theo sau, như hai đứa sinh viên lớp bé. Chúng tôi trao đổi ánh mắt, cùng đồng tình với một ý kiến rằng: "Dù đắc tội với ai, cũng đừng nên đắc tội với Cố Ly, bằng không thì dẫu chết cũng không biết mình chết ra sao nữa."

Sau đó, tôi và Nam Tương đến thư viện, Đường Uyển Như biết tin Vệ Hải cũng tới bữa tiệc sinh nhật thì lập tức khôi phục lại dáng vẻ kẹo bông màu hồng, nhún nha nhún nhảy (…) chạy tới nhà thể chất, ráng chiều phản chiếu thân hình và tâm tình thiếu nữ màu hồng của nó in lên đường, trông rất giống người khổng lồ xanh Hulk đang hạnh phúc chạy dưới ánh hoàng hôn.

Cố Nguyên vẫy tay, "Tôi hẹn Neil đi bơi, có đi cùng không?"

Cố Ly vội lắc đầu: "Xin làm ơn dắt ông giời con ấy cách tôi càng xa càng tốt." Cố Nguyên do dự một lát, song vẫn không nói gì, quay người bỏ

https://thuviensach.vn

đi.

Cố Ly một mình về ký túc xá. Giữa đường điện thoại kêu lên.

Nó dừng lại nhìn điện thoại, một lúc lâu sau mới đưa lên nghe. Nó điều chỉnh hơi thở cho vô cùng bình tĩnh, nói rành rọt: “Tịch Thành, tôi nói cho anh biết, dù tôi đã lên giường với anh, nhưng anh cũng đừng hy vọng dùng chiêu này ra uy hiếp tôi. Anh có thể kể với các bạn tôi, không sao cả. Nhưng nếu anh làm hại đến tôi và cuộc sống của tôi, nhất định anh sẽ phải trả giá gấp mười lần đấy.”

Cố Ly khẽ ngắt máy, sau đó dợm bước trên giày cao gót đi tiếp.

Nó không hề biết, ở đằng sau cách nó ba bước chân, Cố Nguyên đang đuổi theo định hỏi nó việc gì đó.

Bóng của Cố Nguyên dưới ánh chiều in trên con đường rộng rãi trong trường. Hàng ngô đồng hai bên đường rung xào xạc trong cơn gió mạnh buổi chiều tối.

Trong một nhà hàng Pháp ở Tân Thiên Địa, nổi danh nhất vẫn là giá cả đắt đỏ và thái độ phục vụ hống hách. Bọn họ luôn kiên trì lý luận rằng “Khách hàng luôn luôn sai”.

Nhưng đứng trước mặt Cố Ly, lý luận này hiển nhiên bị vấp phải thử thách lớn. Nói trắng ra thì là “mềm nắn rắn buông”, trước mặt đám người ưu việt này, bọn họ đến mắt cũng không dám ngước lên nhìn.

Tôi và Đường Uyển Như đương nhiên cũng thành ra được tiếp đãi. Vốn dĩ khó lòng thoát khỏi kiếp nạn này còn có cả Nam Tương, chỉ là không biết con bé trời đày này bỗng nhiên mất tăm đi đâu mất. Mười lăm phút trước, nó còn gào thảm thiết trong điện thoại rằng “giao thông Thượng Hải không chết đi cho xong,” vậy mà bây giờ tín hiệu cũng mất luôn. Theo

https://thuviensach.vn

những hiểu biết của tôi về nó, lúc đang oán trách tắc đường, có lẽ nó vẫn còn ngồi trên sofa ở nhà chưa buồn động đậy.

Lễ sinh nhật của Cố Ly cực kỳ long trọng, xét trên phương diện nào đó, thì như một buổi dạ tiệc của giới doanh nhân. Những bạn bè riêng tư như chúng tôi bị xếp ngồi trong phòng VIP riêng. Suốt cả buổi tối, Cố Ly tựa như một con thiên nga màu lam sẫm, đi lại như con thoi trên tấm thảm lông cừu dày dặn. Đôi giày cao gót của nó nhọn hoắt như mũi dùi, đi đến đâu giẫm thủng đến đó, tôi nhìn thấy nhân viên phục vụ đứng cạnh mếu máo như sắp khóc đến nơi.

Đương nhiên, khi thấy Đường Uyển Như mặc váy cổ trễ đến dự tiệc, tôi cũng sắp phát khóc. Nó thản nhiên kéo đi kéo lại phần ngực, nói: “Tớ luôn cảm thấy vú mình đặt chưa đúng chỗ.” Mắt tôi sắp phải kéo rèm lại, nó lại nói thêm một câu vẻ vô cùng nghiêm trang: “Không mặc áo ngực có sao không nhỉ? Cậu nói xem đầu ti có thể nào không cẩn thận lộ ra ngoài không?” Tôi nhìn nó, trong lòng dâng lên một cảm giác mơ ước trời cao chim mặc sức bay...

Mãi đến khi bữa tối bắt đầu, Nam Tương vẫn chưa đến kịp. Cố Ly bảo mọi người ăn trước, không cần đợi nữa.

Trong bữa tiệc, tôi cố gắng ăn ít, bởi vì tôi thực sự choáng với mấy trăm bộ dao dĩa trên bàn, bàn tiệc trông tựa như một bàn phẫu thuật chạng vạng tối tăm. Tôi cảm thấy mình không phải đang ăn cơm, mà là đang sửa chữa một cái máy phát điện cỡ lớn của đập thủy điện Tam Hiệp vậy.

Trong một thoáng, tôi chợt có cảm giác lát nữa thôi nhân viên phục vụ sẽ mang tới một cái khoan điện và nói “Xin mời dùng bữa”.

Ngược lại, Đường Uyển Như vô cùng tự nhiên và thân thiết gọi người phục vụ tới, kéo vạt váy quây của người ta nói: “Mang ình một đôi đũa nhé.”

https://thuviensach.vn

Tôi đảm bảo nghe thấy rất rõ ràng tiếng nghiến răng kèn kẹt của Cố Ly.

Lúc đưa lên món chính thứ hai, Nam Tương lén lút mở hé cửa, ngó nghiêng vào trong.

Đầu tiên nó đưa một chân vào, sau đó thò đầu, nhìn Cố Ly đang cắt sườn bò, nói một cách thận trọng: "Trước khi tớ vào, Cố Ly, có gì từ từ nói, cậu cứ bỏ con dao xuống đã." Nam Tương ngồi xuống chỗ trống bên cạnh tôi, tôi ngẩng đầu định hỏi nó sao đến muộn thế, lẽ nào nó tưởng Cố Ly là mấy cô nàng nhân vật chính yếu đuối trong phim thần tượng Đài Loan?

Tôi chưa kịp cất lời thì Nam Tương đã rụt cổ che mặt nói một câu với tôi: "Cậu mà không ngậm miệng lại thì bà đây sẽ cho ngay một nhát cắt lìa cổ họng đấy."

"Được rồi, được rồi! Ăn đi, ăn đi!" Tôi căng thẳng nói. "Đừng kích động mà, cứ bỏ dao xuống đã."

Đường Uyển Như vừa gặm sườn bò vừa thân mật hỏi thăm Nam Tương: "Ôi Nam Tương, sao đến muộn thế, mọi người đều đợi cậu mãi."

Tôi thấy động tác cầm dao của Cố Ly chợt sững lại. Nam Tương bóp trán, yếu ớt nói: "Mọi người hãy cứ bỏ dao xuống đã…"

Tôi, Nam Tương, Cố Ly trao đổi ánh mắt qua lại nhiều lần, trong cả bữa ăn ấy, có vô số lần chúng tôi bỗng dưng muốn đâm chết Đường Uyển Như ngay tại chỗ, tuy rằng dao ăn chưa chắc có thể làm tổn thương nổi cơ thịt săn chắc của nó, nhưng ba bọn tôi vẫn mong muốn tột độ được thử một lần. Bao gồm lúc nó đột nhiên nói "Ai da, Cố Ly cậu còn nhớ sinh nhật năm xưa Neil tặng cậu hoa thược dược không," lúc ngẩng đầu lên, từ trong ánh mắt của Neil chúng tôi đọc được tín hiệu hắn cũng đã gia nhập vào trận tuyến phe mình. Còn sau khi Uyển Như đau đớn nói dứt câu: "Chao ôi, hồi năm ngoái, Cố Ly và Cố Nguyên vẫn còn ở bên nhau mà, thật đáng tiếc,"

https://thuviensach.vn

thì Cố Nguyên đang uống dở canh bỗng chợt dừng lại, bỏ thìa xuống, cầm dao lên.

Tuy nhiên, chúng tôi không hề đoán được rằng, cao trào tối hôm đó không phải nảy sinh ra từ Đường Uyển Như - nếu mà như vậy thì đã tốt. Khi chúng tôi đang tính xem làm thế nào để đuổi Đường Uyển Như khỏi căn phòng này thì cửa phòng bỗng bật mở. Một người phụ nữ khí chất cao quý, mặc lễ phục đen, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, duyên dáng bước vào.

Cố Ly trưng ra bộ mặt máy vi tính, nở nụ cười rất tiêu chuẩn kêu lên: “Hi, Mia!”

Còn Neil ngồi đối diện thì lạnh lùng quát: “Get out!”

Mia chẳng hề giận dữ, mỉm cười nói: “I just wanna say happy birthday to Lily. Sure I’ll get out after that.”

Neil bỏ dao dĩa xuống, lấy khăn lau miệng: “I don’t wanna be rude, but will you! Please! F**k off! Right now!”

Cố Ly ném khăn ăn về phía Neil, mặt nó đỏ lên: “Don’t be such an asshole!”

Neil không đáp lời, cố nén cơn giận trong lòng. Nhưng Mia lập tức giải vây ọi người: “He is not an asshole. He just likes it.”

Trong khoảnh khắc đó, cả gian phòng bỗng chốc lặng như tờ.

Ngoài Đường Uyển Như, hầu hết chúng tôi đều hiểu câu đó ám chỉ điều gì. Động tác của tất cả đều dừng lại ở tư thế đang thái thức ăn. Không ai nói gì, thậm chí cả Đường Uyển Như, nó không hiểu, nhưng nó bị bầu không khí khủng bố ấy làm cho chấn động đến mức không dám cất tiếng.

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên Mia đã dự liệu trước tình huống như vậy. Thế nên, cô ta làm bộ "kinh ngạc" hết sức hợp lẽ, thốt lên: "Oh my god, Neil, you haven't tell Lily that you are gay, do you?"

Sau khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Neil và Cố Ly, Mia thỏa mãn nói: "I'd better go now." Nói dứt lời cô ta xoay người mở cửa đi ra, bỏ lại gian phòng với đám người mặt mũi sa sầm.

"Why you let me know this from Mia but not you? Why you didn't tell me!" Cố Ly hiển nhiên rất kích động, ngực nó phập phồng dồn dập. Neil ngả người ra sau ghế, cười nhạt nói: "When? Where? At your party, in front of all the people? Yes, that is really not weird at all!"

Tôi và Nam Tương không dám nói gì, chúng tôi không ngờ sự việc lại biến đổi theo chiều hướng khó xử như vậy. Giản Khê ngồi bên cạnh tôi, khẽ đưa tay phía dưới bàn nắm lấy tay tôi.

Tôi định nói gì đó để khỏa lấp bầu không khí gượng gạo này thì Neil đã lên tiếng: "You wanna know more? OK, I really want to share my life with you that I am..."

"Shut up!" Tôi hét lên, "cậu hãy tha cho chị cậu đi!" Tôi hầu như có thể khẳng định rằng câu tiếp theo của Neil sẽ là "I am seeing your ex-boyfriend now".

Tất cả sợ ngây người vì tiếng hét của tôi. Nói thực lòng, chính tôi cũng không ngờ được mình sẽ tạo ra cục diện này. Chỉ là, khi tôi ngẩng đầu lên nhìn về phía Cố Ly, nó lạnh lẽo nhìn tôi, nói như chất vấn kẻ phạm nhân: "Lâm Tiêu, cậu đã biết trước điều gì hả?"

Tôi không dám nói, trong tình thế này, tôi không có cách nào kể cho nó rằng tôi đã nhìn thấy Cố Nguyên và Neil hôn nhau. Tôi giơ tay nắm lấy tay nó, "Cố Ly, tớ chỉ không muốn cậu đau lòng, tớ vẫn nghĩ..."

https://thuviensach.vn

“Cậu thôi đi, có sức thì hãy giữ chặt Giản Khê của cậu đừng để lăng nhăng với người đàn bà khác đi.” Cố Ly gạt tay tôi ra.

Dưới mặt bàn, bàn tay của Giản Khê đang nắm cánh tay kia của tôi đột nhiên lỏng ra. Anh bình tĩnh nhìn những món ăn sang trọng trên bàn, ánh sáng lấp lánh của đèn thủy tinh in trong mắt.

Những bộ vest đặt may cao cấp, những đôi giày da cá sấu bóng loáng của đám đàn ông, những bóng váy lấp loáng ánh rượu vang đỏ đầy màu sắc cao quý lướt qua lướt lại như con thoi. Tiếng Anh và tiếng Trung xen lẫn vang lên. Đôi bên cùng nhau chúc tụng, dè bỉu, châm biếm, móc mỉa, tất cả diễn ra trong sảnh lớn bên ngoài gian phòng.

Không ai biết rằng, trong gian phòng này ngập tràn sự tuyệt vọng như đến ngày tận thế.

Tôi ngồi ở chỗ mình, lặng lẽ rơi nước mắt. Cố Ly tiếp tục ăn như không có chuyện gì xảy ra. Ai nấy đều trầm mặc, không biết phải đối diện làm sao với cục diện đã sụp đổ vụn vỡ này.

Vào lúc đó, cửa phòng chợt bật mở, “Ồ, mọi người đều ở đây à!” Tịch Thành mặc quần jean, cười hì hì bước vào, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Nam Tương.

Trong mắt Cố Ly ánh lên sự thù hận như một lưỡi dao lóe lên.

Khi chúng tôi đều nghĩ rằng cuộc đời đã xảy ra tình huống tồi tệ đến hết mức, không thể tệ thêm được nữa, thì Thượng đế luôn có cách thức vượt qua sự tưởng tượng của chúng tôi, làm mọi thứ trở nên nát bét. Đám người chúng tôi từ nhỏ đã cùng nhau chia sẻ mọi bí mật, niềm vui, nỗi buồn và cả sự đau khổ.

Giống như hôm nay, chúng tôi vui vầy cùng nhau, quây quần bên Cố Ly, vào thời khắc rộn ràng trong lễ sinh nhật của nó, cùng chứng kiến sự bẩn

https://thuviensach.vn

thỉu tăm tối nhất trong đời nó - từ đó, nó đi tới vực sâu âm lạnh, bị bóng tối nuốt gọn, không còn tồn tại.

Nam Tương hắng giọng hai cái, cầm ly rượu vang lên, phá vỡ bầu không khí gượng gạo, khó xử!

“Chúng ta tụ họp ở đây, vì Cố Ly, người bạn thân thiết từ nhỏ tới lớn của chúng ta, chúc mừng sinh nhật cô ấy. Từ nhỏ dường như tôi đã bị các linh hồn độc ác và đen tối chăm sóc, trải qua rất nhiều, rất nhiều thời khắc tuyệt vọng. Và kẻ mang lại cho tôi nhiều bóng tối và tổn thương nhất chính là Tịch Thành ngồi cạnh tôi đây.”

Nói xong, Nam Tương đứng dậy bước về phía Cố Ly, đứng bên cạnh nó: “Bất kể người khác cho rằng Cố Ly lạnh lùng bao nhiêu, không có tình cảm bao nhiêu. Nhưng tôi biết rằng, nội tâm cô ấy rất nóng bỏng, vì thế, cô ấy mới quên mình mong muốn cứu tôi - hoặc giả nói rằng, muốn chia sẻ nỗi đau khổ của tôi, thậm chí thay tôi gánh lấy nỗi khổ đó, cho nên, cô ấy cũng giống tôi, cũng lên giường với Tịch Thành.”

Nam Tương cúi đầu, nhìn Cố Ly mặt xám như tro, cười cười: “Hơn nữa, điều đáng châm biếm nhất là, mọi người có mặt hôm nay đều biết chuyện này, đều cảm thấy tôi không hề biết. Nhưng các người sai rồi, chúng ta thân thiết như chị em ruột thịt, sao lại không biết chứ? Vì thế, ngày hôm nay, tôi phải kính người chị em tốt của tôi, chúc mừng cô ấy, cùng chia sẻ cuộc sống bi thảm của tôi, từ đáy lòng tôi cũng nguyện cầu cho cô ấy, từ nay về sau, sẽ giống như cuộc đời tôi, biến thành một đám bùn nát bấy trong đầm lầy.”

Nói dứt lời, Nam Tương đổ ly rượu vang đỏ lên mái tóc cầu kỳ của Cố Ly. Rượu vang chảy tong tong xuống dọc theo bộ váy đắt tiền của nó.

Đổ rượu xong, Nam Tương đập mạnh cái ly vào đầu Tịch Thành, sau đó nhẹ nhàng mở cửa, bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Tịch Thành xoa xoa trán đã rớm máu, cười nhạt, rồi cũng bỏ đi.

Trong cả quá trình đó, tôi nhắm mắt, toàn thân run rẩy, co rút trong một cơn khiếp hãi ghê rợn chưa từng có.

Không ai biết cả đám đã tản đi từ lúc nào.

Cố Ly nhìn gian phòng trống rỗng, và Cố Nguyên đang đứng trước mặt mình. Nó muốn nói, nhưng chợt nhận ra ngay cả sức lực để mở miệng cũng không còn, toàn thân như bị âm hồn quấn chặt, không thể động đậy.

Cố Nguyên dịu dàng cầm khăn giấy, động tác chậm rãi, nhẹ nhàng, lau rượu vang trên mặt nó. Nước mắt ứa ra từ hốc mắt sâu hút của anh, lăn xuống, chảy trên khuôn mặt điềm tĩnh gượng mỉm cười. “Anh thực sự muốn lau sạch hết nỗi đau của em biết bao.” Giọng anh khản đặc trong cổ họng, như nước sông trầm đục.

Neil tìm thấy Cố Nguyên đang ngồi bên bờ sông phố Bund. Cố Nguyên ngây nhìn nhà mình bên bờ đối diện, dáng anh mờ nhạt trong màn đêm khuya khoắt của Thượng Hải, như một cái bóng màu tro, sắp bị gió thổi tan ra.

Neil bước lại, đứng bên cạnh, nói: “Sorry! I didn’t mean to get you into this.”

Cố Nguyên mỉm cười, “Không liên quan đến em đâu.” Anh nhấc cái túi giấy màu trắng to tướng đặt ngay bên cạnh chân lên, nói với Neil: “Em biết không, trước đây anh đã ném tất cả mọi thứ mình tặng Cố Ly xuống sông này, về sau, anh đã mua lại đủ những thứ ấy, chuẩn bị hôm nay tặng lại cô ấy. Anh muốn bắt đầu lại.”

Nói xong, anh vung tay, lần thứ hai ném tất cả mọi thứ xuống sông.

“Đây chắc hẳn là lần cuối cùng rồi.”

https://thuviensach.vn

Cố Ly đứng bên hồ Thái Bình, sau khi ra khỏi Tân Thiên Địa, nó tựa như một cái xác sống tự bước đi, không hiểu vì sao đi tới chỗ này. Nó nghiêng đầu, dựa vào gốc cây ven hồ, ngồi bệt xuống đất. Bộ váy dạ hội kéo lê trên đất, bẩn thỉu, mái tóc ướt sũng toàn rượu vang.

Điện thoại trong tay nó rung lên. Cố Ly ngó xem, là bố.

Nó nghe máy, "A lô, bố ạ." Bên kia không có tiếng gì. Nó đợi một lát vẫn không có ai nói, liền ngắt máy. Chắc là máy bay đang hạ cánh, tín hiệu không tốt, lát nữa chắc bố sẽ gọi lại.

Nhưng Cố Ly không hề ngờ được rằng, khi những tín hiệu điện thoại này chuyển hóa giọng nói của nó thành sóng từ, truyền đến đầu kia của thành phố, điện thoại của bố nó đã rơi ở ghế sau ô tô, không có người trả lời.

Một phút trước, bố nó gọi điện vào máy nó, muốn bảo nó ông vừa xuống máy bay, đang trên đường. Điện thoại vừa thông, chưa kịp nói gì, thì những bó thép to buộc trên chiếc xe chở hàng cỡ lớn đi phía trước đột ngột tuột ra. Vô số những ống thép to bằng cánh tay lăn xuống, nẩy rầm rầm trên mặt đường phía trên cao.

Ông chưa kịp nhìn rõ, một ống thép đã đập vỡ cửa kính xe, chọc vào mắt ông, xuyên qua gáy, óc trắng chảy trên mặt da thật cao cấp trong xe.

Một lát sau, xe cứu hộ lao vút tới, cả một khoảng đường trên cao sáng lóa nhấp nháy ánh đèn xe cứu hộ và xe cảnh sát.

Tiếng còi hú của xe cứu thương bệnh viện vang lên trên đường cái, chiếc đèn sáng nhức mắt xoay tròn không ngừng trên nóc xe và tiếng loa nhức tai như lưỡi dao sắc rạch nát sự yên tĩnh của đêm Thượng Hải.

Cô y tá trẻ trên xe cứu thương nhìn người đàn ông trên cáng, hàng lông mày anh tuấn, đường nét khuôn mặt sắc sảo.

https://thuviensach.vn

Mắt cô đỏ lên như mắt thỏ, không kìm được khóc òa lên. “Em đã đọc rất nhiều sách của anh ấy, còn trẻ thế này, sao lại bắt anh ấy phải chết chứ!”

Cửa lớn hành lang bệnh viện mở toang. Các y tá đẩy cáng bước vào

Cung Minh chạy lại, ôm lấy Sùng Quang đang nằm trên cáng, cứ ghì chặt vào lồng ngực như muốn anh ta tan vào cơ thể mình.

“Đừng chết. Đừng chết.”

Các y tá trầm lặng đứng xung quanh, nhìn hai khuôn mặt tuyệt đẹp lúc bình thường đã xuất hiện vô số lần trên tạp chí và tivi.

Một khuôn mặt trầm tĩnh, thậm chí hơi phảng phất nụ cười.

Khuôn mặt kia, vẫn là vẻ lạnh lẽo, không một chút biểu cảm. Chỉ có điều, nước mắt đã từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi trên khuôn mặt đẹp đến mức như không có thật.

Tôi và Giản Khê chậm rãi bước trên đường về nhà.

Tôi kéo tay Giản Khê, dừng lại, lấy hết sức lực toàn thân ôm chặt lấy anh. Tôi không còn sức lực nữa rồi. Thậm chí tôi không dám nghĩ lại mọi việc vừa xảy ra trước đó.

Tôi thật sự không dám tưởng tượng quãng ngày sau này của Cố Ly sẽ ra sao. Tôi không thể làm gì cả, ngoại trừ ở đây, tham lam và ích kỷ hưởng thụ ngày tháng yêu đương Giản Khê dành cho tôi mà không cần hồi đáp.

Thời khắc ấy, tôi như một kẻ may mắn sống sót trong ngọn lửa chiến tranh, cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất.

Nhưng, nếu tôi có thể xuyên qua thời gian, đi xem tương lai phía trước, chắc chắn tôi sẽ không nghĩ như vậy nữa.

https://thuviensach.vn

Tôi không hề biết rằng, người đàn ông kề bên đang nắm tay tôi, đang dẫn dắt tôi, gắn bó cùng tôi, lại từng bước vĩnh viễn lìa xa tôi, không bao giờ quay lại.

Trong sắc đêm ở Nam phố Bund, một tấm biển quảng cáo cực lớn sừng sững bên bờ sông Hoàng Phố. Ánh trăng lạnh băng bao trùm dòng chữ quảng cáo in bên trên:

Giấc mộng cuối cùng của bến Thượng Hải.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 11A

CHƯƠNG 11

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Nơi cách mặt đất một mét vẩn vít làn sương trắng dày đặc, như có linh hồn đang chuyển động. Cỏ dưới đất thắm một sắc xanh thẫm ướt đẫm khiến người ta cảm thấy thật âm u. Trong sự tĩnh mịch bao trùm ấy, chỉ có một âm thanh nghe như tiếng nước nhỏ giọt, khiến cho bầu không khí càng thêm rờn rợn.

Khi Sùng Quang mở mắt ra một lần nữa, cảnh vật xuất hiện trong tầm mắt cũng chỉ có vậy.

Rèm cửa sổ được kéo sang hai bên, phía ngoài ô cửa kính rộng là một mặt hồ mênh mông, không gợn sóng, như tấm gương màu lam tối. Cây cao in bóng dưới mặt nước, tựa như mọc ngược.

Có một tích tắc anh ta đã cảm thấy mình chết rồi, cho đến khi quay đầu lại, nhìn thấy chiếc bình nhỏ giọt treo ngược trên đỉnh đầu.

Chắc hẳn anh ta đang ở trong một bệnh viện hàng đầu của Thượng Hải, bệnh viện này nổi tiếng khắp Thượng Hải vì phí dịch vụ chữa trị cao ngất và môi trường xa hoa, đặc biệt là những phòng bệnh nằm xung quanh bờ hồ. Nói trắng ra, đó là mười mấy tòa biệt thự ven hồ, những người giàu đốt tiền để được trị liệu ở đây, thậm chí không chỉ có trị liệu, những bà già đeo đầy vàng bạc vào đây chỉ để đốt mụn thịt hoặc kéo căng da mặt cũng không phải là hiếm.

https://thuviensach.vn

Sùng Quang quay đầu lại, thấy Cung Minh đang ngồi bên cạnh, ánh mắt lạnh lẽo, sắc mặt trắng xanh, sa sầm, đang nhìn mình trừng trừng, môi mỏng như một đường chỉ, bất động.

Sùng Quang hơi nhích người lên, tựa vào thành giường, khẽ hắng cổ họng đặc quánh, hơi khàn giọng nói: “Nếu người khác đi qua cửa sổ, trông thấy gương mặt thê thảm của anh, chắc sẽ tưởng người bị bệnh là anh đấy.” Thấy Cung Minh không phản ứng gì, anh ta lại tự mình cười khan hai tiếng “hì hì”.

Cung Minh vẫy vẫy sổ chẩn đoán của bác sĩ với nét mặt vô cảm, hỏi Sùng Quang: “Từ bao giờ?”

Sùng Quang bĩu môi bất cần, “Khá lâu rồi, dù sao thì cũng sắp chết. Tôi nghĩ thế.”

Cung Minh đứng dậy, bước ra khỏi phòng bệnh, không thèm nhìn lại. “Vậy thì sao cậu không chết quách luôn đi.” Cung Minh đóng cửa lại, bỏ lại phía sau một câu nói lạnh lùng.

Sùng Quang quay đầu nhìn mấy quả quýt đã bóc sẵn vỏ Cung Minh để trên bàn trà, khẽ mím môi, đưa tay lau giọt nước mắt vừa chảy ra, mỉm cười nói nhỏ: “Mẹ nó!” Anh cầm quả quýt ăn được hai múi, lại vung tay đấm mạnh lên tường. Trên bức tường trắng xuất hiện một mảng nước quýt vàng vàng.

Ra khỏi phòng bệnh, Cung Minh rút điện thoại gọi cho Kitty, vừa đổ chuông một tiếng đã lập tức được nghe ngay - lần nào cũng vậy, khiến tất cả mọi người trong M.E phải nghi ngờ, bất kể là lúc ngủ, hay tắm, thậm chí đang yêu đương với đàn ông, liệu có phải Kitty đều cầm điện thoại trong tay, để bất cứ lúc nào cũng có thể bắt máy ngay khi điện thoại vừa đổ chuông một tiếng, và nói như đã được ghi âm sẵn! “Xin chào, tôi là trợ lý

https://thuviensach.vn

của ngài Cung Minh". Mà sự thực là, câu trả lời cứng nhắc bất di bất dịch ấy quả thực thường bị người ta hiểu nhầm là câu ghi âm sẵn.

Cung Minh đi ngang qua mấy cô y tá ôm những chồng bệnh án len lén nhìn trộm mình, bước ra khỏi cổng bệnh viện, trước mặt là hồ nước lạnh lẽo mênh mông. Anh ta đứng bên bờ hồ trong bóng đêm trống rỗng, nói vào điện thoại: "Mở cuộc họp báo, công bố tin Sùng Quang đã bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Đồng thời báo cho phòng lựa chọn đề tài ngày mai họp, tôi cần khởi động mục tin bài liên quan đến việc anh ta bị ung thư dạ dày."

Đầu kia điện thoại im lặng, chỉ có tiếng thở chậm rãi.

Trước khi ngắt máy, Cung Minh nói thêm một câu: "Trước khi chết, anh ta nên tạo ra giá trị lớn hơn nữa."

Anh ta xoay người bước về phía cánh cổng bên kia hồ.

Người lái xe đeo găng tay trắng luôn đợi bên chiếc xe con màu đen, Cung Minh đi ngang qua chiếc xe, không dừng lại, chỉ vẫy tay, "Cứ về trước đi, tôi đi bộ được rồi."

Khi chiếc xe con mất hút trên đường, Cung Minh mới dừng lại.

Anh ta từ từ khom người, một lát sau, bắt đầu thở hổn hển từng hơi dài.

Vầng trăng vàng ruộm lớn trên đầu, ánh trăng tuôn chảy, quết đều lên rừng cây rậm rạp trong bóng tối.

Cơn bão cập bờ chưa lâu đang vần vũ trên bầu không, như làm dậy lên một con sóng biển, ào ào chạy đến đường chân trời xa lắc. Con sóng âm thanh dữ dội đem đi tiếng tim đập dồn dập, bỏ lại một khoảng tĩnh mịch loang loáng cho thế giới dưới màn đêm.

https://thuviensach.vn

Tôi, Giản Khê và Đường Uyển Như hoảng loạn chạy tới bệnh viện, nói thực lòng, sau khi nghe điện thoại của Cố Ly, tôi không dám tin vào tai mình nữa. Đối diện với tai họa cha nó đột ngột qua đời, đầy một bụng những lời an ủi đều trở nên thật nực cười

Lúc sắp đến bệnh viện, qua màn đêm dày đặc, tôi hình như nhìn thấy Cung Minh. Tuy không thể khẳng định bóng người ngồi giữa đường cái trống trải trước mặt kia chắc chắn là anh ta, nhưng chiếc áo sơ mi phía sau lưng có in hình cỗ xe ngựa hơi ánh lên trong bóng đêm, đó là chiếc áo may bằng tay được gửi từ Pháp về, tôi đã phải đặt may ở Hermès cho anh ta trước ba tháng mới có hàng.

Tôi ngẩn ra một lúc, cảm thấy mình sắp phát điên: nếu bây giờ Cung Minh chẳng hiểu sao đột nhiên chạy cả quãng đường xa tới trước cửa cái bệnh viện đẳng cấp trong núi sâu này, rồi ngồi ở giữa đường lớn một cách trầm lặng, vậy thì Đường Uyển Như chắc sẽ có thể nước mắt rưng rưng đứng trên bục nhận giải thưởng Nobel Văn học, xúc động cảm ơn CCTV và MTV.

Giản Khê kéo tay tôi, dắt tôi đi vào. Đường Uyển Như yếu ớt bám theo phía sau, như một linh hồn to lớn thấp thoáng bay theo.

Đá granite trên hành lang cực kỳ xa hoa.

Chúng tôi bước im lặng dưới từng ngọn đèn nối tiếp nhau. Ánh mắt Giản Khê bị che khuất bởi bóng hàng mi dài hẹp, không nhìn ra được anh đang nghĩ gì. Tôi nắm tay anh, thầm bóp mạnh, vậy mà anh không quay đầu lại, chỉ nắm tay tôi chặt hơn như một phản ứng. Hai đứa tôi như thể người sắp chết đuối, nắm chặt lấy tia hy vọng sống cuối cùng. Nói thực, tôi và anh đều bị cơn bão vừa chồm tới dập vùi cả đám đánh cho tan tác. Nếu nói hai chúng tôi là những kẻ may mắn sống sót, vậy thì, cũng đã chịu thương tích khắp người.

https://thuviensach.vn

Từ lúc Nam Tương duyên dáng rót rượu vang lên đầu Cố Ly tới bây giờ mới chỉ có mấy tiếng đồng hồ trôi qua, nhưng tôi lại có cảm giác như đã trôi qua những mười mấy năm trời. Thậm chí tôi còn thấy nhịp tim mình đã đập chậm lại rất nhiều, già cỗi đến mức không còn sức lực nâng đỡ sinh mệnh tàn tạ này nữa.

Đầu hành lang, Cố Ly trông không khác gì lúc bình thường. Ánh mắt thờ ơ lãnh đạm của nó cũng không có gì khác những khi nó chế giễu Đường Uyển Như.

Nó đưa tay ký tên xoèn xoẹt, như ký một tờ văn bản thông thường. Khi tôi bước lại gần, nhìn rõ ra nó vừa ký xong vào giấy chứng tử thân nhân. Trên tờ giấy in màu xanh, ảnh chụp bố nó nhìn vẫn rất quắc thước, còn nhớ tháng trước, tôi mới gặp ông ở nhà Cố Ly, thậm chí ông còn hòa nhã bàn luận cùng tôi về văn phong Doris Lessing, bà nhà văn người Anh người vừa đoạt giải Nobel văn chương, ông nói thích nhất cuốn Những đứa trẻ bạo lực của bà. Ông vừa uống cà phê, vừa trò chuyện một cách rất bình dị về loại văn học nghiêm túc không đáng một xu trong xã hội thương mại, trông không hề giống một nhân vật lớn thường xuất hiện trên tạp chí kinh tế Thượng Hải. Vậy mà giờ đây, ông đã nằm trong tủ đá chứa thi thể lạnh ngắt đặt cách tôi mười mấy mét.

Tôi bước tới, dang hai tay, Cố Ly cũng nhẹ nhàng ôm lại tôi, thậm chí đưa tay lên vỗ vỗ vào lưng tôi, như đang an ủi. Nó rời tôi ra, sau đó gật đầu với Giản Khê và Đường Uyển Như phía sau, thậm chí còn hơi mỉm cười đáp lễ.

Lúc chúng tôi ngồi ở hành lang, nó cầm điện thoại gọi điện, bàn với luật sư hỏi xem cha nó có di chúc không, cùng việc thực hiện di chúc và các tài sản có liên quan của cha nó. Không nghe ra được tâm trạng gì trong giọng nói ấy, đúng vậy, nó luôn luôn giữ dáng vẻ ấy. Bất kể chuyện gì xảy ra, dường như luôn có một vành đai chân không dày mười centimet vây trọn

https://thuviensach.vn

xung quanh nó, ngăn cách với đám người luôn bi hoan ly hợp là chúng tôi, thật hoàn mỹ không tì vết.

Ba đứa tôi ngồi tụm lại, dõi mắt nhìn nó.

Khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy nó cách chúng tôi rất xa, như thể những kẻ bị nhốt trong hai gian buồng thí nghiệm bằng kính, không nghe được tiếng nói của nhau, cũng không biết được suy nghĩ của nhau.

Tôi chợt nhận ra, bao nhiêu năm, tôi dường như chưa bao giờ hiểu Cố Ly. Bốn tiếng đồng hồ trước, khi rượu vang chảy trên khuôn mặt thanh tú của nó, tôi thậm chí còn có cảm giác đó là một chiếc mặt nạ được chạm khắc rất tinh vi, không có cảm xúc, không có tâm trạng, bất động nở một nụ cười cứng đờ, điều đó cũng khiến tôi khi chảy nước mắt, không biết mình đang đồng tình với Nam Tương, hay đang thông cảm cùng Cố Ly - hoặc giả, chỉ là nhỏ lệ cho đám tang tình bạn của chúng tôi.

Một lát sau, mẹ Cố Ly từ một căn phòng khác bước ra, bà vẫn mặc bộ lễ phục ở party vừa nãy, chuỗi ngọc lớn nặng trĩu, trông như muốn vít cổ bà xuống sát mặt đất. Bà chầm chậm đi tới trước mặt Cố Ly, Cố Ly cũng ngẩng đầu nhìn mẹ, mắt hai người lập tức đỏ lên. Tôi bị cảnh tượng trầm mặc này đánh động vào cảm quan, dưới ánh đèn lạnh lẽo của bệnh viện, tất cả trông như một cảnh phim bi thương. Vào lúc nước mắt tôi vừa trào ra, mẹ Cố Ly vung tay, cánh tay tròn lẳn giáng mạnh một cái tát vào mặt nó.

Trước khi tôi kịp có phản ứng. Đường Uyển Như ngồi bên cạnh đã hét lên, còn Giản Khê thì sải bước lại, đứng chắn trước mặt Cố Ly đã ngã lăn ra đất, anh giữ chặt mẹ Cố Ly đang chồm tới như bị phát cuồng.

“Mày ép cha mày phải chết để về dự sinh nhật mà! Là mày ép! Mày ép chết ông ấy! Nếu ông ấy không vội về, thì đã không nóng ruột lái xe lên làn đường cao! Bây giờ ông ấy nằm đấy, mày đã vui chưa? Mày đã vừa lòng chưa?”

https://thuviensach.vn

Cố Ly đứng dậy, sửa lại mái tóc vừa xõa ra, nói: “Mẹ lấy sức tát thêm con hai cái nữa xem nào, như thế thì bố có thể sống lại, thế thì tốt quá! Nào, đánh mạnh vào!’

Mẹ Cố Ly bị Giản Khê giữ chặt không động đậy được, trông như một bà già tiều tụy, hình ảnh dung mạo cao quý ngày trước bị lớp phấn xung quanh mắt bợt ra và lớp mascara trên lông mi loang lổ hủy hoại hoàn toàn. Toàn bộ các nếp nhăn của bà bỗng hiện rõ trên khuôn mặt.

Cố Ly cười nhạt một tiếng: “Ngoại trừ khóc, ngoại trừ gây chuyện, ngoại trừ đánh tôi, ngoại trừ việc chùi nước mắt và nước mũi lên thi thể trắng bệch cứng đờ của bố tôi ra, bà còn làm được cái gì hử? Bà đã năm mươi tuổi rồi, không phải mười lăm tuổi đâu, cả đời bà đều sống trong công viên Disneyland chắc?” Nói dứt lời nó xoay người bỏ đi, không thèm nhìn lại mẹ nó một lần.

Tôi và Giản Khê, Đường Uyển Như líu ríu đi phía sau Cố Ly, một mình nó lạnh lùng và im lặng bước nhanh phía trước, nó vẫn mặc chiếc váy dài dạ hội màu lam sẫm chưa kịp thay ra, tay xách một vạt váy, giống như một nữ nghị viên đang vội đi diễn thuyết. Chúng tôi không biết nên an ủi nó thế nào - trông nó hoàn toàn không cần an ủi. Tôi nhìn bóng nó đi trong bóng tối, như đang ngắm nhìn một mặt hồ nho nhỏ bị gió thổi gợn lăn tăn nơi đường chân trời xa xôi.

Tôi biết, những cảm xúc này là do nỗi bi thương kiểu cải lương trong lòng mình gây ra, tôi thường thích đem những việc không được vừa ý trong cuộc sống tô vẽ, phóng đại lên như Paris tắm trong mưa bụi xám xịt dưới ngòi bút của Victor Hugo. Trên thực tế, bóng nó trông vô cùng hoàn mỹ, giày cao gót nện trên mặt đá màu vàng viền quanh hồ, vang lên những tiếng lách cách như đánh máy điện báo.

Lúc sắp ra tới cổng, Cố Ly hơi nghiêng mình, bỗng nhiên rơi ùm một tiếng xuống hồ. Nó im lìm chìm xuống, như một pho tượng người. Vào lúc

https://thuviensach.vn

tôi và Đường Uyển Như cổ họng không phát ra được bất cứ âm thanh nào, Giản Khê lao vụt đến...

Lúc Giản Khê kéo Cố Ly vào bờ, tôi khóc như một con điên chạy lại đá nó, "Đồ điên, làm tớ sợ chết được!" Chửi xong tôi quỳ xuống ôm lấy nó, khóc toáng lên.

Đường Uyển Như bước lại gần, ngồi xuống cạnh chúng tôi, cất tiếng khóc rất vang vọng hòa theo.

Cố Ly dựa vào vai tôi, bất động nhìn trời, hai mắt như hai cái lỗ sâu khoét trên quả cầu nước, nước cứ thế ầng ậc chảy ra ngoài, nước mắt lăn trên má hòa lẫn cùng nước hồ lạnh buốt.

Vào lúc tôi hoàn toàn đắm chìm trong cuộc phân ly đau đớn ấy, thì phía bên kia hồ, trong dãy phòng bệnh cao cấp, Sùng Quang đứng trước khung cửa kính lớn, nhìn bọn tôi đang khóc đến chết đi sống lại. Hai mắt anh ta như mặt hồ đen thẫm đầy nước mùa đông. Bên hồ viền một dải rừng phong đỏ rực như đang cháy hừng hực. Anh giơ tay, vẫy vẫy với đám người bên hồ, nhưng chúng tôi không nhìn thấy.

Về sau, Sùng Quang kể với tôi, lúc ấy anh ta cảm thấy mình như thể bị cách ly trong một thế giới cô độc nào đó, tĩnh mịch mênh mông, âm thanh của chính mình bị tan biến trong một huyệt động của vũ trụ. Mọi người đều không nhìn thấy anh. Có lẽ ngày mai tỉnh giấc, anh đã tan biến rồi, những người từng yêu anh sẽ không bao giờ tìm thấy anh nữa.

Lúc tôi dìu Cố Ly đứng dậy, chuẩn bị đưa nó về nhà, tôi nghe thấy phía dãy phòng bệnh VIP bên bờ hồi đối diện, có người gọi tên tôi. Mới đầu tôi nghĩ chắc là ảo giác, bởi vì tôi không thể quen biết ai cao quý đến mức có thể ở trong dãy phòng chữa trị cao cấp giá trung bình bảy trăm tệ một ngày ấy cả.

https://thuviensach.vn

Giản Khê vỗ vỗ vai tôi, tôi ngoảnh lại, khuôn mặt anh vẫn ướt đầm đìa, nước trên tóc chảy dọc theo gò má nhỏ xuống, anh vừa lau nước trên mặt, vừa chỉ sang phía bên kia hồ: "Có người gọi em." Tôi ngẩng đầu, bóng người trong khung cửa phía đối diện hơi quen quen, cho đến lúc người ấy gào to: "Tôi là Sùng Quang."

Thế giới như thể vừa bị bàn tay to tướng của ai đó vặn vẹo biến dạng, hồ rộng biển lớn, núi non rừng thẳm, trong nháy mắt đều bị ép lại với nhau. Vừa nghe thấy tiếng sóng nước mênh mông bốn bề, lại vừa nghe được tiếng răng rắc của cây rừng bị bẻ gãy.

Lúc tôi bước vào phòng bệnh của Sùng Quang, anh ta đang đứng trước cửa sổ nghe điện thoại. Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi vừa đẩy cửa, nét mặt cười mỉm, nồng nhiệt gọi tôi vào.

Sùng Quang tắt máy, xoay người nhảy lên giường, ôm một cái gối vào lòng, sung sướng nói: "Ban nãy Kitty vừa gọi. Không ngờ gặp được cô nhỉ, sao cô lại ở đây? Bạn bị bệnh hả?"

Tôi vốn đang trầm uất, nghe anh ta hỏi như thế, liền càng u ám hơn.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, nước mắt rơi lã chã, bắt đầu kể chuyện của Cố Ly. Kỳ thực, tôi cũng không biết nên kể từ đâu, tôi kể lung tung chuyện sinh nhật của Cố Ly, cha Cố Ly bị tai nạn giao thông, bạn trai của tôi có người con gái khác, Nam Tương bạn thân của tôi đổ rượu vang lên người bạn thân khác của tôi là Cố Ly, bởi vì Cố Ly đã lên giường với bạn trai của nó. Tôi như người say rượu nói huyên thuyên, giữa chừng còn ngừng lại khóc lóc. Trong cả quá trình, Sùng Quang rất nhẫn nại, mở to cặp mắt đẹp mê hồn của anh ta nhìn tôi, tựa như một cha xứ trẻ tuổi đang lắng nghe người trước mặt xưng tội một cách yên lặng và dịu dàng. Thực ra tôi cũng không biết vì sao lại kể những chuyện này cho anh ta nghe nữa. Nhưng con người anh ta có một đặc điểm khiến kẻ khác bất giác rất muốn thân thiết, hoặc một sự thu hút khiến người ta tin cậy - mặc dù rất nhiều lần

https://thuviensach.vn

tôi đã khoác cho anh ta ba chữ "không đáng tin" lên người, đặc biệt là những lúc giục anh ta trả bản thảo.

Tôi tấm tức kể lể tất cả những chuyện này xong, thì mới sực nhớ ra hỏi anh ta vì sao cũng ở đây.

Sùng Quang đưa chiếc gối đang ôm trong lòng ra kê sau gáy, cười nhẹ, nheo mắt nói: "Ung thư dạ dày mà, tôi nhớ là đã nói với cô rồi nhỉ?"

Tôi đang khóc lóc bỗng ngẩng phắt đầu lên, nhìn anh ta ngơ ngác.

Như thể đang đi trên đường bị một người không hề quen biết tát ột cái.

Tôi nhìn Sùng Quang trước mắt, khuôn mặt anh tuấn, thân thể trẻ trung, hàng lông mày đen đậm, giống như một chàng thư sinh phong lưu cao nhã thời xưa. Cho dù có lấy hồ sơ bệnh án treo ở đầu giường của anh ta ra xem, tôi cũng khó lòng tin nổi chuyện này lại xảy ra với Sùng Quang.

Anh ta cười khổ, không nói gì, rút một cái iPod màu trắng từ chiếc túi bên cạnh ra, vẫy tôi, nói: "Lại đây, cho cô nghe bài hát này."

Tôi bò lên giường Sùng Quang, đeo tai nghe vào, anh ta liền ngồi dịch ra, vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh, bảo: "Nằm đây đi."

Tôi đang định mắng: "Không biết xấu hổ, cô nam quả nữ sao có thể cùng nằm một giường," nhưng nhìn nét mặt chân thành của anh ta không hề có vẻ gì trêu chọc cả, như một đám mây trắng tinh khiết. Bỗng nhiên tôi tự thấy hổ thẹn với suy nghĩ của chính mình.

Tôi nằm trên giường bệnh trắng tinh của Sùng Quang, bên tai vang lên bài hát trong iPod. Giai điệu đơn giản chậm rãi, chỉ có tiếng đệm đàn ghita và một giọng nữ ấm áp hơi khàn, một bài hát tiếng Anh cổ. Bên cạnh là mùi thơm nam tính thanh tân tỏa ra từ cơ thể Sùng Quang, một thứ mùi không giống mùi nước hoa được các chuyên gia hương thơm nước Pháp

https://thuviensach.vn

dày công pha chế tỏa ra trên người Cung Minh, khiến mỗi lần đi qua Cung Minh, trong giây lát tôi đều ngơ ngẩn quên mất mình định nói gì. Mùi thơm của Sùng Quang giống mùi của những anh chàng đứng gần bên sân bóng thời trung học phổ thông.

Khi nghĩ đến sinh mạng trẻ trung bên cạnh sắp phải tan biến, nước mắt tôi bỗng không cầm được chảy tuôn ra. Ga trải giường và chăn trong phòng bệnh này thậm chí còn cao cấp hơn cả nhà tôi. Tôi chìm trong màu trắng mềm như bông, tai nghe tiếng nhạc sầu thảm, hít thở bầu không khí tàn khốc thấm đẫm mùi nước tẩy trùng, tựa vào một chàng trai không quen thân cho lắm nhưng cảm giác lại vô cùng thân thiết ấy, tôi khóc mãi không thôi. Tay Sùng Quang khe khẽ gõ nhịp theo điệu nhạc trên tấm chăn chúng tôi cùng đắp, ngón tay thon dài và sạch sẽ, tựa hồ đang gõ nhẹ vào trái tim tôi.

Trong lúc hoàn toàn chìm đắm trong nỗi buồn thương ấy, tôi không hề biết rằng, ngoài cửa sổ, Giản Khê đang đứng trong bóng tối, trầm mặc nhìn tôi và Sùng Quang. Hai tay anh đút trong túi quần, từ bờ hồ đối diện trầm mặc dõi theo.

Sùng Quang nằm bên cạnh tôi, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào bức tường trắng trước mặt. Anh nói bằng giọng trầm trầm: “Lâm Tiêu, cô phải nói với Cung Minh, trong tang lễ của tôi nhất định phải dùng bài hát này làm nhạc nền đấy nhé.”

“Cung Minh?” Tôi quay đầu lại nhìn Sùng Quang.

“Ừm.” Sùng Quang gật đầu, ngoảnh mặt lại, đôi mắt đỏ mọng nhìn tôi nói: “Anh ấy là anh trai tôi.”

Tôi không biết mình làm thế nào ra khỏi phòng bệnh của Sùng Quang.

Trước khi tôi vào thăm Sùng Quang, Cố Ly và Đường Uyển Như đã về trước, Giản Khê nói anh sẽ đợi tôi ở bên ngoài. Nhưng bây giờ, tôi không

https://thuviensach.vn

tìm thấy anh.

Tôi rút điện thoại gọi, chỉ nghe thấy “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời đang tắt máy.”

Một mình tôi bước trên đường cái lúc rạng sáng, xung quanh là những tờ báo bị gió thổi cuộn tròn. Chúng là những tờ báo buổi chiều vừa được in ra vào khoảng chạng vạng tối, đám dân văn phòng mặt mũi mệt mỏi đọc hết một lượt trong vòng ba phút, liền vứt chúng ra đường.

Giờ đây, tôi cảm thấy mình cũng là một tờ báo bị vứt đi.

Trước buổi tối hôm nay, dù đã xảy ra bao nhiêu chuyện thương đau hay khổ sở, ví như bà nội tôi bị vỡ mạch máu não không thể cứu chữa chết trên đường tới bệnh viện, hay máy tính bị nhiễm virus đáng ghét, tôi đều không ngại ngần gì mà không tìm người nhờ cậy, trút giận hoặc chia sẻ nỗi buồn. Như là Giản Khê, Cố Ly, Nam Tương, ngay cả Đường Uyển Như cũng có thể dùng bộ dạng vai u thịt bắp của nó làm tôi cảm thấy “thực ra tôi đâu có thê thảm lắm, hãy nhìn nó xem...” Vậy mà bây giờ, tôi không dám tìm ai trong số họ.

Hoặc cũng có thể nói rằng, tôi cảm thấy mình đã mất họ.

Như thể có một con quái thú khủng khiếp bất ngờ tấn công Thượng Hải, nó há to mồm, nuốt cả Giản Khê, Cố Ly, Nam Tương, từng người một vào cái bụng tối om của nó, để lại tôi trơ trọi trên đường. Tôi thậm chí muốn gào lên với nó rằng: “Vì sao mày không ăn luôn tao đi!”

Lúc tôi đang định đến nhà Cố Ly để cùng nó vượt qua nốt cái đêm khó khăn này thì điện thoại kêu lên, tôi tưởng là Giản Khê, mở máy ra lại nhìn thấy tên Cố Nguyên đang nhấp nháy trên màn hình.

Sau khi gác máy, tôi vung tay, vận hết sức lực vừa hét to vừa lao thẳng ra chiếc taxi đang có ý đồ đi lướt qua tôi.

https://thuviensach.vn

Sau khi tôi ngồi vào trong xe, bảo với tài xế muốn đến Phố Đông, cái khu vực không cần nói địa chỉ, chỉ cần đưa ra cái tên là mọi tài xế ở Thượng Hải này đều biết ấy, người lái xe quay đầu lại bảo: “Tiểu thư ơi, cô vừa dọa tôi sợ chết khiếp, tôi tưởng là cô định lao đầu vào xe tôi chết đấy, ôi dà, cẩn thận chút nhé!”

Tôi nhìn vào bộ mặt nghiêm trọng của người lái xe, câu nói “Ban nãy tôi thực sự cũng hơi muốn vậy” bị nén lại, không thốt ra nữa.

Trong điện thoại Cố Nguyên nói bố mẹ anh không có nhà, hỏi tôi có thể đến gặp không, anh có một số chuyện muốn nói với tôi.

Sau mười phút đồng hồ bị người bảo vệ khu nhà tra hỏi cặn kẽ, cuối cùng tôi bước vào cánh cổng đó.

Tôi đứng trước cửa nhà Cố Nguyên bấm chuông, một lát sau, cửa mở, tôi ngẩng đầu nhìn, chân không nhúc nhích, một phút sau, tôi vẫn không sao kiềm chế được cảm giác kích động, chỉ muốn lao đầu vào cánh cửa lớn.

Phía sau cửa là Neil cởi trần, mặc quần soóc, mắt nheo nheo chào hỏi tôi, “Lâm Tiêu, Cố Nguyên đang tắm, mau vào đi.”

Mặc dù hai tháng trước tôi đã gặp phải tình huống y hệt như vậy tại nhà Sùng Quang, nhưng hồi đó, tôi gặp phải Cung Minh quần áo chỉnh chu như núi tuyết và Sùng Quang (gần như) khỏa thân, đầu óc lập tức trào dâng một niềm vui sướng và kích thích bất tận (... thôi được rồi, đây không phải là trọng tâm vấn đề...), nhưng bây giờ, trong đầu tôi lại ngập tràn sự phẫn nộ, ngoài phẫn nộ ra vẫn chỉ còn phẫn nộ thôi.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 11B

Tôi thở phì phì lao vào nfà Cố Nguyên, hét lên với Neil: “Nhà bếp ở đâu? Tôi muốn đi mở nắp bình gas cho hai thằng tồi các cậu cùng chết cho rồi!”

Neil giơ tay chỉ về phía sau, “Đi đến hết đường rồi rẽ trái.”

Bị thái độ hờ hững của Neil làm cho tức mình, tôi lao về hướng bếp, nhưng không phải đi mở nắp bình gas cũng không phải muốn tìm con dao chém chết hai kẻ họ, dù gì, tôi cũng không muốn cái mạng mình dính vào đó. Tôi đã từng nghĩ ra bao nhiêu cách chết ình, cho dù không được chết trong cảnh ra đi êm ái dưới cái nhìn lưu luyến tiễn đưa của Giản Khê mái đầu bạc trắng và lũ con cháu đầy đàn, thì ít ra cũng không thể chết chung với hai thằng gay trong một khu căn hộ cao cấp tập trung toàn bọn quái thai của Phố Đông này được.

Cái chuyện chém người, có một mình Đường Uyển Như là đủ lắm rồi.

Tôi chỉ muốn uống một ngụm nước, trải qua một ngày giày vò đầy biến cố, tôi đã quá choáng váng rồi.

Nhưng khi tôi đi đến cửa bếp, kẻ choáng váng hóa ra lại không phải là tôi.

Lúc Cố Nguyên mình trần như nhộng nhìn thấy tôi, anh hét lên một tiếng “Jesus Christ!” rồi chui tọt vào nhà tắm.

https://thuviensach.vn

Tôi cầm ly nước, mãi nửa phút sau vẫn chưa hoàn hồn, thật khó tưởng tượng nổi. Trong tích tắc đó, tôi đã vứt cơn phẫn nộ của mình ra khỏi trí óc, đương nhiên là quên luôn cả mục đích đi vào bếp để làm gì. Cuối cùng, tôi hiểu ra vì sao trước đây tôi kể với Giản Khê rằng Đường Uyển Như khen anh: "Rất căng", Giản Khê lại dửng dưng nói: "Vậy thì nó nên đi xem của Cố Nguyên".

Sau ba ly cà phê, một cốc rượu vang, fai ly sâmbanh (...), mọi nỗi nghi hoặc và phẫn nộ của tôi đều được ném xuống sông Hoàng Phố. Tôi bá vai Neil, thậm chí sau khi say rồi tôi còn thuận đà gục luôn lên cặp đùi dài và săn chắc của hắn, bất chấp hắn chỉ mặc mỗi cái quần cộc bó sát. Quá trình từ "tối như hũ nút" đến lúc "vén mây thấy mặt trời" này đối với tôi như một sự giải thoát triệt để, cảm giác như lưỡi dao đang chẹn ngang cổ tôi lúc trước, giờ đã rơi đánh keng xuống đất.

Mọi chuyện được coi là ám muội giữa Neil và Cố Nguyên đã được chứng minh, tất cả đều chỉ do sự hiếu kỳ tai ác của tôi tác quái. Sự thực là sau khi Neil thổ lộ với Cố Nguyên hắn là gay, Cố Nguyên chỉ cho rằng hắn đang đùa, bởi Neil từ nhỏ đã nổi tiếng vì những trò ma mãnh. Cho nên, đến lần thứ ba Neil hỏi Cố Nguyên: "Anh thực sự không tin," hắn đã tóm Cố Nguyên lại, đưa lưỡi vào mồm anh ta.

Còn cái câu "Cố Ly thì làm thế nào" bị tôi nghe thấy, hoàn toàn chỉ là tình yêu nồng thắm Cố Nguyên dành cfo Cố Ly thôi, anh sợ Cố Ly biết được tin này thì sẽ phát điên mất, nên điều lo lắng đầu tiên chínf là Cố Ly. Anh thực sự không dám chắc con bé ấy sẽ phản ứng như thế nào.

Trong lúc giải thích cho tôi, cứ cách ba phút Cố Nguyên lại oán hận trừng mắt nhìn tôi một cái, nếu như ánh mắt có thể bắn ra gai độc thì có lẽ hơn nửa giờ đồng hồ trước tôi đã biến tfành một cây xương rồng rồi.

Sau khi nghe hết câu chuyện, tôi thở phào một hơi thật sâu, đồng thời cũng thất vọng sâu sắc. Kỳ thực, trong đáy sâu nội tâm đã chịu đủ chấn

https://thuviensach.vn

động của tôi, sớm đã nhen nhóm lên một chút mong ngóng điên rồ. Thôi rồi, bây giờ đã hết, một giấc mộng ban ngày. Tôi có thể nghe thấy một tiếng nổ "bụp" của quả bong bóng màu hồng trong lòng mình.

Neil vỗ vỗ vai tôi, an ủi: "Được rồi, đừng thất vọng nữa. Có khi tôi lại cặp với Giản Khê cũng không biết chừng, đến lúc ấy chị có thể được chiêm ngưỡng hàng ngày." Lòng tôi lập tức bừng lên cơn giận dữ, nhưng sau khi thấy khuôn mặt điển trai đầy tà ý của hắn, cơn giận đành bất lực tiêu tan.

Tôi phải thừa nhận rằng linh hồn của mình đã bị lôi đi mất, riêng diện mạo của hắn thôi vốn đã thừa đủ mê hoặc hấp dẫn mọi loài động vật giống cái, huống hồ lại còn thêm dòng máu lai tóc vàng đáng chết nữa.

Thế nên, tôi bất chấp sự phản đối quyết liệt của Neil, ngay lập tức coi hắn là chị em tốt của mình. Tuy hắn có ngoại hình và cử chỉ cực kỳ nam tính, nhưng điều này không hề ảnh hưởng tới việc tôi an tâm can đảm nằm gối lên cái đùi đầy lông lá của hắn. Tfậm chí sau khi uống cạn cả một chai sâmbanh, tôi càng được nước lấn lướt nằm gối lên đùi Cố Nguyên, nửa tỉnf nửa say khóc lóc, kể lể với hai người bọn fọ chuyện ân oán tình cừu giữa những cô gái. Cố Nguyên vỗ vỗ trán tôi, nghiêng người cúi xuống nói: "I am not gay." Trong chớp mắt tôi co người như cá chép bật ngồi thẳng dậy, hoàn toàn tỉnh rượu.

Còn chuyện của Neil, hiển nhiên không thể giải quyết trong một sớm một chiều. Đối với một kẻ con một như hắn, điều này tựa như một quả bom hẹn giờ đặt trong két an toàn, giờ đây Mia thân yêu, bà mẹ kế trẻ tuổi của hắn đã châm ngòi nổ, James, bố của Neil như thể một con sư tử bị người ta bẻ gãy răng (hoặc nói bị người ta hại mất đứa con yêu quý có lẽ chuẩn hơn), nổi cơn giận dữ lôi đình.

"Chị không nhìn thấy khuôn mặt ông ấy lúc tôi vừa ra khỏi nhà hàng đâu, cứ như là muốn lao ra ngoài, lái chiếc Rolls-Royce đâm chết tôi vậy."

https://thuviensach.vn

“Thế thì làm thế nào?” Tôi ôm cái mặt đỏ bừng, giả vờ đã uống say, thuận đà nằm lại lên đôi chân chắc nịch của Neil. Tôi đã biết hắn là gay, thì cái phúc lợi này tất nhiên hưởng được thì cứ hưởng, tôi tin Giản Khê chắc chắn sẽ không trách cứ gì...

“Tôi chỉ mong ngày mai lúc về nfà, ông ấy đã đi ra ngoài. Nói thật đấy, tôi hoàn toàn không nghi ngờ gì việc trong phòng đọc sách của ông ấy để sẵn một khẩu súng, ngoài ra chắc chắn rằng, ông ấy còn có cả một băng đạn, đủ để bắn tôi lỗ chỗ gió lùa.” Tôi lo lắng nhìn gương mặt cũng đang lo lắng của Neil, bỗng nhiên cảm thấy hắn và Đường Uyển Như có gì đó giống nhau. Bị ý nghĩ đó làm cfo sợ hãi, tôi vội vàng ngồi dậy uống thêm một cốc.

Neil nhìn tôi và Cố Nguyên đều im lặng, liền hỏi:

“Lỗ chỗ gió lùa, câu ấy dùng thế đúng không?” Tôi và Cố Nguyên đều gật gật đầu, “Đúng.”

Sau đó, Cố Nguyên hỏi chuyện giữa Cố Ly và Tịch Thành. Tôi lắc đầu, nói mình cũng không rõ. Trên thực tế, đúng là tôi không rõ thật. Tuy tôi biết chuyện đó đã xảy ra, nhưng xảy ra như thế nào, xảy ra bao giờ, thì lại chẳng biết tí gì. Thậm chí trong lòng tôi vẫn luôn không muốn tfừa nhận rằng chuyện đó đã từng xảy ra.

Nếu không phải vừa trải qua mấy tiếng đồng hồ trước đó, chúng tôi cơ hồ đã tan đàn xẻ nghé, chắc chắn tôi sẽ tự thôi miên chính mình để tức tốc quên đi cái chuyện này, không bao giờ muốn nhớ lại nữa - giống như cách làm của tôi và Cố Ly sau khi Lâm Thinh nhảy lầu vào cái năm xa xưa đó.

Sau đấy, Cố Nguyên không hỏi thêm nữa, anh ngồi dậy bật một bản nhạc trong phòng khách, là tiếng đàn violon mà anh thích.

Ba đứa tôi nằm ngổn ngang trên chiếc sofa Pháp kê cạnh ô tường kính cực lớn trong nhà Cố Nguyên, ngắm nhìn Thượng Hải phồn hoa bên bờ

https://thuviensach.vn

sông đối diện, ánh đèn nhấp nháy như sao sa, như những đốm đỏ bắn ra của một đống lửa sắp tàn.

Có một khoảnh khắc, tôi cảm thấy cuộc sống của chúng tôi cũng giống như thế, chỉ sót lại một đám tro tàn và vài đốm lửa nhỏ vùng vẫy.

Tôi ngẩng đầu, lưu vài giọt nước mắt vừa chảy ra. Chúng để lại vệt ướt trên má, rồi nhanh chóng bị thân nhiệt nóng hầm hập làm bốc hơi.

Chúng tôi cứ trò chuyện mãi tới khi trời sắp sáng. Tôi ngó đống chai lọ rỗng bên cạnh, cảm thấy rất lo lắng. Không biết ngộ nhỡ trong rượu có độc, sau khi được đưa tới bệnh viện, bác sĩ có thể tìm thấy chút máu nào trong cái huyết quản đang chảy toàn rượu của tôi, để còn xác định nhóm máu không?

Cố Nguyên đã thay quần áo ngủ, đứng dậy đi vào phòng ngủ của anh rồi. Vừa đi anh vừa nói: “Lâm Tiêu, sang ngủ ở phòng bố mẹ anh ấy. Neil và anh ngủ chung.” Tôi bật dậy khỏi sofa trong nháy mắt, phản đối quyết liệt: “Tại sao em phải sang ngủ ở phòng bố mẹ anh, mà lại cho Neil ngủ với anh?”

Cố Nguyên quay đầu lại, nhìn tôi không nhúc nhích, như thể đang nhìn một người bị thần kinh, còn tôi thì nhìn lại anh ta như một lẽ đương nhiên.

Anh trừng mắt, nghiến răng nói từng tiếng: “Neil, và tôi, ngủ chung!” sau đó mặc kệ tôi, quay người đi vào phòng.

Tôi gào ầm lên phía sau: “Thế rốt cuộc anh có gay không vậy?”

Neil đứng song song với tôi, lắc đầu nói: “I am not sure.” Nói xong, hắn cởi áo mặt tươi hơn hớn bước về phía phòng Cố Nguyên, để lại tôi đứng há hốc mồm tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Năm phút sau, tôi ngồi bật dậy trên giường bố mẹ Cố Nguyên, học theo tư thế của Đường Uyển Như, mở toang cửa phòng anh ta, cảnf tượng trước mặt làm tôi sững sờ (nhưng đồng thời cũng nằm trong dự đoán của tôi!):

Hai người họ nằm chung một cái gối, đang nhỏ to tâm sự, tay của Neil gác sau gáy, chẳng khác gì cảnh hai gã đàn ông biếng nfác sau khi "xong việc" đang nằm trên giường trong một bộ phim nào đó, còn Cố Nguyên, anh kề sát tai Neil thì thầm gì đó, quả thật quá ư gợi cảm!

Tôi trỏ thẳng tay vào bọn họ, sau một hồi lắp bắp, tôi tức tối nói: "Cố Nguyên, anh đúng là chim nhỏ, à không, chim lớn ỷ thế người!"

Cố Nguyên cau mày, sau một hồi trăn trở những lời nói của tôi, anh ta khinh miệt bảo: "Lâm Tiêu, em hám sắc giống Đường Uyển Nfư từ bao giờ thế?"

Neil đan hai tay sau gáy, nói: "Lâm Tiêu, bớt xem mấy loại manga vớ vẩn có được không?"

Tôi ôm lấy ngực, sau khi hít một hơi thở sâu, mới nói: "Tôi không thể cho phép bi kịch xảy ra thêm một lần nữa, cho nên, tôi phải ngủ giữa fai người!"

Cố Nguyên và Neil cùng lúc xoay người sang hai bên, thế là giữa giường rộng ra một khoảng trống lớn. Tôi không nén nổi cảm thán, giường của Cố Nguyên to thật, có thể chứa được cả tôi và hai gã trai chân tay lộc ngộc.

Tôi kìm nỗi hưng phấn xuống - nói thực lòng, tôi khó lòng tin nổi trong vòng có mấy tiếng đồng hồ, đầu tiên tôi cùng nằm đắp chăn nghe nhạc với Sùng Quang, một nhà văn thần tượng được vô số các cô gái trẻ toàn quốc mê say đắm đuối; giờ đây lại nằm chung gối với cùng lúc hai anh chàng đẹp trai, lòng tôi hơi sợ hãi liệu mình đã dùng hết toàn bộ sự may mắn của tương lai chưa, cái này cfắc cùng một nguyên lý với thẻ tín dụng thấu chi.

https://thuviensach.vn

Tôi thực sự lo lắng nửa đời còn lại của mình sẽ chỉ có thể vĩnh viễn ngủ cùng giường với Đường Uyển Như...

Tôi vẫn xả thân vì nghĩa nfảy lên giường rồi nằm xuống, trong lúc nằm xuống, tôi nghe tiếng Cố Nguyên đang nằm xây lưng lại với tôi nói: “Come on, you just wanna sleep with Neil, say it!”

Tất nhiên tôi không để anh ta làm nhụt chí, tôi đã trưởng thành trong những lời châm biếm cay độc của Cố Ly, cho dù có bị Cố Nguyên ngay lập tức lột trần nội tâm tà ác thì tôi cũng không nao núng đáp trả ngay: “No. I just wanna sleep with you.”

Cố Nguyên quay người lại đưa một cánh tay gác qua, chèn đúng lên mặt tôi, anh còn chưa nói gì tôi đã hét lên, Neil ở bên cạnh thò một tay ra bịt lấy miệng tôi, cười đầy tà ý với Cố Nguyên, nói: “Go ahead!”

Tôi lôi tuột cái gối trắng tinh bên cạnh, cố hết sức khua khoắng đầu hàng. “Tôi sai rồi!!!!” Giọng tôi ú ớ trong lòng bàn tay của Neil.

Sau khi nằm xuống, tôi bắt đầu hỏi về thiên tình sử của Neil, đương nhiên, điều này xuất phát từ nội tâm muốn tìm hiểu. Khi tôi chất vấn vì sao trước đây, hồi học cấp Ba, hắn lại làm ột cô gái có bầu, khiến tôi và Cố Ly phải đưa con bé đó đi phá thai, Neil quay người lại, chống tay nfổm dậy nói: “Con bé đó quá tàn nhẫn. Thực ra cô ta dính bầu với một gã khác, gã kia mặc kệ, nên mới chạy tới nói đứa con là của tôi. Cô ta thấy tôi có vẻ ngây thơ, tưởng rằng tôi không biết gì, sự thực là, she just sucked my d**k...”

“No No No No No No No No! No details please!!” Tôi bịt chặt tai kêu lên, cái từ “d**k” vẫn vang vọng trong màng nhĩ của tôi, làm mắt tôi sắp rỉ máu đến nơi. Vô số cảnh tượng bùng nổ trong óc, còn tên con trai cởi trần kia vẫn nằm bên cạnh.

“Good night!” Tôi kéo chăn trùm kín đầu, kết thúc cuộc đối thoại.

https://thuviensach.vn

“OK. Sweet dream!” Neil nhún vai, nằm xuống là ngủ luôn.

“Wet dream.” Cố Nguyên nằm đằng sau vẫn không quên châm chọc tôi.

Sau mười phút nằm im, tôi lại quay người, hiển nhiên, tôi đã làm Cố Nguyên bực mình.

Anh ngồi dậy tóm lấy tay tôi, gằn giọng nói: “Em có tin là anh sẽ ném em xuống sông Hoàng Phố không? Nhà anh cách bờ sông không xa đâu!”

Tôi khảng khái nói với Cố Nguyên: “Em quên mất mình đã chạy thẳng từ party sinh nhật Cố Ly tới đây, mặt vẫn chưa tẩy trang! Không tẩy trang mà đi ngủ luôn sẽ bị già đi năm tuổi! Cố Nguyên, anh có đồ tẩy trang không?”

Tôi thành thật hỏi. Cố Nguyên trợn mắt đáp lại: “I am not gay.”

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ, cảm thấy anh nói có lý, vậy là quay sang hỏi Neil: “Neil có không?”

Vậy là sau khi chọc tức thành công Cố Nguyên, tôi lại quấy nhiễu được Neil. “I am not that gay!” Neil cầm gối đập vào đầu tôi.

Một giấc mơ hỗn loạn.

Như thể lại trở về cái thời bốn đứa con gái chúng tôi hét hò đánf đấm, rồi cùng rúc vào ngủ chung trên một chiếc giường. Dù cho nửa đêm bị tỉnh giấc nhiều lần vì các tư thế nằm ngủ bất quy tắc và không lấy gì làm nhã nhặn của Cố Nguyên và Neil... Nhưng tôi hiểu rõ chân lý “muốn hưởng thụ khoái lạc, thì trước hết phải chịu đựng khổ đau” (...), vì vậy tôi không hề oán hận.

Cho đến khi tôi mở to mắt, xung quanh đã chẳng còn ai nữa.

https://thuviensach.vn

Tôi trở mình bò dậy, lúc đi qua tấm gương treo trên tường, đánh mắt liếc nhìn một cái, suýt nữa thì tôi đã hét lên, trông chẳng khác nào một con ma. Tôi lấy lọ sữa rửa mặt Lancôme dành cho nam của Cố Nguyên để trong phòng tắm rửa mặt quáng quàng, sau đó ra bên ngoài.

Cố Nguyên và Neil đang ngồi ăn sáng. Một người đọc báo tài chính, một người lật xem tạp chí thời trang. Một cặp đôi hạnh phúc biết bao. Tôi trợn mắt bước tới, ngồi phịch xuống để thể hiện cơn phẫn nộ của mình.

Cố Nguyên bưng ra một suất bữa sáng, chỉ có điều tôi không có cảm giác muốn ăn cái quả trứng ốp la vẫn còn nguyên lòng đỏ sền sệt tí nào, mặc dù viền lòng trắng xung quanh của nó đã được rán rất đúng độ. Lại còn thêm mấy lát bánh mì đen kia nữa chứ, tôi cũng cảm thấy đó không phải thức ăn bình thường. Đối với tôi, bữa sáng luôn là món bánh bao hấp nhà bà Lưu đầu ngõ, chính là thứ bị Cố Ly gọi là “đồ ăn rác rưởi” hoặc “tôi thà chết chứ không ăn KFC đâu”.

Cố Nguyên vừa uống cà phê, vừa nói với tôi: “Lát nữa anh đi gặp Cố Ly.”

“Anh không giận Cố Ly à? Ý em là, anh đã biết chuyện Tịch Thành...” Tôi không biết phải nói sao nữa.

Cố Nguyên lắc đầu, anh nói: “Sau ngày hôm qua, anh nhận ra rằng trong tim mình, Cố Ly đã giống như người thân. Anh yêu cô ấy. Dù cô ấy có làm chuyện gì, anh vẫn muốn ở bên cô ấy. Cho dù cô ấy có phải ngồi tù, anh cũng sẽ đi fiếp dâm Đường Uyển Như, để vào tù ở bên Cố Ly.”

Tôi vô cùng xúc động. Tôi chưa từng được nghe một người đàn ông, đặc biệt là một người vô cùng lý trí như cái “máy vi tính”, nói ra những lời rung động lòng người đến vậy. Thế là tôi nắm lấy tay Cố Nguyên, rung rung nghẹn ngào nói: “Em nghĩ nếu Cố Ly nghe được nhất định sẽ rất vui! Tất nhiên, Đường Uyển Như cũng sẽ cực kỳ vui sướng!”

https://thuviensach.vn

Cố Nguyên cuộn tờ báo trong tay vụt mạnh về phía tôi, chẳng có chút khách khí nào. Nếu như tờ báo này mà biến thành thứ khác, chẳng cần đến dao hay côn gỗ, dù chỉ là một cuốn tạp chí thôi, sợ rằng tôi cũng sẽ mất mạng ngay tại fiện trường mất.

Tôi ôm cái đầu vừa bị đập choáng váng, uống cà phê bên bàn ăn, chờ cho tỉnh táo lại. Đúng lúc tôi đang nhìn mông lung ra khung cảnh dòng sông mênh mang bên ngoài cửa sổ nhà Cố Nguyên thì cửa bỗng mở toang, một chuỗi âm thanh của tiếng giày cao gót dội vào phòng ăn.

Tôi giật nảy mình, suýt nữa làm đổ cà phê. Tôi từng nghe Cố Ly kể về bà Diệp Truyền Bình, mẹ của Cố Nguyên, là người cực kỳ ghê gớm và nhiều thủ đoạn cao siêu.

Tuy nhiên, người vừa bước vào lại có vẻ quá trẻ. Mặc dù tôi có thể lý giải rằng bà Diệp Truyền Bình có phương cách bảo dưỡng nhan sắc, nhưng cũng không thể trẻ tới mức mặc áo hai dây kèm theo fai bím tóc loăn xoăn, hơn nữa còn đi một đôi giày màu hồng phấn...

Đang lúc tôi do dự, Neil ngồi bên cũng ngẩng đầu khỏi cuốn tạp chí thời trang, nhìn ngó người vừa vào, sau đó hỏi Cố Nguyên: “What’s that?”

Cô ta giơ cái túi xách trong tay, nói: “It’s breakfast.”

“No no. I know it’s breakfast,” Neil nheo mắt lại, hất hất cằm, “I mean, you.”

Cố Nguyên ngẩng đầu, nfìn sang Neil, nói: “Cậu với chị của cậu, đúng là đúc từ một khuôn ra.”

Tôi không kìm nổi, len lén vỗ tay dưới mặt bàn, quả không hổ với trí tuệ và sự ngoa ngoắt trời sinh của gay.

https://thuviensach.vn

Cố Nguyên lại tiếp tục đọc báo, không ngẩng đầu lên, chỉ hờ hững nói: “Đây là Viên Nghệ.”

“Your new nanny?” Neil nhún vai, không để ý nữa, tiếp tục xem tạp chí.

Tôi nhìn Viên Nghệ đứng bên cửa đang như sắp khóc.

Khi Giản Khê mở choàng mắt, mắt anh bị ánh sáng trong phòng lớn ập tới đau nhức nhối.

Anh ngồi dậy trên chiếc ghế sofa bọc vải nhỏ bé, duỗi tay chân đã cứng đờ, mỏi nhừ, đứng dậy, rút di động ra xem, đã hết sạcf pin. Anh dợm bước, chuẩn bị đi.

Vừa tới cổng, đã gặp ngay bác bảo vệ già tay cầm bình nước.

“Ồ, chào chàng trai, đợi cả đêm cơ à? Lâm Tiêu chưa về sao?”

“Vâng, đêm qua lúc đợi cháu ngủ luôn trên sofa, hì hì ngại quá ạ. Cháu đi đây, phải về nhà tắm.”

Anh nhét vạt áo sơ mi vào cạp quần, sau đó cào cào mái tóc rối bù, đi ra ngoài. Anh rẽ qua một khu phố, bước vào quán KFC.

Sáng sớm vừa mở cửa, khách kfông đông, Giản Khê mua vài món, gói lại cẩn thận, đang định đẩy cửa bước ra. Chính là trong tình huống đó, anh bắt gặp tôi đang trên đường về nhà ngang qua quán KFC, không nhịn được muốn vào ăn sáng.

Tôi bê cái khay bước đến bàn, ngồi xuống, tôi đã mua hai bát cháo trứng gà thịt băm mà chúng tôi đều thích ăn, lại mua thêm hai cốc cà phê giá rẻ...

Tuy một tẹo cà phê vừa uống ở nhà Cố Nguyên đủ để mua mười cốc cà phê loại này, song tôi và Giản Khê đều không cảm thấy vấn đề gì. Chúng tôi biết sống vừa đủ và hạnh phúc ở mức độ gia đình trung lưu của mình.

https://thuviensach.vn

“Sao anh lại ở đây?” Tôi vừa ăn cháo vừa hỏi.

“Buổi sáng đến tìm em mà, định mua bữa sáng rồi lên nhà tìm em.” Giản Khê cười híp mắt, nhìn tôi rất dịu dàng. Anh nhẹ nhàng xé cái hộp nhỏ đựng sữa, đổ vào cốc cà phê của tôi, sau đó lại thêm đường. Tôi nhìn vẻ dịu dàng ấy, không kìm được muốn nhổm sang hôn anh một cái.

“Em này, tối qua mấy giờ mới về hả? Anh thấy em ở trong bệnh viện lâu quá, liền về trước vậy.”

“Em á,” tôi nghĩ ngợi giây lát, muốn giải thích ra thì quả thực rất phức tạp, liền dứt khoát nói, “Em ở bệnh viện một lúc rồi về nhà luôn. Lúc nãy chuẩn bị đi ăn sáng thì gặp anh.”

Giản Khê gật gật đầu, nụ cười đặc biệt ấm áp, tựa như một loại nhung lụa mềm mại, dễ chịu nhất.

Tôi cúi đầu, chợt bắt gặp đồ dự tiệc vẫn chưa thay trên người mình, trong tích tắc cảm giác hơi căng thẳng, nhưng khi liếc nhìn Giản Khê ngồi đối diện, anh không hề có vẻ nghi ngờ nào, vậy nên lại hoàn toàn yên tâm.

Vẫn luôn là như vậy, Giản Khê tin tưởng tôi, chưa bao giờ anh nghi ngờ bất kỳ lời tôi nói. Cho dù tôi có nói gì, phi logic bao nhiêu, anh đều cười hì hì gật đầu. Bởi thế tôi hoàn toàn không lo lắng nữa.

Nhưng đồng thời, tôi cũng không hề nhận ra, bộ quần áo Giản Khê đang mặc trên người cũng vẫn là bộ anh mặc trong bữa tiệc tối qua.

Nếu cuộc đời là vô số những bộ phim truyền hình dài tập tồi tệ, vậy thì hiện giờ, khán giả nhất định sẽ đang xem chúng tôi mặc những bộ trang pfục lịch sự ngồi trong quán KFC, trong lòng mỗi người đều đầy toan tính của riêng mình, song lại làm bộ làm tịch.

Ai nấy đều hiểu rõ ràng, tự cho rằng mình thông minh nhất.

https://thuviensach.vn

Tôi ngây ngốc nhìn người yêu, hưởng thụ ánh sáng rực rỡ của buổi sáng, thưởng thức hương cà phê nồng nàn và món cháo trứng thịt nạc ưa thích; hưởng thụ sự chăm sóc anh dành cho tôi, thưởng thức dung mạo anh tuấn khiến đám con gái học sinh cấp Ba ngồi xung quanh phải ngó trộm thì thầm của anh, thưởng thức vị cà phê anh đã giúp tôi khuấy đều sữa và đường; hưởng thụ việc anh rút khăn giấy ra, cười âu yếm, giúp tôi lau vệt thức ăn dính bên miệng.

Tôi dương dương tự đắc sống cuộc sống mà mình nghĩ là hạnf phúc vô song, ngồi trên à thương hại đám bạn bè bất hạnh xung quanh, tôi thấy mình hạnh phúc quá, sung sướng quá đi thôi.

Ánh nắng lúc 9 giờ sáng rọi vào làn tóc mai mềm mại của Giản Khê, anh ngước đôi mắt trong veo lên, nói với tôi: “Lâm Tiêu, anh đến tìm em, là muốn nói với em...”

“Nói gì ạ?” tôi cười tít mắt nhìn anh, “nói rằng anh không gặp em một đêm đã cảm thấy như đã xa cách ba thu rồi?”

Giản Khê hơi sững lại, cuối cùng lại cười to thoải mải, nói: “Đúng đấy, cưng của anh ạ.”

Tôi giơ chân dưới gầm bàn lên, khẽ cọ vào chân anh, cũng cười to theo anh. Tôi cảm thấy mình quá đỗi hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 12A

CHƯƠNG 12

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Thượng Hải năm 2008 có ba nơi ghê rợn nhất, âm hiểm nhất.

Chỗ đầu tiên là nhà hỏa táng Long Hoa. Hằng ngày có vô số xác chết được chuyển đến đấy, trong đó, một vài xác chết có đội ngũ hộ tống hùng hậu khóc than, một số khác chỉ được dăm ba người thân mặt mũi chán chường đưa tiễn, hơn nữa còn có thể nghe được một câu cuối cùng làm quà như: “Lão già mãi chưa chết cuối cùng cũng chết rồi.”

Địa điểm thứ hai, nghĩa trang Hoa Hạ. Vô số tro cốt được bỏ vào trong những bình tro đề giá khác nhau, sau đó lần lượt chôn ở những vị trí cũng có giá khác nhau. Có một số vị trí độc lập tách biệt, dựa núi kề sông, có thể nhìn khắp một dải phong cảnh Dư Sơn[14] diễm kiều, được đối đãi chẳng khác gì so với những người bỏ ra mấy chục triệu mua biệt thự trên Dư Sơn cả. Những người được mai táng ở đây hẳn phải vui sướng nở hoa trong lòng: lúc sinh thời không mua nổi biệt thự trên Dư Sơn, thì chí ít chết rồi cũng có thể thưởng thức ít non non nước nước hoa hoa cỏ cỏ nơi ấy.

Còn một số khác lại không có được cái may mắn ấy, miễn cưỡng chen chúc trên một mặt tường, chiếm cứ một cái hốc nhỏ trong vô vàn những cái hốc dày đặc như tổ ong. Lúc đám con cháu hiếu thảo đến thắp nhang sẽ phải tìm kiếm một hồi, tìm đến phát cáu buột miệng chửi văng, chút lòng hiếu thảo còn lại bị cơn giận dữ làm tiêu hao hết sạch. “Mẹ nó, có một tí tro

https://thuviensach.vn

cốt mà cất giữ như của báu quốc gia ý!” Thế rồi quăng luôn bó hoa cúc vừa mang đến, nghênh ngang ra về.

Còn chỗ thứ ba, chính là một khu căn hộ cao cấp ở quận Tĩnh An. Cái bóng âm u bao trùm nó ngày càng bành trướng tối tăm, cơ hồ sắp nuốt chửng hai khu nhà phía trước.

Mẹ Cố Ly mặt mũi sa sầm ngồi trong phòng khách, trên đầu lơ lửng một đám mây đen.

Tất cả các đèn trong phòng khách đều đang bật, nhìn sáng trưng tưng bừng, giống như một... ngôi mộ xa hoa vô đối.

Mắt bà nhìn chăm chăm vào bức tranh sơn dầu thời Trung cổ của Pháp treo trên tường phòng khách, vẻ mặt như nhìn thấy một bóng ma trong bức vẽ, lại vừa giống như nhìn thấy một quý phu nhân khác mua tranh mất cái túi Hermès Birkin số lượng giới hạn.

Ba ngày trước, Cố Diên Thịnh mua nó về từ buổi đấu giá, lúc ấy, Cố Diên Thịnh vượng khí ngời ngời ngồi giữa các quý ông vận u phục cao cấp, và bên cạnh đeo đầy đồ trang sức long lanh, là Cố Ly, cô tiểu thư cao quý - mặc dù Cố Ly luôn cúi đầu dùng cái máy OQO để chat với Lâm Tiêu trên MSN: “Tối nay cậu mà đến muộn thì tớ sẽ bẻ gãy từng đốt xương sống của cậu ra”, “sau đó nhét vào trong ba lô của Đường Uyển Như”, “ở chung chỗ với cái nịt ngực ướt sũng mồ hôi nó vừa thay ra.”

Vậy mà ba ngày sau, Cố Diên Thịnh bị một thanh sắt to bằng cổ tay đâm xuyên óc, bây giờ đang nằm thẳng đuột trong phòng bảo quản thi hài lạnh băng.

Cố Ly giở xoèn xoẹt tập tài liệu luật sư vừa đưa cho, thỉnh thoảng lại với tay nhấp một ngụm cà phê. Mặt nó không trang điểm, nhưng nhìn vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn hơi có sắc phớt hồng đặc trưng của thiếu nữ, như một đóa hoa hồng tươi tắn bừng nở trong đêm.

https://thuviensach.vn

Từ năm mười chín tuổi nó đã bắt đầu sử dụng các thứ mỹ phẩm cao cấp nhất, đồng thời mỗi ngày đều uống một ống nhỏ Fancl Collagen - giá tiền tương đương hai bữa cơm của người khác. Cho nên khuôn mặt nó trông rất giống những người mẫu trang điểm long lanh trên các tạp chí. Khi chúng tôi châm chọc rằng, nó bắt đầu dùng mỹ phẩm đẳng cấp nhất ngay từ sớm như thế, vậy sau này năm bốn mươi tuổi biết dùng loại nào, nó rất thản nhiên nói, nó rất tin tưởng vào khoa học kỹ thuật, nếu Michael Phelps đã có thể liên tục tám lần vô địch tại bể bơi làm tức chết các tuyển thủ của các quốc gia khác, Usain Bolt cũng có thể phá vỡ kỷ lục thế giới trên đường chạy một trăm mét ở sân vận động Tổ chim, vậy thì tới lúc bốn mươi tuổi, chắc chắn sẽ có những thứ tiến bộ vượt xa hiện tại để nó dùng. Lúc nó đưa khuôn mặt không có lấy một vết nhăn nhỏ nào nhìn chằm chằm vào tôi và Nam Tương, chúng tôi hoàn toàn bị chinh phục. Nó chính là một con chuột bạch có được những thành công mang tính đột phá trong phòng thí nghiệm.

Còn lúc này, vẻ mặt nó lạnh lùng bình tĩnh mà vẫn toát lên một vẻ hừng hực, như bất cứ buổi tối ngồi lật xem tạp chí tài chính nào khác.

Mẹ Cố Ly khoác áo choàng tắm, chậm rãi đứng lên khỏi sofa, lẩy bẩy tiến lại gần, sau đó đưa tay túm tóc Cố Ly, giọng rít lên the thé như thể một con lợn bị dao đâm vào cuống họng: “Mày vẫn còn lòng dạ ngồi đây nghiên cứu di chúc hả! Mày hại chết bố mày, cái đồ con nhà đĩ này!”

Đầu Cố Ly bị giật ngửa lên, cặp mắt trợn ngược như người chết, mặt nó khi ấy xấu xí chưa từng thấy. Nó nhìn bà mẹ phát điên trước mặt, ánh mắt đầy sự thản nhiên và căm hận: “Vâng, con nhà đĩ, mẹ nuôi tôi lớn bằng từng này không dễ nhỉ.”

Mẹ Cố Ly sững sờ, sau đó cười to sung sướng: “Mày hãy đọc chúc thư bố mày ày đi đã! Nhưng mày nói đúng đấy, mẹ mày đúng là một con đĩ chính cống! Tao ước nó cũng bị một thanh thép đâm cho nát óc!”

Trận chiến giữa mẹ con Cố Ly cuối cùng đã nổ một tiếng súng đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Hoặc nói, quả bom Cố Diên Thịnh chôn xuống đất hai mươi năm về trước vẫn tích tắc chạy đồng hồ đếm ngược cuối cùng nổ ầm một tiếng, phá tung vỏ bọc.

Máu thịt văng tứ tung chỉ mới là sự khởi đầu.

Hồn bay phách tán mới thực sự là màn hay nhất trong vở kịch.

Đương nhiên, chúng tôi đều biết, chúng tôi yêu cuồng nhiệt những vở drama kích thích, đầy tình tiết cao trào trong cuộc sống ấy.

Liên tục mười cơn mưa lớn trút xuống.

Buổi sáng mỗi ngày đều có chớp giật sấm rền.

Những lằn sét và tiếng sấm cực lớn, như những ngón tay mọc móng dài ngoằng nhọn hoắt chọc vào màng nhĩ từng người. Mỗi tiếng sấm nổ đều như một cái bạt tai nặng nề từ bóng tối đột ngột ập tới.

Ga tàu điện ngầm Đồ Gia Hội ngập đầy nước, các ban ngành chính quyền phái một lực lượng đông đảo tới làm công tác thoát nước. Tất cả những công trình ngầm của Thượng Hải đều bị mưa lớn hoành hành. Trên làn nước đục ngầu cuộn chảy khắp nơi bập bềnh đủ loại tờ rơi quảng cáo, “Năm phút cho bạn trẻ ra mười tuổi, chỉ cần một trăm chín mươi chín tệ”, hoặc “Một trăm nghìn tệ để bạn chinh phục Thượng Hải, trở thành công dân Thượng Hải”, vân vân và vân vân. Bọn chúng dùng những lời lẽ giả dối ngọt ngào nâng đỡ hết đám người thất bại này đến đám người thất bại khác phiêu bạt ở Thượng Hải, cho họ thêm dũng khí tiếp tục sinh sống tại cái thành phố độc ác song lại xinh đẹp này.

Lúc không có mưa to, nhiệt độ cao tiếp tục bao phủ Thượng Hải. Những cái máy điều hòa chạy điên cuồng lắp dày đặc cả thành phố, không khí lạnh, mạng Internet, nguồn vốn lớn, các khu đô thị nhấp nhô, một vòng

https://thuviensach.vn

xoay thôn tính mới giữa các nhà máy bùng nổ, diễn ra không ngừng nghỉ ở thành phố này.

Sau trận mưa lớn thứ mười ba, mùa hè cuối cùng cũng qua đi.

Khoảnh đất xanh xa xỉ cuối cùng ở trung tâm Lục Gia Chủy bị quây lại, trên mặt cỏ lập tức bị đào một cái hố lớn, xung quanh dựng rào vây công trường cao hai mét, trên đề bốn chữ to "Trung tâm Thượng Hải". Nó tuyên cáo sự kết thúc của một thời đại, không phải là thời đại của Đông Phương Minh Châu xa xưa, càng không phải thời đại của Kim Mậu Plaza, nó khiến thời đại của Trung tâm Tài chính Hoàn Cầu vừa ra mắt tranh hùng ở Thượng Hải hoàn toàn biến thành lịch sử.

Shanghai Center sắp trở thành cao độ mới của châu Á trong tương lai. Những hướng dẫn viên du lịch tay vẫy lá cờ nhỏ, chỉ lên nền đất miêu tả sinh động về một "thành phố thẳng đứng" trong tương lai cho các du khách tham quan từ mọi miền. Các du khách nheo mắt, cố tưởng tượng ra trên không trung một tòa nhà chọc trời tráng lệ mà kỳ dị, miệng không ngừng xuýt xoa.

Và khi tháng Chín đã qua đi, gác ngắm trời trên tầng cao nhất của Trung tâm Tài chính Hoàn Cầu với vũ khí tối thượng là super high view được ca ngợi "trên đầu dưới chân đều là trời xanh lơ lửng" đã chinh phục được hầu hết những người ở đỉnh kim tự tháp có ý thích biến thái về độ cao. Họ nhìn ngắm Đông Phương Minh Châu và Kim Mậu Plaza dưới chân, thỏa mãn uống ly cà phê giá một trăm bảy mươi hai tệ.

Giống như Cố Ly lúc này đây, nó ngồi ở vị trí gần cửa sổ, đơn độc, nhìn ra bên ngoài.

Một lát sau, hai người mặc đồ đen tiến lại gần, nó lịch sự đứng dậy, trên người là một bộ đầm màu đen của Giorgio Armani, mỉm cười đưa tay ra: "Xin chào, tôi là Cố Ly."

https://thuviensach.vn

Cô gái phía đối phương cũng mặc đầm liền thân đen giơ tay ra, bắt tay vô cùng duyên dáng: “Rất vui được gặp cô, tôi là Kitty. Đây là ông chủ của tôi, Cung Minh.”

Neil đứng trong thang máy ấn chặt nút đóng cửa liền hai phút, ãi đến khi phát ra những tiếng tút tút cảnh cáo, hắn mới buông tay. Vậy là cửa thang máy “kính coong” một tiếng mở ra. Gian phòng khách sang trọng nhà hắn xuất hiện trước mắt.

Hắn hít hai hơi thở sâu, nghiến răng cúi đầu bước khỏi thang máy, luồn thật nhanh qua phòng khách để đi về phòng mình. Thế nhưng, ngoài dự đoán của hắn, trong nhà không có ai, vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần vừa bước vào nhà sẽ bị bố James ném thẳng vào mặt một cái bình hoa cổ, nhưng giờ đây, bốn bề yên ắng, thế là hắn dừng bước. Lúc ngẩng đầu lên, mới phát hiện hóa ra không phải trong nhà không có ai.

Mia ngồi trên ghế sofa lớn trong phòng khách, tay cầm tách cà phê, vừa uống vừa tủm tỉm cười nhìn hắn.

Neil cau mày, không nói gì, lại tiếp tục đi về phía phòng mình.

Mới đi hai bước, Mia đã gọi giật lại: “Hành lý của cậu ở kia, đóng gói xong rồi. Trước đây chẳng phải cậu luôn nói muốn chuyển ra bên ngoài sao, James cảm thấy cậu cũng không nhỏ nữa, nói thực, trẻ con ở Mỹ nếu lớn bằng tuổi cậu mà vẫn còn ở chung với bố mẹ, thì sẽ là một chuyện hết sức đáng xấu hổ đấy. Huống hồ, chuyện xảy ra hôm qua... tôi nghĩ bây giờ chính là một thời điểm cực kỳ hợp lý và cần thiết.”

Neil quay đầu, đã thấy hai vali to đùng để trước cửa.

Hắn sững người, sau đó mỉm cười, nói với Mia: “I think you have got everything that you want.”

Mia đáp lại bằng một nụ cười càng rạng rỡ hơn: “Not yet.”

https://thuviensach.vn

Hai người họ mỉm cười ấm áp với nhau, tựa như một cặp mẹ con thân thiết.

“You want some coffee?” Mia cầm bình cà phê, rót cho Neil một cốc.

“Oh, please save the poison for yourself, pretty witch!” Neil xách vali đi ra ngoài, “Say hello to your mirror for me!”

“Sure, my Snow White!” Mia cười khanh khách, “You’re so queenly, aren’t you?”

Neil va mạnh vào cửa, hắn bước hai bước rồi xoay người lại, đạp chân đánh rầm vào cánh cửa gỗ chạm trổ kiểu cổ một trăm chín mươi nghìn tệ.

Cố Nguyên thấy Neil đùng đùng tức giận xách vali to tướng từ trong tòa nhà Rich-Gate đi ra, anh chậm rãi hạ cửa kính xe xuống, đang định mở miệng thì bị Neil nói một câu chặn họng luôn: “Oh, shut up.”

Neil ngồi vào trong xe, bẻ khớp ngón tay răng rắc.

“Bây giờ định đi đâu?” Cố Nguyên cười tít mắt nhìn thằng con lai đang tức tối như sắp nổ tung.

“Chúa biết được, có thể tôi nên đi Campuchia hoặc Iraq, đi giật chốt mìn cho nổ tung ra.” Neil liếc mắt nhìn Cố Nguyên đang tủm tỉm cười trước nỗi đau của người khác.

Sau khi ngồi xuống, Kitty mỉm cười tự nhiên, sau đó trỏ tay vào ba bộ trang phục thuần một màu đen của ba người, nói đùa: “Hy vọng cuộc gặp mặt của chúng ta không giống như một tang lễ.”

“Bố cô ấy mới qua đời, cô bớt nói những câu đùa vô vị đó đi.” Cung Minh lạnh lùng cất tiếng, sau đó ngồi xuống, tìm một tư thế thoải mái.

https://thuviensach.vn

“Tôi xin lỗi.” Kitty lập tức cúi đầu nói nhỏ, song hiển nhiên không phải nói với Cố Ly, mà là với Cung Minh.

Cố Ly nhìn Cung Minh, cho đến khi đối phương ngước mắt nhìn lại, nó mới mỉm cười một chút, sau đó nói: “Tôi muốn nói một cách đơn giản, tất cả chỉ là: Tôi không đồng ý để công ty của bố tôi - bây giờ là của tôi - bị M.E mua lại với cách thức đó, và cái giá quá đáng như vậy.”

“Tôi rất hiểu tâm trạng của cô,” Cung Minh vừa chỉ vào loại cà phê mình muốn uống trong menu cho Kitty, vừa nói với Cố Ly, “tôi chỉ muốn sửa lại một điểm duy nhất là, tập đoàn mua lại công ty Thịnh Cổ, cũng chính là công ty của bố cô, và bây giờ là của cô, không phải là M.E, mà là tập đoàn Constanly. Hôm nay tôi không lấy tư cách tổng biên tập của M.E, mà chỉ là đại diện của Constanly thôi.”

Cung Minh chọn cà phê xong, bắt đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cố Ly một cách thích thú, dường như vô cùng hài lòng với kết quả hiện tại. Anh ta đủng đỉnh đưa cuốn menu trả cho nhân viên phục vụ, rồi thong thả cất giọng với tốc độ và âm lượng êm ái nhất: “Tôi nghĩ, một sinh viên tài chính xuất sắc nhất như cô Cố Ly hẳn phải biết rất rõ về Constanly, tập đoàn Mỹ bất ngờ tiến vào Trung Quốc ba năm trước, tập đoàn này có một biệt danh, tôi tin là nó đã xuất hiện ở phần ví dụ phân tích trong giáo trình của các cô, gọi là ‘Cá sấu thôn tính’, chương 12 giáo trình Thị trường tư bản năm thứ ba.”

Anh ta uống một ngụm cà phê vừa được người phục vụ mang đến, sau đó lạnh lùng nói: “More sugar, please.”

Dứt lời, anh ta quay đầu lại, mặt hướng về Cố Ly: “Tôi nói tôi rất hiểu tâm trạng của cô, hẳn cô cũng biết rõ, là vì tạp chí M.E mới thuộc về Constanly hai năm trước, trước đó cũng trải qua mười bốn tháng ròng kháng cự, cuối cùng vẫn không thể thay đổi được số phận bị thôn tính. Bất kỳ kháng cự nào cũng đều vô ích trước chính sách nguồn vốn và hệ thống

https://thuviensach.vn

áp đảo, không hề lay động; trừ phi trong tay cô nắm hơn 51% cổ phần của công ty Thịnh Cổ - đương nhiên, cô và tôi đều biết, cô không có ngần đó, đây cũng là nguyên nhân chúng ta ngồi đây ngày hôm nay."

"Good luck, dear Lily." Khuôn mặt như trang giấy của Cung Minh lần đầu tiên biểu lộ chút sắc thái, một nét cười tuyệt mỹ mà đầy tà khí. Chỉ có điều phía dưới khuôn mặt ấy có một dòng chú thích chữ nhỏ: tà ác và sung sướng trước nỗi họa của người khác, quyết chí đạt được và đã có tính toán đâu ra đấy.

Biểu hiện ấy giống hệt con mèo dùng móng vuốt tuyệt đẹp của nó không ngừng vờn giỡn con chuột đang giãy giụa, thái độ lạnh lùng và kẻ cả hết sức áp đảo.

Cố Ly nhìn Cung Minh, lần đầu tiên cảm thấy dù là chính bản thân nó, kẻ làm mưa làm gió ở trường, hay Kitty, nữ siêu nhân mà nó luôn nghe Lâm Tiêu kể chuyện, ở trước mặt Cung Minh đều giống như chú mèo con vừa mới ngủ dậy, xòe ra móng vuốt bé tẹo sắc nhọn của mình trước con sư tử đang lim dim mắt, nằm bất động. Bên ngoài cửa sổ tường kính cạnh nó là đường chân trời xa xôi và đám mây trắng bông xốp vừa lướt ngang qua đầu.

Sau khi kiên quyết trả tiền cà phê, Cố Ly bình tĩnh ra về - chí ít là vẻ bề ngoài rất bình tĩnh, mặt không biến sắc, thậm chí còn bày tỏ sự yêu thích đối với tạp chí M.E, mặc cho trước kia nó luôn giễu cợt chê bai tờ tạp chí văn nghệ quá đà này. Tốt xấu gì thì nó cũng được coi là Bạch xà tinh Bạch Tố Trinh chứ đâu phải đùa.

"I like your Prada." Trước khi đi, Cố Ly mỉm cười, biểu thị sự khen ngợi rất có mục đích đối với bộ u phục màu đen không hề nhìn ra logo trên người Cung Minh.

"I like your Armani, too." Cung Minh lịch sự đáp lễ.

https://thuviensach.vn

Cung Minh ngồi trên ghế, tiếp tục nhàn nhã uống cà phê. Kitty rút cuốn sổ ghi chép trong túi ra, lật giở, check lại lịch trình công việc còn lại trong ngày.

Cung Minh dõi mắt nhìn sông Hoàng Phố như một dải dây bạc lấp lánh, cười khẽ - không rõ là đang cười hay đang giễu cợt - anh ta nói: “Không biết Cung Huân có biết không, trong cái tập đoàn ông ta thích này, thứ giá trị nhất không phải cánh rừng và dây chuyền sản xuất giấy in, mà thực ra chính là cô gái mặc đồ hiệu Armani vừa ngồi trước mặt tôi. Cô ta chính là một working machine hoàn hảo.”

Khi mùa hạ qua đi, cuối cùng chúng tôi đã kết thúc được toàn bộ chương trình học ở trường, thời gian đột ngột trở nên dư dả.

Đối với Cố Ly, nó chỉ mất gần ba năm để hoàn thành hết các học phần của cả hai bằng, đương nhiên, cũng dành được vô số lời khen ngợi của hầu hết các giáo viên trong trường. Lúc nó quay về trường lần cuối cùng để giải quyết nốt việc thực tập và tốt nghiệp, thầy cô giáo đều vây quanh nó, ngợi ca hết lời, như thể đang bình phẩm một món đồ quý đắc ý nhất của mình trong phiên đấu giá. Còn Cố Ly đứng giữa đám tiến sĩ thạc sĩ kinh tế học, e thẹn mỉm cười hàm tiếu, tựa như một chú gà tây cổ dài vừa giành chiến thắng sau cuộc thi gà đẹp, khiến người ta chỉ muốn ném một chiếc giày vào mặt nó.

Còn tôi thì chỉ cần hoàn thành một học vị, nên cũng chỉ mất đúng ba năm là xong hết chương trình. Một năm còn lại là thời kỳ bận rộn vô cùng đối với tất cả sinh viên năm thứ tư. Song tôi thì đã không cần phải gửi lý lịch cá nhân với tốc độ một email một phút nữa - sau khi kỳ nghỉ hè kết thúc, tôi lại lập tức biến thành một nữ trợ lý vừa nghe thấy chuông điện thoại là nhảy dựng hét lên, nhảy mái vượt tường, vừa mặc bộ đồ dự tiệc công ty ượn để tham gia tiệc cocktail cảm ơn long trọng trong một tòa nhà cao cấp xong, lại lập tức đầu tóc xõa xượi xông vào một ngõ hẻm chả biết tên, quỳ

https://thuviensach.vn

gối bên bếp lò nghi ngút khói đợi mua một món ăn vặt đặc sản Thượng Hải mà Cung Minh đột nhiên đọc thấy trên tạp chí.

Tôi luôn nghĩ rằng, nếu Thái Y Lâm là đặc vụ G[15] thì tôi chính là đặc vụ L. Theo cách gọi trong game Online, cô ấy sẽ là đặc vụ Gà, còn tôi là đặc vụ Lươn (tôi đã kiềm chế không tự gọi mình là đặc vụ Long, mặc dù rất muốn, nhưng khi nhìn Kitty, tôi đành thôi vậy, cô ấy có thể coi là đặc vụ King rồi. Huống hồ, đặc vụ K và đặc vụ L nghe rất khiến người ta liên tưởng chúng tôi là một đội: đội đặc vụ Khủng Long).

Còn Cố Ly, nó hoàn toàn chẳng cần thực tập. Cha nó đột ngột để lại cả một tập đoàn Thịnh Cổ bao gồm bốn công ty con, cặp mắt của một trăm bảy mươi hai nhân viên đều tập trung chằm chằm vào nó. “Mỗi lần tớ nghĩ đến một trăm bảy mươi hai đôi mắt kỳ quái ấy, nhịp tim liền bỗng tăng thẳng lên một trăm hai, đúng là phải cám ơn cái gia đình lớn bọn họ.” Cố Ly vừa bấm điện thoại tanh tách gửi tin nhắn, vừa nói với tôi.

Di chúc của cha Cố Ly khiến mẹ nó làm ầm ĩ ở văn phòng luật sư suốt hai tuần lễ. Nguyên nhân là bởi ông đã để lại hầu hết mọi tài sản cho Cố Ly, chỉ cho vợ căn hộ cao cấp của họ ở quận Tĩnh An. Trong 50% cổ phiếu mang tên Cố Diên Thịnh, có 25% trực tiếp chuyển cho Cố Ly, chỉ có 5% để lại cho vợ Lâm Y Lan - 20% còn lại không cánh mà bay.

Dù bà Lâm Y Lan có giậm chân nhảy dựng ở trong văn phòng luật sư hay ngồi bất động ngoài cổng, hoặc Cố Ly vận dụng mọi mối quen biết ngầm điều tra, cũng đều không có cách nào xác định ra người kế thừa 20% cổ phần còn lại là ai.

Nhưng đó không phải là bí mật lớn nhất và thú vị nhất trong di chúc.

Xưa có câu “Con nhà công không giống lông thì giống cánh”, cuộc đời của Cố Diên Thịnh hiển nhiên rực rỡ hơn Cố Ly nhiều, ở đoạn cuối di chúc,

https://thuviensach.vn

Cố Diên Thịnh nhẹ nhàng nói với Cố Ly, mẹ đẻ của nó không phải là bà Lâm Y Lan.

Lúc Cố Ly kể mọi chuyện cho tôi nghe, tôi và nó đang tìm nhà ở công ty môi giới nhà đất.

Nó đeo cặp kính hiệu Prada rất to, nhìn như một kẻ mù sành điệu.

“Tớ cảm thấy đời mình đã biến thành một bộ phim sến Hàn Quốc lâm ly nước mắt - cậu biết chứ, chính là cái bộ phim ngớ ngẩn đã từng trôi nổi chán trên mạng mấy năm trời trước khi kênh truyền hình Hồ Nam phát đi phát lại ấy. OK, đầu tiên là bạn trai tớ vì gia đình muốn có một cuộc hôn nhân mang lại lợi ích kinh tế nên đã chia tay với tớ, sau đó tớ lên giường với bạn trai người bạn thân nhất của tớ, tiếp đấy em tớ đột nhiên bảo rằng nó bị gay, thế rồi trong bữa tiệc sinh nhật của tớ, người bạn thân nhất ấy đổ rượu vang làm hỏng bộ váy dạ tiệc của tớ, chẳng những vậy, cảm ơn trời đất, ngày sinh nhật của tớ biến thành ngày giỗ của bố tớ, sau đó bố tớ để lại cho tớ một cái công ty đang sắp bị tập đoàn Constanly thôn tính, và ngoài ra, mẹ tớ còn không phải mẹ đẻ của tớ... nhà văn diễm tình nào có thể viết một cuốn tiểu thuyết như vậy đây?” Cố Ly quay đầu nhìn tôi, với khuôn mặt nhỏ đã bị cặp kính đen che mất hai phần ba.

“Quỳnh Dao.” Tôi uống cốc cà phê Latte đá, nghiêm túc trả lời nó.

“Cậu có thể tìm một nhà văn mới hơn mà, hai chữ ‘Quỳnh Dao’ nghe cứ như là tên một loài khủng long hóa thạch trong chương trình Discovery ấy. Mà cậu làm tớ thấy mình giống con Tiểu Nga Tử đội trên đầu cái mũ hoa mẫu đơn to tướng nhảy nhót lung tung rồi đấy.” Đằng sau cặp kính đen, mắt Cố Ly trợn lên, dù cách một lớp kính tôi vẫn nhìn rõ được.

“Thế thì chỉ còn lại Quách Kính Minh thôi,” mà Triệu Vy đóng Tiểu Yến Tử chứ không phải vịt con Tiểu Nga Tử đâu, cảm ơn nhé.”

https://thuviensach.vn

Cố Ly ngẫm nghĩ, nói: “Vậy thì Quỳnh Dao đi. Nhân vật chính của Quách Kính Minh có người nào không chết đâu, tâm lý hắn ta chắc chắn cực kỳ biến thái, u ám, tuổi thơ của hắn ta nhất định đầy bóng tối và trắc trở.”

“Các nhà văn bị cậu chê bai đủ để xếp hàng từ Lục Gia Chủy kéo dài đến tận bãi biển Phụng Hiến[16] rồi đấy. Cho tớ xin đi, trong lòng cậu không có nổi một nhà văn chỉ hơi hơi ưng mắt thôi ư?” Là người học khoa Văn, tôi nghe mà phát cáu lên.

“Jude Law.” Nó ngẫm nghĩ một lát, rồi trả lời.

“He’s not a writer at all!” Tôi phẫn nộ muốn hất thẳng cốc Latte vào cái jupe Chanel hình hoa sơn trà của nó.

Tôi đã quyết tâm, lần sau, khi nó bàn về các nhà kinh tế học, tôi nhất định sẽ bảo nó nhà kinh tế học tôi sùng bái nhất là Dương Nhị Xa Na Mẫu[17]!

Chỉ có điều nó không để ý đến tôi nữa, quay người tập trung vào chiến dịch tìm nhà rầm rộ. Tôi rất lấy làm tội nghiệp cho tay giám đốc công ty môi giới đón tiếp chúng tôi, bởi vì mỗi lần ông ta định nói cho Cố Ly biết về tình hình bất động sản của Thượng Hải thời gian gần đây thì nó đã như thể phát thanh viên trong mục “Đệ nhất bất động sản”, tin tức mới nào hay thông tin gì gì, nó cũng đều có thể thao thao bất tuyệt, vẻ mặt của vị giám đốc công ty môi giới tựa như vừa nuốt phải một cái đồng hồ đeo tay, đang mắc nghẹn trong cổ họng.

Có Cố Ly rồi thì tôi chẳng còn việc gì nữa, vậy nên tôi vui sướng ngồi xuống ghế lật xem tạp chí - cái tờ Đương nguyệt thời kinh, nói thực lòng, đi đâu nó cũng mang theo cái thứ này. Có một lần chúng tôi đã ra khỏi cửa lên xe mười phút rồi, nó vẫn nghiêm túc bảo lái xe quay lại, chỉ để lấy tờ Đương nguyệt thời kinh quên chưa cho vào túi xách. “Tớ thà không mặc

https://thuviensach.vn

quần lót ra khỏi nhà, còn hơn để quên nó.” Cố Ly nói với chúng tôi vô cùng nghiêm túc.

Tôi đang đọc một dòng định nghĩa về “nghệ thuật tài chính”, ở đó nói, “tài chính” chính là một môn nghệ thuật, trong đó, một khoản tiền rất lớn, chuyển qua chuyển lại từ tay người này đến tay người khác, cuối cùng biến mất. Đang thầm ngẫm nghĩ các nhà kinh tế học cũng khá có bút pháp đây, thì điện thoại reo, tôi nghe máy, giọng gã con lai Neil vang vang trong điện thoại.

Thú thực, từ sau khi biết được hắn thích nam giới, sức cuốn hút của hắn đối với tôi phút chốc tan biến - thế nhưng, những tưởng tượng về hắn lại dâng lên đến mức độ có thể kiềm chế. Đến nỗi, mỗi lần nghe điện thoại của hắn, tôi đều dùng một giọng nói như tiếng mèo hoang mùa xuân hỏi với vẻ mờ ám: “Cậu đang làm gì? Bên cạnh có chàng nào đẹp trai không?”

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 12B

Cái tính xấu tò mò đã mất đi sau khi tôi hẹn hò yêu đương với Giản Khê từ hồi cấp Ba giờ nhanh chóng trở lại và ngày càng phát triển, điều đáng tiếc nhất là, không thể chia sẻ cùng Cố Ly nữa. Tôi khó lòng mặt mày rạng rỡ nói với nó rằng "Cậu thử đoán xem, em cậu bây giờ đang ở cùng với anh chàng nào," - mặc dù trước đây hai đứa tôi thường tán dóc kiểu ấy, đối tượng từ Giản Khê tới Cố Nguyên, kéo ra đến tận Vệ Hải ở đại học.

Trong điện thoại, giọng Neil vui sướng như thể ngày mai đã là Giáng sinh: "Oops, ông bô đuổi tớ ra khỏi nhà rồi! Nói chính xác là, mẹ kế của tớ, bây giờ tớ như Hoàng tử Bạch Tuyết bị mụ hoàng hậu độc ác ăn hiếp trong chuyện cổ tích ấy!"

Tôi cầm điện thoại, miệng méo xệch như bị trúng gió, không thể chịu nổi kiểu nói tiếng Trung bập bẹ của Neil, "OK, OK! Snow White!" Tôi phát ngán ngắt máy.

Thế rồi, năm phút sau, Cố Ly tay tì trán, mệt mỏi nói với người của công ty môi giới nhà đất: "Tôi muốn đổi thuê một căn hộ lớn, hoặc là villa."

Do bỗng có sự kiện mẹ đẻ mẹ nuôi kiểu phim truyền hình sến, mối quan hệ giữa Cố Ly và mẹ trở nên hết sức nhạy cảm và căng thẳng. Trong một tháng trước, cả hai người đều đang chìm đắm với nỗi buồn đau do cái chết của Cố Diên Thịnh gây ra. Vì thế, mỗi lần bà Lâm Y Lan điên lên khuấy động cuộc hỏa chiến thì Cố Ly đều sẵn sàng ứng đấu, trận chiến bao giờ cũng đi đến một kết cục không đổi như sau:

https://thuviensach.vn

“Mày cút đi! Cái nhà này là bố mày cho tao!” Bà Lâm Y Lan điên cuồng hét lên.

“Được thôi. Nhưng hy vọng sau này hết tiền rồi bà đừng đến xin tôi nuôi bà đấy nhé, 5% cổ phần ấy cũng không biết đủ cho bà mua được bao nhiêu cái túi Hermès đâu. Bà tiết kiệm chút đi.” Cố Ly trả đũa.

Bà Lâm Y Lan trợn mắt há hốc miệng, hiển nhiên chưa nghĩ đến vấn đề túi Hermès. Điều này đã làm khó được bà. Cố Ly đắc ý lườm một cái, sau đó nhắm mắt lấy tay day day vào các huyệt vị trên mặt. Cơn giận làm con người ta già đi, nó đương nhiên hiểu điều này. Hơn nữa, giữ gìn sức lực dồi dào, duy trì trạng thái tâm lý tốt nhất, mới có thể sẵn sàng nghênh chiến với quân địch.

Đây cũng là bài học mà bà Lâm Y Lan rao giảng bấy nhiêu năm nay. Mỗi lần bà muốn lao tới cửa hàng đồ hiệu giành mua những món số lượng giới hạn từ sáng sớm tinh mơ, bà nhất định sẽ dành ra cả một buổi tối hôm trước ở nhà mát xa toàn thân, mài giũa tinh thần. “Ta sẽ đẩy hết đám gái già khác ra ngoài ban công, dám tranh cướp với bà đây à!”

Lucy vẫn ở một bên vừa ư ử hát vừa lau sàn nhà, bao nhiêu năm nay chị đã quen với những cuộc chiến kiểu ấy. Chị cảm thấy đó là một điệu nhạc.

Vì thế, sau bao trăn trở nghĩ suy, Cố Ly quyết định chuyển ra ngoài. Tuy rằng việc bỏ lại chiếc tủ quần áo vĩ đại và sự phục vụ tận tâm của Lucy khiến nó đau đớn, nhưng nghĩ cho kỹ, dù bố nó không chết, thì sau khi tốt nghiệp nó cũng sẽ chuyển ra, tất cả chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi.

Ngoài ra, Cố Ly còn hết sức ân cần rủ tôi ở cùng. Bởi vì nó biết trong thời gian tôi thực tập cũng cần thuê phòng trọ, không thể cứ ở mãi trong ký túc xá được. Nó tha thiết mời tôi kéo dài quãng thời gian ở bên nhau như trước.

https://thuviensach.vn

Tôi nhận sự sủng ái mà thầm kinh hãi, thân thiết nắm tay nó.

Cố Ly cũng nắm tay tôi vô cùng xúc động, dịu dàng êm ái bảo tôi: “That’s great! You’re my new Lucy!”

Tôi cố kìm không hắt cà phê vào mặt nó, bởi vì biết rằng nó nhất định sẽ hắt acid sunfuric đáp trả. Thôi, không nên chuyện bé xé ra to.

Tất nhiên, tôi còn có một bạn cùng phòng rất gần gũi, Neil.

Hiện giờ, tình cảm giữa tôi và hắn đột nhiên trở nên nồng thắm. Tôi cảm thấy nếu cứ thế này, chẳng bao lâu nữa, chúng tôi có thể nằm chung một bồn tắm, sảng khoái hưởng thụ những đám bọt xà bông màu hồng thơm phức, vừa chải tóc cho nhau, vừa tâm sự những chuyện riêng của con gái.

Đương nhiên, lúc tôi kể cho Neil chuyện ấy, hắn dùng một thứ tiếng Trung rất chuẩn xác phản kích lại ngay: “Cậu đúng là kinh thật đấy.”

Cố Ly không định thu tiền phòng của Neil và tôi, nhưng nó đưa ra một loạt quy định bắt buộc chúng tôi tuân thủ. Điều khoản tối quan trọng dành cho Neil là, cấm hắn mang đàn ông hoặc đàn bà và bất kỳ thứ gì có sự sống về nhà làm loạn. Còn đối với tôi, quy định khái quát chỉ đơn giản là: “You’re my new Lucy and I love you”.

Qua một đêm suy nghĩ kỹ càng, tuy tôi cũng hơi mong chờ cuộc sống đầy cảm tính với Neil (tôi đã lấy ảnh của Giản Khê ra để sám hối), nhung cũng không muốn làm new Lucy. Vì thế ngày hôm sau, tôi mời Đường Uyển Như gia nhập hàng ngũ, sau khi tôi bày tỏ tình nghĩa trong những năm tháng ở chung một mái nhà thời đại học, và vẽ ra viễn cảnh kéo dài tình nghĩa ấy bằng cách tiếp tục ở chung, nó xúc động nắm lấy tay tôi.

Thế là tôi kéo nó đến trước mặt Cố Ly, xúc động giới thiệu: “Lily, this is your new Lucy!”

https://thuviensach.vn

Cố Ly nhìn Uyển Như với ánh mắt chán ghét: “She is not Lucy.” Và sau khi trợn mắt nhìn khoảng mười giây, nó bổ sung thêm: “She is just an ox!”

Đường Uyển Như ngồi phịch xuống sofa như bị sét đánh giữa trời quang, nó đưa tay ôm ngực, hiển nhiên, đòn này vượt quá tầm tưởng tượng của nó. Nó úp mặt lên vai tôi, yếu đuối khóc lóc, nói rằng thà bị Cố Ly gọi là cow, còn hơn bị gọi là ox.

Tôi nhìn Đường Uyển Như, lấy làm lo lắng. Xem ra nó không hề ý thức được, một cô gái bị hình dung giống con bò cái không hề đỡ hơn bị ví giống con bò đực bao nhiêu. Tôi băn khoăn không biết nên nói với nó điều này như thế nào cho thích hợp.

“Ít ra cow còn có bộ ngực đồ sộ!” Đường Uyển Như vẫn gục trên vai tôi ấm ức.

Giây phút đó tôi như chợt tỉnh ngộ, bỗng chợt nhận ra bấy nhiêu năm nay tôi cứ hiểu lầm nó, hóa ra nó cũng có trí tuệ đấy chứ.

Sau khi Đường Uyển Như và Cố Ly mỗi người một câu mỉa mai châm biếm lẫn nhau rồi bỏ đi, tôi còn lại một mình.

Tôi ngồi thẫn thờ trong căn phòng trống rỗng, nhìn về phía phòng ngủ, đồ đạc bên trong đã chuyển đi khá nhiều, chỉ còn lại đồ của Nam Tương. Từ sau bữa tiệc sinh nhật Cố Ly, tôi không sao gặp lại nó, cũng không biết dạo này nó bận rộn việc gì. Ngoài việc quay về phòng để ngủ, hầu như nó không nói năng gì với tôi, có lúc còn không thèm về ngủ. Rất nhiều lần tôi muốn lại gần nó, tìm nó ngồi nói chuyện, nhưng nó không nghe điện thoại, hoặc cách mấy tiếng sau mới nhắn lại một dòng ngắn ngủi, “tớ đang vẽ tranh” hoặc “hôm nay bận quá”.

Tôi biết nó đang trốn tôi, quan trọng hơn là trốn Cố Ly.

https://thuviensach.vn

Kỳ thực tôi rất hiểu tâm trạng của Nam Tương. Bởi vì dù là kẻ ngoài cuộc như tôi, cũng không muốn nhắc đến chuyện xấu xa liên quan tới Tịch Thành với Cố Ly. Lần duy nhất nhắc đến chuyện ấy là ở trong lễ tang của bố Cố Ly, chúng tôi thì thầm nói tới Nam Tương, thế là mắt Cố Ly vốn đã khóc đến đỏ lựng lại càng đỏ thêm.

Nó và tôi ngồi trên thảm cỏ bên nấm mộ, nó dựa vai tôi, không nói gì, chỉ bình lặng dõi nhìn ra xa. Đường Uyển Như gục khóc rũ rượi trước bia mộ, như thể người chôn dưới mồ là chính bố nó. Dáng vẻ ôm ngực của nó làm nhạt đi rất nhiều sự đau đớn của Cố Ly, thậm chí còn khiến Cố Ly bật cười khi nghe mục sư đọc điếu văn - vì thế, mẹ Cố Ly hằn học trừng mắt nhìn Cố Ly một cái, nét mặt như thể có người hắt cà phê lên cái túi LV của bà.

Cố Ly nói với tôi, người nó có lỗi nhất là Nam Tương. Nó hoàn toàn thông cảm được sự tức giận của Nam Tương hôm đó, dù cho Nam Tương có làm chuyện gì chăng nữa thì cũng là báo ứng nó đáng phải nhận. Nó chỉ hy vọng Nam Tương có thể tha thứ, cho nó cơ hội được bù đắp và chuộc lỗi. Tôi chỉ lặng lẽ nghe nó nói, không hỏi nó vì sao có thể xảy ra những chuyện "không thể tưởng tượng" nổi ấy. Tôi không dám - hoặc hoàn toàn không muốn.

Tôi sợ một lần nữa cảm nhận được mùi vị luồng khí đen tối từ dưới lòng đất cuộn lên, đó là thứ cảm giác tuyệt vọng như có thể nuốt chửng con người ta. Nó khiến người ta hoài nghi tất cả, nghi ngờ từng người trong cuộc sống, như thể đổ một lũ chấy nhung nhúc mang theo vô số bí mật bẩn thỉu chui vào đầu tóc chúng ta - nói thật lòng, tôi không bao giờ muốn trải nghiệm lại cảm giác đó.

Tôi bước vào phòng, nằm lên gối của Nam Tương. Bên trên vẫn còn vương lại vài sợi tóc của nó và mùi dầu gội đầu. Bao nhiêu năm nay nó và tôi luôn gội một loại dầu gội giống nhau, nhưng tóc tôi khô ráp xù xì, còn tóc nó lại thẳng mượt óng ả. Nó là đứa trời sinh đã đẹp sẵn rồi mà.

https://thuviensach.vn

Tôi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nước mắt rơi thấm vào gối nó.

Trong cơn mơ màng, tôi lại một lần nữa cảm thấy mình trở về cái mùa đông lúc mới vừa vào năm thứ ba đại học ấy. Tôi, Nam Tương, Cố Ly, Đường Uyển Như nằm rúc trên giường Nam Tương, Cố Ly lôi cái chăn nhung ruột lông thiên nga cao cấp của nó từ phòng kế bên sang, bốn đứa chui vào đắp chung. Trên bàn đối diện với giường, hương cà phê lan tỏa từ phin cà phê đang tí tách, Cố Ly đã mang cà phê của nhà đến pha. Chiếc loa nhỏ nối với máy tính xách tay bên cạnh, đang phát bản nhạc của nhóm Coldplay mà chúng tôi đều yêu thích. Tôi và Nam Tương nằm trong chăn dùng ngón chân quắp Đường Uyển Như, nghe nó nũng nịu kêu "Làm người ta sợ chết được," sau đó nhìn Cố Ly trợn trừng mắt và tiếp theo tuôn ra một bài châm biếm xỉ vả chua cay.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi nhẹ. Chúng tôi bật máy điều hòa nhiệt độ cao, Cố Ly vừa phàn nàn rằng ở trong hoàn cảnh không bảo vệ môi trường lại còn phải trông chờ vào điều hòa này thì sẽ sinh ra nhiều nếp nhăn, vừa cầm cái điều khiển điều hòa cố sức tăng nhiệt độ lên, "Mẹ nó, định làm mình chết rét hả?"

Trên kính cửa sổ đóng đầy băng, trong phòng vang lên đủ loại âm thanh. Tiếng Nam Tương lật sách, tiếng Đường Uyển Như nói mơ, tiếng thì thầm trò chuyện của tôi và Cố Ly, giai điệu của nhóm Coldplay, tiếng cà phê tí tách.

Cả đất trời chìm trong một thứ ánh sáng màu trắng dịu dàng. Năm tháng nhè nhẹ phát ra một vài điểm sáng.

Trong phút cuối cùng của hồi ức, rốt cuộc tôi không nén nổi khóc òa lên. Tôi túm chặt vào gối, lồng ngực nén đầy một nỗi đau cực lớn của cảm giác "vật còn, người mất".

Tôi nằm trên giường, như bị người ta dùng một cái búa to tướng đập bẹp.

https://thuviensach.vn

Sinh mệnh của chúng tôi tồn tại trong cái thời đại nhỏ bé, chật chội mà ấm áp này.

Tiếng nhạc nền dìu dặt bao trùm cả Thượng Hải, điểm xuyết đường viền vàng cho thời đại phồn hoa này. Còn có rất nhiều khoảng thời gian mà chúng tôi không biết đến, nhiều nơi chúng tôi chưa từng thấy, thời đại không ngừng chuyển động. Nó dùng một cách thức lạnh lùng và lý trí nhất, bắt sinh mệnh của từng con người song song tiến về phía trước.

Dưới bầu trời xanh lam bao la, Nam Tương ngồi trên sân vận động rộng lớn.

Sinh viên năm thứ tư hầu như đã rời khỏi trường hết cả. Năm học mới, rất nhiều khuôn mặt mới bước vào sân trường đại học phồn hoa này, họ bận rộn như học sinh phổ thông, đọc sách, làm đề thi, vào thư viện chiếm chỗ trạng thái ấy sẽ tiếp diễn cho tới khi họ bắt đầu mối tình đầu tiên, hoặc lần đầu tiên have sex. Nam Tương cầm điện thoại, mở những tấm ảnh trong đó ra, rất nhiều cảnh bốn cô gái kề vai chụp hình. Đường Uyển Như luôn phô ra điệu cười đáng yêu của thiếu nữ, nó và Lâm Tiêu thì luôn làm mặt quỷ, mặt Cố Ly lúc nào cũng như bị người khác nợ tiền. Nó vừa xem, vừa khóc. Tia nắng chiều biến mất rất nhanh như bị gió thổi tan, thật giống như những năm tháng tuổi xuân đẹp đẽ vĩnh viễn không thể quay lại. Cảm giác ấy tựa như hồi cuối của một thời đại.

Còn trên đường Hoài Hải phồn hoa, trên tòa cao ốc văn phòng, Cung Minh và Kitty đang ngồi trước bàn họp trực tuyến, trên màn hình, một người đàn ông trung niên nét mặt sắc sảo lạnh lùng nói hết câu: “Tóm lại, anh nghĩ cách đi, tôi muốn có tập đoàn Thịnh Cổ,” liền ngắt đường truyền.

Cung Minh thầm nuốt lại câu: “Con biết rồi, thưa bố,” còn chưa kịp thốt ra miệng.

https://thuviensach.vn

Trong cả quá trình đó, Kitty ngồi im bất động, trên màn hình là Cung Huân, người cô đã nhìn thấy vô số lần qua ảnh.

Sự tích về người đàn ông này được lưu truyền như truyền thuyết trong trường đại học của cô. Cô ngắm nhìn người cấp trên thường ngày luôn sắc sảo như một lưỡi dao, lần đầu tiên trong mắt anh ta lộ ra một sự mong chờ và mềm yếu, tựa như thằng cháu nhỏ của cô đang cầm bức tranh màu sáp nó vừa vẽ xong, chạy lại kéo vạt áo cô, vẻ mặt mong nhận được lời khen ngợi.

Còn ở một nơi khác, Tịch Thành ngồi ven con đường phồn hoa. Đôi chân dài thượt của gã duỗi thẳng ra trước, trên khuôn mặt anh tuấn lấm tấm râu nhiều ngày chưa cạo. Khi những phụ nữ già người nước ngoài đi ngang qua bị khí chất như một tay ca sĩ nhạc Rock phóng khoáng của gã thu hút, bước đến làm quen, gã nở ra một nụ cười ưa nhìn: “I can f**k you but it’s not free.” Khi những phụ nữ đó tức tối bỏ đi, gã dụi dụi cặp mắt đỏ quạch, cúi đầu lộ ra giọt nước mắt đầu tiên. Gã như thể là một cây đinh thừa xấu xí, gắn ở con đường đẹp đẽ đầy vật chất của Thượng Hải.

Trong sân trường trồng đầy ngô đồng Pháp, Giản Khê cúi đầu, không dám nhìn Lâm Tuyền đang đứng nức nở trước mặt mình.

“Thêm một tháng nữa được không? Xin anh đấy, chỉ một tháng thôi.” Lâm Tuyền nắm lấy vạt áo sơ mi của Giản Khê, nói khẽ. Giản Khê không trả lời, anh ngẩng đầu lên, khuôn mặt đau khổ của Lâm Tuyền như một ly nước giải khát nóng rực và đắng chát, chảy thẳng vào tim. Anh nắm lấy bàn tay đang cầm vạt áo mình của Lâm Tuyền, khẽ đẩy ra. Lâm Tuyền ngồi sụp xuống, nước mắt lã chã rơi xuống đất bùn. Giản Khê ngồi xuống, đôi chân dài của anh bao quanh thân hình bé nhỏ của Lâm Tuyền. Anh ngồi đó không nói gì. Rất lâu sau, anh nghiêng về phía cô, sau đó giơ tay ôm lấy, “Được rồi. Em đừng khóc nữa.”

https://thuviensach.vn

Màn đêm sắp buông xuống, Sùng Quang nằm trên giường bệnh của bệnh viện. Anh ngẩng đầu, nhìn qua lớp kính trong suốt sáng rực, ánh trăng vàng mênh mang trải trên mặt hồ bên ngoài. Dưới ánh trăng, khuôn mặt anh càng trở nên gầy guộc, trên gối vương vài sợi tóc vừa rụng. Anh mở điện thoại, gõ một dòng tin nhắn: "Ê, trợ lý nhỏ, gần đây cũng không thèm liên hệ với tôi, không giục tôi bản thảo chuyên mục à?" Một lát sau, anh lại xóa những chữ này đi, gấp máy lại. Anh xoay người, nhìn Kitty, nói: "Cô có thể mang cái máy chơi game của tôi vào viện không?" Kitty kìm nén cảm xúc, viền mắt đỏ lên nhìn anh ta, bình tĩnh mỉm cười nói: "OK." Sau đó quay người ra khỏi cửa gọi điện thoại. Cô ngửa mặt lau đi những giọt nước mắt vừa dâng lên, không biết nên nói với Sùng Quang thế nào việc Cung Minh hy vọng anh có thể dùng sinh mệnh sắp tàn lụi của mình để hoàn thành một màn diễn trên M.E, để mang lại giá trị thương mại to lớn. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy hoài nghi giá trị quan bấy lâu mình kiên trì theo đuổi, và Cung Minh mà cô vốn luôn tôn sùng. Cô dựa vào bức tường ở hành lang bệnh viện, bần thần nhìn ánh đèn màu trắng ảm đạm. Chúng ta được cái gì, chúng ta mất thứ gì. Những thứ chúng ta mất đi, cuối cùng đổi lại được cái gì.

Còn ở trung tâm phồn hoa nhất của thành phố Thượng Hải, dưới cửa sổ kính của căn phòng khách sạn đẳng cấp, màn hình máy tính của Cung Minh vẫn luôn sáng. Trên trang Google, Cung Minh đang bận bịu tìm mọi thông tin liên quan tới từ khóa "ung thư dạ dày". Khói cà phê bốc lên làm mắt anh ta ươn ướt. Cuối cùng anh ta ngủ gục trên bàn phím. Trong mơ, Sùng Quang như một cậu bé, nhảy lên giường Cung Minh, tóm lấy cánh tay của anh ta mà lay lắc anh ta tỉnh dậy. Khuôn mặt Sùng Quang dưới ánh trăng mang vẻ oan ức và sợ hãi, cố tóm lấy cánh tay của anh ta, nói: "Anh trai, mẹ đánh em, mẹ ném ô tô đồ chơi của em xuống hồ nước rồi." Tối hôm đó, Cung Minh lẳng lặng ra vườn, bò sấp người bên bờ hồ nước, cố gắng thò tay ra, vớt chiếc xe hơi đồ chơi lên, anh giơ chiếc xe ướt ròng ròng, sung sướng quay người vẫy vẫy về phía Sùng Quang đang tì người bên cửa sổ, dưới ánh trăng, hai người bịt miệng cười lặng lẽ.

https://thuviensach.vn

Dòng chảy của thời đại gấp sinh mệnh mỗi con người thành một tấm phim mỏng dính.

Lấy nước mắt để hiện hình, lấy đau khổ làm khuôn. Cơn bão năm tháng thổi cuộn lớp cát vàng, chôn sâu ký ức không thể nào tìm lại.

Năm tháng mênh mông dài dặc biến thành một tổ khúc đẹp tuyệt vời, khuếch đại nỗi đau bi tráng và niềm vui cay đắng.

Trước khi chuyển đến nhà mới, Cố Ly còn phải đối mặt với một việc quan trọng nhất, đó là đến công ty nhậm chức. Kế thừa chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị và tổng giám đốc của bố, nó phải tổ chức đại hội cổ đông toàn công ty lần đầu tiên.

Trước đây, rất ít khi Cố Ly đến công ty của bố. Nói thực, đừng nói là đến công ty, thời gian Cố Ly ở nhà gặp bố cũng không nhiều. Vì vậy, lúc bước vào phòng làm việc của ông, nó không hề có cảm giác "tức cảnh sinh tình, đau thương rơi lệ" như trong phim truyền hình, chỉ nhanh chóng dặn dò trợ lý những đồ đạc muốn đổi và đồ đạc muốn thêm vào. Nó nhanh chóng đưa ra một loạt tên các nhãn hiệu và địa chỉ, sau đó quay người bước vào phòng họp, bỏ lại người trợ lý lần đầu tiên gặp mặt đứng ngây người tại chỗ như bị sét đánh, cuốn sổ ghi chép trong tay chỉ kịp ghi lại hai món đồ Cố Ly vừa nhắc đến.

Trước khi người trợ lý ra khỏi cửa, Cố Ly gọi cô lại, nói thêm: "Phải rồi, ngoài những thứ này ra, tôi còn muốn một trợ lý mới."

Cố Ly nhìn người trợ lý đang ngạc nhiên há miệng, phẩy phẩy tay, "Cô có thể đi ra rồi. Phải, đi ra."

Trong phòng họp rất đông người, Cố Ly không quen một ai, người duy nhất nó biết, là mẹ nó. Là cổ đông nắm giữ 5% cổ phần của tập đoàn Thịnh Cổ, bà ngồi ở trước bàn họp như một quý phu nhân, ăn mặc như một bình hoa thời châu u Trung cổ. Còn những người khác đều mặc u phục màu đen

https://thuviensach.vn

và thắt cà vạt, Cố Ly cảm thấy cách ăn mặc của họ không hề khác so với hôm dự tang lễ bố nó, như thể một sự châm biếm hết sức cao cấp.

Cố Ly không chào hỏi mẹ nó, chỉ im lìm ngồi xuống bên cạnh, chứ không chọn ngồi vào vị trí chủ tịch - nó không muốn thể hiện quá mức. Nó khẽ quay mặt, nói với mẹ: “Lát nữa, con không hy vọng được mẹ giúp đỡ, nhưng, hãy nghĩ đến bố con vừa bị đốt thành tro đã về với Thượng đế, dù sao ông ấy cũng là chồng của mẹ, cái gì mẹ có thể không nói thì tốt nhất đừng nói, nếu không, rất có thể quãng ngày sau này của mẹ đừng nói đến túi Hermès, ngay cả một cái túi LV cũng không mua nổi đâu.” Nói dứt câu ấy, Cố Ly liền ngồi thẳng người, không để ý đến bà Lâm Y Lan nữa. Câu nói ấy hiển nhiên rất có tác dụng, nét mặt bà Lâm Y Lan lộ ra vẻ lo lắng. Bà thậm chí còn đưa tay nắm lấy tay Cố Ly dưới mặt bàn, nói thì thầm nhưng rất nghiêm túc: “Mẹ ủng hộ con!” Cố Ly định xem một lượt tập tài liệu cơ bản về công ty đặt trước mặt, một người đàn ông ngồi bên cạnh sau khi nhìn một vòng khắp phòng họp liền khẽ vỗ nhẹ vai nó, nói: “Xuống dưới mua một ly cà phê lên cho tôi, Latte ấy nhé.” Nó chưa kịp trả lời thì một người đàn ông ngồi đối diện cũng mở miệng, ông ta còn không buồn ngẩng đầu khỏi tập tài liệu trước mặt, cất tiếng với thái độ rất thản nhiên: “Tôi cũng muốn một ly, không cần cho đường.” Cảm giác như thể ông ta đang bảo tập văn bản trong tay đi xuống mua cà phê vậy.

Sau ba giây trợn mắt há hốc miệng, Cố Ly cảm thấy rất thú vị, thế rồi nó đứng dậy, khẽ hắng giọng một tiếng, nói: “Được, để tôi đi, nhưng tôi muốn nói rằng, trước khi tôi chưa quay lại, xin cáo lỗi để các vị phải chờ đợi, bởi vì tôi không muốn bỏ qua bất kỳ quyết định nào của công ty trong cuộc họp này. Trên thực tế, không có tôi ở đây, cũng không thể ra đời quyết định nào có hiệu lực đâu. Tôi quên chưa giới thiệu, tôi là Cố Ly, con gái ông Cố Diên Thịnh, cũng chính là tân quyền chủ tịch hội đồng quản trị và tổng giám đốc của các vị. Sau khi tôi quay lại, cũng xin mời hai vị tự giới thiệu chức vụ và bộ phận của các vị, tôi muốn tìm hiểu gấp về công ty này.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, Cố Ly mở cánh cửa lớn của phòng họp, đi ra ngoài.

Bỏ lại một phòng họp toàn các vị đàn ông vã mồ hôi trán và hai kẻ thích uống cà phê mặt mũi trắng bệch. Một người trong số đó nói: “I lose my job, right?”

Cố Ly ngồi mười phút trong phòng làm việc của bố, sau khi điều chỉnh lại tâm lý, nó bưng cà phê đã được người trợ lý mang dưới lầu lên, bước vào phòng họp. Nó mỉm cười một cách thích hợp rồi lần lượt đặt hai ly cà phê xuống trước mặt hai người đàn ông. Đang định cất tiếng thì nó chợt nhìn thấy hai khuôn mặt mới vừa ngồi ở vị trí chủ tịch bên bàn họp.

“Xin chào, Lily, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Khuôn mặt Kitty được trang điểm cầu kỳ, tựa như một con búp bê sứ tuyệt đẹp.

Cố Ly cứng đờ người, quay đầu nhìn, thấy khuôn mặt ngạo mạn mà anh tuấn của Cung Minh, anh ta mặc một bộ vest bản hẹp màu xám của Gucci, cổ áo gài một chiếc ghim lông vũ quý tộc nổi bật của mùa fashion show mới nhất.

Cung Minh khẽ mở văn bản cầm trên tay, không ngẩng đầu, bắt đầu nói bằng một âm điệu rất thấp, tiếng anh ta không to, nhưng tất cả mọi người đều bị một cảm giác khiếp sợ tóm chặt lấy cổ họng, lắng nghe từng chữ như bị thôi miên. Không thể phủ nhận, giọng nói anh ta rất hay và du dương, như thể một vị cha xứ trẻ đang đọc những vần thơ ca ngợi tuyệt đẹp - đương nhiên, nội dung anh ta đọc chẳng có điểm nào chung với thơ ca hết, nếu như nhất định muốn đưa ra một định nghĩa, thì có thể hình dung bằng cụm từ “Giấy mời của địa ngục” cũng chẳng sai.

“Hiện tại, tập đoàn Constanly đã mua được 33% cổ phần của Thịnh Cổ, một bộ phận có nguồn gốc từ tích trữ ở bên ngoài, một bộ phận lấy từ chính một số nhân viên quản lý cấp cao tham dự đại hội hôm nay, tôi là đại biểu của tập đoàn Constanly, đồng thời ở đây hy vọng hoàn thành nốt việc mua

https://thuviensach.vn

lại 9% cổ phần trong tay các vị quản lý cấp cao còn lại. Lúc ấy, tập đoàn Constanly sẽ khống chế 42% cổ phần của Thịnh Cổ. Theo như tôi tìm hiểu, chủ tịch tiền nhiệm Cố Diên Thịnh đã để lại cho con gái và vợ số cổ phần lần lượt là 25% và 5%, tức là tổng cộng chỉ có 30%, trong tình hình quyền thừa kế 20% cổ phần khác đến nay vẫn chưa làm rõ được, tôi hy vọng rằng, đại diện tập đoàn Constanly, nơi nắm giữ tuyệt đại đa số cổ phần của tập đoàn Thịnh Cổ, cũng chính là tôi, sẽ chủ trì cuộc họp hôm nay. Nếu như không có vấn đề gì khác, chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

Sau khi từ tốn phát biểu, Cung Minh khẽ đưa mắt rời khỏi tập văn bản, chậm rãi nhìn khắp lượt gương mặt từng người một, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Cố Ly đang nỗ lực che giấu sự hoảng loạn.

Khẽ nheo mắt lại, anh ta uể oải ngáp một cái.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 13A

CHƯƠNG 13

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Ở trung tâm Thượng Hải, tìm được một căn hộ khiến mình hài lòng là một việc vô vàn khó khăn, không thua gì việc tìm được một người đàn ông tốt để lấy làm chồng.

Còn muốn tìm được một căn hộ khiến mình hài lòng ở quận Tĩnh An, trung tâm của trung tâm thành phố Thượng Hải, thì càng khó khăn gấp bội, cũng khó tương tự như tìm được một người đàn ông tốt để lấy làm chồng, hơn nữa sau khi kết hôn anh ta sẽ không trở chứng hoặc léng phéng bên ngoài.

Đó là định luật mà mọi người Thượng Hải đều công nhận.

Mà tiểu thư Cố Ly của chúng ta, một trong những điều có ý nghĩa của đời nó chính là giẫm đạp lên những định luật được công nhận đó - tất nhiên, dẫu rằng có khi cũng không được hoàn mỹ cho lắm...

Thí dụ như, lúc Cố Ly theo tôi lên lớp vào giờ học tự chọn môn văn học cổ đại Trung Quốc, nó cứ khăng khăng tranh cãi với thầy giáo xem Nạp Lan Tính Đức[18] rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà, lý do của nó là “Thầy nhìn cái tên này xem, đã Nạp lại còn Lan, sao có thể là đàn ông được.” Tranh luận đến phút cuối, trước sự thực chắc chắn bại trận, nó vẫn trợn mắt giữ thể diện: “Vậy thì ông ta nhất định bị gay!” Lúc thầy giáo tức giận phùng mang trợn trừng mắt suýt nữa thì ngất đi, Cố Ly thêm một phát súng

https://thuviensach.vn

chí mạng vào ngực thầy: nó đọc tên của Nạp Lan Tính Đức thành Nạp Lan Đức Hành. Tôi vừa day hai huyệt thái dương, vừa tự thôi miên: đó chỉ là một phút lỡ miệng thôi, nó đâu phải là Đường Uyển Như, nó không phải Đường Uyển Như...

Tất nhiên, đây là chuyện ngoài lề rồi.

Cố Ly đã rất nhẹ nhàng tìm được ngay một biệt thự kiểu châu u hai tầng trên dưới tổng cộng sáu phòng ngủ ở khu biệt thự Nam Tĩnh An, ngoài ra có thêm hai phòng vệ sinh, một phòng khách, một phòng ăn, một nhà kho. Sau khi Cố Ly dắt tôi đi xem trên dưới một vòng, tôi cứ tự vỗ đầu mình mấy lượt, khó lòng tưởng tượng mình sắp sống ở một nơi như thế này.

Ban công nhỏ sạch sẽ, gian áp mái nhọn hoắt ở tầng trên, sàn bằng gỗ sạch tinh, các khung cửa và rường cột kiểu u cổ điển thuần một màu trắng. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, chúng tôi sẽ ở đối diện với mặt trước của Plaza 66, chỉ cách có con đường Tây Nam Kinh mà thôi, mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy mẫu túi mới nhất bày trong tủ kính bên ngoài cửa hàng LV - tất nhiên, chỉ cần bước vào phòng Cố Ly thì cũng có thể nhìn thấy, anyway, điều này quả thật khiến người ta hưng phấn quá!

“Bạt tai tớ một cái đi, tớ cảm thấy mình đang mơ.” Tôi ôm lấy ngực.

Cố Ly nghe xong không nói năng gì, lập tức vừa xắn tay áo vừa bước lại.

“Xin đừng làm thế!” bàn tay đang ôm ngực của tôi lập tức đưa lên ôm má.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi và Giản Khê mệt rã rời kéo lê bốn chiếc vali to sụ của tôi đến cửa ngôi nhà mới, thì gặp ngay Đường Uyển Như đang ôm ngực xúc động đến mức không nói thành lời. Lúc lại gần nó, tôi nghe thấy nó đang lảm nhảm một mình: “Ôi trời ơi, tôi cảm giác mình là công chúa ấy.” Thế là tôi vỗ nhẹ lên vai nó, cắt đứt tâm trạng mộng mơ ấy một cách dịu dàng: “Hey, wake up!”

https://thuviensach.vn

Nó xúc động ngoảnh lại, nhìn thấy tôi liền lập tức nổi cáu: “Sao đồ của cậu có những bốn cái vali mà tớ chỉ có mỗi cái này!” Nó chỉ vào cái ba lô đang khoác trên vai, sau đó lại chỉ bốn cái vali to tướng dưới chân tôi và Giản Khê.

Tôi bước lại nắm tay nó, an ủi: “Cưng à, cậu phải biết rằng, nếu tớ mà cũng cường tráng vạm vỡ như cậu, chắc chắn tớ cũng sẽ chỉ cần một cái ba lô khoác lên vai là xong, vấn đề là, một cái ba lô quá nặng, tớ không vác nổi. Nói đi thì phải nói lại, cái thứ cậu khoác trên lưng này là cái gì? Nếu không bảo nó là cái ba lô, thì nhìn đằng xa tớ còn tưởng cậu đang cõng một cái bếp lò ấy chứ...”

Đang nói thì một chiếc xe tải đồ sộ phanh kít trước cửa nhà, tiếng giày cao gót của Cố Ly vang lên lách cách, nó mặc váy liền bằng len màu ghi xám và đi đôi bốt da hươu cao gót cổ thấp cũng màu xám, trên tay đeo cái túi Prada nhỏ nhắn. Cửa sau chiếc xe tải sau lưng nó mở đánh rầm, bên trong là cả một thùng xe chất đầy vali, một tốp công nhân khuân vác mặc đồng phục màu trắng xuống xe, đi theo sau nó... Đường Uyển Như đứng sau lưng tôi phát ra một tiếng kêu thảm thiết rất khó hình dung...

Cố Ly đi ngang qua tôi, ánh mắt liếc qua bốn cái vali, nó cất giọng nói pha lẫn giữa sự thương hại và khinh thường, còn có thêm một chút gì đó xót xa, chân thành bảo tôi: “Lâm Tiêu, nói thật nhé, nếu có một ngày tớ đuổi Lucy ra khỏi nhà, đồ đạc chị ta mang theo sẽ còn nhiều hơn của cậu đấy...” Sau đó nó chẹp chẹp miệng, hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt muốn tiêu diệt nó của tôi và Giản Khê, đi thẳng đến cửa.

Lúc đi ngang qua Đường Uyển Như, nó liếc cái ba lô đáng thương duy nhất trên lưng Đường Uyển Như, sau khi đắn đo một hồi, mất mười giây, nó điềm đạm và bình tĩnh nói một câu “Xin chào” (...), rồi bước tới mở cửa. Đường Uyển Như há hốc miệng, lúc nó quay đầu nhìn tôi và Giản Khê, chúng tôi đều nhìn nó với ánh mắt thông cảm, nói thực là nó có nghị lực tiếp tục sống đến bây giờ, quả là không dễ.

https://thuviensach.vn

Cố Ly vừa dặn dò những người cùng nhân khuân vác “thùng màu trắng cho vào nhà kho, tạm thời không cần mở ra; thùng cáctông màu vàng đặt ở phòng khách, lấy hết đồ bên trong ra; thùng màu xanh để quần áo, mang vào phòng ngủ của tôi là được,” vừa không ngừng châm chọc tôi và Đường Uyển Như cả về thể xác lẫn tinh thần:

“Ồ, Lâm Tiêu, đừng, thật đấy, tớ cảm thấy món đồ này không cát tường lắm, nhìn cứ ghê ghê ấy, tin tớ đi, đừng để ở đó.” (Trên thực tế, lúc ấy tôi đang chuẩn bị đặt chú cá bông Nemo Giản Khê tặng tôi lên trên ghế sofa trong phòng khách...) Hoặc: “Uyển Như, cái bát của cậu to quá! Cậu định dùng để ăn gì thế?” (Sự thực là, Đường Uyển Như vừa lôi cái chậu ngâm chân của nó ra, chuẩn bị mang vào nhà vệ sinh... Đương nhiên tôi có thể tha thứ cho Cố Ly, bởi vì trong đời nó chưa từng nhìn thấy cái chậu rửa chân nào như vậy.) Và “Lâm Tiêu, cái quần lót này là của Giản Khê hả, sao lại ở trong vali của cậu? Cái gì? Mông cậu to bằng này kia à? Mà bọn trời đánh nào lại may quần lót nữ kiểu boxer thế? Thật là thất đức!” (Tôi tức tối đến mức không còn kiêng nể gì nữa, hét lên rõ to trong gian phòng đang đầy những người công nhân khuân vác thầm lặng: “Đấy rõ ràng là quần chíp hình tam giác còn gì nữa!”) Tất nhiên, cao trào cuối cùng vẫn xảy đến với Đường Uyển Như, tôi cảm thấy mình thực quá đỗi may mắn, “Uyển Như à, đây rốt cuộc là áo ngực của cậu hay là cái gì? Nhìn sao giống T-shirt vậy nhỉ?” Tôi nghe tiếng một tràng cười rộ lên trong nhà bếp.

Trong suốt quá trình dọn nhà đó, tôi, Giản Khê và Đường Uyển Như đều đầu óc quay cuồng, bên tai ong ong tiếng nói lảnh lót sắc nhọn như lưỡi dao của Cố Ly. Có đến vài khoảnh khắc, tôi thực sự muốn lao vào nó, cả hai cùng xuống hoàng tuyền, hẹn kiếp sau gặp lại.

Lúc tôi và Giản Khê cùng đổ người lên sofa, Đường Uyển Như thẫn thờ ngồi phịch xuống sàn không biết làm gì. thì Cố Ly lướt nhẹ nhàng ra giữa phòng khách, trông bộ dạng thật sung sướng. Sau khi chỉ huy đám người khuân vác toàn bộ mười một cái vali thùng giấy lớn bé đủ cả vào nhà, đồng

https://thuviensach.vn

thời lấy đồ đạc ra sắp xếp vào chỗ thích hợp xong, đầu tóc nó vẫn mượt mà gọn ghẽ, quần áo vẫn thẳng thớm phẳng phiu ôm lấy thân hình người mẫu ốm nhách thậm chí trên đôi bốt da hươu còn không có lấy một hạt bụi; so với nó, ba chúng tôi thật chả khác nào ba người thợ mỏ vừa vào núi đào than trở về. Tôi ngả người trên sofa ôm lấy đầu Giản Khê, rõ thương, trông anh như sắp khóc đến nơi.

Nó nhìn ba đứa tôi, xót ruột lắc đầu, sau đó nhấc điện thoại: “Lucy, bao giờ lái xe thứ hai sắp đến nơi thì gọi điện thoại cho tôi. Sau đó, chị cho lái xe thứ ba xuất phát nhé.” Giản Khê ngất trên vai tôi.

Còn Đường Uyển Như xõa xượi ngồi dậy, hai mắt hoang mang trống rỗng, ngó khắp nơi: “Có rượu không?” Cố Ly nghiêm trang nói: “Cưng à, cồn có được không? Cậu bị thương à? Thật hiếm có, tớ còn nhớ lần trước Lâm Tiêu làm rơi một con dao vào lưng cậu mà chẳng làm sao. Đừng có dọa tớ, thật đấy.”

Đường Uyển Như quay đầu lại, mặt xám như tro hỏi tôi: “Có thạch tín không?”

Cả quá trình vận chuyển sắp xếp kéo dài từ sáng cho đến mãi chiều tối. Lúc quá trưa, tôi và Giản Khê không chịu đựng nổi nữa. Chúng tôi trốn trong phòng, nằm trên giường, tưởng tượng mình đã qua đời.

Song những tiếng động Cố Ly gây ra thực quá ầm ĩ, tôi cảm giác mình như thể đang nằm ngủ cạnh đường tàu, rầm rầm rầm rầm. Tôi không thể nào chịu nổi nữa, nhắm mắt hét: “Cố Ly, nếu cậu muốn dỡ tường thì báo trước cho tớ!”

Ngoài cửa vọng lại tiếng cười như chuông ngân của Cố Ly: “Cưng ơi, cậu lại thích nói đùa rồi, lúc nãy là tiếng Uyển Như lên lầu mà. Ha ha ha...”

Tôi vùi đầu xuống dưới gối, hai chân nhảy giậm lên. Lúc ấy tôi có liếc mắt sang Giản Khê, anh đã ngon lành đi vào giấc mộng từ lâu, khóe môi

https://thuviensach.vn

vẫn có một nụ cười ngọt ngào, tất nhiên, trong hai lỗ tai đã nhét hai cục bông to tướng.

Lúc tôi tỉnh giấc trong lòng Giản Khê, anh cũng đã tỉnh trước tôi, anh đang chống một tay lên, xoay nghiêng người nhìn tôi. Tôi nhấc đầu hướng đến đôi môi ngọt ngào của anh hôn một cái kéo dài mười giây, sau đó đỏ mặt vươn người ngồi dậy.

Ngồi dậy rồi tôi mới nhận ra không gian xung quanh có gì đó kỳ quái, cả căn nhà dường như yên tĩnh quá mức, tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ánh nắng chiều tà. Tôi hỏi Giản Khê bọn họ đã làm xong chưa, Giản Khê lắc lắc đầu, chỉ vào lỗ tai mình, thì ra anh vẫn chưa bỏ nút bông ra.

Tôi kéo anh ra khỏi phòng, lúc bước vào phòng khách, tôi dụi mắt mình, cảm thấy vẫn còn như trong mơ, chưa thoát khỏi ảo giác.

Chỉ mới cách lúc tôi đổ vật xuống giường có mấy tiếng đồng hồ, vậy mà cảnh tượng xuất hiện trước mắt tôi đã là một gian phòng khách tráng lệ mới tinh.

Và ngồi trong gian phòng khách sang trọng đó lúc này là ba nam thanh nữ tú mỹ miều, và một thứ không rõ là đồ gì nữa, tôi nheo mắt nhìn một lúc lâu, cuối cùng nhận ra, đó là Đường Uyển Như trên đầu đang quấn khăn bông còn trên mặt đang đắp mặt nạ.

Chỉ là tôi không thể hiểu nổi tâm lý của nó, phải biết rằng, ngồi giữa ba người như vậy, quấn khăn bông đắp mặt nạ, phải cần bao nhiêu can đảm và bao nhiêu sĩ diện.

Tất nhiên, ba người bọn họ là những đỉnh cao trong đám chúng tôi:

Ngồi ở sofa gần cửa sổ là Cố Ly, lúc này đang cầm tách trà Hermès, uống hồng trà Thụy Điển, tay lật tạp chí VOGUE số mới nhất. Làn khói tỏa

https://thuviensach.vn

lên từ tách trà mơn man làm khuôn mặt nó trông vừa dịu dàng lại vừa quyến rũ. Tôi chú ý đến chiếc kẹp tóc nhỏ gắn một viên kim cương gài trên tóc nó, đó là món đồ vào dịp sinh nhật lần trước, nó lôi tôi lên gian hàng Cartier trên Plaza 66 mua được.

Ngồi bên cạnh nó là Cố Nguyên, anh mặc sơ mi của Gucci, ngồi tựa vào Cố Ly, tay vòng qua vai nó, thỉnh thoảng lại xoa nhè nhẹ, đầu tóc hai người cực kỳ gọn gàng, quần áo rực rỡ, chiếc cà vạt Dior của Cố Nguyên, và phần ren bèo trên ngực cái áo Chanel của Cố Ly nhìn phối hợp rất ăn ý, như một bộ quần áo đôi vậy. Hừ, cặp đôi trời đánh này lẽ ra phải bị lôi đi mà đào than ấy.

Còn ngồi phía sofa gần cửa ra vào là tên con lai Neil, hắn đang xé một cái túi giấy to tướng màu cam in logo Hermès, lôi từ bên trong ra nào khăn bông, cốc, dép lê, áo ngủ, đĩa... vừa mua được. Hắn ngoái cổ lại nói với tôi và Giản Khê: “Lúc biết nhà mới nằm đối diện với Plaza 66, tôi bỗng thấy ngại chuyển đồ lắm.” Tôi nghe tiếng Giản Khê hừ một tiếng lạnh lùng.

Còn ngồi đối diện với ba bọn họ là Đường Uyển Như mặc chiếc áo ngủ màu hồng nhàu nhĩ, đầu quấn một cái khăn bông màu xanh lục to đùng, chân mang một đôi dép bông màu lông gà con, cái quần ngủ màu xanh đen lộ ra phía dưới áo ngủ. Nó đang đắp cái mặt nạ ướt rượt, môi cứng đờ mấp máy chào tôi: “Lâm Tiêu, dậy rồi hả?” Tôi cứng nhắc gật đầu, cố kiềm chế để không nói với nó, bây giờ nó đang trông cực kỳ giống một món gốm sứ thời cổ đại vừa đội đất chui lên.

Tôi nhìn gian phòng bày biện sắp xếp không một chút khác biệt với gian phòng khách sang trọng ở nhà Cố Ly, yếu ớt hỏi: “Tớ đi ngủ từ lúc nào vậy?”

Cố Ly uống hồng trà, không buồn ngẩng đầu bảo tôi: “Năm 1997.”

https://thuviensach.vn

“Nếu em ngủ đến tận triển lãm EXPO 2010 mà vẫn chưa dậy, thì bọn anh phải chuẩn bị đưa em vào viện bảo tàng, cho vào trong tủ kính trưng bày cho bạn bè quốc tế xem đấy.” Cố Nguyên ốt nhẹ mái tóc Cố Ly, ôn hòa bổ sung.

Giản Khê bước lại ôm tôi, xoa xoa đầu tôi, thương xót nói: “Thôi thôi, hai chúng mình không phải đối thủ...”

Tôi buồn bã ngồi xuống sofa, mới phát hiện họ không chỉ đơn giản là uống trà, trên mặt bàn trà thủy tinh trước mặt họ bày đầy các loại báo tài chính, kế hoạch dự án, biểu đồ đầu tư, hồ sơ nhân sự công ty... Nếu như không phải mấy người bọn họ đều đang trầm tư như thể đang ở Paris dùng bữa trà chiều lúc ba giờ, chắc tôi đã nghĩ họ đang mở cuộc họp hội đồng ở đây rồi.

“Các cậu vứt một đống ở đây, làm tớ cứ tưởng các cậu đang bàn công việc cơ đấy.” Tôi day day vào huyệt thái dương, đưa ánh mắt khỏi đống tài liệu mà tôi không có hứng thú nhìn.

“Bọn tớ đang họp thật đấy.” Cố Ly ngẩng đầu, trả lời tôi bằng giọng rất nghiêm túc.

“… Thế các cậu đang bàn vấn đề gì? Thành lập công ty ‘Chúng tôi ghê gớm nhất’ chăng?” Tôi cầm lấy một chiếc cốc Hermès trên bàn trà, tự mình rót lấy hồng trà của Cố Ly. Tuy thực hiện thì rất thoải mái tự nhiên, nhưng trong lòng tôi lúc ấy vẫn đang đề phòng Cố Ly lao vào cấu xé mình.

“Bọn anh đang thảo luận, làm thế nào mới giữ được công ty của gia đình Cố Ly không bị người khác dùng thủ đoạn bất chính thôn tính.” Cố Nguyên tựa nghiêng người trên sofa nhìn tôi.

“Hơn nữa còn bị cấp trên của cậu, Cung Minh, cái gã nhìn mặt như phải cho vào lò vi sóng hâm lên ấy thôn tính, điều đó cũng đồng nghĩa với việc tập đoàn Thịnh Cổ sắp trở thành bộ đội hậu cần của M.E đến nơi rồi.” Neil

https://thuviensach.vn

vừa ngắm nghía một món đồ màu trắng nhìn có vẻ là một cái khuy của khăn bông, vừa giải thích thêm.

“Nhưng chúng tớ thảo luận tới bây giờ mà vẫn chưa có bất kỳ tiến triển nào thực tế cả, bởi vì, ông bố vĩ đại của tớ đã đem 20% cổ phần công ty ột kẻ tăm tích mù mịt, một kẻ tên là ngài ‘dẫu chết cũng không tìm ra’, hoặc là tiểu thư ‘có quỷ mới biết là ai’.” Cố Ly trợn mắt uống hồng trà.

“Tớ thấy hơi chóng mặt.” Tôi ngả gục người trên sofa, đầu óc quay cuồng bởi đoạn đối thoại trôi chảy bắn ra như súng liên thanh của ba bọn họ.

“Tớ thì chóng mặt từ lâu rồi. Tớ ngồi đây cả một tiếng đồng hồ, về cơ bản chẳng hiểu họ đang nói gì. Tớ cảm thấy có lẽ mình là người nước ngoài.” Đường Uyển Như đứng lên, tay day huyệt thái dương, mệt mỏi rời khỏi phòng khách, đi vào phòng tắm rửa mặt nạ.

Sự thực là, trong khoảng thời gian tôi ngủ mê mệt, Cố Ly, Cố Nguyên và Neil hoàn toàn không ngơi nghỉ.

Cố Ly tóm lấy Neil, nói: “Em ơi, chị biết em học luật ở Mỹ, trong trận chiến này, em phải làm luật sư cho chị.”

“Cảm ơn chị, em có thể giới thiệu cho chị một người học ngành luật sư thương mại, chị tha cho em đi. Nếu chị và Cố Nguyên muốn tiến hành chứng thực tài sản trước hôn nhân, thì em còn có thể cung cấp dịch vụ luật sư miễn phí.”

“Đúng nhỉ, tình nghĩa chị em bấy nhiêu năm nay của chúng ta chỉ thế thôi sao, có thể tư vấn pháp luật miễn phí cho việc chứng thực tài sản trước hôn nhân của chị, nhưng lại làm sau khi công ty của chị bị người ta cướp mất, rồi thì chìa ra một tên luật sư lạ hoắc chả biết từ đâu đến. Sao em không thể hồi đáp lại một chút tình cảm yêu thương bao nhiêu năm nay chị dành cho em nhỉ?”

https://thuviensach.vn

“Lily! Sự khác biệt giữa em và luật sư chuyên nghiệp chính là ở chỗ em hiểu biết rất nông cạn đối với lĩnh vực này, những kiến thức pháp luật về vấn đề mua lại sáp nhập doanh nghiệp mà em có chỉ nằm trong giáo trình và cũng chỉ phù hợp với môi trường kinh doanh nước Mỹ. Còn luật sư chuyên nghiệp, họ dựa vào nó là có thể mua nhà, mua xe, cho con cái đi học ở Thượng Hải, đồng thời tiếp tục để con họ trở thành một thế hệ luật sư răng thưa miệng nhọn sắc sảo mới, OK? Đối thủ xử lý em sẽ chẳng khác nào Người Nhện xử lý một em bé mới biết bò.”

Neil xòe tay, nói: “I still love you, Lily.”

Cố Ly nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, nói: “Được rồi. Nhưng ít ra em có thể xử lý vấn đề liên quan đến di sản của bố chị chứ? Em đã thi được bằng luật sư rồi chứ... À, tốt quá, em có thể làm rõ những thứ rối rắm phức tạp trong tài sản để lại của bố chị không?”

Neil gõ gõ lên đầu, rồi gật đầu một cách đau khổ.

Cố Ly hiển nhiên rất hài lòng, nhưng nó lập tức bổ sung thêm: “Ban nãy em vừa bảo miễn phí offer chứng thực tài khoản trước hôn nhân cho chị, vẫn có hiệu lực đấy chứ?”

Neil nhìn khuôn mặt sa sầm của Cố Nguyên, rồi gật đầu một cách đau khổ hơn nữa: “Vẫn có hiệu lực...”

Sau khi giao việc cho Neil xong, Cố Ly quay đầu lại, đối diện với Cố Nguyên...

“OK.” Cố Nguyên không đợi Cố Ly mở miệng đã giơ tay đầu hàng.

Đối với một sinh viên giỏi khoa Tài chính tiền tệ quốc tế như Cố Nguyên, đó là một bài toán thôn tính quá mức đơn giản: “Tập đoàn Constanly cảm thấy tập đoàn Thịnh Cổ có tiềm năng phát triển, đồng thời xét trên phương diện nào đó, nguồn tài nguyên rừng, nguồn giấy và vật liệu

https://thuviensach.vn

in ấn mà Thịnh Cổ nắm giữ có thể cung cấp và trở thành hậu thuẫn vững chắc cho Constanly mở rộng, tiến quân vào thị trường xuất bản và truyền thông, ví dụ như tạp chí M.E từ trước tới nay vẫn phải đối mặt với chi phí giấy và in rất cao. Hơn nữa, trong lúc Cố Diên Thịnh đột ngột qua đời, nhân viên trong Thịnh Cổ đều hoang mang lo lắng, nhân thời cơ này tiến hành mua lại, những người không có họ hàng gì với nhà họ Cố đương nhiên đồng ý bán đi số cổ phần mình nắm giữ, ôm bọc tiền to sung sướng tháo chạy. Huống hồ ai cũng cho rằng, cái con bé tóc vàng hoe Cố Ly có thể khiến Thịnh Cổ bị nợ nần hơn cả trước kia. Chẳng thà lập tức rút lui, còn hơn nhìn tiền bạc của mình ngày một co hẹp."

Nhưng những điều đó Cố Ly cũng đều hiểu, "Học bổng em giành được không kém gì anh."

Có điều, đối với sự việc này, Cố Ly không thể hoàn toàn đứng trên góc độ khách quan để nhìn nhận vấn đề.

Xét trên một ý nghĩa nào đó, sự khởi đầu phát triển của tập đoàn Thịnh Cổ hoàn toàn là một công ty của gia đình. Chỉ là đến thời kỳ sau, mới có ngày càng nhiều người hợp tác, không ngừng mở rộng, phát triển hùng mạnh. Nhưng về bản chất, Cố Ly hoàn toàn coi công ty này là một bộ phận của nhà họ Cố. Vì vậy, trong đầu nó, cục diện ngày hôm nay không thể đơn giản là chuyện "một công ty này mua lại một công ty khác", mà là "một công ty đã thôn tính nhà tôi".

Bởi thế, Cố Ly bị Cố Nguyên chọc phát tức, nó đứng dậy khỏi sofa, hít một hơi dài, cố gắng điều chỉnh giọng nói mình có vẻ trấn tĩnh và bình thản: "Hãy nghe đây, Cố Nguyên, em mời anh đến, rồi nghiêm túc ngồi đây cùng anh và Neil thảo luận sự việc này, là để bàn 'làm thế nào mới có thể tránh khỏi bị Constanly mua lại', chứ không phải mời anh đến thảo luận 'vì sao chúng ta không để cho Constanly mua lại', em nói đã rõ chưa?"

https://thuviensach.vn

“Rõ rồi.” Cố Nguyên nhún vai với Neil. Hiển nhiên, anh vừa mới làm lành lại với Cố Ly, nên không hề muốn lại nổ ra một trận đại chiến thế giới nữa.

“OK.” Cố Ly ngồi xuống, khôi phục vẻ mặt như màn hình máy tính của nó, “Vậy chúng ta nên làm thế nào?”

Cố Nguyên hít một hơi, hiển nhiên, anh cũng rất đau đầu với vấn đề này. Neil gật gật đầu với anh, vẻ mặt như muốn nói “giờ thì anh biết thế nào là đau khổ rồi chứ”, nói: “Hey man, join the club.”

“Hay là, em có thể đưa ra một cái giá cao hơn, ra tay trước Cung Minh đi thu mua lại số cổ phần của những thành viên cấp cao trong công ty, nếu như thị giá tốt hơn, thậm chí là giá ngang bằng, anh tin rằng mọi người trong công ty đều sẽ sẵn lòng ưu ái em hơn.” Cố Nguyên vừa lật tài liệu đặt trên bàn trà, vừa nói.

“Một ý kiến tuyệt vời làm sao, sao em lại không nghĩ ra nhỉ. Chỉ có điều cưng à, trước khi tiến hành kế hoạch trí tuệ ‘người ta mua tôi cũng mua’, em chỉ đưa ra một vấn đề nho nhỏ, hết sức nho nhỏ rằng, chúng ta đào đâu ra ngần ấy tiền để thi thố cùng Constanly xem kẻ nào giàu có hơn? À phải rồi, xin lỗi, em còn một nghi vấn cũng hết sức nhỏ nhoi nữa là, chúng ta làm cách nào biết được Cung Minh chuẩn bị đưa ra cái giá nào để mua lại? Đưa ra cái giá trên trời sao? Chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ!” Cố Ly vừa cất lời đã bắt đầu trợn mắt lên, cho đến khi nói hết từ cuối cùng, hai con ngươi của nó mới từ từ hạ xuống.

Cố Nguyên căng hết cơ mặt, lồng ngực phập phồng thở mạnh, quay đầu nói với Neil: “Nếu có một ngày cậu định ra tay đánh chị cậu, thì I am on your side.”

“Hai người đừng có ngông cuồng, cũng không nhìn xem ngồi đối diện với hai người là ai đi, nói đến đánh nhau, hứ, nếu chỉ có hai người thì...” Cố

https://thuviensach.vn

Ly liếc nhìn về phía Đường Uyển Như, ung dung chế giễu bọn họ.

“Hoặc là! Hoặc là!” Nụ cười giễu cợt trên môi Cố Ly chợt biến mất, nét mặt bỗng xúc động như thể nhìn thấy Warren Buffett người thật đứng đó, nó phấn khích vẽ lên không trung, “tôi có thể đánh bóng lại báo cáo tài chính của tập đoàn Thịnh Cổ, nâng khống giá trị thị trường của Thịnh Cổ lên cao gấp mười lần, như vậy lúc Constanly mua vào, sẽ phát hiện ra một vấn đề rất lớn so với dự tính của họ. Hãy tin tôi, tôi tuyệt đối có thể biến cái báo cáo tài chính này thành một tác phẩm nghệ thuật!” Sau khi dứt lời, Cố Ly ngồi ngả về phía sau, dựa vào sofa, chờ đợi sự tán thưởng của Cố Nguyên và Neil.

“Oh!!

Oh!!” Neil bắt chước luôn động tác và ngữ điệu của Cố Ly, như thể vừa được nhìn Beckham khỏa thân, thánh thót trả lời Cố Ly: “Hoặc là em có thể trực tiếp dẫn chị vào nhà tù nữ giới Tùng Giang dạo chơi, tham quan một tí phong cảnh mỹ lệ ở đó, nhân tiện sống luôn ở đó mười tám năm nhé, have a good holiday!”

Vẻ kích động trên mặt Cố Ly phút chốc vụt tắt. “I hate you, Neil.” Nó nheo mắt nhìn oán hận.

“Me too.” Neil cúi đầu nghiền ngẫm cái cốc Hermès của mình.

“Cho dù là em sắp chết khát đến nơi, anh cũng sẽ không đề nghị em uống một chai giấm. Em báo khống giá trị thị trường lên gấp mười lần, dẫu có chặn đứng được tập đoàn Constanly, vậy em kiếm đâu ra tiền để ăn nói với các cổ đông hiện hữu khác?” Cố Nguyên bất giác ngồi nhích sang phía Neil.

Trên ghế sofa hiển nhiên lộ ra một cuộc chiến gồm hai phái.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 13B

Cố Ly một bên, hai chàng đẹp trai một bên.

Sau mười phút trầm mặc, Cố Ly lại tươi tỉnh long lanh lên lần nữa. Lần này, nó không kích động, mà đổi sang dáng vẻ vừa bần tiện vừa tao nhã vốn rất quen thuộc với chúng tôi, nói chậm rãi: “Hoặc là, hoặc là, chúng ta có thể đi đêm tìm một người trong nội bộ của Cung Minh, hỏi rõ xem offer gã ta định trả cho ban lãnh đạo Thịnh Cổ là bao nhiêu, sau đó, chúng ta sẽ dùng giá đó lập tức ra tay mua lại hết cổ phần phân tán bên ngoài. Bởi vì, dù sao bây giờ ngoại trừ sổ cổ phần trong tay Cung Minh và số cổ phần nhà chúng ta nắm giữ ra, cổ phần phân tán riêng lẻ không nhiều, do đó, số tiền đó cũng sẽ không quá lớn, chúng ta có thể dùng số cổ phần của tôi và mẹ tôi làm thế chấp, đi vay tiền ngân hàng, sau đó hoàn trả hết một lần.” Cố Ly nói đến đây, ngừng lại nhấp một ngụm trà, đưa ánh mắt toan tính về phía hai chàng đẹp trai: “How about that?”

Cố Nguyên lập tức tập trung tinh thần, tươi tỉnh gia nhập trận tuyến của Cố Ly, lại còn giả vờ ra vẻ nghi hoặc: “Ôi chao, chúng ta tìm đâu ra một người hiểu về Cung Minh giống như Kitty, hằng ngày hằng giờ tiếp xúc với Cung Minh đây?”

Cố Ly liền nhập vai tấu hài cùng anh, đắc ý nói: “Ôi chao, tôi cảm thấy người đó đang ở trong nhà chúng ta.” Lời nó vừa dứt, Đường Uyển Như từ nãy vẫn ở trong trạng thái giả chết đột ngột tỉnh lại: “Cố Ly, cậu không nhầm chứ? Người cậu nói chắc không phải tớ chứ? Cậu muốn tớ đi đối phó với Cung Minh à?” Lúc nó đưa tay ôm ngực, nét mặt pha trộn giữa nụ cười

https://thuviensach.vn

dâm đãng và vẻ mếu máo đau khổ, không biết nó đang sợ hãi hay hào hứng - nhưng ít ra nhìn có vẻ giống vế sau hơn.

Cố Ly duyên dáng xua tay: “Honey, hẳn nhiên không phải nói cậu, đợi ngày nào tớ muốn giết hắn ta, lúc đó sẽ tìm cậu.”

Đường Uyển Như sững người, hiển nhiên là chưa hiểu ra.

Cố Nguyên và Neil đều ôm mặt cố nhịn cười.

Đúng lúc Cố Ly đang đắc ý, Neil đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ngẩng đầu hỏi: “À đúng rồi, lỡ may số 20% cổ phần mất tăm tích kia lại rơi vào tay Cung Minh thì sao? Vậy thì phải làm thế nào?”

Cố Ly trừng mắt nói: “Đúng thế, nếu vậy thì quá đen đủi rồi, người tình của cha tôi, mẹ đẻ của tôi, lại chính là Cung Minh, thế này thì biết làm thế nào!”

Neil rõ ràng đã bị chẹn họng, một lát sau, hắn nói: “I hate you.”

“Me too.” Cố Ly duỗi thẳng lưng dựa vào sofa.

Cuối cùng, sau khi chỉ còn mình tôi ngồi lại, tôi lập tức đối mặt vời một tình cảnh tồi tệ khiến đầu óc quay cuồng.

Trước tiên, Cố Ly nhẹ nhàng sáp đến ngồi xuống cạnh tôi, cầm bình trà rót cho tôi một tách hồng trà đầy ắp, sau đó nó thì thầm: “Lâm Tiêu, tớ cảm thấy da cậu ngày càng đẹp hơn đấy, rất đàn hồi. Mà này, trên người cậu có một hương thơm...” Tôi ngẩng đầu cắt đứt đoạn văn trữ tình mê li của nó: “Cố Tiểu Ly, bạn trai tôi đang ở đây, làm ơn đeo kính vào rồi hãy lần mò có được không hả.” Nói xong, tôi giật lấy tách hồng trà trên tay nó.

Cố Ly trợn mắt, thua cuộc rút lui, ngay sau đó đổi cho Neil bước lại gần tôi, ngồi xuống, đưa tay quàng vai tôi: “Tối nay bọn mình cùng ngủ đi, có

https://thuviensach.vn

bao nhiêu tâm sự muốn nói cùng chị, chị yêu ơi.” Nói xong hắn ta đưa cặp mắt sâu thẳm của dòng máu lai nhìn hút vào tôi (tôi có thể nghe thấy rõ ràng tiếng “ối trời” phát ra từ miệng ản Khê ngồi đằng sau). Tôi cũng trả lời Neil một cách thân tình: “Nếu tối nay ản Khê không ở lại đây, thì mình sẽ chuyện trò đêm, chia nhau ánh nến.”

Neil quay đầu nhìn về phía Cố Ly hỏi: “Ý câu ấy là gì? Chia nhau ánh nến là cái gì? Tiếng lóng của các chị à? Như thế là từ chối hay là đồng ý?”

Cố Nguyên chán nản lôi tuột Neil trở lại, rồi anh bước đến ngồi xuống cạnh tôi, còn chưa đợi anh mở miệng gợi lại ân tình cũ, tôi đã cắt ngang luôn, Cố Ly và Neil ngồi phía sau cùng lúc cất tiếng cười chế giễu. Trên mặt Cố Nguyên viết rõ ràng hai chữ “thất bại”.

Tôi đứng dậy, tay chống nạnh (về sau tôi mới ý thức được động tác này trông chẳng mỹ quan chút nào, nhưng khi ản Khê buột ra tiếng thở dài sau lưng, tôi không hề chú ý đến điểm đó), liếc mắt nhìn ba người bọn họ: “Nói đi, các cậu cần gì? Ngoại trừ thân thể của tôi ra, tôi có thể cho các cậu hết.”

Cố Ly khe khẽ bước tới, nắm lấy tay tôi, nói: “Lâm Tiêu, việc này, thực ra cũng rất đơn giản...”

Ba phút sau, tôi giương khuôn mặt khổ sở, nhìn ba con sói đuôi dài ăn mặc chỉnh tề trước mặt mình, nói với chúng: “Tôi giao nộp thân thể có được không?”

“Nếu cậu không đồng ý,” Cố Ly cười tủm tỉm nói, “tớ sẽ kể với thầy giáo bài luận văn phân tích văn học cổ điển châu u đó là do tớ giúp cậu mua của một sinh viên khóa trước, ngoài ra, tớ sẽ giết Đường Uyển Như nữa.”

Cả một đêm ác mộng.

Trong giấc mơ, tôi bị ba con chồn hôi lôi vào một cái hang ở phía sau một quả đồi nhỏ, đầu tiên, chúng lần lượt khen ngợi thân hình tôi, khuôn

https://thuviensach.vn

mặt tôi, mái tóc tôi, đúng vào lúc tôi đang dương dương đắc ý thì chúng lần lượt thay nhau cưỡng hiếp tôi.

Ba đứa bọn chúng còn chụp ảnh tôi lõa thể, đe dọa tôi, bắt tôi đi ăn trộm củi nhà hàng xóm, đồng thời dọa nếu tôi không đi chúng sẽ cắn chết con vật cưng của tôi, con chim cút tên là "Như Như". Nhưng, có cắn chết Như Như tôi cũng không đau lòng lắm, điều tôi lo sợ là nếu những bức ảnh khỏa thân bị lan truyền ra ngoài, tôi sẽ không biết giấu mặt vào đâu được.

Thế là, cả một đêm tôi vô cùng buồn bã.

Sáng hôm sau, tôi vác đôi mắt thâm quầng vì ác mộng đến trước bàn ăn, cùng ăn sáng với bọn họ.

Tôi nhìn Cố Ly, Cố Nguyên âu yếm nhau trước bàn ăn, chàng bón cho nàng một miếng bánh mì yến mạch, nàng đưa cốc cho chàng uống ngụm sữa, vậy là chỗ cơm tối hôm qua chỉ chực ọe ra khỏi họng. Tôi đá chân Cố Ly dưới gầm bàn, hỏi nó: "Hai bọn cậu sao lại dàn hòa rồi? Trước đây thì làm ầm ĩ long trời lở đất, hận nhau chỉ muốn nhét đứa kia xuống máy nện nền đường hoặc đẩy ngã từ trên nóc Kim Mậu xuống, bây giờ sao bỗng nhiên lại tốt đẹp như trong truyện cổ Andersen vậy?"

Cố Ly cười bí hiểm với tôi: "Lâm Tiêu, cậu muốn biết vì sao không? Bởi vì Cố Nguyên đồng ý..."

Cố Ly chưa kịp nói hết, Cố Nguyên đã lập tức bịt mồm nó lại: "Oh, shut up!" Nhưng dù có đang bị bịt mồm, Cố Ly vẫn sung sướng đánh mắt ra hiệu cho tôi.

"Ôi chao!! Cố Nguyên, không phải anh đã đồng ý..." Tôi đưa hai tay ôm lấy mắt thốt lên.

"Oh, shut up bitches!" Cố Nguyên sa sầm mặt mũi.

https://thuviensach.vn

Nhưng sự sung sướng của tôi chỉ duy trì được một hai phút, sau đó đã bị nỗi lo lắng kéo đến thay thế.

Tôi đang nghĩ sau vài tiếng đồng hồ nữa, mình liệu có bị bảo vệ của tạp chí M.E bắn chết tại chỗ không?

“Nếu sau giờ làm việc tớ không quay về, cũng không gọi điện thoại, thì hãy nhớ xem ngăn kéo của tớ, trong đó có bản di chúc, trên đó ghi rất rõ ràng: Nếu tôi chết, hung thủ là Cố Ly. PS. Tôi yêu ản Khê.” Trước khi ra khỏi cửa, tôi nghiến răng nói lại với bọn họ.

Lúc vừa cắn bánh mì vừa đẩy cửa mở ra, tôi còn hằn học nói với mấy đứa đang ngồi quanh bàn ăn: “Tạm biệt! Lũ chồn hôi!”

Cố Ly, Cố Nguyên và Neil đều không ngẩng đầu lên, cũng không ai đáp lại, lát sau, Cố Ly vẫn cúi đầu, nói với Đường Uyển Như: “Lâm Tiêu bảo cậu đấy.”

Đường Uyển Như vụt ngẩng đầu, khuôn mặt lộ vẻ kinh hãi.

Tôi thất bại hoàn toàn, đóng cửa bỏ đi.

Tâm trạng đó đeo đẳng tới tận lúc tôi lên taxi, người tài xế hỏi tôi: “Cô không định cướp taxi đấy chứ?”

Tâm trạng lo lắng bồn chồn đó vẫn đeo đẳng tới tận khi tôi giúp Cung Minh khuấy ly cà phê có sắc xanh lục kỳ dị mà anh ta vừa mang về từ Nhật Bản. Tôi cảm thấy trong lồng ngực mình có một con chuột bạch đang chạy đi chạy lại, tất nhiên, con chuột bạch này họ Cố, lại còn có cái đuôi gắn mác Gucci, hàm răng nhọn và móng vuốt của nó khiến tôi vô cùng mệt mỏi.

Tôi run rẩy bưng tách cà phê, thần sắc hoảng hốt và căng thẳng mở cánh cửa lớn phòng làm việc của Cung Minh, kết quả là bên trong có một khuôn

https://thuviensach.vn

mặt tươi cười rất đẹp trai và xa lạ tôi chưa từng gặp bao giờ, quay lại nhìn tôi nói: “Xin chào.”

Tôi vội vã liên tục nói xin lỗi mình nhầm phòng rồi đóng cửa đi ra. Thần kinh đã loạn cả lên đến mức khiến tôi vào nhầm phòng, cứ để thế này thì không được, sau khi dằn vặt một hồi, tôi định sẽ đi thẳng tới trước mặt Cung Minh, bảo anh ta để tôi lau dọn bàn làm việc một lúc.

Lúc tôi đóng cửa định đi ra chỗ khác, chợt nhìn lên thấy Kitty đứng đối diện đang nhìn tôi đầy vẻ nghi ngại, tôi quay đầu lại ngước nhìn thấy rõ ràng hai chữ “Cung Minh” trên cửa.

Tôi giật thót mình.

Khi tôi run rẩy mở cửa ra một lần nữa, ngồi sau bàn làm việc vẫn là khuôn mặt tươi tắn đẹp đến mức tựa như ảo giác, Cung Minh hơi nhếch khóe môi, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp như trong quảng cáo, tươi cười với tôi, bên khóe miệng còn có một lúm đồng tiền xinh xinh. Cặp mắt dài của anh ta hơi nheo lại, hàng lông mi dài lấp lánh ánh nắng vàng rọi từ ngoài cửa sổ vào, anh ta cất giọng nói ấm áp như ánh dương buổi chiều mùa thu: “Hôm nay trông khí sắc cô có vẻ rất tốt nhỉ?”

Tôi đặt cà phê xuống, không nói năng gì quay người đi ra.

Tôi vừa day huyệt thái dương, vừa hỏi Kitty: “Chị có thuốc không? Em thấy ốm quá.”

Kitty đứng dậy, cầm một tập hồ sơ đi vào phòng Cung Minh, lúc ngang qua bàn làm việc của tôi, liền vứt ột lọ thuốc, tôi cầm lên xem, vitamin C. Tôi cảm ơn chị ta. Cung Minh vừa thấy Kitty bước vào, sắc mặt đầy vẻ bực bội trách móc.

“Tôi thực sự phải làm thế này sao? Nịnh bợ trợ lý của mình? ‘Hôm nay trông khí sắc cô có vẻ rất tốt nhỉ’, Thank God! Nhìn tôi còn hiền hòa thân

https://thuviensach.vn

thiện hơn cả nhân viên cửa hàng gà nướng KFC.” Lúc Cung Minh bắt chước giọng điệu ngọt ngào dịu dàng như ánh tịch dương ban nãy, anh ta không nhịn nổi cảm giác buồn nôn, “Acid dạ dày tôi sắp dâng đầy lên đây này.”

“Anh vất vả quá!” Kitty lộ vẻ mặt khổ sở đồng cảm, cúi người hai tay đưa đến một cốc nước màu đen, “Đây là thuốc dạ dày anh bảo em chuẩn bị ạ.”

Cung Minh không buồn liếc mắt, đón lấy, chau mày uống liền một hơi.

“Mong anh tiếp tục cố gắng ạ.” Kitty vẫn khom lưng cúi đầu.

Cung Minh tiện tay đặt cái cốc rỗng lên mặt bàn, hít một hơi sâu, trợn mắt, đi ra phía cửa, trước khi đẩy cửa, anh đưa tay lên ngực làm dấu thánh giá.

Vậy là, trong cả ngày đó, thế giới này đã thực sự điên đảo lộn tùng phèo.

Lần thứ nhất, Cung Minh ra khỏi phòng làm việc, tôi cười ngọt ngào, một tay anh ta đút trong túi quần, một tay cầm tách cà phê, vừa dịu dàng vừa anh tuấn, anh nói với tôi: “Mệt rồi thì nghỉ một chút đi. Sofa trong phòng tôi có thể dùng đấy.” Hàng lông mày đen rậm của anh ta như hai lưỡi dao nhỏ, trông thật điển trai.

Lần thứ hai, Cung Minh đi ra, xem xong bản sắp xếp công việc cho tháng sau của anh ta mà Kitty vừa nộp, liền vỗ nhẹ lên vai tôi, sau đó đặt một tách cà phê xuống trước mặt tôi, “Đây là loại tôi mang từ Nhật về đấy, nghe nói mùi vị rất đặc biệt. Thử dùng xem.” Tôi ngẩng đầu nhìn lúm đồng tiền của anh ta khảm trên khuôn mặt thanh tú không tì vết.

…

https://thuviensach.vn

Đến lúc anh ta bước ra lần thứ bảy, hỏi tôi có muốn cùng đi ăn tối không, tôi thực không thể nhẫn nhịn thêm nữa. Tôi ôm trán, nói với Cung Minh: “Ngài Cung Minh, ngài muốn tôi làm gì, thì cứ nói, tôi nhất định sẽ làm được.”

Khi tôi nói dứt câu đó, cả thế giới liền khôi phục lại vẻ bình thường trong chớp mắt.

Khuôn mặt của Cung Minh lập tức được phủ lên một lớp băng của Bắc Cực, anh ta lạnh lùng xoay người nói với Kitty: “Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tiếp sau phải làm gì thì cô bảo cô ta đi.” Sau đó anh ta đi thẳng vào phòng riêng không một lần ngoái đầu lại. Ba giây sau, anh đẩy cửa, chau mày nói với Kitty một cách khổ sở: “Pha cho tôi một cốc thuốc dạ dày nữa.”

Và mười phút sau, tôi ngồi trên ghế của mình, đờ đẫn nhìn chằm chằm vào chiếc kéo trước mặt. ờ đây, tôi phải đứng trước hai sự lựa chọn: một là giúp Cung Minh đánh vào nội bộ đội ngũ của Cố Ly, làm một tên phản gián; còn lựa chọn kia là, nắm lấy mũi kéo này mà đâm vào họng cho xong.

Sau khi hết giờ làm, nhân viên M.E lục tục ra về, tôi ngồi trước bàn, vừa thu dọn đồ đạc, vừa cố nghĩ một cách tuyệt vọng xem mình nên dứt khoát thế nào. Uống thuốc ngủ thì thường quá, nhỡ đâu bị cứu sống lại, thì sẽ phải chịu giày vò lần thứ hai. Nhảy lầu chết thì không được đẹp cho lắm, tay chân bị gãy lìa, mình đã sống cuộc đời thất bại thế này, chí ít chết phải được toàn thây chứ! Cắt cổ tay cũng không được, cứ nhìn thấy máu là lại buồn nôn, chết giữa một đống nôn ọe trông càng xấu xí, lại còn bốc mùi nữa chứ. Mở khí ga rất dễ khiến cả Cố Ly, Đường Uyển Như và Neil cùng chết chung, tôi không muốn xuống dưới đó rồi vẫn bị mấy con chồn hôi đó ăn hiếp.

Nghĩ ngợi mãi, cuối cùng tôi vẫn tuyệt vọng, thấy chỉ còn cách quay về cầu cứu Đường Uyển Như, xem nó có thể ra tay ột nhát dao, hạ xuống đúng

https://thuviensach.vn

chỗ động mạch cảnh ở cổ, để tôi lập tức đi đời.

Lúc tôi nhét di động vào túi xách, đẩy ghế chuẩn bị đứng lên, liền nhìn thấy Sùng Quang mặc một bộ quần áo gió mỏng màu xám bước vào phòng làm việc, gương mặt tiều tụy dường như bao phủ một lớp mây đen nặng trĩu.

Tôi rất kinh ngạc, sao lại gặp anh ta ở đây nhỉ, nói thực là trước đây tháng nào chúng tôi cũng chỉ muốn lôi cổ bằng được anh ta ra đây, hôm nay đúng là ôm cây mà đợi được thỏ thật, thực khó mà chấp nhận nổi. Mặc dù vậy, do đã trải qua một ngày cả thế giới điên đảo, tôi như thể đã nhìn thấu cõi hồng trần, cảm ngộ được rằng dù bất kỳ sự việc nào có xảy đến cũng đều không có gì kỳ lạ cả. Dẫu Sùng Quang có bước đến trao cho tôi một tờ thiếp cưới, nói rằng anh ta sắp cưới Đường Uyển Như, tôi cũng sẽ không lấy gì làm ngạc nhiên.

Nhưng, hiển nhiên tôi đánh giá quá cao khả năng chịu đựng của mình.

Sùng Quang sa sầm mặt, bước đến phía trước tôi hỏi: “Cung Minh đâu?”

Tôi giơ tay chỉ chỉ về phía phòng làm việc của Cung Minh.

Sùng Quang ôm lấy chồng sách cùng đống giấy photo chất cao ngất trên bàn của tôi, sau đó bước về phía cửa phòng Cung Minh, anh càng bước càng nhanh, lúc đến trước cửa thì giơ chân đạp mạnh làm cửa mở toang, cùng lúc tôi hoảng hồn hét lên, anh vung tay quăng mạnh chồng sách và đám giấy photo đập thẳng vào người Cung Minh. “Mày không phải là người! Đ. mẹ mày!”

ấy tờ bay loẹt xoẹt rơi lả tả khắp nơi.

Dưới ống kính máy quay, căn phòng làm việc bỗng như cảnh một đám tang màu trắng với tiền giấy bay ngập lối.

https://thuviensach.vn

Kitty đứng một bên, không biết nên nói gì, cô thận trọng bước lên hai bước, định giữ Sùng Quang lại, kết quả bị Sùng Quang quay lại tóm lấy cổ áo ném thẳng ra cửa, “Cút!”

Tôi nhìn Kitty sợ hãi đến mức sắp bất tỉnh đến nơi, đầu óc trong thoáng chốc cũng như bị ngừng lại.

Trong phòng làm việc, Sùng Quang quay người, lại giơ chân lên đạp mạnh đóng sập cửa.

Tôi và Kitty bị cách ly bên ngoài, bối rối không biết làm gì, bên kia bức tường im lặng như một ngôi mộ, nhưng chúng tôi đều biết, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ ra một tiếng bom rung trời, khiến tất cả tan xương nát thịt.

Tôi tóm chặt tay Kitty, toàn thân không chịu nổi khẽ run lên.

Cố Ly đỗ xe trước cửa ngõ, đi vào bên trong tìm hồi lâu mới thấy nhà Nam Tương.

Nói thực, từ sau khi nhà Nam Tương chuyển về chỗ này cách đây chừng một năm rưỡi, nó chưa từng ghé thăm. Bởi vì hầu như ngày nào cũng gặp nhau ở trường, nên không có cơ hội đến tận nhà Nam Tương.

Nhưng nói vậy thì cũng không chính xác lắm. Kỳ thực, xét về mặt tâm lý, Cố Ly và Nam Tương khá gắn bó. Đối với Nam Tương, Cố Ly luôn có một cảm giác ngưỡng mộ và thương xót, nó khâm phục tài năng xuất sắc của Nam Tương, nhưng đồng thời cũng thở than cho cuộc sống đầy vết thương của bạn.

Sau buổi lễ sinh nhật hỗn loạn kinh khủng ấy, Nam Tương mất tăm mất dạng. Cố Ly chờ khá lâu, rốt cuộc quyết định hôm nay sẽ đến nhà tìm nó.

Cố Ly đẩy cửa nhà, thấy đang bỏ ngỏ. Nó do dự một lát, sau rốt cũng bước vào.

https://thuviensach.vn

Trong nhà tối tăm, tay nó lần mò trên tường khá lâu, cuối cùng rờ thấy một sợi dây điện, nó kéo giật xuống bật đèn.

Ánh đèn soi sáng quá nửa căn nhà. Chiếc giường nơi góc nhà vẫn chìm một nửa trong bóng tối.

Cố Ly đợi ắt mình quen với ánh sáng, mới phát hiện ra trên giường có một người đang nằm, không nhúc nhích.

Nó định gọi người đó dậy, "Nam Tương? Nam Tương?"

Gọi hai, ba lượt, người đó vẫn không động đậy. Lòng Cố Ly trỗi lên một cảm giác lạnh lẽo, tê dại, nó muốn bước đến nhưng đôi chân không sao nhấc lên được.

Khi Cố Ly run rẩy đến gần bên giường, nó đột nhiên hét lên, thân hình lùi lại phía sau làm đổ cả chiếc bàn, bát trà trên mặt bàn lật úp. Cố Ly ngồi trên nền đất, sau đó gập người bắt đầu nôn ọe.

Trong bóng tối trên giường, người đó vẫn mở mắt không nhúc nhích, nhìn đăm đăm.

Tôi run rẩy bưng cốc nước nóng, mặt trắng bệch, không cần soi gương cũng biết hiện giờ trông mình giống một con ma, bởi vì, rất đơn giản, Kitty trước mặt tôi chính là một chiếc gương sống, chỉ cần nhìn cô thảm hại thế nào, là sẽ biết mình thảm hại thế đó, à không, trông còn thê thảm hơn nhiều.

Tôi và Kitty chờ trong phòng uống trà của công ty, co ro trên chiếc sofa nhỏ, cứ nhìn nhau, không dám bỏ đi. Không ai biết hiện giờ sẽ ra sao, rất có thể khi chúng tôi bước ra cửa, bên ngoài không biết chừng đã la liệt đầy hố thiên thạch.

https://thuviensach.vn

Sau khi nghe Kitty kể về kế hoạch của Cung Minh, một hồi lâu tôi vẫn không nói được lời nào.

Trong kế hoạch của Cung Minh, bệnh ung thư của Sùng Quang đã trở thành một kho báu, và đối với kho báu này. Cung Minh sẽ tiến hành một loạt các hành động khai quật. Mở đầu bằng tổ chức họp báo, tiếp đó sẽ liên tục đăng tải trên tạp chí M.E "Nhật ký đồng hồ đếm ngược", và liên kết với quỹ từ thiện bệnh ung thư cùng tổ chức bán đấu giá từ thiện, cuối cùng sẽ xuất bản thành sách "Nhật ký cái chết", coi đó như là tác phẩm cuối cùng của Sùng Quang.

Tôi vừa nghe kế hoạch đó từ miệng Kitty, vừa cảm thấy lòng mình hụt hẫng, trôi tuột xuống dốc, như thể trên bề mặt Bắc Cực đột nhiên nứt ra một khe sâu hút nhìn không thấy đáy, và tôi cứ thế rơi thẳng vào bóng tối lạnh lẽo nơi sâu nhất. Mặc dù tôi biết rằng, đối với một người kinh doanh, kế hoạch của Cung Minh cực kỳ có giá trị và có ý nghĩa đối với thương hiệu, nhưng bên trong thâm tâm tôi vẫn bị nỗi thất vọng và đau buồn vây hãm, tâm trạng ấy cuối cùng biến thành nỗi sợ hãi lạnh buốt như mạt băng nén chặt vào tim. Tôi như bị mất đi tri giác, còn không biết hai giọt nước mắt của mình đã lăn xuống, cho đến khi Kitty đưa tay giúp tôi lau khô.

Tôi nhắm mắt lại, hoàn toàn không cảm nhận thấy Cung Minh, bấy giờ chỉ cách tôi chưa đầy mười chín mét. Thực ra có rất nhiều lúc tôi đã nghĩ, có lẽ anh ta chưa bao giờ tồn tại trên thế giới này. Anh ta không có tình cảm, không có nhược điểm, không có bạn bè, và Sùng Quang là người thân duy nhất của anh ta mà tôi biết. Tôi không cảm nhận được anh ta. Anh ta giống như cái hang tối đen, rộng lớn mà lạnh lẽo.

Nhưng tôi lại có thể cảm nhận thấy Sùng Quang cách tôi mười mấy mét, anh tựa hồ một đốm lửa yếu ớt xa xôi trong màn tối đen kịt, vẫn cháy lên một cách đáng thương, và sắp tắt. Ngọn lửa lúc cao lúc thấp, trông như hơi thở đau đớn của anh.

https://thuviensach.vn

Trong vũ trụ đen tối khổng lồ mà dàn trải, tiếng gió vi vút khóc cho nỗi đau của anh.

Mãi tới khi Cố Ly ngừng nôn ọe, móc điện thoại ra định gọi cho cảnh sát, người trên giường bỗng cất tiếng.

Trái tim co thắt bởi nỗi khiếp hãi của Cố Ly bỗng được thả lỏng, nó không kìm được ý muốn lên tiếng chửi mắng. Nó bước lại gần, nhìn rõ, người nằm trên giường chính là mẹ của Nam Tương.

“Cô tìm Nam Tương à,” giọng mẹ Nam Tương trầm đục nặng nề, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, lạnh lùng nói với Cố Ly, “nó không có nhà.”

Cố Ly quay người bỏ đi.

Lúc ra đến cửa, nó bị gọi giật lại. Mẹ Nam Tương chậm chạp khó nhọc ngồi dậy, khuôn mặt bà gầy teo tóp đến nỗi trông như phim âm bản, không một chút sắc máu. Bà hỏi Cố Ly: “Cô có tiền không? Hai ngày nay tôi chưa ăn cơm…” Cố Ly mở ví tiền, rút ra một xấp một trăm nhân dân tệ đặt lên mặt bàn, rồi quay người đi ra. Nó bước rất nhanh trên đôi giày cao gót trong con ngõ âm u. Lúc ra tới chỗ đậu xe, nó lấy trong xe ra một chai nước khoáng, hớp một ngụm lớn, súc miệng rất lâu mới nhổ ra vệ đường. Cố Ly cũng không rõ, vị tanh tởm lợm dội lên từ lồng ngực và cổ họng là từ đâu tới. Nó bóp trán, mở cửa xe ngồi vào. Xe lăn bánh.

Lúc tôi khoác túi bước khỏi tòa nhà văn phòng, thì bắt gặp Sùng Quang đang ngồi trên chiếc ghế sắt màu đen uốn hình hoa bên lề đường. Anh đã kéo mũ của chiếc áo khoác gió lên trùm kín đầu, để những người đi ngang qua khỏi nhận ra đòi xin chữ ký, cả góc đường này sẽ ngay lập tức biến thành một buổi gặp mặt người hâm mộ sách cỡ nhỏ.

Tôi bước tới đứng trước mặt anh. Mặt trời không biết đã hoàn toàn biến mất từ khi nào, chỉ để lại một vệt đỏ thê lương nơi chân trời. Tôi dang tay ôm lấy đầu anh, ôm chặt anh vào lòng. Khi áp người vào gần Sùng Quang,

https://thuviensach.vn

tôi mới nghe thấy những tiếng khóc nấc chậm rãi nhưng liên tục, khẽ phát ra trong cổ họng anh. Mái tóc đen óng của anh che phủ khuôn mặt trẻ trung đẹp như tượng thần, cũng che giấu luôn cả nỗi thất vọng to lớn của anh với thế giới này.

Tại một góc khuất cách chỗ chúng tôi ba ngọn đèn đường, ản Khê xách chiếc túi đựng loại táo tôi thích ăn vừa mua. Anh đứng dưới ngọn đèn, nhìn tôi và Sùng Quang. Một lát sau, anh ném túi táo vào thùng rác bên cạnh, chầm chậm quay người bước đi. Ánh đèn nhấp nháy vài cái, như thể sắp tắt, nhưng mấy giây sau, nó lại sáng bình thường. Cả con phố lớn sáng rực ánh đèn, sự phồn hoa làm con người ta cảm thấy hạnh phúc.

Bạn biết không, cuộc sống của chúng tôi là vậy đấy, cứ từng hồi từng hồi, một vở kịch vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Cho đến một ngày, chúng tôi sẽ biến thành tro bụi, sau tiếng nổ cuối cùng.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 14A

CHƯƠNG 14

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Lúc Cố Ly trợn mắt nói vọng ra ngoài cửa “next” một lần nữa, nó đã ý thức được, trong cả buổi sáng hôm nay, những lời lẽ chua cay khắc nghiệt nó nói ra còn nhiều hơn cả những lời xỉa xói dành cho Đường Uyển Như suốt thời đại học cộng lại, nhân đôi rồi bình phương lên.

Nó thực sự không hiểu nổi, vì sao trong cái thành phố đông dân thứ mười thế giới này, vẫn không thể tìm được một người có vẻ bình thường một chút làm trợ lý?

Trong cả một buổi sáng phỏng vấn tuyển dụng, có kẻ quái thai dẩu môi trả lời luôn “ối trời, mẹ tôi nói cái thứ đó gây ung thư đấy” khi Cố Ly hỏi cô ả hiểu biết thế nào đối với việc pha cà phê; một gã đàn ông râu quai nón, vừa ngồi xuống câu đầu tiên phát ra là “Chắc cô nên thay cái ghế khác nhỉ? Cái này còn cứng hơn cái thùng rác để ở lối vào thang máy đằng kia”; cũng có tay nghiên cứu sinh chỉ cái máy in bảo Cố Ly “Tôi không hiểu biết lắm về điều hòa”; cũng có cô dắt theo một con chó cảnh đến phỏng vấn, ăn mặc lập dị kiểu hậu 9X te tua như vừa chui ra khỏi máy hủy giấy, viền kẻ mắt to đậm như sắp rơi ra khỏi mí mắt, khắp người lòe xòe những dải bèo và ren dài ngắn dày mỏng khác nhau, chân còn đi một đôi tất dài bẩn thỉu kiểu Nhật Bản mười năm về trước, cô ta nhai kẹo cao su, chỉ con chó cảnh dưới chân hỏi Cố Ly: “Tôi có thể mang theo Yêu Nhiêu đi làm chứ? Chị biết không, nó giống như chính sinh mạng của tôi...” Cố Ly nhìn miệng cô ả,

https://thuviensach.vn

không thể tưởng tượng được một người đi phỏng vấn có thể nói ra những lời đó, “Tôi thật sự không thể tin nổi! Cô có thể đặt tên ột con chó là ‘Yêu Nhiêu’!” Tất nhiên, dưới ánh mắt muốn giết người trầm lặng của Cố Ly và trong phòng làm việc tĩnh lặng có thể nghe rõ tiếng một cái kim rơi, còn có cả một anh chàng đẹp trai ở học viện vũ đạo đã tự biểu diễn bài nhảy trong vòng bảy phút, tên anh ta là Karen (...).

Còn có một vài người hơi hơi bình thường khác, vừa ngồi xuống, câu hỏi đầu tiên là: “Lương tháng có thể trên hai mươi nghìn chứ? Chị biết không, tôi vừa nhảy việc từ ngân hàng Hoa Kỳ ra.” Hoặc là “Chân của tôi không khỏe lắm, công ty có thể cung cấp xe đưa đón không?” Cố Ly mỉm cười trả lời bọn họ: “Ồ, không đâu, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, chúng tôi không tuyển dụng giám đốc điều hành.” Lúc nghỉ giải lao, nó gọi điện thoại cho tôi, miêu tả tỉ mỉ và bắt chước y hệt mọi cử chỉ hành vi quái đản của đám quái thai ban sáng, tôi vừa nghe vừa bảo nó: “Cưng à, hay cậu ngay lập tức chạy đi đăng ký thi vào lớp diễn viên chuyên nghiệp ở trường điện ảnh đi, tớ thấy cậu cực kỳ thích hợp đấy, thậm chí có thể cùng một lúc đóng cả hai vai của Lương Triều Vỹ và Thang Duy trong phim Sắc giới của Lý An ấy chứ, thật đấy.”

“Tớ cảnh cáo cậu bớt nói linh tinh một chút đi, dựa vào cái gì mà Cung Minh chỉ cần tùy tiện phẩy tay đã dễ dàng tìm được một trợ lý như cậu, thôi thì cậu đã đành, anh ta lại còn có cả Kitty nữa!”

“Cố Ly! Cậu nói ‘cậu đã đành’ là có ý gì!” Tôi tức tối ngắt điện thoại.

Vào lúc Cố Ly ngán ngẩm nhất, nó chợt nhìn thấy hồ sơ của một ứng viên, sau khi xem đi xem lại nhiều lần, nó nhấn phím điện thoại một cách hơi nghi ngờ, mời người bên ngoài vào phòng.

Cửa khẽ mở ra, người vào cúi đầu rất lễ phép và có phần hơi khúm núm, khẽ mỉm cười rồi đóng cửa lại, bình tĩnh đi tới trước bàn và ngồi xuống, nói với Cố Ly: “Xin chào, tôi tên là Lam Quyết, ứng viên vào vị trí trợ lý.”

https://thuviensach.vn

Trong cả quá trình phỏng vấn ấy, thiện cảm của Cố Ly đối với anh ta tăng nhanh vòn vọt. Đương nhiên, điều này có một phần vì khuôn mặt điển trai rất giống Vương Lực Hoành, cộng với hàng lông mày thẳng tắp như của mấy chàng người mẫu trẻ trung trên quảng cáo quần jean hãng CK. Song tất nhiên Cố Ly không phải hạng đàn bà hời hợt, nó biết việc phỏng vấn cực kỳ quan trọng, không thể trông mặt mà bắt hình dong, nó ngắm nghía kỹ càng bộ vest được cắt may rất tinh tế trên người anh ta, rồi mới đưa ra quyết định. (...)

“OK, cho tới lúc này, tôi rất hài lòng.” Cố Ly đứng dậy, mỉm cười lịch sự, “Tôi muốn hỏi một câu cuối cùng, vì sao anh không ở lại trong tập đoàn của cha anh làm thiếu gia, mà lại tới đây làm trợ lý?”

“Cấp trên không thể quá quan tâm đến đời sống riêng của cấp dưới.” Lam Quyết nháy mắt đầy ẩn ý.

“You are great.” Sau một thoáng kinh ngạc, Cố Ly lại lộ rõ sự vui mừng.

Hoàn toàn khác với sự vui mừng của Cố Ly, tôi đã trải qua một ngày vô cùng mệt mỏi, lê tấm thân nặng nề trở về nhà.

Trong cả ngày hôm ấy, tôi nghe Cung Minh và Kitty lên kế hoạch tiến hành buổi họp báo về Sùng Quang như thế nào, thúc đẩy tiến độ từng hạng mục ra sao, mời khách thế nào, rồi cách điều tiết các khoản dự chi và lợi nhuận.

Tôi đứng bên cạnh nhìn, không cảm nhận được một chút tình người nào từ bọn họ.

Chỉ có điều, vào lúc tôi lơ đãng giữa chừng, hai người bọn họ khẽ ngẩng đầu khỏi đống tài liệu để nhìn tôi. Ánh mắt của Kitty rất phức tạp, ánh mắt Cung Minh thì trống rỗng. Tôi cố gắng ngăn mắt mình đỏ lên, cố gắng thở đều đặn. Tôi ghi hết từng điều họ nói vào giấy, sau đó đánh lại vào máy tính.

https://thuviensach.vn

Lúc làm những việc đó, tôi vừa hoảng hốt vừa đau lòng nghĩ chắc Sùng Quang đang ngủ vùi trong tấm chăn trắng toát của bệnh viện, đầu trùm kín, ngủ say mà không đau khổ hay vui mừng gì cả.

Mở cửa nhà ra, tôi nhìn thấy Cố Ly, Neil, Đường Uyển Như, và cả Cố Nguyên ngồi bên bàn ăn. Bọn họ nhiệt tình chào hỏi, gọi tôi tới ăn cơm.

Tôi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói thực, trông còn khó coi hơn là khóc.

Tôi ngồi cạnh bàn ăn, cầm đũa lên, đảo qua đảo lại bát nhưng không ăn lấy một miếng.

“Cậu không sao chứ?” Đường Uyển Như nhìn tôi, gắp từng miếng thức ăn to tướng liên tục đưa vào mồm.

“Không sao.” Tôi yếu ớt nói.

“Trông mặt em mà bảo không sao thì trông anh và Cố Ly chắc giống như vừa nghe tin Bill Gates sẽ trao tặng toàn bộ tài sản cho bọn anh.” Cố Nguyên nhìn tôi khẽ nhún vai.

“OK. Là tớ sai.” Cố Ly đặt đũa xuống. “Tớ không nên vứt con cá bông Nemo Giản Khê tặng cậu vào nhà kho, nhưng mà cưng ạ, món đồ đó không lành đâu, thật đấy.”

“Tất nhiên không phải chuyện đó.” Tôi ôm trán, cảm thấy hơi nong nóng, “Tớ... chỉ là… Cái gì? Cậu dám ném nó vào nhà kho? Tớ cảm ơn đấy Cố Ly!” Giọng tôi đột nhiên cao vút.

“OK. Anh xác nhận Lâm Tiêu không làm sao.” Cố Nguyên quay người đi xới cơm.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, một bát cơm nóng hổi đã được đặt trước mặt tôi, nhưng người mang đến cho tôi là Giản Khê, không phải Cố Nguyên.

Tôi rất ngạc nhiên: “Anh cũng ở đây à?”

Giản Khê cười ngọt ngào gật đầu, sau đó ngồi xuống ăn cơm cùng chúng tôi.

Tôi cố gắng che giấu nỗi thất vọng và bi thương trong lòng mình, cười hi hi ha ha ăn hết bữa cơm cùng cả đám, giữa chừng còn cấu kết với Cố Ly làm cho Đường Uyển Như phải hét lên, sau đó lại hợp tác với Neil chọc cho Cố Ly tức trắng bệch cả mặt.

Tôi không sao.

Chỉ có điều, giữa lúc ăn cơm, trong đầu tôi không ngừng hiện lên khuôn mặt tiều tụy của Sùng Quang, và cả cái mũ anh đội sụp trên đầu, dáng vẻ ngồi bên đường của anh.

Sau bữa tối, tôi và Giản Khê cuộn mình trên sofa xem tivi.

Cố Ly đứng dậy, nói nó phải ra ngoài một lúc. Tôi hỏi nó đi đâu, nó nói muốn về nhà tìm mấy thứ đồ của bố nó. Neil bảo nó tìm lại xem có thể kiếm được bất kỳ cái gì liên quan đến di chúc hoặc 20% cổ phần mất tích kia không.

Sau khi choàng lên người chiếc áo khoác màu đen, nó xách cái túi mới mua rồi cùng Cố Nguyên ra khỏi nhà. Cố Nguyên lái ô tô đưa Cố Ly về nhà cũ.

Neil thì cứ ở trong phòng sách lục lọi đồ đạc, hình như đang tìm một đĩa hát. Tôi không hỏi hắn, nhưng nhìn dáng vẻ hắn dường như cũng không vui lắm. Tôi cũng định hỏi thăm, nhưng lại nghĩ chính mình còn đang rối như

https://thuviensach.vn

bòng bong, chẳng có sức đâu lo việc người khác, đành để mặc sự việc muốn ra sao thì ra.

Cố Ly ra ngoài rất lâu, bên ngoài đã đổ mưa. Tiếng sấm đinh tai như một trái lựu đạn phát nổ trong khoảng cách cách đỉnh đầu ba mét, khiến người ta choáng váng.

Tôi tựa mình trên vai Giản Khê, hỏi hôm nay anh có phải về không, không về thì có thể ở lại đây.

Giản Khê đưa tay ra, ôm chặt lấy tôi, nói: “Không về. Anh ở với em.”

Tivi đang phát một chương trình tạp kỹ vô vị, một người đàn ông bị trói hai tay, dùng miệng ăn mì Ý trên đĩa, tôi nhìn mà chỉ muốn nghẹt thở bèn cầm điều khiển đổi sang kênh khác, đột nhiên đổi sang kênh khoa giáo đang giới thiệu về bệnh ung thư, tay tôi khẽ run lên.

Giản Khê đứng dậy, nói: “Anh đi tắm trước đây.”

Tôi gật đầu, sau đó lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Cố Ly, hỏi nó có đem theo ô không. Nó trả lời lại rất nhanh, bảo Cố Nguyên sẽ đưa nó về, không sao cả.

Tôi nhắm mắt nằm trên sofa, một lát sau nghe thấy tiếng nhạc vọng ra từ phòng Neil, là một bài dân ca Nga giọng đàn ông. Giọng hát hơi khàn cùng với tiếng đệm đàn ghita lan tỏa khắp gian phòng. Tôi như nhìn thấy rất nhiều rất nhiều những người Nga khoác áo lông dày bịch, đi trên con đường đầy tuyết trắng trong ánh hoàng hôn buông xuống. Họ cúi đầu, không ai quen biết ai, vội vã bước trên đường.

Xung quanh còn có cả xe ngựa, có cả rừng bạch dương cao vút rộng lớn. Tuyết trắng phủ lấp cả thành phố, màu trắng mênh mang khiến người ta đau lòng.

https://thuviensach.vn

Sau tháng Mười, thời tiết đột ngột giảm nhanh nhiệt độ.

Thượng Hải không có mùa thu. Mùa hè vừa qua, mưa to vài trận, vậy là cả thành phố sẽ bắt đầu hứng lấy hơi lạnh se se. Mùa đông tức tốc chạy tới, thế rồi tất cả đều khoác lên dáng vẻ buốt giá.

Lúc nhìn qua lớp kính ra bên ngoài, tôi còn ngờ vực không hiểu mặt đất buổi sớm liệu có đóng băng không?

Mưa mang theo hơi lạnh ào vào qua ô cửa sổ đang mở. Tôi bước tới đóng cửa sổ lại, sau đó áp mặt lên cửa kính ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài. Qua lớp kính đầm đìa nước mưa, ánh đèn đường màu vàng tựa như tranh sơn dầu loang lổ.

Tôi nhớ Nam Tương.

Cả hai tháng liền nó không liên lạc với tôi. Như thể nó đột ngột rời bỏ khỏi cuộc đời tôi, hai mươi mấy năm nay, đây là lần đầu tiên nó biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời tôi như thế.

Rất nhiều khi, cuộc đời chúng ta giống như những đoạn phim tự thuật có kèm nhạc nền. Ống kính quét qua từng người từng người đi một vòng rồi lại quay lại. Không có đối thoại, không có lời dẫn, chúng ta xuất hiện lặng lẽ trong ống kính và được một chút âm nhạc phủ lên.

Trong cùng một thời điểm, trong cùng một đoạn nhạc nền bi thương, mỗi chúng ta sống trên một tinh cầu nhỏ bé.

Chúng ta mới buồn bã làm sao.

Dòng nhạc chảy qua mỗi người, như nước mưa phủ lên những tháng ngày.

https://thuviensach.vn

Trong tiếng nhạc trào dâng như con sóng, Giản Khê đứng trong phòng tắm, tựa người vào tường không nhúc nhích, trên tay cầm chiếc vòi hoa sen phun nước rào rào hướng ra ngoài, nước men theo nền gạch nhanh chóng chảy vào đường thoát. Trong hơi nước nóng mịt mù, mắt anh đỏ mọng, anh đưa tay gạt nước trên mặt.

Neil ngồi trong phòng, lục trong tủ lôi ra một chiếc áo băng lông màu trắng cổ lông rất dày.

Hắn khoác nó lên người, rồi đứng trước gương.

Từ dàn nhạc phía sau, giọng người nam ca sĩ lại cất lên một bài hát buồn bã.

Hắn đứng bất động trước gương, như một con gấu to tướng ngờ nghệch lông bờm xờm.

Hai giọt lệ nóng hổi lăn khỏi khóe mắt.

“I miss you.” Neil ngắm bóng mình trong lớp áo lông hiện trên gương, mắt hắn đầy tia đỏ, “I miss you.”

Mưa lớn trải đều trên khắp Thượng Hải đang dần lạnh buốt.

Trên đường khuya, rất nhiều người đã mặc áo khoác dài. Những người cầm ô hờ hững bước đi dưới ánh đèn đường, sau đó dần dần mất hút vào bóng tối.

Cố Nguyên dừng xe dưới nhà Cố Ly. Trong xe bật bản nhạc trong phim “Những ngày của chúng tôi”, có một đoạn độc tấu piano mà anh đặc biệt thích.

Màn mưa dày đặc rơi trên kính chắn gió, cái gạt nước gạt đi gạt lại một cách cô độc, phát ra âm thanh đơn điệu trong đêm yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Anh ngẩng đầu nhìn ánh đèn vàng sáng lên trong nhà, bỗng cảm thấy mình thật cô độc. Anh muốn chạy lên ôm lấy Cố Ly, ôm lấy cô gái quyết liệt, lạnh lùng ấy vào vòng tay ấm áp của mình.

Những giọt mưa rơi trên mặt hồ tạo thành những gợn sóng lăn tăn.

Trên mặt hồ tối đen mênh mông, có ánh sáng của một vài cụm đèn in bóng lên mặt nước, tựa như những viên trân châu lấp lánh dưới đáy hồ trong các bộ phim cổ tích.

Sùng Quang ngồi trên sàn nhà, trên người khoác tấm chăn màu trắng của bệnh viện. Anh dựa vào bức tường kính nhìn màn mưa liên miên không dứt bên ngoài bị gió thổi thành những vệt nước dài rơi xiên chéo nhau trong trời đất tịch mịch.

Màn hình tivi đằng sau vẫn sáng, dừng ở đoạn kết thúc trò chơi, dòng chữ "GAME OVER" màu đỏ to tướng nhấp nháy. Anh úp mặt vào chăn.

Cố Ly vẩy sạch nước bám trên giày rồi mới mở cửa nhà.

Trong phòng khách không bật đèn, chỉ có đèn ở phòng ăn.

Cố Ly để túi và chìa khóa lên ghế, bước vào, sau đó nhìn thấy bên chiếc bàn ăn dài, mẹ nó ngồi một mình ở một đầu. Trên bàn có rất nhiều món, bày suốt từ đầu này sang đầu kia. Bà mặc một chiếc áo ngủ cũ, tóc vấn gọn, mặt không trang điểm, ngồi ở một đầu bàn ăn, lúc nhìn thấy Cố Ly, bà ngẩng mặt lên.

Cách cả một cái bàn rất dài và vô số đĩa thức ăn, họ im lặng nhìn nhau.

Ánh đèn yếu ớt chiếu trên ô cửa sổ, soi tỏ những giọt nước mưa bám chi chít rồi chảy xuống.

Cố Ly bước lại, kéo chiếc ghế cạnh nó ra, ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Mắt bà Lâm Y Lan đỏ lên. Bà đặt dao dĩa xuống, đưa tay ôm mặt, cuối cùng không kìm được nghẹn ngào khóc.

Cố Ly bưng thức ăn đã lạnh ngắt từ lâu quay người đi vào bếp, sau khi đã hâm nóng từng đĩa một mới lại bưng ra.

Nó cầm dao dĩa lên, bắt đầu ăn tối với bà Lâm Y Lan

Cung Minh ở nhà nhét quần áo, tạp chí, sách, đĩa CD vào trong chiếc túi du lịch LV màu đen của mình.

Anh ta xuống tầng dưới, ngồi vào chiếc Mecerdes.

Xuyên qua màn đêm Thượng Hải yên tĩnh và mưa lạnh, anh ta đến trước cổng bệnh viện.

Ra khỏi xe, anh ta không cầm ô, lặng lẽ bước trong làn mưa nhỏ không dứt, đi dọc theo hành lang bệnh viện đến phòng của Sùng Quang trong tiếng thì thầm lén lút của đám y tá.

Lúc anh mở cửa ra, Sùng Quang ngẩng đầu khỏi lớp chăn.

Anh đặt túi xuống, lấy quần áo đem cho Sùng Quang ra, từng chiếc một, treo vào trong tủ. Để tạp chí và sách ở trên tủ đầu giường. Sau đó, bỏ mấy đĩa game mới tinh xuống cạnh ti vi.

Mắt Sùng Quang đỏ lên, anh ta nhìn Cung Minh trầm lặng không nói.

“Anh.” Sùng Quang ngồi trên sàn nhà, cất giọng nói khàn khàn gọi.

Cung Minh xoay người lại, mí mắt mọng đỏ, lấp lánh nước mắt, như ánh sáng nhập nhòe màu vàng trên mặt hồ ngoài cửa sổ.

Anh ta bỏ tạp chí trên tay xuống, bước đến cạnh Sùng Quang, ngồi xuống sàn.

https://thuviensach.vn

Sùng Quang chia một ít chăn cho Cung Minh, anh ta chui vào, đưa tay ôm lấy em trai mình. Bộ vest màu đen ướt đẫm, là nước mưa lạnh lẽo ở bên ngoài.

Một tay Nam Tương chống lên bồn rửa tay trong toilet, một tay vặn vòi nước, xối hết đống nôn ọe của chính mình chảy xuống cống.

Nó ngẩng đầu lên, nhìn bóng mình đầu tóc rũ rượi, say bê bết trong gương.

Trong toilet có một ô cửa sổ nhỏ, có thể nhìn thấy mưa bên ngoài.

Nhưng tiếng nhạc điện tử lộng óc ầm ầm bên ngoài đã át hết cả tiếng mưa.

Nó mở màn hình di động, hình nền là khuôn mặt bốn nữ sinh, sao mà trẻ trung, xinh đẹp vậy.

Nó lấy nước rửa mặt, nhìn khuôn mặt ướt ròng ròng trong gương, nó nấc lên.

Cố Nguyên đứng ở bên xe, tay cầm ô, đợi Cố Ly đi xuống.

Cố Ly hơi chạy, từ mái hiên nhà bước thẳng vào dưới mái ô của Cố Nguyên. Nó ngẩng đầu, nâng khuôn mặt Cố Nguyên, áp đôi mắt đẫm ướt hôn anh. Cố Nguyên dùng cánh tay không cầm ô ôm chặt nó vào ngực mình.

Bên ngoài tán ô là cả một màn mưa dày đặc mà yên tĩnh.

Cả một vũ trụ nhỏ nhoi.

Có một thời đại nhỏ nhoi.

https://thuviensach.vn

Khi tôi tắm xong, bước ra ngoài phòng khách ngồi lau tóc, Neil đã ra khỏi phòng riêng của hắn. Tất nhiên là tôi không hề hay biết trước đó hắn vừa khóc lóc một trận trong phòng.

Tôi chỉ nhìn thấy hắn và Giản Khê đang đánh cờ tướng. Còn Đường Uyển Như thì ngồi khoanh chân trên sofa, chắc là tập Yoga, và cũng có khả năng là đang ngủ gật, vì hồi còn đang đi học, rất nhiều lần tôi xông vào phòng của Cố Ly, đều thấy Đường Uyển Như ngủ say như một con sứa khổng lồ trong tư thế xoắn vít trên giường.

Tôi ngồi xuống cạnh Neil, Neil nhân lúc Giản Khê đang suy nghĩ liền ghé vào tai tôi nói: “Your boyfriend is so cute.”

“Stay away from him!” Tôi quật khăn bông vào đầu hắn. “You should tell him that.” Neil cười nhăn nhở. Đúng tôi định gọi Đường Uyển Như tỉnh dậy giúp sức thì Cố Nguyên và Cố Ly về, bọn họ thu lại chiếc ô ướt ròng ròng, tôi nhìn thấy bà Lâm Y Lan đứng sau lưng họ. Neil buông một tiếng “ô hô...” chào đón, lao về phía mẹ Cố Ly, sau đó nhào thẳng vào lòng bà. Từ nhỏ hắn đã rất gần gũi với bà, dường như hắn đã coi bà như mẹ ruột. Chỉ có điều, giờ đây hắn không còn là cậu bé thiên sứ tóc vàng đáng yêu năm tuổi nữa, mà đã là gã thanh niên cao hơn một mét tám, hắn cứ thế lao đến như vậy khiến bà Lâm Y Lan phải hét lên.

Nói thực là, lần đầu tiên tôi phát hiện ra mẹ Cố Ly giống Đường Uyển Như một cách lạ lùng.

Cố Ly trợn mắt, bước tới ngồi xuống cạnh tôi. Nó giằng lấy cái khăn trên tay tôi đưa lên lau đầu, vừa lau vừa nói: “Mẹ tớ cũng chuyển đến đây ở. Bà sẽ ở cái phòng trống kia.”

Tôi đang định nói, nó lập tức chặn lại, “Im miệng.”

“Sao cậu biết tớ muốn nói gì?” Tôi phát cáu.

https://thuviensach.vn

Cố Ly khinh miệt nhìn tôi, sau đó, quay mặt đi, không thèm để ý đến tôi nữa. Thái độ của nó, một cách kiêu ngạo, đã chuyển tới tôi một thông điệp rằng, tôi vĩnh viễn không bao giờ thoát khỏi lòng bàn tay nó.

Vì sự tham gia của mẹ Cố Ly, bầu không khí ở chung của chúng tôi hơi biến đổi thành một buổi họp mặt đoàn viên rất lớn của gia tộc.

Cố Nguyên vào bếp pha một bình trà sữa Earl Grey mang ra, chúng tôi ngồi quây quần, thưởng thức tách trà sữa bốc hơi nghi ngút - đương nhiên, trà sữa đựng trong những chiếc tách Hermès.

Tôi và Giản Khê âu yếm ngồi trong lòng nhau, Cố Nguyên và Cố Ly tựa vào nhau rất thân mật, mẹ Cố Ly nựng nịu Neil nằm gối đầu trên đùi bà. Còn Đường Uyển Như đổ rạp người trên sofa như một con rết, chúng tôi đều biết, nó là mẫu phụ nữ độc lập trong thế kỷ mới này.

Mẹ Cố Ly nhìn Cố Ly và Cố Nguyên gần gũi như vậy tỏ ra vô cùng cảm động, vừa uống trà sữa, vừa nói: “Cố Ly, nhớ hồi con còn nhỏ không, con cầm chiếc khăn choàng màu trắng của mẹ, giả vờ đội lên đầu làm cô dâu, sau đó nài nỉ bố, nói con muốn được làm đám cưới, lúc ấy con…” Nhưng chưa đợi mẹ nói xong, Cố Ly đã ngắt lời bà: “Ôi không, không, không, mẹ, không, mẹ nhớ nhầm rồi,” Cố Ly nằm trong lòng Cố Nguyên, hơi nheo mắt lại, nói bằng giọng rất dễ chịu, “Người đội khăn giả vờ làm cô dâu, là Neil.”

Mắt bà Lâm Y Lan chớp chớp: “… Hình như đúng là Neil.”

Tôi và Giản Khê chậm rãi gật đầu, im lặng suy nghĩ.

“Finally we get the answer after so many years!” Cố Ly đưa hai tay ra, làm bộ vỗ tay bằng các đầu ngón tay.

“Finally you make me hate you.” Neil tóm lấy cái gối đệm bên cạnh, ném vào Cố Ly, Cố Ly không buồn tránh, khi chiếc gối sắp đập vào mặt nó,

https://thuviensach.vn

Cố Nguyên giơ tay ra, tóm lấy một cách chính xác.

Dường như những buồn đau trước đây đã dần được khỏa lấp bằng sự ấm áp, mưa ngoài cửa sổ ngớt dần. Những giọt nước còn sót lại, đọng trên mặt kính.

Mẹ Cố Ly thu dọn tách trà, sau đó chúng tôi về phòng của mình đi ngủ.

Vấn đề cuối cùng chúng tôi phải đối mặt là: theo quy định cũ, Cố Ly ngủ cùng tôi, Giản Khê ngủ cùng Cố Nguyên; hay là Cố Nguyên ngủ cùng Cố Ly, Giản Khê ngủ cùng tôi.

Cố Ly cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, sau đó khảng khái nói với cả đám: “Chẳng lẽ chúng ta chỉ có hai sự lựa chọn?”

Tôi, Cố Nguyên, Giản Khê đồng thanh: “Nếu không thì sao?!”

Quyết định cuối cùng là, tôi và Giản Khê ngủ với nhau, Cố Ly ngủ với Cố Nguyên.

Sau khi xảy ra chuyện hiểu lầm giữa Cố Nguyên và Neil, tôi và Cố Ly đều tỏ ra vô cùng thận trọng.

Bất luận đêm nay có xảy ra chuyện gì, cũng đều chỉ là để ột số việc nhất định sẽ xảy ra sớm hơn mà thôi. Còn nếu như để Giản Khê và Cố Nguyên ngủ cùng nhau thì không khéo sẽ trở thành để một số việc không chắc đã xảy ra có cơ hội xảy ra thật.

Tôi và Cố Ly diễn giải hết quan điểm xong, bị Cố Nguyên và Giản Khê mặt mũi sa sầm lôi về mỗi phòng.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 14B

Tôi và Giản Khê ôm nhau nằm trên giường.

Mùi cơ thể anh cách tôi thật gần. Có lẽ chưa bao giờ gần đến thế. Nằm trong mùi hương thơm thanh sạch của cơ thể anh, mặt tôi dần dần nóng bừng lên, sau nụ hôn kéo dài gần một phút, mặt tôi như sắp bốc cháy. Nếu lúc này đập một quả trứng gà lên trên đó, chắc hẳn sau hai phút sẽ có một quả trứng ốp la vàng ươm, thơm phức.

Mùi miệng Giản Khê vô cùng thơm tho sạch sẽ, trước đó anh đã đánh răng, nhưng lại không phải vừa đánh, cho nên nụ hôn đó không toàn mùi bạc hà. Mà đó là mùi của hoóc môn nam quyến rũ.

Và đòn chí mạng nhất là, tuy tôi mặc áo ngủ, nhưng Giản Khê thì chẳng mặc gì trừ cái quần đùi. Bởi vì anh và Cố Nguyên, đều không để đồ ngủ ở chỗ chúng tôi. Má tôi áp vào bờ ngực rộng của anh, nhịp tim đều đặn chắc chắn của anh đập bên tai tôi nghe rõ mồn một, như tiếng trống trận trong phim của Trương Nghệ Mưu.

Vào lúc đầu óc tôi bắt đầu nghĩ đến những cảnh tượng hỗn loạn, hơi thở nóng bỏng của Giản Khê áp đến tai tôi, “Lâm Tiêu, có muốn chúng mình...”

OK. Tôi đã hoàn toàn ngây ngất.

Tôi biết thế nào cũng có một ngày như vậy.

https://thuviensach.vn

Nếu dùng cách nói nghệ thuật một chút thì, đó là chúng tôi đã biến từ sâu thành bướm (thôi đi, nghe phát kinh...), hoặc giả, nói trực tiếp một chút thì là, chúng tôi biến từ thiếu nữ thành đàn bà.

Ngay từ ngày đầu tiên quen biết với Giản Khê, tôi đã xác định, người sẽ đồng hành cùng tôi trong suốt cuộc đời này nhất định sẽ là anh.

Tôi nằm ngửa, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Giản Khê, từ từ nhắm mắt lại.

“He he,” trong bóng tối, Giản Khê cất tiếng cười, hơi thở nóng hổi tỏa trên mặt tôi. “Đừng căng thẳng nhé, cô nàng lính mới.”

“Anh chẳng phải cũng là lính mới à, còn nói em.” Tôi giả vờ điệu bộ từng trải lắm.

“Ha ha, tất nhiên là anh không phải.” Giản Khê đánh trả, tôi muốn giơ tay véo anh, nhưng tay đang đưa lên bỗng ngừng lại. Trong bóng tối, tuy tôi không nhìn rõ nét mặt, nhưng có thể cảm giác rõ ràng rằng, cơ thể anh dần dần cứng lại.

Hai đứa tôi im lặng.

Những mầm mống gai nhọn của sự thù hận điên cuồng kia lại một lần nữa đội đất nhô lên.

“Anh vừa nói câu đó, là có ý gì?” Tôi nằm dưới anh, khẽ hỏi.

Anh không trả lời tôi.

Trong bóng tối, anh im lặng, không trả lời tôi.

Dưới ánh sáng vàng vọt của chiếc đèn ngủ, Giản Khê để mình trần, ngồi dựa vào đầu giường. Cơ thể anh nổi rõ một màu đồng cổ khêu gợi, bóng của những đường nét bắp thịt lộ ra dục vọng nguyên thủy.

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi co người trong chiếc ghế tựa đặt gần cửa phòng, lạnh lùng nhìn anh.

Anh cúi đầu, không nhìn tôi.

Khi bắt đầu quen nhau hồi cấp Ba, chúng tôi mới là những học sinh hoàn toàn chưa có trải nghiệm gì về giới tính. Vậy mà bây giờ, anh nói với tôi anh không phải là đồng nam. Cũng tức là nói, trong những ngày tháng yêu nhau, ít nhất có một lần, anh đã đi lạc đường.

Có lẽ là lúc tôi bị công ty quát mắng, có thể là lúc tôi ốm, có thể là khi tôi ngồi trước cửa sổ viết nhật ký ghi lại tình yêu của tôi với anh, cũng có thể là lúc tôi ôm Cố Ly an ủi nó... Những lúc ấy, Giản Khê của tôi có thể đang ở trên giường người khác, lõa lồ quấn lấy người đàn bà khác, lấy tấm thân trẻ trung, sạch sẽ mà khêu gợi của anh áp chặt riết róng, hòa trộn với cô ta để cùng nhau nổ tung.

Tôi nhìn Giản Khê hấp dẫn trên giường, hoàn toàn không có một chút ham muốn nào. Những ý nghĩ đen tối và độc ác trong lòng tôi trước đó lại từ từ thức dậy.

Giản Khê xuống giường, bước lại gần tôi, anh vẫn chưa tới gần, tôi đã giơ tay chỉ thẳng vào mặt: “Anh đừng có lại đây. Tôi ngửi thấy mùi trên người anh đã phát buồn nôn rồi.”

Giản Khê dừng lại, không nhúc nhích.

Trong tim, dường như có chỗ nào đó vừa vỡ ra thành một cái hố nhỏ, vậy là, một thứ chất dịch dính nhớp màu đen sền sệt chảy ra, bao phủ cả trái tim tôi. Tuy trên mặt vẫn còn hai hàng lệ chảy, nhưng tôi biết, trái tim tôi đang cứng đanh lại, không gì xâm nhập được nữa.

Giản Khê mở miệng như muốn nói gì đó, cuối cùng lại nuốt vào trong.

https://thuviensach.vn

Tôi cười gằn nhìn anh: “Anh định nói gì, anh nói đi, anh nói ra đi!”

Giản Khê nhìn dáng vẻ tôi, hơi cáu, anh trầm giọng nói: “Em sạch sẽ lắm hả? Tối hôm đó em ở cùng cái thằng nhà văn Sùng Quang cả một đêm không về nhà, sáng hôm sau thì lừa anh, như vậy giải thích thế nào đây? Em biết không, Lâm Tiêu, anh đã đợi em ở tầng dưới suốt một đêm liền đấy.”

Tôi nghe xong câu nói của Giản Khê, không thốt ra được lời nào. Có một điều chính xác là, tôi chẳng muốn giải thích gì cả. Tôi đứng dậy, từ từ tiến lại trước mặt anh, bình tĩnh giơ tay lên, chỉ về phía cửa phòng nói: “Anh cút đi cho tôi.”

Giản Khê quay người mặc lại quần áo, mở cửa đi ra không ngoái đầu lại.

Tôi đứng trong phòng, không biết đã đứng bao lâu, cho đến khi hai chân tê dại, mới ngồi xuống mép giường.

Tôi không biết mình nên khóc to một trận, hay lên cơn gào rú một trận, trong khoảnh khắc ấy, tôi thấy mình hơi giống một mụ điên, không biết mình nên làm gì.

Tôi như thể một người bị thôi miên, bị ma quỷ sai phải tới trước phòng Neil, gõ cửa.

Lát sau, Neil tóc tai bù rù mở cửa, hắn nhìn tôi một lúc rồi ngó đầu sang nhìn căn phòng trống không của tôi, sau đó nói: “Vào đi, tớ tâm sự cùng cậu.”

Tôi và Neil cùng rúc vào một cái chăn.

Tôi tì lên vai hắn. Cơ bắp của Neil rắn chắc hơn Giản Khê, hắn còn đẹp trai hơn Giản Khê, có sức hấp dẫn nam tính hơn Giản Khê. Nhưng tựa vào hắn, tôi lại có cảm giác tĩnh lặng trước nay chưa từng có.

https://thuviensach.vn

Neil vừa vỗ lên đầu tôi, vừa kể với tôi, hôm nay là ngày giỗ đầu của bạn trai hắn. Hắn tưởng rằng anh ấy chết rồi thì quên được, nhưng đó là điều không thể, vì vậy hắn chạy từ Mỹ về đây.

“Cậu biết không, trong quãng thời gian sau khi anh ấy chết, tớ ở Mỹ, chỉ muốn đi lại tất cả những nơi tớ và anh ấy đã từng đi qua, tớ khóc lóc thảm thương như một người đàn bà lụy tình. Rất nhiều làn tớ uống say rồi khóc to trên đường cái, cuối cùng tỉnh lại thấy mình ở trong đồn cảnh sát. So dramatic, right?”

“Yes, you’re the queen of America.” Tôi vừa khóc vừa trêu Neil.

Hắn nghiêng đầu khẽ đụng vào đầu tôi, trong bóng tối, hai đứa tôi lúc thì cười ha ha, lúc thì lại khóc tu tu.

Cái ngày đầy tai nạn ấy, vì có Neil mà trở nên đỡ buồn bã. Hắn lại bật lại bài hát đã bật lúc vừa ăn cơm xong, nói với tôi rằng, bạn trai hắn thích nhạc Nga đến mê say. Năm thứ hai kể từ lúc yêu nhau, cả hai đã đi Nga. Neil lấy ra một bức ảnh đưa cho tôi xem, trong ảnh là hắn và bạn trai, đứng trên Quảng trường Đỏ, xung quanh đều là tuyết. “Anh ấy có một đôi mắt rất hút hồn, như màu ngọc lam.” Tôi chỉ vào ảnh nói với Neil. Mắt Neil đỏ lên, hắn xuống giường, khoác chiếc áo băng lông màu trắng lên, nói: “Cái áo này là của anh ấy. Lúc chết anh ấy để lại cho tớ.”

Tôi nằm trên giường, nhìn Neil trong chiếc áo lông dày ấm. Nhìn một lúc, tôi ngồi dậy, đi vào nhà kho, moi con cá bông Nemo bị Cố Ly vứt vào đó ra.

Tôi ôm con cá, và Neil trong chiếc áo lông dày, đôi bên nhìn nhau mãi.

Ngày hôm sau, lúc ăn sáng, tâm trạng tôi vô cùng vô cùng ủ dột.

Nhưng, tương phản với tôi là Cố Ly và Cố Nguyên ngồi đối diện, mắt mũi long lanh sung sướng, khuôn mặt ửng đỏ như một trái táo chín.

https://thuviensach.vn

“You two had sex.” Neil uống cà phê, lật báo, và đưa ra kết luận.

Cố Ly không trả lời, nhưng cái khóe miệng hơi cong lên đắc ý của nó đã trực tiếp viết lên trước mặt chúng tôi một chữ “Yes” to đùng.

“Lâm Tiêu, cậu thế nào, chia sẻ một chút đi.” Cố Ly sán tới ngồi cạnh tôi.

Tôi không nói gì, cúi đầu nhai bánh mì.

Neil hắng giọng mấy cái, muốn thay đổi bầu không khí ngại ngùng này.

Song thật là rõ ràng, trí thông minh của Cố Ly giờ đây chỉ còn thấp bằng Đường Uyển Như. Nó đập đập cánh tay vào tôi, trợn mắt uể oải nói: “Lâm Tiêu, bây giờ có phải cậu đang có một cảm giác rất tràn đầy? À không, phải nói rằng một cảm giác được tràn đầy?” Khuôn mặt vừa thông minh vừa xinh đẹp của Cố Ly giờ trông chẳng khác nào Đường Uyển Như mới tỉnh ngủ.

Tôi không đếm xỉa đến nó, tiếp tục ăn bánh mì. Dưới gầm bàn, Neil giơ chân định đạp Cố Ly, kết quả là đạp trúng vào tôi, tôi đưa ánh mắt căm thù lườm hắn.

“Cậu có biết rằng có những lúc cậu cực kỳ chán không hả? Chẳng bao giờ cậu chịu chia sẻ với chúng tớ cuộc sống riêng cả.” Cố Ly thấy tôi không thèm để ý nó, liền làm ra vẻ thông minh, đưa ra kết luận.

Tôi ném mạnh miếng bánh mì xuống mặt bàn, xô ghế đứng dậy, khoác áo khoác rồi đi ra ngoài, không thèm để mắt đến nó.

Kết quả là, Cố Ly phát bực vì tôi, nó khẳng định rằng, nó chưa bao giờ từng nghĩ sẽ có một ngày, kẻ luôn quanh quẩn bên cạnh nó như một con thú cưng là tôi đây sẽ có thể nhào tới cắn nó một miếng. Sau lưng tôi, nó cất giọng nói không cao không thấp, vừa đủ để tôi nghe tiếng: “Thần kinh.”

https://thuviensach.vn

Tôi xoay người bước lại, quệt nước mắt trên mặt, nói với nó: “Đúng đấy, tớ thần kinh. Cậu có muốn chia sẻ cuộc sống thần kinh không? Tớ nói cho cậu biết, tối qua, lúc các người đang ngọt ngào với nhau, bạn trai tớ đã bỏ đi rồi, bởi vì tớ phát hiện ra trước khi cùng tớ, anh ta đã lên giường với người khác. À, còn nữa, thử đoán xem, anh ta còn nghi ngờ tớ cũng đã qua đêm với người khác nữa cơ đấy!”

Cố Ly ngồi ở bàn ăn, không nói gì. Trông nó hơi hoang mang, hiển nhiên là do nó không đoán trước được. Tôi nhìn dáng vẻ nó, trong lòng dấy lên một niềm sung sướng pha trộn giữa sự báo thù và phát tiết, như thể một cái đập nước vừa được mở cửa van xả, không thể nào ngăn cản nổi con nước lớn chảy cuồn cuộn ra ngoài.

Tôi đưa đôi mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm vào Cố Ly đang há miệng ngạc nhiên, hét lên: “Thế nào? Hài lòng chưa? Vui chưa? Cố Ly, tôi không biết cậu có ý thức được rằng, cuộc đời cậu chẳng thiếu thứ gì, cậu cảm thấy đó là lẽ đương nhiên, đối với người khác, cuộc đời cậu như là một tiêu bản dùng để làm nổi bật những thất bại của chúng tôi! Lẽ nào, trong quả tim cứng rắn của cậu không nảy sinh một chút xíu nào cảm giác tội lỗi ư? Cậu có biết rằng, có nhiều khi nhìn vẻ dương dương đắc ý của cậu, tôi lại cảm thấy xấu hổ thay cho cậu không!”

Cố Ly đang cúi đầu im lặng, bất chợt nó đứng phắt dậy, ném mạnh tách cà phê lên mặt bàn, cà phê đổ lênh láng: “Có thật tôi không thiếu thứ gì? Đúng đấy, tôi có tất cả, bố tôi bây giờ nằm trong quan tài, ông ấy đã là một nhúm tro rồi! Còn mẹ tôi, tôi thật lòng không biết mẹ mình là ai cả, bà ấy đang làm gì, đang sống hay đã chết! Còn người từ nhỏ tới lớn tôi tưởng là mẹ, thì một tháng trước đã giật tóc tôi mà mắng tôi là con điếm nuôi. Rồi một trong những người bạn thân nhất của tôi sau khi đổ cả cốc rượu lên đầu tôi đã biến mất luôn. Và bây giờ, cậu, ba mươi giây trước tôi vẫn tưởng là bạn tốt nhất của tôi, đã đứng trước mặt tôi mà nói rằng cậu xấu hổ cho tôi! Nhìn xem, đó là cuộc đời của tôi! Perfect!”

https://thuviensach.vn

Tôi cười nhạt, hét vào mặt nó: “You deserve this!”

Cố Ly dùng ánh mắt thương hại nhìn tôi, nói: “Lâm Tiêu, cậu biết không, cậu và Giản Khê, hai người giày vò nhau mới là đáng đời!”

Cố Nguyên và Neil trầm ngâm ngồi bên bàn ăn, hiển nhiên, đây là một trận chiến mà họ không hề lường tới.

Sau khi mở toang cửa bỏ đi, tôi vừa bước qua cổng lớn ngôi biệt thự đã ngồi thụp xuống, òa khóc to.

Tôi xách túi, lê bước vô định trên đường phố Thượng Hải như người mất hồn.

Bây giờ mới hơn 7 giờ sáng, khắp phố là những người vội vã đi làm. Vô số người đi bộ gấp gáp xô đẩy tôi hết từ phải sang trái, nhưng tôi chẳng tức giận chút nào, chắc là do ban nãy đã phát tiết ra hết rồi.

Tôi cứ nghĩ rằng đêm qua đã là đáy sâu tăm tối lạnh lẽo nhất cuộc đời, nhưng tất nhiên, tôi đã quá lạc quan. Tôi không ngờ, trong tình trạng tồi tệ ấy, cuộc đời mình vẫn còn cách để tiếp tục trở nên tan nát hơn nữa.

Khi tôi bỗng nhận ra mình đã vô thức bước tới gần nhà Giản Khê từ lúc nào, cơ thể tôi đột nhiên sôi sục như một nồi hơi.

Tôi chạy bạt mạng về phía nhà Giản Khê. Tôi cũng không biết mình định làm gì, tôi không muốn níu kéo anh trở lại, cũng không muốn đánh mất anh; tôi không muốn tát anh, cũng không muốn ôm lấy anh.

Trong đầu tôi chỉ chất đầy một suy nghĩ, tôi muốn đứng trước mặt anh, tôi muốn nhìn thấy anh trong sạch, dịu dàng, muốn khóc một trận bất cần đời trước mặt anh, sau đó ra đi một cách thê thảm.

Tôi nhấn chuông cửa nhà Giản Khê, một lúc lâu sau, anh mới ra mở cửa.

https://thuviensach.vn

Hai mắt anh vừa đỏ vừa sưng, nhìn tôi đứng trước cửa, không nói gì.

Anh chỉ cúi đầu, nhìn mặt đất.

Tôi đứng trước mặt anh, từng giây từng phút trôi qua.

Điều này khác hẳn với suy nghĩ của tôi.

Điều này hoàn toàn không giống với suy nghĩ của tôi.

Giản Khê trong tưởng tượng, hay Giản Khê mà tôi quen thuộc, bất kể xảy ra chuyện gì, bất kể tôi có vướng vào tai nạn tồi tệ ngớ ngẩn nào, bất kể tôi giận dữ tuôn ra bao nhiêu lời mắng nhiếc làm tổn thương anh, anh đều sẽ luôn luôn tươi cười, dịu dàng dang tay ôm lấy tôi. Anh luôn luôn là cái cây tỏa hương thơm ngát để tôi có thể dựa vào bất kỳ lúc nào. Anh mãi mãi mở rộng bờ ngực rộng lớn chờ đợi tôi.

Nhưng, Giản Khê trước mặt tôi đang cúi đầu, tay vịn cửa, không cho tôi bước vào, cũng không đóng cửa bảo tôi đi.

Nỗi hoang mang hẫng hụt một lần nữa dâng lên trong tim tôi.

Tôi đưa mắt nhìn về phía phòng anh, hiểu ra tất cả.

Trước cửa phòng anh có hai đôi dép lê.

Tôi vừa khóc, vừa đạp cửa, đẩy anh ra, xông vào phòng anh, trong phòng anh không có ai, rồi tôi mở toang cửa tủ, mở cửa ban công như một kẻ điên, không có, không có gì cả.

Tôi thẫn thờ quay lại phòng khách, Giản Khê đứng lặng lẽ bên cửa ra vào, không nói gì.

Tôi cảm thấy xấu hổ với chính mình. Tôi nghĩ chắc chắn mình là một con điên. Tôi bước lại ôm lấy lưng anh, ôm rất chặt, như thể nếu không

https://thuviensach.vn

dùng hết sức lực mình, anh sẽ lập tức biến mất khỏi thế giới này, sau đó vĩnh viễn không thể tìm lại.

Anh từ từ đưa tay anh đặt lên tay tôi.

Tay anh rất ấm, hoàn toàn trùm kín tay tôi. Mấy giây sau, anh gỡ mạnh tay tôi khỏi eo lưng anh.

“Lâm Tiêu, anh muốn ở một mình. Em về đi. Chúng mình đều cần bình tĩnh lại đã.” Giọng anh khản đặc như thể trong cổ họng anh nghẹn cát.

Tôi hoang mang buông anh ra, gật gật đầu, sau đó quay người bước ra ngoài.

Anh đứng ở cửa, nhìn tôi đi tới cửa thang máy, thang máy đang lên, anh không nói gì, chỉ đứng lặng lẽ, như chờ tôi đi.

Giây phút ấy, tôi như bị vứt ra dưới một cơn mưa acid đậm đặc, cơ thể lỗ chỗ vết thương. Tôi muốn mở miệng nói em yêu anh, vừa mới định cất tiếng, cửa thang máy kêu “tinh” một tiếng rồi mở ra.

Người trong thang máy, tôi biết, tên cô ấy là Lâm Tuyền.

Trên người cô mặc chiếc áo sơ mi của Giản Khê, đi dép lê, tay xách một túi đồ ăn sáng nóng bốc khói vừa mua ở bên dưới.

Là món bánh bao nhỏ mà Giản Khê thích ăn.

Ba chúng tôi đứng ở hành lang, như ba con dao găm đã tuốt khỏi vỏ, cứ lặng lẽ nhìn nhau.

Có lẽ nên nói rằng, trên lưỡi dao của tôi đã ướt ròng ròng chất độc cực mạnh.

https://thuviensach.vn

Tôi cười, quay đầu nhìn Lâm Tuyền cúi đầu bối rối, sau đó lại quay qua nhìn Giản Khê đang mặc áo ngủ, tôi nói: “Giản Khê, đợi đến lúc hai người kết hôn, cho dù có sau bao lâu chăng nữa, cũng đừng có gửi thiếp mời cho tôi, bởi vì tôi sẽ mãi mãi không bao giờ tha thứ cho anh, tôi sẽ viết lên trên hai mặt tờ thiếp hồng những lời nguyền rủa các người!”

Tôi quay người bước vào thang máy, túm lấy vạt áo sơ mi Lâm Tuyền mặc đẩy tuột ra ngoài, “Cút ra với thằng đàn ông của cô đi!”

Trong tích tắc cuối cùng trước khi cửa thang máy đóng lại, cảnh tượng trước mắt tôi là Lâm Tuyền yếu ớt gục đầu vào ngực Giản Khê. Còn Giản Khê mắt đỏ lên, xúc động nhìn tôi. Hình như anh ấp úng định nói gì đó, nhưng cửa thang máy đã đóng lại rồi. Tôi không nghe thấy gì cả. Thang máy mang tôi xuống dưới. Tôi cứ thế đi xuống không biết bao lâu, dường như đang rơi xuống một vực sâu vô tận, tôi ngồi bệt trên sàn thang máy, nước mắt rơi lã chã. Thang máy tới tầng dưới cùng thì mở ra, tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cố Ly đứng trước mặt. Mắt nó đỏ mọng, nó bước tới chìa tay cho tôi. Nó dắt tôi đi ra, chui vào trong xe nó. Dường như từ lúc đó, tôi đã hôn mê, sau đó xảy ra những gì, tôi không rõ lắm.

Cuối cùng từ đáy lòng mình tôi nhận ra, chỉ cần có Cố Ly ở bên cạnh, tôi liền có thể yên tâm mà ngủ, bất kể là đang ở đâu.

Tôi biết, nhất định nó sẽ bảo vệ tôi.

Trong quãng thời gian ngủ vùi, điện thoại di động của tôi cứ rung mãi, nhưng tôi không hề biết.

Tôi cũng không biết rằng, vào lúc tôi sắp suy sụp hoàn toàn, trên màn hình điện thoại hiện lên mười bảy cuộc gọi nhỡ của Sùng Quang.

Tôi nghĩ không lâu nữa, Thượng Hải sẽ chầm chậm bước vào mùa đông.

https://thuviensach.vn

Tôi thật lòng mong chờ một trận mưa tuyết lớn, một trận mưa tuyết liên miên không ngớt, làm cho cái thành phố này lại được trở nên thanh sạch, trong trắng một lần nữa, trở nên trống trải mênh mông, chẳng còn gì lưu dấu lại.

Tốt nhất là giống trong phim The Day After Tomorrow, cả thành phố sẽ biến thành một bình nguyên băng tuyết mênh mông.

Tất cả mọi người sẽ cùng chôn sống trong những tảng băng lấp lánh tựa thủy tinh, nghìn năm vạn năm sau, vẫn trẻ trung như vậy, mãi mãi không già.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 15A

CHƯƠNG 15

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Khi tháng Mười một đang dần tiến tới, đám người chúng tôi tụ tập trong ngôi biệt thự chúng tôi thuê, chúc mừng sinh nhật của mẹ Cố Ly.

Lúc tất cả ngồi vây quanh bàn ăn vui vẻ chuẩn bị bắt đầu bữa tối, mẹ Cố Ly lén lút đi vào nhà bếp, nhìn năm mươi mốt cây nến cắm trên chiếc bánh gatô, nhanh nhẹn và dứt khoát nhổ luôn hai cây nến vứt vào thùng rác. Bà ngắm nghía bốn mươi chín cây nến còn lại, vô cùng hài lòng.

Cố Nguyên nấu đầy một bàn các món ăn, ngoài Cố Ly, mỗi chúng tôi đều tỏ ra kinh ngạc và hết lời ca ngợi. Còn Cố Ly, dù có nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt ti tiện của nó, cái dáng vẻ không giấu nổi sự đắc ý song lại giả vờ không để ý. Neil chạy lại ngồi gần tôi, nhất quyết từ chối ngồi gần nó.

Đường Uyển Như tặng mẹ Cố Ly một chiếc áo khoác ngắn, bà Lâm Y Lan rất vui, bà xúc động nói bên bàn ăn: “Cháu biết đấy, cô lúc nào cũng mặc đồ tơ lụa và lông cừu, chưa bao giờ được cảm nhận chất liệu vải dệt nhân tạo, chắc chắn cô sẽ thử một lần!”

Chẳng biết từ lúc nào, chúng tôi đã ở được một quãng thời gian dài trong ngôi biệt thự vô cùng xinh đẹp sạch sẽ, trông rất giống một công trình kiến trúc được nhà nước bảo vệ.

https://thuviensach.vn

Hằng ngày chúng tôi đều quây quần bên nhau, cũng chia sẻ niềm vui, đương nhiên theo chu kỳ cũng chia sẻ cả nỗi buồn (nói chính xác thì là đem nỗi buồn của mình trút sang người kia), hoặc là hắt cà phê lên người nhau, sau đó lại khóc tu tu ôm chầm lấy nói tớ yêu cậu.

Tôi và Neil còn chia sẻ cả nụ hôn (...), tất nhiên đó là trò phạt sau khi đánh bài bị thua.

Lúc hai đứa nghiến răng nghiến lợi chia sẻ nước bọt với nhau, Đường Uyển Như ngồi bên cạnh làm bộ như một thiếu nữ mới lớn, đạp chân nói với vẻ không vui: “Đây rõ ràng là phần thưởng mà!”

Lúc chúng tôi rời nhau ra, Neil lâng lâng nói với tôi một cách chân tình: “I love you, my sister.” Tôi cũng xúc động đáp lời: “I love you, too, my princess!” Neil đứng dậy đi thẳng về phòng. Tôi ngơ ngác quay đầu hỏi Cố Ly: “Tớ nói sai gì à?” Cố Ly xòe cả mười đầu ngón tay vừa quết lớp sơn móng tay mới mua, như một con cua giương hết chân càng, hai tay đung đưa như một vũ công nhảy nhạc Jazz kiểu Broadway, nói với tôi: “Cưng à, cậu nói không sai đâu, nói rất hay đấy, tớ thấy cậu nên viết một cuốn sách, nhan đề là ‘Những điều chua cay và khắc nghiệt nhất trong đời’ được rồi đấy.

Tôi vỗ về Cố Ly đang nhe nanh giương vuốt, thẹn thùng nói: “Cậu quá khen rồi. Cuốn sách cậu nói tớ đọc xong lâu rồi, tớ đặc biệt thích tác giả của nó, tên là Cố Ly, con mụ ấy chắc chắn là có rất nhiều rất nhiều kinh nghiệm cuộc sống, vừa đọc đã thấy đó là một mụ già từng trải rồi.” Đường Uyển Như vẫn ngồi cạnh chúng tôi day day lên thái dương, hiển nhiên, nó vẫn chưa hiểu chúng tôi đang nói gì.

Còn Cố Nguyên đang đọc báo, thì thong thả nói: “Anh muốn đi xem vở kịch ‘Women tấu hài’ của Lại Thanh Xuyên.”

https://thuviensach.vn

Tôi và Cố Ly dừng lại, nghiêm túc nhìn anh. Cố Nguyên chậm rãi thò một bàn tay ra từ phía sau tờ báo, ngoan ngoãn ra hiệu "đầu hàng".

Tất nhiên, Cố Ly và mẹ nó dùng chung một cái tủ. Điều này nghe có vẻ giống như một nghị định quan trọng vừa được ký kết: "Từ ngày mồng Một tháng Mười năm 2003, nước ta và Thái Lan đã thực hiện thuế bán lẻ với một trăm tám mươi tám loại rau quả".

Mặc dù trước đó hai người bọn họ đã vận dụng tài hùng biện thuyết phục lẫn nhau cả một tuần lễ và vẫn không đạt được bất kỳ kết quả nào.

Cố Ly nước mắt lã chã cầm tay mẹ, nói: "Mẹ, bất cứ thứ gì trong cuộc đời con đều có thể chia sẻ cùng mẹ, ngoại trừ cái tủ của con."

Nói dứt lời, nó liếc nhìn Cố Nguyên đang trợn mắt trừng trừng với nó như muốn nói "Hey. I am here," nói: "Anh nhìn em làm gì!"

Cuối cùng, sau khi không thể chịu đựng việc bà Lâm Y Lan đem các loại đồ dạ hội treo trong phòng khách, nó đau đớn muốn chết mở cửa cái tủ của mình.

Tất nhiên, nó không quên chia sẻ với người khác sự đau khổ này, lúc mở cửa tủ ra, nó gào lớn vào bên trong tủ: "Come on Neil, it's time to e out of the closet!" (ngầm ám chỉ Neil hãy công khai giới tính).

Những buổi chiều cuối tuần, tôi và Neil, Đường Uyển Như, Cố Ly cùng thư giãn bên nhau, ngồi quây quần lại như thời đại học, vừa nghe những câu chuyện xấu hổ của người bên cạnh, vừa trao nhau những lời chua ngoa hiểm hóc nhất mình mới phát minh ra, đồng thời thưởng thức cà phê cao cấp Cố Ly mang trong bếp ra. Chúng tôi trò chuyện mãi, rồi lần nào cũng nhớ tới Nam Tương, tuy nó không hề liên lạc gì với chúng tôi, song chúng tôi vẫn luôn nhớ nó.

https://thuviensach.vn

Đường Uyển Như thường rơm rớm nước mắt nói: “Tớ thực sự nhớ cuộc sống thời bốn đứa con gái tụi mình còn ở đại học.”

Cố Ly thì luôn dịu dàng ôm vai Uyển Như, vừa đưa đuôi mắt lườm Neil, vừa an ủi nó: “Đừng buồn, chúng mình hiện thời cũng vẫn đang là cuộc sống bốn đứa ‘con gái’ mà.”

Đường Uyển Như nghe vẫn không hiểu, mặt mũi ngơ ngác. Khuôn mặt ngô nghê của nó trông đặc biệt ngây thơ đáng yêu, giống như con thú cưng tôi nuôi trong giấc mơ, Như Như, nếu mọi người vẫn còn nhớ - đúng vậy, đó là con chim cút, tên Như Như.

Đương nhiên, cứ dăm ba hôm là Cố Nguyên lại tới chỗ chúng tôi, về sau, anh còn để lại ở đây một bộ áo ngủ, vài cái quần sịp mới, bàn chải đánh răng điện, khăn bông LV, sữa tắm Dolce & Gabbana như một lẽ đương nhiên.

Neil là khách thuê nam giới - chí ít thì trên hộ chiếu ghi như vậy - duy nhất ở đây, hắn chung đụng với Cố Nguyên ngày càng nhiều hơn, nhiều đến mức khiến người ta dựng tóc.

Tôi và Đường Uyển Như thường xuyên nghe Cố Ly dùng giọng nói bất nhẫn gào lên với hai người bọn họ (những lúc họ đang dùng chung một bộ tai nghe nhạc, hoặc những lúc Cố Nguyên hỏi Neil: “Lúc em giặt quần áo có thể giặt luôn hộ anh cái quần đùi này không,” hay là lúc bọn họ chụm lại cùng hét lên khi xem Madonna biểu diễn, và cả lúc bọn họ cởi trần cấu véo lẫn nhau): “You should give up! You two can’t get married in China!”

Còn có một số người lại vĩnh viễn rời bỏ cuộc sống của chúng tôi. Ví như Giản Khê, tôi không còn gặp lại anh. Không có tin nhắn của anh, không có điện thoại của anh. Anh biến mất trong Thượng Hải đang dần vào mùa đông. Cố Nguyên cũng không nhắc đến anh. Xung quanh tôi không có ai nhắc tới anh nữa. Đó là một cảm giác kỳ dị, một người đã ở bên chúng

https://thuviensach.vn

tôi bao nhiêu năm như vậy, đột nhiên có một ngày biến mất. Như thể chẳng ai có cảm giác gì hết, tiếp tục sống và tiến lên phía trước, buồn bã, đau đớn, vui mừng, xúc động... Cuộc sống của chúng tôi dường như không có gì khác cả. Nhưng tôi biết, trong cái cuộc sống trông có vẻ vẫn y hệt trước đây ấy, có những thứ đã mất đi không bao giờ tìm lại được. Thời gian anh vừa biến mất, tôi thường xuyên mơ thấy anh, trong mơ tôi thường khóc rất thương tâm. Trong mơ anh cũng khóc, hoặc là anh đang đi trên đường, tôi gọi nhưng anh mãi mãi không bao giờ nghe thấy. Khuôn mặt anh trong mơ không còn trẻ trung bừng sáng nữa, mà lộ rõ vẻ tiều tụy mệt mỏi, rất giống dáng vẻ có một năm anh bị sốt cao, liên tục nhiều ngày không cạo râu. Nhưng sau đó, tôi dần dần ít mơ thấy anh hơn. Anh đã rời bỏ thế giới của tôi như vậy đấy. Và người từ bỏ cuộc sống của chúng tôi còn có Nam Tương nữa. Nó và Giản Khê đã hoàn toàn biến mất.

Trong mùa đông thời tiết càng ngày càng lạnh, tôi bắt đầu dành nhiều thời gian hơn cho Sùng Quang.

Tôi cũng không biết vì sao, lúc trả lời Cố Ly câu hỏi này, tôi nói: “Chắc là vì đột nhiên mình không có bạn trai nữa, mà trùng hợp là anh ấy cũng không.” Cố Ly cúi đầu ra vẻ suy nghĩ một cách nghiêm túc, vừa gật đầu vừa nói: “Có lý... Vậy anh ta có bạn gái không?” Lúc tôi định nhổ một bãi nước bọt vào mặt nó, nó đã kịp ấn chặt cằm tôi lại.

Sùng Quang xin phép bệnh viện được điều trị ngoại trú một thời gian. Nói là điều trị, thực ra chỉ là tôi giúp anh sống một cuộc đời trước đây anh rất ít khi trải nghiệm - một cuộc sống của người bình thường. Tôi và anh đội mũ đeo kính đen, khăn quàng quấn ngang cằm đi đến mọi nơi, như đi xem phim, dạo phố, ăn đủ loại quà vặt trên đường. Nhưng vẫn khác với người bình thường ở chỗ, anh vẫn thích lên Plaza 66 mua túi xách (về điểm này, anh và gã anh trai chết tiệt của anh hoàn toàn giống nhau).

Lúc thời tiết lạnh hơn nữa, tôi và anh tới bãi trượt tuyết Thất Tinh trượt tuyết.

https://thuviensach.vn

Đó là lần đầu tiên tôi trượt tuyết, tôi đi giày trượt, đứng giữa bãi xúc động gọi điện cho Cố Ly, bảo nó: “Cố Ly, đoán xem tớ đang ở đâu?!”

“Ở hội chợ mùa giảm giá của Giordano hả?” Giọng Cố Ly trong điện thoại mỉa mai.

“No! Tớ đang trượt tuyết ở sân trượt Thất Tinh! Trượt! Tuyết!” Tôi hoàn toàn không đếm xỉa đến nó.

“Dừng, dừng lại! Cậu định đánh vần chữ trượt tuyết cho tớ đấy à.” Cố Ly ngắt lời tôi, “À, mà sân trượt Thất Tinh ở đâu nhỉ? Ở quận Mẫn Hàng nhỉ? Khiếp, kinh quá...”

“Không, ở ngoại vi Mẫn Hàng cơ, Thất Bảo!” Tôi rất thông cảm cho Cố Ly, mỗi lần ngồi xe chỉ cần đi qua vành đai giữa thành phố là nó đã bị ói.

“Cảm ơn, cậu làm tớ muốn phát ói rồi. Thất Bảo? Cậu đi xa thế mà sao không báo tớ, tớ có thể bảo công ty đặt giúp vé máy bay giảm giá!” Nó phẫn nộ chấm dứt cuộc điện thoại gọi từ vùng ngoại thành Thượng Hải.

Sau khi ngắt máy điện thoại, Cố Ly tiếp tục xử lý danh sách nợ rối tinh của công ty trên cái máy notebook.

Lam Quyết bưng một tách cà phê bước tới, đặt xuống rồi nhẹ nhàng mở cửa sổ phòng làm việc của Cố Ly hé ra một chút, để làn không khí tươi mới ùa vào.

Cố Ly uống một ngụm cà phê, một mùi vị nó chưa từng nếm qua, nó ngẩng đầu đưa ánh mắt thần bí nhìn Lam Quyết, tỏ vẻ dò hỏi.

Lam Quyết dùng nụ cười thần bí và ranh mãnh hơn đáp lại nó. Trước khi ra khỏi cửa, anh ta nói với Cố Ly: “3 giờ chiều chị cần uống một lọ collagen, 5 giờ chị có hẹn với Jacko, sau đó, 7 rưỡi tối chớ quên là phải đi đến rạp hát.”

https://thuviensach.vn

Nói xong đóng cửa đi ra. Mấy giây sau lại mở cửa, cười hì hì bổ sung: “Không cần nhọc công ghi nhớ đâu, lúc đến giờ tôi sẽ nhắc chị lần nữa.”

Cố Ly cầm chiếc điện thoại đang rung lên, xem tin nhắn hình vừa nhận được, trong ảnh là tôi ăn mặc dày bịch và Sùng Quang cũng mặc áo to sù, hai người đứng trên tuyết trắng, cười vui vẻ rạng rỡ.

Cố Ly bất giác mỉm cười.

Nó ngoái đầu nhìn về phía khung cửa sổ Lam Quyết vừa mở ra, một ngọn gió se lạnh luồn vào, vuốt ve trên má.

Tôi và Sùng Quang từng nói chuyện về Giản Khê, anh thường chăm chú nhìn khuôn mặt tôi, nghe tôi sụt sùi kể lể. Mỗi lần nhìn ánh mắt anh chăm chú qua làn nước mắt, tôi đều thấy đau lòng, vì sao chàng trai trẻ trung vừa dịu dàng vừa đẹp đẽ này, thần tượng được biết bao nam nữ trẻ tuổi cả nước sùng bái điên cuồng này, lại không sống được bao lâu nữa. Bởi vì tôi là một kẻ vô thần, nên tôi dám âm thầm hận thù cả Thượng đế.

Nhưng Sùng Quang xem ra lại rất phấn chấn, không hề giống một người bệnh ung thư chút nào. Ngoại trừ vóc dáng hơi gầy gò một chút, khí sắc của anh rất tốt. Chỉ có điều anh hầu như không ăn cái gì, thỉnh thoảng dạo phố khát nước, chỉ uống một chút nước giải khát, rồi ngồi xuống ghế ven đường, cúi gập người nghỉ ngơi rất lâu.

Tôi nghe mọi người nói và đã từng hỏi bác sĩ, ở bệnh tình của anh đến giai đoạn này sẽ rất đau đớn, uống thuốc giảm đau cũng không có tác dụng nhiều. Nhưng trước mặt tôi, Sùng Quang vẫn làm như không có gì xảy ra. Anh không nói với tôi, cũng không biểu hiện ra bên ngoài, vì vậy tôi cũng không dám hỏi. Hơn nữa, trước mặt anh, tôi đều cố gắng không nhắc bất kỳ điều gì liên quan đến bệnh ung thư. Tôi biết mình đang chạy trốn điều gì.

Như thể một người đang bị trói với quả bom hẹn giờ, giả vờ không nghe thấy tiếng tích tắc tích tắc của đồng hồ đếm ngược.

https://thuviensach.vn

Tất cả đều là sự chạy trốn.

Anh vẫn thường xuyên phải quay về bệnh viện.

Lúc anh cảm thấy cô đơn, tôi sẽ từ công ty đi thăm anh. Cung Minh không có ý kiến gì, anh ta cũng hy vọng có người bầu bạn với Sùng Quang - trong quãng đời ngắn ngủi chẳng đáng là bao của anh.

Kỳ thực trong lòng tôi hiểu rõ, không phải tôi đang bầu bạn cùng anh, mà là tôi đang cần một người bầu bạn cùng tôi.

Tôi muốn từ từ hồi phục lại sức lực, để bước ra khỏi quãng ngày tháng đen tối với Giản Khê.

Trong những ngày tháng nối tiếp nhau ấy, có lúc tôi mang quần áo thay ra của Sùng Quang tới tiệm giặt khô, sau đó lại mang quần áo mới giặt vào bệnh viện cho anh, anh không thích mặc đồng phục bệnh nhân, bảo rằng cảm thấy mặc mấy thứ đồ đó lên người thì như thể mình sắp chết vậy. Bởi thế, trong tủ quần áo phòng bệnh của anh treo rất nhiều đồ hiệu, tôi gọi tủ quần áo của anh là “tiểu Plaza 66”.

Có lúc anh kéo tôi ngồi xuống sàn nhà, chơi game với anh. Nhưng tôi không có năng khiếu ấy, chỉ đi được dăm vòng giữa các hàng bom đạn chồng chéo đến hoa mắt là đã ngã lăn tử trận. Sùng Quang thì lại như được gắn rađa, tấn công đột kích giữa mưa bom bão đạn, không bao giờ chết được. Có một lần, tôi không phục ấm ức nói: “Sao anh vẫn chưa chết thế!” Anh nghe xong thì dừng lại, im lặng hồi lâu mới nói nhỏ: “Chắc là sắp rồi.” Người chiến sĩ trên màn hình tivi cũng dừng lại theo tay game của anh, một lát sau thì trúng đạn ngã xuống. Sùng Quang trề môi, cười thoải mái nói: “Em nhìn xem, chết rồi này.” Nụ cười của anh trông sao bi thương trong bóng hoàng hôn. Ánh nắng nhuộm vệt râu lấm tấm sắc xanh quanh cằm anh thành một mảng vàng rực, trông như một thành viên cực kỳ anh tuấn của hoàng tộc nước Anh.

https://thuviensach.vn

Có lúc tôi cùng anh đi tắm nắng bên hồ trong bệnh viện. Mặt trời ngày đông rất hiếm khi ló dạng. Cây cỏ ven hồ đã đổi sang một sắc màu ốm yếu nằm giữa màu xanh và màu vàng, trông thật ủ rũ.

Có lúc Sùng Quang ngồi thẫn thờ trên thảm cỏ, tóc anh được mặt trời nhuộm vàng óng ánh, cả làn da, đôi đồng tử, những ngón tay dài của anh đều trở nên trong suốt lấp lánh dưới ánh mặt trời, như sắp tan biến trong không khí, không còn nhìn thấy được nữa. Có lúc tôi đứng từ xa, không làm phiền anh, lén lút móc điện thoại ra, chụp lại hình ảnh đẹp đẽ đến độ diệu kỳ của anh dưới ánh mặt trời, anh như một thiên sứ trẻ tuổi, trên mình mạ một lớp vàng rực rỡ chói mắt.

Thời gian tích tắc đi qua, trôi đi, cáo biệt.

Chúng tôi dần dần bước đến một địa điểm đã được Thượng đế đánh dấu trước.

Vào một buổi chiều mưa, tôi mang ít hoa quả đến cho Sùng Quang, sau đó về nhà.

Trong phòng khách, Cố Nguyên và Cố Ly ngồi tựa vào nhau, cả hai không nói gì. Gian phòng bao trùm sự im lặng, tôi nhìn sắc mặt Cố Nguyên, suýt nữa thì giật thót mình. Mấy tháng trước đây, trong buổi tiệc sinh nhật của Cố Ly, tôi đã nhìn thấy vẻ mặt tương tự như thế.

Tôi bối rối bước tới trước mặt bọn họ, ngồi xuống, lấy hết can đảm, làm bộ hài hước, hỏi đùa: “Ai sắp chết à?”

Cố Nguyên ngẩng mặt nhìn tôi, không nói. Một lát sau, lúc tim tôi như muốn ngừng đập, tôi có linh cảm mình đã đoán đúng.

Khi sắc mặt tôi đã trắng nhợt, Cố Nguyên mới nhẹ nhàng nói: “Giản Khê sắp đi rồi, rời khỏi Thượng Hải. Tối nay bay.”

https://thuviensach.vn

Không biết vì sao, khi nghe được tin này, cả người tôi đột nhiên thả lỏng hẳn, thậm chí còn có cảm giác nhẹ nhõm muốn uống chút rượu.

Tôi nhún vai, mỉm cười, nói: “Anh xem, thì có khác gì mấy, dù là chết rồi hay là đi khỏi Thượng Hải, đều có thể hình dung thành ‘anh ấy sắp đi rồi’.”

Cố Ly, Cố Nguyên và tôi, ba người ngồi trong gian phòng càng lúc càng tối dần.

Cuối cùng, Cố Ly không chịu được nữa, đứng dậy bật đèn.

Cố Nguyên nói với tôi: “Lâm Tiêu, anh biết Giản Khê luôn yêu em. Anh không tin mấy chuyện mờ ám nhập nhằng kia. Anh chỉ biết rằng, chắc chắn Giản Khê yêu em. Bao nhiêu năm nay, anh và cậu ấy đã lớn lên bên nhau, anh hiểu cậu ấy không khác mấy em hiểu Cố Ly cả.” Khuôn mặt Cố Nguyên nhìn có vẻ hơi xúc động, tôi biết anh là một người hầu như không bao giờ xúc động. Tôi chỉ duy nhất biết có một lần Cố Nguyên khóc, đó là khi Cố Ly và anh chia tay lần đầu tiên.

“Anh cảm thấy cậu ta đúng là đồ chó chết, nhưng lên giường với ai, hôn ai, những điều đó hoàn toàn không quan trọng. Yêu một người, là muốn sống với người ấy cả đời, trong khoảng thời gian dài dặc ấy, làm bạn cùng người ấy, sưởi ấm cho người ấy, cùng người ấy trải nghiệm cuộc sống to lớn này. Giống như Cố Ly, bất kể cô ấy có làm chuyện gì, anh vẫn yêu cô ấy, dù cho cô ấy có quan hệ dây dưa với loại người đê tiện không bằng con chó cũng vậy.”

Tôi thấy Cố Ly hơi động đậy, muốn tranh luận với Cố Nguyên, nhưng nó nhìn khuôn mặt đau buồn của tôi rồi nhịn lại, không nói nữa. Nó đứng dậy, đánh mắt ra hiệu với Cố Nguyên, sau đó hai bọn họ đi về phòng.

Một mình tôi ngồi trong phòng khách trống trải, chùm đèn thủy tinh màu vàng đung đưa trên đầu. Gió từ cửa sổ thổi vào, vô số hạt thủy tinh va vào

https://thuviensach.vn

nhau kêu leng keng, tỏa ra những tia sáng vỡ vụn trải khắp mặt sàn.

Ngồi trong phòng khách, tôi rơi lệ, tuy không phát ra tiếng khóc, nhưng giữa chừng cũng suýt nữa bị nước mắt nước mũi nghẹt bên trong làm cho ngạt thở.

Tôi nhận ra bao nhiêu ngày qua đi, tôi vẫn không thể lừa dối chính mình.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 15B

Tôi cầm mẩu giấy ghi thời gian và số hiệu chuyến bay Cố Nguyên viết cho, bắt taxi tới sân bay Hồng Kiều.

Trong hoàng hôn, mưa bụi liên miên dày đặc kết thành một bức màn lạnh thấu xương. Nó trùm lên cả Thượng Hải, lôi Thượng Hải vào động tối lạnh giá.

Tôi biết, mùa đông của Thượng Hải luôn khiến mọi người ngán ngẩm. Lạnh buốt, ẩm ướt, mùa đông Thượng Hải.

Sân bay Hồng Kiều đông nghịt, người xúm xít chen chúc một chỗ. Giọng nữ lạnh lùng phát ra từ loa thông báo tin chuyến bay cất cánh hoặc bị đổi, vô số dòng người đứng xếp hàng trước cửa đổi thẻ lên máy bay.

Tôi lẫn trong đám người đó, khổ sở chen lên, ánh mắt tìm kiếm một Giản Khê trong trí nhớ của tôi, sạch sẽ, dáng người cao cao. Mái tóc anh có lẽ đã dài ra, hoặc vừa mới cắt ngắn đi. Có lẽ anh cũng sẽ kéo theo chiếc vali màu đen, bên trên có một sợi đai màu đỏ rất bắt mắt ấy.

Lúc tôi lách qua được khe hở giữa vô số vai và đầu người, nhìn thấy Giản Khê đang đứng lặng yên ngó bảng điện tử trước mặt, nước mắt tôi bất giác trào ra.

Dưới ánh đèn màu trắng trong sân bay, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh trông vừa gầy vừa mong manh, như thể chỉ khẽ động vào là sẽ vỡ vụn ngay ra.

https://thuviensach.vn

Tôi vẫy tay, gọi to tên anh.

Giản Khê nghe thấy có người gọi tên mình, có vẻ không tin được, quay đầu lại, sau một hồi tìm kiếm, ánh mắt anh cuối cùng cũng dừng lại. Anh khẽ cười.

Giữa đám người đông nghịt, anh trông thật quá cô độc. Nụ cười của anh càng làm nổi bật sự cô độc ấy. Có lẽ bởi vì trong đôi mắt lấp lánh nét cười của anh đồng thời còn có cả nước mắt đang dâng đầy.

Anh nhìn Lâm Tuyền đang loạng choạng chạy đến bên mình, dang rộng hai tay.

Lâm Tuyền ôm chặt lấy Giản Khê, mặt vùi sâu vào bờ ngực anh, nước mắt nóng hổi thấm hết vào chiếc áo len màu lam sẫm. Cô vừa khóc vừa cúi đầu nói: “Em đi cùng anh.”

Là như vậy đó.

Kết cục cuối cùng của tình yêu dài dặc tháng năm của tôi.

Tôi đang đi đôi giày thể thao Giản Khê tặng, mặc chiếc áo khoác lông cừu anh thích, đứng ở cửa kiểm tra an ninh của sân bay, nhìn anh khoác vai Lâm Tuyền, từng bước từng bước rời xa thế giới của tôi.

Tôi thấy nhân viên an ninh kiểm tra một lượt hai người họ, rồi để họ đi qua.

Sau đó, bóng dáng họ biến mất khỏi dòng người qua lại đông đúc và những tấm bảng điện tử kỹ thuật số màu xanh màu đỏ.

Tôi vào toilet rửa mặt, rút trong túi ra chiếc khăn mùi soa của Giản Khê, lau khô nước mắt, sau đó vứt vào thùng rác trong toilet.

Lúc ra khỏi sân bay, tôi trông thấy Sùng Quang đang đứng chờ ở cổng.

https://thuviensach.vn

Anh mặc chiếc áo gió dài rộng màu xám nhạt Neil Barrett ưa thích, chất liệu lông cừu và nhung mềm mại kết hợp với nhau luôn có thể mang lại cho làn da người mặc cảm giác tinh tế, dịu dàng. Anh đội chiếc mũ len bông xù, hơi che lấp một chút hình ảnh thần tượng của mình, nhưng không đeo kính đen, vì thế tôi có thể nhìn thấy mắt anh, hai hồ nước sâu thẳm, đầy ắp sự dịu dàng, và một chút đau buồn rất khó nhận ra. Gió thổi qua mắt anh, làm mí mắt đỏ mọng.

Anh chìa tay ra phía tôi, đứng im chờ đợi.

Tôi bước lại ôm anh, áp mặt vào ngực anh.

Mùi hương trên cơ thể anh ấm áp mà êm dịu, nhưng cũng phảng phất một chút mùi nước tiệt trùng của bệnh viện, tôi nghĩ đến đây thì lại thấy cay cay mắt. Tôi cứ tưởng sau một trận khóc lóc thảm thiết trong toilet làm suýt nữa lực lượng an ninh sân bay phải chạy tới, nước mắt của tôi đã cạn rồi, vậy mà giờ đây, trong lớp lông nhung ấm áp của chiếc áo choàng gió êm dịu ấm nóng như mặt trời của anh, tôi lại một lần nữa nức nở khóc to.

Anh khẽ đặt tay lên vai tôi, vỗ vỗ nhẹ nhàng, giống như hồi chúng tôi cùng chui trong chăn nghe nhạc trong bệnh viện, khẽ gõ tay theo nhịp bài hát. Anh không nói gì cả, chỉ đứng cùng tôi trước cửa sân bay trong dòng người tấp nập.

Tôi nhìn Thượng Hải buổi hoàng hôn qua vai anh. Vô số người tới đây, vô số người ra đi. Cái thành phố chết tiệt này, cái thành phố vĩnh cửu này. Tôi nhìn thấy những cô gái trẻ xung quanh liếc Sùng Quang với ánh mắt nghi hoặc xen lẫn chút xúc động long lanh, cũng nhìn thấy ánh đèn máy bay nhấp nháy không ngừng hướng lên bầu trời đêm.

Trong tiếng động cơ máy bay ầm ầm, tôi nhận ra, Sùng Quang không còn là chàng trai bướng bỉnh ma lanh ngày trước nữa. Anh yên tĩnh, trầm mặc, giống như mọi người đàn ông trưởng thành, trên khuôn mặt trẻ trung

https://thuviensach.vn

thậm chí còn có một chút từng trải, khóe mắt như buổi sớm mùa đông có tuyết rơi.

Anh vỗ nhẹ vai tôi, nhỏ giọng như hát thầm, nói: “Không sao, có anh ở bên em mà.”

Sự độc ác trong tim tôi vẫn chưa hoàn toàn tiêu biến, thế là tôi nói: “Vâng, ở bên em nửa năm một năm, rồi em vẫn phải tiễn anh đi.”

Anh không nói nữa, im lặng đứng trong màn diễn bi hoan ly hợp vĩ đại trên sân bay, gió không thổi được vào lớp áo nhung lông của anh, đôi mắt anh giấu đằng sau lưng tôi, ẩn bên dưới mái tóc dày và chiếc mũ lông. Tôi ấm áp tới mức chỉ muốn ngủ thiếp đi.

Tôi quên mất mình đã về nhà như thế nào.

Chỉ là lúc tôi mở cửa ra, nhìn thấy Cố Ly, Neil và Đường Uyển Như ngồi trong phòng khách đợi. Ánh mắt bọn họ khiến tôi cảm thấy có khi sau ba phút nữa mình sẽ chết.

Tôi bình tĩnh và chậm rãi cởi chiếc khăn quàng và áo khoác, đặt cái túi xuống, gỡ mái tóc buộc gọn ra. Trong cả quá trình đó, tôi không nói gì, bọn họ cũng không biết nói gì.

Lúc tôi từ từ bước ngang qua chỗ họ, Cố Ly nói: Nếu cậu đói, trong bếp có đồ ăn tớ mua về...”

Tôi không ngừng lại mà cứ thế đi qua, sau đó mở cửa phòng, kéo rộng tấm rèm cửa sổ, chỉnh cho độ ấm lên cao nhất, sau đó chẳng buồn thay quần áo, cứ thế chui vào chiếc chăn dày sụ.

Như bị cơn buồn ngủ tấn công một đòn mãnh liệt, sau hai phút tôi đã chìm sâu vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Sùng Quang ngồi trong phòng làm việc của bác sĩ điều trị chính.

Bác sĩ nhìn khuôn mặt trẻ trung của anh, dường như có điều gì nuối tiếc, hỏi: “Anh thực sự thay đổi quyết định, muốn tiến hành phẫu thuật ư? Hồi trước có 50% thành công, anh không muốn làm. Bây giờ bệnh tình còn tồi tệ hơn trước, tỷ lệ phẫu thuật thành công chỉ có 15%, anh lại muốn phẫu thuật?”

Khuôn mặt Sùng Quang ngập trong ánh sáng của ngọn đèn vàng, tỏa ra màu sắc dịu dàng như trong mộng, anh gật đầu, nói: “Tôi muốn sống tiếp.”

Trước giờ chưa bao giờ có một giấc mộng nín thở dài đến vậy.

Nhưng mà ấm nóng, sôi sục, một giấc mộng nóng ran như một buổi sớm mùa đông ngồi trong bọc chăn bên bếp lò sưởi ấm.

Trong cơn mơ, dường như Cố Ly bưng một tách hồng trà tới cho tôi, nó ân cần ngồi xuống đầu giường, xoa xoa trán tôi, sau đó giúp tôi đắp chăn, lo lắng nói: “Cậu biết không, trông cậu như nhân vật trong truyện Manga ấy, trên mặt chi chít những chấm chấm, lỗ chân lông của cậu to quá rồi nhỉ?”

Đường Uyển Như cũng xuất hiện trong giấc mơ ấy, nó liều chết rúc vào chăn của tôi, nhưng bị hai con chồn vàng lôi xuống bếp, không biết là có phải bị quăng vào nồi nước sôi sùng sục không nữa, tôi hoảng hốt nhớ ra trước khi nằm mơ Cố Ly đã hỏi mình có đói không.

Trong mơ Nam Tương ngủ ở giường đối diện với tôi, giường của nó vừa to vừa đẹp, là kiểu giường cổ điển châu u bằng gỗ đàn hương sậm màu, tôi nhớ đã từng thấy trong tập tranh lịch sử văn học nghệ thuật Pháp. Còn có cả cái gối vừa cao vừa êm, và chiếc chăn lông cừu ấm. Nó đang giở một cuốn tranh, giống như trước kia, dáng vẻ nó thật lười biếng, mà rất đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Chỗ nào trong giấc mơ cũng phủ một mảng vàng ấm áp dễ chịu, như cà phê được thêm nhiều sữa, vị ngậy ngọt ngào. Trong giấc mơ ấy, lúc tôi ngủ mê mệt, bên gối của tôi là Giản Khê đang tựa vào đầu giường đọc sách. Hình như anh đang đọc truyện cho tôi nghe, lại giống như anh đang đọc sách một mình. Anh đeo kính lão, tôi chưa từng thấy anh đeo loại kính ấy bao giờ, trông hơi giống các cụ già râu bạc trong truyện cổ tích. Tôi còn nhớ mình đã cười khúc khích trong mơ, sau đó được anh ôm lấy cho gối lên đùi, một cảm giác ấm ran.

Trong mơ tôi như đã tỉnh hẳn, sau đó Giản Khê gấp sách lại, hỏi tôi có muốn ăn cơm không? Tôi gật đầu, đang muốn ngồi dậy thì nhìn thấy bên ngoài cửa sổ trời đang mưa, Sùng Quang đứng trong mưa nhìn tôi, tóc anh, khuôn mặt anh và cả bộ vest màu đen đều ướt đẫm nước mưa. Một chút ánh sáng đèn đường vàng vọt rọi lên đầu anh và cả cơn mưa mùa đông rét mướt rả rích không ngừng. Qua lớp kính cửa sổ, anh nói chuyện với tôi, nhưng tôi chẳng nghe thấy gì hết. Giản Khê đứng bên cạnh ôm tôi, thấy tôi lo lắng, Sùng Quang trông càng khổ sở hơn, nhưng khuôn mặt lại có vẻ như đang vui mừng gì đó, cuối cùng anh tươi cười vẫy tay, nhìn môi anh hình như đang nói: “Vậy anh đi nhé”. Tôi hấp tấp rút điện thoại dưới gối gọi cho anh, kết quả trong điện thoại chỉ phát ra tiếng “tút tút” liên tục, anh không nghe máy.

Ngoài cửa sổ vẫn là nước mưa như thế, thân hình anh biến mất sau làn mưa màu vàng kim.

Khi tôi mở mắt ra, Cố Ly ngồi trước mặt tôi. Dưới ánh đèn, trông nó thật xinh đẹp, còn đẹp hơn cả Nam Tương.

Tôi gắng gượng chống cái cơ thể đau nhức như vừa bị đánh một trận ngồi dậy, hỏi nó: “Mấy giờ rồi, trời sáng rồi à?”

Cố Ly lắc lắc đầu: “Chưa, nhưng mà đây là buổi sớm ngày thứ hai đấy. Cậu đã ngủ gần bốn mươi tiếng đồng hồ rồi.”

https://thuviensach.vn

Tôi cúi đầu không nói.

Cố Ly giơ tay đưa cho tôi, nói: “Cung Minh cứ gọi điện thoại liên tục cho cậu... Gọi lại cho anh ta một lần đi.”

Lúc nói, Cố Ly không nhìn vào mắt tôi. Tôi nhìn tay nó đưa ra, không muốn cầm lấy điện thoại. Đèn tín hiệu màu xanh trên điện thoại cứ nhấp nháy, nhắc nhở tôi về cuộc gọi bị nhỡ.

Tôi đã nói rồi, tôi đặc biệt ghét mùa đông của Thượng Hải.

Như thể phải mặc mãi bộ quần áo ướt đứng trong gió rét lạnh băng. Màu sắc xám trắng, bầu trời ảm đạm, ngay cả chim bồ câu cũng không buồn bay, trốn dưới những mái nhà ấm ướt, rúc cổ vào đôi cánh.

Khắp nơi trong thành phố là những người mặc đồ da cao cấp, các cô trông như những con vật, bịt mũi cau mày bước qua mặt những người ăn mày, lướt qua những sạp hàng rong nhỏ bên hè phố.

Khi đêm về khuya, tất cả mọi người đều biến sạch, quay về những ngôi biệt thự sang trọng ấm cúng của họ, hoặc trốn trong lớp chăn mỏng rẻ tiền. Bọn họ cô độc ngắm nhìn Thượng Hải mờ mịt qua ô cửa sổ, và những tháng ngày mờ mịt dưới bầu không kia. Trong đêm khuya chỉ còn sót lại người lao công khoác lớp áo nhựa dày bịch, dùng bàn tay lạnh đến bầm đỏ quét lớp lá rụng đã thối nát trên mặt đường.

Phố Bund tắm trong trận mưa tuyết lạnh ngắt, ánh đèn hoàng kim soi sáng trưng dòng sông kề bên, trên mặt nước bập bềnh xác cá chết, không có con chim nào ăn chúng.

Khắp bầu trời Thượng Hải như lơ lửng lũ giám ngục Azkaban bay lượn, nước mưa chính là nụ hôn của chúng, chúng chúc phúc cho từng người một trong mùa đông.

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi trong xe taxi, đi qua tất cả, như đang xem chiếc tủ kính do một kẻ bi quan chủ nghĩa thiết kế.

Lúc đến bệnh viện, tôi nhìn thấy Cung Minh và Kitty đang ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật.

Tôi bước về phía họ.

Cung Minh nghe tiếng động ngoảnh đầu lại, nhìn thấy tôi.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy vẻ sợ hãi như vậy trên khuôn mặt anh ta, như một pháp sư tà ác trong phim, đôi mắt dài hẹp, hàm răng trắng, bọc trong tấm áo choàng đen phủ kín người.

Anh ta bước từng bước lại phía tôi, sự độc địa trong ánh mắt cuộn trào lên như sóng biển dưới ánh trăng, tiếng sóng chính là nhịp thở nặng nề hổn hển của anh ta.

Anh ta bóp lấy cằm tôi, giọng điệu còn lạnh lẽo hơn cả mùa đông ngoài cửa sổ:

“Cô rời Sùng Quang xa một chút, càng xa càng tốt.”

“Nó là của tôi.”

“Cô cút được xa bao nhiêu thì cút đi.”

Sau đó, anh ta hất mạnh mặt tôi về phía ghế.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 16A

CHƯƠNG 16

Bí mật bẩn thỉu làm nên những người bạn

Ánh đèn đỏ của phòng phẫu thuật vẫn đang quay.

Ánh đèn không ngừng rọi luồng ánh sáng đỏ sậm khủng khiếp lên mặt Cung Minh. Khuôn mặt anh ta chìm trong bóng tối, mỗi lần bị ánh sáng đỏ chiếu vào, lại làm lộ ra một nỗi tuyệt vọng khiến người ta cảm giác hãi hùng.

Tôi không chịu đựng nổi áp lực đè nặng như thể sắp nghiến vụn từng đốt sống lưng mình trong hành lang, liền đi ra quầy cà phê trong phòng nghỉ của bệnh viện. Ở đó, tôi gặp Kitty đang giúp Cung Minh pha cà phê.

Tôi không biết nói gì với cô. Tôi cầm một cái cốc giấy nhỏ, xé một túi cà phê hòa tan Nestle rẻ tiền, đổ vào cốc, sau đó tra nước nóng vào.

Kitty cất cà phê và sữa cô mang theo vào chiếc túi LV never full của mình. Năm ngoái, lúc kiểu túi được quảng cáo là “có thể mang gọn một em bé bên trong” đang thịnh hành, đặt hàng cả Thượng Hải đều không có, Kitty dùng tên của Cung Minh tự đặt ình một chiếc, còn dọa tôi nếu dám kể ra thì sẽ đâm bút máy vào ngực tôi.

Cô xoay người lại, cầm cà phê, nói với tôi: “Có phải cô cảm thấy ngày tận thế đã tới?”

https://thuviensach.vn

Tôi gật gật đầu, mắt đỏ lên.

Kitty nhìn tôi, ánh mắt thông cảm: “Cô nhầm rồi. Sự thực là, nếu cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ bảo chúng tôi, Sùng Quang qua đời rồi, hơn nữa, đối với một cuộc phẫu thuật tỷ lệ thành công chỉ chiếm 15%, thì điều đó là rất bình thường - lúc ấy mới là ngày tận thế.”

Kitty bỏ mặc tôi đang đờ đẫn, quay người đi ra.

Trước khi mở cửa, cô quay đầu giáng cho tôi nhát kiếm cuối cùng: “Cô biết Sùng Quang vì cô mà muốn làm cuộc phẫu thuật này, đúng không?”

Lúc Cố Ly đến bệnh viện một lần nữa, ở đây vẫn chẳng có thay đổi nào cả, vẫn núi non, hồ nước đẹp tựa như mô hình, vẫn rừng rậm mênh mông như thể đã tồn tại từ thời viễn cổ.

Nó chậm rãi bước đến bên hồ nước, mấy tháng trước, nó đã đâm đầu xuống ở đây, lúc ấy, nó nghĩ thà chết theo bố cho rồi.

Vậy mà vài tháng sau, hiện giờ nó đang đi trên đôi giày cao gót Dior nhỏ bé màu trắng, trầm tĩnh như một chiếc pa, nhanh chóng đi đến phòng phẫu thuật. Lúc đi ngang qua một hộ lý, nó còn tóm lấy cô ta mà nói một cách nghiêm khắc: “Sao nền đất bờ hồ của các cô lại trơn như thế, tôi sẽ tố giác đấy.”

Lúc Cố Ly tìm thấy tôi bên bờ hồ, tôi vừa từ phòng bệnh ra ngoài một lát. Đợi ở bên trong tôi cảm giác mình như có thể chết đi bất kỳ lúc nào. Lúc tôi đi ra, Cung Minh ngồi bất động trên ghế, từ khi tôi có mặt ở đây, hầu hết thời gian anh ta đều ngồi im không nhúc nhích như vậy, như một ông phỗng. Đúng, anh ta luôn giống một ông phỗng, lúc vui, lúc rơi nước mắt, lúc đau khổ, lúc đắc ý, anh ta đều như vậy cả, như một dòng sông băng đất trời đầy băng tuyết ở Bắc Cực.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh anh ta đặt tách cà phê cao cấp mà Kitty vừa pha. Đó là tách thứ hai, tách đầu tiên vừa pha xong đã bị anh ta giơ tay hất vào một cô y tá trẻ sợ sệt run rẩy lại gần hỏi xin chữ ký.

Cố Ly ngồi xuống cạnh tôi, tôi ngả đầu lên vai nó, như hồi ở trường, tối tối xem phim tôi đều dựa vào nó.

Tôi nói, tớ đói rồi, thế là nó lấy ra trong cái túi Prada cực to mới mua một chiếc sandwich cá ngừ xông khói bọc trong loại túi giấy bảo vệ môi trường cao cấp, bên trên giấy gói in toàn chữ tiếng Pháp.

Tôi nói thế thì để tôi đi vào lấy nước, nó lại rút từ trong túi ra một chai Latte của Starbucks.

Cuối cùng, nó làm ra vẻ thần bí rút ra một chiếc chăn LV mỏng, quàng lên người hai chúng tôi. (...)

Tôi nhìn nó chằm chằm, nói: “Được đấy, cậu giở nốt cái giường gấp trong túi ra đây, bọn mình ngủ một giấc.”

Tôi cuộn trong tấm chăn giá tiền cao ngất ấy, nghe Cố Ly kể chuyện tin đồn về Cung Minh và Sùng Quang. Tôi chưa bao giờ tìm hiểu về họ hàng nhà họ. Chuyện này là do lúc Cố Ly nghiên cứu về Cung Minh mới bất ngờ phát hiện ra. Người nắm giữ tập đoàn Constanly là cha Cung Minh, tên là Cung Huân. Nhưng trên thực tế, ông ta dùng tên Sean Constanly xuất hiện trong giáo trình của khoa Tài chính tiền tệ. Còn Sùng Quang là con riêng được người vợ hai của cha Cung Minh mang từ chỗ chồng cũ về, lúc mới về nhà họ Cung, Sùng Quang mới có mấy tuổi. Cung Minh từ nhỏ đã được nuôi dạy để làm người thừa kế, học ở trường trung học dân lập tốt nhất Hoa Kỳ, sau đó vào đại học Harvard, tốt nghiệp xong lần lượt thực tập ở các công ty con của Constanly, hầu như các kế hoạch thâu tóm quan trọng đều có anh ta tham dự. Trong lòng Cung Minh, Cung Huân là một vị thần, và anh ta cố sức để giành được sự công nhận của vị thần ấy, đối với Cung

https://thuviensach.vn

Minh, ngoài thành tích kinh doanh khổng lồ ra thì cuộc sống không có gì khác quan trọng. Còn Sùng Quang từ nhỏ đã có nhiều sở thích kỳ quặc, cực kỳ nghịch ngợm, không thích học hành, thứ duy nhất anh dồn tâm huyết vào lại chẳng đáng một xu trong mắt của Cung Huân, ông ta gọi đó là "rác rưởi có giá trị thanh khoản chỉ 1%", đương nhiên, mọi người đều gọi thứ đó là "nghệ thuật".

Cố Ly bảo tôi, thậm chí ngay cả thân phận "nhà văn best-seller" của Sùng Quang cũng là do Cung Minh một tay tạo nên, chỉ có điều rất ít người trong nghề biết đến. Mọi kế hoạch thương mại quảng cáo của Sùng Quang, thậm chí cả phương hướng xuất bản, nội dung tiểu thuyết, hầu như đều do Cung Minh thiết kế.

Hai anh em họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, trong nhà người duy nhất Sùng Quang muốn nói chuyện, chính là Cung Minh. Tất nhiên, tình cảm đối với Cung Minh của anh tuyệt đối không chỉ dừng lại ở việc "muốn nói chuyện". Nếu phải cho ra một định nghĩa chính xác, thì có lẽ Cung Minh chính là đáp án cho câu hỏi "trên trái đất này nếu như chỉ được chọn một người có thể cùng nói chuyện, vậy em chọn ai" của Sùng Quang.

Tôi nghe Cố Ly kể tràng giang lịch sử gia tộc rối rắm nhằng nhịt như phim truyền hình dài tập của nhà Cung Minh, miệng không nuốt nổi miếng sandwich. Hơn nữa, trước đó, Kitty đã cho tôi một dao nặng nề. "Cô biết anh ấy làm phẫu thuật vì cô, đúng không?"

Tôi không biết phải đối diện thế nào với Sùng Quang. "Anh ta lôi cậu lên giường cưỡng dâm à?" Cố Ly nghi ngờ hỏi tôi.

"Cậu chết đi!" Tôi ném thẳng miếng giấy bọc bánh cao cấp in đầy chữ tiếng Pháp dính toàn mỡ màng vào nó. Nhưng một đứa từng bị hắt bát chè đằng sau lưng còn tránh được như nó thì đương nhiên không thể nào trúng phải nắm giấy ném ngay trước mặt của tôi được. Một lát sau, nó hơi do dự, ấp úng nói: "Nếu như có cơ hội thì, ý tớ nói là, giả sử như Sùng Quang vẫn

https://thuviensach.vn

sống, cậu có thể lợi dụng quan hệ với anh ta, để trong lúc Constanly đang thôn tính chúng ta...”

“Cố Ly!!!” không đợi nó nói hết, tôi đã phẫn nộ đứng lên.

Cái chăn quàng trên người rơi tuột xuống đất, dính đầy cỏ khô. “OK, OK.” Cố Ly vội kéo tôi ngồi xuống. “Cứ coi như tớ chưa nói.”

Tôi trừng mắt lườm nó ba lượt, mới ngồi lại chỗ cũ, tiếp tục thưởng thức chiếc sandwich cá ngừ.

“Tớ cũng biết tỷ lệ thành công rất thấp.” Cố Ly thở dài.

“Đúng thế, bác sĩ nói chỉ có 15%.” Mắt tôi lại đỏ lên.

“Không, tớ định nói, tỷ lệ cậu đồng ý giúp tớ, rất thấp.” Cố Ly buồn bã nhìn ra mặt hồ.

Tôi rất muốn đẩy nó nhào xuống đó. “Đúng thế, cực kỳ thấp, Lâm Tiêu bảo hình như chỉ có 0.01%.” Tôi hằn học đáp lời.

“Thật không? Con số đó còn cao hơn so với tưởng tượng của tớ.” Cố Ly tất nhiên là độc mồm độc miệng hơn tôi nhiều.

Lúc này, điện thoại của tôi bỗng đổ chuông, là Kitty gọi, làm tôi suýt nữa không giữ nổi máy. Tôi ném cho Cố Ly, “Cậu nghe đi, tớ không dám nghe đâu.”

Thực lòng tôi biết, nếu lúc bắt máy nghe thấy Kitty nói với tôi rằng: “Anh ấy đi rồi,” chắc hẳn tôi sẽ lao thẳng xuống hồ. Cố Ly nghe máy xong thì ngẩng đầu lên bảo tôi: “Đi rồi.” Hai mắt tôi tối sầm, ngã lộn xuống hồ.

Tôi và Cố Ly bước thấp bước cao đi về phía phòng phẫu thuật. Trông tôi giống một kẻ điên toàn thân ướt sũng luôn miệng nguyền rủa Cố Ly.

https://thuviensach.vn

Cố Ly chạy bên cạnh, luôn miệng xin lỗi, nhưng tôi rõ ràng nhìn ra, nét mặt nó đang cố nín cười. Tôi biết, giai thoại này chắc chắn sẽ được lưu truyền đến tai Cố Nguyên, Neil và cả Đường Uyển Như.

Cố Ly đã giải thích đến lần thứ hai mươi rằng nó nói "đi rồi" là bảo nó với tôi cùng đi, Kitty gọi chúng tôi tới phòng phẫu thuật, bởi vì ca phẫu thuật của Sùng Quang đã kết thúc.

"Nhưng mà cũng phải nói là, động tác cậu nhảy xuống hồ ban nãy quả thực quá nhanh, tớ chẳng kịp thò tay tóm lại nữa."

"Thôi đi, tớ thấy cậu đứng trên bờ cười cứ như đang xem Đường Uyển Như giành giải nhất cuộc thi ngâm thơ ý, cậu chẳng hề thò tay ra tí nào!"

Lúc tôi và Cố Ly tới phòng theo dõi đặc biệt, Cung Minh đang nghe bác sĩ dặn dò.

Bác sĩ bảo, Sùng Quang vẫn đang trong giai đoạn hôn mê. Nếu có thể tỉnh lại được, anh ấy có thể sống sót, ngoài ra, nếu tế bào ung thư không di căn, anh ấy sẽ thoát được căn bệnh ung thư dai dẳng này. Nhưng, nếu anh không tỉnh lại...

Tôi và Cung Minh ngồi bên ngoài phòng bệnh, đợi Sùng Quang tỉnh lại.

Cố Ly về trước. Nó ở lại cũng vô dụng, nó chỉ muốn xác định tôi không sao là tốt, nhìn dáng bước đi vội vã của nó, tôi biết rằng chắc chắn nó đang không nén nổi lòng mà muốn chạy ngay tới chỗ Cố Nguyên, Neil và Đường Uyển Như để kể chuyện tôi nhảy hồ, bộ dạng kích động tới nỗi không đi thẳng người được nữa.

Tôi quay mặt lại nhìn Cung Minh, anh ta đang nhìn chăm chăm vào Sùng Quang nằm bên trong không động đậy.

https://thuviensach.vn

Giờ đây, rốt cuộc tôi có thể hiểu được mối thâm tình sâu nặng giữa hai anh em họ. Sùng Quang như cậu con trai mà anh ta nuôi lớn, giống như Cung Huân đã nhào nặn nên anh ta, Cung Minh cũng đã hoàn thành việc nhào nặn Sùng Quang. Anh ta dõi theo Sùng Quang từng ngày từng ngày làm theo kế hoạch của mình, trở nên mỗi lúc một trưởng thành, mỗi lúc một tỏa sáng, mỗi lúc một giống với nghệ sĩ trẻ lãng du ngày xưa. Đối với Cung Minh, Sùng Quang thực sự là của anh ta, là một bộ phận của cuộc đời anh ta.

Tôi tiến lại gần, rút trong túi ra một chiếc sandwich cá ngừ khác Cố Ly mang đến cho tôi, đưa cho Cung Minh, nói: “Chắc anh đói rồi, hay là ăn một chút sandwich cá ngừ...”

Tôi chưa kịp nói hết, đã sợ hãi im bặt vì cái trợn mắt của Cung Minh, mặt anh tái xanh, môi run run nói với tôi: “… cá…”

Tôi vội vàng nhét cái bánh vào túi, sau đó kéo chặt khóa lại.

Mấy ngày sau đó, chúng tôi sống không dễ chịu chút nào.

Trên thực tế, những đám mây đen càng ngày càng nặng, đùn lên một đống sầm sập trên bầu trời trên đầu chúng tôi.

Tình trạng Sùng Quang không tốt lên, anh không tỉnh lại, đường nhịp tim trên máy đo mỗi ngày một yếu. Tôi và Cung Minh lặng lẽ nhìn qua lớp cửa kính, anh đeo chụp dưỡng khí nằm im lìm, không có cách nào lại gần để nói chuyện cùng anh.

Sắc mặt Sùng Quang trắng bệch, khuôn mặt quá mức gầy gò. Môi anh như được quết một lớp phấn trắng như một số người mẫu kỳ quặc trong quảng cáo, không nhìn thấy một tia máu nào trên đó. Anh thở rất chậm, rất chậm, lồng ngực hơi phập phồng. Lông mày anh hơi chau lại, không biết là đang mơ, hay đang phải chịu đựng đau đớn. Những thứ đó chúng tôi đều không thể nào biết được.

https://thuviensach.vn

Anh bị giữ trong một thế giới mà chúng tôi không tới được, vùng vẫy muốn quay lại, hoặc, vẫn là vùng vẫy, để thoát ra khỏi cái chết lạnh lẽo.

Sau khi bước vào tháng Mười hai, cái lạnh của mùa đông Thượng Hải càng thêm rốt ráo, mưa tuyết mịt mùng hơn phủ kín cả thành phố. Thi thoảng xuất hiện một buổi chiều hửng nắng, khiến các quán cà phê trên phố Nam Kinh đông kín người, những chỗ ngồi ngoài trời trên thảm cỏ phía sân sau chật ních như sàn giao dịch cổ phiếu. Con người quá khát khao nắng ấm mà.

Sùng Quang rồi cũng tỉnh lại trong một buổi chiều nắng ấm rạng rỡ như vậy.

Lúc ấy, chúng tôi đã có thể vào trong phòng thăm anh. Như thường lệ, tôi mang đến một bó hoa tú cầu màu trắng mà anh thích nhất (có trời mới biết nó là cái đồ quý tộc như vậy, trước đây tôi chỉ xem trên phim ảnh thấy trong đám cưới, cô dâu luôn ôm một bó hoa đó bước trên thảm đỏ) đặt ở đầu giường anh, sau đó ngồi bên cạnh thẫn thờ nhìn anh.

Cho đến lúc anh mở mắt ra, tôi vẫn còn không biết. Tôi vẫn đờ đẫn ngồi đó, nhìn khuôn mặt tiều tụy của anh, nhìn hàng lông mày đậm nét vì không được cắt tỉa gọn gàng mà trông càng sắc nhọn, bướng bỉnh, xương lông mày nhô cao và sống mũi thanh thanh, cả đám râu dưới cằm nữa.

Anh chớp chớp đôi mắt mệt mỏi hằn đầy tia máu, sau đó khẽ hắng giọng, phát ra một âm thanh khàn khàn mơ hồ, “Hèm.”

Cả buổi chiều hôm ấy, tôi úp mặt trên ngực anh, chảy không biết bao nhiêu nước mắt.

Tôi ngửi mùi nước tiệt trùng nồng nồng, cả mùi máu tanh ở chỗ những vết mổ, nhưng đằng sau những thứ mùi khủng khiếp ấy, là con người anh đã hồi phục trở lại, đầy ắp mùi vị của sự sống. Tuy rằng một chút sự sống phảng phất ấy yếu ớt hơn rất nhiều so với ánh mặt trời ấm nóng và những

https://thuviensach.vn

đóa hoa tỏa hương kia, nhưng tôi biết, nó đang dần dần tỉnh lại, sau đó sẽ ngày càng mạnh lên, cuối cùng trở thành một mùa hè mênh mông phủ trên đầu tôi.

Sắp vào mùa lễ Giáng sinh, sinh nhật Sùng Quang cũng tới.

Tôi và Cố Ly cùng cả đám bạn bè đều nhận được thiếp mời đến dự sinh nhật của Sùng Quang. Đường Uyển Như lúc cầm tấm thiệp cứ ngây ra, nó chưa bao giờ tưởng tượng được nhà văn nổi tiếng toàn quốc lại tự tay viết ra ba chữ Đường Uyển Như. Nó gọi điện ẹ, trong điện thoại, nó xúc động đến nỗi khóc luôn. (...)

Tôi cầm tấm thiệp, cũng cảm thấy rất tủi thân. Bởi vì, tấm thiệp này còn đẹp hơn cả bằng tốt nghiệp đại học của tôi, bìa làm bằng da mềm, khi mở ra, bên trong đều là chữ tiếng Anh viết kiểu bay bướm ép nhũ vàng, thêm nữa, bên trên ghi rất rõ ràng, party sinh nhật tổ chức ở nhà Sùng Quang, cũng tức là nhà Cung Minh, à không, nói chính xác hơn là nhà Sean Constanly, khu trang viên Thế Mạo Dư Sơn nổi tiếng của Thượng Hải. Đương nhiên, chúng tôi đều biết đó chỉ là một trong số rất nhiều nhà của ông ta.

Nhìn vẻ rầu rĩ trên mặt tôi, Cố Ly ân cần kéo tôi tới trước tủ quần áo, để tôi tùy ý lựa chọn đồ dạ tiệc bên trong. Tôi ôm mặt, xúc động khó nói nên lời, để báo đáp lại, lúc mở tủ ra, tôi gọi to vào trong: “Come out Neil!”

Lý do Cố Ly tốt bụng như vậy là bởi quan hệ giữa nó và Cung Minh đã dịu đi rất nhiều. Trải qua thời kỳ đau buồn sau tang lễ của bố, rõ ràng nó đã hồi phục lại bản chất cái máy vi tính của mình, như một vai nữ chính hóa trang bước lên sân khấu dưới ánh đèn rực rỡ, tách tách tách, nó đã hoàn toàn biến thành một nữ doanh nhân.

Nó ngồi trên sofa trong phòng, vừa vỗ vỗ lên mặt tinh chất dưỡng da dùng ban đêm của hãng Helena Rubinstein (nó rất mạnh tay, dù là đối với

https://thuviensach.vn

Đường Uyển Như hay với chính mình, nó đều không nương tay, cho nên biết rõ là nó đang vỗ tinh chất dưỡng da, tôi cũng không kìm được ý muốn nói: "Đừng đánh nữa, người mình mà!"), vừa phân tích suy nghĩ của nó cho tôi. Bởi vì, theo nó, hiện tại việc Thịnh Cổ bị Constanly mua lại có ích lợi vượt xa tổn thất. Cái mất đi chỉ là những thứ danh dự hư ảo mà thôi, mà cái thu về lại là một bình đài hoạt động rộng lớn hơn, và sự mở rộng phát triển cực lớn của lĩnh vực hợp tác thương mại. Hơn nữa, chắc chắn Constanly tuyệt đối không chỉ đơn giản là thôn tính Thịnh Cổ, sở trường của Constanly là mua lại một công ty đang ở giai đoạn thoái trào nhất, sau đó sửa sang đóng gói lại, rồi bán ra với cái giá cao gấp mười lần, nếu Sean Constanly sẽ có lần giao dịch thứ hai, vậy thì Cố Ly đã bắt được một cơ hội hiếm có.

"Nói đơn giản một chút, thì nghĩa là chúng ta đã trực tiếp có một đơn đặt hàng của M.E, một tổ chức xuất bản khổng lồ, phải biết rằng, lượng nhu cầu giấy hằng năm của họ có thể nuôi sống cả nhà máy giấy và nhà máy in của chúng ta đấy." Đương nhiên, tôi biết sự thực không hề đơn giản như vậy, Cố Ly đã có tính toán của riêng mình, nó nói vậy chỉ để cho tôi dễ hiểu mà thôi. Vả lại, tôi tin rằng, trong cái bàn tính của nó, còn giấu một cái máy vi tính năng lượng mặt trời nhỏ hơn nữa, và dưới cái máy tính ấy vẫn còn một cuốn nhật ký bí mật viết những âm mưu gian trá của nó.

Tùy thôi, tôi chẳng có ý kiến nào, tôi chờ mong, vào cái ngày nó và Cung Minh, hai cỗ máy tính thực sự quyết đấu sẽ đúng vào lúc tôi đang đi công tác bên ngoài, không cần phải đối mặt với một vụ nổ thảm khốc có thể làm lật tung cả Thượng Hải.

Đương nhiên, trong thời gian này, tôi, Kitty và Lam Quyết đã nhanh chóng trở thành bạn thân. Bởi vì mỗi lần Cung Minh và Cố Ly hẹn nhau nói chuyện hợp nhất công ty, chúng tôi đều có mặt. Trong một thời gian rất ngắn, chúng tôi được nghe những tranh luận thú vị giữa bọn họ, à không,

https://thuviensach.vn

nói chính xác thì là trong miệng mỗi người bọn họ đều có giấu một khẩu súng, sau đó là cảnh tượng đặc sắc xả đạn vào nhau.

Tôi thường ghi lại vào sổ tay những câu nói đặc sắc mà chốc chốc họ lại tung ra, để dùng đấu khẩu với Đường Uyển Như sau này. Ví dụ:

“Công ty tôi đều là những người có tố chất chuyên nghiệp, họ hoàn toàn khác với đám phụ nữ gầy guộc xương xẩu của M.E - bọn họ có ăn!”

“Ồ đúng vậy, tất nhiên tôi tin, bọn họ quả thực có ăn, cứ nhìn vào vòng eo luôn đeo phao cứu sinh và những bộ vest toàn cỡ XL của bọn họ thì cũng nhận ra. Tôi nghĩ trong những cánh rừng của công ty cô chắc chắn cũng đồng thời trồng cả lúa và tiểu mạch nhỉ?”

“Thực là phải xin lỗi nha, quản lý chính của Thịnh Cổ hiện giờ là người còn gầy hơn cả Kitty, ồ đúng vậy, cô ấy đang ngồi ngay trước mặt anh đấy, tôi đây này.”

“Hồi học đại học chắc cô cũng đến công ty chúng tôi thực tập nhỉ, dáng người khá đấy.”

“…”

Tất nhiên, nhìn bề ngoài trông tôi giống như đang ghi chép công việc. Thêm nữa, Kitty và Lam Quyết đều không ngồi rỗi, hai người họ còn ghi chép nhiều hơn tôi. Tôi nghĩ, đó chính là nguyên nhân mà tôi vĩnh viễn không thể đối đáp thắng Kitty.

Sinh nhật Sùng Quang rất gần với Giáng sinh, có lẽ vì thân hình anh thật giống một thiên sứ đẹp đẽ (... thôi được rồi, tôi thừa nhận đó là sự hình dung sến phát ớn, tôi lại không phải Quách Kính Minh, không thể nghĩ ra những đoạn miêu tả lê thê về diện mạo bên ngoài của nam thanh nữ tú), khắp chốn ở Thượng Hải đều ngập đầy tuyết.

https://thuviensach.vn

Hai năm nay Thượng Hải đều có tuyết, ít nhiều xóa nhòa đi cảm giác dồn nén u ám của mùa đông phương Nam.

Xung quanh đều một màu trắng sáng, khiến con người cảm thấy vui vui.

Nhưng, buổi sáng hôm ấy, khi mấy người chúng tôi chia nhau ngồi hai xe thẳng tiến về khu trang viên, tâm trạng của tôi, hoặc nói là tâm trạng của cả nhóm đều không tốt lắm, ai nấy đều lo lắng thấp thỏm. Đặc biệt là Đường Uyển Như, lúc lên xe nó vẫn liên tục sửa sang lại phần ngực.

Lúc xe đi lên đường cao tốc trên cao, cuối cùng nó mới thở phào một hơi, gỡ hai miếng đệm ngực bên trong chiếc áo lót Nu Bra ra, vừa phe phẩy trên tay, vừa bảo Cố Ly: "Ôi Cố Ly ơi, trả cậu này, cái đồ này tớ vẫn không thể nào quen được."

Neil ngồi cạnh tôi mở cửa sổ xe, thò đầu ra nôn "ọe" một tiếng.

Tôi vừa vỗ lưng Neil, vừa nhìn Cố Ly đang tái mặt nói: "Cố Ly, thật là, sau này tớ mà có nuôi con gì thì cũng nhất định phải đặt tên nó là Như Như, nghịch ghê quá."

Đường Uyển Như chỉnh tiếp phần ngực, hỏi: "Gì cơ? Vú Vú[19]? Cậu đừng nói đến mấy từ đó, tớ vừa mới thở đều được xong."

Lúc chúng tôi mặc đồ dự tiệc, giẫm trên những đôi giày gót cao chót vót, bước thấp bước cao trên nên tuyết trắng của bãi cỏ khu trang viên vào đến được nhà họ, thì đã là chuyện của mười lăm phút sau khi dừng xe trước cửa khu nhà. Cố Ly và tôi đều mặc váy hở vai, nhưng chúng tôi không cảm thấy lạnh. Bởi vì Cố Ly quấn người trong chiếc áo khoác dài của Cố Nguyên, còn tôi thì khoác áo choàng Dior của Neil. Neil và Cố Nguyên rét co ro đi đằng sau trông như hai kẻ sắp chết vừa từ Bắc Cực trở về.

Cố Ly vừa đi vừa ngoảnh đầu lại nhìn Neil, nói với tôi: "Cậu nhìn kìa, Neil lạnh đến mức môi tái nhợt rồi, thương quá." Tôi thở dài, nói: "Ừ, vì

https://thuviensach.vn

thế tớ thường nói với Neil rằng, chị em gái chúng mình nhất định phải tìm lấy một người đàn ông.” Cố Ly thân mật nắm tay tôi, chắc chắn nó cảm thấy tôi chính là em gái ruột của mình.

Từ sau lưng chúng tôi vọng tới tiếng kêu tức tối của Neil: “I heard it!”

Còn sau lưng Cố Nguyên và Neil là Đường Uyển Như đang lật đật bám theo, vừa đi nó vừa quạt bằng tay: “Chết tiệt, nóng chết mất!”

Cung Minh và Sùng Quang đứng ở cửa đợi chúng tôi.

Hai người họ mặc vest đen, chỉnh tề và quý phái, cổ áo gài một huy hiệu cổ điển có hình dạng rất phức tạp bằng bạch kim, nghe Kitty kể rằng đó là biểu tượng của gia tộc bọn họ.

Sùng Quang mỉm cười, dang rộng tay chờ đợi để ôm tôi, nhưng xung quanh đông người quá, thêm nữa, Cung Minh lại đang đứng ngay trước mặt, nên tôi hơi xấu hổ, thế là ngượng nghịu tránh sang một bên.

Cung Minh nhiệt tình chào đón: “Mọi người đến sớm nhỉ, tôi cứ tưởng đến lúc tuyết tan các cô mới đến.” Nói dứt lời, khuôn mặt cười rất giả tạo quay đi, anh ta đi thẳng vào phòng khách, không buồn ngoái lại một lần.

Bữa tiệc sinh nhật không hề nghiêm trang như tưởng tượng của chúng tôi, tuy ai nấy đều mặc đồ dạ tiệc đắt tiền, nhưng trong buổi lễ lại chỉ có những người bạn thân thiết là đám chúng tôi và ba người họ hàng của nhà Cung Minh (mặc dù về sau tôi biết đó là đầu bếp được họ mời đến...). Sean Constanly, người làm chúng tôi đau đầu không xuất hiện, mẹ của Sùng Quang cũng không ở đây. Nghe Sùng Quang nói, họ đang trượt tuyết ở Thụy Sĩ.

Lúc anh nói với tôi, trên mặt thoáng hiện chút thất vọng. Nhưng anh đã quen rồi, hình như từ sau sinh nhật năm mười bốn tuổi, cha mẹ đã không

https://thuviensach.vn

dự sinh nhật anh nữa. Nhưng Cung Minh thì lần nào cũng có mặt, năm nào cũng kỷ niệm sinh nhật cùng anh.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 1.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 16B End

Sau khi biết chuyện đó, bầu không khí bỗng chốc nhẹ nhõm hẳn, nhưng đám chúng tôi đều thuộc dạng được đằng chân lân đằng đầu, chẳng hạn nếu cho Đường Uyển Như một chữ ký của Tạ Đình Phong, nó sẽ tưởng tượng ngay rằng mình có thể lên giường với Beckham. Vì vậy, buổi sinh nhật lập tức trở nên hơi xuê xoa quá.

Khi Đường Uyển Như nâng chiếc ly chân cao uống sâm banh, mặt mũi rầu rầu nói "đây là nước nho ngâm hả", Cố Ly liền cư xử tự nhiên như đang ở nhà, thò tay véo vào eo nó (lớp thịt thừa bên ngoài), Đường Uyển Như liền kêu thét lên, ly champagne đổ xuống mặt vải chiếc sofa kiểu châu u cổ điển nhà Cung Minh.

Tôi và Sùng Quang cùng lúc hít một hơi thở lạnh.

Cố Ly điềm tĩnh cầm một chiếc gối tựa lên, che chỗ bị ướt đi. Sau đó nắm tay Sùng Quang một cách thân thiết, nói: "Đều là người mình mà, đừng bảo với Cung Minh, nhé."

Sùng Quang bối rối nói: "Anh ấy là anh trai tôi..."

Buổi chiều mặt trời xuất hiện, tuyết đọng trong vườn hoa phản chiếu ánh sáng chói mắt, quang cảnh trời đất thật tuyệt vời.

Chúng tôi kê một chiếc bàn ra sân, mặt bàn phủ khăn màu trắng, sau đó, champagne, rượu vang đỏ, thịt nướng được bày hết ra. Chúng tôi cuộn mình trong những tấm chăn đắt tiền, ngồi dưới mái hiên tán chuyện, sau đó,

https://thuviensach.vn

cả đám Cố Nguyên, Neil, Lam Quyết và Sùng Quang chạy ra chơi trò đánh trận ném tuyết như lũ học sinh cấp Ba.

Tôi và Kitty ngồi dưới mái hiên, không ngừng hét gọi Sùng Quang: "Sùng Quang, bác sĩ nói anh không được vận động mạnh đâu!" "No! Anh tránh xa chỗ bày champagne ngay!" "Không được, anh không được ăn thịt nướng đâu, đừng có quên là dạ dày anh vừa bị cắt mất hai phần năm đấy!" "Cố Nguyên! Anh mà còn đụng vào anh ấy lần nữa thì tôi sẽ bứt trụi tóc Cố Ly đấy!"

Tất nhiên, hét hò cùng chúng tôi còn có Cố Ly, nhưng nguyên nhân nó hét lên lại hoàn toàn khác, mỗi lần Cố Nguyên bị đạn tuyết ném trúng, nó đều kéo giật tai (tất nhiên là tai tôi) hét toáng lên: "Cố Nguyên! Anh đang mặc đồ Prada đấy!" Sau đó tôi nghe thấy Cung Minh ở đằng sau lẩm bẩm một mình: "Ở đây ai chẳng mặc đồ Prada." Rất rõ ràng, Cố Ly cũng nghe thấy, bởi vì câu tiếp theo của nó phát ra là: "Cố Nguyên! Ném Sùng Quang! Ném vào đầu anh ta!"

"Biến ngay mụ này! Làm cái gì đấy hả!" Tôi bị chọc tức, quay đầu hét về phía bọn họ: "Neil, nghe lời chị em tốt đây, em giúp Sùng Quang ném Cố Nguyên đi!" Neil vừa nghe thấy, lập tức gia nhập trận tuyến của Cố Nguyên, cùng tấn công Sùng Quang. (...)

Lúc tôi đang há hốc mồm ngạc nhiên, thì nghe thấy Sùng Quang vừa tránh đạn tuyết, vừa nói với tôi: "Lâm Tiêu, ngậm mồm ngay! Anh hận em!"

Tôi và Cung Minh cùng lúc ôm đầu, hai tay day day huyệt thái dương, nét mặt vô cùng rầu rĩ.

Tất nhiên, Đường Uyển Như tuyệt đối không bỏ qua một cơ hội la hét tốt đến như vậy. Chỉ là, nó la hét cách chúng tôi một quãng xa, nói chính xác hơn thì là, nó cũng ở trong sân, mỗi lần bị Cố Nguyên, Lam Quyết và Sùng

https://thuviensach.vn

Quang ném đạn tuyết tập thể trúng vào phần ngực, nó đều phát ra tiếng hét không biết là tức giận hay sung sướng nữa.

Sau khi la hét vài lần, Cố Ly không chịu nổi nữa, thế là nó quả quyết tham gia cùng bọn kia (...). Nhưng vừa mới bước chân vào chiến trường, một trận mưa đạn tuyết lập ào đến, đập vào mái tóc nó đã mất cả một tiếng đồng hồ buổi sáng chải kiểu. Nó thè lưỡi liếm liếm tuyết dính trên mặt, cuối cùng đã nổi giận.

Ba phút sau, Neil quỳ ở chân tường xin tha mạng, nói chính xác là, nếu không phải vẫn còn nhìn thấy chiếc giày Dior của hắn lộ ra khỏi đống tuyết, thì tôi sẽ không thể biết người bị Cố Ly chôn trong đống tuyết kia là ai. Cố Ly ngạo nghễ bước đến bên cạnh Cố Nguyên, đắc ý rũ rũ mái tóc của nó (ấy là một mớ rối bù, như một bà điên vừa bị một con chim đậu trên đầu cào bới hồi lâu).

Cố Nguyên buồn bã nhìn nó, Cố Ly thấy nét mặt ấy thì không nhịn nổi nói: “Ê! Ê! Em biết là ăn hiếp con gái thì không đúng, nhưng đó là do nó ra tay trước chứ!”

Tất nhiên, vụ náo nhiệt hôm đó đạt tới trạng thái thăng hoa khi Cung Minh cũng tham gia trận chiến. Hoặc có thể nói là, đã diễn biến thành một trận quyết đấu mất kiểm soát giữa hai kẻ hoàn mỹ chủ nghĩa.

Tôi, Cố Nguyên, Neil, Kitty, Lam Quyết, thậm chí cả Đường Uyển Như cũng phải tránh dạt sang một bên, run lập cập, hoảng hốt nhìn hai kẻ nóng hừng hực tới cực điểm đang ném đạn tuyết vào nhau. Động tác của họ thật nhanh nhẹn, tay vung đạn rơi, kèm theo vô số những câu công kích bằng cả tiếng Anh lẫn tiếng Trung.

Chúng tôi đứng xếp hàng bên cạnh dõi theo, day day lên thái dương với nét mặt đau khổ.

https://thuviensach.vn

Lúc hai người họ ngừng lại, chúng tôi nhìn thấy Cung Minh chui ra từ trong tuyết như một kẻ tị nạn, bộ vest Gucci màu đen của anh ta bị rách toạc vai, còn Cố Ly phía đối diện thì vẻ mặt như nữ thần tự do trên đảo Manhattan, nhưng chiếc váy của nó cũng nhàu nhĩ như vừa lôi từ máy giặt ra, bên trên lốm đốm vệt tuyết, có lẽ cũng có thể nói là nó vừa được lôi từ máy bào tuyết ra.

“Kitty! Đi rót cho tôi một ly champagne! Nghỉ giữa hiệp!” Cung Minh nghiến răng nhìn Cố Ly, nói với Kitty mà không thèm quay đầu lại. Kitty bối rối dợm bước trên đôi giày cao gót tới chỗ để champagne.

“Lam Quyết! Bỏ thuốc độc vào champagne của anh ta!” Cố Ly mặt mũi lạnh băng nhìn trừng trừng Cung Minh, nói không thèm ngoái lại. Lam Quyết nỗ lực mỉm cười, phóng nhanh đến chỗ bày champagne. (…)

Tôi chỉ có thể nói, hai người họ đều là những trợ lý đẳng cấp đỉnh cao.

“Tôi không thể không nhắc cô, nếu việc thôn tính thành công, thì tôi sẽ là cổ đông lớn của công ty các cô, cô mà dám hạ độc tôi, tôi sẽ cho tất cả mọi người trong công ty cô chết đói.” Cung Minh dương dương đắc ý, trưng khuôn mặt lạnh lùng cười giả tạo nói với Cố Ly.

“Ái chà, tôi sợ quá!” Cố Ly phản công (lúc này, tôi và Đường Uyển Như cùng lúc ngẩng lên, muốn xem Cố Ly có giơ tay ôm ngực không), “Anh đừng quên rằng, tiền đề cho việc chuyển nhượng thành công, là anh đồng ý để tôi làm giám đốc tài chính mới. Hừ, anh dám cho người công ty tôi chết đói, tôi sẽ trộm sạch tiền của công ty các anh, khiến các anh cũng không có cái mà ăn đâu!”

Vậy rồi, hai người họ lại tiếp tục một đợt tấn công mưa tuyết điên cuồng nữa.

Những người xung quanh xem, biết rằng cuộc chiến này khó lòng tránh khỏi, vậy là liền lục tục chọn chiến tuyến một cách đau khổ. Sau tiếng hét

https://thuviensach.vn

xung trận, tôi vốn định chạy về phía Cố Ly, nhưng kết quả bị Sùng Quang lôi mạnh về bên Cung Minh, “Tại gia tòng phụ xuất giá tòng phu em nhé!”

Đôi bên lực lượng khá cân bằng, nhưng sức chiến đấu của Đường Uyển Như quả thực quá mạnh, chúng tôi dần dần rơi vào thế yếu.

Lúc tạm ngừng giữa trận, tôi, Cung Minh, Sùng Quang và Kitty đứng đối diện với năm người Cố Nguyên, Cố Ly, Đường Uyển Như, Neil, Lam Quyết, chúng tôi gào to ấm ức: “Thế này không công bằng! Chúng tôi chỉ có bốn người!” Cố Ly ưỡn thẳng người bước lên, nắm tay Neil và Đường Uyển Như, nói: “Nhưng bên chúng tôi có những ba người là nữ!”

“Ô hô Cố Ly! Chúc chị bị ném đến mức mẹ chị cũng không nhận ra chị nữa!” Neil nổi giận đùng đùng, mặt sưng lên như quả bóng.

Cố Ly mỉm cười một cách kỳ quái, nói với hắn: “Cưng à, em nói gì vậy, mẹ chị vốn có nhận ra chị đâu, chính chị còn không biết mẹ đẻ mình là ai, ha ha.”

Tôi đứng bên đối diện, cặp mắt sắp rơi tròng ra ngoài.

Neil tức tối rút khỏi trận chiến, Lam Quyết cũng giơ tay đầu hàng, Kitty cũng khập khiễng lùi ra, giờ thì hay rồi, còn lại Cố Ly, Cố Nguyên, Đường Uyển Như và Sùng Quang, Cung Minh, tôi, chúng tôi vẫn nhìn nhau trừng trừng.

Bóng hoàng hôn mênh mang phủ trên mặt sân, nhìn tựa như một bối cảnh được tạo dựng công phu, đẹp đến mức phi thực. Lam Quyết mở nhạc, một bản nhạc Giáng sinh tuyệt vời, giọng ca nam ấm áp đang hát lên giai điệu ca ngợi Giáng sinh và tình yêu, tiếng dương cầm hòa quyện cùng tiếng kèn Scotland.

Những vạt tuyết mềm mịn trang điểm cho vườn hoa mọc đầy loài thủy san, khiến người ta có cảm giác như ông già Noel cưỡi trên xe trượt tuyết

https://thuviensach.vn

sẽ phóng ra bất kỳ lúc nào, phân phát các loại hộp quà.

Ánh sáng hoàng hôn phủ lên mặt chúng tôi, khiến mỗi người trông như trẻ lại rất nhiều. Những bông tuyết rơi tựa như những chiếc ghim bằng bạch kim xinh đẹp gài lên mái tóc.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều người như vậy cùng tươi cười rạng rỡ đến thế.

Tôi đứng một bên, trong lòng ngọt ngào như vừa được rót đầy mật ngọt ấm nóng. Quang cảnh trước mắt như được quay chậm trong ánh sáng dịu dàng, hiện trước mặt tôi. Tôi ngắm nhìn họ vui đùa, đấu khẩu, đánh đấm lẫn nhau (...), họ uống champagne đỏ hồng mặt, say ngây ngất cười giễu trêu chọc nhau, tôi thực lòng muốn thời gian dừng lại ở đây mãi mãi.

Ấy là khu biệt thự đẳng cấp đỉnh cao cách trung tâm Thượng Hải rất xa.

Những người có thể bước vào nơi này rất rất ít, nhưng ở đây không lạnh lẽo một chút nào.

Tôi nghĩ, bây giờ ở trung tâm thành phố cách xa chỗ chúng tôi chắc chắn cũng là cảnh tượng ngập tràn hạnh phúc.

Bởi vì vào thời khắc này mỗi năm, Thượng Hải cũng vào mùa đẹp nhất, thậm chí còn đẹp hơn cả dịp Tết. Mọi ngọn đèn đều được bật sáng, tất cả các tòa nhà chọc trời đều lấp lánh phát sáng dưới bầu trời bay đầy bông tuyết. Xe trên phố đều đi rất chậm, bởi vì luôn có những em bé ngoại quốc đầu đội mũ Noel đỏ chạy lăng xăng qua đường. Nhưng những người tài xế đều cười rất tươi, họ còn hạ kính cửa xe xuống để tung kẹo ột em bé đáng yêu.

Tất cả các trung tâm mua sắm đều hạ giá, ngay cả trên khuôn mặt các nhân viên bán hàng ở Hermès và LV trước giờ chưa bao giờ giảm giá cũng

https://thuviensach.vn

đầy ắp nụ cười ngọt ngào xét ở một mức độ nào đó, đây cũng có thể coi là quà khuyến mãi tặng thêm.

Các nhà hàng đông chật người, hơi nóng từ các ô cửa sổ tỏa ra ngoài đường. Rất nhiều cặp tình nhân nắm tay nhau đi trên đường, như trong bài hát của Vương Phi, họ bước chậm rãi ngắm dòng xe qua lại, hoặc vượt qua bao nhiêu đụn tuyết. Bất kể là nhóm sinh viên trẻ trung mặc quần jean, nhuộm tóc vàng hoe, hay những quý tộc mặc đồ Gucci, tất cả đều xuống khỏi xe, dạo bộ trên đường phố vui vẻ, cả thành phố lung linh phát sáng như được rắc một lớp bột nhũ kim.

Tiếng chuông Giáng sinh chốc chốc lại ngân lên ở phố Bund, lan tỏa trên mặt sông nhấp nhô sóng.

Thời khắc đẹp đẽ nhất mỗi một năm. Thời khắc ấm nhất mỗi một năm.

Trong bếp, Lam Quyết lấy một chiếc bánh ga tô lớn trong hộp ra, rồi cắm từng ngọn nến sinh nhật lên trên.

Lúc Neil đi vào rót nước uống, hắn hỏi: “Có cần giúp không?”

Lam Quyết quay đầu lại, mỉm cười nói: “Không cần đâu.”

Neil cầm cốc nước, dựa vào bàn ăn, nói: “Tên anh nghe phức tạp nhỉ.”

Lam Quyết nghĩ một lát, đúng là với một người lớn lên ở Mỹ như Neil thì hơi phức tạp thật, anh ta nói: “Cậu có thể gọi tôi là Jack.”

“I am Neil.” Neil giơ tay ra, tự giới thiệu mình.

Neil nhìn Lam Quyết đang mặc áo vest Dior ôm sát người, bên trong thấp thoáng chiếc khăn tơ tằm màu tím Hermès, ngửi mùi nước hoa Dolce & Gabbana tỏa ra từ anh ta (cùng là loại nước hoa Neil hay dùng), trong lòng lấy làm thích thú.

https://thuviensach.vn

Hắn nhếch mép, cười thoáng chút ma mãnh: “Jack, may I ask you a question?”

Lam Quyết quay đầu lại, đưa tay lên miệng thè lưỡi liếm giọt dâu vừa lỡ dính vào mu bàn tay, sau đó nhìn gã con lai đẹp trai đứng trước mặt, nghiêng đầu, cười ngọt ngào: “Sure.”

Neil xoay người đóng cửa bếp lại.

Vào lúc cảm thấy đây là thời khắc hạnh phúc nhất trong một năm, thì tôi lại nhận được một cuộc điện thoại khiến tôi càng thêm hạnh phúc. Khi thấy số máy của Nam Tương hiện lên trên màn hình điện thoại, tôi xúc động phát khóc lên được. Tôi nghe máy, nghe thấy nó nói trong điện thoại: “Giáng sinh vui vẻ... Lâm Tiêu, tớ rất nhớ cậu.” Tiếng nói của nó trong điện thoại vẫn rất ngọt ngào êm ái, tuy hơi khàn một chút, nhưng là đúng giọng nói mà tôi nhớ nhung.

Tôi bảo Cố Ly và Sùng Quang là tôi ra ngoài một chút, rồi quay lại ngay. Bọn họ đều rất tò mò, tôi đành bảo mình có một người bạn tỉnh ngoài, vừa đi qua Thượng Hải, đang ở nhà ga phía Nam Thượng Hải, cách đây không xa lắm, tôi qua đó lấy đồ rồi quay về.

Tôi vội vã rời trang viên Dư Sơn, nóng lòng gặp Nam Tương quá rồi. Có lẽ do đã mất Giản Khê, nên tôi không muốn tiếp tục có thêm một người bạn ra khỏi cuộc đời mình.

Lúc tôi ra đến cổng, Sùng Quang gọi sau lưng tôi, bảo anh sẽ lái xe đưa tôi đi. Tôi nói: “Không cần đâu, bên ngoài lạnh lắm, anh mau vào đi, trước bữa tối em sẽ quay lại.” Anh đứng ở cổng nở nụ cười, khẽ gật đầu, đặt tay lên tóc tôi xoa vài cái, phủi tuyết bám trên người tôi. Anh gỡ chiếc khăn quàng to ở cổ ra, suýt nữa bọc trọn cơ thể tôi trong đó. Tôi kéo chỗ khăn bịt chặt mũi xuống, nói: “Thưa ngài, bây giờ tôi chưa có ý định vào nằm trong Kim tự tháp đâu, cho nên đừng quấn tôi như xác ướp nhé.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, tôi ôm chặt anh một lúc, rồi quay người bước đi. Anh đứng sau lưng tôi, mỉm cười dịu dàng, nhìn bóng tôi dừng ở chỗ bắt xe taxi, sau đó mới quay vào trong.

Tôi tìm thấy Nam Tương ở cổng ga.

Tôi không hỏi nó quãng ngày qua đã đi đâu, cũng không hỏi nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ ôm chặt lấy nó.

Nó gầy đi, tóc dài ra nhiều, xõa dịu dàng trên vai. Nó nhìn tôi, mắt đỏ lên, nói "xin lỗi" với tôi. Tôi kéo bàn tay lạnh ngắt của nó, liên tục lắc đầu.

Tôi sung sướng đến phát khóc.

Nam Tương đứng trước mặt tôi, không nói gì, nó túm chặt cái túi to tướng nặng trĩu trên tay.

Tôi nhìn biểu hiện kỳ quặc của nó, hỏi: "Cậu vừa đi đâu về thế, hay là định đi đâu?"

Nam Tương không trả lời, người nó bỗng từ từ run rẩy, cuối cùng nó ngồi thụp xuống bậc thềm. Nó cúi đầu, tóc rũ xuống che kín mặt, nhưng tôi biết nó đang khóc.

Xung quanh người qua lại tấp nập, rất nhiều người nơi khác đến cũng ngồi xổm dưới đất, vậy nên trông chúng tôi không có gì nổi bật. Tuy tôi đang mặc váy dạ hội màu đen, nhưng trong mắt những người xa lạ, đó chỉ là một chiếc váy dài bình thường mà thôi, huống hồ trên người tôi còn khoác thêm chiếc áo nhung của Sùng Quang nữa.

Nam Tương ngẩng đầu lên, mặt nó bị ánh đèn đường chiếu vào trắng bệch, nắm tay tôi mà cứ run rẩy mãi, tay nó dường như dùng sức quá nhiều, cũng trắng bệch ra. Tôi bị nó nắm chặt đến nỗi đau cả tay, nhưng không nói gì, chỉ ôm đầu nó, hỏi: "Cậu kể tớ nghe đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Nó nhìn tôi, nước mắt như vòi nước vừa được vặn ra, chảy ầng ậc. Nó chậm chạp mở cái túi, tôi cúi đầu nhòm vào, thấy từng xấp tiền nhân dân tệ màu đỏ tươi, xếp ngay ngắn, sạch sẽ.

Trên bàn đầy nến trắng, dưới ánh nến, những chân nến cao cấp nhìn như đồ cổ. Mấy đầu bếp bận rộn chuẩn bị bữa tối, Lam Quyết cũng giúp bày sắp đồ uống. Cố Ly và Đường Uyển Như vẫn đấu khẩu trong phòng khách, cục diện khá cân bằng, không phải vì Đường Uyển Như tiến bộ thần tốc, mà bởi nó hoàn toàn không hiểu những ý nghĩa sâu xa sắc sảo cay độc trong các câu nói của Cố Ly, vì thế mà không bị sát thương mấy. Neil đưa một chai rượu cho Lam Quyết, nhếch môi hỏi: “Open it now?”

Lam Quyết quay đầu lại, xua xua tay, cắn môi cười nói: “No.”

Sùng Quang đứng bên cửa sổ, mắt nhìn cổng ra vào, đợi tôi trở về.

Trong cả ngôi nhà này đều là những người thân thiết nhất trong đời tôi, họ đang chờ tôi. Nhưng, họ hoàn toàn không ý thức được rằng, vào một ngày như vậy, vào thời khắc này, họ sẽ mất tôi, sẽ không bao giờ liên lạc được với tôi nữa.

Lúc tuyết rơi, Sùng Quang chạy tới bên chiếc chuông cổ trong sân nhà anh gióng chuông lên. Tiếng chuông trầm lặng mà ngân vang, anh nhắm mắt, mỉm cười thầm ước một điều.

Sau khi bóng chiều buông, Thượng Hải giăng đầy mưa tuyết.

Tôi ngồi trên tàu, Nam Tương ngồi đối diện. Chúng tôi đều không biết sẽ đi đâu, chỉ tiện tay mua vé tàu rời khỏi Thượng Hải. Chúng tôi muốn nhanh chóng trốn chạy khỏi nơi này.

Lúc tàu hỏa khởi hành, tôi rút chiếc điện thoại đã tắt máy ra, tháo SIM vứt ra ngoài cửa sổ. Tôi nắm bàn tay run rẩy của Nam Tương, an ủi nó: “Không sao, không có ai tìm được chúng mình đâu.”

https://thuviensach.vn

Tiếng còi tàu trong đêm tối nghe như tiếng la thất thanh.

Chúng tôi càng lúc càng rời xa Thượng Hải. Đèn đuốc ngoài cửa sổ tàu sáng rực, tôi biết cả Thượng Hải vào thời khắc này đều đang chia sẻ niềm vui Giáng sinh.

Lúc đoàn tàu tăng tốc, chúng tôi đã không thể nào quay đầu lại được nữa.

Bấy giờ, Nam Tương ngồi trước mặt tôi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nó vừa đúng chìm trong một mảng tối, tôi không thể nhìn rõ đường nét ấy.

Giữa những âm thanh ồn ào xung quanh, nó chậm rãi nói với tôi: “Lâm Tiêu, Cố Ly lên giường với Tịch Thành, là bởi vì Tịch Thành đã bỏ thuốc vào đồ uống của Cố Ly.”

Trong thoáng chốc, màng nhĩ của tôi như bị tiếng còi hơi đột ngột ập vào đau nhức, tôi hoang mang nhìn Nam Tương đang ngồi trước mặt và kể cho tôi nghe về một Nam Tương bí mật và bẩn thỉu.

Tôi há miệng, nhưng không biết nên nói gì, lúc ấy, nó nói thêm: “Là vì tớ bảo Tịch Thành làm.”

Chúng ta đều biết, trong phim luôn có những cảnh khiến người ta phải kinh ngạc. Nhưng, khi chúng ta tay cầm Coca và bỏng ngô ngồi trong rạp, tất cả đều biết rằng dù cho có nguy hiểm kinh dị đến đâu, Người Nhện chắc chắn sẽ chiến thắng Tiến sĩ Bạch tuộc; dù cho lắt léo ngang trái đến đâu, cuối cùng hoàng tử vẫn sẽ kết duyên cùng cô bé Lọ Lem.

Vậy nhưng cuộc sống lại không như vậy, trước khi khẽ khàng đặt vào lòng bàn tay ta một trái lựu đạn, nó đã dán một tấm bùa vào lưng ta từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Cũng như hiện giờ, chúng ta cuối cùng đã biết, cái gì mới là bí mật bẩn thỉu thực sự.

Tựa như một người chết, mất đi tri giác, tôi nhìn Nam Tương trầm lặng phía trước. Cả con người nó ngồi dưới ánh đèn màu vàng ấm của tàu hỏa, song khuôn mặt lại vừa đúng bị che phủ bởi một mảng tối không biết từ đâu tới. Toàn bộ vẻ mặt của nó tôi đều không nhìn thấy. Cả khuôn mặt như một cái động sâu tối đen.

Tôi đối mặt với cái động sâu ấy.

Vào lúc ấy, tôi nhìn thấy bên cạnh cái động tối xuất hiện một gương mặt tôi vĩnh viễn không thể quên, đang khẽ cười chào tôi, “Ê, Lâm Tiêu.”

Bên cạnh động tối, là khuôn mặt Tịch Thành.

Đầu tôi như bị nứt ra, tôi phảng phất nghe thấy từ dưới đáy động tối đen vọng ra tiếng cười sắc nhọn như tiếng hồn ma.

Còi tàu réo vang, thẳng tiến vào một vùng tuyết mênh mông.

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1 Phần 1

Chương 1 Phần 2

Chương 1 Phần 3

Chương 2 Phần 1

Chương 2 Phần 2

Chương 2 Phần 3

Chương 3 Phần 1

Chương 3 Phần 2

Chương 3 Phần 3

Chương 4 Phần 1

Chương 4 Phần 2

Chương 4 Phần 3

Chương 4 Phần 4

Chương 5 Phần 1

Chương 5 Phần 2

Chương 5 Phần 3

Chương 6 Phần 1

Chương 6 Phần 2

Chương 6 Phần 3

Chương 7 Phần 1

Chương 7 Phần 2

Chương 7 Phần 3

Chương 8 Phần 1

Chương 8 Phần 2

Chương 8 Phần 3

Chương 9 Phần 1

Chương 9 Phần 2

Chương 9 Phần 3

Chương 10 Phần 1

https://thuviensach.vn

Chương 10 Phần 2

Chương 11 Phần 1

Chương 11 Phần 2

Chương 12 Phần 1

Chương 12 Phần 2

Chương 12 Phần 3 (Hết)

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 1 Phần 1

Tiểu thời đại 2.0 - Thời đại hưđồng

Chương1

Mùa đông dài dằng dặc và rét mướt của Thượng Hải đã bắt đầu.

Mùa đông Thượng Hải hằng năm như chẳng bao giờ kết thúc, nó không ngừng cắt thấu vào da, vào mắt, vào tim người ta.

Thứ sắc màu thiếu sinh khí và hỗn độn ấy giống như lời ca thán rít lên từ miệng thần chết.

Thượng Hải trong tiết trời đông là một đô thị của sự tuyệt vọng vô tận, cuối cùng người ta cũng có thể cảm nhận được thứ còn lạnh hơn cả băng tuyết trong lòng họ.

***

Tháng cuối cùng của năm 2008, hầu khắp các tờ báo, tạp chí trên toàn thế giới đều chỉ có hai kiểu trang bìa, một kiểu đăng hình khuôn mặt lập thể gầy nhom nổi bật của Obama ánh mắt kiên nghị có thể nói là đầy âu lo, khuôn mặt của một người da đen đầu tiên với tư cách Tổng thống Mỹ, liên tục xuất hiện khắp đường to ngõ nhỏ toàn thế giới. Đôi mắt ngập đầy ưu tư của ông ta nhìn chăm chú vào đám hoa tuyết đang bay trên đường với nét mặt tràn thâm ý, ánh mắt đó như đang lo trong nhà chẳng có gạo đổ vào nồi để đón niềm vui năm mới sắp đến, nó chất chứa nỗi ưu sầu đau xót, trách trời thương dân.

https://thuviensach.vn

Còn kiểu trang bìa còn lại, chính là bầu trời mù mịt đen kịt bao phủ trên đỉnh phốWall,được phối thêm bốn chữ cỡ lớn“Khủng hoảng tài chính”.Tai họa do khủng hoảng cho vay dưới chuẩn gây nên giống như một trận sóng thần, nó cuộn lên cao ngất trời, bắt nguồn từNewYork rồi trào ra dữ dội không gì ngăn cản, đập thẳng vào hệ thống kinh tế thế giới đang dung hòa làm một. Cả thế giới tựa như biển cả trắng xóa sôi trào bong bóng ngầu đục. Vô số chiến hạm khổng lồ từng một thời hô mưa gọi gió trong giới tài chính, đến lúc này đều chẳng khác gì những chiếc xuồng ba lá tròng trành sắp chìm, vùng vẫy giãy chết trong vũng nước bọt của Thượng đế.

Thượng Hải cách phốWallmười vạn tám nghìn dặm cũng như vậy.

Trên các mặt báo ở đây, bất kể là tiếng Trung hay tiếng Anh, chủ đề xoay quanh chẳng gì ngoài hai việc, tiện tay lật mộttờ,thứ mà ta thấy đều giống nhau, nếu không phải là khuôn mặt da đen của Obama, thì là bầu trời đen kịt củaphốWall. Chỉcó điều trong lòng người Mỹ, Obama đại diện cho “hy vọng”, còn phốWallđại diện cho sự “tuyệt vọng” - Đương nhiên, những người phản đối Obama có thể không nghĩ như vậy.

Nhưng đúng như cái gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, dù cho những đợt sóng cao ngút trời kia có cao hơn thế chăng nữa, sẽ vẫn có đê chắn sóng ngăn lại, đê chắn vỡ rồi, thì vẫn còn có Trường Thành mới do quân đội đắp nên che chắn. Trong thời khắc như vậy, Trung Quốc bỗng trở thành nơi tị nạn của một số người mạo hiểm nào đó, còn Thượng Hải, chính là viên ngọc sáng rực rỡ nhất trong không gian của vùng tị nạn này.

Vì lẽ đó mà Lục Gia Chủy vẫn lung linh lấp lánh, ham muốn hưởng thụ ngang dọc tung hoành. Trung tâm Tài chính Hoàn Cầu hằng ngày vẫn chọc lên tận mấy tầng mây, hắt ra những ánh sáng lấp lóa trong hiu quạnh, chiêu hồn đoạt phách. Chỉ chờ tòa cao ốc “Trung tâm Thượng Hải” ở bên cạnh kia có thể sớm đội đất mọc lên, để xua tan đi sự quạnh vắng cô độc khi một mình nó phải vươn mình giữa nơi đây. Trong công trường đang xây dựng nhằm vây chắn “Trung tâm Thượng Hải”, tiếng đóng cọc vẫn ngày ngày

https://thuviensach.vn

vang khắp vịnh ven sông nơi Lục Gia Chủy bé nhỏ này, giống như nhịp đập của con tim có sức sống ngoan cố dị thường của Thượng Hải, nhưng nghe mãi rồi, cũng mơ hồ có một cảm giác bi tráng thê lương ùa đến.

Những hình ảnh các anh hào phốWallvới sắc mặt u ám ôm hộp giấy trên một số tạp chí kia, có vẻ rất khó bắt gặp ở đây, mọi người cũng chỉ xem họ như đề tài bàn tán những lúc trà dư tửu hậu. Bên cạnh dường như cũng chẳng có ai thật sự ôm thùng giấy đi lại trên phố một cách cao ngạo như vậy - nói trắng ra là, cho dù thật sự bịfire[1]cũng sẽ chẳng đi lại trên phố một cáchdramatic[2]như thế,lại không phải là đang đóng phim truyền hình dài tập của Đài truyền hình vệ tinh Hồ Nam, nên cái trò rơi nước mắt ấy là thứ không tồn tại trong cuộc sống này. Thứ mà luôn tràn ngập trong đời là cuộc quyết đấu một sống một còn, là cuộc giao chiến khi tay còn chưa kịp tung đòn, nước mắt còn chưa kịp chảy khỏi hốc mắt, thì bạn đã nhắm mắt xuôi tay rồi.

[1]Sa thải.

[2]Kịch tính.

Giữa những tòa cao ốc chọc trời ấy, các anh hào vẫn tất bật đi lại trong những bộvestphẳng phiu, họ dùng di động để kiểm soát mạch sống kinh tế của Thượng Hải - hay nói cách khác, Thượng Hải dùng tín hiệu di động làm dây, để kiểm soát đám con rối bọn họ - bất cứ việc gì, đều có thể nói từ hai phương diện trên.

Cuối năm 2008, Thượng Hải như quả cầu pha lê xoay chuyển điên cuồng, thành phố phát triển với tốc độ chóng mặt này giống một vật khổng lồ đáng sợ. Ngay khi hầu hết các du khách nước ngoài ở đây còn xem tàu điện từ trên cao của tuyến đường sắt kết nối với sân bay Phố Đông là một điểm du lịch cần phải đến khi tới Thượng Hải, thì đến giai đoạn sau sân bay Hồng Kiều đã trỗi dậy nhanh chóng với quy mô vượt xa rất nhiều so với sân bay quốc tế Phố Đông.

https://thuviensach.vn

Công trình siêu cấp của Trung Quốc được đầu tư 36,1 tỉ nhân dân tệ để xây dựng - công trình đầu mối giao thông Hồng Kiều, trở thành công trình đầu mối giao thông phức tạp nhất trên thế giới. Với diện tích gấp ba lần quảng trường Thiên An Môn, tập trung tất cả các loại đường giao thông dành cho đủ loại phương tiện như đường sắt cao tốc, tàu điện từ, đường sắt đô thị, hệ thống vận chuyển hành khách cao tốc, hệ thống đường ray đô thị, giao thông công cộng và hàng không dân dụng. Toàn bộ công trình như thể một con quái thú khổng lồ phát sáng đang chiếm cứ cả phía tây Thượng Hải, trong tương lai, người ta sẽ nhanh chóng di chuyển đến các địa điểm củaThượng Hải nằm lọt trong từng khúc ruột của cơ thể con quái thú này.

Nó giống như một con quái vật đội đất chui lên, làm bề mặt đất đai xung quanh rung chuyển ầm ầm, giá nhà đất nhảy múa điên cuồng và vô chừng trên màn hình điện tử tại các trung tâm chứng khoán, trông chẳng khác nào điện tâm đồ của vô số người đang cùng được đo một lúc.

Mà đây mới chỉ là một góc của núi băng, khoản đầu tư 900 tỉ nhân dân tệ của Chính phủ được xem là liều thuốc trợ tim nhằm ngăn chặn khủng hoảng tài chính. Báo chí đã dùng một ví dụ sống động và chân thực để miêu tả động thái này như sau: “Nếu đem khoản đầu tư đổi ra tiền xu, thì nó đủ để tạo ra một cơn mưa tiền xu liên tục trong 128 ngày ở khu vực đô thị Thượng Hải”. Cách miêu tả này đã từng xuất hiện trên báo chí Mỹ, hồi đó nó được dùng để gián tiếp ám chỉ sự giàu có củaBill Gates.

Cho nên, khi tôi và Nam Tương quay lại Thượng Hải lần nữa, chúng tôi đều chẳng thấy nó có bất cứ sự khác biệt nào. Có lẽ vì chúng tôi chỉ mới rời đi trong khoảng mười mấy ngày. Thượng Hải mà tôi thấy, vẫn giống như một con bạch tuộc mang màu đen kịt che kín trời đất, nó trườn đi trên mảnh đất ven biển này, che phủ tất cả những con người mù quáng, cái vòi màu đen nhớp nháp của nó, chạm đến mọi ngóc ngách bé nhỏ nhất của thành phố này.

https://thuviensach.vn

Sự nhu động không thể ngừng lại, giống như bản chất thiên bẩm của thành phố này.

***

Giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, tôi, Nam Tương, Cố Ly, Đường Uyển Như, bốn chúng tôi vẫn thân thiết ngồi bên nhau trong phòng khách, sự thay đổi duy nhất là phòng khách này bây giờ là biệt thự cao cấp của khu Tĩnh An, chứ không phải căn phòng ngủ tập thể bé tí tẹo của trường học năm xưa. Cái bộsofanhỏ cũ kỹ màu trắng lôi về từ cửa hàng giá rẻ hồi đó, đã bị Cố Ly bỏ lạimột cách không thương tiếc trong phòng ngủ ở ký túc xá trường trước đây.

“So với việc cùng chi tiền trả khoản phí chuyển nhà chẳng đáng là bao cho những người công nhân kia, chi bằng tớ tặng Đường Uyển Như một chiếc áo lót tốt một chút.”

“Hồi năm thứ nhất đại học tớ đã cảm nhận được cái sự thời thượng vô cùng của IKEA, nhưng việc đó chẳng khác nào việc chân cậu đang vận giày thể thao của vận động viên Lý Ninh mà vênh vênh váo váo đi lại trên phố hồi tiểu học - bây giờ cậu còn dám không?”

“Chuyện đó cũng giống việc tớ đeo cái nhẫn đính hôn Chu Đại Phúc[3]khi kết hôn vậy. Mười năm trước, nếu một chàng trai tặng tớ nhẫn Chu Đại Phúc, tớ sẽ cười tươi như hoa mà cảm ơn anh ấy. Nhưng giờ khi kết hôn mà đối phương quỳ trước mặt tớ rồi lôi ra một chiếc nhẫn Chu Đại Phúc tặng... vậy thì anh cứ quỳ ở đó đi,forever!”

[3]Chu Đại Phúc là Tập đoàn vàng bạc đá quý số 1 Hồng Kông và cả Trung Quốc, Đài Loan.

Cố Ly vẫn như trước, vừa uống cà phê rang củaRwanda,vừa lật cuốnNguyệt san Thời báo kinh tếtrên tay. Nó cầm chiếc bút mực màu đỏ trong tay, không ngừng khoanh tròn “soạt soạt soạt” vào những đoạn mà nó

https://thuviensach.vn

cảm thấy hứng thú trong tạp chí, biểu hiện chẳng khác nào cô giáo chủ nhiệm tiểu học đang phê sửa bài tập làm văn trong ký ức của tôi. Sau khi uống vài ngụm nó lại chau mày nhăn mặt đặt cốc cà phê xuống bàn, “Nam Tương này, cà phê này còn khó uống hơn cả đông dược mà cậu uống khi đau bụng kinh hồi đó!Rwanda?Người ở đó không biết có phải do vị giác có vấn đề không nữa? Đầu lưỡi của họ không phải luôn tiết ra sữa ong chúa đấy chứ? Cái thứ này đắng đến mức có thể còn hơn cả thuốc kỳ ninh [4] ấy".

[4] Kỳ ninh là chất kiềm lấy từ vỏ cây canh-ki-na, có vị đắng, ít tan trong nước.

Nó nhìn khinh bỉ túi cà phê rang củaRwandađang đặt ở bên cạnh, đó là cà phê nó mua từ trong siêu thịMarks&Spencercủa Công ty bán lẻ lớn nhất Anh quốc vừa mới khai trương trên phố Nam Kinh Tây [5]. Nét mặt của Cố Ly lúc này chẳng khác nào Đường Uyển Như đang tậpYogavới miếng mặt nạ đắp trên mặt vậy, ngập tràn nỗi buồn rầu và sự hài hòa vốn có (...), nó tựa hồ đã hoàn toàn quên mất cảm xúc dương dương tự đắc khi hớn ha hớn hở mua gói cà phê này về từ tòa nhà Tân Địa Tiêu màu xanh kia. Nó ngẩng lên, vẫy vẫy tay, nói:“Lucy,vứt nó đi nhé.” Đợi mãi chẳng thấy ai trả lời, nó ngẩng lên nhìn, nhướng nhướng chân mày thẳng về phía Đường Uyển Như,“Lucy,gọi cậu đấy!”

[5] Phố Nam Kinh Tây được gọi là “phố thương mại đệ nhất Trung Hoa” – là nửa phía Tây của đường Nam Kinh (gồm đường Nam Kinh Đông và Nam Kinh Tây), vắt qua hai khu Hoàng Phố và Tỉnh An. Đoạn sầm uất nhất đều tập trung ở khu Tỉnh An, phía Đông bắt đầu từ đường Thành Đô Bắc, phía Tây kết thúc ở đường Diên An Tây, tổng chiều dài 2933 mét.

Nam Tương vừa chải gọn tóc nằm ngay ngắn sau đầu, vừa hỏi Cố Ly một cách ngờ vực: “Đường Uyển Như không phải vẫn luôn tự xưng làRubysao, từ lúc nào đã đổi ra cái tên chẳng dính dáng gì tới nhà cậu vậy?

https://thuviensach.vn

Còn bà chị gái Cố Ly nữa, chỉ là uống cà phê thôi mà, chị hãy bỏ qua cho người dânRwandađi, họ cũng chịu đủ ấm ức rồi.”

Đường Uyển Như vừa mới dùng sức của ba bò chín trâu để nhét mình vào chiếc áo khoác ngoài màu đen bó sát người kia, rệu rã bước đến đứng bên cạnh Nam Tương, cơ thể nó luôn tràn đầy cảm giác hành động vì chính nghĩa. Mỗi lần Cố Ly ăn hiếp tôi và Nam Tương, nó sẽ luôn đứng ra làm chủ cho chúng tôi. Nó xếp bằng rồi thong thả ngồi xuống bên cạnh Nam Tương (Trong khi tạo dáng ngồi này, nó cố ý bắt chước động tác tao nhã bắt chéo hai chân để đề phòng lộ hàng của các ngôi sao màn bạc, nhưng vì hai chân vặn quá mức khiến nó bị mất cânbằngmà ngã sóng sượt đánh phịch một cái lên ghếsofa).Nhưng Đường Uyển Như có một ưu điểm, chính là trong bất cứ tình huống nào nó cũng vô cùng bình tĩnh. Chẳng hạn lúc này đây, nó vẫn giữ nguyên tư thế bất động kia trên ghếsofasau khi ngã chónggọng lên đó, đồng thời còn nắm lấy tay Nam Tương một cách thân thiết, nói vẻ đồng tình: “Nam Tương, nếu nói như vậy, dì hai của cậu lẽ nào không phải là người Rwandasao? Tớ luôn thấy làn da của dì ấy, chà chà, nói thế nào nhỉ, con người tớ ăn ngay nói thật, cậu đừng chấp nhé, tớ luôn cảm thấy dì hai của cậu đenoverluôn!”

Hỏi xong, nó còn tự biên tự diễn chỉ vào Obama trên bìatạpchỉ Cố Ly đang đọc, bồi thêm một câu ra chiều thương xót: “Giống Obama ác luôn, thật đấy.”

Nam Tương day day huyệt thái dương, rồi ngồi xuống bên tôi, cầm lấy cái chaiChampagnetrong thùng đá, và tự rót ình một ly, rồi nhanh chóng gia nhập vào nhóm đã uống đến mặt mày đỏ gay. Tôi trông Đường Uyển Như đang nằm vắt ngang với tư thế khó bề tưởng tượng nổi trên chiếcsofa,rồi lại nhìn Cố Ly đang mặc chiếc áo lông hiệu Prada màu hồng sẫm, bất chợt phá lên cười ngây dại.

Nam Tương và Cố Ly nhìn thấy tôi mặt đỏ như quả gấc, lại cười ngốc nghếch, thì buồn bã lắc đầu đầy lo lắng. Còn Đường Uyển Như thì hai mắt

https://thuviensach.vn

vô tư lự đang nhìn vào một điểm nào đó trong không gian của phòng khách, chẳng ai biết nó đang nghĩ gì. Nói thật, bọn chúng tôi đều không ai theo kịp được dòng suy nghĩ nhảy lung tung mà kỳ dị kia của nó cả.

Tôi nhìn Nam Tương và Cố Ly đang ngồi bên cạnh. Hai người họ trông đẹp làm sao, thanh xuân tươi trẻ, rực rỡ tuyệt vời, giống như hai đóa hoa kiều diễm đang vươn mình khoe hương sắc. Đường Uyển Như bên cạnh họ cũng căng tràn sức sống, chẳng khác nào cây vạn tuế xanh mơn mởn đang đứng bình yên và vững chãi dưới ánh mặt trời. Còn tôi ư, tôi nổi bật với quả đầu bù xù của kẻ vừa tỉnh giấc và đôi quầngmắtthâm đen rõ to, cùng cặp mắt đỏ ngầu, chẳng khác gì đống rơm bị gió mạnh thổi khô giữa mùa đông.

Đúng thế, ba đứa nó là bạn tốt nhất của tôi.

Nếu bạn hiểu chúng tôi, bạn sẽ biết, cô gái mà trên đầu đang cài một bông hoa sơn trà bằng đá quý hiệuChanelđứng trước mặt tôi kia, chính là Cố Ly. Tôi quý nó, nhưng cũng sợ nó. Nó như chiếc máy tính cỡ lớn được gắn bộ nguồn pin vĩnh cửu chạy bằng năng lượng mặt trời vậy, trong khoảng thời gian ba năm đại học, đã hoàn thành hai học vị cùng lúc, đồng thời còn đoạt luôn ngôi nhất xếp hạng toàn khóa với bảng điểm toàn A+. Khi các thầy cô trong trường đem một xấp tiền thưởng tặng cho nó, nó đếm sơ qua, rồi nói đầy phấn khích: “A, nhiều thế này, mình có thể mua choLucymột đôi giày kha khá rồi.” Nói xong nó bèn cầm bao thư mỏng tang có nhét mấy tờ tiền bên trong quẳng vào chiếc túi xách hiệu Longchamp. Khi đó, tôi cảm thấy dưới ánh đènflashnó giống như khuôn như đúc vớiKate Mosstrên biển quảng cáo treo bên ngoài Tổng công ty CiticPacific,giống như con thiên nga đen cao quý mà sắc sảo. Hơn nữa, chiếc máy tính cỡ lớn này còn từng giây từng phút phun ra nọc độc qua miệng của nó. Ví như tháng rồi, ngay trong công ty, nó đã sỉ nhục liên tục hàng chục phút, tuy không dùng bất cứ từ ngữ thô tục nào, nhưng vẫn đủ khiến một anh chàng hơn bốn mươi tuổi cao1,83mphải ngồi phủ phục gào

https://thuviensach.vn

khóc sướt mướt trên nền đại sảnh công ty. Cuối cùng nó cũng thấy quá áy náy không nỡ bỏ đi, bèn quỳ xuống, móc khăn giấy từ trong túi ra lau nước mắt giúp anh ta, ôm lấy đầu anh ta vỗ về, rồi khe khẽ dịu dàng mà thân thiết thì thầm bên tai anh ta rằng: “Anh muốn khóc thì về nhà mà khóc, tôi còn phải đi làm việc, ngoan. Đừng giống một kẻ tâm thần như thế, làm người lớn chút đi anh bạn.” Đôi mắt nó ánh lên sự ấm áp và dạt dào cảm xúc, đối đãi với đồng nghiệp thoải mái như tiết trời xuân vậy.

Còn Nam Tương - người đang mặc chiếc áo dài màu đen hiệu H&M, đầu cúi thấp, mái tóc dài mềm mại màu đen búi cao sau đầu, đôi chân mày nổi bật đầy rung động, toát ra một thứ mỹ cảm quyến rũ bẩm sinh, gương mặt nólúc nào cũng như được bao phủ trong một làn mưa khói của bức tranh thủy mặc, yêu kiều đáng yêu, dịu dàng ngời sáng. Nó là mỹ nhân mặt mộc không trang điểm nhưng được công nhận là xinh đẹp nhất trong trường của chúng tôi, bất kể lúc nó vừa tỉnh giấc, hay là khi nó bước ra với bộ dạng mệt mỏi sau suốt một đêm ở phòng tranh, hay khi nó nổi lên ướt sũng trên mặt nước trong hồ bơi, nó đều luôn giữ một khuôn mặt khiến trái tim các chàng trai như ngừng đập.

Xương quai xanh mảnh mai, hàng mi vuốt dài, đôi môi mềm mại như bánhpuddingmàu hồng phấn, khiến nó như một đóa sơn trà màu trắng nở ra giữa chốn thâm sơn cùng cốc u nhã tĩnh mịch. Đúng, giống hệt đóa sơn trà tươi mới đang được kẹp trên mái tóc của nó vào lúc này. Đóa sơn trà ấy không như bông hoa đá quý đầy giá trị vật chất trên đầu Cố Ly, thứ mà nó đang mang là hoa thật, tràn đầy mùi hương quyến rũ lòng người, nhưng cũng rất dễ bị tổn thương, thoáng chốc héo tàn, chớp mắt lìa xa. Nhưng châu báu trên đầu Cố Ly, lại là vẻ đẹp vĩnh hằng và áp đảo tất cả. Đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa họ. Tình cảm của tôi với Nam Tương, không phải là sự sùng bái như đối với Cố Ly, mà phần nhiều là một sự thân cận và gần gũi. Trong hơn mười năm quen biết nhau, chúng tôi chia sẻ những cuốn tiểu thuyết mà chúng tôi thích, cùng nghe những ca khúc mà chúng tôi mê; cùng dạo phố cùng mua sắm. Tôi và nó hằng ngày đều bị Cố

https://thuviensach.vn

Ly sỉ nhục, rồi sau đó lại cùng nhau làm khó Đường Uyển Như (...). Tình cảm của chúng tôi ngày càng sâu đậm trong những tháng ngày như thế. Nhưng nếu bảo tôi hình dung về nó, tôi thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu. Dù bản thân là sinh viên khoa Văn học, nhưng tôi nhận ra một điều rằng, nếu thật sự phải kể rõ câu chuyện về Nam Tương, thì cần phải viết một cuốn tiểu thuyết còn dày hơn cả cuốnBi thương ngược dòng thành sông.Nói tóm lại, Nam Tương phải được tính là nhân vật "hồng nhan bạc mệnh" trong thế giới tiểu thuyết mà chúng ta thường thấy. Nó chẳngcó gia thế hiển hách như Cố Ly, ngay một gia đình nhỏ ấm cúng như tôi, nó cũng không có nốt. Nó xinh đẹp như vậy, nhưng giờ lại chẳng có bạn trai. Tên bạn trai quen hồi trung học là Tịch Thành, đã đánh nó không biết bao nhiêu cái bạt tai, đá nó không biết bao nhiêu cú, sau khi khiến nó mang thai rồi lại bắt phá, sau đó hắn đã quất ngựa truy phong biến mất.

Tôi ngẩng đầu nhìn Nam Tương, nó hình như đã uống say trước cả tôi...

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 1 Phần 2

Đường Uyển Như lúc này đang đứng ngắm bầu ngực của mình trong gương, nói thế nào nhỉ, tôi luôn thấy có lẽ nó mới là sinh viên khoa Văn học, vì nó thường xuyên nói ra đủ kiểu danh ngôn kinh điển khiến người ta không thể phát ngôn bất cứ lời bình nào. Chẳng hạn như câu "Ngực tớ có gì đẹp!" khiến nó nổi đình nổi đám hồi đại học. Còn nhớ trong một buổi lễ mừng quốc khánh hồi cấp ba, tôi và Nam Tương biểu diễn xong một tiết mục hát múa, sau khi hạ màn một cách đẹp mắt và hoàn mỹ, trở vào sau hậu đài, Đường Uyển Như đón tiếp chúng tôi đầy phấn khích. Tất nhiên, với tư chất của nó thì chẳng cách nào lên sân khấu khiêu vũ được, nhiều nhất thì chỉ miễn cưỡng nói được một câu. Khi đó nó bổ nhào đến rồi đâm sầm vào Cố Ly đang bưng nước định đưa cho chúng tôi, sau đó phấn khích níu lấy tay của Nam Tương, lập bập nói: "Nam Tương! Vừa rồi khi các cậu xoay nhảy trên sân khấu, bọn tớ ở dưới này phấn khích vô cùng! Chiếc quần lót màu hồng của cậu, bị bọn tớ trông thấy tỏng rồi! Mọi người ai nấy đều sôi lên!" Tôi và Cố Ly chỉ còn biết vung tay lên chống trán. Nhưng đó chưa phải là trò điên nhất, điểm điên nhất chính là, Đường Uyển Như tiếp tục vận hết sức bình sinh, thét lên một tiếng nhằm hướng Nam Tương: "Cảm giác cực kỳ ăn ý với quốc kỳ bay trên bục chủ tịch! Bài hát đó bắt đầu thế nào ấy nhỉ? À phải, máu tươi của chiến sĩ đã nhuộm hồng!"

Việc này đã kết thúc rất giàu kịch tính với câu nói "máu tươi của chiến sĩ đã nhuộm hồng" kết hợp với haicâu miêu tả liên quan đến chiếc quần lót của Nam Tương ngay tức khắc truyền khắp cả trường hôm đó qua hệ thốngmicrophonegắn trước ngực chưa kịp ngắt điện của tôi và Nam Tương,

https://thuviensach.vn

đám học sinh gào thét hô vang “nhuộm hồng rồi... nhuộm hồng rồi... nhuộm hồng…”

Sau khi buổi lễ kết thúc, Nam Tương đã xin nghỉ ốm ba ngày, đến hôm thứ tư thì đeo khẩu trang lên lớp.

Sau vụ đó, chúng tôi đi đâu cũng nghe thấy những lời bàn tán kiểu như thế trong trường học, nào là bánh màn thầu trong căng tin trường không biết vì sao lại lộ ra những sợi máu màu hồng kỳ dị, hay nội y màu hồng lộ ra dưới lớp sơ mi màu trắng của các cô Anh văn, hay ráng mây rực rỡ trên bầu trời buổi hoàng hôn, cho đến bìa cuốn sách Anh ngữ màu hồng khiến người ta căm ghét, lời giải thích của mọi người đối với những thứ này, đều là “máu tươi của chiến sĩ đã nhuộm hồng”.

Ngoài chuyện đó ra, Uyển Như còn vô cùng dũng cảm, không sợ chết chóc, chuyện gì cũng dám làm. Nhất là vụ uống say tại quầy thanh toán lần trước, cô nàng kéo khóa mở túi xách hiệuKenzocủa Cố Ly ra, rồi cẩn trọng rón rén ói vào trong đó mà mặt không hề biến sắc, ói xong còn khẽ khàng lạnh lùng như không có chuyện gì, cứ đường hoàng kéo khóa túi lại, tiếp tục hát cùng chúng tôi, làm như tất cả chuyện vừa rồi đều chưa từng xảy ra. (Tất nhiên, sau vụ đó Cố Ly khóa trái cô nàng trong phòng vệ sinh suốt cả ngày không cho ăn cơm).

Còn có lần nó phát sốt nên mò ra phố mua thuốc, chẳng hiểu sao lại đi vào cửa hàngWatsonsở ngay sát tiệm thuốc, chạy thẳng đến tủ đựng Neutrogena, rồi nói như quát vào mặt cô gái đứng ở quầy bán mặt nạ: “Đưa thuốc cho tôi! Mau đưa thuốc cho tôi! Tôi cảm thấy mình sắp không xong rồi!” Khi đó cô gái đứng ở quầy suýt chút nữa đã gọi 110...

Khỏi phải nói, vây quanh chúng tôi dĩ nhiên cũng không thiếu các chàng trai tuấn tú. Với tư chất của Cố Ly và Nam Tương, bất kể anh chàng đẹp mã nào cũng đều có thể ngã ngựa, tôi cũng nhờ bóng hai đứa nó mà kiếm được một anh ngã ngựa bất tỉnh. Chẳng phải người ta đã nói đó sao, nếu

https://thuviensach.vn

bạn bè xung quanh bạn đều vô cùng ưu tú, thì người khác cũng sẽ cảm thấy bạn ưu tú chẳng kém. Tôi luôn lấy lý do ấy để thuyết phục bản thân, điều đó giải thích vì sao bạn trai của tôi, xem ra không đến nỗi nào.

Cố Ly có chàng công tử Cố Nguyên yêu thương son sắt, dù cái tên này nghe giống như anh trai của nó vậy. Nếu cuộc sống của chúng tôi là một bộ phim truyền hình dài tập, thì rất có thể một ngày nào đó trong tương lai, Cố Nguyên sẽ tiết lộ anh ta vốn dĩ có quan hệ huyết thống với Cố Ly, vậy là sẽ xảy ra cảnh tình nhân hồn xiêu phách tán hoặc tứ thê đồng đường. Đương nhiên, đây không phải là tiểu thuyết do Quỳnh Dao viết, Cố Ly, Cố Nguyên cũng không phải là Lưu Tuyết Hoa và Mã Cảnh Đào, cho nên chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Nam Tương lại có một tay gọi là Tịch Thành cứ như âm hồn bất tán luôn bám riết nó suốt nhiều năm. Sự thực là vậy, nếu bạn có chút hiểu biết về cuộc sống của chúng tôi, vậy thì, mười mấy ngày trở về trước, tôi đã theo Nam Tương nhảy lên tàu hỏa, sau đó đụng phải cái tên quỷ ám này. Lúc ấy tôi chỉ hận không giết chết được hắn.

Còn Đường Uyển Như, cứ như xảy ra phản ứng hóa học vô cùng vi diệu với anh chàng điển trai cơ bắp Vệ Hải của trường chúng tôi. Về việc này, tôi và Cố Ly đều không muốn đưa ra bất cứ bình luận nào. Bởi bất cứ việc gì dính dáng đến Đường Uyển Như, cuối cùng đều sẽ nhanh chóng quay ngoắt chín mươi độ biến thành một vở hài kịch khó mà dọn dẹp sạch sẽ!Every time!

Tôi lúc này, đang uốngChampagne,cuộn tròn trên ghếsofa,đôi mắt ngầu đỏ giống như một tên tội phạm vừacầm dao thái rau giết hết toàn bộ du khách trên tuyến Nam Kinh Tây vậy. Tôi vừa cười vừa nhìn về phía ba người bạn tốt trước mặt với vẻ mặt như mếu, nếu bây giờ trước mặt tôi có một tấm gương, tôi nhất định sẽ bị vẻ mặt cực kỳ méo mó của mình hù cho tỉnh ngay tức khắc.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn Nam Tương và Cố Ly ngồi trước mặt, hai người tựa vào nhau đứng trước gương soi, Cố Ly đang giúp Nam Tương vén mấy lọn tóc xõa ra ngoài gọn vào sau đầu. Họ rúc rích trò chuyện với nhau, trông như hai người bạn thân thiết không có bất cứ khoảng cách nào. Còn Đường Uyển Như đang nằm trên ghếsofa,nhìn về phía hai đứa nó với nét mặt như cười như không, bộ dạng ấy tôi chưa bao giờ thấy trên gương mặt nó, tôi cảm thấy với chỉ số thông minh của Đường Uyển Như, nó không đủ để dụng tâm thể hiện một nét mặt phức tạp đến vậy. Nó dịu dàng nói với hai người kia: “Trông thấy hai cậu thế này, tớ rất vui. Các cậu thật sự đã hòa thuận rồi.”

Tôi say bí tỉ quặt quẹo trên ghếsofa,trong bầu không khí nồng nặc mùiChampagnexung quanh, mơ hồ nhận thấy cảnh tượng trước mặt cực kỳ đáng sợ. Hai cô gái kiều diễm lộng lẫy nghiêng nước nghiêng thành, thân thiết ngồi chải tóc trước gương, và một cô gái khác chẳng biết muốn giở trò gì mà nằm vắt ngang ghếsofa lầm bầm. Cảm giác giống như đang x phimHọa Bì.Tôi thậm chí còn cảm thấy Cố Ly và Nam Tương, bất cứ lúc nào cũng có thể lột da nhau ra, sau đó dùng thứ giọng điệu vô cùng lẳng lơ, một người nói: “Ta là yêu quái.” Người kia bảo: “Ta không ăn tim ngươi, sẽ già mất.”

Khốn kiếp! Chắc tôi uống say quá rồi.

Vả lại, các bạn nhất định sẽ không tin đâu, bốn chúng tôi tụ họp lại thân mật như vậy dưới chung một mái nhà, cũng chỉ được chưa đến một tháng, còn cuộc sống của chúng tôi trước đây có diện mạo thế nào?

Nó hoàn toàn vượt xa bất cứ bộ phim truyền hình dài tập thống thiết nào, hay thế giới tư tưởng chủ quan trongbộ não của bất kể kẻ tâm thần nào. Cuộc sống của chúng tôi, giống như những vụ nổ lớn hết đợt này đến đợt khác, ngoạn mục hơn bất cứ bộ phim nào củaHollyod.Máu thịt tung tóe, phân tán vỡ vụn, hồn phách bị thổi bay lên trời cao, phiêu linh lang bạt, cô hồn dã quỷ, ngàn đời vạn kiếp.

https://thuviensach.vn

Bạn trai tôi vừa qua lại với tôi, còn hôn hít rồi lên giường với cô gái khác, chưa hết anh ta còn chỉ trích tôi là kẻ trộm nữa; Cố Ly và Nam Tương, cả hai người đều âm thầm dùng chung một chàng trai; Nam Tương ôm mười mấy vạn tiền mặt đi theo, gạt tôi lên tàu lánh nạn suốt mười mấy ngày; còn Sùng Quang người yêu mới của tôi, cái con người bị ung thư giai đoạn cuối này sắp bị tôi làm cho phát điên rồi.

Đương nhiên, tất cả chuyện này đều chỉ là một góc của núi băng.

Hãy chờ, cái ngày thủy triều rút đi ấy, khi thấy bờ biển hiện ra phía xa xa, các bạn mới phát hiện có bao nhiêu bộ xương mục nát, nằm phơi ra dưới ánh mặt trời.

Còn giờ đây, biển khơi một vùng xanh thẳm, ánh lên lộng lẫy vô cùng.

Khi tôi không còn dốc được giọt rượu nào từ chaiChampagnekia, Cố Ly và Nam Tương lúc ấy đi qua chỗ tôi, hai đứa nó mỗi đứa một bên ngồi xuống cạnh tôi, Cố Ly nói: “Bây giờ cậu đi tắm cho tớ.”

Tôi lắc đầu, nói: “Tớ say rồi, không đi nổi.”

Cố Ly chau mày, một tay đưa qua giật lấy chiếc ly trong tay tôi rồi đặt lên bàn, nói: “Cậu không ngửi thấy mùi gì trên người cậu hả? Người cậu bây giờ chẳng khác nào con cá ngừ vây vàng đã chết năm ngày trongtoiletcủa đám đàn ông vậy”, nó ngừng rồi lại tiếp tục nói thêm: “Lại còn mùi như ngâm trong vại rau mùi thum thủm ba ngày liền mới móc ra vậy!”

Nam Tương có ý lôi tôi ra khỏi chiếc ghếsofa,“Lâm Tiêu, bốn ngày rồi cậu không tắm rửa, rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Tôibị Nam Tươnglôi đi kéo lại một hồi quay cuồng đầu óc, sắp muốn ói ra đến nơi. Tôi cúi đầu nhìn chăm chăm vào chiếc túi LV của Cố Ly đang để trên ghếsofa.Còn chưa đợi tôi phản ứng, Cố Ly đã tức tốc tóm lấy chiếc

https://thuviensach.vn

túi quẳng về phía đầu kia chiếcsofa,mắt nổ long lên sòng sọc nhìn tôi nói: “Cậu đừng hòng biến cái túi LV của tớ thành túi nôn giống Đường Uyển Như nhé! Cố Ly tớ không dễ bị chọi trúng hai lần với cùng một viên đá đâu!” Sau khi nói xong, nó quay đầu lại, nhìn thấy Đường Uyển Như đang dùng khăn giấy vội lau chiếc túi LV mà nó vừa ném qua. Đường Uyển Như đặt tay lên ngực, nói ra chiều sợ sệt: “Đừng trách tớ, chính cậu đ túi quăng sang đây mà, lại còn va vào chaiChampagnetrong tay tớ. Làm người ta giật cả mình này!”

Tôi nhìn biểu hiện trên mặt Cố Ly, giống như là đang phải cố nuốt trôi con cá đã chết năm ngày trongtoiletnam kia vậy, vì thế tôi lập tức phá lên cười ha hả. Tôi thấy mình chẳng khác nào một con điên.

Nam Tương và Cố Ly lôi lôi kéo kéo, rồi tống tôi vào phòng tắm.

Vòi sen mở ra, nước phun xuống rào rào. Tôi vẫn như một con điên uống rượu say, vừa khóc vừa la vừa cười. Lúc quỳ ra đất, lúc lại lắc đầu lảo đảo đứng dậy. Tôi cũng làm cho Cố Ly và Nam Tương ướt nhèm nhẹp. Đầu tóc ướt như chuột lột, nước chảy thành dòng lăn dài trên mặt. Cuối cùng Cố Ly không chịu nổi nữa, túm lấy tóc tôi, rồi vung tay vả cho tôi một cái tát choáng váng.

“Lâm Tiêu, khốn kiếp. Đủ rồi đấy! Khi bố tớ chết, tớcũng chẳng dở sống dở chết như cậu thế này!”

Tôi nhìn Cố Ly ướt nhèm nhẹp trước mặt, dù khi nhếch nhác thế này, lớp trang điểm trên mặt càng khiến nó xinh đẹp vô cùng, lớp phấn hóa trang ngăn nước làm nó lúc nào cũng giống một người giả đẹp giả xinh. Tôi dựa lưng vào tường, chỉ vào nó mà nói: “Phải rồi, cậu không khóc, cậu quá lợi hại mà! Tối hôm bố cậu chết thì cậu đang x di chúc của ông ấy dưới ánh nến ấm áp, hình ảnh đó tuyệt biết bao, cần phải lồng khung mà treo lên tường, gọi là “Bức hiếu nữ họ Cố”. Tớ luôn nghĩ giống cậu vậy! Làm vật thí nghiệm được ngâm trong Formalin mãi mãi không mục ruỗng. Cậu thì

https://thuviensach.vn

chẳng bị tổn hại, lấp lánh ánh kim, cậu chính là Nữ thần Tự do tay giương cao ngọn đuốc đứng trên đảo Manhattan kia!" Tôi quệt dòng lệ chảy ra từ hốc mắt, rồi nói với Cố Ly: "Cậu hài lòng rồi chứ! Nhưng tớ không phải là cậu, tớ không làm được!"

Vòi sen trên đầu liên tục xối những tia nước ấm áp xuống, ba chúng tôi đứng dưới vòi, trên đỉnh đầu là ánh đèn vàng nóng bỏng mà lại sáng rực tỏa rạng dưới vòi hoa sen, khiến làn da của mỗi chúng tôi đều ánh lên hoàn mỹ không tì vết, giống như thiếu nữ mười sáu tuổi xinh đẹp tuyệt trần - nhưng chúng tôi đều biết, tuổi mười sáu của chúng tôi sớm đã rời xa rồi. Bọn sinh ra sau những năm 1990 đang đi lại đầy trên phố, luôn liếc nhìn trang phục tông màu xám đen của chúng tôi với ánh mắt thương hại. Đương nhiên, Cố Ly cũng luôn đáp trả bằng ánh mắt còn thương hại hơn, nó dù có vắt kiệt trí não, cũng không thể hiểu tại sao lại có đứa con gái bằng lòng mặc thứ trang phục khiến bản thân chẳng khác nào chiếc đèn màu xoay tròn trong cửa tiệm uốn tóc như thế.

Hơi nóng bốc lên liên tục, khiến cả phòng tắm phủ mờ một màn sương, cảm giác vô cùng mờ ảo. Chúng tôi như đang đứng giữa cơn mưa lớn đầy bi thương, mỗi hạt mưa đều như giọt nước mắt nóng hổi, không ngừng giội xuống người chúng tôi. Cố Ly vuốt vuốt nước trên mặt, cởi bỏ áo ngoài, rồi quay người quăng mạnh vào trong rổ quần áo dơ bên cạnh. Sau đó vặn nắm cửa bước ra khỏi phòng tắm. Bóng dáng câm lặng của nó như đang vả lên mặt tôi một cái tát khác.

Nam Tương bước qua, ôm lấy tôi. Hai chúng tôi vẫn mặc nguyên quần áo đứng dưới vòi hoa sen.

Dòng nước rào rào xối xuống nền gạch hoa vănMosaic,văng vẳng bên tai đều là âm thanh đó. Tôi nhắm mắt lại, không dám tin đây là hiện thực. Tôi luôn tự thôi miên mình rằng đây là một giấc mộng. Tôi hy vọng khi mắt ra, thời gian sẽ trôi ngược về bốn ngày trước.

https://thuviensach.vn

Thời gian này của bốn ngày trước, tôi thấy cuộc sống của mình chưa bao giờ hạnh phúc như vậy.

***

[Bốn ngày trước]

Nhiều lúc, tôi thấy Cố Ly giống như người điên không gì không dám làm.

Cũng như lúc này, một giây trước thôi, tôi còn thấy cuộc sống của mình chẳng còn hy vọng gì nữa, từ thời khắc chắc chắn sẽ rơi sâu vào bùn lầy và trốn chạy khắp chân trời góc bể. Nhưng chỉ một giây sau, Cố Ly gọi điện thoại, khiến tôi đột nhiên cảm thấy mình như đang đứng trước cửa thiên đường (Đương nhiên, ý tôi không phải là mình đã chết), từ đó thế giới hạnh phúc lại rộng cửa đón tôi.

Trong điện thoại, Cố Ly nói cho tôi biết, việc của Nam Tương nó đã giải quyết triệt để rồi. Tôi và Nam Tương có thể trở về Thượng Hải, do vậy chúng tôi không cần thiết phải trốn chạy chân trời góc biển nữa. Thế nhưng, nói trốn chạy chân trời góc biển, có gì đó quá phóng đại. Sự thực là, tôi và Nam Tương sau khi nhảy lên tàu hỏa, chỉ chạy thẳng đến Nam Kinh, hơn nữa đến ngày thứ hai đã không chịu nổi nữa bèn gọi điện thoại cho Cố Ly, sau đó Cố Ly thông qua một loạt sắp xếp phức tạp rối rắm, đã biến cuộc chạy trốn đáng sợ này, trở thành một kỳ nghỉ cho tôi và Nam Tương ở Nam Kinh tắm suối nước nóng... Tôi và Nam Tương cả ngày chẳng làm gì ngoài chuyện không thể liên hệ với thế giới bên ngoài để tránh hành tung bị tiết lộ, chúng tôi luôn ẩn mình trong quánbarbên suối nước nóng, ăn uống ngủ nghỉ, làm đẹpmassage, hơnnữa còn thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình với anh chàng trẻ tuổi thường mang hoa quả đến cho chúng tôi. (Cho dù sang ngày thứ ba, cậu ta đã x chúng tôi như chị em tri kỷ, chia sẻ cùng chúng tôi chuyện về tên bạn trai vô cùng đê tiện mà cậu ta vừa chia tay... điệu bộ dẩu

https://thuviensach.vn

môi ngấm nguýt của cậu ta đáng yêu quá chừng, khiến tôi và Nam Tương đều bó tay xin hàng tâm phục khẩu phục).

Khi biết ngày hôm sau chúng tôi có thể trở về Thượng Hải, trong lòng tôi chợt cảm thấy có chút mơ hồ, vậy là tôi phấn khích mời Cố Ly: “Cố Ly này, hay là cậu cũng đến Nam Kinh đi, dù sao cậu cũng phải bảo tài xế đến đón bọn tớ về Thượng Hải, chi bằng tối nay cậu đến quầybarvà cùng tắm nước nóng với bọn tớ đi?” Khi tôi nói chưa hết câu, Nam Tương đã ở bên cạnh lắc đầu chua xót.

Tiếng cười như tiếng chuông ngân của Cố Ly vang ra từ điện thoại, khiến tôi lập tức hiểu được tâm trạng của Nam Tương lúc này: “Ơ, ôi ôi ôi ôi... tớ bảo này Lâm Tiêu, ừm... dĩ nhiên, trước tiên vẫn phải cảm ơn cậu đã mời tớ, nhưng, nói sao nhỉ, tớ không hay tham gia những kỳ nghỉ rẻ tiền như vậy. Cậu biết không, lần trước Cố Nguyên đưa tớ đến Nhật Bản tắm suối nước nóng, đến khi trở về suốt một tháng trời tớ cũng chẳng thèm ném cho anh ta một ánh nhìn thiện cảm, cho nên, thôi đừng nhắc đến Nam Kinh nữa. Đúng rồi, khách sạn của hai cậu ở tuy gọi là khách sạn năm sao, nhưng tớ lên mạng tìm hiểu rồi,haizzz,biết nói thế nào nhỉ, mấy hôm nay khổ cho hai cậu rồi... nhưng mà, dù sao vẫn cảm oncậu đã mời tớ…”

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 1 Phần 3

Nhận ra giọng điệu khinh bỉ coi thường của Cố Ly trong điện thoại hoàn toàn không khiến tôi bỏ cuộc, trong tâm trạng quá hoàn mỹ đó, tôi vẫn kiên trì mời nó đến đây, khi tôi không ngừng nhắc lại lời mời nó đến tắm suối nước nóng cùng bọn tôi, Nam Tương đứng bên cạnh tỏ vẻ vô cùng bi thương, giống như nét mặt mỗi khi nó xem dạ hội mùa xuân vậy.

Nhưng trên thế giới này luôn có kỳ tích. Sau khi tôi kiên trì gọi cho nó ba mươi tư phút điện thoại, nhắc đi nhắc lại một câu giống hệt nhau "cậu nhất định phải đến" nó đã vui vẻ gia nhập vào chuyến du lịch suối nước nóng của bọn tôi. Tôi thấy đối với Cố Ly mà nói, sự hy sinh này có thể nói là rất lớn, phải biết rằng, nó ở Thượng Hải, ngay cả đường vành đai trong nội đô mà nó còn chưa muốn đi dạo. Ngay như khi đến Trung tâm giao dịch chứng khoán Lục Gia Chủy - Phố Đông, nó cũng mang nét mặt vô cùng khinh khi mà nói rằng "Không khí của Phố Đông, dù thưởng thức bất cứ lúc nào, đều không giống nơi ngườiở."Khi ấy cư dân Phố Đông ởxung quanh, sao không có ai quăng một chậu hoa từ trên cửa sổ xuống trúng đầu cho nó chết ngay tại trận đi, thật là đồ cố chấp.

Nhưng gác điện thoại còn chưa đầy một phút, nét mặt đắc ý của tôi như cứng đờ, trên màn hình di động hiển thị dòng tin của Cố Ly: "Đường Uyển Như và tớ cùng đến."

Tôi và Nam Tương nhìn nhau giây lát, sau đó không nói gì mà tóm lấy chai rượu đỏ bên cạnh ngửa cổ tu một hơi. Chúng tôi đều muốn dìm mình say bí tỉ ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

Thượng Hải cách Nam Kinh mấy trăm cây số, sau khi ngắt điện thoại, Cố Ly tiếp tục dạo bước trong khu mua sắm.

Đúng, các bạn hoàn toàn không nhìn nhầm. Nó đích thị là đang dạo bước trong khu mua sắm. Nhưng khu mua sắm lớn như vậy, Thượng Hải cũng chỉ có hai cái. Một nằm ở tầng hầm của Trung tâm thương mại Thời Đại, một nằm ở tầng hầm của Bách hóa Cửu Quang. Trên bao bì hàng hóa ở trong đó đều không có một chữ Trung Quốc nào, toàn là tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Pháp và chỉ gắn thêm một chiếc nhãn kèm bằng giấy dán in tiếng Trung nhỏ xíu. Ở ngoài chợ một hộp rau nhỏ chỉ có mấy hào, còn ở đây giá lên đến 19,40 đồng. Siêu thị như thế, thông thường vắng tanh vắng ngắt, trông cực kỳ nhàm chán. Nhân viên luôn đông hơn khách hàng.

Còn lúc này, Cố Ly đangởtrong siêu thị của Trungtâm thương mại Thời Đại.

Nó cầm một hộp bên trong có mười hai quả cà chua nhỏ, ngắm nghía cái giá 44,50 đồng bên ngoài, nhẹ nhàng vứt vào giỏ mua hàng.

Trợ lý Lam Quyết đứng bên cạnh nói với nó: “Em trai Neil của cô gọi điện cho tôi, hẹn cô đi ăn cơm, vừa may buổi trưa cô chưa có hẹn, nếu cô đồng ý, tôi sẽ gọi lại cho cậu ấy ngay.”

“Mắc mớ gì mà nó không gọi trực tiếp cho tôi hả?” Cố Ly hỏi.

“Vừa nãy cô bận điện thoại mãi, cậu ấy không gọi được.” Lam Quyết trả lời.

“À, thôi anh nói với nó là được, bảo nó chọn nơi rồi cho tôi biết, tôi sẽ qua ngay.” Cố Ly cầm một gốc cây cần tây lên ngắm nghía (...), sau đó lại nói: “Tôi với anh cùng đi nhé, một mình đối mặt với tên này tôi thấy áp lực quá.”

“Được ạ.” Lam Quyết cầm điện thoại lên, bắt đầu trả lời cho Neil.

https://thuviensach.vn

Cố Ly quay đầu lại tiếp tục ngắm nghía những mớ rau xanh tươi non trong tủ trữ lạnh. Vừa định lấy một hộp xà lách, kết quả đã bị ánh đènflashlàm hoa mắt.

Cố Ly ngoảnh lại, thấy một người thanh niên đang cười ra chiều xin lỗi, anh ta đang chụp ảnh cho bạn gái.

Cố Ly dằn lòng, tự nhủ không để ý nữa. Tuy tiền mua một hộp cà chua nhỏ ở đây có thể mua được cả đống cà chuaởngoài chợ nông sản, nhưng suy cho cùng, đây cũng là một siêu thị.

“Có cần phải chụp ảnh lưu niệm ở trong siêu thị không?!”

Lam Quyết sau khi gọi điện thoại xong, nhìn Cố Ly đang đứng quay lưng với mình, sau đó lấy điện thoại ra, bấm một dòng tin nhắn gửi đi: “Đợi một chút tôi cũng đến :).”

Tục ngữ có câu: “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.”

Hai kẻ điên của Thượng Hải, một là Cố Ly, một là Cố Nguyên. Giờ phút này đều đangởnơi quỷ quái như vậy.

Cố Nguyên đang ở siêu thị dưới tòa nhà Bách hóa Cửu Quang, không ngừng quăng rất nhiều kẹo và trà của Nhật Bản vào trong giỏ mua hàng.

Đương khi anh ta đang do dự có nên mua một hộp kẹochewing gumgiá 299 đồng đến từ Nhật Bản hay không, thì điện thoại vang lên, là Cố Ly gọi đến. Anh ta nghe máy, vừa nói được vài câu, liền nghe thấy âm thanh “tách tách” vang lên bên cạnh. Anh ta chẳng hiểu chuyện gì lập tức quay đầu lại, trông thấy một nam thanh niên đang gượng gạo buông máy chụp hình trên tay xuống. Cố Nguyên nhướng nhướng chân mày, tỏ ý “cậu chụp cái gì đấy hả”, đối phương cười bối rối, ngừng một lát rồi nói: “Chúng tôi là người của công tyMode,anh rất ăn ảnh, có hứng thú làmModechăng?”

https://thuviensach.vn

Cố Nguyên khoát tay, “không hứng thú”, rồi quay người tiếp tục nói chuyện điện thoại với Cố Ly.

***

Neil đang lái chiếc xe con, đi theo đường Cự Lộc. Hắn đã chọn được nhà hàng.

Khi đi qua giao lộ, hắn vốn đang xem tin nhắn điện thoại, nụ cười trên mặt còn chưa biến mất, thì đột nhiên bị ánh đènflashlàm lóa mắt.

“Không phải chứ? Xui xẻo vậy? Mình vừa vượt đèn đỏ đã bị chụp?”

Neil thấy ấm ức liền quay đầu nhìn cái giao lộ vừa rồi, rõ ràng là đèn xanh mà, lạ thật.

Lúc chạng vạng trời còn chưa tối hẳn, tôi và Nam Tương đứng trước cửa nhà hàng, đã trông thấy chiếc xe con màu đen của Cố Ly. Bước xuống xe cùng cô ấy, còn có Uyển Như chẳng khác nào đám mây tích mưa. Nhưng không biết tại sao, Uyển Như hôm nay xem chừng rất hoạt bát, khi cô nàng xuống xe váy bị gió thổi tung lên, để lộ cả “hàng họ”.

Cuộc tụ họp nhỏ bên suối nước nóng tối đó, vì có sự tham gia của Đường Uyển Như, đã thật sự biến thành một buổi họp chợ.

Suối nước nóng lộ thiên đèn giăng đặc màn đêm, Nam Tương và Cố Ly lặng lẽ ngâm mình trong làn nước. Hai đứa nó cuộn tóc lại thành búi rất đẹp, từ bờ vai xuống ngâm chìm trong nước, xương quai xanh thanh tú lúc ẩn lúc hiện trong làn hơi nước nóng. Thác nước trên hòn non bộ, hoa cỏ tha thướt làm nền phía sau lưng, tôi thật sự cảm thấy hai đứa nó đẹp như tiên sa, giống như Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh tu luyện trong núi NgaMyvậy.

Còn Đường Uyển Như bên cạnh tôi ư, một dải khăn lông trắng như một cái tổ quạ trên đỉnh đầu, nó nửa nằm nửa dựa trên tảng đá, đỉnh đầu như

https://thuviensach.vn

vuông góc với dòng thác nước đổ rào rào lên ngực của nó, bọt nước bắn tung tóe (...), còn nó nằm như bất động dưới thác nước mà nhắm chặt mắt nghỉ ngơi... cảnh tượng như vậy thật khiến tôi vô cùng buồn lo.

Tắm đến nửa chừng Nam Tương và Cố Ly gọiChampagne,một thùng gỗ nổi trên mặt nước, trong thùng chứa đá lạnh, một chaiChampagnecắm giữa đá lạnh. Nam Tương và Cố Ly rót rượu đầy tao nhã, đồng thời đem bốn chiếc ly đế cao đặt trên một đĩa nổibằnggỗ, nhẹ nhàng đẩy tới đẩy lui trên mặt nước. Động tác của hai người quá điệu đà tĩnh tại, trông thấy cảnh đó ngay một cô gái như tôi cũng thấy tim mình đập thình thịch.

Huống hồ bên cạnh tôi còn có Đường Uyển Như đang như một tổ quạ vô tình mà đầy hữu ý tôn hai người họ lên. Đường Uyển Như vừa dùng khăn bông xối nước rào rào lên người, giống như đang tắm trong phòng tắm, vừa thở dài với tôi: “Cậu xem hai đứa nókìa,tao nhã quá, quyến rũ quá, như hai con thiên nga vậy. Nếu đem so ra, hai bọn mình chẳng khác nào hai con hải ly đang ngâm mình trong nước nóng.”

Tôi duỗi thẳng ngón tay trỏ lắc lắc, nói: “Cậu là cậu, tớ là tớ, không có bọn mình.” Nói xong tôi nhẹ nhàng đón lấy chiếc khay đang nổi bồng bềnh mà Nam Tương đẩy qua,cầm lầy mộtly Champagne,rồi uống một ngụm tao nhã y như thế.

Đường Uyển Như xem chừng vô cùng thoải mái, vùng vẫy nhào thẳng sang chỗ thùng đá lạnh, rồi cũng cầm một ly trên chiếc khay nổi, đứng thẳng trong hồ nước nóng với tư thế và thần thái quái gở, ngửa đầu dốc một hơi, sau đó e thẹn đẩy chiếc thùng đựngChampagnetrở lại cho Cố Ly.

Sau khi Đường Uyển Như đẩy nhẹ một cái, chiếc thùng đó ùng ục một tiếng rồi lật úp, cả ly và rượu cùng khối đá lạnh, lật nhào xuống nước giống như chiếc sọ đầu lâu đang lặng lẽ chìm nghỉm vậy.

https://thuviensach.vn

Tôi, Nam Tương, Cố Ly ba người nhìn chằm chằm về chỗ mặtnướcđang ùng ục ùng ục sủi bọt ấy, mỗi người đang có những suy tính riêng còn mắt không hề chớp. Độ sau mười mấy giây, chúng tôi nhẹ nhàng khép mắt lại, làm như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cảnh đấy người đây, khiến Đường Uyển Như tức cảnh sinh tình, thế là nó lập tức òa lên một tiếng rồi bật khóc, nghiêng người gục một bên hòn non bộ bên cạnh mà khóc, “Đây chẳng phải bắt nạt người ta quá lắm rồi sao!”

Nhưng phản ứng này của nó quá dữ dội và bất ngờ giữa khu suối nước nóng lộ thiên và yên tĩnh này, cho nên chúng tôi đều thấy một nhân viên phục vụ đồ uống vừa hay đi qua đã đụng phải đèn đường đánh “xoảng" một tiếng.

Còn dưới bầu trờiởThượng Hải, Sùng Quang vừa bước ra từ tiệm ảnh. Sau khi hoàn thành việc chụp ảnh ột nhóm tạp chí của ngày hôm nay, lúc này đã là mười giờ đêm.

Anh bước ra cùng trợ lý, đi về phía xe đang đậu bên đường. Đi được hai bước, anh quay sang nói với trợ lý:“Đối diện bên đường có người đang chụp tôi, có thể là phóng viên của tạp chí lá cải. Tôi lên xe trước, cậu quađóxem hắn talà ai.”

Sùng Quang bước lên xe, lục lọi hồi lâu trong túi nhưng chẳng tìm thấy thuốc, anh khom khom lưng, lặng thinh không nói gì.

Lát sau trợ lý quay vào xe, nói: “Không có gì, là thợ ảnh của tòa soạn tạp chí Cương Cương. Họ muốn chụp một số ảnh ngoài lề. Chính là cảnh anh rời tiệm ảnh.”

Sùng Quang gật gật đầu, sau đó nói với tài xế: “Đưa tôi về nhà.”

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, Cung Minh đang bước ra từ đại sảnh của khách sạn Mậu Duyệt ở Bắc Ngoại Than. BộvestLavin màu trắng của anh ta trông như một khối tuyết trắng giữa màn đêm. Anh ta vừa bước về phía để xe, vừa quay qua hơi cúi đầu, nói vớiKittyđi bên cạnh: “Vừa rồiởphía góc khuất bên phải đại sảnh, có một người luôn chụp hình tôi. Cô đi xem xem thế nào, phải xóa hết hình ảnh đi nhé. Tôi về công ty trước, cha tôi tìm tôi có việc.”

Kittygật đầu, quay ngược vào đại sảnh của khách sạn.

Còn Cung Minh thì bước nhanh lên xe của mình, đóng cửa xe lại, tài xế lái xe thẳng hướng Ngoại Than, mất hút trong dòng sông ánh sáng vàng vọt của phố đêm.

Sùng Quang trở về nhà, chưa kịp thay quần áo, điện thoại bất chợt đổ chuông.

Tiếng chuông quen thuộc đặc biệt này, có lẽ đã một vài năm nay anh chưa nghe thấy. Sùng Quang chần chừ một chốc, rồi cũng nghe máy.

Sau giây lát, anh ta hạ giọng: “Tôi không muốn đi. Có chuyện gì anh nói qua điện thoại đi.”

Anh cầm chắc điện thoại trong tay không động đậy, đứng giữa căn phòng chưa kịp bật đèn, im lặng lắng nghe đối phương nói.

Một phút trôi qua, anh nói: “Vậy thì anh đợi, tôi ghé qua.”

***

Chúng tôi ngâm một mạch đến một giờ khuya, mới bò lên khỏi suối nước nóng.

Khi tôi và Nam Tương thay quần áobướcra, tôi bất giác cảm thấy có ánh đènflashloé lên, nhất thời giật bắn mình, túm lấy Nam Tương “Khốn kiếp,

https://thuviensach.vn

vừarồichẳng phải là ánh đènflashsao? Chúng mình bị chụp lén rồi thì phải?!”

Nam Tương vừa dùng khăn bông xoa xoa mái tóc vừa nói: “Thôi đi, ai chụp lén hai bọn mình chứ, cậu cho cậu là Lâm Chí Linh chắc. Hơn nữa, muốn chụp lén cũng phải chọn khi vừa mới khỏa thân bước lên kìa, cậu nhìn lại xem cậu mặc quần áo vào rồi thì có người nào muốn nhìn nữa.”

Tôi nhìn Nam Tương rất nhã nhặn, bị lời nói của nó quấn lấy, phải mấy phút sau tôi mới hiểu ra nó đang mắng mình.

Có lẽ bọn tôi đã hơi quá trớn Xới Đường Uyển Như, nên đợi đến sáng hôm sau khi chúng tôi phải về Thượng Hải, thì báo ứng cũng đến. Chiếc xe của Cố Ly không thể khởi động được. Còn tay lái xe lại trông như chết lặng trong ánh mắt lạnh tanh mà vô cảm của Cố Ly. Cố Ly trầm ngâm đứng bên cạnh với vẻ mặt cười mà bụng chẳng cười nổi, rồi hỏi mấy câu bâng quơ khiến người nghe phải sởn da gà, kiểu như “Cả nhà anh chắc phải phụ thuộc Xào công việc của anh nhỉ?”, “Con cái vẫn đang đi học chứ?”, “Gần đây thì trường cũng không khởi sắc nhỉ, khắp nơi đều đang cắt giảm nhân viên.”

Tôi và Nam Tương chẳng thể tiếp tục nhìn nữa, bèn kéo áo Cố Ly, thuyết phục nó đi tàu hoả, nói đi nói lại cho nó biết tàu hoả hạng D đi từ Nam Kinh đến Thượng Hải chỉ mất hai tiếng. Tôi từng thuyết phục được Cố Ly từ Thượng Hải đến Nam Kinh, vậy thì tôi tin việc thuyết phục Cố Ly từ Nam Kinh trở về Thượng Hải theo lý sẽ vô cùng dễ dàng. Nhưng muốn thuyết phục Cố Ly ngồi một loại phương tiện mà ngay trong ý nghĩ của nó cũng chưa từng nghĩ đến, thì quả không phải là việc đơn giản.

***

Khi Cố Ly an vị trên chiếc ghế mềm trong khoang tàu, vẻ mặt nó vẫn lạnh tanh. Hơn nữa, nó còn quá đáng đến mức níu lấy nhân viên toa xe đi

https://thuviensach.vn

ngang qua, nói ra chiều bực dọc: “Lấy ly cam vắt cho tôi.” Nói xong, quay đầu qua bảo Đường Uyển Như: “Kéo rèm chắn sáng xuống, sao còn chưa cất cánh?"

Tôi và Nam Tương chỉ còn biết ôm đầu, lòng đầy lo âu.

***

Ngay khi bọn tôi một lần nữa đứng trước cửa ra vào của tiểu khu biệt thự thuộc khu Tĩnh An này, tôi thật sự cảm thấy mình như Xừa trải qua một giấc mơ.

Cố Nguyên và Neil cùng đang đứng đó đợi bọn tôi. Tôi trông thấy hai anh chàng đẹp trai tuyệt đỉnh như vậy, thật sự trong lòng rất đỗi vui mừng. Huống chi tôi còn từng đầu ấp tay gối, quan hệ cũng không nhạt với hai người họ.

Tôi dang rộng cánh tay nhảy bổ vào Neil, dùng hết sức bình sinh lao chồm lên người hắn, ôm chặt lấy cổ như không hề muốn buông ra. Hắn cao quá, làm chân tôi hầu như không chạm đất. Mùi hương ấm áp ngọt ngào trên người hắn, lại một lần nữa bao trùm lấy tôi. Có ma mới biết một giọt nước hoa loại này đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng tôi thật sự muốn nói, cái gì cũng có giá của nó!

Chỉ có điều, Neil hình như hoàn toàn không phấn khích như tôi.

Tôi đang lấy làm lạ, thì nghe thấy tiếng Cố Nguyên đã đứng trước mặt Cố Ly khẽ hỏi chúng tôi: “Mọi người... đã nghe gì chưa?”

Giây phút đó, một cảm giác cực kỳ khác lạ Xà đáng sợ lập tức bao vây lấy tôi, giống như có một linh hồn đang lặng lẽ đứng sau lưng tôi vậy. Tôi bất giác quay đầu lại nhìn, nhưng chẳng thấy gì hết.

https://thuviensach.vn

Một cơnớnlạnh nổi da gà chợtđến.Cảm giác sợ hãi này khiến tôi càng ôm chặt Neil hơn.

Sắc mặt Cố Ly có chút khó coi, nó có lẽ cũng bị vẻ mặt kia của Cố Nguyên dọa cho đứng tim rồi. Nó giục: “Nghe gì cơ, đừng giả thần giả quỷ nữa, nói mau đi.”

***

[Bốn ngày sau]

Sau khi tôi và Nam Tương bước ra khỏi phòng và tôi đã tắm rửa sạch sẽ.

Cố Ly cũng thay một bộ lễ phục bằng nhung lụa đen mới. Kiểu dáng đơn giản, cổ áo rất cao, gần như có thể che kín nửa mặt nó.

Tôi quấn mình trong chiếc khăn tắm, bước đến trước mặt nó, đưa tay ra nắm lấy tay nó, bàn tay lạnh ngắt. Một giọt nước mắt của tôi rơi trên ngón tay trắng bệch mà thon dài của nó, tôi nói: “Cố Ly, xin lỗi cậu.”

Nó xoa xoa mái tócướtsũng của tôi, rồi đáp: “Không sao. Cậu đi sấy khô tóc, sau đó thay quần áo đi nhé.”

Tôi đứng trước gương chỉnh lại quần áo xong xuôi, thấy mình mặc áo khoác màu đen hiện lên trong gương trông nhợt nhạt và tiều tụy. Tôi lần tìm một thỏi son môi màu hồng đào, tô điểm cho dung nhan. Nếu không, nhìn tôi chẳng khác nào một xác chết.

Tôi bước ra khỏi phòng, Nam Tương đãởtrong phòng khách. Nó đã thay một bộ y phục màu đen khác.

Nó đứng dậy, kéo tay tôi.

“Chúng ta đi thôi.”

https://thuviensach.vn

***

Thượng Hải phủ một màn sương kỳ lạ.

Một bức màn trắng phau mờ ảo.

Bản tin dự báo thời tiết nói hôm nay có mộtđợtsương giáng trên diện rộng. Nhiệt độ không khí sẽ giảm nhanh trong vài ba ngày tới.

Mùa đông dài dằng dặc và rét mướt của Thượng Hải đã bắt đầu.

Mùa đông Thượng Hải hằng năm như chẳng baogiờkết thúc, nó không ngừng cắt thấu vào da, vào mắt, vào tim người ta. Thứ sắc màu thiếu sinh khí và hỗn độn ấy giốngnhư lời ca thán rít lên từ miệng thần chết. Thượng Hải trong tiết trời đông là một đô thị của sự tuyệt vọng vô tận, cuối cùng người ta cũng có thể cảm nhận được thứ cònlạnh hơn cả băng tuyết trong lòng họ.

***

Tôi, Cố Ly, Nam Tương, Đường Uyển Như, chúng tôicùngbị nhét vào trong chiếc xe con màu đen của Cố Ly, tôi ngoảnh đầu nhìn về phía cổng chính của tiểu khu, trong phút giây ấy, tôi như trông thấy Giản Khê. Anh ấy đang bước vào trong tiểu khu của chúng tôi, đi đến trước cửa ngôi biệt thự nơi chúng tôi ở. Bóng dáng của anh ấy, rất giống như khi anh ấy mới rời khỏi Thượng Hải, cái bóng dáng còn lưu dấu trong tôi.

Bóng hình tàn khốc, dịu dàng, lưu luyến, mơ hồ.

Tôi chậm rãi quay kính xe lên. Sau đó Cố Ly nói với tài xế “Đi thôi”.

Nam Tương đưa tay ra nắm lấy tay tôi, nhưng bàn tay nó lạnh như băng, khiến lòng tôi bất giác dấy lên cảm giác mâu thuẫn, tôi của lúc này, sợ tất

https://thuviensach.vn

cả những thứ không mang chút sinh khí như băng tuyết. Thế rồi tôi nhẹ nhàng rút tay lại. Quay đầu qua tựa vào cửa xe, chẳng nhìn về phía nó nữa.

Chiếc xe chậm rãi khởi động, chúng tôi xuất phát, chạy về phía thánh đường Từ Gia Hối tham dự tang lễ của Sùng Quang được cử hànhởđó.

Khi cửa xe đóng lại, mọi âm thanh hỗn tạp cũng bị chặn đứng bên ngoài cửa.

Bao gồm cả tiếng bấm máy ảnh chụp nhanh từ một góc khuất nào đó nhắm vào chúng tôi.

Tách tách. Tách tách.

Tách tách tách tách tách tách tách tách.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 2 Phần 1

Vô số bí mật, giống như lỗ đen không chịu an phận, cứ cuộn lên từng cơn bão mặt trời dữ dội hết trận này đến trận khác, quét về hướng tinh cầu bé nhỏ màu xanh ngọc.

Tháng đầu tiên của năm 2009, một đợt không khí lạnh tràn về giống như cơn sóng thần áp đảo Thượng Hải. Gió lạnh thấu xương rít lên giữa những tòa nhà chọc trời, trong bầu không khí ẩm ướt từ trước đến nay luôn khiến người Thượng Hải lấy làm niềm tự hào, giống như đã kết đầy những bông tuyết nhỏ bé sắc lẹm, thổi vào da mặt người chẳng khác nào như đang bị vô số lưỡi dao phẫu thuật cắt vào da thịt vậy.

***

Nhưng nếu nói như lời của Cố Ly, thì đó là “cảm giác giống như mỗi ngày đều được dùng tinh thể làm sáng da của Dr.Bandt vậy”. Hồi đó khi Cố Ly mua lọ kem dưỡng da với nhiều hạt tinh thể làm trắng đầu tiên từ Bách hóa Cửu Quang, chúng tôi đều vô cùng sợ hãi với sản phẩm dưỡng da hàng đầu được cho là chứa đầy bột kim cương này, vì ngay sau khi tôi và Nam Tương dùng thử trước sự thúc giục của Cố Ly, chúng tôi đều cho rằng nó phản ứng quá mạnh, đau đớn vô cùng, cảm thấy cả khuôn mặt như đang rướm máu. Cho nên, người nào nói rằng: “Kim cương vĩnh viễn là vật yêu thích nhất của phụ nữ”, chắc chắn là chưa từng thử qua loại sản phẩm dưỡng da kỹ thuật cao được đóng trong chiếc bình nho nhỏ này.

Nhưng với Cố Ly, đây là một cách hưởng thụ, “không vào hang cọp sao bắt được cọp con, không lên trời cao sao hái được sao”. Để truy cầu vẻ đẹp

https://thuviensach.vn

hoàn mỹ, Cố Ly có thể biến mình thành chuột bạch trong phòng thí nghiệm. Bất kể khoa học kỹ thuật tiên tiến đến mức nào nó cũng cam tâm tình nguyện thử nghiệm, thậm chí một số phương thuốc cổ truyền kỳ dị có vẻ chẳng mấy đáng tin, nó cũng không chút do dự mà đại nghĩa dấn thân, chẳng khác nào Lưu Hồ Lan khi đối mặt với máy chém. Tôi từng chứng kiến nó cầm một loại nước màu xanh nhờ nhờ dính nhơm nhớp như nhựa đường uống ra chiều thưởng thức trong lúc mặt vẫn không hề biến sắc rồi nói với tôi: "Tớ thấy nó có mùi vị giống như khi đem cóc ghẻ và con dơi bỏ vào máy xay nát rồi pha thêm chút nước cốt sầu riêng lên trên này" – Về điểm này, thực tình tôi khó mà chung tiếng nói với nó, vì cuộc đời tôi vẫn chưa quái dị đến mức nếm trải qua thứ mùi vị của hỗn hợp sầu riêng với nước cốt dơi và cóc ghẻ như thế... hoặc là, cái kiểu điềm nhiên khi nó vừa mặt lạnh như tiền, vừa liên tục bạt tai chính mình, khiến tôi và Nam Tương có vắt chân lên cổ mà chạy cũng chẳng theo kịp. Tuy cuối cùng Đường Uyển Như đã bị mê hoặc bởi cái lý luận "tát mặt có tác dụng hỗ trợ cho tuần hoàn máu và bạch huyết, từ đó thúc đẩy làn da giữ gìn nét tươi trẻ", nhưng sau khi Cố Ly dùng sức tát cho nó hai cái bạt tai đau điếng, tiếng khóc xé ruột xé gan của Đường Uyển Như đã kinh động đến tận Giản Khê đang nằm trên giường đọc sách trong phòng ngủ cách ký túc xá của chúng tôi một trăm hai mươi mét.

***

Trong mùa đông bức bối mà lạnh lẽo này, tôi, Nam Tương, Cố Ly và Đường Uyển Như, bốn chúng tôi cuộn mình trong áo khoác đen, đương đầu với gió rét cùng vô số những bông tuyết li ti bay ngập trời, xuyên qua bãi cỏ từng xanh ngắt mà nay đã trở nên hoang vu bên ngoài thánh đường Từ Gia Hối kia. Trên mặt đất, cỏ khô vàng đã kết một lớp băng mỏng trong suốt, cưng cứng, đi lại trơn trượt rất dễ ngã. Cố Ly và Nam Tương một bên trái một bên phải dìu tôi đi, nói một cách chính xác, là đỡ tôi đang say bí tỉ, nhằm hướng cửa thánh đường mà đi. Đường Uyển Như đi phía sau, nó đi hai bước trượt ba bước, lại còn không ngừng lầm bầm: "Mình chịu đựng

https://thuviensach.vn

được, mình chịu đựng được...", cái tiếng "được" trong câu sau cùng còn chưa kịp nói ra, đã lập tức nghe "phịch" một tiếng giống như một vật nặng nào đó nện xuống đất vậy. Rất rõ ràng, Như Như của chúng tôi đã ngã sóng sượt. Nhưng điều bất ngờ ở chỗ, chúng tôi đều nghe thấy câu nói "Mình chịu đựng được..." (Mình được thụ tinh [1]) sau cùng đó của nó. Cố Ly vừa trợn mắt trắng dã, vừa không quay đầu lại mà tiếp tục đi thẳng về phía trước: "Đẹp cái mặt!"

[1] Trong tiếng Trung Quốc, câu Mình chịu đựng được… được phiên âm là Wò shòulĩao jĩng. Ở đây dùng cách nói đồng âm khác nghĩa.

Thánh đường Từ Gia Hối lúc nào cũng đẹp như vậy. Từ thời tiểu học, mỗi lần trường tổ chức tham quan viện bảo tàng, hoặc khi đi dã ngoại vào mùa thu, chúng tôi đều đi qua nơi đây. Tôi luôn tưởng tượng có ngày mình sẽ được cử hành hôn lễ ở đây, tôi muốn đi qua quãng đường dài phủ đầy lá hoa trắng muốt ở trung tâm thánh đường kia. Mãi đến sau khi lên cấp ba rồi, giấc mộng của tôi cũng theo đó tan thành mây khói, vì tôi phát hiện ở đây hầu như không tiếp nhận bất kỳ hoạt động đối ngoại nào - trừ khi chính quyền ra mặt thương lượng.

Còn bây giờ, tang lễ của Sùng Quang đang được tổ chức tại đây.

Có điều về điểm này, chúng tôi chẳng bất ngờ chút nào. Với thực lực của Tập đoàn Constanly, hoặc với tầm ảnh hưởng của Cung Huân cha của Cung Minh, chỉ cần ông ta muốn, ông ta cũng có thể mở một cửa hàng lẩu trên đỉnh Qomolangma, hoặc có thể mua lại toàn bộ đất đai cao ốc xung quanh thánh đường Từ Gia Hối này, thậm chí chúng tôi cảm thấy nếu ông ta thật sự muốn mua một cửa hiệu ở mặt tiền của tòa nhà Hằng Long để bán đậu phụ thối, cố gắng một chút, cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Ai nói tiền bạc không phải là vật vạn năng? Khi có những việc bạn dùng tiền mà cũng không làm được, đó chẳng qua là vì tiền của bạn chưa đủ. Cũng giống như tôi và Cố Ly mải vui với trò chơi không biết chán này vậy:

https://thuviensach.vn

- Cậu muốn bao nhiêu tiền thì đồng ý húp hết đống cháo thịt nạc trứng muối của Đường Uyển Như ói ra?

- Cút cái mặt cậu đi!

- Một trăm vạn?

- Sao cậu không đi chết đi!

- Một ngàn vạn?

- …

- Một trăm triệu?

- Tớ húp!

***

Còn sau lưng của thánh đường Từ Gia Hối, là khoảng đất trống được gọi là “mảnh đất vàng cuối cùng của trung tâm thành phố”, đến nay cũng đã được rào tường bao quanh. Tên gọi của nó hô ứng với cách gọi tòa cao ốc Ma Thiên của trung tâm Thượng Hải được xếp vào hàng cao nhất thế giới sau này của Phố Đông, gọi là “Trung tâm Từ Gia Hối”, giống như các tập đoàn tài chính khổng lồ trên thế giới đều là họ hàng, chọn tên cũng na ná nhau thế. Sau khi tiếng cọc đóng xuống, nền đất cô đơn lạnh lẽo suốt mấy năm kết thúc, trên khoảnh đất cũng này sắp mọc lên một tòa kiến trúc màu trắng bạc, nó sẽ là tòa cao ốc mới nhất của Phố Tây.

Tôi đã sống ở Thượng Hải hai mươi mấy năm, mỗi ngày, tôi đều có một ảo giác, đó là trong khoảng trời này của Thượng Hải, ngày qua ngày có vô số kiến trúc vươn chạm trời cao, giống như là mầm đậu Hà Lan khổng lồ đã bị phù phép, sinh sôi nảy nở điên cuồng tràn ngập không gian, xuyên thấu bầu trời càng ngày càng cao, mỗi lúc một mỏng.

https://thuviensach.vn

Tường ngoài của thánh đường màu nâu đỏ được khoác một tấm áo choàng hàng trăm năm tuổi, thời gian giống như từng lớp từng lớp trầm tích ở đáy sông ngưng tụ trên tòa kiến trúc khổng lồ này, bao bọc tất cả bằng một vẻ đẹp vừa vững chãi vừa bi thương.

Những áng mây màu xám nặng trịch bị cuồng phong cuốn tung, bay vút qua khoảng trời trên đầu, đỉnh thánh đường giống như con dao rọc giấy sắc nhọn rạch tan những đám bông mây ấy thành từng sợi dài. Giữa tầng không ấy luôn vang lên thứ âm thanh như đang cắt may đều đều liên tục không ngừng vậy.

Thời gian, sinh mệnh, yêu hận, ân oán, huyết thống... đều đang bị soạt soạt trong tiếng cắt xén liên tục không ngừng ấy, rồi biến mất trong làn gió bấc gào rít với đầy rẫy những bông tuyết sắc nhọn.

***

Tôi đứng trước cửa thánh đường, xuyên qua lối đi nằm giữa hai dãy ghế dài kia, nhìn lên bàn thờ ở phía cuối thánh đường, là một bức di ảnh đen trắng của Sùng Quang rất lớn, cao khoảng ba mét.

Anh ấy trong ảnh gọn gàng và sáng sủa, thậm chí khóe miệng còn thoáng nét cười. Đôi chân mày sắc rất có thần thái, cặp mắt như đại dương trong màn đêm tĩnh mịch, đường viền quai hàm được cái bóng màu xám nhạt làm tôn lên một cảm giác khí khái hào hùng đứng đắn.

Tôi đứng lặng trước cửa thánh đường, đúng lúc nghe thấy tiếng chuông từ trên đỉnh thánh đường cao vút phủ xuống. Chỗ tôi đứng là điểm cuối ánh nhìn của Sùng Quang, ngăn cách ở giữa là khoảng đất trời bao la mây che sương phủ vô cùng vô tận.

Một tháng trước, anh còn cùng tôi chơi trò ném tuyết và nói “thuyền theo lái, gái theo chồng”; anh đem chiếc khăn choàng hiệu Hermes của anh quàng lên cổ tôi, lúc ấy trong lòng tôi chỉ tâm niệm một điều “đầu có thể lìa

https://thuviensach.vn

nhưng máu không thể chảy - vì sẽ làm bẩn chiếc khăn"; anh ngồi giữa khoảng tuyết trắng xóa nhíu mày phàn nàn không thể uống Champagne sau đó quay người qua cầm một ly rượu vang trắng (...); anh đứng bên cây thủy sam màu xanh lục rồi gõ chuông, đôi mắt anh nhìn tôi, sáng lên như ánh tuyết; anh quỳ trên nền đất, treo từng món đồ nhỏ xíu lên cây thông Noel, nếp nhăn của quần bò lượn sóng quyến rũ, viền quần lót hiệu Armani lộ ra phía trên dây nịt lưng trễ xuống rất thấp khiến Đường Uyển Như ngượng đỏ cả mặt; anh xắn ống tay áo lên một nửa, lông trên cánh tay ửng lên một màu vàng nhạt dưới ánh đèn; anh đi bít tất lông dê dày cộp, bước trên thảm lót nền không gây bất cứ tiếng động nào giống như bước đi của sư tử vậy; tiếng cười của anh như tia nắng đầu tiên của bình minh chiếu sáng cả căn phòng; giọng nói của anh trầm ấm quyến rũ, nó hoàn toàn mâu thuẫn với gương mặt thanh tú của anh, bất cứ khi nào anh mở lời cũng đều như đang kể một câu chuyện xưa cũ, chiếc áo len lông dê màu xám rộng và vô cùng mềm mại của anh như phảng phất thứ hương vị ấm áp đầy lôi cuốn, lững lờ uể oải như một cuốn sách cổ xưa của châu Âu.

Còn anh bây giờ, chỉ là một tấm ảnh đen trắng.

Những tháng ngày sắp tới, anh, ở giữa chốn nhân gian này, chỉ còn là một tấm ảnh như vậy.

Anh không thể phát ra bất cứ âm thanh nào nữa.

Anh không thể gọi tên tôi, anh không thể nói một tiếng "alo" nữa, anh thậm chí chẳng thể cười lên "ha ha" như trước đây.

Anh chỉ có thể mỉm cười thấm đượm nỗi bi thương nhưng cũng đầy ấm áp như thế, giống như người cuối cùng đã kể xong câu chuyện, mệt mỏi và lặng lẽ trông vào cõi nhân gian mà anh từng tạm thời dừng chân này.

Khóe mắt tôi thoáng chốc ửng đỏ rồi nhòe đi, sưng húp lên. Tôi thậm chí không kiềm chế nổi đã đứng trước cửa thánh đường mà khóc "òa" lên một

https://thuviensach.vn

tiếng, nhưng tôi vừa buột khóc thì đã bị Nam Tương và Cố Ly mỗi người một bên dùng sức nhéo mạnh vào hông. Tôi không thể không dừng lại hành vi như điên như dại của mình - hay nói cách khác, giống như một trợ lý điên khùng say rượu suốt đêm chưa tỉnh.

Giữa tầm nhìn mơ hồ, Cung Minh và Kitty tiến sát sang bên tôi, khi qua chỗ tôi, anh ta quay đầu lại nhìn tôi, mặt không chút biểu cảm, giống như người xa lạ chưa từng quen biết nhau vậy. Ánh mắt anh ta chằm chằm như xuyên thấu nét mặt tôi, hướng về phía khung cảnh mùa đông tiêu điều ngoài cửa, ánh mắt ấy buốt lạnh tê tái như những luồng gió ngoài cửa sổ kia, ánh mắt ấy buốt lạnh thấu xương như rừng cây lá kim bị gói bọc trong tuyết kia.

Kitty thậm chí chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Cô và Cung Minh, giống như hai vị quý tộc, khoác lên mình những bộ đồng phục chỉnh tề bằng nhung lụa đen quý phái, đi lướt qua bọn tôi. Trong sâu thẳm đôi mắt đã được trang điểm tinh tế của cô, là nỗi đau buồn đã bị cơn mệt mỏi làm loãng đi, còn cả sự thờ ơ mà tôi không thể hiểu được.

Tôi không rõ vậy là thế nào?

***

[Một tháng trước]

Hai giờ trước, tôi đang đứng trong sân tuyết của trang viên Thế Mậu, nhìn ngắm hai người họ - Sùng Quang, nhà văn mà vô số nam thanh nữ tú khắp Trung Quốc say mê cuồng nhiệt và Cung Minh tổng biên tập tạp chí Mode - đang vo từng viên tuyết ném tới tấp vào nhau, những chiếc huy hiệu dòng tộc đeo trước ngực khiến hai người họ như được bao phủ bởi một bầu không khí màu hồng phấn tương tự trong “Blue Love” xuất phát từ suy nghĩ chủ quan trong đầu chúng tôi, bộ vest lông dê màu đen ấm áp tinh tế trên người họ được cắt may vừa khít phẳng phiu, khiến cặp chân dài tay

https://thuviensach.vn

thon lộ ra ngoài, giống như người mẫu vừa xé toạc tạp chí bước ra vậy, dáng người thon thả, khiến cho các cô gái trông thấy phải không ngừng ghen tị.

Còn hai giờ sau, tôi đã cùng với cô gái điên khùng trong túi nhét đầy những bó tiền mặt màu hồng phấn ngồi bên tôi đây chạy trốn trên chuyến tàu về Nam Kinh.

Lúc này, tôi đang ngồi đối mặt với hai người họ - Nam Tương và Tịch Thành. Tôi nghĩ ca khúc chủ đề của cuộc đời tôi, nhất định là "Ngươi xong thật rồi", đồng thời còn là phiên bản xúc động lòng người do Đường Uyển Như đích thân trình diễn.

Đoàn tàu lao giữa vùng gió tuyết mịt mù. Cảnh sắc ngoài cửa sổ đã không còn là vô số nhà cao cửa rộng nữa. Vùng ven Thượng Hải là đồng ruộng màu nâu đìu hiu những bông tuyết trắng xóa li ti rít trong chiều gió khiến tầm nhìn trở nên mờ đục. Thế giới trong cơn rét mướt ấy trở nên tiêu điều lạ thường.

Còn may trong toa có mang hơi nóng điều hòa ấm áp. Cái oi ả đôi khi cũng khiến người ta thấy an toàn.

Đầu tôi vẫn đau âm ỉ như vừa bị rách da vậy, cảm giác chẳng khác nào khi thuốc tê bắt đầu hết tác dụng sau khi nhổ răng. May sao khuôn mặt Nam Tương đã thoát khỏi sụ u uất ban đầu, mặt nó hiện giờ được trùm trong ánh đèn vàng ấm áp. Nói một cách chính xác, bên cạnh tôi, đúng hơn là chúng tôi, đang nhìn Tịch Thành ngồi trước mặt với ánh mắt thù hằn mang hình viên đạn. Anh ta vẫn có cái dáng vẻ gian xảo chẳng ra gì, nhìn rồi khiến người ta hận không thể túm tóc anh ta mà giáng ột cái bạt tai nổ đom đóm - tất nhiên, với giả thiết là anh ta không đánh trả, tôi mới dám làm như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng tôi và Nam Tương đều biết một khi anh ta bị kích động thì bất kể nam, nữ hay tiến sĩ, ai anh ta cũng đánh, cho nên, chúng tôi chẳng dám khinh suất. Năm đó anh ta từng túm tóc một nữ sinh khóa trước bắt nạt Nam Tương quăng cho lộn mấy vòng xa cả trăm thước, cái cảnh tượng kinh hãi khi mặt cô nữ sinh ấy bị chà trên đất rách da chảy máu luôn miệng sợ hãi xin tha, chúng tôi đều nhớ rõ như in, khi đó chúng tôi đều cảm thấy cô gái đó nhất định sẽ chết. Sau này cha cô gái đó khi đến phòng làm việc của trường để giáo huấn chủ nhiệm, đã nhặt một cây bút máy hùng hổ lao đến đâm vào cánh tay Tịch Thành ngay trước mặt các thầy cô giáo có mặt hôm đó, Tịch Thành không hề phản kháng, chỉ nhếch miệng lên một chút.

***

Một phút trước, khi trông thấy Tịch Thành xuất hiện sau Nam Tương, tôi như rụng rời chân tay, tôi cho rằng mình đã rơi vào trong thiên la địa võng như một cơn ác mộng vậy, tôi không thể hiểu được hai người này đang diễn trò gì nữa.

Còn một phút sau đó, sau khi Nam Tương thuận theo ánh mắt lo lắng của tôi quay đầu nhìn về phía Tịch Thành đang đứng sau lưng, nó lạnh lùng đứng lên nói với anh ta rằng: “Anh ở đây làm gì?” Nói xong ngừng giây lát, rồi bồi thêm một câu: “Đồ khốn, anh cút đi cho tôi.”

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 2 Phần 2

Rõ ràng, Nam Tương hoàn toàn không biết Tịch Thành sẽ xuất hiện trên chuyến tàu này. Tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi dài thườn thượt. Nhưng đồng thời trong lòng cũng dấy lên cảm giác áy náy ghê gớm, tôi phát hiện sự tin tưởng của mình với Nam Tương trong nhiều năm như vậy không biết bắt đầu từ khi nào, đã từng chút từng chút sụp đổ tan tành, tôi vụt chốc lại cảm thấy khó chịu. Phải biết rằng, tình cảm giữa tôi và Nam Tương hồi đó, thực sự còn chắc hơn cả nền móng của Trung tâm tài chính Hoàn Cầu kia. Dù trăm vạn thiên binh thiên tướng hay một Đường Uyển Như với ba mươi tư cánh tay cầm vợt cầu lông, cũng rất khó chia tách được hai chúng tôi. Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên thấy xót xa. Tôi lần mò vươn tay ra trên mặt ghế kiếm tìm cánh tay Nam Tương, rồi siết chặt tay nó.

Sau khi Nam Tương giải thích với tôi về câu nói khiến người khác kinh hồn bạt vía “Tịch Thành đến rồi Cố Ly, là tớ gọi anh ấy đi" - câu nói đủ khiến dọa Từ Hy đội mồ ngồi dậy vỗ ngực thùm thụp, tôi hận một nỗi không thể cầm nước trong ly giấy hắt thẳng vào mặt nó. Nhưng tôi nhát gan, sợ nó túm tóc mình, vậy nên tôi chỉ có thể uống một ngụm nước thật lớn, sau đó nói với nó: “Đồ khốn cậu có thể thôi đùa đi được không? Cậu cho rằng cậu đang viết ending của tiểu thuyết dài kỳ sao? Khốn kiếp, chẳng ai nói giống cậu như thế đâu.”

Nam Tương trợn mắt trắng dã nhìn tôi, nói: “Chắc cậu mới nghe người ta nói được nửa câu đã bắt đầu liên tưởng này nọ, cậu phải nghe người ta nói hết câu chứ.”

https://thuviensach.vn

Tôi nghĩ lại, đúng là tôi đã cường điệu hóa vấn đề. Thực ra mọi việc chẳng hề phức tạp như tôi tưởng tượng.

Nhưng sự thực cũng không đơn giản vài ba câu nói là có thể giải thích rõ được. Hồi đầu Tịch Thành đánh bạc cùng một số thành phần bất hảo ngoài xã hội, thua sạch túi rồi bị người ta đòi nợ, khi bị người khác truy đánh, anh ta đã hỏi vay tiền Nam Tương, Nam Tương không muốn cho anh ta vay. Tịch Thành vì thế cứ bám riết, đồng thời còn nói đi nói lại những lời kiểu như "Đám chị em của em chẳng phải ngày nào cũng đeo vàng cài bạc sao, em hỏi vay chị ấy đi!" Sau khi những việc như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, Nam Tương cuối cùng đã bị chọc giận, đỏ mặt tía tai quát thẳng vào mặt Tịch Thành với những lời chua ngoa cay nghiệt: "Anh cho rằng ai cũng ngốc như tôi hả? Nhiều năm nay anh cần gì đưa nấy. Cố Ly và tôi không thân chẳng thích, người ta lại không phải bạn gái của anh, dựa vào gì mà giúp anh chứ? Bố thí ột con chó còn hơn là giúp anh, vứt một cục xương cho chó, chó còn biết vẫy đuôi lè lưỡi mừng rỡ, anh ngoài giày vò người khác ra còn biết làm gì hả? Anh có bản lĩnh thì tự đi mà hỏi vay Cố Ly, anh cũng đi xỉ vả Cố Ly như xỉ vả tôi thử xem sao, anh có bản lĩnh cũng hãy làm cho bụng của Cố Ly to lên rồi sau đó lại đá cô ấy một đá xem nào! Đồ khốn anh sao mãi không chịu hiểu, anh dám đụng vào cô ấy dù chỉ một chút, cô ấy có thể moi ruột anh ra đánh cho nát như tương! Anh cho rằng tất cả con gái dưới gầm trời này đều hèn như tôi sao? Có thể làm bất cứ chuyện bỉ ổi nào vì anh ư? Tôi nói cho Tịch Thành anh biết, đồ khốn anh tự đi soi gương đi, nhìn chẳng khác nào một con chó đầy rận ghẻ lở đâu!"

Đương nhiên, sau khi nói xong những lời này, Nam Tương lập tức bị giáng ột bạt tai đau điếng, mắt nổ đom đóm, tai như ù đi. Tịch Thành đầu óc rối bời, muốn cười mà miệng không thể nhếch lên được đưa tay quệt vết máu chảy ra từ khóe miệng Nam Tương, sau đó cười nói vẻ cay nghiệt: "Ông đây sẽ thử!" Tất nhiên, sau vụ này Nam Tương căn bản chẳng để những lời ấy trong đầu, vì trong lòng Nam Tương, Cố Ly chính là nữ thần Tự do tay giương cao ngọn đuốc trên đảo Manhattan kia, nó là nữ thủy thủ

https://thuviensach.vn

mặt trăng, là nữ hoàng múa roi da, đừng nói là đi lừa bịp tống tiền nó, mà ngay cả hỏi vay tiền nó cũng phải cẩn trọng. Nên nó cũng không thể ngờ được, Tịch Thành sau đó thực sự đã ra tay với Cố Ly, thủ đoạn cực kỳ xấu xa, Cố Ly sau khi bị bỏ thuốc mê, đã biến thành Athena không mặc thánh y, ngoài vẻ đẹp ra, thì chẳng còn bản lĩnh gì khác.

Vì thế, ngay khi nghe tin Cố Ly và Tịch Thành ngủ với nhau, nó vẫn không tài nào nhớ được trò đùa đã xảy ra trước đó thế nào. Khi nghe thấy câu "Cố Ly và Tịch Thành đã lên giường với nhau" trong điện thoại, nó cảm thấy như sét đánh bên tai, lập tức gọi điện thoại cho người của nó, là Đường Uyển Như.

"Tại sao cậu ngay cả lời của Đường Uyển Như cũng tin! Cô ấy nói cô ấy và Thái Y Lâm gầy như nhau, cậu cũng tin sao?"

Cho nên, Nam Tương lúc đó đang tức giận, lại đang ở tiệc sinh nhật của Cố Ly, mới cầm ly rượu vang đỏ xối thẳng lên đầu Cố Ly.

"Cậu biết hôm đó tại sao Cố Ly lại tức giận như vậy không?" Tôi nghĩ lại cảnh tượng tráng lệ hôm ấy, đột nhiên vội hỏi.

"Phải chăng bộ quần áo mà tớ hắt rượu kia rất đắt?" Nam Tương bị dọa ặt mũi tối sầm, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó tái xanh tái mét đi.

Tôi trợn mắt trắng dã, như tìm lại suy nghĩ, "Chắc là vậy!"

"Đợi đến khi các cậu đi rồi, Tịch Thành mới nói cho tớ biết, anh ta và Cố Ly tại sao lại lên giường với nhau. Tớ vốn dĩ muốn đuổi theo Cố Ly để xin lỗi, nhưng khi đó cha cô ấy vừa đúng lúc chen ngang..." Nam Tương nhìn tôi, muốn nói rồi lại thôi.

Tôi nhếch mép lên một nửa, thoáng chút gượng gạo, đối với kiểu tu từ "cha cô ấy vừa đúng lúc chen ngang" quá ư khác lạ này, tôi còn rất lạ lẫm. Qua hồi lâu, tôi gật gật đầu, trong lòng kỳ thực cũng thoải mái hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Việc này, thật ra cùng chẳng liên quan gì đến Nam Tương, những lời nói ấy của nó, đối với bất cứ người nào có tâm trí bình thường mà nói, đều sẽ hiểu là một sự sỉ nhục không chút nể nang kiểu quá khích, và cũng chẳng ai hiểu ra là "Anh thử đi cưỡng bức Cố Ly xem nào."

"Cậu nói... tớ phải xin lỗi Cố Ly sao?" Nam Tương sắc mặt phiền muộn hỏi tôi.

"Tuyệt đối không! Tuyệt đối không làm thế, tổ tiên của tôi ơi!" Tôi lắc đầu nguầy nguậy, chẳng cần nhắm mắt, cũng có thể tưởng tượng được nếu Cố Ly biết hồi đó còn có những lời thách thức như vậy, thì nó sẽ làm mưa làm gió như thế nào. Cái bà chị Bạch Tố Trinh này, chỉ cần nổi hứng lên hoặc giả uống vào rồi, thì dù là nước tràn Kim Sơn tự hay lửa thiêu A Phòng cung đi nữa, cũng chẳng nghĩa lý gì.

Vậy là, tôi cảnh cáo Nam Tương rất nhiều lần, để nó đừng tự đào mồ chôn mình, việc này mà khơi ra, sẽ nhấn chìm tất cả, tốt nhất là nên đậy một cái nắp xi măng trên miệng hố, khóa lại, sau đó nuốt chìa khóa vào bụng.

"Từ sau tiệc sinh nhật tớ chưa gặp lại được cậu, dạo này cậu làm gì?" Tôi đưa tay ra, nắm lấy những ngón tay thon dài lành lạnh của Nam Tương.

"Bận đi cướp tiền." Nam Tương ngước khuôn mặt trắng nhợt nhìn tôi.

"Bớt nói những điều linh tinh đi, tớ không đùa với cậu đâu..." Khi nói được nửa chừng đột nhiên tôi cảm thấy tim mình quặn thắt từng cơn, toàn bộ tấm lưng lạnh giống như bị bóng ma Sadako nằm bò bên trên vậy. Nhìn gương mặt cố kìm nén căng thẳng của Nam Tương, tôi cúi mắt ngắm nghía mấy bó tiền giấy màu hồng nặng trĩu trong giỏ của nó, con tim bất giác như bị thủy quái nuốt chửng chìm nghỉm xuống đáy biển thẳm sâu vậy.

"Rốt cuộc cậu đem nhiều tiền như vậy làm gì?" Tôi cố ra vẻ rất đỗi bình tĩnh và rành đời, nói với nó.

https://thuviensach.vn

Nó cúi đầu, không nói gì. Tôi lại hỏi thêm mấy lần nữa, nó mới ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe, “thực ra trong nhà tớ đã chẳng có đồng nào, tớ kiếm được ít tiền, đầu tiên nghĩ cách đóng đủ học phí của năm cuối này, chí ít còn tốt nghiệp được đại học, nếu không tiền đã đóng suốt ba năm qua trở thành tiền chùa cho các thầy giáo kia mua BMW sao...”

Tôi nhìn Nam Tương, trong ánh mắt của nó tích tụ ăm ắp căm phẫn, vô số oán hận, đương nhiên, đa phần vẫn là nỗi chua xót khổ sở và không cam chịu. Tôi ngả đầu qua, chạm vào thái dương của nó, thở dài một tiếng rất nhẹ.

Tịch Thành ngồi đối diện chúng tôi, vừa uống nước khoáng, vừa ngước ánh mắt lạnh lùng như đang đọc truyện cười, nhìn chúng tôi, nét mặt đầy rẫy sự hèn hạ - chí ít theo tôi thấy là như vậy. Mỗi lần nhìn sắc mặt đó của anh ta, tuy vẫn mang một thứ cảm giác quyến rũ phóng khoáng, nhưng một khi nghĩ đến con người anh ta, lòng tôi lại bức bối khó chịu vô cùng, Nam Tương hình dung cực kỳ chuẩn xác, anh ta chính là một con chó toàn thân đầy rận.

Tôi đứng dậy, nói với Tịch Thành: “Anh đưa điện thoại đây, tôi muốn gọi cho Cố Ly.” Lúc này, tôi cảm thấy hối tiếc mình và Nam Tương đều vứt điện thoại quá sớm. Đáng lẽ ít ra phải sau khi thấy cuộc gọi đến hiển thị là “110” rồi vứt mới phải. - Trước đây rất lâu chúng tôi luôn tranh luận khi cảnh sát gọi điện cho bạn, số hiển thị có phải là “110” chăng, hỏi đó, chúng tôi chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, chúng tôi có thể có cơ hội chứng thực được nghi vấn này.

Tịch Thành cười nhạt một cái, móc điện thoại đưa cho tôi, “Tôi không dám đảm bảo cô ấy nhìn thấy số điện thoại của tôi mà vẫn còn muốn nghe máy đâu.”

Tôi đứng lên, bước vào toilet của toa, bật điện thoại gọi cho Cố Ly.

https://thuviensach.vn

Tôi cảm thấy nếu ai đó có thể giải quyết được cái tàn cuộc rối bòng bong hiện tại này, thì đó nhất định chính là nữ thần Athena - Cố Ly - tôi hy vọng lúc này nó đang mặc thánh y.

***

Nhưng tôi hoàn toàn không biết, ngay khi tôi đứng lên đi vào toilet, Tịch Thành đã nhìn Nam Tương với ánh mắt vô cùng lạnh lùng, anh ta cười ra vẻ châm chọc, nói: “Nam Tương, thật là biết diễn, có điều vở kịch này của cô, không có tiền đóng học phí cái quái quỷ gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là muốn gạt con nha đầu tóc vàng không tim không phổi Lâm Tiêu này mà thôi.”

Nam Tương nhìn Tịch Thành, nét mặt dần dần đông cứng lại. Khuôn mặt đẹp tựa tiên sa kia của nó, bây giờ xem ra chẳng khác nào gió tuyết lạnh thấu xương ngoài cửa toa tàu vậy, lộ ra sự căng thẳng bức bối. Nét mặt nó không biểu cảm, chậm rãi nói với Tịch Thành: “Nếu anh dám hé răng nửa lời với Lâm Tiêu và Cố Ly, tôi sẽ móc mắt anh ra ném vào thùng rác. Không tin thì anh cứ thử xem.”

“Chuyện tôi đã thử còn ít sao, chẳng phải là chị em tốt trong miệng cô tôi cũng thử rồi sao.” Tịch Thành ghếch chân lên, cười nói: “Tôi phải nói thực lòng cho cô biết, rất tuyệt.”

Nam Tương chẳng nói gì, nhẹ nhàng cầm ly nước nóng hầm hập trên bàn, hắt thẳng về phía Tịch Thành, động tác tao nhã ôn hòa, giống như đang tưới ột bông hồng yếu ớt bên song cửa vậy. Có điều Tịch Thành như đã đoán được nó sẽ làm như vậy, nên đã nhanh nhẹn nghiêng đầu qua một bên, theo đó ly nước bị hắt lên lưng ghế.

Tịch Thành thờ ơ nhìn Nam Tương ngồi đối diện, cười nói: “Nam Tương, cô biết không, hồi tiểu học chúng ta đã học một từ là ‘mỹ nhân rắn độc’, tôi bây giờ chỉ cần nhìn thấy từ này, thì lập tức trong đầu sẽ hiện ra

https://thuviensach.vn

khuôn mặt của cô, thật đấy, cô chính là từ đồng nghĩa của cụm từ ‘mỹ nhân rắn độc’, sinh động chính xác, chân thực sống động.”

Nam Tương vén tóc ra sau vành tai, khuôn mặt nó dưới ánh đèn vàng ấm mang một nét đẹp hoàn mỹ gần như mộng ảo, nó để lộ hàm răng trắng muốt, đôi môi hồng phấn mềm mại nhẹ nhàng nhếch lên cười nhạt, nói với Tịch Thành: “Anh biết không, trong lòng tôi, mỗi lần nghĩ đến từ này, cũng lập tức nghĩ đến khuôn mặt anh, anh cũng có một từ đồng nghĩa, đó chính là, ‘đồ chó đẻ’.”

***

Trong vũ trụ xa vời này, từ một nơi tĩnh lặng nào đó vọng về trái đất của chúng ta, nó trước sau vẫn xoay chuyển trong bao la thầm lặng và im ắng như vậy, một giọt nước mắt màu xanh ngọc nhỏ bé, mượt mà đông đặc trong mênh mông vô cùng vô tận. Trong phim hoạt hình, những người ngoài hành tinh đến hủy diệt trái đất, đều bị gọi là sứ đồ, sứ đồ đều được đặt số. Mà loài người là số cuối cùng, sứ đồ số 18. Sứ đồ cuối cùng hủy diệt trái đất, từ mấy trăm vạn năm về trước, từ rất lâu rồi, tề tựu chật ních thế giới này.

Bọn chúng giống như vô số côn trùng đang nhung nhúc, đang phun ra dịch độc màu đen theo bản năng vô thức, bao bọc chặt lấy trái đất này, đợi đến một ngày, cùng nổ tung với ngôi sao bay tứ tán khắp vũ trụ.

Vô số bí mật, giống như lỗ đen mặt trời không chịu an phận, cứ cuộn lên từng cơn bão mặt trời dữ dội hết trận này đến trận khác, quét về hướng tinh cầu bé nhỏ màu xanh ngọc.

***

Trang viên Thế Mậu giữa đêm đông, toát lên một sự thê lương cô tịch.

https://thuviensach.vn

Cái sự thê lương này đến từ nỗi cô độc trên cao kia. Hay hình dung đơn giản hơn một chút, sức lực yếu ớt chẳng làm được nhiều sau khi đã gạt bỏ đám người với mức giá cao không thể chạm đến - nếu có thể mua được nhiều hơn những người như người của Thế Mậu Dư Sơn và tất cả số người mà ngày ngày phải chen chúc trong một tuyến đường sắt, thì Thượng Hải sớm đã nổ tung rồi.

Còn bây giờ, mấy con người mặt mày tươi đẹp, vận Prada và or, đang ngồi lặng thinh trước cửa chớp ban công cực lớn. Kể từ sau khi tôi chuyển đi đến nay, họ chẳng hề liên lạc với tôi, tất nhiên lúc này tôi đang ở trên đoàn tàu trở về Nam Kinh, tôi đang bị khuôn mặt anh tuấn mà vô cùng hèn hạ kia của Tịch Thành làm cho tinh thần bấn loạn. Lúc ra đi trong lòng tôi chỉ muốn đi gặp mấy người chị em tốt của tôi, nếu thuận lợi có thể đưa con cừu lạc đường này quay trở về họp mặt trong sinh nhật của Sùng Quang cũng như trong ánh nến giáng sinh ấm áp. Tôi vốn chưa từng nghĩ sẽ bỏ lại Sùng Quang, bỏ lại ông chủ của tôi, bỏ lại Cố Ly, bỏ lại tất cả những gì trong căn nhà kia rồi cứ thế mà đi như vậy.

Cho nên, tự nhiên, hoàn toàn không hề bất ngờ, party này đã bị tôi phá hỏng.

Sùng Quang ngồi trước cửa chớp ban công, trên người choàng một chiếc chăn lông lạc đà, anh liên tục nhấn đi nhấn lại nút gửi tin nhắn trên di động. Nhưng những dòng tin gửi đi, chẳng có dòng thông báo nào là tin nhắn được chuyển thành công cả, mỗi lần gửi tin là một lần nhận lại dòng “tạm ngừng gửi tin”. Cứ cách hai phút, anh lại cầm điện thoại lên gọi, nhưng phản hồi lại luôn là cái giọng nữ lanh lảnh không chút biểu cảm của tổng đài tự động: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Cung Minh gọi Kitty đến, bảo: “Cô đi kiểm tra xem xe vừa rồi chúng ta gọi là của hãng taxi nào, biển số bao nhiêu, hỏi thăm xem nơi Lâm Tiêu đến là chỗ nào?”

https://thuviensach.vn

Kitty gật gật đầu, bắt đầu gọi điện thoại cho người giám sát điều động của hãng.

Cố Nguyên nhẹ nhàng ôm Cố Ly từ phía sau, tựa mặt lên vai Cố Ly.

Bầu không khí cả gian phòng như ngưng đọng.

Vào đúng lúc ấy, điện thoại cầm tay của Cố Ly đổ chuông, mọi người đều quay đầu lại nhìn, nó bật điện thoại lên, nhìn thấy tên người gọi đến: Tịch Thành.

Khi bị Cố Ly tắt máy đến lần thứ tư, máu nóng trong tôi sôi trào. Tôi nép mình trong phòng vệ sinh vừa chật hẹp lại nồng nặc mùi hôi trên toa xe lửa, sốt ruột chờ đợi người bạn tốt có thể đến cứu mình, vậy mà trong lúc dầu sôi lửa bỏng này, nó lại liên tục tắt cuộc gọi của tôi - tất nhiên, tôi cảm thấy nó như thế cũng được xem là khách khí lắm rồi, nếu tôi là nó, chỉ cần trông thấy cuộc gọi đến của Tịch Thành, tôi đã tắt nguồn ngay tức khắc.

Sau khi tôi không kìm lòng được nhấn nút gọi cuộc thứ năm, điện thoại cuối cùng cũng được kết nối. Tôi còn chưa kịp nói lời nào, trong điện thoại đã vang lên giọng nói trầm trầm của Cố Nguyên: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Tôi nhân cơ hội trước khi Cố Nguyên còn chưa kịp ngắt máy, dùng hết sức bình sinh nói như hét vào điện thoại: “Cố Nguyên, tôi là Lâm Tiêu, đừng ngắt, đừng ngắt máy anh, tuyệt đối đừng ngắt máy!!!!!!” (Sau này Cố Nguyên miêu tả cho tôi nghe về giọng của tôi hôm đó, anh lúc ấy nghĩ rằng tôi đang trở dạ sắp sinh... Sau đó, tôi được biết từ chính miệng Cố Ly rằng nguyên gốc lời nói của anh ấy là “Anh cho rằng khi đó Lâm Tiêu vỡ nước ối rồi.”)

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 2 Phần 3

Tôi nói sơ qua về vấn đề mà hiện tại tôi và Nam Tương đang phải đối mặt cho Cố Ly:

Nam Tương vì không có tiền đóng học phí, nên đã làm bồi bàn trong quán đêm (Cố Ly: Khốn kiếp, các cậu đang đóng kịch hả?), kết quả đúng lúc có một anh chàng mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao, mở túi công văn của mình ra, khoe từng xếp từng xếp tiền bên trong, nhưng trên thực tế, khoản tiền này căn bản không phải của anh ta, mà là món tiền lưu động của công ty bảo hiểm nơi anh ta làm việc dùng để chi trả bảo hiểm, sáng hôm sau cần phải chuyển về cho công ty. Mà theo định luật mèo mù gặp cá rán, anh chàng này đã gặp Nam Tương, chẳng gì khác hơn là muốn đưa nó ra ngoài ăn khuya. Vậy là, khi Nam Tương và anh ta rời khỏi quán, lúc đi qua cầu vượt dành cho người đi bộ chuẩn bị qua đường, anh chàng này bỗng ọe một tiếng rồi nôn mửa, sau đó say lăn ra đất. Khi đó trước mặt Nam Tương là hình ảnh một anh chàng say đến bất tỉnh nhân sự, cùng túi tiền của anh ta, nói thực tình, chẳng ai vượt qua được sự cám dỗ ấy. Cũng giống Đường Uyển Như dù đã bị cha ruột giáo huấn đến rã rời gân cốt rồi mà đột nhiên trông thấy chiếc nệm King Size mềm mại của người khác, thì sao nỡ chỉ trích Đường Uyển Như khi nó đang đổ sầm người xuống giường của người khác chứ? Đó hoàn toàn là bản năng.

“Thế là cậu ấy đẩy anh chàng kia rơi từ trên cầu vượt xuống đất giết người diệt khẩu rồi sau đó ôm tiền chạy trốn?” Cố Ly hạ thấp giọng trong điện thoại, lén dò hỏi tôi.

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn bà chị, chị đang diễn kịch đấy hả? Chúng ta đang nói về Nam Tương, không phải Đường Uyển Như! Cậu cảm thấy một cô gái yểu điệu như vậy có thể làm ra chuyện này sao?” Tôi bực tức đáp lại.

“Tớ đương nhiên là đang nói Nam Tương, nếu là Đường Uyển Như, tớ sẽ hỏi cậu xem có phải cậu ấy sau khi hiếp dâm anh chàng đó đã dùng axít tưới cho cháy thành than rồi chôn anh ta trong một ruộng ngô ngoài lối ra của một đường cao tốc ở Tùng Giang.”

“Cậu nói cũng có lý”, tôi ngước mắt lên suy tư giây lát, rồi khẽ gật gật đầu, “Nam Tương chỉ móc di động của người đó ra rồi ném đi, sau đó lấy tiền của người đó bỏ trốn thôi - tất nhiên, là đã chạy đến tìm tớ, ngay việc cậu ấy quăng di động của anh chàng đó đi, cũng được xem là thông minh, là tay có mưu. Có điều, sau khi anh chàng đó tỉnh lại vẫn tìm được bốt điện thoại công cộng để báo cảnh sát, đúng rồi, tớ cũng thấy lạ, thời buổi này mà còn tìm được điện thoại công cộng trên phố ở Thượng Hải thì đúng là thần kỳ, hơn nữa làm gì có sự trùng hợp đến mức anh ta còn tiền xu để dùng, được rồi, không nói chuyện này nữa, bây giờ không chừng vô số cảnh sát Thượng Hải đang lùng sục Nam Tương. Điện thoại của cậu ấy cũng không dám mở máy, tớ cũng rút sim điện thoại của tớ ra rồi. Cảnh sát chắc chắn sẽ tìm cậu và Đường Uyển Như, Cố Ly, cậu nghĩ cách đi.”

“Cậu muốn nói nghĩ cách ngăn cảnh sát tìm Đường Uyển Như sao?”

“… Cố Ly, tớ mang nhân cách của tớ ra bảo đảm, vào thời khắc cậu nằm trong quan tài kia, có lẽ cậu vẫn sẽ tập trung tinh thần mà chanh chua cay nghiệt sỉ nhục người đóng quan tài ình như thế đấy?”

“Tất nhiên, chẳng phải có bộ tiểu thuyết, tên‘Mãi đến câu nói cuối cùng’gì đó. Đổi lại là tớ, nó sẽ trở thànhmãi đến cây đinh sau cùng đóng xuống. Phải rồi, cậu và Nam Tương trước hết cứ đợi ở Nam Kinh đi, mọi chuyện còn lại để tớ xử lý. Tớ phải đi tìm anh chàng đó trước, có Cố Ly tớ

https://thuviensach.vn

ở đây, chẳng có việc gì làm không xong. Cướp tiền đã là gì, chỉ cần chưa giết anh ta là được.”

Ngắt điện thoại, Cố Ly đứng trong phòng khách, nhìn đám người cơ hồ sắp rưng rưng ngấn lệ đến nơi ở xung quanh, nét mặt rất đỗi ngờ vực. Còn Đường Uyển Như yếu ớt ngã trên ghế sofa, tay ôm chặt ngực, sắc mặt trắng bệch, điệu bộ giống như khi nó phát hiện ra mình béo thêm hai kilogram lúc kiểm tra sức khỏe lần trước vậy. Nhưng xem chừng cùng lúc sắp hấp hối ấy, nó vẫn không ngừng nốc rượu vang, cách uống có vẻ cũng rất sảng khoái, chẳng mất giọt nào.

Cố Ly nhíu chân mày: “Làm gì mà nhìn tớ khiếp thế? Bọn Lâm Tiêu chỉ cướp mười mấy vạn tiền mặt chạy trốn đến Nam Kinh, chẳng phải chuyện gì lớn lắm, các cậu làm gì mà nghiêm trọng thế?”

Cặp mắt to của Sùng Quang trừng lên như sắp rớt ra ngoài.

Cố Ly liếc xéo anh ta một cái, “Mắt anh không to hơn được nữa hả, định dọa ai đấy.”

Nếu nói, vào thời khắc này, bầu không khí còn chưa được xem là kỳ lạ, thì ở giây kế tiếp, bầu không khí trong toàn bộ căn phòng, giống như bị Harry Potter niệm thần chú “Hãy mau mê hoặc vào cõi chết đi”, bởi vì, cha của Cung Minh, đúng, chính là Cung Huân lấy cái họ Constanly kia làm lẽ sống, từ cửa chính bình tĩnh mà thản nhiên bước vào.

Trong lúc chầm chậm tiến từ cửa chính qua phòng khách rồi vào đến phòng ngủ này, ông ta vừa phe phẩy tập văn kiện trong tay, vừa ngước mắt lên, ánh mắt chậm rãi ra bộ như không có chuyện gì quét một lượt qua những khuôn mặt mà ông ta chưa từng gặp như Cố Ly, Cố Nguyên, Neil, Lam Quyết, đồng thời còn nói với ba người vừa giống bảo vệ vừa giống trợ lý mặc vest màu đen đang theo sát bên cạnh “Bản kế hoạch này ngày mai đem cho người của bộ phận quảng cáo xem, sau đó hủy cuộc họp sáng mai,

https://thuviensach.vn

đặt vé tối mai bay đến Hồng Kông, chờ chút, cậu gọi Rocky đem bản phụ lục hợp đồng cần ký vào ngày mai từ công ty chuyển đến phòng tôi, còn nữa, mau đuổi hết những người nhàn rỗi ăn không ngồi rồi này ra ngoài.”

Toàn bộ quá trình diễn ra trôi chảy lưu loát, mặt không chút biểu cảm, sau bảy phút ông ta đã ở cuối hành lang rồi quay người tiến vào phòng riêng, mất hút.

Cố Nguyên và Cố Ly, hai người chỉ biết há hốc miệng, nhìn nhau không cảm xúc.

Còn Cung Minh và Sùng Quang, cúi đầu xuống, bối rối đứng bất động giữa phòng khách.

Khi Cố Ly ngồi vào xe Cố Nguyên, nó dùng hết sức kéo mạnh cửa xe đánh sầm một tiếng: “Em chưa từng thấy người nào kiêu ngạo càn quấy như vậy! Em vốn cho rằng mẹ anh Diệp Truyền Bình đã đủ khiến người ta chịu không nổi rồi, so với Cung Huân, mẹ anh quả là một tiểu thư hữu nghị quốc tế - hơn nữa trên cổ còn đang đeo vòng hoa!” Nói đến nửa chừng, quay đầu trông về phía Cố Nguyên đang nắm chặt tay lái bất động, đang trừng mắt nhìn về phía mình, nó nói tiếp: “Anh trợn mắt cái gì, em đâu nói mẹ anh, em đang nói Cung Huân!”

Cố Nguyên làm bầm hai tiếng rồi nói: “Được rồi đấy, Cố Ly, khi Cung Huân bước vào phòng hai mắt em chẳng phải đã sáng bừng lên đó sao, hình tượng mà em luôn mơ mộng đạt đến chẳng phải là trở thành người như ông ta sao, ngày ngày ngồi trên máy bay riêng tung hoành khắp thế giới, buổi sáng ở Nhật Bản uống rượu sake, buổi chiều lại đến Ai Cập phơi nắng, có thể luân phiên trò chuyện bằng tiếng Anh và tiếng Pháp như gió trong các khách sạn cao cấp, mọi người gọi điện thoại vào máy di động của em luôn bị chuyển tiếp đến hộp thư ghi âm, đồng thời bên cạnh lúc nào cũng có trợ lý mặc vest, đi giày da giúp em hoàn thành các mệnh lệnh hà khắc chua chát khó bề tưởng tượng hoặc là giúp em tranh lấy chiếc túi hiệu Birkin

https://thuviensach.vn

trong cửa hàng Hermes... Em còn nhớ bài văn có tên gọi “Lý tưởng của tôi” mà em đã viết hồi cấp ba không? Câu kết bài văn của em là:Tôi cảm thấy Buffett là người giàu nhất thế giới - nhưng tôi yêu ông ấy!”

Cố Ly hít một hơi thật sâu, bực tức quay sang hướng Cố Nguyên, nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh nói đúng lắm!”

Cố Nguyên tỏ vẻ “chịu không nổi”, hếch mặt qua một bên, chuẩn bị nhấn chân ga phóng vút đi.

Trang viên Thế Mậu là một cơn ác mộng.

“Nếu có thể trở thành Cung Huân thứ hai, em bằng lòng vĩnh viễn không mua Prada!” Cố Ly bồi thêm một câu.

Cố Nguyên vừa quay vô lăng, vừa nói: “Cho dù không mua Prada, em cũng không thể trở thành Cung Huân. Đổi lại là anh, nếu có thể trở thành Cung Huân, anh bằng lòng sống ít đi mười năm. Vì anh có thể bất chấp tính mạng liều lĩnh giống ông ta, anh thật sự có thể trở thành như ông ta. Còn em không mua Prada thì chẳng khác nào Đường Uyển Như vì muốn gầy như các siêu mẫu Âu Mỹ mà thề cô ấy không dùng điện thoại của Nokia nữa vậy... chuyện nào ra chuyện đó!”

Cố Ly quay đầu sang nhìn Cố Nguyên, trên mặt như đang viết “ngọn lửa tình yêu”. Nó luôn thích khuôn mặt vào những lúc lý trí thế này của anh, như thể mọi thứ trên thế giới đều có thể biến thành các quả cân đánh số gam rồi quăng lên bàn cân để cân vậy, bất cứ tình cảm nào, đều có thể dùng thước cặp có du xích đo đạc đến vị trí thứ ba sau điểm chỉ vạch nhỏ nhất.

Cố Ly còn nhớ hồi học cấp ba, lần đầu tiên cãi nhau với Cố Nguyên, buổi tối hôm đó, Cố Nguyên đập rầm rầm vào cửa nhà Cố Ly, Cố Ly mở cửa ra, trước cửa là một Cố Nguyên đã uống đến say bí tỉ. Sau một loạt quy trình giằng co, giận dỗi, mắng nhau, ôm nhau, hôn nhau thường thấy có phần dung tục ở các cặp tình nhân kết thúc thuận lợi hai người họ anh anh

https://thuviensach.vn

em em cùng tựa vào nhau rồi ngả lên ghế sofa nhỏ. Cố Ly đau lòng sờ lên khuôn mặt đỏ lựng của Cố Nguyên, nói: “Anh uống đến mức này, sáng mai tỉnh dậy đầu sẽ đau lắm.” Còn Cố Nguyên lắc đầu, nói: “Em yên tâm đi, anh uống rượu vang đỏ, hơn nữa rượu ngọt nồng độ thấp lại mới lên men một nửa, trước khi uống anh đã uống thuốc giải rượu và thuốc bảo vệ dạ dày rồi, yên tâm đi.” Lúc đó, Cố Ly thấy Cố Nguyên cho dù là mượn rượu giải sầu nhưng lý trí vẫn vô cùng tỉnh táo, trong chốc lát mê man đến hồn phách điên đảo, đã chui đầu vào thì mãi đến nay cũng chưa thể thoát ra.

***

Neil và Đường Uyển Như, còn cả Lam Quyết, ba người đứng trước chiếc xe con của Neil mà phát sầu.

Chỉ hai chỗ ngồi, mà có những ba người.

Lam Quyết cho tay vào túi áo, nhún nhún hai vai, anh ta mặc một chiếc áo khoác nhung màu cà phê, trên vành mũ có đính một vòng nhung màu đen mềm mại, làm tôn lên khuôn mặt trắng nõn, như một vị hoàng tử bị biến thành thiên nga đen trong chuyện cổ tích vậy. Anh ta vừa thở ra những làn hơi trắng trong bầu không khí lạnh giá, vừa nhìn gương mặt con lai trong đêm đen sâu thẳm kia của Neil, nói: “Hay là cậu đưa Đường Uyển Như về đi, cô ấy là con gái. Tớ, đợi chút, xem có thể gọi một chiếc taxi đến hay không.”

Trang viên Thế Mậu Dư Sơn vào đêm khuya, có rất ít taxi qua lại. Người có thể ở đây, trong gara thông thường đều có mấy chiếc xe con bóng lộn, trong xe luôn có tài xế tay đeo găng trắng túc trực sẵn hai mươi tư giờ trong ngày.

Lam Quyết rút di động ra, chuẩn bị tìm số máy gọi taxi, Đường Uyển Như nhìn Neil, trong lòng lo lắng bồn chồn hỏi: “Anh nói xem chúng ta cô

https://thuviensach.vn

nam quả nữ... tôi ngồi xe anh không có chuyện gì chứ? Người ta còn chưa từng tiếp xúc thân mật như vậy với người khác giới…”

Neil nhìn Đường Uyển Như, rồi giơ tay lên: “Chị gái à, chỉ để chị ngồi trên xe tôi một chút thôi.”

Đường Uyển Như ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi Neil: “Vậy anh bảo đảm không hãm hiếp người ta chứ?”

Neil quay đầu qua hỏi Lam Quyết: “Hãm hiếp là gì?” Lam Quyết đáp rõ ràng mạch lạc: “Rape her!”

Neil liền khoát tay mặt đỏ ửng nói: “No! Are you crazy?”

Khuôn mặt khôi ngô của Lam Quyết chợt chùng xuống, nét mặt anh ta như vừa ăn phải một quả chanh, “Ý của tớ là nói cho cậu biết, ý nghĩa của từ hãm hiếp, là rape.”

Neil thở phào một tiếng, sau đó quay đầu qua nhìn Đường Uyển Như hồi lâu, rồi lắc đầu thành thực: “Sorry, I can’t.”

Cảnh tiếp sau, Lam Quyết đã ngồi vào vị trí phụ lái của Neil.

Vì khi Đường Uyển Như trông thấy Sùng Quang từ trong nhà bước ra lái xe trở về nội thành, ánh mắt nó ánh lên long lanh như một con sói vàng đã đói ba ngày trời nhìn một con bạch trảm kê [2] đang nghêu ngao tản bộ trên phố vậy, đến nỗi Lam Quyết cười ngất sau lưng nó vì câu ‘Vậy anh bảo đảm không hãm hiếp người ta chứ” mà nó cũng hoàn toàn chẳng nghe thấy. Neil hỏi Sùng Quang sao không ở trong nhà, Sùng Quang cười cười, nói: “Tớ gần như chưa từng ở đây, đây không phải là nhà tớ. Nhà tớ ở trong nội thành.”

[2] Bạch trảm kê: là món ăn Quảng Đông rất được yêu thích. Thực ra là món gà luộc, phương pháp làm đơn giản, thịt chín vừa không nát, thêm

https://thuviensach.vn

nhiều vật liệu phối hợp mà vẫn bảo đảm nguyên vị. Thịt gà trống da trơn thịt mềm, thanh đạm ngon miệng, ở đây dùng hình ảnh bạch trảm kê để nổi bật vẻ thèm thuồng, ham muốn khó cưỡng của con sói vàng kia. Một cách hoán dụ rất thú vị.

Còn sau khi xe của Neil chạy đi khỏi khoảng mười lăm phút, Lam Quyết đã không cười nổi nữa.

Hai bên quốc lộ là rừng cây tùng đỏ lá rụng rậm rạp, còn khoảng một tiếng nữa mới tới nội thành, giữa vùng núi tựa như rừng rậm nguyên sinh này, xe của Neil đột nhiên trở chứng.

Neil quay sang Lam Quyết đang trừng mắt nhìn mình, đưa tay lên khoát khoát, rồi cười nói gượng gạo: “Không phải tôi cố ý đâu.” Sau đó thấy nét mặt miễn cưỡng của Lam Quyết, Neil lại an ủi anh ta rằng: “Để tôi xuống xem xem nhé, chắc là vấn đề nhỏ thôi, xe của tôi cũng mua chưa được bao lâu.”

Kết quả là khi Neil có ý mở cửa xe bước ra, chính anh ta cũng không thể cười nổi nữa. Không biết là hệ thống điện của xe hay do nguyên nhân quỷ quái gì, mà cửa xe và cửa sổ xe, toàn bộ đều chết cứng. Neil nhìn đi nhìn lại chiếc di động trên tay mình, tín hiệu là số 0.

Bầu không khí trong xe vụt chốc trở nên bối rối. Không gian trong xe oi bức, chật chội, khiến toàn thân Neil nóng ran. Anh ta cởi chiếc áo nhung lông dê trên người ra, chỉ còn mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, nghĩ ngợi thoáng chốc lại đem chiếc áo vừa cởi ra khoác trở lại. Anh ta quay đầu qua, muốn nhân tiện nói gì đó với Lam Quyết đang lặng thinh bên cạnh, kết quả vừa mới quay sang, đã bắt gặp Lam Quyết mặt mày đỏ gay, anh ta cúi đầu xuống, xem chừng vừa sốt ruột vừa bực tức, cặp chân mày thon dài trang trí cho đôi mắt của anh ta rất đỗi cuốn hút. Yết hầu của Neil chợt rung động, tay giằng giằng cà vạt, nới lỏng cổ áo một chút, vừa định nói, thì bắt gặp

https://thuviensach.vn

Lam Quyết quay đầu lại, gương mặt đỏ như trái cà chua chín, ngập ngừng mà thì thào nói: “Tôi... cần đi vệ sinh...”

***

Lúc Cung Minh bước vào phòng, Cung Huân ngẩng đầu lên khỏi đống văn bản.

Ông ta ra hiệu cho Cung Minh ngồi xuống trước bàn, sau đó lấy ra một văn bản, đưa cho Cung Minh, rồi nói bình thản: “Văn bản này, Kitty đã đưa cho con xem rồi chứ, chính là văn bản mà cô ấy phát hiện trong hệ thống công ty, khiến cô ấy hoang mang lúng túng đấy.”

Tim của Cung Minh đột nhiên như bị một tấm lưới tàn bạo vô hình siết chặt.

“Bệnh của Sùng Quang đã thật sự đỡ hơn rồi chứ?” Cung Huân đột nhiên chuyển đề tài.

“Sau khi phẫu thuật xong, đã ổn định rồi, nhưng bác sĩ nói cần phải theo dõi thêm, nếu không tái phát thì chắc chắn có thể sống khỏe mạnh nhiều năm.” Cung Minh không biết tại sao ông lại nhắc đến bệnh tình của Sùng Quang.

“Vậy cũng tức là, còn có khả năng chết vì bệnh tình tái phát?” Cung Huân đứng dậy, mắt dán vào Cung Minh, hỏi.

“Vâng... cũng có thể.”

“Vậy có cách nào để cậu ta chết không, hơn nữa xem ra cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta, giống như đột nhiên chết vì chứng ung thư dạ dày mà cậu ấy mắc phải?”

https://thuviensach.vn

Chồi non từ trong bóng tối đã phá bung mặt đất mà chui lên, khoảnh khắc đâm phá mặt đất, phát ra âm thanh nhẹ nhàng giống như vỏ trứng nứt vỡ.

Cung Minh nhìn cha nghiêm nghị lạnh lùng giữa luồng sáng của ánh đèn, ngậm miệng không đáp gì.

“Có cách gì không?” Cung Huân vẫn lạnh lùng nhìn anh, hỏi vặn.

Mãi hồi lâu, Cung Minh mới chầm chậm gật đầu: “Có.”

***

Văn minh nhân loại điên cuồng, đã sáng tạo ra sự tồn tại của những thứ tanh mùi máu kiểu như mê cung, ma trận, cạm bẫy, đấu trường.

Hơi thở chẳng kiêng dè trong bóng tối, khuấy động cả thế giới thành một mớ vẩn đục.

Thi hài dưới đại dương mênh mông, bị ánh trăng sáng trắng chiếu rọi toát lên nét nhợt nhạt mà u ám.

“Nếu đã có cách” Cung Huân ném văn bản vào tay Cung Minh, “Vậy để nó chết đi.”

***

[Một tháng sau]

Đường Nam Kinh Tây vào đêm giống như một dòng sông phát sáng. Vô số chú cá rong chơi có bộ vảy lấp lánh, đang bơi lội giữa dòng sông sâu thẳm ấy.

Dòng sông này vắt ngang qua khu vực Tĩnh An cao cấp nhất Thượng Hải, gột rửa tất cả mùi vị xa hoa lãng phí của cuộc sống phồn hoa tươi đẹp

https://thuviensach.vn

đang xộc vào mũi.

Tay bảo vệ nơi cửa vào của tiểu khu biệt thự đang ngồi trong cái chòi nhỏ nằm ngay cửa ra vào đọc báo. Quảng trường Hằng Long cách nơi anh ta ngồi một con phố, lúc này đang được những chiếc đèn giáng sinh rất lớn trang hoàng cao chẳng thể nào với tới. Phía trên đài phun nước ở cửa ngõ quảng trường, là bảy tám con tuần lộc sừng dài được kết từ những chiếc đèn màu lam, chúng kéo ông già tuyết cưỡi trên cỗ xe, bay về hướng một rừng biển hiệu logo.

Từng hồi âm thanh va đập vào cửa sổ khiến anh ta ngẩng đầu lên, trông thấy một chàng trai trẻ đang đứng ngoài cửa, áng chừng sinh viên đại học, dung mạo xuất chúng, hay nói một cách chính xác là nét mặt u uất, chiếc áo khoác ngoài bằng nhung dê phủ lên thân hình một màu đen tuyền khiến cậu ta trông giống như một tử thần thời hiện đại. Cậu ta nhếch mép, khẽ cười để lộ hàm răng trắng đều đặn, xem như đã chào hỏi.

Bảo vệ đẩy cửa sổ ra, hỏi cậu ta tìm ai?

Anh chàng dùng một giọng nói trầm thấp mang đầy vẻ mê hoặc nói: “Em tìm Cố Ly, nhưng hình như trong nhà không có người.”

“Bọn họ ra ngoài rồi”.

“À. Vậy đợi chị ấy về, phiền anh nói cho chị ấy biết, em trai chị ấy đến tìm.”

Bảo vệ lầm bầm vài tiếng, nói: “Em trai cô ấy? Tôi chưa từng nghe nói cô ấy có em trai. Cậu có tìm nhầm người không đấy.”

Chàng trai trẻ cười, nói: “Đừng nói là anh chưa từng nghe thấy, ngay cả bản thân chị ấy cũng chưa từng biết chị ấy có một người em trai ruột. Anh cứ nói với chị ấy như vậy là được, còn nữa”, cậu ta chớp mắt, đôi đồng tử

https://thuviensach.vn

đen láy như mực nước phát sáng, “Tên của em là Cố Hoài”. Nói xong cậu ta vẫy vẫy tay chào, rồi quay người ra khỏi tiểu khu.

***

Trái đất xoay chuyển không ngừng, mỗi giờ mỗi khắc, mỗi phút mỗi giây, đều đang chuyển dời biến hóa đến những góc độ khác nhau.

Khi ánh mặt trời từ đường chân trời phía đông chiếu xuyên qua, chúng ta từ từ tỉnh mộng, sau đó từng chút từng chút, nhìn rõ thế giới đang ngủ say trong tăm tối này.

Hay nói cách khác, còn chưa kịp mở rộng đôi mắt, sẽ lại rơi vào cơn ác mộng nhớp nháp vẩn đục khác.

Âm thanh tích tắc tích tắc, như sắp nổ tung.

Bạn nói xem có phải không?

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 3 Phần 1

Từ xưa đến nay, nam thanh nữ tú trẻ tuổi đứng bên nhau, luôn là một bức tranh tuyệt đẹp hấp dẫn người ta.

Nhưng cũng có khả năng, là một cảnh tượng đáng sợ khiến người ta sởn gai ốc.

Chẳng hạn như Cố Ly và Cố Hoài đang đứng trong hành lang, hai khuôn mặt tựa như nhau, nổi bật giữa sự giao thoa ánh sáng và bóng tối, hiện lên vừa sáng đẹp, lại vừa u ám. Con bạch xà đơn độc rong chơi trong đồng cỏ xưa kia, cuối cùng đã tìm được một con khác, con bọ cạp có thể đủ tư cách đứng bên.

Mỹ nhân rắn độc.

***

Năm mới đã qua, nhưng mùa đông Thượng Hải lại chẳng theo đó mà dần dần tiêu tan. Kể từ khi vào đông, trời đất lúc nào cũng như có người cầm một cỗ máy làm lạnh dung tích cực lớn, ra sức thổi gió giữa bầu trời của Thượng Hải khắp khu rừng xi măng sắt thép này. Vậy nên, khi mấy đứa chúng tôi xiêu xiêu vẹo vẹo ra khỏi cửa chính chuẩn bị đi ăn “bữa sáng” (vì tối hôm trước cả lũ đã cạn sạch năm chai rượu vang trắng cao cấp người ta tặng Cố Ly, đến khi tỉnh giấc ra khỏi giường đã là 3 giờ chiều), bọn tôi đều bị hồ nước màu xanh đã đóng băng trước cửa biệt thự làm cho kinh ngạc.

Cố Ly dán mắt vào mặt hồ đã đóng băng đó, đưa tay vuốt vuốt mái tóc được chăm sóc bởi nhà tạo mẫu tóc hàng đầu nước ngoài đến Thượng Hải

https://thuviensach.vn

giảng dạy mà nó vừa tìm được, ánh mắt tinh tế rất có thần, tỉnh táo vô cùng. Tất nhiên, câu đằng sau đó là nó đã uy hiếp tôi và Kitty, lợi dụng khi "M.E" phỏng vấn chuyên gia tạo mẫu tên là Jason kia, ngụy trang nó thành một thiếu nữ tri thức xinh đẹp thuần khiết, đẩy đến trước mặt Jason sau đó để anh ta sử dụng làm mẫu. Nếu không thì, cho dù là đại tỉ Cố Ly của chúng tôi, cũng chẳng cách nào hẹn trước Jason giúp nó cắt tóc được. Đặc biệt là sau khi nó biết Jason vừa đem theo hai va li cực lớn (Bên trong có khoảng 150 cây kéo sáng loáng, giống như một tên biến thái giết người hàng loạt mắc chứng bệnh sạch quá mức và chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế) đến nhà Cung Minh giúp anh ta thiết kế một kiểu tóc mới, nó đã tức điên, một tay túm lấy cổ áo tôi và Kitty, rồi nói với bọn tôi bằng ánh mắt hung hãn chỉ có ở một nữ đặc vụ: "Nếu các cậu không có cách lén nhét tớ vào hiện trường phỏng vấn để anh ta cắt tóc cho tớ, tớ sẽ khiến hai cậu phải đóng thuế hơn một trăm phần trăm trên hoá đơn tài vụ!" Khi tôi bị nó túm lấy cổ sắp nghẹt thở đến nơi, liền nghe thấy tiếng rít chói tai của Kitty: "Cố Ly, buông tôi ra... thật là... xin cô đừng dùng sức túm như vậy, trang phục tôi mặc hôm nay vô cùng đắt đấy!" (...)

Hôm sau khi Cố Ly diễu võ dương oai đi đến "M.E" cùng Cung Minh kiểm tra đối chiếu dự toán quý sau, kể từ phút đầu tiên bước vào đại sảnh công ty, cho đến khi nó đứng trước bàn làm việc Cung Minh, suốt cả quá trình nó đều biểu hiện giống như đang đi lại trong tầm ngắm của máy chụp ảnh tốc độ cao và dưới ánh đèn chói mắt vậy - đồng thời dưới chân là thảm đỏ mềm mại. Điệu bộ trông bên nọ ngó bên kia của nó hoàn toàn chẳng khác việc sau khi đi hết con đường thảm đỏ để thể hiện bản thân mình đến được đoạn cuối kia, tôi không nghi ngờ gì nó sẽ mỉm cười lấy từ trong chiếc túi Hermes ra một tấm thẻ viết giá cắt tóc dán lên trước ngực mình.

Khi Cố Ly đứng trước mặt Cung Minh, Cung Minh ngẩng đầu lên, sau khi quét qua khuôn mặt nó hai lượt, mới thờ ơ nói: "Nice new look." Còn lúc này, lòng chuộng hư vinh của Cố Ly đã bộc phát đến đỉnh cao, nó lại một lần nữa vuốt vuốt bộ tóc kiểu đáng giá ngàn vàng đang nằm trên đầu

https://thuviensach.vn

kia, rồi làm như chẳng thèm để ý nói: “I got a haircut.” Tiếp đó, nó lại vuốt vuốt chân tóc lần nữa, “by Jason”.

Có điều, tiểu thư Cố Ly thân ái của chúng ta đã quên mất, Bạch Tố Trinh dù hung hăng càn quấy hơn nữa, nhưng đứng trước mặt Pháp Hải cay nghiệt hà khắc, vẫn chỉ là một con Tiểu Bạch Xà cuộn tới cuộn lui đang rít lên “Đừng bắt tôi”. Câu nói tiếp sau của Cung Minh đã khiến nó như chết lặng tại chỗ, cảm giác giống như bị kim bát của Pháp Hải chụp lên đầu đau đến mức sống không bằng chết.

Cung Minh ngẩng đầu đầy mệt mỏi, rồi dùng bộ lạnh tanh như từ giấy trắng ngàn năm không đổi kia, chăm chú suy tư một lát, rồi sau nói: “Jason là?”

Cố Ly: “…”

Khi mấy người chúng tôi đứng trước cửa nhà, mắt dán về phía chiếc hồ nhân tạo đã bị kết băng một cách lầm lỳ khó hiểu giữa mùa đông rét mướt (của Thượng Hải) trước mặt khoảng ba phút, anh thiếu niên người Mỹ Neil đã phá tan sự im lặng.

“Oh, my God.” Neil quầng mắt ửng đỏ, ánh mắt hững hờ từ tốn quét đi quét lại như không mục đích giữa bầu không khí này, “I hate Beijing!”

“Gọi điện thoại bảo Lam Quyết đặt vé về Thượng Hải sớm nhất giúp tôi, tôi không thể chờ đợi ở Bắc Kinh nữa, lâu nay tôi vẫn hoài nghi việc tại sao người Bắc Kinh có thể sống được, xem sự sắp đặt của Thượng đế, họ có một thứ gọi là quần mùa thu...” Cố Ly tự ình sáng suốt khi móc trong túi ra một bình phun sương giữ ẩm, rồi phun vài cái lên mặt, để chống lại gió đông vừa khô vừa lạnh. Kết quả sau ba phút nó lập tức phát hiện đây là một hành động vô cùng ấu trĩ, đành lúng túng dùng móng tay gảy lớp màng mỏng đang nhanh chóng kết lại trên da mặt của mình, rồi gỡ từng mảnh ấy ra khỏi mặt mà vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

Tôi đứng trong gió rét, day day huyệt thái dương, trong lòng chợt âu sầu mà nói cho hai người kia biết: “Này, này, hai cô nương, các cậu tỉnh lại đi, đây là Thượng Hải, không phải Bắc Kinh, mà cũng chẳng phải chỉ có hồ ở Bắc Kinh mới biết đóng băng. Đây là nhà của chúng ta.”

Cố Ly cười lạnh một tiếng, hai mắt đỏ lừ quét về phía tôi, gương mặt của nó chẳng khác nào bộ mặt vừa mới tỉnh rượu bước ra từ toilet sau khi ói xong vậy, mang vẻ mặt chanh chua ngoa ngoắt thường thấy, nó nói với tôi: “Đừng đùa nữa, nhà chúng ta sao có thể xuất hiện mấy tên chuyển hàng nhanh trong này được.”

Tôi nhìn theo ngón tay út như thể cánh hoa lan vểnh lên của Cố Ly, trông thấy Đường Uyển Như đang cuộn mình như chiếc bánh tét, đang hổn hà hổn hển, chạy qua trước mặt chúng tôi. (...)

Sau khi nói xong, nó và Neil, hai kẻ hèn hạ bèn tay cầm tay nhau đi ra phía cổng chính. Vừa đi tôi cũng có thể vừa nghe thấy cuộc đối thoại của hai người đó:

“Lily bây giờ chúng ta có thể đi ăn sáng trước, em biết ở Bắc Kinh có một nơi cực cool, sữa đậu nành chỗ đó bán chín mươi bảy đồng một ly!”

“Thế thì đúng là chỗ tốt! Neil, bây giờ chúng ta có thể bảo Lam Quyết đặt vé máy bay giúp, như vậy ăn xong có thể bay thẳng về Thượng Hải rồi!”

“Bảo Lam Quyết nhất định phải đặt vé hạng first class (nhất) đấy! Economy class kills me! It feels like travelling on a train! (Tôi không thể chịu nổi khoang hạng hai đâu! Nó chả khác gì tàu hỏa!)”

“Ha ha, thôi đi cậu em, đừng đùa nữa, từ lúc sinh ra đến giờ cậu còn chưa từng ngồi tàu hỏa nữa là.”

“No, but I watch movies! (Không, nhưng tôi xem nó trên phim rồi!)”

https://thuviensach.vn

…

***

Trông bóng lưng (giống bệnh tâm thần) của hai người họ đang cuộn mình trong bộ áo khoác dài kiểu tình nhân của Burberry, tôi cảm nhận sâu sắc rằng nếu không có quan hệ huyết thống, hai ngươi họ quả đúng là một đôi (tiện nhân) trời tạc đất nặn, đứa con trai họ sinh ra chắc chắn có thể trực tiếp đi tranh cử tổng thống Mỹ, dù có đến ba ông Obama cũng chẳng phải là đối thủ. Nhưng không thể không thừa nhận, cái gương mặt tiêu chuẩn sắc sảo giống như từ tạp chí mà ra kia của Cố Ly (cho dù bây giờ đã uống say rồi) và phong cách thời thượng của dòng máu lai bẩm sinh toát ra từ Neil (dù anh ta học tập tại Mỹ), thực là khiến người ta thấy vui tai vui mắt. Nhất là kết hợp với kiến trúc tạo hình thuyền của hai chiếc thuyền buồm siêu cao cấp Hằng Long I và Hằng Long II cao vút ở phía xa xa sau họ, trông giống như là một tấm băng rôn quảng cáo lớn vừa chụp xong trên tạp thí thời trang.

Một giây sau, Đường Uyển Như thở hổn hển chống nạnh đứng trước mặt tôi, tay chỉ vào ngực mình, vừa thở vừa ngượng ngùng nói: “Lâm Tiêu, cậu đến mà nghe nhịp tim của tớ xem, cảm giác như là vũ khúc điện tử của Rihanna...” Tôi nhìn gương mặt mộc mạc ửng hồng của nó, thoáng chốc như tỉnh lại từ trong mộng ảo quảng cáo thời trang vậy.

Đường Uyển Như mặt mày hớn hở nhìn tôi, nói: “Lâm Tiêu, mọi người đều nói chạy bộ có thể làm tiêu hao được nhiều năng lượng, mà chạy bộ vào mùa đông cũng khiến nhiều calories tiêu hao hơn đấy. Thế nào, cậu thấy tớ đã gầy đi chưa?” Nó nâng cánh tay ngoắc về phía sau gáy, như tư thế của một người mẫu đang tạo dáng, nhưng tôi cứ cảm thấy điệu bộ này mình đã từng gặp ở đâu đó, sau mấy giây nhớ lại, đó đích thị là động tác thường làm của mấy cô gái quảng cáo cách trị liệu hôi nách trên tivi.

https://thuviensach.vn

Tôi đang định trả lời nó, cánh cửa phía sau đã bật mở. Nam Tương say bí tỉ chân nam đá chân chiêu lao vào, mái tóc dài bồng bềnh uốn lượn của nó vẫn mềm mại ôm sát gương mặt nhỏ nhắn trắng ngần, nó nhướng đôi mắt to như thể đang nằm mơ, trong màn sương sớm của mùa đông, giống như một con hươu sao dễ bảo, mang vẻ đẹp nhu mì khiến nam giới đập trống ngực thình thịch. Nó ngẩng đầu lên, ngắm tôi và Đường Uyển Như với ánh mắt vừa hỗn độn vừa tản mạn, rồi lại ngắm nghía mặt hồ nhân tạo đang đóng băng kia, sau khi ném ra một câu "Tớ ghét Cáp Nhĩ Tân", rồi đuổi theo Cố Ly và Neil "ăn sáng".

Tôi: "…"

***

Sau khi trông theo bóng dáng mảnh khảnh mà tuyệt mỹ của Nam Tương, sau rồi lại liếc sang Đường Uyển Như vừa cường tráng lại... tráng kiện đang đứng trước mặt, hít một hơi thật sâu, tôi đã kìm lòng để không nói cho nó biết rằng "ước chừng đợi đến cái ngày cậu chết, trước khi thi thể nằm trong quan tài chờ đẩy vào lò hỏa táng, thì cân nặng của cậu cũng còn hơn cả Nam Tương lúc mang thai đấy", tôi không muốn nói ra như vậy, vì như thế xem ra tôi giống Cố Ly quá.

Tôi không phải là Cố Ly, tôi tốt xấu cũng là một cá thể riêng biệt.

***

Khi tìm được Cố Ly, Neil và Nam Tương đang ngồi uống trà chiều trong sảnh trà đối diện Hằng Long, lúc đó tôi cũng chẳng tỉnh táo lắm. Rượu vang trắng từ đêm qua cho đến bây giờ hình như vẫn còn chứa đầy trong bao tử, buổi sáng khi mở miệng soi gương, tôi tựa như lờ mờ nhìn thấy rượu vang trắng vẫn đang còn đầy ắp, đến mức sắp tràn vọt ra khỏi cổ họng rồi.

https://thuviensach.vn

Tôi vừa ngồi xuống mấy giây, Cố Ly đã tỏ vẻ thần bí lấy từ trong túi của nó một chai Champagne, tôi, Neil và Nam Tương cùng reo lên, hai người họ khoát tay reo mừng "Yeah", còn tôi lại "ục..." lên một tiếng trong cổ họng.

Cố Ly lớn tiếng gọi phục vụ bàn, rồi thản nhiên khoát khoát tay, nói: "Lấy bốn cái ly ra đây."

Phục vụ tỏ vẻ bối rối nói với Cố Ly: "Ở đây chúng tôi không cho phép đem rượu từ ngoài vào…"

Cố Ly vuốt vuốt mái tóc, ánh mắt vần đục nhưng tỏ vẻ nghiêm túc nói với phục vụ: "Cậu nói cái gì, đừng nhiều lời nữa, mau đi lấy đi." Nó ngưng lại giây lát, rồi bồi thêm: "Nhớ là ly Champagne, đừng lấy nhầm đấy."

Nam Tương và Neil hai người đã uống đến say xỉn, đều nhìn nhân viên phục vụ với nét mặt giống nhau, còn tôi ngồi trước mặt ba người, lúng túng cầm tờ báo lên che khuôn mặt lại.

Sau ba phút, ba người họ lại bắt đầu "ha ha ha ha ha" cầm Champagne trên tay hả hê cụng ly. (...)

***

Tôi ngồi đối diện với họ, ngắm ba người trước mặt đều mang dung mạo vượt trội hơn hẳn những con người ở đây, to nhỏ cười đùa, thi thoảng lại điêu ngoa cay nghiệt chọc ngoáy người khác, kèm theo gương mặt ửng hồng ngà ngà say, xem chừng giống như một vở kịch hay miêu tả về đời sống xã hội thượng lưu lan tỏa sự hấp dẫn chết người.

Còn tôi, một trợ lý quèn đang mặc trang phục nhãn hiệu Zara (hơn nữa còn là hàng giảm giá), ngồi đối diện với họ, thanh thản bình yên, không gì phiền nhiễu, ngoài chuyện vừa mất đi người bạn trai đã yêu nhau nhiều

https://thuviensach.vn

năm và nguyện chết vì một chàng trai vừa mới bắt đầu quen, khiến cuộc sống của tôi thật sự rất tuyệt, chẳng có gì đáng để bận tâm.

Tôi có thể hồi phục nhanh như vậy cũng đều nhờ Cố Ly. Một tháng trước tôi vẫn luôn đắm mình trong nỗi bi thương. Mấy ngày đầu, Cố Ly và Nam Tương đều quan tâm chăm sóc tôi, dốc bầu tâm sự với tôi trong những khi tôi thấy tuyệt vọng nhất. Nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, chưa được mấy hôm, Cố Ly đã không chịu nổi cái kiểu tâm trạng này của tôi. Đối với nó mà nói, việc đắm mình mãi trong thứ tình cảm bi thương không chút thiên hướng tích cực nào như vậy, là chuyện còn khó tha thứ hơn cả việc mua nhầm cổ phiếu hay đầu tư tài chính thất bại. Ai cũng biết nó có thể đứng dưới sân khấu thét lên "Phiêu diêu cái quái gì chứ sao không đi chết đi hả anh kia" với anh chàng đang ngânvang lời ca "Niềm khổ đau của ta như chiếc lá rơi phiêu diêu mãi mãi trong thu này" trên sân khấu, cho nên, chúng tôi có thể biết ngay, nó sẽ đối phó với tôi như thế nào. Tôi nghĩ trong đời này tôi sẽ chẳng bao giờ quên sự an ủi mà nó dành cho tôi. Nó kéo tay tôi, ngồi xuống ghế sofa, giống như người mẹ hiền vừadịu dàng lại vừa thân thiết, rồi sỉ nhục tôi: "Lâm Tiêu à, nói thật đi, không phải là lại chết đứ đừ với anh chàng mới rồi đấy chứ? Có cần ngày nào cũng bắt bản thân mình giống như kẻ ung thư trực tràng vậy không? Khuôn mặt kia của cậu, người nào không biết, còn cho rằng cậu thiếu thẻ tín dụng nhiều quá nên bị khởi tố đấy. Thật là, chuyện này có gì nghiêm trọng chứ? Cậu không dâng hiến sự trinh trắng của cậu cho hắn, cũng chẳng mang thai con của hắn, hắn đã chết thì cho chết đi, cũng chỉ là một gã đàn ông thôi mà, sao cậu bắt bản thân mình giống như con gà ba tháng chưa đẻ, cần gì phải vậy?" Nó ngừng chốc lát, rồi nhìn thẳng vào mặt tôi, hỏi: "Nhân tiện hỏi luôn, cậu chưa mang thai con của hắn chứ?"

"Tất nhiên là không." Tôi đáp yếu ớt.

"Thế thì được rồi." Cố Ly trợn mắt, thở phào một hơi, tiếp tục nói: "Đàn ông mà, đi kiếm người khác là được thôi. Cũng như cậu luôn thích đi thư

https://thuviensach.vn

viện đại học vậy, cậu chỉ cần dạo qua dạo lại khu vực tiểu thuyết tình cảm kia trông thấy anh chàng nào đó tướng mạo kha khá thì lao thẳng tới là được rồi. Phù hợp hơn với yêu cầu của cậu, lại còn trẻ trung, có tri thức, cũng mang dáng vẻ nghệ sĩ, có điều là mấy anh chàng đi lại ở khu tiểu thuyết tình cảm kia cũng là những cậu trai thích xem tiểu thuyết tình cảm như cậu, điểm này cậu phải chú ý...”

Tôi nhìn nó, trên gương mặt đang thao thao bất tuyệt của nó vừa mới bôi xong một thứ chất dịch tinh túy nghe nói là có hiệu quả làm săn chắc tế bào da, tim tôi bất giác như thắt lại. Tôi day nhẹ vào huyệt thái dương đang căng nhức của mình, thầm nghĩ, kiếp này đừng mong Cố Ly có thể an ủi mày, sự an ủi của nó chỉ như Chúa tể Voldemort đang nghiêm túc kể ày một câu chuyện ma quái, mà như thế sẽ thật khốn nạn vì chẳng khác nào như đang giày vò người ta. Tôi thà đi nghe buổi biểu diễn của Siêu Nữ hay xem Đường Uyển Như biểu diễn ca kịch, còn hơn ngồi xuống để nói với nó về đề tài linh hồn này.

Và ở đây cũng có công lao của Cung Minh. Ngày đầu đi làm sau Tết, tôi vốn vẫn đang đắm mình trong nỗi đau, ngay lập tức đã bị gọi đến phòng làm việc của anh ta, sau khi trông thấy gương mặt vẫn anh tuấn mà vô cùng tà khí kia, mặt không lộ cảm xúc, bình tĩnh và trôi chảy hỏi tôi: “Bây giờ cô đem các tài liệu cuộc họp lúc mười giờ đi photo thành mười ba bản, sau đó đến Tod’s đemmười hai đôi giày mẫu nam về đây, nhân tiện vòng qua hành lang triển lãm tranh trên lầu ba của tòa nhà Ngoại Than đem bức tranh sơn dầu mà tôi đã đặt mua về. Tiếp đó cô và Kitty đi sắp xếp mặt bằng cho buổi lễ công bố vào tuần tới, họ ra giá là ba vạn, các cô đi đàm phán xuống một vạn rưỡi. Còn bằng cáchnào? À, thì đó là chuyện của các cô, lần trước hình như Kitty chỉ cần vén váy lên một cái đã giải quyết được… hôm nay phải lấy quần áo tôi mang đi giặt hôm trước về cũng như đặt trước một cuộc kiểm tra sức khỏe giúp con chó của tôi. À không, không phải tay bác sĩ lần trước đâu đấy. Từ sau khi anh ta cắtmóng chân giúp con chó của tôi khiến nó bị chảy máu, tôi cũng chưa từng gặp lại anh ta, có thể đã chuyển nhà rời

https://thuviensach.vn

khỏi Thượng Hải rồi. Còn nữa, thảm trải sàn ở nhà tôi cần phải hẹn trước nhân viên để sát khuẩn triệt để, điều hòa trung tâm cần phải hút bụi đường ống... nhớ là không được tìm cái công ty vệ sinh thảm lần trước, thuốc họ dùng thật khó ngửi, suốt cả tháng tôi vẫn cứ thấy mình như đang ngâm trong formalin, tôi còn chưa muốn mình mãi không thối rữa đâu.”

Sau ba phút nói liên tục không ngừng nghỉ, anh ta ngước mặt lên, rung rung đôi chân mày thon dài của mình, bồi thêm một câu cuối: “Chỉ vậy thôi. Cô đi làm trước đi, còn chuyện gì khác nữa, Kitty sẽ trao đổi với cô.”

Tôi trở về chỗ ngồi, buông thõng hai chân xuống ghế. Trước khi buông chân xuống tôi tức tốc đổi status của mình trên MSN thành“Tôi là người xui xẻo nhất trên thế giới".

Ba giây sau, Kitty lên MSN chát với tôi:

“Không, tớ mới đúng.”

“Lâm Tiêu, hôm nay phải đến chiều tớ mới về Thượng Hải được, bây giờ tớ đang ở một làng nhỏ của Quảng Đông.”

“Hôm trước Cung Minh không biết mua ở chỗ quái quỷ nào một cuốn bút ký cực kỳ biến thái, anh ta lần mò thế nào mà ra đồ quái quỷ này, sống chết bắt tớ phải hỏi cho bằng được nhà sản xuất loại giấy đó.”

“Tớ đang phải lần mò suốt dọc đường đi, nhìn từ xa xa thấy một lều cỏ đứng cao sừng sững trong ruộng hoang phủ đầy cỏ dại, tớ đoán là nơi sản xuất giấy...”

“Nếu tớ chết, nguyên nhân sẽ chính là bị cái mùi hôi thối kinh khủng trong cống nước thải này làm cho chết ngạt. Tớ nói cho cậu biết, thứ nước bẩn này có thể khiến cậu nôn đến tận ruột non.”

Một phút sau, tôi đổi status thành “Người ta phải biết thế nào là đủ”.

https://thuviensach.vn

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 3 Phần 2

Dần dần, lời than thở của Cố Ly và sự bận rộn ở công ty, cũng khiến tôi dần thoát khỏi cảm giác đau khổ.

Chỉ có điều, trong đêm tối tĩnh lặng khi đang tăng ca ở công ty, nhìn lên bản ghi chép công việc của mình, trước phần nhiệm vụ mỗi tháng hối thúc Sùng Quang viết bản thảo là ký hiệu màu hồng đã bị cắt bỏ, trong lòng tôi cứ cuộn lên những cơn đau vô cớ. Nỗi đau này hóa thành làn nước mắt mong manh dâng đầy trong mắt, tôi chỉ cần nhẹ nhàng đưa tay lên gạt đi, và trong thoáng chốc hệ thống sưởi ấm áp sẽ thổi khô vết tích mà chúng để lại trên gương mặt tôi, có khi tôi hoài nghi nỗi đau đó phải chăng quá ư nhẹ nhàng, không có chút trọng lượng nào. Tên của Sùng Quang trong danh sách liên hệ MSN luôn mang một màu đen trắng, hình gương mặt đại diện với những đường gân rắn rỏi hiện lên trên đôi bờ vai rộng mở đang mặc chiếc áo ba lỗ của anh ấy cũng sẽ không còn phát ra một tiếng “ting” khi đăng nhập. Nhưng có lúc tôi vẫn không cầm lòng được mà nhấp chuột vào biểu tượng đen trắng đó, để lại mấy dòng tin nhắn vào MSN của anh rằng, “Nhớ viết bản thảo nhé.” Ánh mắt trên bức ảnh đại diện ấy dịu dàng, khóe môi hé cười, bất động vừa như đang nhìn, vừa như đang trả lời tôi, “Biết rồi mà”.

***

Khi tôi sực tỉnh lại khỏi dòng hồi ức, ba tên yêu quái trước mặt tôi, đã uống cạn chai Champagne. Sau khi uống hết rượu, ba cái máy hát của họ lại được bật lên, cười nói đùa giỡn rất đỗi vui vẻ. Cuộc đối thoại của họ vô

https://thuviensach.vn

cùng đơn giản, một người nói: “Ha ha ha ha ha ha ha.” Người kia đáp: “Hi hi hi hi hi hi hi.” Người thứ ba lại tiếp: “Hô hô hô hô hô hô hô.”

Tôi nghĩ trên danh thiếp của ba người họ nên in thêm dòng địa chỉ thế này: Số 2000 đại lộ Hộ Thanh Bình thành phố Thượng Hải (đây chính là bệnh viện tâm thần số 1 khối dân chính ở Thượng Hải).

Còn lúc này, tiếng chuông di động của Cố Ly vang lên, nó cầm lên soi soi màn hình, chau cặp chân mày lại, rồi nói ra chiều đau đớn: “Tớ muốn ói quá...”

Nam Tương thò đầu qua, ngắm nghía màn hình của nó, nói: “Đường Uyển Như gọi cho cậu làm gì?”

Tiếp đó Cố Ly, dùng tay ấn vào ngực, tạo bộ dạng như sắp muốn ói, nói vào điện thoại: “Như Như, tốt nhất là khi có việc chính đáng thì hãy tìm tớ, nếu không cậu dám hẹn tớ dạo phố hay muốn nói chuyện tầm phào, tớ sẽ báo cảnh sát bắt cậu.”

Sau đó đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng the thé cao vút của Đường Uyển Như, nói gì đó tôi nghe chẳng rõ, tôi biết Cố Ly sau khi nghe mấy câu đó đã bắt đầu phá lên cười điên dại, cười xong nó trực tiếp tắt máy. (...)

Vừa tắt máy xong, nó cầm luôn chiếc di động hiệu Vertu vừa mới mua 74 ngàn nhân dân tệ kia quăng lên bàn, ngả đầu lên vai của Neil, cười rồi nói thẳng với tôi: “Đường Uyển Như nhất định là đã tìm được rượu tớ cất trong nhà đem ra uống rồi, bây giờ đang nổi điên đấy. Ha ha ha.” Nó lại vuốt mái tóc của mình, sau đó nói: “Chắc là cậu ấy say bí tỉ rồi, nói trong điện thoại là em trai tớ đang ngồi đợi tớ trên ghế sofa trong nhà, bảo tớ mau mau về nhà. Cậu nói xem có bệnh không, em trai tớ không đời nào ngồi đó.”

Neil cũng đang cười ngây dại theo nó. Thượng đế thật không công bằng, dù là cười ngây dại, nhưng khuôn mặt con lai đầy phong thái thời thượng

https://thuviensach.vn

kia của anh ta vẫn tràn ngập hào quang cuốn hút người khác.

***

Cái điệu cười ngây dại ấy vẫn tiếp tục, khi món điểm tâm ngọt được đưa lên, cả ba bọn họ vẫn cười ngốc nghếch ngây dại như thế; khi ví tiền hiệu Prada của Neil đột nhiên rớt vào món canh, ba bọn họ vẫn cười ngây dại; khi trông thấy diễn viên hạng ba của Thượng Hải đeo kính đen đẩy cửa bước vào, ba bọn họ vẫn cười ngây dại; khi tính tiền xong suốt dọc đường về nhà, ba bọn họ vẫn cứ cười ngây dại. Tôi cảm thấy trước khi cồn bay hơi hết, họ vẫn sẽ luôn cười như vậy. Tất nhiên, chúng tôi đều yêu cảnh tượng như thế, ngắm nhìn ba nam thanh nữ tú ăn mặc thời trang từ phố Nam Kinh Tây đi qua, luôn dễ chịu hơn nhiều so với việc chứng kiến hai bà mặt vàng khè đầu tóc bù xù bẩn thỉu tìm kiếm mớ cá hố rẻ tiền khắp chợ Tân Trang.

Chăm chú nhìn bọn Cố Ly thêm chút nữa, sẽ cảm thấy cuộc sống thật vô cùng tuyệt diệu, khủng hoảng tài chính đang bùng phát trên toàn thế giới dường như chẳng tồn tại.

Nhưng tràng cười “ha ha ha ha ha” như vậy cuối cùng cũng dừng lại khi Cố Ly mở rộng cửa bước vào nhà.

Bọn tôi thấy Đường Uyển Như đang ngồi trên sofa hai tay kẹp giữa hai đùi, tạo thành một tư thế e thẹn vô cùng, nó nhìn Cố Ly vừa bước vào, đã đỏ mặt tía tai nói: “Cố Ly, em trai cậu thật là... thật là... đẹp trai quá đấy!”

Cố Ly trông quanh căn phòng trống không, nhìn Đường Uyển Như, rồi quay sang đặt chiếc túi xách tay xuống, vừa đặt túi, vừa nói: “Nói thật đi, cậu đã uống trộm mấy chai rồi?”

Lúc này, mặt sau lưng dựa của chiếc ghế sofa mà chúng tôi đang tựa lưng, là Cố Hoài nãy giờ vẫn nằm nghỉ ở đó, cậu ta đứng lên từ từ mà thanh thoát. Rồi dùng ánh mắt cuốn hút người khác pha trộn giữa sự tà ác và ngang ngạnh, dò xét một lượt Cố Ly từ trên xuống dưới, sau đó huơ huơ

https://thuviensach.vn

tay, nhoẻn miệng, từ giữa hai hàm răng trắng muốt sắp xếp đều tăm tắp mà dày khít, thoát ra một câu: “Nào, chị. Em là Cố Hoài, em trai chị đây.”

***

Ngay từ cái nhìn Cố Hoài đầu tiên, tôi đã không chút hoài nghi, cậu ta chính là em trai ruột Cố Ly. Khuôn mặt ấy, giống như khuôn đúc với Cố Ly vậy, đường nét sắc sảo, ánh mắt tràn ngập ánh hào quang, ngoài đặc trưng hormone nam tính rõ ràng hơn, chân mày dày khít, cao và thẳng, vệt râu quai nón mờ xanh cho đến cục yết hầu nhô cao ra, cậu ta hoàn toàn giống một Cố Ly nam tính đang mặc trang phục hiệu Prada vậy. Cậu ta cuộn mình trong chiếc áo khoác nhung bằng lông dê màu đen được cắt may rất tinh tế, toàn thân từ trên xuống dưới toát ra một khí chất vừa thần bí vừa lạnh lùng, nó hoàn toàn không tương xứng gì với nụ cười của cậu. Nhìn nụ cười của cậu ta, giống như đang phun thẳng hơi lạnh vào người bạn vậy. Tôi nhớ đến bộ phim “Bí mật của tử thần” do Kim Thành Vũ đóng đã xem trước đây, cậu ta xem ra giống tay tử thần trẻ tuổi anh tuấn do Kim Thành Vũ thủ vai năm đó vậy.

Neil nhìn Cố Hoài đứng trước mặt, khe khẽ nói vào tai tôi: “Cậu ta thật bảnh trai phải không?”

Tôi nguýt anh ta một cái, rồi khẽ phản kích: “Snow White (Bạch Tuyết), cậu ta là em trai Cố Ly, cũng chính là anh trai của cậu! Mấy người là họ hàng!”

Neil nghểnh đầu suy nghĩ, nói: “Even hotter! (Còn nóng bỏng nữa chứ!)”

Tôi như muốn ói, “You slut! (Đồ đàn bà!)”

***

Rõ ràng, Cố Hoài hoàn toàn không có ý định nán lại lâu, tôi thậm chí còn cảm thấy cậu ta chỉ muốn đến chào hỏi mà thôi, nói mấy câu xã giao qua

https://thuviensach.vn

quýt: “Này, chị có một người em trai đấy” rồi sau đó quay người bỏ đi. Giống như một sát thủ mang khả năng nhẫn nại đẳng cấp vượt trội vậy, chậm rãi mà thanh tao áp sát, rồi bất thình lình đả một cú, khiến bạn thậm chí còn chẳng nhìn rõ động tác ra tay của hắn thế nào, sau đó hắn sẽ để lại một mùi hương bí mật, và tan biến như làn sương khói. Chỉ còn mình bạn nằm trên đất tay ôm vết thương đang phun trào máu.

***

Cố Ly thân yêu sau khi chịu cú sốc cha ruột bị ống sắt đâm vào đầu mất mạng, lại một lần nữa bị ném ột quả lựu đạn trong đời, hay nói cách khác, bị người ta lặng lẽ nhét ột quả lựu đạn đã mở chốt an toàn vào tay, đợi đến khi Cố Ly đã cạn kiệt sức lực không thể nắm chắc được, đành chuẩn bị nhắm mắt đón nhận cú nổ tan xương nát thịt vậy.

Sau khi Cố Hoài đóng cửa rời đi, để lại một không gian vắng vẻ cô tịch như nghĩa địa trong phòng khách.

Qua khoảng vài phút, Cố Ly mới như sực tỉnh. Mỗi lần đều như vậy, bất kể là nỗi kinh hãi có lớn đến mức nào, nó cũng đều giống như chiếc máy tính đã cài đặt phần mềm diệt virus cực mạnh và thường xuyên được kích hoạt vậy, luôn có thể khôi phục lại trình tự hệ thống hoàn hảo tốt đẹp. Nó ngồi xuống ghế sofa, nhìn bốn chúng tôi kinh ngạc không khép nổi miệng, nói: “Các người muốn nói gì thì nói đi.”

Bốn chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng đồng thanh nói: “Cố Hoài thật là quá đẹp trai!”

Cố Ly cau có nhìn chúng tôi, giống như nhìn bốn bệnh nhân tâm thần, chân mày giật lên một cái, bực dọc: “Vậy thì sao?”

Sau cuộc ghé thăm bất ngờ của Cố Hoài, chúng tôi vốn dự tính cuộc sống này chắc chắn sẽ xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa, nhưng sự thực là, Cố Hoài cũng chẳng xuất hiện lại nữa. Cậu ta giống như vai nam

https://thuviensach.vn

chính trong giấc mộng xuân vô cùng tươi đẹp, đến cùng màn đêm, đi theo ánh bình minh, mặt mũi mơ hồ, chỉ để lại một ấn tượng “anh ta rất đẹp trai”.

Ngay cả giấc mộng xuân này, chúng tôi cũng chẳng có thời gian để hồi tưởng, chúng tôi bị triển lãm nghệ thuật của các trường đại học cao đẳng tại Thượng Hải đang đến gần làm cho bận đến tối tăm mặt mũi phải vắt chân lên cổ để chạy. (Ngay khi tôi cảm thán như vậy với Cố Ly qua điện thoại, nó nhẹ nhàng nói với tôi: “Lâm Tiêu, cậu tốt xấu cũng là sinh viên học Văn, cậu dùng cái câu ‘vắt chân lên cổ mà chạy’ để hình dung sự bận rộn của bản thân, luôn khiến tớ cảm thấy chuyên môn của cậu quá gà, thật đấy.”)

Tuần lễ biểu diễn nghệ thuật trình độ cao ở Thượng Hải này, đã tổng hợp tất cả các loại hình nghệ thuật như biểu diễn, thiết kế thời trang, mỹ thuật đến điện ảnh, âm nhạc, là cơ hội để sinh viên các chuyên ngành nghệ thuật ở Thượng Hải thể hiện giấc mơ bao năm theo đuổi. Vô số các công ty nghệ thuật, công ty quảng cáo, triển lãm hội họa, công ty điện ảnh cho đến các ông chủ bụng bia sẵn sàng nuôi bao bà hai, đều xắn tay tham gia, chuẩn bị săn tìm giành giật đối tượng của mình tại tuần lễ lần này. Cho nên, Nam Tương cũng không phải ngoại lệ bắt đầu bận bận rộn rộn suốt ngày - khi tôi vừa nói xong câu này, Nam Tương đã trợn mắt nhìn thẳng vào tôi.

***

Nhưng, sự bận rộn của tôi và Cố Ly, hoàn toàn là vì Cung Minh - câu nói này nghe xong, cũng đủ khiến Cung Minh trợn tròn mắt nhìn xộc vào tôi.

“M.E” được chỉ định là công ty truyền thông phía Nhà nước trong hoạt động lần này, chịu trách nhiệm mấy phân đoạn trong đó, chẳng hạn như vấn đề khiến người ta đau đầu nhất chính là phụ trách triển lãm trưng bày thiết kế thời trang ngay sau lễ khai mạc.

https://thuviensach.vn

Điều khiến ban tổ chức đau đầu nhất của trò này nằm ở chỗ, trước đây khi đón nhận tổ chức trình diễn thời trang của các bậc thầy thiết kế nổi tiếng quốc tế như một sự hưởng thụ, thì tiếp đó cần phải suy nghĩ xem làm cách nào để sử dụng ánh đèn và hiệu ứng sân khấu giản lược mà hoành tráng nhất, hạn chế tối đa những ảnh hưởng không mong muốn của hệ thống ánh sáng sân khấu lên tác phẩm để giúp chúng đạt đến đỉnh cao của nghệ thuật. Còn bây giờ, vấn đề nan giải của chúng tôi nằm ở chỗ sử dụng ánh sáng ra làm sao và hiệu ứng sân khấu thế nào, mới có thể khiến những tác phẩm của sinh viên đại học chất thành đống giống như báo cũ kia trông ra không đến mức bẽ mặt.

Hơn nữa, điều đáng ghét nhất nằm ở chỗ, những sinh viên nghệ thuật đại học đều là ếch ngồi đáy giếng chưa từng tiếp xúc với xã hội bên ngoài đó, trong mắt họ đều là tài năng xuất chúng, toàn thế giới tựa hồ đều đang xoay quanh họ. Hôm đầu tiên nhận nhiệm vụ, Kitty đã bị một nữ sinh viên năm thứ ba đại học làm cho phát điên, “Khốn nạn, Lâm Tiêu, cậu thật sự phải xem cái thứ đức hạnh đó của cô ta, cô ta nghĩ mình là ai chứ? Coco Chanel [1] sao?” Tôi có thể hiểu được Kitty, vì khi đó tôi cũng ở bên hai người họ. Khi Kitty tỏ ý cùng cô ta thống nhất kịch bản cho buổi lễ trưng bày, cô gáiluôn đeo cặp kính đen con cóc đó, cuộn mình trong chiếc áo choàng vai to rộng thùng thình, hoa văn lòe loẹt, bên cạnh còn có một chàng trai chẳng biết là trợ lý hay là bạn trai nữa, khom khom lưng đưa cà phê cho cô ta, sau khi cô ta nhận lấy ly cà phê uống một ngụm, bèn lạnh tanh đưa lại cho anh chàng kia, nói: “No sugar.” Khi đó may mà tôi kiềm chế được chứ không đã nôn mửa ra rồi, cô ta nghĩ bản thân mình là Cung Minh sao? Sau khi tôi và Kitty giải thích đến rát cổ bỏng họng với cô ta sơ lược về kịch bản của chương trình, cô ta ngước mắt nhìn hai chúng tôi, sau đó nôn ra bốn chữ: “Cô nói gì vậy?”

[1] Tên thật là Gabrielle Bonheur Chanel (sinh ngày 19 tháng 8 năm 1883 tại Saumur, mất ngày 10 tháng 1 năm 1971 tại Paris) là một nhà tạo

https://thuviensach.vn

mẫu người Pháp, là người sáng lập nhãn hiệu thời trang cao cấp nổi tiếng Chanel.

Kitty giận đến tím người.

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 3 Phần 3

Kitty quăng phịch kịch bản xuống, bước nhanh như điện xẹt trên đôi giày cao gót 12 centimet đi thẳng ra ngoài mà đầu không hề ngoái lại, khoảng mười lăm phút sau, cô ấy quay lại mặt mày hớn hở, sắc mặt ửng hồng, mấy phút sau, nhóm làm việc đã đem toàn bộ chương trình liên quan đến cô gái này cắt bỏ khỏi buổi trình diễn.

Kitty cầm một tách Hazelnut Latte của Starbucks cực lớn, đứng trước mặt cô gái đeo kính đen vẫn ngồi ì trên ghế kia, rồi ra bộ kẻ cả nói với cô ta: “Tiểu thư à, bây giờ mời tiểu thư dời cái bàn tọa to béo quá khổ của tiểu thư ra khỏi cái ghế giúp, sau đó đem mớ quần áo rẻ tiền này và cả anh chàng bạn trai kiêm trợ lý nam giá rẻ kia của cô, mau mau biến khỏi đây, nhớ lôi cả những thứ đồ chơi hoa hòe hoa sói này của cô đến treo ở đường Thất Phố (nơi bán sỉ trang phục giá rẻ của Thượng Hải), có điều tôi cũng không dám bảo đảm có thể bán hết đâu. Nhưng hãy nghe tôi nói, dù bán không hết, cùng xin tuyệt đối đừng đem chúng quyên cho các bạn nhỏ ở vùng thiên tai động đất, họ đã đủ đáng thương rồi, cô đừng thấy người ta chết đuối mà đổ thêm nước, cố gắng tích công đức cho kiếp sau của mình đi.”

Rõ ràng cô gái kia đang phải chịu đựng sự ức chế rất lớn, cô ta tháo cặp kính đen to đùng xuống, rồi ngước cặp mắt ầng ậng nước nhìn chằm chằm vào Kitty, rõ ràng không thế chấp nhận nổi sự thực này. Còn Kitty chẳng thèm đếm xỉa gì đến cô ta dù chỉ một cái liếc mắt.

Kitty quay đầu lại, nhìn về phía nhân viên tổ làm việc ở ngoài cửa hươ huơ cuốn kịch bản chương trình trên tay, “Gọi sinh viên tiếp theo vào, nếu

https://thuviensach.vn

còn trễ nữa thì bảo cút về ký túc xá sinh viên giá rẻ của cô ta mà đợi đi.”

Tôi vừa uống cà phê Starsbucks do Kitty đem đến, vừa cười trước nỗi đau mà cô gái cầm chiếc kính đen với khuôn mặt ấm ức đang đứng trước mặt kia phải chịu đựng. Khi một con sư tử đang ngủ say, bạn mặc sức chọc nó thế nào, nó cũng không động đậy, cảm giác giống như chú mèo con đáng yêu vậy; nhưng một khi nó đã tỉnh giấc, há to cái miệng đỏ lòm ra, thì bạn thân mến, có khi bạn chết thế nào bạn cũng không kịp nhận ra. Huống chi, đây lại là con sư tử mẹ.

“Nếu cô gỡ kính đen xuống sớm hơn một chút, có thể cô đã thấy được, cho dù khi Kitty đang mỉm cười với cô, trên răng của cô ấy vẫn lấp lánh thứ nọc độc phát sáng. Cô đã gây sóng gió quá sớm, đợi mười năm nữa hãy đến đùa với Kitty nhé.”

***

Nếu nói Kitty chỉ là một đoản kiếm nho nhỏ (cho dù trên đó lấp lánh chất kịch độc màu xanh thẫm) chọc sâu vào trái tim chúng tôi, thì người thứ hai của phái Cung Minh được lựa chọn, sẽ giống như đầu đạn hạt nhân trơn tuột nhẵn bóng, được đặt một cách nhẹ nhàng trên quảng trường đại học. Trên đầu đạn hạt nhân đó dán một tờ giấy nhỏ nhưng mang dòng chữ cực lớn: “Đừng chọc vào tôi, tôi sẽ nổ tung đấy.”

Đầu đạn hạt nhân này, tất nhiên là Cố Ly thân yêu của chúng tôi.

Nó và Kitty, hai người họ giống như hai chiếc xe ủi đất cực lớn được đổ đầy dầu đang tiến thẳng vào đại học của chúng tôi, bất cứ thứ gì cản trở bọn nó, đều sẽ bị san phẳng lì chỉ sau một tiếng rầm.

Cố Ly vốn chỉ là giám đốc tài vụ của công ty, nhưng nếu bảo trong “M.E” phải chọn ra một người vừa tường tận về công ty vừa hiểu rõ trường đại học của chúng tôi, thì chỉ có thể là tôi và Cố Ly; còn nếu người này còn phải miệng lưỡi giảo hoạt lại chi li cặn kẽ giỏi về thương thảo thuyết phục

https://thuviensach.vn

đồng thời có thể hoạch định sách lược thì e dưới gầm trời này, người như thế chỉ có thể là Cố Ly.

Cho nên, nói cho rành rọt thì phải là, nó được điều từ bộ phận tài vụ qua, tạm thời phụ trách việc sản xuất chương trình của toàn bộ hoạt động lần này.

***

Tôi luôn thán phục con mắt nhìn người của Cung Minh, chính xác vô cùng. Cách thể hiện của Cố Ly đương nhiên đã chứng tỏ điều ấy. Chẳng hạn khi bắt đầu bàn về dự toán với hiệu trưởng trường, cũng đã lập tức bàn xong khoản thù lao của "M.E" khi đảm nhận tổ chức toàn bộ cuộc trưng bày thiết kế thời trang lần này là 10% của tổng dự toán. Khi nhận được chi phiếu của hiệu trưởng, Cố Ly mỉm cười nói: "Con số được xem là khoản thù lao vô cùng hợp lý của chúng tôi."

Hiệu trưởng lắc đầu mỉm cười nói: "Không không không, đây là tổng dự toán, thù lao của các bạn là mười phần trăm của khoản này."

Mà trong vòng ba phút sau đó, Cố Ly đứng lên khỏi chỗ ngồi, đi tới đi lui xung quanh ghế làm việc của hiệu trưởng, phô diễn chiếc áo khoác lớn nhung lông dê kiểu mới hiệu Marc Jacobs mà nó mặc trên người hôm nay ở mọi tư thế dáng vẻ. Đương nhiên, đồng thời với việc trình diễn đó, miệng của nó cũng không ngừng, từ "Tôi không để ý đến chuyện làm một show thiết kế thời trang giống như hội sinh viên Đại học Nông nghiệp chủ trì", đến "Nhưng vấn đề là "M.E" cũng chưa từng tham gia những hoạt động rẻ tiền như thế, nếu nói vậy thì khoản tiền này chẳng phải là đã tiêu phí rồi sao?", cho đến "À đúng rồi, lãnh đạo thành phố rất xem trọng tuần triển lãm văn hóa văn nghệ lần này, hình như rất nhiêu quan chức cấp cao cũng sẽ có mặt đấy, nếu kinh phí không đủ, hay là bỏ qua khoản chuẩn bị trà nước hoặc quà tặng cho họ đi vậy"...

https://thuviensach.vn

Sau năm phút, Cố Ly cầm tấm chi phiếu được xem là chi trả cho thù lao của "M.E" này đắc ý bước ra. Đồng thời nó đương nhiên còn cầm thêm một tấm chi phiếu mới, một tấm chi phiếu có giá trị gấp mười lần tờ chi phiếu trước đó, khoan khoái bước ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng trên đôi giày cao gót nhọn trông giống như mũi khoan vậy.

Khi rời khỏi, Cố Ly mỉm cười bằng vẻ mặt tươi cười được trang điểm hoàn mỹ không tì vết ấy của nó, để lại một câu "Cảm ơn đại học đã dưỡng dục tôi thành tài".

Hiệu trưởng trông theo cái bóng mảnh khảnh cuộn trong chiếc áo khoác lớn màu đen của nó, ánh mắt sợ hãi hoảng hốt như vừa gặp một ma nữ vậy.

***

Buổi chiều sau khi xong việc sắp xếp tác phẩm và tập hợp nhạc nền của mười nhà thiết kế sinh viên trong số các nhà thiết kế tham gia diễn xuất, tôi lê đôi chân suốt cả ngày đạp trên đôi giày cao gót giờ đã tê cứng như muốn nổ tung, xách theo chiếc túi hiệu Gucci cực lớn (đương nhiên không phải túi của tôi, tôi mượn của Cố Ly), gọi điện hẹn Cố Ly đi uống cà phê ở quán nằm bên dưới nhà sách mà chúng tôi từng vô cùng quen thuộc.

Tôi lê thân xác mệt lử đến mức không chịu nổi nữa, lờ đờ như một bóng ma đến trước cửa quán cà phê, tôi đã thấy Cố Ly đứng đó, cả người nó lấp lánh tỏa sáng, hầu như chẳng chút gì mệt mỏi. Ngược lại, trông thần thái rạng rỡ, tràn đầy sinh lực, giống như một chiếc pa vừa mới bóc nhãn vậy, phát sáng chói lòa, không chút tì vết, đôi chân thon dài, nhọn bén hai đầu. Hay nói cách khác, trông giống như người mẫu châu Phi Naomi Campbell chuẩn bị lên sàn diễn bất cứ lúc nào vậy, có thể sẵn sàng phóng "vù" một tiếng là biến mất tăm mất dạng. Tôi đứng trước mặt Cố Ly, yếu ớt nói với nó: "Chào cậu, pa".

https://thuviensach.vn

Cố Ly gỡ kính đen xuống, nhìn tôi, nhã nhặn gật gật đầu đáp: “Chào cậu, đòn gánh.”

Tôi nghe chẳng hiểu, “Đòn gánh là ý gì?”

Đôi mi giả vuốt dài duyên dáng của Cố Ly cong lên: “Chẳng ý gì cả, chỉ cảm thấy cậu giống thế.”

Tôi: “...”

***

Tôi và Cố Ly đi vào quán cà phê, đến chỗ mà trước đây chúng tôi vẫn hay ngồi, Cố Ly vừa gật đầu về phía bà chủ chào hỏi, còn chưa kịp đặt túi xuống, tức khắc một cô gái đã ào đến như cơn gió, đặt giỏ lên ghế của chúng tôi, sau đó ngồi lên chiếc ghế còn lại bên cạnh. Cô ta vừa ngồi vừa nói, “Chỗ này tôi chiếm rồi.”

Tôi ngẩng lên nhìn Cố Ly, ánh mắt của nó vụt chốc trở nên hung dữ, nhưng đằng sau sự căm hận ấy còn có cả một chút hưng phấn rất rõ rệt. Ánh mắt này tôi thấy quen lắm, mỗi khi nó bắt đầu tranh cãi với Cố Nguyên, ánh mắt của nó đều xuất hiện thứ hào quang lấp lánh giống như đèn tín hiệu này, “tút tút tút”, cảnh báo nó sắp khai chiến. Cố Ly nhã nhặn nói với cô gái kia: “Cô không thấy chúng tôi đã đến chỗ này trước sao?”

Nhưng rõ ràng, cô gái như cơn gió kia hoàn toàn không cảm thấy sự bình yên trước mắt chỉ là điềm báo cho cơn cuồng phong sắp sửa ập đến, cô ta cười lên ha hả, nói với Cố Ly: “Các cô đứng ở đây lại không ngồi, ai biết các cô là nhân viên phục vụ hay là gì hả, tôi đã ngồi xuống rồi, các cô chọn chỗ khác đi. Còn nữa, chị gái à, đây là quán cà phê của trường đại học, các chị đều là bậc tiền bối, chẳng có chuyện vào đây làm gì hả?”

Cố Ly gỡ chiếc kính râm ra, ngồi đối diện với cô gái kia, bình tĩnh nhã nhặn rồi đủng đà đủng đỉnh nói với cô gái kia “Tên tôi là Cố Ly, rõ ràng tôi

https://thuviensach.vn

học ở trường này, nếu cô chưa nghe qua tên tôi, cũng chẳng có gì đáng nói. Đương nhiên, tuổi tác của tôi lớn hơn cô. Có điều, hy vọng qua một vài năm khi cô ở tuổi này của tôi, vẫn có thể mặc được chiếc váy ngắn thế này, nhưng không phải là thứ đức hạnh của ngày hôm nay, cô biết không, cách chưng diện này của cô, chỉ cần cho cô dựa vào một cái cột điện nữa thôi, thì cô có thể đi làm rồi."

Chân mày của cô gái kia giật lên một cái: "Cô mắng tôi là gà?" Xem ra cô gái này còn thông minh.

"Chúng ta tranh cãi là chuyện chúng ta, chẳng liên quan gì đến chuyện gà qué cả, cô đừng sỉ nhục gà được không? Tôi nói cho biết, tôi đã uống cà phê trong quán cà phê này bốn năm rồi, cô phải biết giờ này năm ngoái khi tôi còn ở đây tán chuyện với bạn bè, với giá cả thực đơn rượu nước ở đây, thì hạng người như cô về căn bản là không vào được quán này, chứ đừng nói là tranh cướp chỗ ngồi với tôi. Nay bà chủ hạ giá để thu hút khách hàng, tôi tôn trọng quyết định của bà ấy, nhưng rõ ràng, giá thấp nhất định sẽ có khách hàng đẳng cấp kém, chẳng hạn như cô đây. Còn một chuyện muốn nhắc nhở cô, tôi vừa thấy tài liệu cô cầm trên tay, cô cũng là sinh viên khoa Điêu khắc tham gia triển lãm nghệ thuật lần này hả? Tôi vừa may cũng là tổng giám sát chương trình lần này, vừa rồi chúng tôi còn đang thảo luận số người tham dự bên Điêu khắc và Nghệ thuật trang trí dôi ra hai người, đang đau đầu vì việc này đây. Tôi đến đây, cũng là muốn suy nghĩ một chút, để loại bỏ hai kẻ nào xui xẻo hết mức, hay nói cách khác là có mắt không tròng."

Cố Ly nhìn cô gái kia sắc mặt trắng bệch, rồi bồi thêm một đòn kết liễu sau cùng: "Cho nên bây giờ, cầm lấy cái túi rẻ tiền mua từ bách hóa Thái Bình Dương này của cô, rồi mau chóng tìm một chỗ ngồi mới đi. Tốt nhất là đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau trở về nhà viết cho xong nốt cuốn tự truyệnNữ tiện nhân mặc Onlykia của cô đi."

https://thuviensach.vn

Sau khi cô gái đó đỏ mặt tía tai đẩy cửa bước ra, tôi nhìn sang Cố Ly, lắc đầu, ra chiều đau lòng nói với cô ta: “Cậu chết rồi chắc chắn sẽ xuống địa ngục, và sẽ bị rút lưỡi.”

Cố Ly đem chiếc túi đặt lên trên chiếc ghế bên cạnh, khinh khỉnh nhìn tôi bằng một con mắt, “Phải rồi, tớ còn tin có ông già Noel trèo từ ống khói xuống tặng quà cho tớ ấy chứ.”

Tôi lắc đầu: “Thật, cậu chắc chắn, hơn nữa, cậu còn kiên quyết ngồi rất lâu trong thang máy, ngồi mãi đến tầng cuối cùng. Khi cậu nghe thấy thang máy “ting” lên một tiếng rồi mở ra, cậu sẽ phát hiện trong thang máy ngoài cậu ra, chẳng còn ai khác.”

Cố Ly uống một ngụm cà phê, rồi thong dong nói: “Đúng rồi, thang máytinglên một tiếng mở ra, trong thang máy chẳng còn ai khác, chỉ trông thấy cậu đang đứng ngoài cửa thang máy mà thôi.”

Tôi: “...”

Buổi trưa hôm trình diễn thiết kế thời trang, mọi người đều đã xuất hiện rất sớm ở hội trường.

Nhà trường giao cho chúng tôi sử dụng lễ đường hào nhoáng nhất. Hơn nữa, cũng đã mời thiết kế sân khấu vô cùng đẹp. Sau khi các hãng truyền thông lớn lục tục kéo vào chỗ ngồi, Cung Minh cũng đi hết thảm đỏ yên vị trên ghế khách VIP.

Khắp khán phòng chật ních người.

Kitty vẫn như một nữ siêu nhân thoắt đó thoắt đây dời sông lấp biển, tai đeo phone tay cầm bộ đàm, thần sắc điềm tĩnh mà vô cùng khẩn trương, giống như một nữ gián điệp mai phục ở Liên hợp quốc đã lâu vậy. Có cô ấy ở đây, tôi chẳng phải lo lắng gì, bất kể xảy ra chuyện gì, cô ấy đều có thể biến hóa mà giải quyết được. Huống hồ còn cả một bảo hiểm mang tên Cố

https://thuviensach.vn

Ly. Trong khái niệm của tôi, bất cứ chuyện gì hai người họ cùng nhau làm, thì cơ hồ chẳng có gì không giải quyết được. Tôi cảm thấy dù là nhiệm vụ đến nước Mỹ mời Ngoại trưởng Rice đến trường chúng tôi nhảy một khúc ca vũ kịch, nói không chừng hai người họ cũng có thể hoàn thành được.

Chuông di dộng của khán giả reo lên liên tục. Lúc này, di động của Cố Ly cũng rung lên bần bật. Nó liếc mắt nhìn di động, thấy một tin nhắn gửi đến từ một số máy lạ. Sau khi xem xong, nó nhẹ nhàng đứng lên khỏi chỗ ngồi. Nó xách chiếc váy đồng phục khá dài, ra khỏi khán phòng, về phía lối hành lang khu vực phía sau hậu đài.

Trong hành lang, Cố Hoài mặc áo sơ mi trắng cài nơ, mỉm cười đang dựa vào tường đợi nó, khi trông thấy Cố Ly bước đến, cậu ta liền đưa tay lên ra dấu chào.

“Tìm tôi làm gì? Tôi lúc này chẳng có thời gian để nhận người thân với cậu đâu.” Cố Ly không lạnh nhạt cũng chẳng nồng nhiệt mỉm cười.

“Trong tay em có 20% cổ phần vốn của Thịnh Cổ. Em nghĩ chị nhất định sẽ hứng thú với chuyện này. Khuất phục dưới sự lãnh đạo của Tập đoàn Cung Minh, chắc chắn không phải là phong cách của chị. Em nghĩ, với sự hiểu biết và kiểm soát tài chính của “M.E” cũng như cổ phần vốn có trong tay chị hiện nay, lại cộng thêm 20% cổ phần em có ở đây, việc thu hồi Thịnh Cổ chỉ là việc dễ như trở bàn tay. Em cảm thấy rất vui, không biết chị có hứng thú tiến thêm một bước, thôn tính ‘M.E’ về dưới trướng của Thịnh Cổ.”

Cố Ly nhìn chàng trai trẻ đứng trước mặt mình, qua một hồi lâu, cuối cùng nó mỉm cười, duỗi tay ra nắm lấy tay Cố Hoài, nói: “Ngay từ cái nhìn đầu tiên, chị đã cảm thấy, em nhất định là em trai chị”.

***

https://thuviensach.vn

Tích tích tắc tắc. Trong góc khuất mơ hồ, nhịp đập thời gian đang vang vọng.

Từ xưa đến nay, nam thanh nữ tú trẻ tuổi đứng bên nhau, luôn là một bức tranh tuyệt đẹp hấp dẫn người ta.

Nhưng cũng có khả năng, là một cảnh tượng đáng sợ khiến người ta sởn gai ốc.

Chẳng hạn như Cố Ly và Cố Hoài đang đứng trong hành lang kia, hai khuôn mặt tựa như nhau, nổi bật giữa sự giao thoa ánh sáng và bóng tối, hiện lên vừa sáng đẹp, lại vừa u ám.

Con bạch xà đơn độc rong chơi trong đồng cỏ xưa kia, cuối cùng đã tìm được một con khác, con bọ cạp có thể đủ tư cách đứng bên.

Mỹ nhân rắn độc.

***

Trong lễ đường, Cung Minh lặng lẽ ngồi trên ghế chờ đến lúc khai mạc. Nét mặt của anh ta vẫn điềm nhiên mà lãnh đạm, bao giờ cũng thế, giống như một con sư tử cô độc và kiêu ngạo. Trong cuộc đọ sức với Cố Ly, anh ta đều ở thế thượng phong tuyệt đối. Nhưng khi anh ta đối mặt với con bạch xà đang khè chiếc lưỡi đỏ lòm trước mặt, đồng thời hoàn toàn không biết được phía sau còn có một con bọ cạp đang giương cao kim độc đỏ tươi, không biết rồi anh ta sẽ rơi vào cục diện thế nào nữa.

Có điều, trong câu chuyện đặc sắc tuyệt diệu, luôn không chỉ có thế chân vạc.

Đằng sau ba kẻ đang đối đầu ngoạn mục với nhau kia, luôn sẽ có kẻ thứ tư đang giấu mặt. Sư tử, rắn độc và bọ cạp đều không chú ý đến, trên đỉnh đầu của chúng sớm đã giăng sẵn một tấm thiên la địa võng, con nhện độc

https://thuviensach.vn

cực lớn với lông lá xồm xoàm, lúc này đang ẩn mình trong làn sương trắng dày đặc.

Nhưng sẽ có một ngày, gió thổi tan đi màn sương mờ đục màu trắng kia. Đến lúc đó, chúng ta nhất định sẽ thấy chất độc màu xanh chảy xuống theo mạng lưới nhện kia, cũng như hàm dưới mọc đầy lông nhọn cứng của con nhện ấy.

Di động bất ngờ rung lên, không chỉ có di động của Cố Ly.

Nam Tương mở di động ra, sau khi xem qua, cũng nhấc váy đứng lên, âm thầm rời khỏi hội trường.

Nó sau khi cẩn thận hết mức để xác định rằng không ai phát hiện ra mình, liền lập tức đi nhanh về phía hành lang ngoài khán phòng.

Đứng đợi ở đó, là Vệ Hải lần đầu tiên mặc vest. Tuy không mặc đồ thể thao như thường ngày, nhưng từ thân hình rắn rỏi của anh ta, vẫn toát lên rõ rệt nét khỏe khoắn của một nam sinh thể thao.

Anh ta vươn tay ra ôm lấy Nam Tương đang bước về phía mình, rồi vùi mặt vào mái tóc dài của nó, khẽ nói: “Anh nhớ em quá.”

Nam Tương dáo dác nhìn quanh, sau khi xác định không có ai, cũng gục đầu vào lồng ngực Vệ Hải, nói: “Em cũng nhớ anh lắm.” Nó đắm mình trong hương thơm nồng nàn ấm áp như mặt trời đang trưa trên ngực Vệ Hải, rồi khép hờ mắt lại.

Còn di động của tôi, màn hình cũng bắt đầu nhấp nháy liên hồi, chỉ là sau khi đã tắt âm thanh và chế độ rung, tôi hoàn toàn không chú ý đến có người gọi ình.

Cái tên Đường Uyển Như nhấp nháy trên màn hình di động của tôi.

https://thuviensach.vn

Nó lúc này đang trên đường từ chỗ trọ đến khán phòng, tay giữ ngực thở hổn hển, hoàn toàn không phải vì chạy quá mệt, mà là vì lúc này nó gấp gáp muốn nói cho tôi biết một bí mật cực kỳ khủng khiếp mà nó vừa biết được, bí mật này giống như là một con quái vật, sắp ngọ nguậy nhảy tung ra khỏi lồng ngực của nó.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 4 Phần 1

Tôi nhắm mắt lại, gật gật đầu, trong đầu là khuôn mặt bi thương của Sùng Quang. Giống như hình ảnh mà tôi đã mơ thấy mấy tháng trước, vào cái đêm mà tôi và Giản Khê chia tay. Anh ấy đứng dưới cơn mưa nặng hạt ngoài cửa sổ, ánh đèn đường vàng vọt hắt lên khuôn mặt anh tuấn, mưa khiến tóc và bờ vai anh ướt sũng, nước mưa chảy thành dòng trên gương mặt. Cuối cùng anh vẫy tay về phía tôi trong thinh lặng, trông giống như một người tuyệt vọng vứt bỏ tất cả, sau đó bi ai quay người mất hút trong màn mưa đêm đen đặc. Để lại cho tôi ánh mắt bi thương giống như bị mưa to làm cho ướt sũng, đôi mắt đen láy ngấn lệ.

***

[Buổi sáng 10:00]

Tôi đã mơ một giấc mơ.

Sở dĩ tôi có thể vô cùng tỉnh táo mà nhận thức được "đó chỉ là một giấc mơ mà thôi", là vì những chuyện ấy trong giấc mơ, nếu như xảy ra trong đời thật, tôi sẽ phải trực tiếp bảo Đường Uyển Như đưa tôi đến bệnh viện tâm thần để điều trị gấp, hoặc trực tiếp viết xong di chúc rồi ngậm nòng súng tự sát.

***

Chuyện thứ nhất trong mơ, Cố Ly thân thiết khoác tay tôi, hai chúng tôi dạo tới dạo lui trong cửa hàng chuyên bán đồ Lý Ninh, nó vô cùng hào hứng không ngừng cầm những chiếc giày đinh kiểu mới kia, ướm thử chân;

https://thuviensach.vn

đồng thời trên gương mặt xinh đẹp như băng tuyết kia của nó, còn luôn làm ra vẻ cường điệu hóa vừa ngạc nhiên vừa nhún nhảy, “Ái chà, thật đáng kinh ngạc - đôi giày này sao đẹp vậy chứ!” Còn lúc này, di động của tôi vang lên, mở máy ra, là điện thoại của nhân viên cửa hàng chuyên bán hàng Giordano gọi đến, trong điện thoại cô ta lãnh đạm nói cho tôi biết, cửa hàng của họ mới về một lô hàng mới, nếu ngài Cung Minh có cảm hứng, bọn họ sẽ để dành, cho Cung tiên sinh chọn.

Chuyện thứ hai, Đường Uyển Như nhận được lời mời quảng cáo của hãng Chanel, Nam Tương khi đi qua quảng trường Hằng Long, đã phấn khích gọi điện nói cho tôi, trên bức tường pha lê sọc ca rô con thoi màu trắng kinh điển kia của Chanel, là bức ảnh quảng cáo cỡ lớn mới nhất của ĐườngUyểnNhư vừa yểu điệu vừa kiêu kỳ, đúng là chụp rất cừ, ánh mắt sắc sảo như một nữ vương băng tuyết mà nó thể hiện trong bức ảnh chụp, thật khiến người ta xem xong nổi cả da gà - đúng, từ mà cô ấy dùng trong điện thoại chính là từ này, “nổi cả da gà”, đặc biệt chính xác.

Chuyện thứ ba, buổi sáng khi tôi tỉnh dậy, Giản Khê dịu dàng mà lặng thinh ngồi bên giường tôi, đúng vậy, anh ấy đã quay về. Ánh mặt trời trong veo xuyên qua khung cửa sổ phản chiếu lên gương mặt thanh xuân mà quyến rũ của anh, trông như nhân vật nam chính giữa khung cảnh được phủ lên thứ ánh sáng êm dịu trên các trang bìa của tiểu thuyết tình cảm lãng mạn vậy.

***

Tôi choàng mở mắt tỉnh giấc dưới sự oanh tạc luân phiên của ba cảnh mơ như vậy. Cảnh trong mơ đều trái ngược với thực tế, giữa căn phòng khách sạn rộng thênh thênh vẫn trống không chẳng có Cố Ly, chẳng có Cung Minh, chẳng có Đường Uyển Như, càng chẳng có Giản Khê.

Trong không khí đầy ắp mùi rượu và mùi nôn ói còn lưu lại từ đêm qua khi chúng tôi uống say, cơn say đã khiến đầu tôi vang lên thứ âm thanh vo

https://thuviensach.vn

ve như bị người khổng lồ nện ột đấm vậy. Tôi ngọ nguậy ngồi dậy, nghe thấy trong toilet phát ra âm thanh gì đó, lát sau, cánh cửa toilet mở ra, một chàng trai mặc chiếc T-shirt màu trắng trông vừa mềm mại vừa thoải mái bước ra, tôi nhìn mặt anh ta, nghi ngờ mình vẫn chưa tỉnh hoàn toàn. Tôi thấy bóng dáng rắn rỏi của anh ta rảo bước đến trước giường tôi, rồi ngồi xuống bên mép giường, nếp nhăn trên chiếc T-shirt màu trắng anh mặc hiện ra dưới ánh nắng mềm mại. Tôi dụi dụi mắt mình, sau đó cố sức vỗ vỗ lên trán, hình bóng trước mặt không biến mất, anh ta vẫn sờ sờ ngồi trước mặt tôi, nét mặt vẫn dịu dàng thanh thoát như cái thời anh ta mười tám tuổi. Anh ta cầm chiếc ly trong tay đưa đến trước mặt tôi, rồi nói với tôi bằng giọng vừa trầm đục lại vừa cưng chiều: “Uống nước trước đi.” Đôi mắt to đen láy ấy của Giản Khê lúc này đang đăm đắm nhìn tôi, giống như hồ nước mang màu đen bát ngát.

Còn trong một căn phòng khác cách chỗ tôi mười bảy thước. Cố Ly cũng đang đắm mình trong thứ ánh sáng dịu dàng mà thuần khiết, khẽ khàng choàng mở mắt. Nó ôm lấy thân thể tráng kiện đang tỏa ra hơi thở thanh xuân, hai tay nhẹ nhàng di qua lướt lại trên ngực anh ta giống như đang vuốt ve một chiếc lông vũ vậy. Nó áp sát mặt mình lên lồng ngực Cố Nguyên, nhắm nghiền mắt lại: “Đã bao lâu rồi chúng mình chưa gặp nhau? Em sắp quên mùi hương trên ngực anh rồi.” Cố Ly lay lay thân người, trong không khí mang đậm mùi thơm thanh khiết của dầu tắm tỏa ra từ trên ngực anh, “Gần đây anh có khỏe không?”

Cố Nguyên chẳng nói chẳng rằng, bộ dạng trông như đang còn ngủ sâu chưa tỉnh vậy, có điều Cố Ly cũng liền nghe thấy lồng ngực anh ấy càng lúc càng rộn lên, nhịp đập của trái tim gấp gáp giống như tiếng trống trận vậy. Khóe miệng của Cố Ly khẽ khàng cong lên: “Còn giả vờ ngủ à.” Cố Ly đặt lòng bàn tay lên ngực anh ta, nhấc người lên, cắn một miếng vào cổ anh ta, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía khuôn mặt của Cố Nguyên, giây phút ấy, không khí khắp căn phòng như đông đặc lại...

https://thuviensach.vn

Lúc này nằm ngủ bên cạnh Cố Ly, hoàn toàn không phải Cố Nguyên, mà là Vệ Hải với thân thể đang trần trụi, bộ ngực săn chắc ửng lên màu tiểu mạch quyến rũ dưới ánh mặt trời. Con ngươi của anh ta lúc này đang nhìn hau háu vào Cố Ly ở đối diện, đôi mắt long lanh nước giống như hai quả nho, đang trên dưới trái phải rung lên bần bật giống như mô tơ điện - cơ hồ như thứ anh ta trông thấy trước mắt không phải một mỹ nữ tuyệt thế, mà là Chúa tể Voldemort vừa bị người ta nhổ nước bọt vào mặt.

Còn Cố Ly cũng đang bất động dán mắt vào anh ta, giống như một nhà khoa học đang cầm kim tiêm ân cần ngắm nhìn con chuột bạch trước mặt... không khí như bị đông cứng thành băng, thậm chí còn nghe thấy thanh âm khối băng nứt vỡ răng rắc răng rắc.

Sau ba mươi giây, Vệ Hải nuốt nước bọt ừng ực ừng ực vào cổ họng, nói rằng: “Em hãy bình tĩnh chút đã…”

***

Tôi và Giản Khê một trước một sau bước ra khỏi phòng, đầu tóc tôi bù xù, trên người vẫn mang bộ trang phục ngập ngụa mùi rượu từ hôm qua, tôi bất giác nghĩ bộ dạng của mình hiện giờ trông giống như một đống rơm được bỏ qua loa đại khái, hay giống một đống phân đang bốc mùi nồng nặc. Những điều đó đều không quan trọng, vấn đề quan trọng ở chỗ, Giản Khê đang đứng bên cạnh tôi, một người mà tôi không biết phải dùng hình dung từ và câu văn thế nào để làm định ngữ cho anh ấy. Anh ấy và tôi cùng đứng trên hành lang đợi thang máy, thậm chí anh ấy còn dịu dàng đưa bàn tay mình đặt lên bờ eo tôi, dáng vẻ đặc biệt quan tâm. Còn trong đầu tôi, cứ cách khoảng ba giây lại có một vụ nổ, tư duy đã bị tan tành tơi tả, hoàn toàn không thể suy nghĩ, chỉ còn lưu lại những quầng mây nấm to to nhỏ nhỏ, hùng tráng vô cùng. Chất cồn đã hủy hoại toàn bộ trí thông minh và tư duy logic của tôi, đầu óc tôi hiện tại như đang có hàng trăm Đường Uyển Như vừa múa vừa hát.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, tôi thấy Cố Ly tóc tai bù xù và Vệ Hải đỏ mặt tía tai, hai người đi ra cùng một hành lang, rồi đứng cùng chúng tôi, đợi thang máy.

Ánh mắt tôi chẳng thể tập trung được, trước một bức tranh kỳ dị được tạo thành từ bốn người như vậy, nó khiến đầu óc tôi như biến thành trạng thái của máy tính khi bị treo. Tôi cố đằng hắng cho sạch giọng: "Cố Ly..." Tôi vừa thốt ra cái tên đó, nó liền tao nhã hất tay lên chặn cổ họng tôi, động tác như nước chảy mây bay cực kỳ nhanh nhạy, nó quay đầu lại, điềm nhiên tươi cười rạng rỡ với tôi (cho dù đầu tóc nó dựng lên một cách điên khùng giống như vừa mới bị buộc dưới cánh máy bay thổi suốt hai giờ đồng hồ, xung quanh hốc mắt của nó là một quầng thâm đen, giống như Kitty xóa bỏ một nửa lớp trang điểm vậy), nói: "Lâm Tiêu, im đi." Nét biểu cảm trên gương mặt nó quá mức nhu mì, đến nỗi ngữ khí của nó nghe ra cũng dịu dàng quyến rũ như đang nói "Lâm Tiêu, anh yêu em" vậy. Chỉ là nó đang chặn tay trên cổ họng tôi, với khí thế giống như Lâm Thanh Hà trong phim "Đông Phương bất bại". Tôi bị chẹn họng đến mức muốn nôn ói.

***

Thang máy vang lên một tiếng "ting", đã đến tầng của chúng tôi. Có điều, cánh cửa mở trước lại hoàn toàn không phải là cửa thang máy, mà là cửa căn phòng thứ nhất nằm đối diện với hành lang thang máy. Tôi và Cố Ly trông theo hai người bước ra, trong đầu cùng "ong..." lên một tiếng, đồng thời nổ tung.

Trên gương mặt ngàn năm không đổi, trắng bệch như mode trang bìa của Cung Minh kia, đang hiện ra chút sắc hồng, đầu tóc anh ta xõa tung lộn xộn, tựa như mang một vẻ đẹp lạnh lùng. Không biết là do uống say hay vì thẹn thùng, anh ta ngập ngừng nhìn tôi, tôi thậm chí còn cảm thấy anh ta cười gượng với tôi nữa. Bước ra theo sau anh ta là Neil, vừa cài cúc áo đang bật tung trước ngực, vừa quay người đóng cửa, sau đó, chẳng hề gượng gạo vô tư kéo phéc-mơ-tuya lên đánh "roẹt" một cái. (...)

https://thuviensach.vn

***

Sáu người bước vào thang máy, người này kẻ kia tâm mang ý xấu nhưng lại lặng lẽ điềm nhiên cùng đi xuống sảnh chính của khách sạn. Lúc này, tôi và Cố Ly liếc mắt nhìn nhau, trong lòng chắc chắn đều cùng cảm giác: Ở trong cái không gian chật hẹp mà chúng tôi đứng lúc này, chẳng khác nào một cỗ quan tài đang rơi vô định xuống mười tám tầng địa ngục.

Tất nhiên, hành trình thú vị như vậy, làm sao có thể thiếu Nam Tương của chúng tôi được chứ? Vậy là khi xuống đến tầng thứ 12, thang máy bỗng dừng lại giữa đường, đón Cố Nguyên và Nam Tương cũng đang đỏ mặt tía tai, quần áo xộc xệch cùng bước vào tham gia hành trình xuống địa ngục với bọn tôi.

Nhưng giây phút hai người họ bước vào thang máy đó, mắt tôi nhắm nghiền, lòng thầm cầu nguyện; “Cầu mong chiếc thang máy này rơi nát tanh bành đi.”

***

[18 giờ trước]

Tôi bước vào từ cửa sau hội trường, khi ngồi xuống vị trí, quay đầu xoay người nhìn khắp một lượt, không thấy Cố Ly đâu, Nam Tương cũng chẳng có mặt. Tôi không biết hai đứa nó đã đi đâu. Tôi cúi đầu xuống nhìn di động, phát hiện có cuộc gọi nhỡ của Đường Uyển Như. Tôi bật điện thoại lên, âm thanh “tút tút” vừa vang lên - thậm chí tiếng “tút tút” còn chưa kịp vang lên - thì trong điện thoại đã ngân vang giọng điệu đầy sức sống của Đường Uyển Như: “Lâm Tiêu. Tớ ở hậu trường. Tớ có một bí mật lớn động trời muốn nói cho cậu biết.”

Nói thực tình, tôi hoàn toàn không hề bị kích động. Trong lòng tôi, Đường Uyển Như vốn chẳng giấu được bất cứ bí mật nào. Âm mưu động trời mà nó nói, cùng lắm cũng chỉ là những sự kiện đại loại như kế hoạch

https://thuviensach.vn

đăng ký lớp học Yoga nhằm giảm béo mà thôi. Với tôi, nó giống như chiếc túi chất dẻo trong suốt, bên trong chứa cái gì chẳng cần nhìn cũng thấy hết, từ xưa đến nay nó chẳng che giấu nổi chuyện gì. Cho nên tôi mới có thể ngồi im như phỗng để nghe những lời léo nhéo trong điện thoại của nó như thế. Còn nếu đổi lại là Cố Ly, tôi sớm đã bật khỏi chỗ rồi. Trong lòng tôi, Cố Ly giống như ngân khố tiền bảo hiểm cực lớn không cách nào chọc thủng được đang nằm sâu dưới lòng đất của trụ sở chính Ngân hàng Ngoại Than kia. Nếu trong người nó cất giấu bí mật, chỉ cần nó không thổ lộ với bạn, thì dù bạn đem nó nổ thành trăm mảnh cũng chẳng có tác dụng gì. Cho nên dù Cố Ly mỉm cười nói với tôi rằng "có chuyện phiền cậu một lát", tôi cũng phải vừa chuẩn bị sẵn sàng tâm thế ấn chặt vào huyệt nhân trung của mình, vừa vểnh tai nghe nó nói hết câu chuyện, đề phòng bản thân có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào.

Còn Nam Tương thì khỏi phải nói. Nó đơn giản chỉ là chiếc hộp ma thuật Pandora. Bề ngoài có vẻ chạm trổ tinh xảo dát vàng nạm ngọc, nhưng nếu mở ra thì đó chính là ngày tận thế của thế giới, yêu ma quỷ quái gì cũng đều từ trong chiếc hộp đó bước ra trên những đôi cà kheo đi khắp nơi phất cờ huyên náo, Tuyết Sơn Phi Hồ hay là Thần Điêu Đại Hiệp, Bá Vương Long hay là Thảo Nê Mã, có đủ mọi thứ.

Đến như bản thân tôi, cũng chẳng khác nào chiếc hộp giấy. Trông có vẻ cũng chắc chắn, nhưng kỳ thực chẳng bọc được lửa, cũng chẳng chứa nổi nước, còn gió vẫn cứ phần phật lọt qua.

***

Nhưng Đường Uyển Như đã nhanh như cắt nói một câu đủ để hoàn toàn thuyết phục tôi, nó thều thào: "Cậu mau đến hậu trường tìm tớ, tớ gặp nạn rồi."

Tôi ngay tức khắc đứng phắt dậy. Thật sự phải cảm ơn bà cô này. Vừa nghe thấy hai chữ "gặp nạn", thì trước mắt tôi như lóe lên ánh nhìn ấm áp

https://thuviensach.vn

mà ân cần toát ra từ đôi mắt lạnh lùng như hai viên pha lê kia của Cung Minh, mỗi khi liếc nhìn thì chẳng khác nào cắm một nhát dao lên đỉnh đầu tôi vậy.

Tôi đang đeo đôi giày cao gót 12 centimet, mà lao như bay về phía hành lang trông như đang đi giày đệm khí của Nike vậy. Khi lướt qua khúc rẽ đầu tiên, tôi thuận tay kéo Nam Tương đang lúng túng sợ hãi đi cùng đến phía sau hậu trường tới chỗ tai nạn do Đường Uyển Như gây ra. Tất nhiên, trong cái liếc mắt khi ấy của tôi vẫn liếc qua Vệ Hải trong bộ vest phẳng phiu, nhưng lúc đó tôi hoàn toàn không ý thức được bản thân đang đối mặt với một bí mật động trời đến mức nào. Tôi chỉ đơn giản gật đầu ra hiệu chào hỏi Vệ Hải, rồi kéo Nam Tương chạy về phía hậu trường.

Đúng như người ta thường nói đời có lắm chuyện ngẫu nhiên, lại lần nữa tôi vượt qua bí mật không thể để người khác biết. Khi tôi đang tiếp tục rảo bước như bay qua chỗ Cố Ly và Cố Hoài, liền thuận tay túm lấy Cố Ly, nếu phải tìm một người có thể giải quyết phiền phức một cách hiệu quả và đơn giản nhất, đó chắc chắn là nữ máy tính đang đứng trước mặt tôi đây. Cũng như thế, tôi chỉ cười híp mắt gật gật về phía Cố Hoài đang nổi bật trong lễ phục màu đen.

Tôi lôi hai cô gái mà trong lòng đang âm mưu chuyện mờ ám này, phóng như bay về phía hậu trường.

Ở cuối hành lang vọng lại tiếng ồn ào náo động của Đường Uyển Như.

***

Khi chúng tôi đẩy cánh cửa phòng nghỉ giải lao phía sau hậu trường ra, thứ đầu tiên đập vào mắt tất nhiên chính là cảnh tượng Đường Uyển Như đang ôm ngực, đôi gò má của nó đỏ au trông như hai quả táo lớn.

“Đường Uyển Như, cho dù có ngày tớ phải rũ bỏ hồng trần một lòng xuất gia lên Kim Đỉnh núi Nga My chuyên tâm tu hành,” Cố Ly đảo mắt

https://thuviensach.vn

quanh một vòng, rồi bình tĩnh nói, “Tớ cũng chẳng chút nghi ngờ, khi mình đang ngồi quay mặt về hướng biển mây cuồn cuộn kia mà tụng kinh niệm Phật, thì vẫn có thể nghe thấy phía tận cùng của đất trời mây che sương phủ kia vọng lại tiếng kêu gào của cậu đấy.”

Đường Uyển Như quay đầu lại nhìn Cố Ly rồi suy tư một thoáng, rõ ràng nó hoàn toàn không hiểu Cố Ly đang nói gì. Cho nên nó khoát tay cái soạt, giống như muốn xua hết những lời của Cố Ly tránh xa đi vậy, nói: “Lúc này là lúc nào rồi, mà còn nói những thứ suy nghĩ vớ vẩn thế hả? (Cố Ly: ...) Cố Ly, tớ gặp họa rồi, làm sao bây giờ?”

Bọn tôi đảo mắt theo vũ điệu ngón tay đang vẩnh lên như cánh hoa lan của nó, lập tức trông thấy một đống váy lễ phục hoa văn màu sắc lòe loẹt.

Trong số đó, trên một chiếc váy ngắn trông như váy dạ hội màu trắng lộng lẫy sang trọng, lúc này đã bị vấy đủ thứ màu sắc nào là màu bóng mắt, phấn má hồng, phấn nền, sơn móng tay...

Còn nhà thiết kế, nữ sinh trẻ trung sinh viên đại học năm thứ ba kia, lúc này đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, khóc nấc lên từng tiếng.

“Khi ấy tớ chỉ chăm chăm chạy đến hậu trường tìm cậu thôi”, Đường Uyển Như phân bua, “Tớ chỉ đẩy nhẹ cửa, tớ đâu biết sau cửa có hộp hóa trang đâu, tớ đâu biết sau hộp hóa trang có treo bộ váy lễ phục chứ, tớ đâu biết chiếc váy lễ phục này là thiết kế áp chót kia chứ...” Sau khi nó xổ ra một tràng “tớ đâu biết”, thì nhà thiết kế nữ đang ngồi bên nó kia, đã ngay tức khắc chuyển từ “nức nở” sang “giãy đành đạch”...

Tôi và Nam Tương đều day day huyệt thái dương của mình. Bọn tôi dù nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng được Đường Uyển Như đã “đẩy nhẹ” cái cửa kia như thế nào.

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 4 Phần 2

Cố Ly xoay người ra ngoài gọi điện thoại. Nam Tương cúi đầu nghĩ ngợi, sau đó cũng quay người đi ra chỗ khác, chẳng biết đi đâu làm gì. Hậu trường chỉ còn tôi và Đường Uyển Như, và cả nữ thiết kế xui xẻo kia nữa, với một mớ nhân viên nghiệp vụ đang thẫn thờ. Tôi lấy hết dũng khí, lập cập bước đến an ủi nữ thiết kế kia, rón rén cẩn trọng chạm nhẹ vào bờ vai cô ta, từng ngón tay duỗi ra cũng đang run lên bần bật, giống như đang chạm phải ngòi nổ của một quả lựu đạn có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Mấy phút sau, Cố Ly quay lại, bước đi mạnh mẽ, vụt đến như một cơn gió, nó bước đến bên cạnh chúng tôi, nói: “Cô còn bộ thiết kế lễ phục nào khác không? Bây giờ đổi vẫn kịp. Danh mục sản phẩm thiết kế, chỉ có khách VIP hàng đầu mới có, còn những người khác đều không biết cô đổi tác phẩm. Hơn nữa khách ngồi hàng đầu, cũng không quá dò xét như thế đâu.”

Nữ sinh kia ngước đôi mắt đẫm lệ, nghĩ đi nghĩ lại, rút di động ra, bảo bạn học đến phòng trưng bày lễ phục trong khoa lấy một bộ váy đồng phục khác của cô ấy mang đến. Tuy chuyện này cũng chẳng khiến cô ấy hài lòng lắm, nhưng chí ít còn có thể chống chế được tình cảnh này.

Vừa gọi điện xong thì thấy Nam Tương bước vào, nó vác theo một thùng đựng dụng cụ vẽ tranh cực lớn trông như thùng đạn, đến phía chiếc váy kia, hỏi nữ sinh kia: “Chiếc này của cô vẫn dùng chứ?”

Nữ sinh kia lắc đầu vẻ ngây ngô, nói: “Quyết định đổi cái khác rồi”

https://thuviensach.vn

Nam Tương khẽ gật đầu, khều lấy chiếc váy, “Được, vậy để tôi ra tay được rồi.” Nói xong, nó lôi màu vẽ từ trong cái rương đựng dụng cụ vẽ ra, sau đó bắt đầu xoàn xoạt tô tô trét trét lên chiếc váy đó. Nữ sinh bên cạnh sửng sốt vô cùng, đưa tay đỡ ngực. (...)

***

Còn lúc này, Đường Uyển Như lặng lẽ kéo Cố Ly sang một bên, dùng thứ ngữ khí vừa lén lút lại vừa thần bí, nói với nó: “Cố Ly, tớ phải nói cho cậu biết một bí mật bất ngờ.”

Cố Ly vừa soi xem lớp trang điểm trên mặt mình có chói quá không, vừa đáp lời mà chẳng thèm quay đầu: “Có phải cậu đã đăng ký lớp Yoga giảm béo không? Tớ nói cho cậu biết, chẳng tác dụng gì đâu, chỉ phí tiền thôi.”

“Ôi dào, nói gì thế hả?” Nhãn cầu của Đường Uyển Như đảo tới đảo lui, hạch cổ cứ chạy lên chạy xuống, tỏ vẻ rất thần bí, rất kỳ quái, chẳng khác nào dáng vẻ của con Bạch Xà Tinh miệng nhọn hoắt quai hàm đong đưa trong phim “Búp bê Hồ Lô” khi có chủ ý xấu xa nào đó.

“Cậu mau nói đi được không?” Cố Ly đưa tay ra như mây bay nước chảy, nhanh như chớp chặn trên cổ Đường Uyển Như đang lắc lư cái đầu. Đường Uyển Như rít lên một tiếng, con ngươi trợn tròn ậm ặc lè chiếc lưỡi hồng phấn dài hơn nửa tấc ra ngoài, ướt nhơm nhớp ngọ nguậy tới lui, khiến Cố Ly phải mau chóng thu tay lại.

Đường Uyển Như lấy lại nhịp thở bình thường tức tốc như vết thương lành sẹo, giả làm bộ mặt giống như kỹ thuật diễn xuất của nữ diễn viên chính xuất sắc nhất Oscar vậy, đưa tay lên che nửa miệng, rồi nhẹ nhàng dựa sát vào bên tai của Cố Ly. Nhưng động tác này của nó ngay lập tức bị Cố Ly ngăn lại, Cố Ly đưa thẳng cánh tay ra chắn gương mặt to đang cố ý áp sát mình, Đường Uyển Như lại cực kỳ nhẫn nại gạt tay Cố Ly ra, rồi lại áp sát vào, Cố Ly lại lần nữa đưa ra ngăn lại... hai đứa nó giằng co tới lui

https://thuviensach.vn

một hồi, cuối cùng Cố Ly bực tức, một tay giữ chặt cằm Đường Uyển Như, nói vẻ hằn học: “Đủ rồi, người đẹp điện ảnh Oscar Uyển Như Kidman, rốt cuộc cậu có nói không, chị đây còn đang bận.”

Đường Uyển Như thấy tình hình có vẻ không qua được nên bèn bỏ cuộc, nhưng vẫn quét đôi mắt ấy tứ phía xung quanh, rồi mới giả bộ hờ hững nói với Cố Ly: “Tớ thấy Cố Nguyên và Giản Khê ở cùng nhau. Họ cuối cùng đã ở bên nhau.”

Sau khi nói xong, Đường Uyển Như ra bộ cực kỳ đắc ý nhìn sắc mặt đang ngỡ ngàng của Cố Ly, nét biểu cảm trên gương mặt ấy như đang viết dòng chữ “tớ đã nói đó là bí mật kinh thiên động địa mà”. Trước sự kích động quá lớn ấy, dòng dữ liệu trong đại não của Cố Ly “lách tách” vang lên mấy tiếng, sau khi nổ tung thành mấy bông lửa nhỏ, nó đã kịp khôi phục lại ý thức. Nó dán mắt vào Đường Uyển Như hỏi: “Cậu nói là... Giản Khê đã trở lại?”

Đường Uyển Như bị hỏi ngược lại như thế thì chợt đờ người, nó trợn mắt trắng dã, giống như đang ra sức suy nghĩ: “... Tớ nói với cậu là tớ trông thấy Cố Nguyên và Giản Khê ở cùng nhau... Nói như vậy, chính xác là, Giản Khê đã về rồi.” Nó cụp mắt xuống, rồi gật gật đầu ra chiều khẳng định, sau đó lại nói, “Cậu có hiểu được ý tớ định nói không đấy, ý tớ là, hai người họ ở cùng nhau. Tại sao cậu lại xoáy vào chuyện ‘Giản Khê đã trở về’ hả?” Đường Uyển Như phàn nàn.

Cố Ly cười nhạo một tiếng: “Được rồi, về chuyện hiểu nhầm ý, đó là thiên bẩm của cậu rồi. Hơn nữa, hai công tử Cố Nguyên và Giản Khê này, từ hồi trung học chúng tớ đã bắt đầu YY [1] hai đứa họ, muốn thành thì đã thành sớm rồi, đâu cần phải đợi đến bây giờ?”

[1] YY: có thể hiểu là tẩy chay.

https://thuviensach.vn

Đường Uyển Như lại làm ra bộ mặt người đẹp điện ảnh Oscar kia, nói: "Nhưng mà lần này khác, lần này, tớ thấy Cố Nguyên tặng Giản Khê một hộp trang sức, cậu đoán trong đó là gì, một chiếc nhẫn!"

Mãi đến thời khắc này, Cố Ly mới đột nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Tất nhiên nó hoàn toàn không đặt sai tuyến dây thần kinh di chuyển giống Đường Uyển Như, thật sự cho rằng Cố Nguyên tặng nhẫn cho Giản Khê, cuối cùng nó cũng ý thức được mục đích quay trở về của Giản Khê.

Nó quay người lượm lấy chiếc túi bên cạnh, rồi vụt ra khỏi phòng nghỉ như một cơn gió, nhanh chóng mất tăm mất dạng, để lại người đẹp điện ảnh Oscar một mình trơ trọi đang sững người ra đó.

***

Khi tôi và Nam Tương trở lại sàn diễn, buổi trình diễn cũng đã bắt đầu, chúng tôi buộc lòng phải men theo cửa cánh gà bên sân khấu mà vào trong. Tôi kéo tay Nam Tương, lén la lén lút mò mẫm đến bên Kitty. Sau đó khẽ nói cho Kitty biết việc vừa xảy ra phía sau hậu trường, đồng thời cũng giới thiệu với cô ấy một chút về Nam Tương. Kitty sau khi nghe xong đã đứng lên chỉa ngón tay cái hướng về phía Nam Tương. Trong bóng tối tôi thầm siết chặt bàn tay Nam Tương, trong lòng vui thay cho nó.

Mười mấy phút sau, chiếc váy ngắn lễ phục kia sau khi được Nam Tương cải tạo lại đã trở thành tác phẩm cuối cùng lên trình diễn. Dưới ánh đèn sân khấu lấp lánh, những chỗ nhuốm các loại màu trên chiếc váy kia, đã được Nam Tương dùng bút tô tô vẽ vẽ thành vô số cánh hoa, cụm mây, dạ quang sặc sỡ... cả chiếc váy trông như một bó hoa bung nở rực rỡ, còn người mẫu thì giống như thiên thần xuất hiện trong ánh đèn lung linh lấp lánh biến hóa huyền ảo này. Cả hội trường rộ vang tiếng vỗ tay.

https://thuviensach.vn

Tôi quay sang, trông thấy ánh hào quang tỏa rạng trong mắt Nam Tương. Trong lòng thực sự vui thay cho nó.

Ngay khi nữ sinh thiết kế kia bước lên sân khấu nói lời cảm ơn, bản thân cô ta cũng vô cùng phấn khích, trong lời cảm ơn sau cùng, cô ấy đã cầm chắc micro nói đầy xúc động: "Ở đây, tôi nhất định phải đặc biệt cảm ơn một người, nếu không có người ấy, thì chẳng có tác phẩm đầy tính nghệ thuật cuối chương trình này, có thể nói, triển lãm thiết kế này của tôi, không có người ấy sẽ chẳng còn tồn tại..."

Tôi và Kitty cùng quay lại, mỉm cười với Nam Tương. "Người đó chính là bà ngoại đã khuất của tôi, bà đã cho tôi linh cảm sáng tạo. Chiếc váy này, chính là dựa vào thiết kế thêu trang trí mà bà ngoại tôi từng làm…"

Lời phát biểu còn chưa dứt, Kitty đã hằm hằm đẩy cần điều khiển âm lượng micro về mức câm, "Tớ không chịu cái đồ đĩ ma nơ canh không biết liêm sỉ này!"

Trong phút chốc tôi đã bị Kitty làm cho kinh ngạc với cách dùng từ chính xác đến vậy, chẳng khác nào nghiên cứu sinh khoa văn học.

Nữ sinh kia đứng tần ngần há hốc miệng trên sân khấu, sau đó cô ta vỗ vỗ mấy cái vào micro, nhưng vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, chỉ còn biết tẽn tò bước xuống. Nam Tương cười gượng, nhún vai nhìn về phía tôi.

***

Trong lòng tôi thực tình rất khó chịu. Thế giới này luôn là thế, có quá nhiều người có tài nhưng bị chôn vùi dưới đáy xã hội, họ luôn âm thầm nỗ lực, dùng toàn bộ sức lực của mình để tranh lấy những cơ hội dù là nhỏ nhoi, mong manh nhất. Nhưng trong cánh cửa lớn mà Thượng đế mở ra đó, những kẻ bước vào bên trong lại có quá nhiều đồ đĩ ma nơ canh kia.

https://thuviensach.vn

Tôi nhớ đến một đoạn thoại mà đã có lần tôi đọc được trên tạp chí của Cố Ly, đó là những lời của Karl Lagerfeld - Tổng giám sát thiết kế của hãng Chanel. Ông ta nói rằng muốn trụ được trong làng giải trí hoặc giới thời trang, thì chỉ cần làm được một điều: chấp nhận bất công.

***

Tiếng vỗ tay trong hội trường dần tan biến.

Bên ngoài hội trường, khi Cố Ly đến sảnh cà phê nơi Đường Uyển Như nói, nó vừa bước vào lập tức bắt gặp Cố Nguyên và Giản Khê đang bước ra.

Nó tiến đến, nét mặt lạnh tanh đứng trước Giản Khê. Nó nhìn Giản Khê, ánh mắt đó giống như một dòng sông đã đóng băng: “Anh quay lại làm gì?”

“Tìm Lâm Tiêu.” Giản Khê dụi dụi mũi, cúi đầu nhìn Cố Ly, ánh mắt không hề tỏ vẻ nhún nhường.

“Anh còn mặt mũi tìm cô ấy sao?” Cố Ly cười nhạt, “Lúc anh mới đi sao không nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay? Hồi đó anh chơi trò bắt cá hai tay chẳng phải đã đến mức xuất quỷ nhập thần rồi sao, giờ thì thế nào? Bị ruồng bỏ rồi hả? Đó cũng là lẽ đương nhiên thôi, anh cho rằng thứ anh trồng là một cây hoa nhài nhỏ bé sao? Anh nhầm rồi, thứ anh đụng vào chỉ có thể là một cây hoa ăn thịt người mà thôi.”

“Tôi biết có một cây hoa ăn thịt người hồi cấp ba đã bị các người bức đến mức nhảy lầu chết đấy”, chất giọng khàn đục của Giản Khê giống như mang từng vốc bụi thổi bay trong gió vậy, “Em gái của Lâm Đinh, Lâm Tuyền”.

Giản Khê nhìn Cố Ly đứng trước mặt đột nhiên lặng thinh không nói chẳng khác nào chiếc ti vi vừa bị rút phích cắm vậy, sau đó cười phá lên đầy cay đắng, gương mặt chất chứa nỗi chua xót cũng như phẫn nộ không

https://thuviensach.vn

ngòi bút nào diễn tả được, “Cô có biết khi tôi biết chuyện này, tôi đã cảm thấy thế nào không? Từ trước đến nay, tuy cô lúc nào cũng tỏ ra sắc sảo, cũng ra vẻ quái gở khác người, nhưng chí ít trong lòng tôi, cô vẫn là người lương thiện, càng không nói đến Lâm Tiêu. Trong tôi cô ấy chính là cô gái thuần khiết đến ngay cả một con kiến cũng không nỡ đụng đến. Nhưng đến khi tôi biết hai người các cô đang cõng trên lưng một mạng người, nói thực tình, Cố Ly khốn khiếp, tôi muốn phát điên!” Quầng mắt của Giản Khê chợt ửng đỏ giữa làn gió, anh ta nói: “Làm sao các người có thể sống yên vui được như vậy? Đó là mạng người mà. Mạng người đó ngoài hai người ra, ngay cả tôi cũng đang phải gánh chịu đây, ít ra nữ sinh kia cũng vì thích tôi nên mới chết. Tôi đã không biết bao lần kinh hãi hoảng hốt toát mồ hôi lạnh khắp người tỉnh dậy trong mơ. Tôi đang phải trả nợ thay các cô đấy. Tôi không muốn chịu báo ứng về sau. Tôi không muốn Lâm Tiêu phải chịu báo ứng.”

Cố Ly cười khinh khỉnh, nhưng rõ ràng cũng thấy chột dạ, nó vẫn cố chống chế: “Được rồi anh trai, anh đang diễn kịch đấy hả? Đừng nói những lời hay ho như vậy nữa được không? Trả nợ? Anh cho rằng mình đang đóng phim “Liêu Trai” đấy à? Bản thân anh đã đi quá giới hạn khi yêu Lâm Tuyền, bây giờ đâu cần phải chụp cái mũ kinh thiên động địa như vậy. Vở “Tình người ma chưa dứt” mà anh sắm vai đấy nếu trực tiếp đi tranh Giải Oscar, vậy thì “Triệu phú ổ chuột” chắc chắn chẳng có đất dùng rồi.”

Giản Khê dùng lực một tay túm chặt bờ vai Cố Ly, khiến nó đau đến mức chân mày nhíu chặt lại. Ngay tức khắc Cố Nguyên cao lớn bên cạnh cố dùng sức gỡ cánh tay Giản Khê ra, rồi khẽ rít lên bên tai Giản Khê: “Có gì từ từ nói, nếu cậu còn động tay với cô ấy, tớ sẽ không khách khí đâu.”

Quầng mắt Giản Khê đỏ ửng, từ từ buông tay ra, hậm hực quát thẳng vào mặt Cố Ly: “Khốn kiếp, tôi nói cho Cố Ly cô biết, tình cảm của tôi đối với Lâm Tiêu không cần phải qua sự kiểm nghiệm của cô, cô không đủ tư cách. Hơn nữa, Giản Khê tôi đã thề với trời từ đầu đến chân chỉ yêu một mình

https://thuviensach.vn

Lâm Tiêu, tôi yêu cô ấy. Hồi đó Lâm Tuyền đã thỏa thuận xong xuôi điều kiện với tôi, hai chúng tôi tính chuyện yêu nhau ba tháng, cô ấy nói để cô ấy hoàn thành tâm nguyện thay chị gái. Bất luận cô tin hay không, thì tôi vẫn cảm thấy đó là lỗi của tôi, cũng là lỗi của hai cô. Nếu tôi không trả, nửa đời còn lại của tôi sẽ luôn sống trong nỗi ám ảnh về mạng người này. Cố Ly, tôi biết cô máu lạnh, nhưng đó là một con người, một con người đang sống, một thiếu nữ mới mười chín tuổi đã phải chết trước mặt các người, thân thể nhừ nát…" Ánh mắt Giản Khê vằn đỏ long lên sòng sọc giống như vừa giết người.

Cố Ly nhìn Giản Khê đang vô cùng kích động trước mặt, thì im lặng không nói thêm được lời nào nữa. Từ xưa đến nay, nó không phải là người mang lòng dạ độc địa như Giản Khê nói. Rất nhiều đêm, nó và tôi đều sợ hãi run cầm cập trong chăn, nước mắt giàn giụa, luôn thấy ác mộng. Phải rất nhiều năm sau, vết thương lòng đó mới dần khép lại trong lòng nó. Vả lại cũng chẳng ai dám nhắc đến nữa, vì sợ nếu chạm vào sẽ lại rỉ máu. Cho nên nó chỉ có thể lặng thinh không nói mà nhìn Giản Khê, một lúc lâu sau, nó quay đầu mang vẻ mặt ngang bướng sang, nhìn chằm chằm Cố Nguyên, nói: "Giản Khê trở lại, chắc anh cũng biết từ lâu rồi nhỉ?"

Cố Nguyên gật gật đầu, gió thổi tung mái tóc xếp nếp màu nâu sẫm che khuất đôi mắt sâu thẳm của anh ta.

"Em là bạn gái của anh, vậy mà anh cũng không nói cho em biết, nếu không phải hôm nay Đường Uyển Như trông thấy hai người, chắc anh cũng sẵn lòng giữ kín mãi phải không? Anh biết rõ sự tổn thương mà Giản Khê gây ra cho Lâm Tiêu lớn đến nhường nào, cũng hiểu tường tận mối quan hệ giữa em và Lâm Tiêu, vậy mà anh có thể im lặng đến tận bấy giờ, anh coi em là gì hả?"

"Vậy anh và em thì sao?" Cố Nguyên nhìn thẳng vào Cố Ly, với ánh mắt chất chứa đầy ắp sự tổn thương.

https://thuviensach.vn

“Anh và em? Anh và em thì làm sao?”

“Em nói xem em coi anh là gì, có bao giờ em tự hỏi mình câu này chưa? Anh muốn hiểu, muốn thân thiết, muốn chia vui trong thế giới của em. Nhưng hằng ngày anh gọi điện, giờ giờ nhắn tin cho em, anh viết tin nhắn năm mươi chữ, em chỉ gửi lại hai chữ “cũng khỏe”, anh gọi điện cho em nói chưa đến ba phút em đã nói có cuộc gọi đến, nói chưa đến mười phút em đã nói mệt, ngày mai còn phải làm việc. Trong em ngoài công việc của em ra, ngoài chị em của em ra, còn có bao nhiêu không gian có thể đón nhận được anh?” Cố Ly nhìn Cố Nguyên, ánh mắt dần lạnh đi trong gió. Cố Nguyên nói tiếp: “Anh không phải là nhân vật trong tiểu thuyết dài tập, bị tác giả nghĩ thế nào thì viết thế nấy, còn không nghĩ ra sẽ chẳng xuất hiện, cũng sẽ không có đất diễn. Anh là một người sống, một người sống trong cuộc đời của em, anh không phải chỉ khi em nghĩ đến mới tồn tại. Khi em hoàn toàn quên anh, anh cũng vẫn sống trên thế gian này. Anh là một người sống trên thế giới này.” Cố Nguyên quay đầu đi chỗ khác, “Em nhớ hôm này là sinh nhật của anh không? Em nhớ không?”

Cố Ly nhìn Cố Nguyên đứng trước mắt, còn có cả Giản Khê nữa, nó im lặng chẳng biết nên nói gì.

Nó quay người bước đi.

Đi được mấy bước, nó nhớ đến chiếc nhẫn mà Cố Nguyên tặng cho Giản Khê, nếu không nhầm, đó phải là quà mà Giản Khê tặng Lâm Tiêu. Nó quay đầu lại, đi đến trước mặt hai người họ, móc từ trong túi ra hai tấm thiệp mời, một tấm đưa cho Giản Khê, “Tiệc rượu tối nay Lâm Tiêu cũng sẽ đến, nếu anh thật lòng yêu cô ấy, thì hãy đi tìm đi.”

Sau đó cầm lấy tấm thứ hai, chìa tay ra giữ chắc tay Cố Nguyên, rồi đặt tấm thiệp mời vào lòng bàn tay anh ấy: “Sinh nhật anh, em nhớ, em không quên. Em mãi mãi không quên.”

https://thuviensach.vn

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 4 Phần 3

Tiệc rượu đêm đó, được tổ chức trong khách sạn năm sao nằm đối diện trường học.

Tôi lại lần nữa mặc vào bộ lễ phục ngắn cũn mà tôi cực kỳ không quen, lại còn đi trên đôi giày cao gót trông lênh khênh như bước đi trên cà kheo, cẩn trọng từng bước đi tới đi lui. Tất nhiên, lễ phục và giày đều là đồ mượn của công ty, cái nhãn gắn ở sau gáy không được gỡ ra, cho nên suốt buổi tối tôi luôn cảm thấy nhột nhột sau gáy.

Tất nhiên, càng thấy gò bó hơn so với tôi, chính là Đường Uyển Như. Ngay khi nó nghe tin mấy người mẫu nam đẹp trai đang nổi như cồn trên tạp chí cũng xuất hiện trong tiệc rượu đêm nay, thì nó giống như con lười đang treo mình trên người Cố Ly vậy, mãi đến khi Cố Ly trợn trừng mắt, nghiến răng nghiến lợi móc từ trong túi ra một xấp thiệp mời đưa cho nó mới chịu buông tha. Bình thường trong trường hợp này, nó sẽ bất ngờ tìm mấy bộ lễ phục kiểu quần lửng lơ áo đợi chờ ra chưng diện. Tất nhiên, vì không muốn tái diễn bi kịch của lần trước, Cố Ly trước khi xuất phát, vừa ngắm nghía tô son trước gương, vừa cảnh cáo nó: “Như Như, tớ cảnh cáo cậu trước, nếu cậu còn dám trước mặt bàn dân thiên hạ, móc cái bra từ trong ngực của cậu ra quăng lên bàn trà, tớ nhất định sẽ nhét nó vào thực quản của cậu ngay tại trận đấy.”

“Ôi chao, tớ sợ chết đi mất, còn may là ‘thực quản’, tớ đã tưởng cậu phải nói đường gì gì kia.” Đường Uyển Như ôm ngực, thở phào một tiếng.

https://thuviensach.vn

Đường son môi Cố Ly đang tô bỗng chệch lên, quệt cả lên mặt, câu này của Đường Uyển Như quả thật là có sức sát thương kinh khủng, người nghe có chỉ số thông minh càng cao sẽ tổn thương càng nặng nề.

***

Đêm đó, Cố Ly mặc chiếc váy lưới màu đen thoải mái giống như màn sương khói lan tỏa, xuất hiện tại tiệc rượu. Tất nhiên, bộ trang phục đó không phải nó mượn của công ty, bởi trong tủ quần áo của nó có vô số những chiếc váy đẹp như thế để có thể đổi tới đổi lui. Hai tay nó đeo găng dài đến khuỷu, trên tóc cài một chiếc trâm bằng kim cương gắn lông vũ màu đen, trên cổ đeo sợi dây chuyền thạch anh lấp lánh, trông cực kỳ quý phái. Đương nhiên, phía sau tất cả vẻ đẹp đó, là sự đối sánh đầy vẻ phô trương - trước khi ra khỏi cửa, nó vừa hít sâu một hơi, vừa tru tréo ầm ĩ bảo chúng tôi giúp kéo cái phéc-mơ-tuya phía sau lưng, cái dáng vẻ nó bó mình trong chiếc yếm chật đến mức chẳng còn khe hở nào để thử, khiến Đường Uyển Như cảm thấy "ngay cả tớ nhìn thôi cũng đã thấy thở không nổi". Tất nhiên còn cả tôi và Nam Tương cũng giúp chỉnh đi chỉnh lại cái bra của nó, chỉ để làm tôn bầu ngực của nó lên thêm vài phần sao cho hoàn mỹ, sau đó lại quấn thêm mấy vòng băng vải, để đạt đến hiệu quả thị giác "sống động như thật" mà nó cố sống cố chết đòi hỏi. Nó cứ đeo dép lê đi qua đi lại trong nhà, mãi đến phút sau cùng, mới dám xỏ chân vào đôi giày cao ngất ngưởng kia, nhìn vẻ mặt đau khổ khi nó đứng lên, thật khiến người ta nghi ngờ trong đôi giày đó có phải rắc đầy mảnh vỡ thủy tinh hay không?

Nhưng sự đau đớn này, đã đổi được sự duyên dáng của Cố Ly. Nó bước trên thảm đỏ, giống như con thiên nga vừa thon thả lại kiêu sa. Tư thế bước đi của nó tao nhã mà nổi bật vô cùng, khiến người ta cảm thấy bộ dạng cô gái nhăn mặt nhíu mày đi trên đôi giày cao gót trước khi ra khỏi nhà kia không còn là nó nữa, nó như đang đi trên giày đế bằng, bồng bềnh như cơn gió tiến vào giữa lưng chừng khoảng không. (...) Ánh đèn flash hai bên lối đi chớp lóe liên hồi về phía nó, nó đang đắc ý, nó đang thăng hoa, nó đã đạt

https://thuviensach.vn

đến cảnh giới và tầm ới của nhân loại rồi. Tôi thộn cả người, Đường Uyển Như trông còn ngây dại hơn cả tôi, nó túm lấy tôi hỏi: “Cậu xác định lại xem cô gái tiến vào kia, chính là cô gái đã nhăn mặt nhíu mày mà chúng ta giúp bó ngực ở nhà trước lúc đến đây chứ?”

Sau đó cô gái phiêu bồng tựa mộng ảo này bay nhẹ như làn gió đến bên tôi. Nó thuận tay kéo theo một chàng trai, đẩy đến trước mặt tôi: “Này Lâm Tiêu, nói chuyện với anh ấy đi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, Giản Khê. Trong khi đầu như nổ tung, tôi vẫn cố mỉm cười với Cố Ly, rồi thầm nói: “Khốn kiếp cậu.”

***

Nếu trước đó nửa giờ mà nhắc đến Giản Khê trước mặt tôi, thì những điều tôi có thể nghĩ đến, ngoài một tình yêu đau thương, bi ai, thất bại và phản bội ra, chẳng còn gì khác. Nhưng nửa giờ sau, chàng trai mà tôi nghĩ rằng sẽ không bao giờ xuất hiện trong đời tôi nữa, lại đang ngồi bên tôi, đang nắm tay tôi, nhìn vào mắt tôi, nói với tôi tất cả quá khứ của anh ấy, nói về những tháng ngày xa cách, về những câu chuyện hoang đường giống như phim truyền hình dài tập hồi đó. Anh ấy đang nhìn tôi với đôi mắt thẳm sâu đen láy, dưới ánh mắt nóng bỏng đó, những tảng băng sắc lẹm mà lạnh buốt da đang dần dần tan chảy trong tôi. Mọi cảm giác đều đang trở lại sau khi băng tan, tất nhiên cả những đau khổ và oán hận. Giọng nói trầm đục mà đầy sức hút của anh ấy, giống như một nắm cát đã được rang đến nóng bỏng.

“Lâm Tiêu em biết không, mấy tháng qua, anh vẫn luôn nhường nhịn cô ấy, chiều chuộng cô ấy. Cô ấy bảo anh làm gì, anh làm nấy. Anh muốn để cô ấy nhanh nhanh chán anh. Đợi khi cô ấy chán ngấy anh rồi, anh có thể trở về bên em. Anh luôn tự nói với mình như vậy, thật đấy.

https://thuviensach.vn

Sau đó cô ấy bắt đầu giày vò anh, muốn tranh cãi với anh, nghĩ mọi cách để đay nghiến anh, có khi cô ấy uống say bên ngoài đến nửa đêm, giữa đêm đông rét mướt gọi anh phải ra ngoài tìm, trên phố thênh thang, trời đổ tuyết dày, cô ấy cởi áo khoác ra đứng từ trên cầu vượt quăng xuống, anh đã cởi áo mặc cho cô ấy, mùa đông Bắc Kinh lạnh giá vô cùng. Có khi nửa đêm cô ấy cố tình nói muốn ăn gì đó, bảo anh đi mua, anh cũng chẳng dám trái lời, lầm lũi cúi đầu ra khỏi cửa, rất nhiều hàng quán đã đóng cửa, anh phải đi cả dãy phố tìm hết quán này đến quán khác. Anh đồng ý làm bất cứ thứ gì, nhưng anh tuyệt đối không chạm vào người cô ấy, cũng không hôn, hằng đêm anh đều ngủ một mình trên ghế sofa, hoặc trên sàn nhà.

Trước khi đi Bắc Kinh, anh và cô ấy từng có một cuộc cãi vã, một lần duy nhất, là khi anh đang ngủ, cô ấy đến bên anh, hôn anh, sau đó chụp ảnh, rồi gửi cho em. Có một hôm cô ấy cho anh xem ảnh chụp trong di động, vô tình anh đã thấy tấm ảnh đó, khi anh hỏi cô ấy chuyện này là thế nào, vì anh biết chắc anh không hôn, cô ấy bèn nói cho anh biết, rằng đã cố ý gửi cho em. Lần đó anh và cô ấy đã cãi nhau vô cùng kịch liệt.

Em biết không, anh ở Bắc Kinh nhưng lúc nào cũng muốn quay về. Đã rất nhiều lần, anh suýt đạp cửa ra đi, nhưng mỗi lần nghe thấy tiếng cô ấy than khóc trong phòng, anh lại yếu lòng. Nhiều khi anh nhớ em, nhớ em vô cùng đến mức không sao chịu được. Anh luôn tự nói với mình, đợi mọi chuyện ở đây kết thúc, anh sẽ lập tức ngồi máy bay trở về, cho dù là nửa đêm anh cũng tức tốc bay về, sau đó sống cùng em. Dù em đá anh thế nào, đuổi anh ra sao, anh cùng không đi. Anh không bao giờ đi.

Anh luôn tự an ủi, thậm chí nói đùa với mình rằng, chuyện này giống như vợ chồng son vay tiền mua nhà, chồng có trách nhiệm trả nợ. Mọi chuyện ban đầu đều do chúng ta gây ra, vậy nên anh phải chịu trách nhiệm trả. Anh xem mình là nô lệ, bầu bạn với cô ấy, cô ấy muốn làm gì anh làm cái đó.

https://thuviensach.vn

Khi ở Bắc Kinh, anh viết cho em rất nhiều thư, rất rất nhiều thư, nhưng chẳng dám gửi cho em, anh sợ em không muốn đọc, nên viết xong rồi lại đốt đi. Anh còn nhớ lần cãi nhau hồi cấp ba anh có viết thư cho em nhưng em chẳng thèm đọc mà lập tức đốt đi. Sau đó anh còn phải nựng em ra mặt. Nhưng anh vui, anh tình nguyện. Khi ở Bắc Kinh anh đã nghĩ, nếu có thể trở về Thượng Hải nựng em thì tốt biết bao, anh sẽ ôm chặt lấy em, dù em có chân đạp tay cấu anh cũng không buông em đi, phải làm em phát cáu trong lồng ngực anh mới thôi, nhưng cuối cùng em sẽ luôn ngoan ngoãn. Nghĩ đến những lần như vậy anh đều khóc, hì hì, thật đấy, em đừng cười. Sau này cô ấy trông thấy mấy lá thư đó, đã nổi trận lôi đình, đem chúng quăng ra ngoài cửa sổ. Tối đến sau khi cô ấy đã ngủ, anh xuống lầu tìm lại, có một số tìm lại được, còn một số thì không, có thể đã rớt xuống sông bị nước cuốn đi mất rồi.

Và cuối cùng cô ấy cũng không chịu nổi nữa. Vì cô ấy biết anh không yêu cô ấy. Cuối cùng cô ấy hỏi anh, phải chăng đời này, anh không thể yêu cô ấy, phải chăng chỉ khi Lâm Tiêu chết rồi, anh mới ở cùng cô ấy. Anh đáp lại cô ấy, đúng thế, đời này anh không thể yêu cô ấy, hơn nữa, dù Lâm Tiêu có chết đi, anh cũng không ở cùng cô ấy.”

***

Giản Khê ngẩng đầu, nắm lấy tay tôi đưa lên mặt anh, lâu rồi không gặp, anh đã trở nên già dặn hơn, trên cằm ram ráp những râu. Nét mặt anh như gió khuya đêm lạnh khắc tạc càng trở nên sâu thẳm, dưới chân mày rậm rạp, là đôi mắt long lanh mọng nước. Không còn là chàng thiếu niên rạng rỡ dưới ánh mặt trời như trước kia nữa, đôi mắt kia trước đây thuần khiết quyến rũ như mặt hồ trên núi Thiên Sơn, giờ đây đang bồng bềnh lớp gió bụi mỏng manh, ánh mắt anh khiến người ta trông thấy mà lồng ngực như bị thít chặt.

Yết hầu của anh chuyển động, nói với tôi bằng chất giọng khàn đục: “Anh chỉ yêu em, anh khốn kiếp đời này chỉ yêu em.” Hốc mắt anh ửng đỏ,

https://thuviensach.vn

dưới ánh đèn, đầy ắp sự đau khổ. Anh dang tay ôm lấy tôi, dùng lực mạnh, siết tôi đau nhói, giống như muốn ép chặt tôi vào lồng ngực của mình vậy.

Con tim tôi, giống như bị giội một ly nước cốt chanh nóng bỏng mà chua chát vô cùng. Tôi nhìn Giản Khê trước mặt, mái tóc lộn xộn mềm mại phủ trước trán, anh ấy đang mở to đôi mắt rạng ngời kia nhìn vào tôi, nét mặt ánh lên nỗi xót xa, giống như chú chó khổng lồ đã bị thu phục ngồi quẫy đuôi trước mặt ngước đầu lặng lẽ nhìn bạn vậy.

Khóe mắt tôi trào ra một giọt lệ tròn trĩnh, chưa bao giờ tôi thấy mình tuôn rơi giọt lệ lớn đến vậy.

***

Giản Khê ngồi sâu trong ghế sofa, kéo tôi ngồi vào lòng, rồi ôm từ phía sau. Anh tựa đầu lên vai, khuôn mặt chà nhẹ lên cổ tôi, dấy lên cảm giác nhột nhột khi da thịt chạm vào râu anh.

Bầu không khí xung quanh đều mang mùi hương của anh. Mùi rượu, mùi thuốc lá, mùi nước hoa cơ hồ đều tan biến hết. Chỉ còn lại thứ mùi thoang thoảng tỏa ra từ cơ thể anh, thứ mùi mà bao năm nay rất đỗi quen thuộc với tôi. Thứ mùi giống như nắng mới vừa ấm áp lại ôn hòa, giống như Giản Khê đang phát sáng dưới ánh mặt trời vậy.

Trong khoảnh khắc đó, đầu tôi chợt lóe hiện nét mặt của Sùng Quang. Trong ảo giác mơ hồ, tôi thậm chí còn trông thấy ở một góc khuất nào đó của đại sảnh tiệc rượu, hình bóng của Sùng Quang chợt lướt qua, sống lưng tôi bất giác như căng cứng.

“Lâu rồi không được anh ôm, chắc không còn quen nữa nhỉ?” Giản Khê dịu dàng nói bên tai. Anh ấy chắc cũng cảm thấy sự căng cứng đang chạy dọc sống lưng tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi nhắm mắt lại, gật gật đầu, trong đầu lúc này hoàn toàn bị khuôn mặt bi thương của Sùng Quang lấn át. Giống như hình ảnh mà tôi đã mơ thấy mấy tháng trước, vào đúng cái đêm mà tôi và Giản Khê chia tay. Anh ấy đứng dưới cơn mưa nặng hạt ngoài cửa sổ, ánh đèn đường vàng vọt hắt lên khuôn mặt anh tuấn, mưa khiến mái tóc và bờ vai anh ướt sũng, nước mưa chảy thành dòng trên gương mặt. Cuối cùng anh vẫy tay về phía tôi trong thinh lặng, trông giống như một người tuyệt vọng vứt bỏ tất cả, sau đó bi ai quay người mất hút giữa màn mưa đêm đen đặc. Để lại cho tôi ánh mắt bi thương như bị mưa to làm cho sũng ướt, đôi mắt đen láy ngấn lệ.

***

Khác hẳn không khí bi thương và yên tĩnh bên này của tôi và Giản Khê, Đường Uyển Như, Nam Tương và Vệ Hải ở bên kia, là cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Nhưng đằng sau vẻ ồn ào náo nhiệt ấy, cả ba người họ đều đang mưu tính những chuyện mờ ám của riêng mình. Như Như thuần khiết cả đêm dán mắt vào Vệ Hải anh tuấn mà tráng kiện, ánh nhìn gần như không hề di chuyển sang hướng khác, tất nhiên, miệng cũng chẳng được nghỉ ngơi, hết ly này đến ly khác với đủ loại cocktail. Sau khi cảm thấy đã thích Mojito, nó bèn uống liền một mạch ba ly, chỉ là chưa có ý kiến về mấy chiếc lá bạc hà trong ly, nó đều dùng miệng thổi bay mấy lá bạc hà đang nổi trên miệng ly, sau đó mới uống - động tác chẳng khác nào mấy ông già uống trà trong tách có nắp đậy. Còn Vệ Hải, đang nhìn ngắm Nam Tương lộng lẫy quyến rũ bên cạnh, cực kỳ phấn khích, nên cũng chẳng để ý đến điều gì khác, chăm chăm uống cho thỏa thuê. Nam Tương lại cứ như đi trên băng mỏng, cẩn thận đề phòng không để lộ sơ hở của mình và Vệ Hải. Nó day day huyệt thái dương, bồn chồn lo lắng, nó vẫn chưa tài nào nghĩ ra được, phải nói với Như Như thế nào về mối quan hệ của mình với Vệ Hải. Còn nam sinh đại học đang ở bên cạnh nó lúc này, hoàn toàn không có một chút tinh ý nào, nhất là sau khi đã uống say, mấy lần nắm tay nó, rồi dùng ánh mắt nóng bỏng thiêu đốt nó. Nếu như dây thần kinh của Đường Uyển

https://thuviensach.vn

Như nhạy cảm bằng một phần mười của Cố Ly thôi, thì túp lều này đêm nay đã sập rồi.

Tiệc rượu còn chưa quá nửa chừng, Vệ Hải đã nằm soài ra ghế sofa, giống như một con chó săn lông vàng đang say ngủ vậy. Đầu Nam Tương đau nhói, đợi chút nữa còn phải tha cái thứ to lớn kềnh càng kia về nhà, thật phiền phức. Còn Đường Uyển Như bên cạnh, sau khi qua ba lượt rượu, bắt đầu tập Yoga như ở giữa chốn không người, nét mặt an nhiên tự tại, ánh mắt đờ đẫn tán loạn, không thể tập trung. Khi nó vặn chân lên đầu, Nam Tương vẫn còn chưa xác minh được liệu có phải vừa rồi mình đã nghe thấy tiếng răng rắc răng rắc hay không, nổi cả da gà.

***

Khi Cố Ly bước đến, đã trông thấy Vệ Hải say bí tỉ, và Đường Uyển Như đang thẫn thờ ngồi đó như một pho tượng. Nó và Nam Tương bốn mắt nhìn nhau, Nam Tương cũng đã uống khá nhiều, ánh mắt lờ đờ, không biết là tỉnh hay ngủ nữa. Cố Ly chau mày gọi điện thoại, một lát sau, Kitty bước đến, Cố Ly hỏi Kitty: “Phòng mà công ty đặt cho khách có còn thừa nhiều không? Tôi có bạn ở đây, chắc là không đi nổi nữa, để anh ấy ở lại đây nhé.” Kitty lôi trong túi xách ra một cuốn sổ, lật qua lật lại, sau đó móc ra một phong thư nhỏ có chứa thẻ phòng đưa cho Cố Ly: “Trên đó có ghi số phòng, cô bảo nhân viên phục vụ dìu anh ta lên đi.”

Cố Ly quay đầu gọi nhân viên phục vụ, rồi trao thẻ phòng cho anh ta, sau đó chỉ vào thân hình đồ sộ đang nằm vật trên ghế sofa kia, nói: “Anh dìu anh này lên phòng nghỉ ngơi nhé.”

Mấy phút sau, nhân viên phục vụ kia quay lại, đem thẻ phòng giao lại cho Cố Ly, nói đã đưa anh chàng kia lên đến nơi. Cố Ly thuận tay rút tờ phiếu một trăm đồng boa cho phục vụ, rồi tiện tay cầm cái thẻ phòng ném vào túi mình. Nam Tương vừa muốn nói gì với nó, nó đã quay người tiến

https://thuviensach.vn

về phía sân khấu đi mất. Vì nó đại diện phát ngôn cho phía chủ tiệc hôm nay.

Ngay sau khi tiếng nhạc ồn ào vừa tạm lắng, Cố Ly đã như một con thiên nga đen, đứng tao nhã dưới ánh đèn pha sân khấu. Với tư cách là đại diện phía chủ tiệc lần này, nó nâng cao ly champagne cùng nét mặt tươi cười tinh tế mà giả tạo kia, để cảm ơn khách mời đã đến dự.

Tôi, Giản Khê và Cố Nguyên ngồi dưới sân khấu, nhìn Cố Ly như tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn sân khấu, đều cảm thấy hôm nay nó đẹp làm sao.

Giản Khê lấy tay thúc thúc Cố Nguyên, nói với anh ta: “Này, chẳng phải cậu chuẩn bị cầu hôn sao? Chính là lúc này đấy.”

Tôi phun nguyên ngụm rượu ra ngoài: “Anh nói gì? Cố Nguyên chuẩn bị cầu hôn?”

Giản Khê cười híp mắt với tôi: “Đúng đấy, tên tiểu tử này đã mua nhẫn rồi, hôm nay có đưa cho anh xem rồi hỏi là có đẹp không, nói là chuẩn bị để cầu hôn Cố Ly, sắp đính hôn đấy.”

Rõ ràng Cố Nguyên hơi chếnh choáng, đôi mắt ửng đỏ, chăm chú nhìn Cố Ly trên sân khấu, rồi nói vẻ không cam lòng: “Hôm nay sinh nhật tớ, cô ấy quên rồi. Cầu cái mốc xì.”

“Cô ấy nhớ đấy,” tôi chột dạ uống một ngụm rượu, “Em nói với anh nhưng anh không được nói là em bảo đấy nhé, nó đã đặt một phòng tình nhân trên lầu rồi, trong phòng còn trang trí đủ thứ như hoa hồng và nến, em và Nam Tương đã bận bịu cả nửa ngày trời đấy. Cô ấy muốn tạo bất ngờ cho anh.”

Ánh mắt Cố Nguyên chợt lóe sáng. Tôi phát hiện anh ta cũng như Giản Khê, đều như một cậu nhóc, đặc biệt ưa nịnh. Nếu nói như Nam Tương, tôi

https://thuviensach.vn

và Cố Ly nếu quả thật ăn thịt xong hai người họ rồi, quăng xương đi sẽ có thể vui cả đời. Trước đây tôi từng nói như vậy với Giản Khê, anh ấy xếch mắt nhìn tôi, dè bỉu nói: “Đắc ý gì chứ, đó là vì anh yêu em. Nếu anh không yêu em, thì dù em có bê gạch vàng quỳ trước mặt, bóp chân giúp anh cũng chẳng có cửa đâu, biết hài lòng đi cô gái.”

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 4 Phần 4

“Cuối cùng, xin cho phép tôi nói một chút chuyện riêng,” Cố Ly trên sân khấu đổ ánh mắt về phía dưới, “Đêm nay tôi muốn giới thiệu với mọi người một người, là người đặc biệt nhất trong đời tôi, hôm nay là ngày đặc biệt nhất, tôi muốn mọi người hãy làm quen với cậu ấy. Với tôi mà nói, cậu ấy giống như món quà mà Thượng đế ban tặng, tôi chưa bao giờ dám mơ trong đời này mình có thể có được một người như vậy, hơn nữa, lại còn đặc biệt nhất, cậu ấy cùng họ với tôi, xin phép cho tôi giới thiệu với các bạn Cố...”

“u lên đi, chờ gì nữa, lãng mạn quá.” Giản Khê thúc giục Cố Nguyên.

Cố Nguyên gãi gãi đầu, xoa xoa khuôn mặt đỏ phừng phừng của mình, mỉm cười có chút gượng gạo rồi đứng lên, đút tay túi quần, mò lấy cái hộp đựng chiếc nhẫn hiệu Cartier màu hồng, chuẩn bị bước lên sân khấu. Vừa tiến được một bước, bỗng nghe thấy Cố Ly nói: “…cậu ấy là em trai tôi, Cố Hoài.”

Cố Nguyên vừa định dời bước, bất giác khựng lại trong câu nói của Cố Ly. Anh ấy trông về phía Cố Hoài đang đứng bên cạnh Cố Ly trên sân khấu, hai người họ như cặp người máy được sản xuất theo cùng một dây chuyền vậy, hoàn mỹ, tinh tế, lạnh lùng, cao ngạo, quý phái.

Họ đứng cùng nhau dưới ánh đèn sân khấu, hình ảnh đó cơ hồ như rạng ngời nhất.

Tay Cố Nguyên đặt trong túi áo, ra sức siết chặt chiếc hộp đựng nhẫn màu hồng kia, bóng anh bất động dưới ánh đèn, giống như một lỗ hổng tối

https://thuviensach.vn

đen âm u vậy. Anh lùi lại, ngồi phịch lên ghế sofa, vớ lấy ly rượu lớn đặt trước mặt ngửa đầu uống cạn.

Tôi và Giản Khê nhìn anh, chẳng ai dám nói gì.

Chưa đến mười phút sau, Cố Nguyên đã say mèm. Anh ta nằm vật ra ghế sofa, ánh đèn thi thoảng chiếu lên khuôn mặt, khóe miệng anh ấy trễ xuống. Tôi thầm thở dài một tiếng.

Tôi đi về phía Cố Ly, chẳng dám nói với nó chuyện Cố Nguyên định cầu hôn, tôi chỉ nói cho nó biết Cố Nguyên đã say bí tỉ rồi. Nó ngoảnh đầu lại nhìn Cố Nguyên đang nằm ở phía xa xa bên cạnh Giản Khê, rồi nói với tôi: "Chuyện của mình ở đây còn chưa xong, hay là cậu đưa anh ấy lên phòng đã đặt nhé." Tôi gật gật đầu, Cố Ly móc lấy thẻ phòng trong túi đưa cho tôi.

***

Khi chúng tôi đưa Cố Nguyên đặt lên chiếc giường phủ đầy cánh hoa hồng kia, anh ta đã ngủ say như chết rồi. Chúng tôi tắt đèn, đắp chăn giúp anh ta. Trong bóng tối, Giản Khê nắm chặt tay tôi, chúng tôi cùng bước ra khỏi phòng.

Trở lại đại sảnh, chúng tôi đem thẻ phòng trả lại cho Cố Ly, nó gật gật đầu, tiện tay thả thẻ phòng vào túi xách, sau đó quay sang tôi nói một tiếng "Cám ơn".

Tôi nói phải đi trước, Cố Ly quay đầu lại nhìn Cung Minh và Kitty ở phía đằng xa, sau lại trông về phía Cố Hoài đang tán chuyện với một số người trong ngành xuất bản, rồi nói với tôi: "Cậu đi trước nhé. Mai dậy liên lạc với cậu."

Khi Giản Khê dắt tay tôi đi đến đại sảnh, anh đột nhiên dừng lại, sau đó nhìn tôi, lại quay người đưa tôi đi đến trước bàn lễ tân. Anh nói với cô gái lễ tân: "Có phòng tình nhân không? Đặt giúp tôi một phòng."

https://thuviensach.vn

Tiếp tân ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt của cô ta, khuôn mặt tôi chợt ửng đỏ. Giản Khê siết chặt tay tôi đang bị khuất phía dưới quầy tiếp tân, sau đó quay qua khẽ cúi đầu mỉm cười với tôi, nụ cười quyến rũ như xưa.

Còn lúc này, Nam Tương đã uống đến say mèm, nhưng vẫn nhìn sang Đường Uyển Như đã nằm ngủ bên cạnh, lại trông về phía Cố Ly đang trừng đôi mắt lấp lánh trò chuyện cùng người khác, nó âm thầm tiến đến bên cạnh Cố Ly, mở túi của Cố Ly, rồi cầm chiếc thẻ phòng kia. Nó muốn đi tìm Vệ Hải. Nó sợ Vệ Hải uống say rồi sẽ thấy trong người khó chịu mà nôn thốc nôn tháo, không ai chăm sóc anh ấy.

Nó chiếu theo số phòng ghi trên thẻ mà đến cửa phòng, rồi đem thẻ phòng cắm vào. Trong bóng tối bộ dạng ngật ngưởng của nó chui qua cửa, ngập tràn căn phòng là mùi hoa hồng ngào ngạt. “Vệ Hải.” Nó kêu lên mấy tiếng, người trên giường không hề phản ứng, chắc đã ngủ say rồi. Nó đưa tay lên, muốn bật đèn phòng, nhưng đột nhiên nó phát hiện mình chẳng đủ dũng khí. Trong màn đêm nhuốm hương hoa hồng này làm tim nó đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

***

Sau khi Cố Ly đã sắp xếp ổn thỏa cho những vị khách xác định trước cũng như những nhân vật tầm cỡ mà nó muốn làm quen, nó cũng đã uống khá nhiều. Nhưng nó có một ưu điểm chính là: luôn có thể khiến bản thân đã say bí tỉ trông có vẻ hoàn toàn không hề say. Bên ngoài linh hồn đã mơ hồ của nó, luôn được bao bọc một tấm thân tỉnh táo và sắc sảo, biểu hiện ấy của nó như một con yêu tinh đã tu luyện hàng ngàn năm cuối cùng đã sắp đạt đến cảnh giới thần tiên, tỏa ra một tòa hào quang rực rỡ.

Nó điềm tĩnh đến bên Cố Hoài, móc thẻ phòng trong túi xách ra, dúi cho Cố Hoài, nói: “Đưa chị đến phòng này, chị uống say rồi.”

https://thuviensach.vn

Đương khi Cố Hoài dìu nó đến phòng, nó quay đầu lại, nhìn về phía trụ chữa cháy màu hồng ở trong hành lang rồi nói tạm biệt với giọng điệu vừa tao nhã lại vừa điên rồ. (...)

Cố Hoài nhìn Cố Ly, lúc này giống như một bệnh nhân tâm thần đang cố làm ra vẻ bình tĩnh, nó thậm thà thậm thụt đẩy cửa phòng, sau đó đường hoàng bước vào đóng cửa lại. Cố Hoài thở dài một tiếng, rồi cười gượng vẻ đặng chẳng đừng, quay người chầm chậm trở vào thang máy.

***

Trong bóng tối, Cố Ly chẳng thèm bật đèn, nó men theo ánh sao chiếu xuyên qua cửa sổ tiến vào, nhìn thấy cái bóng đang nằm trên giường. Nước mắt của nó đang ầng ậng trong khóe mắt. Nó đã uống say, nhưng thần trí lại vô cùng tỉnh táo.

Nó tiến tới, nhẹ nhàng ôm anh ta từ phía sau. Đắm mình trong mùi hương thơm của cơ thể ấy, ngủ thiếp đi.

***

Tiệc rượu cũng sắp tàn, chỉ còn lại Cung Minh đang ngồi bên quầy bar, và cả Neil lúc này đang ngồi bên anh ta.

Cung Minh ngoái đầu nhìn anh chàng con lai như người Anh Điêng bên cạnh mình, khẽ nhếch khóe miệng, nói: “Cậu là em trai từ nước ngoài trở về của Cố Ly hả? Lần trước hình như đã từng đến nhà chúng tôi chỗ trang viên Thế Mậu Dư Sơn.”

Neil để lộ ra nụ cười điển hình của vẻ hoang dã, mang đầy sức sát thương kiểu người Anh Điêng: “Đúng rồi, tôi nhớ anh tên là Cung Minh đúng không? Chị tôi và Lâm Tiêu thường nhắc đến anh.”

https://thuviensach.vn

Cung Minh gật gật đầu, rồi không nói gì nữa, quay đầu lại tiếp tục uống ly rượu đặt trước mặt kia. Một lát sau, anh ta quay sang, nói với Neil: “Cậu biết không, kỳ thực tôi cũng có một thằng em.”

Neil cười nham nhở, nói: “Đẹp trai như tôi chứ?”

Cung Minh bật cười, trên mặt toát lên sắc màu hồng phấn, trông chẳng có chút lạnh lùng mà vẫn là vẻ thản nhiên như anh ta thường ngày, dưới ánh đèn êm dịu, dáng vẻ ngà ngà say của anh ta, trông chẳng khác nào một nam sinh. Anh ta nói: “Em trai tôi đẹp trai hơn cậu.”

Neil nhíu nhíu chân mày, dán mắt vào cặp mắt của Cung Minh, nói cách nghiêm túc: “Không thể nào, anh uống say rồi.”

Cung Minh: “…”

Neil vẫn nhìn Cung Minh với nét mặt nghiêm trang, thế rồi Cung Minh cũng nhịn không nổi mà phá lên cười ha hả: “Cậu muốn nghe kể chuyện không?”

Neil khẽ chau mày, nói: “Được, nhưng anh đừng kể phức tạp quá, hơn nữa đừng xuất hiện thành ngữ gì gì đó, khả năng văn học của tôi không tốt lắm đâu.”

***

Trong không gian chật hẹp của thang máy, ánh đèn khiến không khí càng thêm nóng bỏng. Neil tựa người vào một Tổng biên tập thường ngày hô phong hoán vũ, còn lúc này đang chân nam đá chân chiêu cùng gương mặt đỏ lựng, từ từ lên lầu.

Sau khi thang máy mở cửa, Neil chiếu theo số ghi trên thẻ phòng mà Cung Minh đưa cho, để tìm đến căn phòng. Sau khi quẹt thẻ phòng để mở cửa, “tách” một tiếng đèn xanh bật sáng, cửa chính mở ra.

https://thuviensach.vn

Neil nói với Cung Minh: “Tôi đi trước đây.”

Cung Minh kéo vai Neil trở lại, nói thốc vào mặt: “Câu chuyện tôi còn chưa kể xong mà. Hôm nay cậu phải ở đây, đây là phòng đôi.”

Neil nheo mắt nhìn Cung Minh “không biết sống chết” trước mắt, trên gương mặt sắc sảo như trang báo này là một đôi mắt hẹp dài không thể tập trung vào tiêu cự, cặp lông mi dày rợp chớp chớp liên hồi, khiến mắt anh ta trông quyến rũ vô cùng, đôi gò má ửng đỏ, đang tỏa ra sức nóng mang đầy hương vị.

Neil áp sát vào tai Cung Minh, rồi khẽ khàng nói với anh ta một câu.

Gương mặt mơ hồ của Cung Minh hình như thoáng tỉnh lại đôi chút, anh ta sững người, sau đó lại phá lên cười ha hả: “Tôi sợ cậu thật đấy, nhóc ạ.” Cung Minh cúi đầu cười híp mắt, sau đó ngẩng lên với cái miệng toe toét, “Vào đi.”

Cung Minh chân nam đá chân chiêu kéo Neil vào phòng, rồi xoay người đóng sập cửa.

***

[Buổi sáng 10:15]

“Chuyến lữ hành địa ngục” đã đến điểm cuối khi thang máy vang lên một tiếng “ting”, cửa thang máy mở ra, mấy người bên trong đều không hẹn mà gặp, bối rối húng hắng mấy tiếng. Tất cả họ ai nấy đều đang mang bí mật xấu bước ra đại sảnh.

Một nhóm người đứng bên quốc lộ, ánh mặt trời rọi thẳng trên đỉnh đầu, mọi người đều nhộn nhạo móc kính râm mũ nón trong túi ra chụp lên, giống như một đám yêu ma bị ánh nắng mặt trời chiếu cho đau đớn đến

https://thuviensach.vn

quằn quại. Trong đó Cố Ly nổi bật nhất, tôi thậm chí cảm thấy đỉnh đầu của nó lúc này đang rịn lên những sợi khói trắng. Khiếp thật.

Ngay sau đó đám yêu ma này chui hết vào trong mấy chiếc xe con màu đen cao cấp, có chiếc di chuyển về cổng chính của hãng taxi, có chiếc lại xoay về hướng cửa hàng Starbucks phía góc đường... chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi, bọn họ cơ hồ không nói cũng hiểu nhau, đang cố chạy trốn khỏi cục diện khiến người ta thấy bối rối khác thường này.

Có điều, trốn khỏi hòa thượng chứ không trốn được chùa, khi chúng tôi tập trung tại ngôi biệt thự Tĩnh An kia, tôi không sao tưởng tượng được, mình sẽ phải đối mặt với tình huống nào nữa.

Tôi không thể không tụng kinh niệm Phật trong taxi, thậm chí còn lóe lên ý nghĩ phải ăn chay tích đức. (...)

Tục ngữ nói người đi nhà trống, khách đi trà lạnh.

Nhưng, sau khi chúng tôi rời khỏi khách sạn ấy, nhà cũng chẳng trống, mà trà cũng chẳng lạnh.

Trong căn phòng tổng thống của khách sạn, Cung Huân ngồi phía sau bàn sách. Cặp thanh niên đang đứng trước mặt ông ấy, một cô gái xinh đẹp, một chàng trai tuấn tú.

Cung Huân đặt hai chồng văn bản trước mặt.

Cô gái mặc áo khoác màu đen, nói với Cung Huân: “Thưa ông Cung, đây là những bức ảnh chụp lén được về mấy người đó trong tháng này, gồm cả những nơi họ thường xuyên ra vào hằng ngày, thời gian làm việc, nghỉ ngơi của họ, những người họ tiếp xúc, đều có chụp lại.” Chàng trai tuấn tú trẻ tuổi, nói với Cung Huân: “Thưa ông Cung, đây là tình hình tài chính cá nhân của Cố Ly cũng như bảng báo cáo tài chính và các khoản thu chi của công ty kể từ khi cô ấy quản lý “M.E” đến nay, còn cả văn kiện nội bộ mà

https://thuviensach.vn

cô ấy đã điều phối kiểm tra. Có mấy văn kiện cô ấy cũng cố ý điều động kiểm tra, nhưng với quyền hạn của cô ấy không thể kiểm tra được, tôi cũng đã ghi tên của mấy văn kiện này ở mặt trong.”

Cung Huân gật gật đầu, rồi khoát khoát tay.

Hai người cung kính lùi ra.

***

Hai người họ ra khỏi đại sảnh, ánh mặt trời chiếu rực rỡ trên gương mặt thanh tú của họ. Lớp trang điểm màu khói thuốc của Kitty vẫn chỉn chu như thế, còn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Lam Quyết, dưới ánh mặt trời lại tỏa ra sức hấp dẫn mơ hồ. Hai người họ khoát tay chào nhau, rồi đeo kính râm lên, trong tích tắc đã biến mất giữa dòng người cuồn cuộn.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 5 Phần 1

Tôi ngước mắt nhìn Cung Minh, anh ta đang cúi đầu uống Champagne.

Màu Champagne trong ly kia giống như con người của anh ta, tỏa ra thứ ánh sáng thuần khiết như hổ phách.

Trên khóe môi anh ta luôn thường trực nét cười đặc trưng - nét cười tràn ngập kỳ vọng, tràn ngập mỉa mai, trông như khuôn mặt của đám đông khán giả đang chờ đợi một buổi xiếc thú mở màn đầy sôi động vậy.

Ngũ quan anh tuấn mà lạnh lùng của anh ta đong đưa dưới ánh nến, trông như đại thiên sứ Lucifer cuối cùng phải trụy lạc vì ác ma. Vừa thuần khiết cao quý, vừa gian ác tàn bạo.

***

Nếu phải nói cuộc sống của tôi dạo gần đây, có trò gì còn liên miên không dứt hơn cả những con mưa xuân u ám lạnh lẽo triền miên không ngớt vào tháng Tư của Thượng Hải, thì đó chính là điện thoại của Cố Ly.

Đây là lần thứ bảy trong ngày hôm nay, tôi lặng lẽ cầm điện thoại của nó chuyển đến bàn thư ký, và tin rằng nhất định nó sẽ bị giọng nữ giống như của cô nhân viên lúc nào cũng kè kè bên Kitty kia xuất hiện trong hộp thư thoại của tôi làm cho kích động: “Xin chào, tôi là trợ lý của ông Cung Minh, vô cùng xin lỗi hiện tại tôi không tiện nghe điện thoại của bạn, xin để lại nội dung lời nhắn, tôi sẽ gọi lại cho bạn sớm nhất.”

https://thuviensach.vn

Tôi có thể tưởng tượng được cái cảnh Cố Ly tay cầm điện thoại còn mắt đang trợn lên trắng dã, trên thực tế, nếu phải liệt kê một danh sách sự vật mà cả thế giới căm ghét, thì hộp thư thoại nhất định sẽ xếp ở Top 5. Tôi còn nhớ hồi đại học, có lần Đường Uyển Như đang nhiệt huyết sôi trào tự cài cho di động của mình một hộp thư thoại, nhưng khi Cố Ly nghe thấy trong điện thoại đột nhiên vang lên giọng nói "Chào bạn, đúng vậy, tôi chính là Uyển Như, đúng vậy, hiện giờ tôi thực không tiện..." cứ eo éo không ngừng giống như ăn phải ớt cay xè, khi ấy nó đã ném thẳng điện thoại qua chỗ tôi, "Lâm Tiêu, cậu nghe thử xem cái giọng này, nó ợ một cái nghe cứ như nó vừa uống hết một bát lẩu vậy."

***

"Lại là Cố Ly?" Kitty đang vác thứ gì đó trông như một bao đạn vậy - chiếc túi xách kiểu dáng dành cho nam hiệu LV cực lớn, khi lướt qua chỗ tôi, liền liếc mắt quét qua người tôi.

Tôi gật gật đầu về phía nó, sau đó bước xuống khỏi chiếc xe Benzs màu đen mới tinh của công ty Cung Minh, rồi rút trong túi ra một chiếc dây buộc tóc, tức tốc búi lại, chuẩn bị lao vào cuộc chiến lửa rực ngất trời. Sau khi tôi xắn tay áo buộc tóc xong xuôi, ngẩng đầu lên lập tức trông thấy Kitty như người mẫu vừa từ trên trang ba tạp chí Vogue [1] bước ra trước mặt tôi vậy, đuôi mắt tinh tế và cặp mi cong vút đã tôn ánh mắt của cô ấy trở nên quyến rũ như hổ phách màu đen tuyền. Có điều đây không phải điểm nhấn, điểm nhấn là vì mục đích để dễ bề hành động, cô ấy giống như tôi, cũng búi gọn đầu tóc lên, nhưng dây buộc tóc cô ấy dùng là một chiếc dây màu đen hiệu Chanel - đúng vậy, tôi nhớ như in chiếc dây buộc tóc màu đen giá 4.965 đồng này, tôi từng mang chiếc dây này đến cho người mẫu chụp ảnh. Trông cô ấy như Audrey Hepburn [2], còn tôi tự soi vào cửa sổ xe mà ngắm nghía thì thấy mình như một nữ công nhân xưởng dệt của Thượng Hải vậy, thở dài não nuột. Cô ta chẳng nói chẳng rằng lấy ra chiếc dây buộc tóc màu đen khác giống y chang từ chiếc túi Gucci to không

https://thuviensach.vn

tưởng kia, đưa cho tôi, sau đó không nói không rằng cô ấy duỗi thẳng mấy ngón tay thon dài trắng nõn mềm mại, rồi mấy đầu ngón tay di qua chuyển lại trên chiếc dây buộc tóc bằng vải thô trên đầu tôi. Vậy là, tôi ngay tức khắc lãnh ngộ được thông điệp quan trọng nhất, và rồi chiếc dây buộc tóc hiệu Chanel đã kiêu sa quấn trên mái tóc tôi: “Kitty, chị thật tốt quá. Em sao dám đòi hỏi thứ quà tặng sang trọng như vậy chứ, cho em mượn buộc một chút là được rồi, em đeo một chút sẽ trả lại cho chị, thật đấy.”

[1] Vogue là tạp chí chuyên về thời trang và phong cách ăn mặc được phát hành hàng tháng tại 18 quốc gia trên thế giới.

[2] Audrey Hepburn (1929 - 1993) diễn viên điện ảnh huyền thoại của những thập niên 1950, 1960. Bà được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ XX, là biểu tượng của thời trang và còn được biết tới với vai trò là người hoạt động nhân đạo, đại sứ thiện chí của UNICER.

“Không cần trả lại tôi, trả lại cho người thuộc bộ phận trang phục của công ty là được rồi, đó là hàng mẫu dùng chụp ảnh, cái trên đầu tôi cũng thế.” Bóng dáng yểu điệu của cô ấy giống như nàng thiên nga kiêu sa ngạo nghễ, tôi không thể không thừa nhận, tôi đã thua, nếu ai đó nói rằng người có khí chất thì dù có đeo vật xấu xí lên vẫn cao quý sang trọng như vậy, ngoài Kitty ra, toàn thế giới này cũng chỉ còn lại Cố Ly là có thể làm được.

Cuộc triển lãm nghệ thuật (đáng chết và táng tận lương tâm) của các trường ở Thượng Hải kéo dài lê thê này vẫn đang tiếp tục, tôi và Kitty giống như nữ liệt sĩ của thời tám năm kháng chiến - đương nhiên, là nữ liệt sĩ trang điểm mắt màu khói, đi giày cao gót và mặc nội y chỉnh hình bình thường, với nét mặt cứ mười lăm giây lại trợn mắt một lần, đi đi lại lại trong khuôn viên rộng thênh của trường.

Kitty chăm chú nhìn những chiếc xe con cao cấp màu đen nghiêm túc nối đuôi nhau trang trọng đậu kín trước cửa Học viện Mỹ thuật, chúng gần như biến sắc sau cặp kính râm hiệu Prada của cô ấy. Tôi có thể nhìn thấy rõ

https://thuviensach.vn

ràng cô ấy lại trợn mắt lần nữa: “Tôi cảm giác như mình đang đi dự tang lễ của chủ ngân hàng nào đó ở phố Wall.”

Khoảnh khắc đó, tôi thầm bối rối quay đầu ngắm chiếc xe mới của Cung Minh.

***

Người bị điện thoại của Cố Ly oanh tạc, tất nhiên không chỉ mình tôi.

Sự thực là, trong số những người xuất hiện trong thang máy như “chiếc quan tài nhỏ đang trên đường xuống mười tám tầng địa ngục” hôm đó, ngoài Cung Minh ra, tất cả số còn lại đều bị tiếng điện thoại inh ỏi của Cố Ly quấy phiền - Cung Minh không bị điện thoại làm phiền, là bởi anh ta và Cố Ly làm chung một công ty, nó giẫm trên đôi giày cao gót “lạch cà lạch cạch” mà đong đưa bước vào trong phòng làm việc của anh ta. Đúng thế, thứ mà Cung Minh nhận được chính từ sự phiền nhiễu đang hiện hữu trước mắt.

Nhớ lại, sáng sớm hôm đó, sau khi trở về căn biệt thự chúng tôi ở, không ai bảo ai mọi người vội vã quýnh quáng thay quần áo, đánh răng rửa mặt, sau đó chạy biến khỏi tòa nhà trước khi Cố Ly thu vén xong mọi thứ, nói một cách chính xác, là chạy thoát khỏi phạm vi mà Cố Ly có thể chạm đến.

Chúng tôi chỉ muốn quét sạch cái đêm giống như trận tai nạn ấy ra khỏi ký ức, giống như tôi thường đem những tấm ảnh lập dị mà mình đặc biệt căm ghét trong cuốn nhật ký thời cấp ba ra xé tan tành hủy hoại đi vậy.

Nhưng Cố Ly thì không, tôi biết nó đang bị hình ảnh tôi và Giản Khê đứng bên nhau “nối lại tình xưa” kia làm cho kích động - cho dù nó đã quên việc này hoàn toàn là do một tay nó sắp đặt, nhưng có vẻ nó đã quên tối đó nó đưa Giản Khê đến trước mặt tôi trông như dắt con cừu non ngoan ngoãn, có điều lúc này nó đã tỉnh ngộ mà phát hiện ra thứ mà nó dắt về lại là con lạc đà Alpaca khoác da cừu; nó cũng bị Cố Nguyên và Nam Tương

https://thuviensach.vn

áo mũ xộc xệch bước vào thang máy làm cho kích động vô cùng, điều này tôi có thể hiểu được, vì nếu đổi lại bất kỳ người nào trông thấy bạn trai mình vừa sáng tinh mơ đã đầu bù tóc rối cùng với con yêu tinh đẳng cấp như Nam Tương này bước từ trong phòng ra, đều sẽ tức tốc từ trên nóc nhà bay xuống Phố Đông; đặc biệt hơn, nó còn bị Cung Minh và Neil đỏ mặt tía tai làm cho kích động.

Tất nhiên, cọng cỏ cuối cùng đè chết lạc đà, chính là khi nó nhìn thấy Vệ Hải đang nằm lõa lồ bên cạnh mình kia.

***

Với sự hiểu biết của tôi về nó, tôi tin rằng nó chắc chắn sẽ chẳng khác nào như mở phiên tòa phán quyết quy mô lớn, tập trung tất cả mọi người, rồi dùng bình trà hiệu Hermes đắt đỏ quý phái mà giá trị có thể mua được diện tích phòng toilet nhà tôi kia, bên trong chứa đầy thạch tín, máu mào hồng hạc [3], dichlorvos [4], hàm tiếu bán bộ điên [5]... nóng hổi thơm nồng, dốc hết vào miệng chúng tôi. Tôi có thể tưởng tượng được cảnh sau cùng nó nhất định phải làm rõ ngọn nguồn mọi chuyện, mới có thể cho chúng tôi đi ngủ. Nếu không nó sẽ mang thần thái dồi dào không biết mệt mỏi mà tiếp tục quấy nhiễu hao tổn cả ngày đêm với bạn. Tôi hiểu quá rõ, nó là người chẳng cần ăn mà vẫn có thể sống chỉ nhờ tác dụng quang hợp. Mỗi sáng khi ánh nắng chiếu sáng lên mặt nó, thì mắt nó bắt đầu tỏa sáng rực rỡ.

[3] Trong máu của con hồng hạc có một loại xianua (cực độc). Ngày xưa mấy vị vua Trung Hoa hay ban ấy người có công + tội một thứ gọi là Tam Ban Triều điển (ba ân huệ của triều đình) trong đó một con dao, một dải lụa, và một ly rượu có máu trích từ máu con hồng hạc.

[4] Dichlorvos: Một loại thuốc trừ sâu cực độc.

https://thuviensach.vn

[5] Hàm tiếu bán bộ điên thực chất là loại ma túy mới xuất hiện tại Đài Loan gần một năm nay. Thứ này tan nhanh trong nước, sau khi dùng, con người sẽ rơi vào trạng thái ảo giác nghiêm trọng và không kiểm soát được hành vi của mình.

Do vậy, sau khi nghe được lời nhắn của Cố Ly trong điện thoại, hai mắt tôi như tối sầm lại, loạng choạng lao vào hai công nhân trước mặt đang treo bức tranh sơn dầu cực lớn lên tường.

“Lâm Tiêu thân mến, tối nay về nhà đúng giờ , tớ đã hẹn mọi người tụ họp ở nhà tớ.” Giọng nó trong điện thoại ẻo lả như thể Đồng Khanh - người chủ trì đêm hội liên hoan chào mừng năm mới, sau cùng, còn thòng thêm một câu, “Tớ đích thân vào bếp.”

... Có thể vì huyết áp của tôi quá thấp, nên đã nghe thành “tớ đích thân hạ độc”.

... Nhưng nghĩ lại, thấy “tớ đích thân hạ độc” thì gần với sự thật hơn, có thể tôi hoàn toàn không nghe nhầm.

***

Còn Cố Ly vừa hoàn tất xong việc “hạ độc” di động của tôi, lại đem bộ vuốt ma quái với những chiếc móng gắn thạch anh cao cấp của nó, vươn về phía Nam Tương lúc này đang uống trà sáng trong sảnh của một căn biệt thự cũ kiểu Pháp trên đường Cự Lộc. Sảnh này là sảnh cà phê chúng tôi yêu thích nhất thời đại học ngoài cái quán nằm dưới thư viện kia.

Còn lúc này, Nam Tương và Vệ Hải đang cuộn mình trên ghế sofa nền vải trắng bóc nằm trong góc khuất của sảnh nhà xanh thẳm kia, trước mặt là hai tách cà phê Latte thơm nồng.

Nam Tương cắn răng, hai mắt nhắm nghiền, lập cập cầm lấy di động, sau đó nghe thấy âm sắc quyến rũ của Cố Ly vang lên trong điện thoại, cái câu

https://thuviensach.vn

“Tối nay cậu nhất định phải đến đấy, chị em tốt chúng mình lâu lắm rồi chưa chính thức họp hành gì” trong tai Nam Tương lại nghe ra như là: “Tối nay cậu nhất định phải đến, nếu không tớ sẽ đem thủy ngân giội từ đỉnh đầu cậu xuống đấy.”

Nam Tương ngắt điện thoại, cau mày ủ mặt nói với Vệ Hải: “Làm sao đây? Hay là nói với họ đi.”

Vệ Hải vuốt vuốt mái tóc kiểu tự do phóng khoáng mà anh ta vừa cắt, rồi nhìn chăm chú vào mặt Nam Tương, có chút không nỡ thấy nó buồn rầu như vậy, anh ta nói: “Anh nghe em.”

Nam Tương gật gật đầu, đột nhiên nhớ lại, “Tối qua Đường Uyển Như cũng đang...”

Vệ Hải “gào” lên một tiếng, hai tay kẹp chặt sau gáy tỏ vẻ đau đớn, sau đó đập đầu xuống chiếc bàn trước mặt đánh rầm một tiếng. Nam Tương day day huyệt thái dương, cũng chẳng biết nên làm thế nào, đang ủ rũ chán nản, đột nhiên Vệ Hải đang vùi đầu vào chiếc khăn trải bàn màu trắng bất thình lình bật dậy, hai tay ôm lấy gương mặt nó, sau đó đôi môi tức tốc kề sát lại. “Mặc kệ, chết thì chết.” Bộ ria của Vệ Hải cứ nhột nhạt chà lên gương mặt nó.

Ánh mặt trời long lanh của buổi sáng mùa xuân giống như một thứ mỡ bò, phết lên lớp ánh vàng lấp lánh trên thảm cỏ. Hơi thở tràn đầy sức sống của mùa xuân hòa quyện với mùi hương của lá cây ngô đồng Pháp trên suốt dọc con đường Cự Lộc, vấn vít nơi đầu mũi. Hương vị như mùi bơ ngọt béo ngầy ngậy ở cửa hiệu bánh mì. Trong bầu không khí màu lục sẫm, còn có cả mùi nam tính mạnh mẽ tỏa ra sau hơi thở của Vệ Hải. Nam Tương khẽ khàng mở to mắt trong nụ hôn sâu đến nghẹt thở dài dằng dặc, cách nơi mắt nó mấy centimet, là đôi mắt đang khép chặt và cặp mi dài trông như lông vũ mềm mại của Vệ Hải, đôi chân mày rậm rạp tựa như hai nét cọ nho nhỏ ẩn sau mái tóc trước trán.

https://thuviensach.vn

Cái ôm như bị hòa tan. Nam Tương cảm nhận được lồng ngực rắn rỏi của Vệ Hải đang áp sát lên người mình, trái tim giống như một tinh cầu nóng bỏng đang đập không ngừng.

***

Sau khi ngắt cuộc gọi cho Nam Tương, Cố Ly tỏ rõ thần sắc vô cùng đắc ý. Nó cầm chiếc tách sứ màu trắng lên nhấp một ngụm nhỏ trà bá tước - Earl Grey. Cái thứ mỗi gói nhỏ 500g này nó vừa kiếm được từ "Hội chợ triển lãm hồng trà cao cấp châu Âu" được tổ chức trên nóc tòa cao ốc Hằng Long. Hôm mới mua về, ngay tức khắc nó dùng hai móng tay gắn đá cầm một góc của túi trà, giơ lên trước mặt Đường Uyển Như, rồi nói bằng giọng âm dương kỳ quái với thứ ngữ khí nghe xong chỉ muốn hắt cà phê lên mặt nói: "Cậu biết không hả, thứ này", nói đến đây, nó dừng lại giây lát nhìn Đường Uyển Như suy tư một chốc, sau đó quay ngoắt người đi, giơ gói trà lên đong đưa trước mắt tôi, "còn đắt hơn cả cậu." - Nó luôn tìm được cách thức đơn giản nhất, hiệu quả nhất, và ngắn gọn nhất, một câu thốt ra có thể triệt để sỉ nhục cả hai người, đây vốn là tư chất thiên bẩm của nó.

Cố Ly nhìn Đường Uyển Như mới ngủ dậy, đầu vừa trùm khăn mặt vừa đắp mặt nạ, nói: "Như Như, tối nay tớ tổ chức họp mặt ở nhà, bọn mình cũng mời Vệ Hải đến chứ?" Nói xong, mặt đầy vẻ đắc ý, nó trông sang gương mặt lập tức vụt sáng không nằm ngoài dự đoán của Đường Uyển Như "vậy cậu gọi điện thoại cho Vệ Hải đi, cậu đích thân mời sẽ có thành ý hơn đó." Vậy là, Đường Uyển Như mang cả chiếc mặt nạ trông chẳng khác nào đám mây nấm màu hồng phấn, tung tăng xộc về phía phòng ngủ lấy di động. Ngay tức khắc trong phòng ngủ lại vọng ra âm thanh vừa hùng hồn mà kích động của Uyển Như: "Cố Ly, tớ yêu cậu."

Cố Ly trong phòng khách, cuộn tròn trên ghế sofa trông như một con bạch xà, tao nhã mà nhỏ nhẹ gật đầu "Tớ cũng yêu cậu, Như Như."

https://thuviensach.vn

... Nếu đây là bộ phim truyền hình chiếu lúc tám giờ, thì hiện tại, đạo diễn nhất định sẽ đặc tả ánh mắt của Cố Ly, trong ống kính nhất định sẽ hiện ra thứ ánh sáng gian ác mà bí ẩn được bật sáng lên sau một cái "ting" giòn giã.

***

Tất nhiên, nếu bạn cho rằng danh sách khách mời của "Hồng Môn Yến" được dày công sắp đặt này đến đây là hết, thế thì bạn đã đánh giá quá thấp bản lĩnh "chỉ sợ thiên hạ không loạn" của Cố Ly. Nó đã điền cái tên "Cung Minh" vào vị trí trống sau cùng trên danh mục khách mời, tất nhiên, chỗ trống thứ hai tính từ dưới lên, nó đã điền tên Cố Hoài em trai thân yêu của nó - Có lẽ ngay cả bản thân nó cũng chẳng biết, nó đang đem lửa thiêu chính mình, đang liếm máu trên mũi dao, nó đang niệm chú đoạt hồn Chúa tể Voldemort, nó đang đánh cầu lông với Đường Uyển Như... hoặc là, nó đã hạ quyết tâm phải tạo ra được một vụ nổ với sức công phá cực lớn khoét một lỗ hổng to cỡ kỷ nguyên khởi tạo ở khu Tĩnh An tấc đất tấc vàng của Thượng Hải này. Tôi chẳng chút nghi ngờ nếu nó làm tổng thống Mỹ, có lẽ chiến tranh thế giới lần thứ ba cũng sẽ chính thức khai màn. Xét từ một góc độ nào đó, nó giống Đường Uyển Như, mang một thứ tư chất thiên bẩm từ lúc chào đời, khiến cho tất cả mọi thứ rối tung rối mù đến mức không thể thu vén được mới dừng lại, tư chất đó đang sai khiến nó, khiến nó mỗi lần gặp chuyện đều như mắc chứng cuồng loạn, nhanh chóng khiến cục diện biến chuyển theo chiều hướng không thể cứu vãn nổi.

***

Thực tình tôi có thể hiểu được nguyên nhân nó mời Cung Minh, cảnh tượng khả nghi khi Cung Minh và Neil cùng nhau bước ra khỏi phòng buổi sáng đó chắc chắn đã chọc xuyên tim nó. Còn nhớ năm đó, sự kiện Cố Nguyên và Neil hôn nhau, đã như một quả lựu đạn phá hủy bữa tiệc sinh nhật của nó, còn vai chính lần này đã đổi thành Cung Minh, cũng đồng nghĩa với việc thuốc súng trong quả lựu đạn đã được thay bằng một quả

https://thuviensach.vn

bom hạt nhân nho nhỏ. “Dù hai người họ thật sự sống cùng nhau, thì cũng phải làm chuyện đó trước mặt tớ.” Đó là những lời mà hôm đó Cố Ly đã phát ra bên tai tôi trên đường trở về nhà - nhưng nó không hề ý thức được bản thân đã nói một câu cực kỳ hạ lưu (nhưng lại làm phấn chấn lòng người) đến vậy, duy chỉ có tôi với tư chất hơn người đã lĩnh ngộ được sự tinh túy đó, suốt dọc đường đỏ mặt tía tai, tâm thần bất định, đầu óc như bị nổ tung với những cột mây khổng lồ hình nấm màu hồng phấn vọt cao, khiến mấy lần suýt chút nữa bị taxi tông chết.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 5 Phần 2

Còn những ngày này, nhóm chúng tôi cứ như đã hẹn trước với nhau (trên thực tế đúng là chúng tôi đã hẹn trước với nhau...) tuyệt đối không đề cập đến sự việc xảy ra hôm đó, đồng thời cũng hầu như không trú lại quá lâu trong căn biệt thự mà chúng tôi đang ở kia, hằng ngày từ mờ sáng, khi Cố Ly tắm gội xong xuôi bước ra khỏi nhà tắm, thì tất cả mọi người ngay tức khắc đã nhân cơ hội biến mất vào biển người mênh mông trong nắng sớm, giống như phường hái hoa thân thủ nhanh nhạy, chỉ còn lưu lại cái bóng cho ánh mặt trời đằng xa kia... đối với Cố Ly mà nói, "ếch ngồi đáy giếng" là một chuyện tuyệt đối không thể chấp nhận được. Cho nên, nó đã phát nổ.

Sau khi nó tung khoảng năm phút, tôi nhận được điện thoại của Cung Minh.

"Vừa rồi Cố Ly mời tôi tối nay đến nhà cô ấy ăn cơm. Cô ấy có mời cô không?"

"Có ạ." Vẻ mặt của tôi trông như đang tham quan nghĩa trang vào tiết Thanh minh vậy.

"Vậy tôi muốn hỏi thăm một chút," Cung Minh ở đầu dây bên kia tỏ vẻ ngờ vực, "Tiệc tối nay, rốt cuộc là thế nào?"

Tôi lặng thinh hồi lâu, cố kìm nén lại, không nói cho anh ta biết những điều tôi nghĩ trong lòng, "Bữa cơm cuối cùng."

Tôi dè dặt suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chọn được một cái cớ khả dĩ: "Họp gia đình..." Sau đó Cung Minh cũng lặng thinh ở đầu kia điện thoại,

https://thuviensach.vn

tôi có thể tưởng tượng được ngũ quan anh tuấn của anh ta lúc này chắc chắn đang nhăn lại như một tấm vải vụn cũ nát.

***

Suốt cả buổi sáng, tôi luôn canh cánh trong lòng cảm giác như một tử tù chuẩn bị chấp hành án, chạy lên chạy xuống theo Kitty. Nói đúng hơn, là tôi đứng bên quan sát học hỏi, còn cô ta thì lên lên xuống xuống như con thoi. Tôi chẳng thể làm được như thế khi đi đôi giày cao gót nhọn hoắt mười hai phân như vậy mà vẫn có thể đi tới đi lui ung dung thoải mái như đi trên mặt đất bằng phẳng giữa một đống quầy tủ và thùng giấy lớn vậy. Tôi nhìn cô ta, chẳng chút nghi ngờ năm đó chắc chắn cô ta cũng ngự trên giày cao gót từ trong tử cung của mẹ nhảy soạt một cái ra ngoài, rồi đứng vững chãi trên chiếc khay sứ màu trắng đặt trên bàn thủ thuật, giống như Lưu Toàn [6] từ trên cầu thăng bằng nhảy xuống đất đứng yên không mảy may động đậy.

[6] Lưu Toàn: Vận động viên thể dục dụng cụ nổi tiếng của Trung Quốc.

Tôi cũng chẳng thể giống cô ta, mặc thứ váy đồng phục ngắn màu đen cổ trễ, rồi dùng bra nâng nửa phần ngực lộ lên tận cổ, sau đó vẫn thản nhiên đứng đối diện với đám trung niên trai tráng hoóc-môn dồi dào mà chỉ trỏ văn vẻ này nọ, càng không thể giống cô ta luôn giữ vẻ mặt bình thản cảnh cáo đối phương một cách càn quấy khi đối mặt với đám nhân công vừa bị sỉ nhục đến đỏ mặt gân cổ: “Mày thử chạm vào bà một cái xem nào, bà đây có thể ném thẳng cổ mày vào đồn công an năm ngày, hơn nữa còn chẳng có cơm mà ăn đâu.”

Tôi không biết phụ nữ giống như Kitty và Cố Ly, rốt cuộc được tạo nên từ thứ gì. Nhiều khi tôi muốn mổ banh hộp sọ của họ ra, xem bên trong có phải đều là các con chip và hệ thống điện tử dày đặc hay không.

***

https://thuviensach.vn

Bọn tôi mất cả buổi sáng, phối hợp nhịp nhàng với đám công nhân kia để hoàn thành phòng triển lãm ở tầng trệt của Học viện Mỹ thuật, bọn tôi thiết kế nó trông như một phòng trưng bày tranh cao cấp, các góc của bức tường triển lãm màu trắng đều là những thiết kế đường viền kiểu châu Âu tinh tế, trần nhà kéo sẵn một bức màn sân khấu màu trắng cực lớn, phía sau màn là thiết bị chiếu ánh sáng lạnh cực đại, ánh sáng sau khi xuyên qua bức màn hắt xuống sẽ tạo hiệu ứng trông gần như ánh sáng tự nhiên nếu nói bằng một câu ngôn từ giản dị mà ý vị sâu xa, thì đó chính là: Chúng tôi đã đổ một đống tiền vào đây.

Khi ngồi trên chiếc Benz S500 màu đen của Cung Minh trở về, tôi và Kitty bắt đầu ăn bữa trưa. Đúng vậy, tôi và cô ta cùng nhận được tin nhắn của Cung Minh, mẩu tin thông báo chúng tôi lập tức trở về công ty, có cuộc họp khẩn đang chờ. Cho nên, trong khoảng thời gian nửa tiếng xe chạy về, cũng chính là thời gian dùng bữa trưa của chúng tôi.

Tôi cầm chiếc hamburger mua ở cửa hàng KFC phía trước cổng trường, rồi cắn từng miếng lớn nhai nhai nuốt nuốt kèm với trà sữa. Tất nhiên, trên người tôi lúc ấy phủ đầy khăn giấy màu trắng, có cho tôi mượn ba lá gan, tôi cũng chẳng dám làm rớt bất cứ mẩu vụn thức ăn nào lên ghế ngồi sau xe của Cung Minh, tôi tin chắc chắn Kitty sẽ lập tức tống tôi vào đồn công an năm ngày. Tôi quay sang nhìn Kitty, cô ta tao nhã lấy một hộp cơm hiệu Muji trắng muốt ra khỏi chiếc túi đạn dược LV màu đen to tướng kia, mở nắp ra, tôi trông thấy một hộp rau cải xanh biếc vô cùng hấp dẫn. Cô ta thản nhiên vừa kiểm tra đống văn bản trong tay mình, vừa rôm rốp rôm rốp như một con thỏ đẩy những cọng rau sống vào miệng mình. Ngay sau khi ăn được ba bốn lá rau chỉ to bằng lòng bàn tay tôi, cô ta đã sờ sờ lên cổ họng của mình, nói ra chiều khó chịu: “Tôi ăn no rồi, khó chịu quá.”

Tôi lặng lẽ gói chiếc hamburger đang ăn dở trong tay lại, bỏ vào trong túi.

https://thuviensach.vn

Sau khi tôi và Kitty về đến công ty, các tiết mục đặc sắc bắt đầu được trình diễn, cũng giống mọi ngày, cửa sổ MSN của tôi và Kitty cứ cách mấy phút lại thay nhau nhảy vào cửa sổ thoại của Cung Minh, mỗi lệnh đều ngắn gọn rõ ràng, không quá mười chữ: “cà phê”, “trang phục”, “đưa tôi văn bản số 7”, “cà phê”, “đến kế toán lấy báo cáo”, “ngày mai tôi phải đi Bắc Kinh, đặt vé”, “kiểm tra tư liệu của VAIOP”...

Các cửa sổ đối thoại cứ như một thứ virus liên tục nhảy ra, oanh tạc không ngừng lên màn hình vi tính của tôi và Kitty.

Có điều đây vẫn chưa phải là thời khắc thú vị nhất trong ngày.

Mọi người ở công ty đều biết, ngày mới của “M.E” bắt đầu từ “ba phút tốc độ ánh sáng” tính từ lúc Cung Minh và Cố Ly rảo bước vào công ty. Với ba phút tốc độ ánh sáng khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm này, tôi, Kitty, Lam Quyết với tư cách là trợ lý, càng cảm nhận sâu sắc hơn. Cố Ly và Cung Minh hai người họ, cứ như đã hẹn trước cùng nhau so kè vậy, bắt đầu từ lúc thang máy vang lên một tiếng “ting” báo hiệu đến tầng của chúng tôi, thì trong khoảnh khắc họ vừa bước ra khỏi thang máy, đã bắt đầu làm việc. Lộ trình mấy chục thước ngắn ngủn từ thang máy đến hai phòng làm việc của họ nằm ở hai đầu hành lang, có thể gọi là ghế điện của trợ lý. Tôi và Kitty ngay từ cửa thang máy đã bắt đầu cầm các bản bút ký nhận từ các phòng ban thay nhau nhắc đi nhắc lại lịch trình làm việc cả ngày của anh ta, đồng thời còn phải chịu đựng cảnh anh ta “dốc bầu tâm sự”, “À, cuộc họp ba giờhủy đi” hoặc là “Phải rồi, bốn giờ chiều giúp tôi tập hợp các thành viên của bộ phận quảng cáo để họp, bảo mọi người để trống thời gian lúc bốn giờhôm nay”. Đồng thời, trên lộ trình một phút đó, Kitty còn phải bê một tách “nước dưỡng sinh” gồm hỗn hợp của collagen và các loại thuốc chống oxy hóa do bác sĩ kê riêng cho Cung Minh và bảo anh ta uống hết - đây chính là nguồn động lực lớn nhất đằng sau nét mặt tươi trẻ như tờ giấy trắng mà khi trông thấy người ta cứ tưởng chừng chẳng hề bị năm tháng phá hủy. Đồng thời, tôi còn phải chuyển các loại thuốc dạng viên nén

https://thuviensach.vn

vitamin đựng trong hộp cũng như viên nén chiết xuất các chất gồm anthocyanosides grape seed, lycopene, protein cá biển... ngày ngày nhìn thấy anh ta thản nhiên tống vào bụng một đống thuốc rồi uống tách nước dưỡng sinh xanh lục kia, khiến tôi luôn cảm thấy việc anh ta "chống oxy hóa" như vậy, cũng có ngày sẽ biến thành xác ướp tươi sống tồn tại vĩnh viễn ngàn vạn năm. Tất nhiên, còn phải đem các hóa đơn chi tiêu của ngày hôm trước đưa cho anh ta ký duyệt thanh toán.

Sở dĩ nhất định phải tập trung hoàn thành những việc này trong ba phút ngắn ngủi như vậy, là vì một khi Cung Minh đã bước chân vào phòng làm việc của anh ta, cởi áo khoác ngoài ra, thì trừ khi anh ta có chuyện cần tìm các bạn, nếu không, đừng hòng làm phiền anh ta. Hoặc là, khi bạn còn chưa kịp dừng để thở, thì anh ta đã lại bay ra khỏi phòng làm việc giống như một linh hồn, sau đó chui tọt vào chiếc xe cao cấp màu đen như một luồng điện xẹt, rồi mất hút trong bóng râm giữa rừng cao ốc của Thượng Hải, và cả ngày hôm đó đừng nghĩ đến việc có người nào tìm được anh ta.

Còn Cố Ly đi về phía đầu kia của hành lang, cơ hồ cũng chính là một phiên bản khác. Một mình Lam Quyết đáng thương phải đảm đương công việc bằng cả tôi và Kitty. Sự khác biệt duy nhất, là trong ba phút Cung Minh đi vào công ty luôn lặng lẽ yên ắng, còn tiếng giày cao gót của Cố Ly sẽ gõ nên những chuỗi dài âm thanh lộp cộp lộp cộp trên nền đá hoa, nghe như tiếng đồng hồ đếm ngược tích tắc tích tắc của quả bom vậy.

... Xét ở một góc độ nào đó, tôi cảm thấy Cố Ly còn sùng bái Cung Minh hơn cả tôi. Tôi nghĩ nó sẽ cảm thấy trong cuộc đời hơn hai mươi năm của mình, lần đầu tiên nó gặp được một người sống biến thái hơn cả bản thân nó, tôi hiểu được thứ cảm giác này, nó như chiếc máy tính dùng chip Core i2 gặp phải một chiếc máy tính khác dùng chip Core i4, do vậy nó có niềm khát khao. Bước thứ nhất của niềm khát khao ấy chính là bảo tôi ép buộc Kitty giao ra toa thuốc tách "nước dưỡng sinh" mà Cung Minh uống kia. Sau đó ngày ngày, trong tay Lam Quyết cũng có thêm một thứ màu xanh

https://thuviensach.vn

lục như thế, nét mặt Cố Ly vừa bước đi vừa ngửa cổ uống cạn sạch tách nước ấy, cũng tấm tắc đắc ý mặt mày hớn hở chẳng khác nào mấy tên yêu tinh đã trộm được đào tiên của Vương Mẫu nương nương trong truyệnTây Du Kývậy.

***

Tôi về đến công ty, bật máy tính ở chế độ chờ lên, sau đó ngay tức khắc bắt đầu xử lý hàng loạt các tin MSN rác rưởi đang xếp hàng dài dằng dặc trên máy tính của tôi. Ngay khi tôi gõ xong một câu "Không kịp nữa rồi, tôi sẽ giả mạo chữ ký để gửi anh" để trả lời yêu cầu "Mau gửi cho tôi chữ ký của chính Quách Kính Minh, cần dàn trang gấp" mà phía biên tập bên Mỹ để lại, điện thoại của tôi lập tức reo lên, Cung Minh nói: "Cô đến ngay phòng họp số 1."

Tôi vội gỡ chiếc dây buộc tóc hiệu Chanel màu đen kia xuống, rồi băng băng đi về phía phòng họp.

Khi tôi đẩy cửa chính bước vào, lập tức chạm ngay mặt Cung Minh đang ém mình trong bộ plet nhung bằng len lông cừu màu xám mẫu mới nhất của hãng Burberry, anh ta ngồi trọn giữa chùm ánh nắng màu vàng kim trước cửa sổ, đôi mi rậm rạp thường ngày dưới luồng sáng đó trông như đám lông vũ mềm mại. Nét mặt anh ta lúc nào cũng như ngập tràn huyết hận thâm thù không sao nói rõ được, cứ như tôi đã thiếu anh ta hai trăm đồng vậy. May thay dáng vẻ của anh ta trông còn tuấn tú, nếu không tôi luôn cảm thấy nếu anh ta đi ra đường với bộ mặt mà cơ hồ ai trông thấy cũng đều có cảm giác khó đoán như vậy chẳng biết sẽ bị người ta đánh cho bao nhiêu lần. Tất nhiên rồi, anh ta vốn chưa bao giờ đi bộ trên phố. Ngay cả kính cửa sổ ôtô mà anh ta còn ít khi hạ xuống nữa là. Tôi chỉ có thể nói anh ta đã không cho người ta cơ hội.

Tôi vừa định mở lời, kết quả, hai người đang ngồi đối diện với Cung Minh quay lưng về phía tôi, một nam một nữ, quay đầu lại, họ chào tôi một

https://thuviensach.vn

cách thân thiết.

Lúc đó, tôi vội dụi dụi mắt, tôi không nhìn nhầm. Gương mặt công tử quý phái ấy là của Cố Nguyên đang mỉm cười chào tôi: “Hi, Lâm Tiêu.”

Bên cạnh là mẹ anh, Diệp Truyền Bình, bà ta dùng ánh mắt giống như khi Cố Ly trông thấy sản phẩm mới của Giordano trong tủ kính thầm đánh giá tôi từ trên xuống dưới.

Lúc này, Cung Minh đột nhiên nói với tôi, trước khi anh ta mở lời, đã khe khẽ mỉm cười, dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ, dáng vẻ tươi cười của anh ta thật sự rất khác thường - tôi không hề nói quá, nó giống như những cảnh quay chậm đặc tả nam diễn viên chính mà bạn bắt gặp trong các bộ phim lãng mạn của Hollywood vậy. Nhưng đối với tôi mà nói, bộ dạng tươi cười ấy chẳng khác nào một bức thư mời “du hành xuống địa ngục một ngày”. Mỗi lần anh ta cười như vậy, tôi biết mình sắp không ổn rồi.

Anh ta nói với tôi bằng bộ dạng tươi cười rạng rỡ và giọng điệu mềm mại quyến rũ: “Là thế này, chúng tôi định thế chỗ của Cố Ly, tổng giám đốc tài vụ sắp lên nhậm chức là Cố Nguyên, cũng là bạn cô. Ngày mai chúng tôi sẽ mở cuộc họp chính thức tuyên bố chuyện này. Có điều hy vọng tối nay cô có thể nói trước với cô ấy một tiếng, tránh ngày mai cô ấy đột ngột đối mặt với chuyện này, sẽ có chuyện không hay. Tất nhiên, tôi tin vào sự chuyên nghiệp của Cố Ly, chỉ là phòng xa mà thôi.”

***

Tôi không biết mình ra khỏi phòng họp bằng chân hay là bằng tay nữa, mọi thứ trong đầu tôi lúc này đều nghĩ về nhiệm vụ kiểu như “đi nhổ một bãi nước bọt lên mặt Chúa tể Voldemort sau đó nhảy lên đá cho hắn ta một bạt tai, mắng khốn kiếp mày” mà Cung Minh vừa mới giao cho tôi lo liệu.

“Chị có thể tìm một khẩu súng lại đây ngắm thẳng vào huyệt thái dương của em, sau đó lạnh lùng bóp cò được không?” Tôi nói với Kitty đang bê

https://thuviensach.vn

tách cà phê vụt qua bên tôi.

“Tất nhiên là được, không chỉ súng đâu, cô tưởng tôi không tìm được hả, trước đây tôi còn giúp Cung Minh kiếm được cả một chiếc máy cày chạy bằng dầu kia kìa!” Kitty tỏ vẻ kiến thức nhiều hiểu biết rộng đi qua chỗ tôi, chẳng thèm nhìn một cái.

Tôi day day huyệt thái dương. Tôi thực sự cho rằng cô ấy sẽ cảm thấy mấu chốt của vấn đề là ở chỗ “lạnh lùng bóp cò thẳng vào tôi”, kết quả không ngờ cô ấy lại cho rằng điểm mấu chốt của vấn đề lại nằm ở chỗ “có thể tìm được một khẩu súng hay không”.

Tôi nhận ra rằng không gian giữa người với người là khác nhau, vấn đề suy nghĩ cũng không giống nhau.

***

Bạn biết phương pháp giảm nhẹ nỗi đau đơn giản nhất và nhanh chóng nhất là gì không? Cực kỳ đơn giản, chỉ cần có hai điều kiện. Thứ nhất, bạn có một người bạn tốt; thứ hai, đem mọi nỗi đau khổ quăng hết cho cô ấy (đồng thời không cần để ý cô ấy có muốn hay không).

Thế là, tôi không chút do dự gọi điện thoại cho Nam Tương.

Trước khi hết giờ làm, tôi điềm nhiên như không đi như bay đến đầu kia của hành lang, nhìn chăm chú lên cửa phòng Cố Ly, kết quả trong phòng làm việc của nó chẳng có ai, chỉ có Lam Quyết đang sắp xếp hồ sơ. Anh ta trông thấy tôi, ngẩng đầu lên mỉm cười.

Tôi vờ hỏi bâng quơ: “Cố Ly đâu?”

Anh ta so vai, “Hình như cô ấy bảo tối nay có hẹn, nên về sớm mua đồ làm cơm rồi.”

https://thuviensach.vn

Tôi đành gật gật đầu, sau đó quay ngoắt lại, “Mua đồ ăn? Nó đang tỉnh đấy chứ!”

Lam Quyết nhìn sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt của tôi, vội hỏi: “Cô không sao chứ? Bệnh à?”

Tôi đưa tay đặt lên cổ mình rồi làm động tác vặn cổ “răng rắc”, nói: “Nếu tôi chết rồi, xin hãy nhớ tảo mộ giúp tôi vào tiết Thanh minh năm tới.”

***

Tôi bảo Kitty yểm hộ ình chút xíu, để tôi về sớm. Khi xuống đến dưới lầu, đứng bên đường định gọi xe, vẫn đang liếc ngang ngó dọc, bất chợt một bóng hình bên đường làm chấn động suy nghĩ của tôi.

Bóng hình đó đội mũ trùm đầu ngồi trên bậc tam cấp của bồn hoa bên đường, đôi chân dài, đầu cúi thấp, trông dáng vẻ vô cùng đơn độc. Cảm giác như có một luồng máu từ phổi phun trào lên cổ họng.

“Sùng...” Tôi vừa mở miệng, người đó liền tháo mũ trùm đầu xuống, đứng lên, tiến đến phía tôi.

Giản Khê.

Khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy mình cực kỳ xấu hổ. Lần đầu tiên trong đời, tôi có ác cảm mãnh liệt như vậy với bản thân mình. Giống như đầu tóc tôi bị dính đầy thứ nước hôi thối, cảm giác toàn thân mình bốc lên thứ mùi khiến người ta buồn nôn.

***

Giản Khê đứng bên cạnh tôi, chiếc áo trùm đầu màu xám rộng thùng thình khiến dáng người cao to vạm vỡ ấy trở nên trẻ trung đầy sức sống.

https://thuviensach.vn

Mái tóc bồng bềnh của anh trong ánh nắng vàng kim ánh lên vẻ lấp lánh rực rỡ. Anh đưa tay ra nắm lấy tay tôi, hỏi: “Đi đâu vậy?”

Tôi nói: “Hẹn Nam Tương.”

Giản Khê hỏi tôi: “Chẳng phải tối nay Cố Ly đã hẹn mọi người cùng đến nhà cô ấy ăn cơm sao?”

“Đúng rồi, nhưng em phải gặp Nam Tương trước một chút.” Tôi đưa tay ra nắm lấy bàn tay to rộng mà ấm áp của anh.

“Thôi được, anh đưa em đi”. Anh giơ tay lên gọi một chiếc taxi đến, sau đó mở cửa xe cho tôi.

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 5 Phần 3

Tôi hẹn gặp Nam Tương ở sảnh cà phê trong một con hẻm kiểu xưa trên phố Nam Kinh Tây.

Quán cà phê này do một nhà thiết kế nước ngoài mở ra, rất ít khách, chẳng có bảng hiệu bắt mắt, cũng không ồn ào náo nhiệt, do vậy lúc nào cũng vô cùng yên tĩnh, vả lại lúc này cũng sắp đến giờ cơm tối, vì thế trong quán cũng chẳng còn ai. Những vị khách uống trà chiều đã tan hết, còn người có hẹn vào buổi tối lại chưa đến giờ. Cho nên, trong quán vắng tanh vắng ngắt chỉ còn lại ba chúng tôi.

Khi tôi và Giản Khê đến nơi, Nam Tương vẫn chưa đến.

Giản Khê giở menu đồ uống khẽ chau mày tỉ mẩn, anh chọn cho tôi một tách cà phê Latte, sau đó tự gọi ình một ly nước Evian. Anh quá hiểu tôi, biết tôi chỉ uống cà phê Latte. Tôi nhìn anh dùng thứ giọng tiếng Anh nhỏ nhẹ gọi đồ uống với nhân viên phục vụ người nước ngoài có mái tóc vàng kia, tôi rất thích cái dáng vẻ nghiêm túc lúc này của anh.

Trước đây, khi chúng tôi còn sống cùng nhau, mỗi lần thấy anh chăm chú đọc sách trong thư viện, hay đọc tiểu thuyết trên giường trong ký túc xá của tôi, hay khi cùng tôi ôn tập trong khu tự học, tôi đều như mê dại đi trước gương mặt cực kỳ quyến rũ khi đang tập trung kia của anh. Thật đấy, mỗi khi anh nghiêm túc, sự trầm mặc và tĩnh lặng trên nét mặt đều bao bọc anh trong một thứ mùi vị đầy mê hoặc, nó giống như một rừng cây lá rộng nguyên sinh xanh thẳm nằm ẩn khuất dưới màn sương mù ướt sượt, tạo nên thứ cảm giác tĩnh mịch thần bí.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều nụ hôn của chúng tôi cũng bắt đầu trong những lúc như vậy.

Anh đặt menu xuống, nhìn sang ánh mắt tôi đang trông về phía anh, mỉm cười, vươn tay ra đặt lên sau gáy tôi, kéo về phía anh. Tôi khép mắt lại nhẹ nhàng chờ đợi, anh khẽ khàng đặt một nụ hôn lên trán tôi.

Tôi bối rối mở mắt.

Đúng lúc đó, Nam Tương đẩy cửa bước vào.

***

Nó mặc chiếc váy ren liền màu lục sẫm trông rất mới lạ, mấy nếp xếp tinh tế trên eo khiến eo của nó càng thêm uyển chuyển. Mái tóc uốn xoăn một cách mềm mại, được ánh nắng hong cho xõa tung và thơm tho.

Nó lúc nào cũng quyến rũ như thế, khác với Cố Ly luôn phải nghiêm khắc với bản thân, nó bẩm sinh đã thế, chẳng cần nỗ lực đã xinh xắn như vậy.

Nó ngồi xuống đối diện với tôi, ngẩng đầu lên nhìn, rồi lại nhìn sang Giản Khê bên cạnh tôi, chỉ cười, không nói. Tôi đặc biệt thích điểm này của Nam Tương, dù trong lòng nó có bất cứ nghi vấn gì, nhưng cũng sẽ chờ đợi bạn nói cho biết, chứ chưa bao giờ bức hỏi bạn điều gì. Chính điều này đã khiến việc sống chung của tôi và nó luôn thoải mái vô cùng.

***

Tôi đưa tay qua, cầm lấy đôi tay thon dài của Nam Tương trên mặt bàn, rồi nhìn xoáy vào mắt nó, nói: “Nam Tương, trước khi về nhà, tớ cần phải nói cho cậu biết trước một chuyện…”

Nam Tương nhìn Giản Khê, nói: “Thực ra cậu không cần phải nói riêng với tớ, hôm đó khi hai người cùng từ thang máy bước ra, tớ đã biết là tái

https://thuviensach.vn

hợp rồi.” Nam Tương trở tay ngược lại vỗ vỗ lên tay tôi, an ủi.

“Tất nhiên không phải chuyện này,” tôi chau mày lại, “Cung Minh đã sa thải Cố Ly, anh ta bảo tớ tối nay về nói cho Cố Ly biết tin này.”

“Cái gì?!” Sắc mặt Nam Tương và Giản Khê cùng tái nhợt nhìn chằm chằm vào tôi.

Sau năm phút im lặng không nói gì, vẻ mặt Nam Tương vô cùng Bhó xử nhưng vẫn mang nét nũng nịu dịu dàng nói với tôi: “Lâm Tiêu, cậu chết chắc rồi, cậu sẽ xuống địa ngục.”

Tôi dang rộng đôi tay, làm ra bộ “các cậu xuống cùng với tớ.”

Giản Khê xoa xoa trán, mặt chau mày ủ nói với tôi: “Lâm Tiêu, anh vừa hình dung bộ dạng bùng nổ của Cố Ly... anh có thể không đến không?”

Tôi hiểu sự bối rối của Giản Khê, cho nên, mới gật gật đầu ra chiều hiểu ý: “Anh yêu, tất nhiên không được rồi, anh đang nghĩ gì vậy?”

Giản Khê trừng mắt long sòng sọc liếc tôi.

Nam Tương ngồi đối diện cầm chiếc nĩa bạc trên bàn, gí lên yết hầu tôi: “Lâm Tiêu, tớ hận cậu.”

“Lẽ nào cậu muốn một mình tớ phải chịu đựng bi kịch này? Đáng ra lúc này cậu phải đứng chung chiến tuyến với tớ. Tớ nói nửa câu đầu, cậu phải nói nốt nửa câu sau với Cố Ly!”

Nam Tương mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi, sau đó nó như hạ quyết tâm nhíu mày, nói: “Được, Lâm Tiêu, nếu đã vậy, tớ cũng có một chuyện muốn chia sẻ với cậu.”

“Chuyện gì thế?” Trong lòng tôi đột nhiên “phập phồng” cảm giác Bhó hiểu. Tôi quá hiểu nhóm bạn của tôi rồi, cái tư chất bẩm sinh “chia sẻ đau

https://thuviensach.vn

khổ” như vậy, hầu như ai cũng đều đã chơi đến cực kỳ thành thục.

Đúng lúc này, cửa quán cà phê mở ra, một bóng người cao lớn bước vào, tôi quay mặt lại nheo mắt nhìn, liền thấy Vệ Hải. Tôi đang thấy lạ tự hỏi mình, anh ta đến đây làm gì, kết quả anh ta đi thẳng đến rồi ngồi xuống bên Nam Tương.

Tôi và Giản Khê nhìn hai người ngồi trước mặt, sau vài phút lặng thinh nhìn nhau, chúng tôi ôm mặt đau khổ: “Nam Tương, cậu sẽ xuống địa ngục cho xem!”

Khi bốn chúng tôi bước ra Bhỏi quán cà phê, lập tức đi thẳng một mạch về căn biệt thự cách đó không xa, tôi và Nam Tương đều không có ý bỏ qua cho đối phương.

“Cố Ly sẽ chôn cậu xuống đất, sau đó tưới axít lên trên cho xem!” Nam Tương nhìn tôi tỏ vẻ đồng tình.

“Đúng rồi, bạn thân mến. Có điều, Đường Uyển Như sẽ bỏ qua cho cậu sao? Nó nhất định sẽ móc bra từ trong áo ngực vừa ướt đầm đìa mà lại nóng hầm hập ra, sau đó mắt long lên sòng sọc mà nện thẳng vào mặt cậu!” Tôi đáp trả nó đầy vẻ nanh nọc.

Còn hai người đàn ông Giản Khê và Vệ Hải, chỉ còn biết bối rối đi theo sau chúng tôi.

Khi đi đến cổng vào tiểu khu, chúng tôi đụng ngay Neil vừa từ trong chiếc xe Panamera bước xuống trước mặt. Hắn đang ôm chiếc túi giấy màu xanh lục sẫm vô cùng tinh tế - liếc qua liền biết là mới mua từ siêu thị dưới tòa nhà Cửu Quang ra, trên miệng túi giấy lộ ra mấy ngọn rau xanh dài dài và các loại hải sản đã được bao trong túi đông lạnh - mỗi lần trông thấy cái thứ túi giấy không có quai xách, chỉ có thể ôm trong lòng, nhất là còn sử dụng loại chất liệu giấy cực kỳ đắt đỏ mà các siêu thị xa xỉ chuyên dùng

https://thuviensach.vn

này, tôi luôn có mối thâm thù ác cảm, dứt khoát phải in một chữ "Đắt" thật to lên trên cái túi mới được!

Tôi vừa định chào hỏi Neil, kết quả, ở mặt bên kia của chiếc xe, một anh chàng bảnh bao mặc plet đơn giản màu đen bước xuống, hai chân tôi chợt nhũn ra, "Hi, Lâm Tiêu", Lam Quyết khôi ngô đưa tay lên ra dấu chào tôi - trong lòng anh ta cũng đang ôm chiếc túi giấy màu lục sẫm cùng kiểu khác, dáng vẻ anh ta khi đứng bên chiếc Panamera chẳng khác nào một tiểu thiếu gia sống trong nhung lụa.

Cùng trong cơn choáng váng, một chiếc ra-đa nào đó của tâm trí tôi đã khởi động lại. Chiếc ra-đa này vào hồi cấp ba mỗi lần trông thấy Giản Khê và Cố Nguyên nó đều sẽ khởi động, còn giờ đây, tôi nhìn Neil và Lam Quyết đang đứng trước mặt mình, chiếc ra-đa đó lại tít tít te te vang lên. Tôi ngoái đầu lại, đúng lúc bắt gặp ánh mắt hừng hực của Nam Tương, tôi lập tức hiểu ra, ra-đa của nó cũng đã khởi động.

Có điều, tôi cũng lập tức bừng tỉnh khỏi thứ tư tưởng hủ bại này, liền hỏi Neil: "Sao Lam Quyết lại ở đây?"

Có thể do ngữ khí của tôi quá thẳng thắn cho nên nó lại trở nên cực kỳ khiếm nhã, Lam Quyết thoáng bối rối, "À... Neil đang ở trong siêu thị thì gặp tôi, sau đó cậu ta nói tối nay Cố Ly có mở tiệc họp mặt, nên nhân tiện mời tôi cùng đến luôn... nếu không tiện, cũng không sao, cũng tiện đường về nhà tôi cách đây không xa."

Neil nhìn Lam Quyết, cảm thấy vô cùng khó xử, ngay lập tức lớn tiếng giận dữ quát thẳng vào mặt tôi: "Lâm Tiêu, cô sao thế hả? Anh ta là tôi mời đến đấy, hơn nữa, dù không vui cũng chưa đến lượt cô đâu!"

Tôi liếc mắt nhìn Neil đang mặt nóng phừng phừng, thầm nghĩ: cái đồ nhãi nhép thấy sắc quên nghĩa, hắn định để trợ lý của Cố Ly tham gia buổi dạ tiệc "tuyên bố Cố Ly bị sa thải", ngoạn mục lắm đấy. Tôi trợn trừng mắt

https://thuviensach.vn

lên, cũng chẳng thèm nói thêm gì nữa, thầm rủa, muốn làm gì thì làm đi. Còn tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết trong căn biệt thự này.

Thế nên nhân tiện tôi qua quýt một chút: “Ấy ấy không phải, vì Cố Ly nói đây là cuộc họp gia đình mà, nên tôi sợ Lam Quyết khó xử. Lam Quyết đến tất nhiên là vui rồi. Tôi và cậu đều giống nhau, cũng ‘rất thích Lam Quyết’!” Tôi cố ý nhấn giọng ở cuối câu, nói với Neil đầy bí hiểm Bỳ lạ. Gương mặt Neil vụt chốc đã đỏ ửng lên. Giản Khê không kìm được đang khúc khích cười sau lưng tôi, rồi đưa tay ra vuốt ve mái tóc tôi, “Em thật là…” Tôi quay đầu lại, say đắm trong nụ cười sủng ái của anh. Nam Tương luôn là chiến hữu tốt của tôi, nên nó cũng bồi thêm một câu: “Đúng rồi, tôi cũng ‘đặc biệt thích Lam Quyết’!” Giọng còn lẳng lơ quyến rũ hơn cả tôi, nghe xong câu ấy khiến toàn thân tôi sởn hết da gà.

Có điều, chỉ một giây sau, lời tán phét “cuộc họp gia đình” mà tôi vừa thốt ra, đã tiêu tan như bọt xà phòng. Chiếc xe Benz màu đen kia của Cung Minh đã lái thẳng vào tiểu khu. Khi chạy qua, anh ta còn hạ thấp cửa sổ xuống, rồi gật gật đầu về phía chúng tôi với gương mặt như tờ giấy trắng nhưng mang nét cười gượng gạo, xem như đã miễn cưỡng chào hỏi.

Tôi vụt chốc thấy bối rối, vội kéo Giản Khê và Nam Tương mau mau vào nhà.

Để lại Neil và Lam Quyết đang mặt mày đỏ gay trong bóng chiều hôm phía sau lưng.

Thực lòng tôi cảm thấy có lẽ Lưu Hồ Lan [7] từng bước từng bước đi về phía máy chém, thì tâm trạng cũng chẳng phức tạp đến mức như tôi lúc này. Tôi không biết tối nay rốt cuộc sẽ có bao nhiêu quả bom bộc phá nổ tung trong tòa biệt thự này. Tôi chỉ biết, mình là người phụ trách châm ngòi nổ của quả bom sau cùng.

https://thuviensach.vn

[7] Lưu Hồ Lan (1932 - 1947) là một nữ chiến sĩ giải phóng quân anh hùng trong lịch sử Trung Quốc.

Chúng tôi đến cổng chính, đúng lúc Cung Minh cũng xuống xe.

Mấy người đứng trước cửa, tôi và Nam Tương chẳng ai dám bước lên bấm chuông gọi cửa. Tuy bảo là thò ra hay rụt đầu cũng đều vấp phải đao, nhưng chúng tôi đều thấy có thể kéo dài thêm giây nào hay giây ấy.

Trong khung cảnh lặng yên "bối rối đứng chờ trước cửa" thế này, Cung Minh tỏ ra mất kiên nhẫn, anh ta bất đắc dĩ trợn mắt nói với tôi: "Bấm chuông cửa đi!"

Tôi nói với Nam Tương bên cạnh: "Tớ không bấm đâu, cậu bấm!"

Kết quả Cung Minh lại nghĩ rằng tôi đang nói với anh ta, nên ngạc nhiên bảo: "Cô nói gì thế?"

Tôi lập cập đưa tay ra bấm vào chuông cửa, cảm giác giống như vừa bấm vào công tắc kích nổ một quả bom vậy.

Người ra mở cửa không phải Cố Ly, mà là Như Như thân yêu của chúng tôi. Trong khi tôi và Nam Tương cùng tranh thủ thở phào một tiếng, thì ánh mắt Như Như lại giống như chiếc lưỡi ướt nhẹp, thản nhiên liếm đi liếm lại trên mặt của bốn người Vệ Hải, Cung Minh, Neil và Lam Quyết. Tôi nhìn nó thở hổn hển tưởng như sắp ngất đến nơi, bất giác có chút lo lắng, đợi đến khi Cố Nguyên, Cố Hoài - hai anh chàng bảnh trai - cùng tề tựu, không biết nó có sốc hay không?

***

Phòng ăn rộng lớn được Cố Ly bày biện cực kỳ sang trọng. Không biết nó kiếm đâu ra được một chiếc khăn trải bàn cổ điển màu trắng cực lớn, khiến chiếc bàn ăn thường ngày của chúng tôi trở nên vô cùng trang nhã,

https://thuviensach.vn

tất nhiên, trên bàn đã bày biện đầy các loại chân nến và dụng cụ ăn bằng bạc, chiếc đĩa sứ màu trắng bóng loáng như sữa bò, ở trung tâm chiếc đĩa có in một bức họa đồ chữ H do nhiều mảnh ghép lại với nhau. Mấy góc khuất trong phòng khách cũng được điểm xuyết bằng những chiếc đèn cầy tỏa hương thơm, làm cả căn phòng ngập tràn thứ mùi thơm cao cấp thanh tao. Trên bàn trà có đặt một lẵng hoa tú cầu lớn màu trắng, máy CD đang phát nhạc của Niccolo Paganini... Cung Minh vừa bước vào, nhìn quanh một lượt bố cục toát lên không khí kỳ quái này, quay đầu nghiêm túc hỏi tôi: “Có người chuẩn bị tự sát ở đây sao?” Tôi thầm nói thêm một câu: “Đúng rồi. Tôi.”

Khi tất cả chúng tôi đều đã bước vào nhà, Cố Ly mới nhẹ nhàng cởi bỏ tạp dề thắt trước eo nó xuống, để lộ ra chiếc váy liền bằng nhung cao cấp màu xanh nõn của Nina Ricci, tôi còn nhớ rất rõ. Vì khi nó mua về liền cắt cái mác đi, rồi thuận tay quăng bảng giá gắn trên đó lên bàn tôi, khi đó tôi chỉ liếc mắt một cái đã giật nảy mình, tôi còn tưởng rằng nó đi dạo phố mãi rồi tiện tay mua luôn một chiếc xe...

***

Dưới ánh đèn, nó hiện lên xinh đẹp và quyến rũ, trên người chẳng dính chút mùi nhà bếp nào. Tôi thật sự khâm phục nó, tôi thậm chí còn chẳng chút nghi ngờ nếu nó vừa mới chui xuống hầm mỏ đào than trở lên, thì hai tay vẫn nõn nà như từ giấy trắng, móng tay nạm đá vẫn cứ phát sáng lấp lánh.

Thế nhưng khi quay người đi vào bếp, liền thấy Lucy bốc mùi đầu mỡ, thở hổn hà hổn hển bận tối mắt tối mũi như vừa mới chết đi sống lại vậy... ngay tức khắc tôi đã biết định nghĩa chính xác câu nói “tớ đích thân vào bếp” kia của Cố Ly - phải hiểu là “Tớ đích thân bảo Lucy vào bếp.”

Cũng như vậy, trong bếp còn có Cố Nguyên, anh đang lấy từng chiếc ly pha lê chân cao trên tủ xuống.

https://thuviensach.vn

Tôi bước đến bên cạnh, nhẹ nhàng nói với anh: “Chuyện Cố Ly, tôi không nói được, muốn nói anh tự đi nói.”

Cố Nguyên quay đầu lại liếc nhìn tôi, cười nhàn nhạt như đang đùa giỡn trên nỗi đau của người khác rồi nói: “Cô chỉ biết đem khoai lang nướng ném cho tôi. Tôi không nói được, đây là nhiệm vụ cấp trên giao cho cô, tự đội cột thu lôi và mũ bảo hiểm rồi tiến lên đi!”

Tôi hằn học lườm anh ta một cái, “Anh thật trơ trẽn!”

Anh ta nhìn tôi với ánh mắt thương hại: “Cô không được chết đâu đấy.”

***

Tôi ngồi xuống bàn ăn mà nỗi lo lắng trào dâng.

Trên bàn ăn bầu dục dài đã bày biện đầy các món ăn (những món ăn được gọi từ các nhà hàng cao cấp), Cố Ly mỉm cười khiêm tốn, miệng cứ liến thoắng “Không có gì, đều là những món đạm bạc, mọi người không cần khách sáo.”

Còn tôi nhìn Cố Ly với vẻ mặt hào hứng, xen lẫn cảm giác bi thương. Có thể nó hoàn toàn không biết cho đến hôm nay bản thân nó đã tạo nên cục diện gì... tôi cảm thấy bọn tôi, như có một loại từ trường kiểu như: Chúng tôi luôn khéo tập trung mọi mâu thuẫn lại một chỗ, sau đó hẹn tất cả đều có mặt trong một ngày, tập trung kích nó, chẳng sót một ai, không người nào vắng mặt.

Giản Khê lặng lẽ luồn tay xuống dưới gầm bàn, nắm chặt tay tôi. Chẳng hiểu tại sao, Cố Ly lại liếc Giản Khê một cái, với vẻ mặt vừa rất phức tạp nhưng lại mang nét cười trên nỗi đau của người khác. Tôi không biết cái liếc ấy của Cố Ly mang ý gì, chỉ thấy lòng bàn tay Giản Khê lập tức rịn mồ hôi lạnh, làm ướt cả tay tôi.

https://thuviensach.vn

Còn Nam Tương và Vệ Hải ngồi đối diện với tôi, đầu cúi rất thấp, chẳng nói câu nào. Tôi nghĩ họ sẽ luôn giữ vẻ mặt trầm mặc đó, cho đến khi ngọn đuốc đầu tiên bùng cháy.

***

Bầu không khí cả căn phòng vừa khó xử mà lại vừa đáng sợ.

Cố Ly đằng hắng một tiếng, rồi đứng lên, nó cầm một ly pha lê trong suốt đựng Champagne đang sủi tăm, nói bằng chất giọng tao nhã: “Vậy, chúng ta bắt đầu nhé? Bắt đầu từ ai nhỉ?”

Câu nói của nó vừa mơ hồ lại mang hàm ý phức tạp, đưa mắt nhìn mọi người đầy vẻ khiêu khích. Sắc mặt nó giống như vị thẩm phán khai mạc phiên tòa, đang chờ thẩm vấn các phạm nhân có mặt tại hiện trường. Dưới ánh đèn, trông nó sao mà quý phái, lạnh lùng quyến rũ, thậm chí trên mặt nó còn có chút đáng thương.

... Nhưng Cố Ly, cậu hoàn toàn không biết rằng trên đỉnh đầu cậu đã có một nồi máu chó nóng bỏng đang sôi sùng sục chực chờ, sẵn sàng lật úp giội xuống đầu bất cứ lúc nào.

Tôi ngước mắt nhìn Cung Minh, anh ta đang cúi đầu uống Champagne. Màu Champagne trong ly kia giống như con ngươi trong mắt anh ta, tỏa ra thứ ánh sáng thuần khiết như hổ phách. Trên khóe môi anh ta luôn thường trực nét cười đặc trưng - nét cười tràn ngập kỳ vọng, tràn ngập mỉa mai, trông như khuôn mặt của đám đông khán giả đang chờ đợi một buổi xiếc thú mở màn đầy sôi động vậy. Ngũ quan anh tuấn mà lạnh lùng của anh ta đong đưa dưới ánh nến, trông như đại thiên sứ Lucifer cuối cùng phải trụy lạc vì ác ma.

Vừa thuần khiết cao quý, vừa gian ác tàn bạo.

***

https://thuviensach.vn

Lúc nãy tôi đã nói, lũ chúng tôi, luôn có cách để thu gom tất cả chuyện hoang đường lại một chỗ, rồi kích nó tập trung. Trên thực tế, lúc này Thượng đế đang uống trà trên trời, tựa như cảm thấy quả cân trên cán cân còn chưa đủ nặng, vậy nên, ông ta lại nhẹ nhàng đặt thêm một quả.

Đúng vậy, đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, Lucy chạy ra mở cửa.

Khi trông thấy người mới bước vào, khoảnh khắc gần như mọi men chua trong dạ dày tôi trào ngược lên cổ họng.

Tôi muốn ói.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 6 Phần 1

Dường như những cơn mưa đang không ngừng trút xuống từ trời cao, mặc sức gột rửa từng tấc đất của thành phố.

Những tòa nhà chọc trời trong ánh chiều của buổi hoàng hôn trông như một di tích hoen gỉ khổng lồ.

Trên đường nước mưa chảy thành dòng, cuốn tất cả rác rưởi, đổ xuống lòng thành phố.

Nước mưa ngầu đục, xối xả kéo đến ra sức bào mòn từng tấc bề mặt của đất đai, gắng sức khoét sâu con tim của mỗi người.

Bạn không nhìn thấy, bạn nhất định sẽ nghe thấy.

Bạn không nghe thấy, bạn nhất định sẽ cảm nhận được.

Hơi thở rét mướt băng giá, đang dần áp sát cận kề kia.

***

Trước đây khoảng một năm, cuộc sống của chúng tôi còn chẳng khác nào tình tiết trong các cuốn tiểu thuyết kiểu Hàn Quốc đầy ấu trĩ giống như tự mình trực tiếp viết ra từ thứ mực đen của máy in chứ hoàn toàn không qua máy tính, đầy ắp các tình tiết lãng mạn, ngây thơ, nhẹ nhàng, vui vẻ... Tất nhiên, sự miêu tả của Nam Tương còn sinh động hơn cả những cuốn tiểu thuyết có trang bìa xanh xanh đỏ đỏ ấy, “Khi bạn lật các trang cuốn tiểu thuyết ấy ra, đặt những hàng chữ hoa hòe hoa sói ấy ra xa mà nhìn,

https://thuviensach.vn

đúng, chính là nhìn từ khoảng cách mười mét, thì những chữ lít nha lít nhít ấy sẽ sắp thành bốn hình vẽ, 'Tác, Giả, X, Ngốc'."

Tôi nhớ có lần chẳng biết Đường Uyển Như vì cớ gì đã mượn ở thư viện một cuốn tiểu thuyết với bìa ngoài là hình họa vắt ngang của hai thiếu nữ Mỹ trẻ trung, Nam Tương và Cố Ly vừa mới liếc nhìn thấy dòng tít chấn động "Đưa bạn đến nơi tận cùng nỗi đau của tuổi trẻ" in trên bìa cuốn sách đó, thì hai đứa nó đã như hai con yêu tinh lườm lườm nguýt nguýt không nói một lời rồi chạy biến đi, Cố Ly dùng hình bóng cực kỳ trầm mặc bày tỏ với Đường Uyển Như sự khinh miệt và coi thường của nó, còn Nam Tương đã bồi thêm một câu cuối trước khi rời đi "Như Như, cậu mau tìm một anh chàng đi, để anh ta đưa cậu đến nơi tận cùng của nỗi đau - chí ít, kẻ đưa cậu đến chỗ đó còn là người, chứ không phải thứ mơ hồ này (ngúng nguẩy ngón tay chỉ vào cuốn sách trên tay nó).

***

Vào thời điểm này của một năm trước, nếu bạn lái một chiếc Porsche - hoặc một chiếc Cadillac cũng được - chạy đè lên thảm cỏ của trường, nhất định bạn sẽ bắt gặp ba thiếu nữ xinh đẹp và một thiếu nữ (...) đổ dồn ánh mắt tràn ngập vẻ lẳng lơ về phía bạn, giống như bốn đóa hoa kiều diễm, một đóa là hoa nhài nhà bên thuần khiết mà tươi mát (đó chính là tôi), một đóa sơn trà chốn thâm sơn hiếm thấy phảng phất mùi hương thần bí, một đóa tuy líp của Pháp cao quý kiêu sa vô giá, một là cây thiết mộc lan vươn lên khỏe khoắn. Nếu bạn đang tuổi niên thiếu nhất định sẽ bị những ánh mắt ấy hấp dẫn đến mức suýt tông vào cây ngô đồng Pháp bên đường.

Đúng vậy, đó chính là chúng tôi.

Nếu bạn tiếp tục lái về phía trước, bạn sẽ thấy mấy chàng trai trẻ đang tay trần đẫm mồ hôi như tắm trên sân quần vợt lộ thiên, ánh mặt trời chiếu rọi lên bộ ngực trần trụi đẫm mồ hôi của họ, cơ bụng màu tiểu mạch dưới ánh nắng toát lên nét quyến rũ của tuổi thanh xuân, họ cố ý mặc quần đùi

https://thuviensach.vn

thể thao thật thấp, để lộ ra những múi cơ bắp đùi mà họ đã tốn rất nhiều thời gian luyện tập mới có được - đó cũng giống như cái lý do mà chúng tôi sẵn lòng tốn nửa tiếng đồng hồ chỉ để nhét cái bra vào chiếc áo ngực của chúng tôi trước khi ra khỏi cửa. Các chàng trai thích ngắm ngực của chúng tôi, còn chúng tôi thích ngắm thắt lưng của họ (những múi cơ bụng lộ ra ở bên trên). Họ cười đùa vui vẻ, giọng nói hào sảng, như những con sư tử đực vừa trưởng thành đang chạy nhảy giữa ngày hè vậy. Những con sư tử đang vươn vai ưỡn ngực, dùng mồ hôi để phát tán hoóc-môn pha lẫn trong mùi nước hoa cao cấp. Đúng thế, đó chính là các bạn trai của chúng tôi. Khi bạn lái xe đi qua bên họ, chắc chắn bạn sẽ ghen tị.

***

Nhưng một năm sau, cuộc sống của chúng tôi đột chuyển từ tiểu thuyết tình yêu của thời chẳng có máy tính biến thành hồi hộp đáng sợ như trong tiểu thuyết của Edogawa Rampo [1]. Hoặc điên khùng hơn một chút, đã biến thành tiểu thuyếtTước Tíchnơi người và thú, ác quỷ và quái nhân giết nhau đến đen trời tối đất mà Quách Kính Minh đang điên cuồng cho đăng liên tục. Gần như trong cuộc sống hằng ngày của chúng tôi, đều ngập tràn cảnh tàn sát thảm khốc muôn hình vạn trạng. Hôm nay, Trương Tiểu Hồng dùng chổi lông gà đánh cho tên Vương Nhị Ma máu chảy thành sông tan xương nát thịt, ngày mai anh em Lưu Đại tay trần chân đất moi ruột Diệp Nhị Nương treo lên cây, ngày kia người dùng dụng cụ thu hồn cắt chân ta thành ba đoạn, ngày kìa chính tay ta sẽ thả Ayakashi ra cắn phập vào mông người, vô cùng ngoạn mục, vả lại vẫn chưa kết thúc.

[1] Edogawa Rampo là bút danh của Hirai Taro, là một tiểu thuyết gia và nhà phê bình Nhật Bản, người đã có đóng góp to lớn cho sự phát triển của dòng tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản.

***

https://thuviensach.vn

Cũng như hôm nay, một đám người đang ngồi thinh lặng hai bên chiếc bàn ăn dài, ai cũng cầm bộ dao bạc trắng sáng loáng, mặt không chút biểu cảm cắt miếng bít tết trong đĩa của mình, cả gian phòng ngoài tiếng dao kỳ dị quét lên nền đĩa sứ ra, tất cả đều im phăng phắc. Cảnh ấy tình này, chúng tôi như một đám bác sĩ phẫu thuật biến thái đang vây quanh phòng xác chờ mở party mà lòng đầy lo lắng - sự khác biệt duy nhất là chúng tôi không khoác lên người chiếc áo blouse trắng chỉnh tề.

***

Tôi cắt một miếng bít tết còn đỏ máu, nhét vào miệng mình.

Từ khi mẹ của Cố Ly - Lâm Y Lan bấm chuông cửa đến giờ, đã tròn mười phút trôi qua.

Mọi người trong nhà chẳng ai nói câu nào.

Ngoài Cố Hoài và Lâm Y Lan ra, mọi người đều thầm lặng cúi đầu chăm chú xử lý miếng bít tết trong đĩa của mình, còn hai người họ, lặng thinh rồi nhìn nhau bằng ánh mắt lạnh thấu xương.

Tôi lặng lẽ ngẩng đầu, vừa đúng lúc phát hiện Cố Ly và Nam Tương cũng ngẩng đầu lên lén đưa mắt ra hiệu với nhau. Dựa vào sự ngầm hiểu bấy lâu nay, chúng tôi dùng ánh mắt phức tạp và nét mặt méo mó, để tiến hành giao lưu suy nghĩ. Tôi mang nét mặt như mắc táo bón để "nói" với Cố Ly: "Làm sao bây giờ? Trước giờ cậu chưa từng cho bọn tớ biết mẹ cậu còn có một đứa con trai riêng!"

Cố Ly hấp háy cặp mắt sáng quắc hầu như không nếp nhăn vừa phát tín hiệu điện từ của nó, đôi mắt như có đuôi "nói": "Mẹ già cũng chưa từng nói đến, bà ấy còn chưa chắc về thân phận của Cố Hoài nữa kìa! Các người căng thẳng cái nỗi gì chứ!"

https://thuviensach.vn

Nam Tương lại nhếch mép ra chiều khinh miệt “nói” thẳng với Cố Ly: “Phải rồi, cái gương mặt của Cố Hoài kia, đội thêm bộ tóc giả nữa là giống như khuôn đúc với cậu rồi. Mẹ cậu không mù, chẳng lẽ không nhìn ra sao.”

Tôi trợn mắt thở dài một hơi “nói”: “Phải thu dao nĩa của họ lại trước đã... để thế sớm muộn cũng trở thành hung khí.”

Khi ba đứa đang trao đổi bằng những ánh nhìn phức tạp, ba người Vệ Hải, Cố Nguyên, Giản Khê lại thỉnh thoảng ngước nhìn bọn tôi, và bọn tôi đều cùng dùng ánh mắt hung dữ để chặn đứng việc nhìn trộm của họ: “Ăn cơm của các anh đi! Không phải chuyện của các anh!” Thế rồi ba người họ như ba con chó săn lông vàng vừa bị dạy dỗ và quở trách xong, cúi đầu ngoan ngoãn tiếp tục ăn. Lúc này, biểu hiện của họ chính xác là hình ảnh của đám bạn trai theo đúng mô phạm.

Còn từ đầu đến cuối, Đường Uyển Như luôn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, trông chẳng khác nào một lão phu nhân tao nhã, xắt miếng thịt trong đĩa của mình ra thành từng miếng từng miếng nhỏ, sau đó dùng chiếc thìa lớn xúc toàn bộ cho vào miệng (...). Nó hoàn toàn không hề nhận ra Cố Hoài đang ngồi bên cạnh và Lâm Y Lan ngồi đối diện, hai người đó chẳng khác nào hai con mèo hoang đã áp sát địa bàn của nhau, nhe nanh giương vuốt, lông dựng đứng lên trông như luồng điện vừa chạy qua.

Nó là kẻ đui mù.

Nó hời hợt nói với Cố Hoài: “Trông cậu rất giống Cố Ly, là bạn trai mới của cô ta hả? Rất có tướng phu thê đấy.”

Cố Hoài để lộ ra hàm răng trắng tinh, cười lễ phép: “Vâng ạ, được thế này phải cám ơn mẹ cháu, mọi người đều nói cháu rất giống mẹ, mẹ cháu rất đẹp.” Nói xong lại liếc nhìn Lâm Y Lan một cái, “vẫn còn trẻ”.

Tôi liếc nhìn Cố Ly tỏ vẻ đồng tình, nét mặt nó lúc này trông chẳng khác nào khi nó uống cái thứ nước chống lão hóa có mùi vị như được khuấy tan

https://thuviensach.vn

từ cóc ghẻ với thịt dơi vậy, nhưng bên trong lại ẩn chứa điều gì đó cực kỳ sâu sắc vô cùng khảng khái. Tôi rất hiểu nó, bên trái là một người lạ hoắc nhưng lại mang huyết thống với DNA gần như cùng một mẫu với mình, còn bên phải là một người hoàn toàn không có huyết thống, nhưng nó phải gọi bằng một tiếng "mẹ".

Lâm Y Lan bị Cố Hoài làm ắc nghẹn, mặt mày biến sắc, lại hậm hực quay sang đổ lửa lên người Cố Ly, "Sao không giới thiệu chút đi, Cố Ly?"

Cố Ly hít một hơi thật sâu, đặt dao nĩa xuống, chậm rãi sau khoảng năm giây, ngẩng đầu lên, can đảm liều mình trước sự sống và cái chết nói với Lâm Y Lan: "Mẹ, đây là em trai con, Cố Hoài."

Khi nghe thấy câu này, tôi như bị Đường Uyển Như ném bốp quả bóng lên đầu.

Câu đó nghe như tiếng Campuchia vậy.

Tôi không tài nào nghĩ ra được khắp Trung Quốc này ngoài người nhà họ Cố ra, thì liệu có gia đình nào còn có thể kịch tính hóa đến mức tạo ra mẩu đối thoại khó tưởng tượng đến mức "Mẹ, đây là em trai của con" như vậy.

Cung Minh là người từng trải nhất liền tỏ ra biết điều đẩy ghế đứng lên, "Có ai cần rượu vang không, tôi đi lấy." Lam Quyết cũng làm theo đứng lên, nói: "Anh Cung, tôi đi cùng anh, tôi giúp anh." Sau đó hai người họ lập tức rời khỏi cục diện bối rối khó xử giống như đã cắm dày kim thép này.

Tôi và Nam Tương đưa mắt nhìn nhau, nét mặt cực kỳ đau khổ. Tôi nghĩ, nếu lúc này nói "ai muốn đi chết không, tôi muốn đi chết", Nam Tương nhất định sẽ ngay tức khắc đứng lên nói: "Lâm tiểu thư, tôi đi cùng cô, tôi giúp cô."

Cả tôi và Nam Tương đều quá hiểu Cố Ly và mẹ của nó, nếu trên thế giới này còn có tai họa nào đáng sợ hơn việc phải đối mặt với cơn điên của

https://thuviensach.vn

Cố Ly, thì đó chính là cùng lúc đối mặt với cơn điên của Cố Ly và mẹ nó. Năm ấy khi cha nó Cố Diên Thịnh qua đời, ngày nào chúng tôi cũng được xemMẹ con ân thù kýtầm tám giờ".

Sau ba phút Cố Nguyên đứng lên, lấy cớ muốn xuống bếp lấy đồ ăn, anh chàng Giản Khê thông minh này, cũng lập tức níu vai của Cố Nguyên "mình cậu lấy không hết đâu", rồi nhân tiện chạy xuống bếp luôn. Năm phút sau, Neil cũng chịu không nổi, hắn đứng lên, nói: "Trong nhà có Champagne không, tôi đi lấy." Tôi lập tức bật dậy, như cùng hòa điệu với Neil nói: "Có đấy, để tôi đưa anh vào bếp lấy nhé, anh không biết chỗ nào đâu, tôi biết." Tôi vừa đẩy ghế ra, Nam Tương cũng đon đả đứng lên, dịu dàng nắm tay tôi, cười nói: "Lâm Tiêu, cậu không biết sao, chiều nay tớ mới chuyển Champagne sang chỗ khác rồi, mọi người không tìm thấy đâu. Tớ đưa mọi người đi lấy nhé." Nói xong, ba đứa "con gái" chúng tôi nhấc váy lên mau lẹ lượn khỏi hiện trường. Giản Khê mặc kệ sự sống chết của tôi, cùng với nhân ngãi Cố Nguyên đã thoát thân từ sớm, tương tự Nam Tương cũng bỏ mặc Vệ Hải, kéo tôi theo, chuồn mất dạng.

Còn Vệ Hải nét mặt cực kỳ bối rối và Đường Uyển Như chăm chú thưởng thức mùi vị tuyệt vời của đồ ăn, cùng với ba bông hoa quý hiếm nhà họ Cố, như đang hừng hừng khí thế bên bàn ăn, khoe dáng đọ sắc.

Vệ Hải thấy da đầu ngứa ran, bèn đứng dậy, lắp bắp: "Tôi... tôi đi toilet..." sau đó cũng đứng lên tháo chạy về phía nhà bếp. Vừa đi được mấy bước, lập tức bị Đường Uyển Như gọi giật lại ngay tại trận: "Anh vào nhà bếp làm gì thế, toilet bên kia mà." Vệ Hải khựng lại, sau đó nhắm nghiền hai mắt, chẳng quản được nhiều chuyện đến thế, tiếp tục xộc thẳng về phía nhà bếp.

Vừa chạy đến phòng bếp, anh ta trông thấy tất cả chúng tôi đang lặng thinh túm tụm trong không gian chật hẹp của gian bếp, anh ta quệt quệt mồ hôi trán, nói: "Mọi người đều đi như vậy, thực sự không có chuyện gì chứ? Trên tay họ đều đang cầm dao thế kia..."

https://thuviensach.vn

Nam Tương nhìn Vệ Hải cao lớn bị dọa cho chết khiếp kia, thật không đành lòng. Với một sinh viên thể dục đơn thuần như nước khoáng Ivian là anh ta kia, thì cảnh tượng phức tạp này, quả là đã vượt quá sức lực mà anh ta có thể ứng phó. Nó bước qua vươn tay ra ôm lấy anh ta, dịu dàng mà quyến rũ như một thiếu nữ xinh đẹp đang an ủi con chó săn lông vàng của mình vừa mới bị ba con chuột chũi kia hù cho phát khiếp.

... Nói thực lòng, đừng nói là chó săn lông vàng, dù hôm nay là một con chó ngao Tây Tạng, cũng sẽ bị hù cho chết trân: Một con chuột cái răng nanh sắc bén đang đi giày cao gót nhọn hoắt hiệu Gucci kết hợp với con chuột đực luôn u ám kỳ dị mặc sơ mi hiệu Prada đã đủ hù chết người ta rồi, huống hồ bên cạnh còn có con chuột mẹ mắc chứng hysteria đang choàng khăn hiệu Hermes.

***

Nam Tương gục đầu vào vầng ngực rắn chắc của Vệ Hải, nó đang đắm mình trong mùi sữa tắm tươi mới lan tỏa trên ngực Vệ Hải, chợt nghe thấy tiếng của Đường Uyển Như: “Cậu đang làm gì thế?”

Tôi và Giản Khê ngay tức khắc quay đầu nhìn về phía cánh cửa sổ của phòng bếp, lũ chúng tôi đang tìm cách tháo thân lần thứ hai.

***

Nam Tương bối rối ngóc đầu ra khỏi ngực Vệ Hải, gượng gạo bước qua chỗ Đường Uyển Như, “Uyển Như, không phải như cậu nghĩ đâu...”

Sắc mặt Đường Uyển Như đỏ gay, nó run rẩy, bộ dạng đó khiến người ta sợ hãi giống như công chúa Shera trước khi chuẩn bị biến hình, nó cố kìm nén hồi lâu, nhưng cuối cùng cũng không kìm được mà xông lên gào thẳng vào mặt Nam Tương: “Vì thế Cố Ly mới nói cậu là đồ đê tiện!”

https://thuviensach.vn

Nam Tương vốn định vung tay níu lấy cổ tay áo của Đường Uyển Như, nhưng khi nghe thấy câu nói này, đột nhiên khựng lại, dường như nó chưa kịp nhận ra câu nói vừa rồi của Đường Uyển Như mang ý gì, chỉ một giây sau Đường Uyển Như đã vô cùng kích động vung tay lên, như muốn đẩy mạnh Nam Tương ra, nhưng Như Như quên rằng trên tay nó đang cầm dao, còn tôi vẫn chưa kịp nhìn rõ, thì một thứ mùi như máu tanh đã xộc thẳng vào mũi. Neil ở phía sau tôi quay người úp mặt lên bồn rửa nôn thốc, hắn đang bị choáng.

Nhưng thứ bị dao cứa trúng là cánh tay của Vệ Hải, không phải tay của Nam Tương. Khi lưỡi dao lia gần đến Nam Tương, Vệ Hải đã nhanh tay kéo Nam Tương về phía mình.

Con dao trên tay Đường Uyển Như rơi đánh "cạch" một tiếng xuống nền đá trắng như tuyết của nhà bếp, hai mắt nó mở trừng trừng miệng há hốc, và hai giọt lệ giống như hai viên pha lê tuôn trào.

***

Vết thương của Vệ Hải không nghiêm trọng lắm, nên anh ta khoát tay, nói không cần đi bệnh viện, chỉ lấy một tấm gạc dày rịt lên vết thương, máu đỏ tươi loang một khoảng rộng trên miếng gạc trắng tinh.

Nam Tương cúi đầu, không nói lời nào, chỉ lặng lẽ đứng bên Vệ Hải nhưng e rằng cho dù chỉ là động tác lặng thinh như vậy, cũng đủ thể hiện sự quyết tâm của nó: nó đang dùng hành động để tuyên chiến với Đường Uyển Như.

Đúng vậy, nó đứng bất động cạnh Vệ Hải, tuy không giải thích, nhưng cũng chẳng chùn bước. Nó chẳng khác nào một cành lan kiên cường mà kiều diễm trong hang sâu tối tăm, đang tỏa ra một thứ sắc đẹp diễm lệ và quý phái khiến người ta không cách nào phá hủy. Bao trùm lên cơ thể nó là ánh mắt nóng bỏng mà mãnh liệt của Vệ Hải, chúng tôi dù là người ngoài

https://thuviensach.vn

cuộc, cũng đều cảm nhận được ánh mắt đó chất chứa niềm yêu thương cháy bỏng tựa nham thạch. Anh ta một tay bịt vết thương trên cánh tay, cúi đầu nhìn đỉnh đầu bất động của Nam Tương đang gục trên vai mình, rồi khẽ an ủi nó: “Nam Tương, anh không sao. Chỉ là vết thương nhỏ thôi.” “Em khóc à?” “Anh thật không sao mà.” Ánh mắt thẳng thắn của anh ta tựa như nhựa thông trong suốt, bao bọc Nam Tương thành một khối hổ phách rực rỡ và lộng lẫy nhất.

Đường Uyển Như đứng đối mặt với họ, nước mắt lăn dài từ hốc mắt đỏ hoe rơi xuống. Nó biết mình đã thua. Dù chỉ là một cô gái bình thường, chắc chắn nó cũng không phải là đối thủ. Huống hồ đây là Nam Tương mà toàn bộ nam sinh đại học đều muốn theo đuổi. Nó lập cập, nhặt lấy con dao lăn lóc trên sàn, đặt lên bồn rửa tay, rồi lặng lẽ quay người đi ra.

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 6 Phần 2

Chiếc đèn pha lê tinh xảo kiều diễm trên đỉnh đầu hắt xuống thứ ánh sáng cầu vồng vỡ vụn, khiến khuôn mặt trắng bệch của mỗi người càng trở nên lộng lẫy, nhờ thế nên sắc mặt nhợt nhạt của chúng tôi mới có vẻ không giống xác chết đã tàn lụi sinh khí.

Chiếc đèn chùm này là do Nam Tương và Cố Ly cùng nhau chọn trong cửa hàng đồ gia dụng đắt đỏ trên lầu năm của khu mua sắm Hằng Long, khi người chuyển hàng đem chiếc đèn pha lê to tướng đặt trước cửa nhà rồi quay người rời đi, cũng chính hai đứa tôi và Đường Uyển Như dè dặt thận trọng nhích từng centimet di chuyển thùng giấy khổng lồ vào trong nhà. Nhiều năm nay, dường như bốn chúng tôi lúc nào cũng chân đấm tay đá, mắt ngang mày dọc như vậy, nhưng thực ra luôn tươi vui hòa nhã, tương thân tương ái bên nhau, bọn tôi giống như bốn cái cây tựa nhau mà sống, nhìn bề ngoài mỗi cây đều đang dốc sức nghĩ cách làm cành lá của mình sinh sôi nảy nở, chiếm phần ánh sáng, không khí và không gian sinh trưởng hữu hạn này, nhưng trên thực tế, dưới nền đất phì nhiêu, bốn bộ rễ cây đó đang bện chặt vào nhau, bất kể lũ lụt thế nào, mưa gió bão bùng ra sao cũng không thể xô ngã được, chúng tôi ra sức bao bọc, cùng nhau chia sẻ từng giọt dinh dưỡng.

Tôi ngước đầu đưa tay quệt nước mắt, từng cơn đau vẫn âm ỉ quanh hốc mắt. Nam Tương vẫn cúi đầu như thế, mái tóc đã che lấp khuôn mặt kiều diễm của nó. Tôi chẳng cần nhìn, cũng biết nó đang khóc. Đã nhiều năm rồi, tôi quá quen thuộc cái bộ dạng trầm lặng của nó. Không cần nhìn vào mắt, tôi chỉ cần nhìn nhịp thở, cũng đủ biết nó đang đau lòng hay đang vui vẻ.

https://thuviensach.vn

***

Neil đã thôi không nôn nữa, sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, đứng chống tay lên bồn rửa. Lam Quyết lấy một chiếc khăn giấy khô sạch đưa cho hắn lau miệng. Cố Nguyên và Giản Khê đang trầm tư, hai người họ đứng kề vai nhau, ánh mắt ngưng lại ở một điểm vô định nào đó trong không trung, mỗi lần bốn chúng tôi tranh cãi, hai người họ đều như vậy, đứng lặng thinh bên cạnh, chẳng nói lời nào. Cũng có thể do nhiều năm nay, họ đã xem đi xem lại quá nhiều lần chúng tôi biểu diễn hí kịch như vậy, mệt rồi.

Nói thực lòng, tôi cũng mệt rồi. Đột nhiên một thứ cảm giác muốn một đi không trở lại dấy lên trong lòng tôi. Giống như một năm trước, tại tiệc sinh nhật của Cố Ly, cũng từng xảy ra trường hợp đá thúng đụng nia na ná thế này, khi ấy, tôi đã bị cơn hoảng sợ cực độ đè nặng đến mức như tan xương nát thịt vậy. Nhưng hôm nay, tôi lại không hề có cảm giác lo lắng giống vậy, mà thay vào đó chỉ là sự kháng cự bộc phát nhanh chóng lan ra khắp tứ chi và len lỏi vào từng ngõ ngách sâu nhất trong cơ thể của tôi, giống như một lọ mực nước đen kịt đổ vào hồ nước, lập tức loang ra, nhuốm nước hồ trong suốt trở thành một màu đen kịt. Nếu phải nói đơn giản hơn một chút, thì đó chính là, tôi cũng đã mệt mỏi rồi.

Cơ thể tôi lúc này giống như đột nhiên bị một đám bạch xà gõ cửa hỏi thăm, trong chớp mắt, tôi đã biến thành một gò cát với trăm ngàn ngóc ngách chỉ cần chạm nhẹ sẽ đổ sụp.

Bên ngoài phòng bếp tiếng tranh cãi càng lúc càng dữ dội bắt đầu vọng lại. Mạch tư duy của tôi bắt đầu trở nên rối bời, chỉ nghe loáng thoáng mấy câu đối thoại chanh chua truyền đến gian bếp.

“Mày cho rằng mày có tư cách gì mà dám bước vào cái nhà này? Mày cũng chỉ là thứ con hoang mà thôi!” Cái giọng hysteria [2] của Lâm Y Lan vốn cố sức che đậy được bộc phát với biết bao thảng thốt và phẫn nộ.

https://thuviensach.vn

[2] Hysteria là một trạng thái của tâm thức, biểu hiện là sự kích động thái quá, không thể điều khiển được các cảm xúc. Người mắc bệnh này thường gào thét, la hét, giãy giụa...

“Đó là vì bà không đẻ được, Cố Diên Thịnh hết cách, mới sinh ra thứ con hoang tôi đây, bà còn trách ai?” Giọng bình thản mà lạnh lùng của Cố Hoài, giống như một lưỡi dao phẫu thuật lóe lên loang loáng.

“... Tại sao mày lại cay độc đến vậy? Mày hạ tiện hệt mẹ mày!”

“Sao cao quý như bà được. Đó là điều chắc chắn. Nhưng dù chúng tôi có hạ tiện, Cố Diên Thịnh cũng còn để lại cho chúng tôi tài sản cực lớn, còn bà thì sao? Tiền mà ông ấy để lại đủ để bà tiêu không? Mua mấy cái túi chắc cũng gần hết nhỉ!”

“... Tài sản con gái tao có được còn hơn gấp nhiều lần của mày! Bây giờ cả Thịnh Cổ này đều là của Cố Ly con gái tao!”

“Con gái bà? À, bà nói Cố Ly chị gái tôi chứ gì? Chị ấy và tôi là cùng một bụng mẹ mà ra, vô cùng thân. Tôi cũng vui thay cho chị ấy”.

…

Giọng nữ hysteria the thé cao vút và giọng nam trầm đục bình thản lạnh lùng nhưng không kém phần châm chọc cay độc. Nghe xong mỗi câu đều như từng cái bạt tai giáng lên mặt tôi vậy, tôi không thể tưởng tượng được cảm xúc của Cố Ly lúc này ra sao khi đứng giữa hai người họ.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn Cung Minh trước mặt. Quầng sáng ngũ sắc từ chiếc đèn thạch anh khúc xạ ra, trùm lên khuôn mặt vô cùng sắc sảo của anh ta, trông như vầng hào quang trên đỉnh đầu của một thiên sứ chuẩn bị đi chiêu nạp linh hồn của người chết. Ánh mắt anh ta lặng lẽ nhìn phía tôi, giống như đang đọc một cuốn sách. Tôi không thể hiểu được đằng sau đáy mắt của anh ta lúc này đang chất chứa ưu tư gì, nói một cách chính xác, tôi

https://thuviensach.vn

chưa từng tìm hiểu xem anh ta nghĩ gì, dòng máu đang chảy trong huyết quản từ trên xuống dưới tỏa khắp thân thể anh ta, luôn là câu đố.

Tôi gạt khô nước mắt, bước đến trước mặt anh ta, chân thành nói: “Anh Cung Minh, tôi biết với tư cách là trợ lý, tôi cần phải hoàn thành công việc anh giao phó. Nhưng coi như tôi cầu xin anh, dù thế nào, cũng đừng bắt tôi phải nói với Cố Ly chuyện nó bị sa thải hôm nay. Xem như tôi xin anh, được không? Qua đêm nay, ngay sáng ngày mai, không cần anh nhắc, tự tôi sẽ đi tìm Cố Ly, trực tiếp nói cho nó biết.”

Tôi dũng cảm nhìn Cung Minh trước mặt - người vẫn luôn khiến tôi sợ hãi, tôi gom hết sức lực toàn thân nhìn thẳng vào anh ta, mỗi tế bào, mỗi lỗ chân lông trên người đều đang gắng gượng, tôi chưa bao giờ có ý đối kháng với Cung Minh, chuyện này thực quá khủng khiếp. Nhưng điều đáng sợ hơn với tôi là, có lẽ tối nay sau khi màn kịch này kết thúc, người đứng lại bên Cố Ly chỉ có mình tôi. Tôi quan sát mọi người trong phòng bếp, lần lượt hết gương mặt này đến gương mặt khác, Giản Khê, Nam Tương, Vệ Hải, thậm chí cả Cố Nguyên, tôi đều không tin. Với tính cách lành làm gáo vỡ làm muôi lôi thôi làm bát sứt của Cố Ly, chỉ cần tôi nói ra thông tin này, nó sẽ bị tổn thương lòng tự tôn bất khả xâm phạm, xù bộ lông gắn đầy gai lên mà chống lại cả tôi.

Cái tinh thần bi tráng bị cuốn vào cảnh chiến đấu trong cô độc của nó, lần nào cùng khiến lòng tôi đau như dao cắt.

Cung Minh nhìn tôi, gật gật đầu, tỏ vẻ như cười như không với tôi, dưới ánh đèn tỏa ra thứ ánh sáng khác thường, anh ta trông như thiên sứ trẻ tuổi anh tuấn trong tranh sơn đầu. Anh ta dùng giọng cuốn hút mềm mại như suối nước nóng nói: “Tôi thấy tôi nên đi trước.” Sau đó quay người rời khỏi nhà bếp.

Lam Quyết cũng rất thức thời khi đứng dậy cáo từ. Neil nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò, tôi gật đầu ra hiệu với hắn, “Cậu đưa Lam Quyết đi trước

https://thuviensach.vn

đi.” Tôi biết lúc này hắn cũng rất bối rối. Nhất là hắn còn có quan hệ huyết thống với một số người ở ngoài kia, vì thế không nên lưu lại đây vào thời điểm này.

Lúc này Nam Tương mới ngẩng đầu lên, khóe mắt nó vẫn còn vương vài giọt lệ chưa khô, dưới ánh đèn trở nên trong vắt đến rung động lòng người. Nó bước đến trước mặt tôi, siết chặt tay tôi, rồi nói: “Tớ đưa Vệ Hải đến bệnh viện. Cậu ở lại đây không sao chứ?” Tôi quay sang nắm tay nó, nói: “Cậu đi trước đi, tớ ở đây không sao.” Nó nhìn tôi, mở miệng định nói gì đó, nhưng tôi cắt ngang, “Thật mà, các cậu đi trước đi.”

Nói xong, tôi theo cả nhóm họ rời khỏi phòng bếp. Giản Khê đi ngay phía sau, đặt tay lên lưng tôi, cách một lớp áo, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được luồng nhiệt nóng hổi từ lòng bàn tay to lớn của anh, lộ ra nỗi chua xót.

Khi đi ngang qua Cố Nguyên, tôi cố ý nửa nhường đường nửa không tông thẳng vào. Vì tôi nhận ra hình như anh ta bị bệnh. Tôi cảm thấy đầu anh ta đã bị súng bắn một phát. Trong lòng đột nhiên vô cớ dấy lên nỗi oán hận anh ta. Có lẽ là hận bộ dạng tươi cười rạng rỡ mà tôi bắt gặp trong phòng làm việc của Cung Minh, cũng có thể là tôi đang nghĩ đến Cố Ly chẳng hay biết vị trí của mình sắp bị thay thế. Nhất định Giản Khê cảm nhận được rất rõ thái độ thù địch của tôi với Cố Nguyên, nên anh vừa như cố ý lại tự nhiên kín đáo đưa thân người chen ngang, ngăn cách tôi và Cố Nguyên. Anh luôn khéo léo nhẹ nhàng thu vén mọi mâu thuẫn, tạo cục diện gió yên sóng lặng. Nếu so ra, tôi và Cố Ly hầu như chỉ biết thêm dầu vào lửa, rưới thêm độc lên dao mà thôi.

***

Khi nhóm bọn tôi trở lại phòng khách, cuộc chiến giữa họ vẫn chưa kết thúc. Tôi thấy Cố Ly đang khoanh tay, vẻ mặt điềm nhiên đứng một bên, ánh mắt của nó vừa trống rỗng vừa mang vẻ thờ ơ, thực ra tôi biết, nỗi tuyệt

https://thuviensach.vn

vọng trong lòng nó lúc này thực sự rất lớn, trên bề mặt trái tim nó, chắc chắn đã bị rạch một vết cực lớn, gió đang gào thét, tuyết trắng một màu, lạnh căm căm.

Lâm Y Lan quay đầu về phía Cố Ly, ánh mắt lạnh như băng: "Cố Ly, con nói gì đi chứ. Cha con đã phản bội hai mẹ con ta, dan díu với thứ hồ ly tinh đê tiện ấy đẻ ra thằng nhãi đê hèn này! Bây giờ con nghĩ thế nào? Tương thân tương ái với nó sao?"

"Thứ hồ ly tinh đê tiện đó", Cố Ly mặt không biến sắc, chỉ có hai mắt ửng đỏ, hai giọt lệ theo đôi mi rậm dày lăn xuống gò má, "cũng sinh hạ ra tôi". Giọng nó giống như dùng một nắm cát nóng bỏng giãy chà xát vào tim, nghe như một tấm cửa kính bị đập vỡ nát, phủ đầy những mảnh nhỏ thủy tinh vỡ vụn.

Cố Hoài ngồi trên ghế sofa, chẳng nói lời nào, gương mặt toát lên vẻ khinh miệt như một lớp băng tuyết mỏng.

Cung Minh nhẹ nhàng vặn nắm cửa, chuẩn bị rời đi, Lâm Y Lan đột nhiên quay người sang, nói: "Không ai phải đi đâu hết, tôi đi! Trong cái nhà này ai cũng là người thân của cô! Tôi ra đường làm ăn mày!"

Cung Minh bối rối ngừng động tác mở cửa trong lời nói của Lâm Y Lan.

"Mẹ là mẹ con, sao lại đi làm ăn mày." Cố Ly cố đè nén cảm xúc trong lòng, nét mặt vô cùng bình thản, chỉ có dòng lệ vương trên mặt, trông thấy mà tim tôi như vỡ thành trăm mảnh. Nó cầm khăn giấy, nhẹ nhàng lau đi lớp kẻ mắt đã nhòe, nói với giọng khàn đục: "Cho dù ăn mày, cũng là con đi, sẽ không đến lượt mẹ."

"Vậy bây giờ thứ cô cần là tôi đây hay cái thứ tạp chủng hoang này!" Lâm Y Lan ngồi phịch xuống sofa, ngón tay bám vào tay vịn sofa run lên bần bật.

https://thuviensach.vn

“Bà cũng có tuổi rồi, nói năng nên chú ý một chút? Cố Ly và tôi cùng cha cùng mẹ, cái câu tạp chủng hoang kia là đang mắng ai vậy?” Cố Hoài đứng đối diện với sofa, lãnh đạm nói.

Cố Ly ngẩng đầu lên, vo khăn giấy trong tay nó thành viên rồi ném thẳng về phía Cố Hoài, uể oải nói: “Cậu nói bớt một câu thì chết hả?”

Lâm Y Lan run rẩy đứng dậy, đi về phía cửa chính, đẩy bật cửa ra, “Tôi đã nuôi cô hai mươi bốn năm!” Bà ta kích động, nước mắt nhòe đi theo từng nếp nhăn trên mặt, “Cố Ly, tôi đã nuôi cô hai mươi bốn năm!” Nói xong liền đóng cánh cửa đánh “rầm” một cái rồi bước đi.

Giữa sự tĩnh lặng vô tận này, Cố Ly vùi mặt vào hai lòng bàn tay, toàn thân bất động.

Cố Nguyên đứng bên cạnh tôi, ngẩng đầu trông về phía Cố Hoài. Tôi có thể thấy được rất rõ sự thù địch trong đáy mắt của anh, sự thù địch này giống như trong thế giới động vật, hai con sư tử đực đang đứng gườm nhau vậy.

Cố Nguyên nói với Cố Ly: “Bà ấy tốt xấu gì cũng là mẹ em, còn Cố Hoài lại máu mủ ruột rà với em, đâu phải người dưng!”

Cố Ly ngẩng đầu lên, dụi dụi mắt, nói: “Cố Nguyên anh đừng nhúng mũi vào việc này. Chuyện đổ vỡ của nhà họ Cố chúng em đâu chỉ có chuyện này, em quen rồi, nói không hết được đâu.”

Cố Hoài từ bên kia sofa lạnh lùng buông một câu: “Chuyện tôi và chị tôi, anh là người ngoài, chõ mũi vào làm gì.” Cố Nguyên hít một hơi sâu, đưa tay lên xoa mạnh lên mũi lên miệng - giây phút đó, tất cả chúng tôi đều rõ: Cố Nguyên đã thực sự bị kích động.

Vừa rồi ánh mắt Cố Nguyên nhìn Cố Ly, vẫn đầy ắp sự thương cảm và quan tâm trìu mến, còn lúc này trong ánh nhìn đó đã bị che phủ lớp sương

https://thuviensach.vn

mù lạnh lẽo, anh ta lạnh lùng nói với Cố Ly: “Đúng đấy, nói hay lắm. Tôi là người ngoài. Từ đầu đến chân đều là người ngoài, Cố Ly, cô đã từng xem tôi là người nhà sao? Cô xem tôi là gì?”

Mắt Cố Ly lại ứa lệ, nó đứng bật dậy, vuốt mái tóc đã bị mồ hôi làm cho ướt sũng sang một bên, rồi thấp giọng dè dặt nói với Cố Nguyên: “Xin lỗi...”

Chính lúc này, tôi vốn đặt mình bên ngoài việc này, đột nhiên bị bộ dạng hạ giọng nhún nhường của Cố Ly làm cho bùng cháy. Trong ấn tượng của tôi, Cố Ly từ xưa đến nay chưa từng hạ giọng nhún nhường như vậy, dù là đối mặt với hiệu trưởng của trường tôi, Cố Ly cũng chưa từng nói ba tiếng “em xin lỗi”. Tôi nhìn Cố Ly như một con cún ủ rũ cụp đuôi như sắp sụp đổ trước mặt, rồi lại nhìn khuôn mặt của anh chàng được gọi là bạn trai đang lạnh lùng nghênh ngang kiêu ngạo trước mặt kia, một ngọn lửa không tên trong tim tôi đã bùng cháy điên cuồng bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Tôi vùng vằng khỏi vòng tay của Giản Khê, xông đến trước mặt Cố Nguyên, kéo mạnh Cố Ly về phía sau, “Anh cáu kỉnh gì với Cố Ly? Anh nghĩ chuyện hôm nay còn chưa đủ rối rắm hả? Xem anh là người dưng thì đã sao? Xem anh là người dưng là đúng rồi đấy! Tôi mà là Cố Ly, thì anh chẳng là cái thá gì hết! Trước khi chửi mắng ai anh phải soi lại mình trước gương đi đã, hôm nay khi anh và mẹ anh làm những trò bẩn thỉu kia trong phòng làm việc của Cung Minh, anh xem Cố Ly là gì? Giờ anh vẫn còn mặt mũi.. “

Tôi chưa nói hết câu, đã bị Giản Khê kéo giật về phía sau, anh ấy thấp giọng rít lên với tôi: “Lâm Tiêu, em đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa! Em sợ căn nhà này còn chưa bị san phẳng hả!” Nghe chừng, đã thấy anh ấy thực sự mất kiên nhẫn rồi.

Cố Nguyên vừa nghe thấy vậy cũng bốc hỏa, chau mày nhìn vào tôi, rồi đưa tay đẩy Giản Khê ra, chỉ thẳng mặt tôi nói với giọng hằn học: “Lâm

https://thuviensach.vn

Tiêu, vừa rồi ở trong bếp là cô xin Cung Minh đừng nhắc đến chuyện này, giờ cô muốn thế nào? Biểu diễn tình chị em thân thiết hay muốn thừa cơ giậu đổ bìm leo với tôi?”

Giản Khê cũng bị kích động, vung tay lên gạt phăng cổ tay Cố Nguyên đang ở trước mũi tôi ra, “Cố Nguyên, khốn kiếp, nói thì nói, anh dám đụng vào Lâm Tiêu đừng trách tôi trở mặt!”

Cố Nguyên hổn hển nói: “Cậu thôi cái trò bạch mã hoàng tử của cậu đi, cái thứ khốn kiếp nhà cậu vừa mới ngủ cùng Lâm Tuyền mấy tháng trước, giờ còn đứng đây ra vẻ trượng phu thế hả?”

Sự kích động trong mắt của Giản Khê thoáng chốc đã tắt lịm, giống như ngọn nến bị thổi tắt. Cố Nguyên nhìn đôi mắt băng giá của Giản Khê, vẻ mặt cũng thoáng chút hối hận. Hai người họ không nói gì nữa, chỉ thinh lặng đứng đó.

***

Qua hồi lâu, cuối cùng Cố Ly đứng lên, nó tiến đến bên cạnh rồi siết chặt tay tôi, sắc mặt nó đã khôi phục bình thường trở lại, giống như chiếc máy tính vừa rồi còn ở trạng thái đơ máy, cuối cùng đã có thể di chuyển được con trỏ chuột. Tôi nhìn sắc mặt Cố Ly đã lạnh tanh và mạnh mẽ trở lại, mà lòng không kìm được dòng lệ tuôn trào. Đúng vậy, đây mới là Cố Ly mà tôi biết.

Nó đứng trước mặt tôi, sóng đôi với Cố Nguyên. Cảnh tượng này đã xảy ra vô số lần trong thời thanh xuân của chúng tôi. Mỗi lần như thế, đều là Giản Khê, Cố Nguyên một bên, tôi và Cố Ly một bên, bất kể ai đúng ai sai, tôi đều đứng chung chiến tuyến với Cố Ly. Nếu nói như Giản Khê, “Nếu ngày nào đó Cố Ly giết người, thì Lâm Tiêu em là người đưa dao cho cô ấy!” Cố Ly cũng sẽ bĩu môi điềm nhiên phản pháo: “Nếu Cố Nguyên cưỡng bức một cô gái nào đó, thì cũng chính anh Giản Khê giúp lột đồ!”

https://thuviensach.vn

Tôi đã bị hành động vừa rồi của Cố Nguyên làm cho kích động, vậy là tôi ỷ vào Cố Ly mạnh mẽ trước mặt cùng luồng ý nghĩ báo thù sâu đậm và mãnh liệt vọt thẳng lên não, mà đưa tay lên chỉ vào Cố Nguyên nói: “Anh có chuyện thì cứ nói cho Cố Ly đi, xem xem anh và mẹ anh đã yêu cầu khai trừ Cố Ly khỏi vị trí giám đốc tài chính với Cung Minh ra sao! Anh có gan làm thì cũng có gan nói chứ!”

Đúng khoảnh khắc tôi vừa dứt lời, lập tức tôi cảm nhận được rất rõ ràng, bàn tay Cố Ly đang nắm lấy tay tôi, đột nhiên buông thõng và một tiếng “soạt” lạnh lùng vang lên.

Sắc mặt Cố Nguyên tái nhợt.

Giản Khê mặt mày đỏ gay, tức nghẹn nói không nên lời, cuối cùng quát thẳng mặt tôi: “Lâm Tiêu, khốn kiếp, em cút ra ngoài cho anh, đừng làm rối chỗ này thêm nữa!”

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 6 Phần 3

Sau nửa phút căn phòng chìm trong tĩnh lặng, Cố Ly khẽ ngẩng đầu lên. Giọng nó đột nhiên khôi phục lại vẻ sắc sảo mà ngạo mạn, tôi cũng mơ hồ bị thứ cảm giác sợ hãi siết nghẹt trong tim, còn chưa kịp đoán xem thứ cảm giác kỳ lạ ấy đến từ đâu, thì đã nghe thấy tiếng Cố Ly phía sau, nói với Giản Khê: "Giản Khê, anh định gây chuyện gì ở đây? Anh thấy đầu mình cứng lắm à? Vừa rồi trước lúc ăn cơm, người đầu tiên tôi muốn nói là anh đấy. Trước đây anh từng nói gì trước mặt tôi, anh còn nhớ không? Anh nói với Lâm Tiêu là anh đã rời bỏ Lâm Tuyền, từ Bắc Kinh về đây, đúng không?"

Tôi ngẩng đầu lên, sắc mặt của Giản Khê trông như vừa đột ngột bị giội một gáo nước lạnh.

"Vậy vào tuần trước, tôi trông thấy anh đang ngồi uống cà phê cùng một cô gái nào đó trông chẳng khác nào Lâm Tuyền kia trong quán cà phê Starbucks ở khu mua sắm Hồng Kông là ai vậy? Anh đừng nói với tôi, chính là Lâm Thinh đã nhảy lầu tự tử hồi cấp ba, khốn kiếp, tôi không thích nghe chuyện ma quỷ!"

***

Thượng Hải tháng Năm, bầu không khí về đêm vô cùng dễ chịu không nóng cũng chẳng lạnh. Gió cuốn mang theo chút nồng nàn cuối xuân đầu hạ, lướt nhẹ qua từng lỗ chân lông. Những cặp tình nhân đang hít lấy hít để mùi hương của nhau, cảm nhận thứ thuốc mê ảo mà người ta gọi là Tình yêu.

https://thuviensach.vn

Ánh đèn đường vàng vọt ấm áp chiếu xuyên qua tán lá rậm dày của cây ngô đồng, rọi xuống lề đường vô số vệt sáng vỡ vụn màu vàng kim.

Lam Quyết và Neil đang thong dong dạo bước dọc theo con phố.

Tuy đã rời khỏi căn biệt thự tưởng chừng như sắp sập đến nơi kia rồi, nhưng cảm giác đè nén trong lòng lúc này vẫn chưa tan hết. Neil nhét tay vào túi quần, thi thoảng ngẩng đầu lên nhìn Lam Quyết đi bên cạnh, cũng chẳng biết phải nói gì. Ánh đèn đường phản chiếu luồng sáng làm đôi chân mày ánh lên màu vàng, bóng đen thăm thẳm đổ xuống nơi hốc mắt, càng khiến khuôn mặt với ngũ quan rõ ràng của hắn chỉ còn hiện lên những nét phác thảo khung nền, phần còn lại trông như bị hòa lẫn vào màn đêm.

“Uống bia không?” Lam Quyết hỏi, rồi không đợi câu trả lời, bước thẳng tới chỗ chiếc máy bán hàng tự động. Anh ta móc tiền trong túi áo ra chuẩn bị cho vào máy, tiền vừa cầm tiền trên tay định nhét vào khe, đã bị Neil một tay kéo về phía sau, “Để mình.” Lam Quyết lùi một bước, nụ cười đáng yêu tựa như hơi lúm đồng tiền ấy hiện rõ trên khóe môi anh ta, “Dô nào.”

Neil mua xong hai lon bia, liền nhét một lon vào tay Lam Quyết.

“Cậu vẫn còn đáng mặt nam tử hán đấy.” Lam Quyết giật nắp lon bia, rồi cười toét miệng, làn môi mỏng giãn ra, trông cực kỳ anh tuấn.

“Còn phải nói nữa sao.” Neil nháy nháy chân mày, nét mặt thoáng bực dọc, giống như đối phương hỏi một câu mà đáp án đã quá rõ rồi vậy.

“Đúng rồi” cổ họng của Neil di lên chuyển xuống mấy lượt, uống vài ngụm bia, “Anh thích con trai hay con gái?” hắn hỏi xong cũng chẳng dám nhìn Lam Quyết, chỉ đưa ánh mắt đổ về trước theo ánh đèn đường. Hàng mi run run căng thẳng.

“Nè, hỏi làm gì vậy?” Lam Quyết cười, nét mặt trở nên mềm mỏng hơn, “Chẳng lẽ cậu không đoán ra hả?”

https://thuviensach.vn

Trong màn đêm đen đặc mặt Neil đỏ lựng lên, “không đoán được”. Hắn bối rối so vai.

“Tôi còn cho là cậu biết”, Lam Quyết cúi đầu, thoáng bối rối, nhưng lập tức tự nhiên bá vai quàng cổ Neil, “thế này chẳng phải đã rất rõ rồi sao?”

Neil cảm nhận được luồng nhiệt tỏa ra từ cánh tay Lam Quyết đang trên vai mình, lỗ chân lông khắp cơ thể vụt chốc co lại, hắn húng hắng mấy tiếng trong cổ họng, niềm vui và hạnh phúc dồn nén trong tim như sắp nổ tung, bình tĩnh nói: “ừ, đúng, rất rõ rồi.” Nói xong, hắn nhẹ nhàng đưa tay ra, ôm chặt lấy eo của Lam Quyết.

“Tất nhiên rồi,” nụ cười của Lam Quyết rực sáng, cổ áo của anh ta dựng lên giữa màn đêm, tỏa ra mùi hương hoa nồng nàn, “từ trước đến giờ tôi đều thích con gái.”

***

Thời điểm gần sáng, Thượng Hải giống như con tàu không gian khổng lồ đang chu du giữa vũ trụ đen sẫm trong các bộ phim khoa học viễn tưởng, ánh đèn như dải ánh sáng của muôn ngàn vì sao nhấp nháy không ngừng, trông chúng chẳng khác nào những đường vòng trên con chip điện tử cũng như ánh đèn nê-ông quanh các tòa nhà cao tầng.

Thành phố đang xoay chuyển không ngừng trong thinh lặng, nó như miếng bọt biển đang hấp thu mọi thanh âm muôn hình vạn dạng, tiếng cười đùa, tiếng than khóc, tiếng tranh cãi, tiếng đám cưới, tiếng nguyền rủa, tiếng khóc chào đời của đứa trẻ, tiếng đau thương cho người nằm xuống, mọi thanh âm ấy hòa quyện vào nhau, giống như dòng nước thải của thành phố với màu đen đặc, chảy xuống cống ngầm, đổ về phía lò luyện xa thẳm phía dưới thành phố.

Con tàu vũ trụ khổng lồ này, cứ mãi du hành về phía trước trong sự tĩnh lặng đến vô cùng như vậy, phiêu dạt đến một thế giới chưa từng biết nào đó

https://thuviensach.vn

trong vũ trụ.

Tinh hà bụi bặm thinh lặng, cực quang vũ trụ lóe lên, điểm đen mặt trời bùng nổ nhẹ nhàng quét qua mi mắt, làm đồng tử trở nên bỏng rát.

Tinh cầu màu đỏ nhỏ bé đang đập nhè nhẹ trong lồng ngực kia, giống như quả đất của mấy trăm vạn năm về trước, đã bước vào kỷ băng hà trắng xóa mênh mông.

***

Trong đồng tử của Giản Khê phản chiếu hình ảnh của tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu đã tắt đèn, đèn tín hiệu nhấp nháy theo nhịp thở khiến nó trông giống như một tiểu hành tinh sắp chết.

Cố Nguyên đã dốc sang chai vang thứ ba, sau đó cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. Anh ta áp gương mặt nóng hổi của mình lên cửa chớp ban công, nhìn khung cảnh sống nơi Ngoại Than xa hoa tráng lệ bên ngoài cửa sổ.

“Sao cậu không nói cho Cố Ly biết suy nghĩ thực của cậu?” Giản Khê nhìn Cố Nguyên đã uống say trước mặt, vừa cau mày vừa hỏi.

“Bởi vì, càng ngày tôi càng thấy,” Cố Nguyên nhắm mắt lại, hàng mi dài dày khít như lông vũ ướt rượt, “tôi không biết phải nói thế nào với Cố Ly. Tôi cảm thấy cô ấy đang dần rời xa khỏi cuộc sống của tôi.”

Giản Khê quay đầu lại, “Cậu như vậy chẳng phải tự sỉ nhục mình sao?”

“Cậu chẳng phải cũng vậy sao, sao cậu không nói với Lâm Tiêu, Lâm Tuyền mặt dày quay lại Thượng Hải tìm cậu, cậu đi gặp cô ta chẳng qua là muốn trước mặt cô ta nói chuyện rõ ràng, bảo cô ta đừng hy vọng nữa sao? Khi cậu đã quát thẳng mặt Lâm Tuyền bảo cô ta cút đi, không được quấy

https://thuviensach.vn

rầy cậu nữa, chẳng phải rất kiêu ngạo sao, sao đứng trước mặt Lâm Tiêu lại chẳng nói được lời nào như thế?”

Giản Khê không trả lời, quay đầu sang nhìn dòng Hoàng Phổ đang cuồn cuộn sủi bọt ngoài cửa sổ. Ánh đèn còn sót lại trên bến hắt xuống mặt sông, nhưng ngay tức khắc bị gió thổi tạo thành những vệt như dầu loang nhàu nát khắp trên mặt sông.

***

“Hình như nổi gió, hơi lạnh rồi?” Lam Quyết đang uống bia, sắc mặt hồng hào.

Neil gật gật đầu trong thinh lặng, rồi tiếp tục bước lên phía trước, trong lòng hắn lúc này giống như hồi còn bé đánh rơi mất một món đồ chơi nhỏ vậy. Hắn ngẩng lên, cặp đồng tử ướt nhẹp dường như đang cố gượng nhìn một bên mặt Lam Quyết, một lát sau, hắn cởi áo khoác ngoài ra, đưa cho Lam Quyết, “Khoác lên đi”.

Hắn chẳng nói gì thêm.

***

Chiếc Benz S500 to đùng đậu dưới tòa nhà nơi Cung Minh ở.

Cung Minh quay đầu lại, nhìn chàng trai trẻ đang ngồi bên cạnh, ánh mắt sâu thẳm tựa màn đêm đen đặc. Chàng trai ấy cũng quay đầu lại, chân mày sắc sảo khí khái hào hùng, dùng cặp mắt như sao mai, nhìn về phía Cung Minh, sau đó đưa tay ra, túm lấy bàn tay của Cung Minh đang đặt trên tay vịn, rồi dùng lực siết chặt.

“Không sao đâu. Đừng lo ấy cô ấy.” Giọng anh ta như nước suối khoáng nóng, tràn đầy sức hút với người khác.

https://thuviensach.vn

Cung Minh gật gật đầu, “Cậu vẫn ở chỗ cũ sao?”

“Không, đã đổi rồi. Rất gần nhà anh”.

“Tốt”.

***

Trong màn sương bốc lên mờ mịt, tôi và Cố Ly trầm lặng nhìn nhau, không hé một lời.

Dòng nước ấm liên tục trào lên cơ thể chúng tôi đang ngâm trong chiếc bồn massage cực lớn. Chiếc bồn tắm này do Cố Ly lắp sau nhiều lần thương lượng với chủ căn nhà này, chỉ vì việc đó mà nó mất đúng một tháng trời thỏa thuận mới xong. Chiếc bồn này lớn đến mức ngoài đủ cho tôi và Cố Ly cùng Nam Tương tắm chung một lúc ra, thậm chí nó còn có thể chứa cả Đường Uyển Như. Từ khi có chiếc bồn này, bọn chúng tôi rất hiếm khi đi Nam Kinh ngâm suối nước nóng. Chiếc bồn này đã trở thành vật cưng mới của bốn đứa bọn tôi. (Tất nhiên, khi tôi và Cố Ly phát hiện nó cũng đồng thời trở thành vật cưng mới của Neil và Cố Nguyên, chúng tôi đã tức nghẹn cổ mà nói: “Hai người đàn ông cũng ngâm chung một bồn. Không biết xấu hổ hả?” Vì vậy, cách giải quyết là, tôi và Cố Ly gia nhập cùng hai người họ... đương nhiên, bọn họ kiên quyết mặc quần tắm bên trong khăn tắm.)

Còn lúc này, trong làn nước nóng đang xối xuống, chỉ có tôi và Cố Ly. Trước đó một giờ, cả ngôi nhà ken đầy những người đã nạp sẵn thuốc súng, dường như ai cũng dùng âm lượng lớn nhất để gầm thét với nhau. Còn bây giờ đột nhiên người đi nhà vắng, ngay cả tiếng người nói cũng chẳng có.

Chúng tôi như đang ngồi thiền trong bồn tắm, đầu ngón chân đối nhau. Nước nóng trong bồn bao lấy tôi, vòi hoa sen trên đỉnh đầu bị Cố Ly xả hết cỡ, dù trời đã không còn lạnh, không cần phải tăng nhiệt độ, nhưng nó luôn thích ánh sáng màu vàng kim rạng rỡ như vậy. Tôi và nó ngồi đối mặt nhau,

https://thuviensach.vn

khuôn mặt nó dưới ánh sáng trông cực kỳ rõ nét, thậm chí tôi có thể nhìn rõ lớp lông măng màu trắng mịn màng phủ trên da mặt nó.

Cố Ly sau lớp trang điểm kia trông có vẻ chỉ mới mười bảy tuổi. Nhìn nó như vậy, lại càng mỏng manh, càng thuần khiết, càng xinh đẹp, cảm giác giống như Nam Tương, nhưng cũng dễ dàng bị tổn thương, giống như chiếc bình sứ dễ vỡ. Còn Nam Tương thì khác, Nam Tương cũng thuần khiết, cũng xinh đẹp, nhưng Nam Tương lại như dòng suối, cho dù vết thương do đao hay kiếm gây nên, đều không hề lưu lại dấu vết, cuối cùng vẫn hoàn toàn tĩnh lặng như thế, vẫn trong vắt sáng ngời, vẫn hoa nhường nguyệt thẹn như xưa. Nhưng Cố Ly thì không, nó đã nát sẽ cho nát luôn, cho dù người thợ thủ công rất giỏi có thể gắn kết những mảnh vỡ ấy lại vô số lần, thì mỗi vết rạn nứt vẫn lưu giữ rất rõ những tổn thương mà nó phải gánh chịu.

Tôi nhìn nó bình tĩnh mà vương chút bi thương trước mặt, rồi lại nghĩ đến bản thân đã thất bại, không khỏi thấy nhói lòng. Tôi duỗi ngón chân ra, rồi nhẹ nhàng khều khều vào cẳng chân của nó trong bồn nước. Nó nhíu mày một cái, nói như cáu giận: “Lâm Tiêu, cậu muốn chết hả?” Vì thiếu đi sự gắn kết với lớp hóa trang, nên nét mặt nó vắng đi nửa phần dữ dội, trông như cô ôsin ngốc nghếch đang phô trương thanh thế, tôi không nhịn được cười, nước mắt rơi đánh “tõm” một tiếng vào bồn tắm.

***

Tôi và Cố Ly thay nước nóng mới hết lần này đến lần khác, lần lữa mãi chẳng muốn rời bồn tắm.

Khi đã rất muộn rồi, cửa nhà tắm mở ra. Nam Tương bước vào.

Chiếc bồn tắm cỡ lớn sau khi đã nhét đủ ba người, cuối cùng cũng trở nên ấm hơn, hay nói cách khác, khoảng cách giữa chúng tôi gần thêm một chút. Khóe mắt Nam Tương rơm rớm lệ trong làn hơi nước, nó vấn mái tóc

https://thuviensach.vn

dài của mình về sau gáy, hơi nóng khiến làn da nó giống như đóa hoa kiều diễm mê người.

“Cố Ly, cậu nói rất đúng, tớ chính là đồ đê tiện.” Nó khép mắt lại, rồi từ từ nhấn khuôn mặt mình chìm dần trong bồn nước, “nhưng tớ thật sự yêu Vệ Hải”.

“Tớ nói cậu là đồ đê tiện lúc nào? Tớ căn bản không biết cậu và Vệ Hải đang sống với nhau.” Cố Ly trừng mắt mơ hồ nhìn Nam Tương, sau đó quay đầu lại nhìn tôi đang sửng sốt hỏi, “Lâm Tiêu, cậu cũng biết hả?”

Tôi gật gật đầu, “Chúng tớ đều nghĩ rằng cậu đã biết, nếu không làm sao Đường Uyển Như dám nói ‘chả trách Cố Ly nói cậu là đồ đê tiện chứ?’ Chúng tớ đều cho rằng nó ám chỉ điều này.”

“Chuyện này lạ đấy? Từ nhỏ đến lớn chẳng phải tớ luôn mắng hai đứa cậu là đồ đê tiện này đê tiện nọ sao?” Cố Ly trợn tròn mắt, trông như dấu hiệu của chiếc máy tính trong nó đang dần hồi phục.

Có điều sau đó mấy phút, nó lại tỏ ra chán chường như cũ. Nó chen vào giữa chúng tôi, rồi thấp giọng nói: “Tình yêu của tớ cũng là một mớ hỗn độn, tớ có tư cách gì mà nói cậu chứ?”

Ba người cùng thinh lặng.

Một lát sau, Nam Tương nhẹ nhàng tựa đầu vào vai tôi, khép mắt lại, thì thầm bên tai tôi: “Tớ vừa chia tay Vệ Hải.”

***

Buổi tối, tôi và Nam Tương chen nhau ngủ trên giường của Cố Ly.

Tôi nghe hai đứa nó cãi cọ chua ngoa đanh đá qua lại một hồi, mà luồng nhiệt trong người dần tăng lên. Lần nào, dù tôi đối mặt với bất lợi gì, chỉ

https://thuviensach.vn

cần ở bên cạnh hai đứa nó, tôi sẽ luôn giống như chiếc điện thoại đã cắm sạc điện, từ từ reo trở lại. Trong đầu thi thoảng lóe lên khuôn mặt Giản Khê, cái bộ dạng đang chau mày, chẳng khác nào nét mặt đang xem một bức tranh sơn dầu vô cùng u ám vậy.

Chính lúc chúng tôi dần chìm vào giấc ngủ, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ba chúng tôi cuộn mình trong áo ngủ, bước ra mở cửa, liền thấy Đường Uyển Như trở về.

Cố Ly bước qua, nắm chặt tay nó, "Cậu không sao chứ? Vừa rồi chúng tớ gọi cho cậu suốt, nhưng cậu khóa máy."

Đường Uyển Như lặng thinh chẳng nói gì, nhưng khẽ gật đầu ra hiệu trả lời.

Nam Tương cẩn trọng bước qua, nó nói: "Uyển Như, xin lỗi, tớ không có ý giấu cậu. Mà tớ căn bản không biết phải nói với các cậu như thế nào, tớ cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện khó hiểu như vậy. Tớ chần chừ mãi, sợ nói cho cậu biết, nói cho các cậu biết... cậu chửi rất đúng, tớ là kẻ đê tiện, tớ là loại dám đụng đến cả người mà bạn thân mình yêu quý." Nói đến đó, giọng Nam Tương cũng bắt đầu nấc nghẹn, tôi nghe mà con tim cũng thấy chua xót, nó cố nén cảm xúc rồi tiếp tục, "Uyển Như, tớ và Vệ Hải đã chia tay rồi."

Đường Uyển Như ngẩng đầu, mắt nhìn như đóng đinh vào Nam Tương, một hồi lâu sau, dường như nó thầm hạ quyết tâm rất lớn, nhẹ nhàng nắm tay Nam Tương, quầng mắt của nó ửng đỏ, "Nam Tương, tớ hiểu, những lời này của cậu là thật lòng..."

Nó dần siết chặt bàn tay hơn, chặt đến mức khiến nét mặt Nam Tương lộ vẻ đau đớn, sắp đứng không vững rồi, "Nhưng trong lòng tớ, cậu vẫn là loại đê tiện từ đầu đến chân, kẻ đê tiện nhất chính là cậu."

https://thuviensach.vn

Hai tay nó dùng sức quá mạnh mà bất giác run rẩy vô cùng kích động, như muốn bóp nát vụn xương của Nam Tương vậy.

Khoảnh khắc đó, tôi nhận ra sự oán trách và hận thù đang cuộn trào trong ánh mắt Đường Uyển Như, tôi chợt thấy rùng mình. Nỗi sợ hãi thẳm sâu như có một linh hồn đang đứng bất động phía sau soi ánh nhìn vào tôi. Tôi vốn chưa từng bắt gặp ánh mắt Đường Uyển Như như một đầm lầy màu đen sâu hoắm không có đáy vậy, như ánh sáng màu xanh huyền hoặc lấp lóe trong đầm lầy đó, giống thứ nọc độc đang không ngừng bắn ra.

Nó hất bàn tay thon thả của Nam Tương ra, quay người bước vào phòng. Khi tôi chạy đến đỡ Nam Tương, liền đụng ngay phải bàn tay thấm đẫm nước mắt nóng hổi.

***

Sáng hôm sau, Đường Uyển Như thu dọn hành lý chuyển nhà.

Sau khi nó chuyển đi không lâu, Thượng Hải đổ mưa như trút nước. Khắp Thượng Hải bao trùm trong màn nước mưa nhuốm màu hoàng hôn.

Tiếp đó, mùa mưa dầm lê thê bắt đầu.

Dường như những cơn mưa đang không ngừng trút xuống từ trời cao, mặc sức gột rửa từng tấc đất của thành phố. Những tòa nhà chọc trời trong ánh chiều của buổi hoàng hôn, trông như một di tích hoen gỉ khổng lồ.

Trên đường nước mưa chảy thành dòng, cuốn tất cả rác rưởi, đổ xuống lòng thành phố.

Nước mưa ngầu đục, xối xả kéo đến ra sức bào mòn từng tấc bề mặt của đất đai, gắng sức khoét sâu con tim của mỗi người.

https://thuviensach.vn

Bạn không nhìn thấy, bạn nhất định sẽ nghe thấy. Bạn không nghe thấy, bạn nhất định sẽ cảm nhận được.

Hơi thở rét mướt băng giá, đang dần áp sát cận kề kia.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 7 Phần 1

Đây chính là Thượng Hải.

Có thể chỉ trong một khoảng đất hình viên đạn rộng chừng 120 giây đi bộ, nhưng mọc dày đặc những khu như Hằng Long I, Hằng Long II, quảng trường Kim Ưng, Trung Tín Thái Phú, quảng trường Mai Long Trấn, cho đến sáu tòa cao ốc Đế Hào chọc trời của tập đoàn Hoa Mẫn vừa bịt nóc vùng đất mới Phố Tây; cũng như vậy, có thể chỉ với một nét phác thảo, tại vị trí đất vàng trung tâm của thành phố, mọc ra quảng trường Nhân Dân rộng đến 140.000 mét vuông toang cửa rộng mở, ở đó ngày nào cũng cần có hai trăm tám mươi nhân viên cây xanh kiên trì cắt tỉa những bồn hoa và hàng cây xanh cực lớn, mở cửa miễn phí cho thị dân toàn Thượng Hải.

Bất kể là chân bạn đang đi giày cao gót làm từ thạch anh chạm rồng hiệu Jimmy Choo có thể mua được linh hồn của bất kỳ cô gái nào, hay ủng đi mưa hiệu giải phóng màu xanh đặc sệt chất dân lao động, bạn vẫn có thể ở trung tâm công viên của quảng trường Nhân Dân, tìm được một chiếc ghế dài xung quanh đậu đầy chim bồ câu, rồi ngồi xuống nói chuyện yêu đương, hoặc uống ly sữa chua.

Đây chính là Thượng Hải, nó nuôi dưỡng giấc mộng giữa ban ngày của tất cả mọi người một cách kỳ diệu như vậy, trên bầu trời bao la rộng lớn của nó có treo một chiếc cân cực lớn, để duy trì một thứ không bao giờ nghiêng lệch, mãi mãi công bằng, đó chính là sự bất công.

***

https://thuviensach.vn

Phóng tầm mắt ra toàn Trung Quốc, nếu muốn tìm một người thực sự hiểu được câu nói“One step at a time”này nhất, đó chắc chắn là Cố Ly – người đang ngồi trước mặt bạn lúc này, vuốt vuốt mái tóc đen nháy, giống như bản thân là Nicole Kidman của Australia vậy. Dù trước mặt chúng tôi đang có một đống chuyện như một khối tơ vò nặng hơn tám cân cần giải quyết, thì cái bộ dạng điềm nhiên không biến sắc trên mặt nó, sẽ khiến bạn cảm thấy thứ mà nó sắp đối mặt là kỳ nghỉ dài ngày đang sắp đến gần, chứ không phải là cuộc sống của chúng tôi gần như đổ vỡ hoàn toàn trước đó.

Nó chẳng bao giờ tỏ ra vội vã đến mức lăng xa lăng xăng, chân tay bấn loạn, Nam Tương từng nói, cho dù có sóng thần ấy chục mét đổ ập về phía nó, nó cũng vẫn điềm nhiên như thế rồi nói với chúng tôi đang ở trên thuyền cứu sinh chuẩn bị lật úp đến nơi bằng cái giọng du dương dịu dàng rằng: “Để chúng ta khua đôi mái chèo (sau đó đi chết)...”

Vì thế, lúc này nó đang cực kỳ tập trung nghiêm nghị cùng với Neil ngồi trên chiếc ghế sofa đặt trong phòng khách mà nó mới mua từ cửa hàng đồ nội thất “Davinci” về, dạy bảo Neil đang ủ ê chán nản như là dạy con trai mình vậy, giảng giải về vấn đề tình cảm của hắn.

“Chị không thể không nói cho em biết, có khi nói chuyện yêu đương, cũng chẳng khác nào mua một món đồ gia dụng, ví dụ như bộ sofa kiểu mới nhất hiệu Armani mà em đang ngồi đây...”

Tất nhiên, Cố Ly còn chưa kịp thể hiện tài năng miêu tả kỹ càng sâu xa hơn, thì đã bị Nam Tương và tôi đang ngồi khép mắt dưỡng thần bên cạnh cắt ngang. Bởi thực tình chúng tôi không chịu nổi nó hai ngày nay, bất kể là chuyện gì, đều lôi cái ghế sofa mà nó mua về kia vào để nói. Tôi và Nam Tương đều cho rằng tuy mặt nó không biến sắc khi mua bộ sofa đắt ngang với mua ba mét vuông cửa hiệu trên đoạn đường đất vàng thuộc trung tâm thành phố, nhưng trong lòng nó, kỳ thực là rất đau, nếu không, nó sẽ không ra rả dùng cái điệp khúc “chính là giống như mua bộ sofa này...” để làmopeningtrước khi giảng giải trọng tâm đối với bất kỳ đề tài nào.

https://thuviensach.vn

Tệ nhất là tối qua, nó nói với người phụ nữ trung niên trong tiểu khu đến thu tiền gas: "... Cô nên biết rằng, tôi không phải vì một vài đồng bạc lẻ, cũng giống như bộ sofa đang đặt trong phòng khách của tôi mà cô thấy lúc này, tôi không quan tâm đến giá tiền, nhưng cô không được để tôi...” còn chưa nói xong, tôi đã một phát đẩy con bé điên khùng này vào trong phòng ngủ, sau đó Nam Tương móc ra một đồng hai xu lẻ, nét mặt ra chiều nhiệt tình tươi cười dúi vào tay người phụ nữ trung niên đang ngây người ngỡ ngàng kia.

Lúc này, Neil cũng không chịu đựng nổi nữa, hắn vỗ vỗ vào khuôn mặt lạnh băng của mình, giống như người mẫu Âu - Mỹ trên tạp chí lâu ngày chẳng được lĩnh lương mà vẫn phải miễn cưỡng lao đầu vào làm việc, không hào hứng chút nào. Hắn nói: “Cố Ly, nếu chị chắc chắn không đề cập đến chuyện chiếc ghế sofa này nữa, em tình nguyện chịu ba mươi phần trăm hóa đơn của bộ ghế này cho chị.”

Trong tích tắc Cố Ly lập tức chấp nhận ngay cuộc giao dịch này, nó hầu như bắn tỉa ra ngay: “Tình yêu thực ra là chuyện ván đã đóng thuyền, một tỏ hai tường, giống như ‘ma thuật của thị trường’ mà tổng thống Mỹ Ronald Wilson Reagan nói đến, thực ra phải gọi một cách chính xác là ‘chủ nghĩa nguyên giáo chỉ thị trường’ [1]...”

[[1]] Chủ nghĩa nguyên giáo chỉ thị trường (market fundamentalism) là chỉ thị trường có thể tự động khôi phục cân bằng, không cần chính phủ phải can thiệp bằng bất cứ hình thức nào. Cái gọi là chủ nghĩa nguyên giáo chỉ thị trường, thực ra chẳng có bất kỳ căn cứ lý luận và thực tiễn nào, nó trên thực tế là một loại tín điều của người ta mà thôi.

Tôi và Nam Tương nhìn Cố Ly trước mặt đang trợn tròn mắt, đọc liến thoắng không ngừng nghỉ các loại thuật ngữ kinh tế mà chúng tôi nghe rồi mặt vẫn cứ thộn ra thở phào một hơi. Nó đã trở lại bình thường - cho dù sau khi nó bình thường trở lại cũng sẽ không nhiều người có thể hiểu được nó đang nói gì.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên, trừ một người - Cố Nguyên bạn trai của nó. Hai người họ có thể dùng thuật ngữ kinh tế để tám chuyện liên tục với nhau cả giờ đồng hồ. Nghe uyên bác thâm thúy như cuộc thảo luận của hai sinh viên xuất sắc ở Học viện Tài chính về sự biến đổi hình thái quốc tế mới nhất do sự biến đổi của cục diện tại phố Wall gây nên vậy, nhưng trên thực tế họ chỉ đang nói về bộ phim truyền hình mới phát sóng gần đây nhất trên đài truyền hình vệ tinh Hồ Nam sao mà xúc động lòng người đến thế, hai người họ như cùng đến từ một vì sao, họ liên lạc với nhau cực kỳ thuận lợi (...).

***

Tôi và Nam Tương nhìn Cố Ly bằng ánh mắt khâm phục, nó đang rành mạch rõ ràng, an nhiên tự tại giảng giải cho Neil dốc bầu tâm sự về những phiền não yêu đương thời niên thiếu với nó - Nhưng chúng tôi không ai biết được, người khiến thiếu gia Neil đau đầu khó xử lại là Lam Quyết - trợ lý của Cố Ly. Bằng không, Cố Ly đã sớm móc khẩu súng MP-5từ trong chiếc túi màu hồng đào hiệu Prada ra nhắm thẳng đỉnh đầu Neil mà bắn một phát.

Neil cũng chỉ than phiền qua quýt chuyện tình cảm của hắn không thuận lợi, chứ hoàn toàn không nhắc đến mỹ nữ (nam) đang nằm ngủ trong chiếc quan tài bằng thạch anh chờ đợi nụ hôn để tỉnh dậy trong lòng hắn là ai. Còn Cố Ly lại dùng thứ ánh mắt của một vị thần hóng chuyện để dò xét hắn từ trên xuống dưới: “Nè, không phải một tiểu minh tinh hạng ba nào đó chứ?” Chuyện này vụt chốc đã châm ngòi cho quả bom hớt chuyện của tôi và Nam Tương, chúng tôi uốn éo trên ghế sofa, toàn thân phừng phừng, trông như hai con xà tinh vì lạc đường mà bất ngờ lọt vào xưởng rượu hùng hoàng vậy.

Khi Cố Ly thấy Neil mặt chau mày ủ im lặng không nói gì nó lại trưng ra khuôn mặt tưởng chừng như luôn được cất giữ trong tủ lạnh ngàn năm không hề biến sắc ấy quay qua nhìn tôi: “Lâm Tiêu, không phải tớ từng nói cậu, trên con đường tình yêu này, không thể cố chấp được. Cậu nói xem cậu đối với Giản Khê, còn chưa đủ tốt sao? Moi tim móc phổi, còn thiếu điều là

https://thuviensach.vn

chưa đem thân mình buộc lên thắt lưng để theo anh ta đi làm, quẹt thẻ, tan ca, đi chợ, rốt cuộc thì sao? Đã đâm cho cậu mấy dao rồi? Cậu nói xem có giống Bạch Cốt Tinh ngày ngày nghĩ cách để tiêu diệt Tôn Ngộ Không, nào là đấm chân bóp vai, nào là thoa tinh dầu lên lưng, nhưng được gì không? Cuối cùng Đường Tam Tạng vẫn da mỏng thịt non, dung mạo hơn người, Tôn Ngộ Không phải ba lần đánh Bạch Cốt Tinh, không thiếu một lần, sau cùng người bị vỡ đầu rách trán đầu bù tóc rối chẳng phải vẫn là cậu sao...”

Tôi nhìn đôi môi anh đào khép mở không ngừng của Cố Ly, cảm giác như nó đang niệm Ba la mật tâm kinh vậy. Tôi nói: “Cố Ly, dạo này cậu nói chuyện cứ như người Bắc Kinh vậy?”

Cố Ly chau mày, “Ê đồ sói khinh người kia, tớ đang dùng liệu pháp tâm lý, mắc mớ gì mà cậu mắng người ta?”

Nam Tương ngồi đối diện Cố Ly lập tức ngẩng đầu lên, cơ thể cứng đờ sau khi Cố Ly phát ngôn.

Tôi chẳng biết nói gì nữa chỉ khẽ đấm bùm bụp lên ngực, thầm nghĩ may mà ở đây không có ai là người Bắc Kinh, nếu không sớm phải lấy bút bi viết ba chữ “Vương Bát Đản” (Tên hèn) lên chiếc túi Prada của nó rồi.

***

Tôi nhớ lần trước trường tôi có tổ chức liên hoan với sinh viên của Học viện Thể dục Thượng Hải, Cố Ly không muốn đi nhưng đã bị tôi và Nam Tương lôi lôi kéo kéo tham gia vào buổi liên hoan “trong căn phòng chật kín các chàng trai với làn da bánh mật rám nắng” (thứ mà bọn họ đang khá thèm khát). Kết quả là khi bọn tôi cùng hai anh chàng bảnh trai mắt to mày rậm như tượng điêu khắc La Mã đến từ Thanh Hải đang chuyện trò đến thời điểm hưng phấn nhất, thì Cố Ly mặt chau mày ủ như một bóng ma lướt qua, trưng ra bộ mặt lạnh tanh như chiếc máy tính kia chen vào giữa chúng tôi, rồi khoan thai cầm lấy cốc nước tỉnh bơ uống ừng ực một hồi. Hai

https://thuviensach.vn

chàng trai trước mặt bọn tôi nhìn thấy người đẹp như công chúa Bạch Tuyết này, thì đều như mô tơ đã bắt đầu khởi động. Trong đó có một anh chàng dán cặp mắt sững sờ vào Cố Ly rồi nói: “Có thời gian các em nên đến Thanh Hải, tuyết ở đó trắng muốt đẹp vô cùng, giống như làn da của các em vậy.” Cố Ly ngửa cổ uống ực một cái hết sạch nửa ly nước còn lại, rồi tiện tay đặt phịch ly xuống mép bàn, chau mày nguýt mắt, “Anh nói gì vậy, ai đắc tội với anh hả, tự nhiên bảo người ta đi về chỗ đó, anh không thấy mặt các cô gái ở Thanh Hải đều bị tan nát đến mức nào sao? Không phải là tôi nói bọn họ, mà hầu hết mọi người, bình thường không đi tránh nắng hay sao ấy? Nếu không phơi mình cho đến lúc phát sáng lấp lánh như củ cải đỏ thì không được à... À cũng đúng, so với mặt của các anh cũng chẳng khác mấy, cũng may các anh là nam. Có điều nói đi cũng phải nói lại, các anh là nam mà nhỉ? Tôi chẳng thể nào phân biệt được giới tính của bọn họ...” Nam Tương mặt mày tái xanh, giơ tay bịt chặt miệng Cố Ly, rồi lôi đi. Nhưng nó quên mất rằng bên cạnh chúng tôi có cả một Đường Uyển Như còn không sợ chết hơn cả Cố Ly, Như Như chen ngang tiếp tục đề tài của Cố Ly, nói: “Đúng rồi, lần trước ở trong toilet, tớ nghe cạch một tiếng giật mình quay nhìn lại thì thấy một chiếc bàn chải tiến vào, vừa cởi quần đã mắt la mày lém nhìn tớ chằm chằm, nếu không phải trông thấy cô ta cởi quần xong ngồi xuống, tớ đã suýt chút nữa gọi điện báo cảnh sát. Sau này dò hỏi mới biết, ôi thôi, quả thực là nữ...” Tôi cũng ngay tức khắc vội kéo Đường Uyển Như đi thật nhanh, tôi lo chẳng may trên người bọn họ có giấu dao, chắc chắn sẽ lôi xắt Cố Ly và Đường Uyển Như thành từng lát mỏng ngay tại trận. Có khi bạn sẽ cảm thấy, Đường Uyển Như và Cố Ly như tồn tại một thứ thần giao cách cảm vậy.

Nghĩ đến Đường Uyển Như, con tim tôi bỗng chùng xuống.

Tuy thường ngày tôi bị gã cuồng công việc tới mức biến thái là Cung Minh kia hành hạ làm đầu tắt mặt tối không hề có chút thời gian nào ở nhà, mỗi khi về nhà, tôi đều gào lên thảm thiết rồi vùi đầu vào trong chăn, hoặc ném mình vào bồn tắm (tất nhiên lần nào sau khi đã ném mình vào bồn tắm

https://thuviensach.vn

rồi tôi cũng mới phát hiện ra Cố Ly đang ngâm mình trong đó, trên mắt dán hai miếng dưa chuột trông như người ngoài hành tinh, lập tức bị tôi đạp cho kêu the thé), hầu như không hề chú ý đến sự tồn tại của Đường Uyển Như. Còn Cố Ly càng chẳng cần phải bàn, nó cũng giống Cung Minh đều là những người có hành tung thoắt ẩn thoắt hiện, tôi thường xuyên chứng kiến cảnh nó đọc báo tài chính của Anh vào lúc 4 giờ sáng, nhưng đến 7 giờ sáng khi tôi thức dậy, trên người còn mặc nguyên cái áo ngủ, hai mắt kèm nhà kèm nhèm đi đi lại lại trong phòng khách, đã trông thấy Lam Quyết bất ngờ xuất hiện trong phòng khách nhà chúng tôi, anh ta vừa nghe điện thoại vừa nói: “Được rồi Lily, tôi đã tìm được văn bản đó, sẽ đem đến công ty ngay giúp cô.” Đến khi tôi xuất hiện ở công ty vào lúc chín giờ sáng, tôi liền nhận được điện thoại của Cố Ly từ nhà gọi vào: “Lâm Tiêu, tan ca cậu cầm giúp tớ chiếc notebooks của tớ ở công ty về được không?” - hình dung một cách đơn giản, quản lý cao cấp của M.E có hai khả năng, một là họ đều bị bệnh thần kinh; khả năng thứ hai họ đều là mèo máy Doraemon.

Giữa cuộc sống điên khùng như thế này, thực tình chúng tôi rất khó để ý xem Đường Uyển Như đang làm gì. Nó bắt đầu tìm việc làm rồi sao? Cuộc sống của nó có thuận lợi không? Nó có quen chàng trai nào mới chưa, có sống cùng với hắn không? Nó cứ sống mãi bên ngoài như vậy, người trong nhà có phản đối không? Những chuyện đó chúng tôi đều chưa ai biết. Ba chúng tôi gồm tôi, Cố Ly và Nam Tương, mỗi người đều đang cố sức làm cho cuộc sống của mình đủ để sánh ngang với những bộ phim hành động của Hollywood, còn Đường Uyển Như lại lặng lẽ sinh tồn trong khe hở cuộc sống của chúng tôi, chúng tôi cũng chưa bao giờ để tâm đến nó, nó giống như một tấm pha lê trong suốt vậy. Nhưng khi đến một ngày nó đột nhiên biến mất khỏi cuộc sống của chúng tôi, chắc chắn lúc ấy chúng tôi mới phản ứng trở lại, mất đi chiếc cửa sổ pha lê, gió mới bắt đầu thổi từ ngoài vào, trăm hang ngàn ngách từ từ len lỏi.

***

https://thuviensach.vn

Tôi im lặng cuộn mình trên sofa, Cố Ly nhìn tôi, biết tôi đang nghĩ gì. Nó đã làm bạn với tôi bao năm như vậy, tôi chỉ cần cựa quậy đầu ngón chân thôi nó cũng biết tôi đau bụng vì đến ngày đèn đỏ, hay vì ăn quá nhiều mà muốn ói. Cho nên, nó cũng biết ngậm miệng đúng lúc. Còn Nam Tương được xem là người giỏi quan sát nét mặt đoán suy nghĩ của đối phương nhất trong nhóm chúng tôi, lại càng không bép xép. Nó vờ như hoàn toàn lảng tránh không hề tham gia vào cuộc trò chuyện của chúng tôi, ngồi khoanh chân dựa lưng tao nhã trên chiếc sofa hiệu Armani, đọc tạp chí thời trang. Nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ trong lòng nó.

Nhẹ đến mức giống như trên bầu trời xanh thẳm của tháng Sáu bên ngoài song cửa lúc này, một sợi mây tựa như bông vừa lướt qua.

***

Chớp mắt đã đến cuối tuần.

Không ai muốn ở nhà vào thứ bảy. Cố Ly hẹn Cung Minh, nói là cần phải giải quyết vấn đề công việc của nó, về việc nó dám làm phiền Cung Minh vào hai ngày nghỉ cuối cùng, tôi thực sự vô cùng khâm phục, thậm chí còn có ý tốt, đề nghị nó cài đặt phím tắt cho di động của nó với số “1” là gọi cảnh sát, tôi thật sự lo lắng Cung Minh sẽ dùng loại dao lóc xương sườn mà phi về phía nó - do vậy tôi còn đồng thời đề nghị nó cài đặt phím tắt số “2” thành số 120 [2].

[2] 120 là gọi cấp cứu.

Để giải tỏa những buồn bực trong lòng, tôi đã kéo Neil đi dạo phố. Lúc ra khỏi cửa, Nam Tương nhận được điện thoại, sau khi nó nghe xong, lập tức quyết định ra ngoài cùng chúng tôi - tất nhiên, là chia nhau hành động. Chẳng biết tại sao, tôi cảm thấy giây phút nó bước ra khỏi cửa, nó đã liếc nhìn tôi mấy cái.

https://thuviensach.vn

Trên thế giới này, có hai việc mà tôi thích nhất. Một là cùng Giản Khê tay trong tay đi dạo trong công viên, dưới ánh mặt trời tận hưởng mùi hương ấm áp trên lồng ngực anh ấy, cùng anh mặc sức tưởng tượng về mọi thứ trong đời này. Anh thường nắm tay tôi, dõi mắt nhìn vào những ông lão bà cụ lưng còng trong công viên mà nói rằng: "Khi chúng ta già, phải lãng mạn hơn họ, chúng ta phải mặc quần áo sặc sỡ đến trung tâm "Địch Mỹ" bên dưới quảng trường Nhân Dân chụp ảnh, còn phải đi Tân Tây Cung mua poster chân dung của Johnny's, còn phải ngày ngày lên QQ để chat, cuối tuần đi siêu thị chơi trò khiêu vũ... hơn nữa những người theo trường phái không chạy theo xu hướng (Non - mainstream) chơi thế nào chúng ta chơi thế ấy." Tôi luôn bị anh chọc cho cười ngặt nghẽo. Giản Khê vì thế cũng vui theo, khi anh cười trong cổ họng phát ra một thứ thanh âm cù rù rất đặc biệt, giống như tiếng gù của mấy con chim bồ câu trên quảng trường Nhân Dân, cù rù cù rục.

Nhưng hiện tại Giản Khê và tôi đang bất hòa, có thể hiện giờ anh ấy đang cùng Lâm Tuyền nghe ca kịch trong phòng nhạc, không có thời gian rỗi để cùng tôi mặc sức tưởng tượng về cuộc sống không chạy theo xu hướng trong tương lai kia nữa. Vì vậy, tôi cũng chỉ còn việc thứ hai là có thể làm được, đó chính là dạo phố cùng Neil.

***

Sống cùng Neil, bạn sẽ luôn cảm thấy mình chẳng khác nào trong phim tình yêu lãng mạn của Paris, giữa bầu không khí ngập tràn mùi hương Chanel N0.5vĩnh hằng lan tỏa, xung quanh là kiến trúc Baroque kinh điển với tường ngoài bằng đá trắng, mái che nắng màu trắng nhô ra trước cửa là các loại biển hiệu LOGO rõ nét nổi tiếng. Tôi dạo bước dưới những tấm LOGO đang tỏa ra mùi hương xa xỉ mà cực kỳ nồng nàn này, bên cạnh là một anh chàng con lai điển trai ngời ngời.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 7 Phần 2

Nếu đi bộ mệt, bạn có thể ngồi lên chiếc First Officer sang trọng của hắn, khi chúng tôi dừng xe chờ trước đèn đỏ, các cô gái đang xách đủ loại túi mua hàng xung quanh sẽ liếc ánh mắt đầy ghen tỵ về phía bạn, những ánh mắt ấy vô cùng nóng bỏng, giống như nồi canh đang sôi sùng sục trên bếp vậy. Hắn sẽ luôn mở cửa xe cho bạn, xách túi giúp bạn, mời bạn đi xem phim, hoặc mua tặng bạn chiếc váy ngắn mà bạn vô cùng thích kia, mặc cho sinh nhật của bạn còn cách đó những sáu tháng, hơn nữa hắn còn có thể cầm tách cà phê của Starbucks vào ra cửa hàng DIOR tự do thoải mái mà không hề bị nhân viên ở đây chặn lại: "Xin lỗi, mong quý khách đừng đem đồ uống vào cửa hàng được không ạ?" Những nhân viên trong các cửa hàng ấy trông thấy nét mặt của Neil thì giống như một đám chó săn đã say máu, mở rộng cửa chính, túm tụm lại chào đón chúng tôi bước vào, sau đó lại tranh nhau bưng trà rót nước lấy catalogue sản phẩm, chân rối tay loạn một hồi và chỉ trong một hơi đã xong. Còn tôi tất nhiên vẫn nhớ khi đi một mình vào đây, bọn họ đưa ánh mắt nhìn vào một điểm nào đó bất định trong không khí, nói mà chẳng thèm nhìn tôi: "Cô ơi, cầm đồ uống xin đừng vào cửa hàng."

Tôi căm ghét cái thế giới bợ đỡ này, tôi thật sự rất muốn xem xem một ngày nào đó Cung Minh tay bê một bát canh đầu cá Tứ Xuyên chân đi dép lê bước vào cửa hàng, bọn họ sẽ nói những gì. Hoặc Cố Ly cầm một xiên thịt cừu vừa ăn vừa kiễng chân xỉa răng trong cửa hàng của họ thì sẽ xảy ra tình huống gì. Nếu thế thật sẽ hả hê lòng người lắm đây.

***

https://thuviensach.vn

Tôi nhét nỗi bực dọc này vào lòng rồi ngồi phịch trên sofa màu đen đặt trước chiếc gương lớn trong cửa hiệu Dior, vừa uống cốc cà phê hương vanilla trong tay, vừa nhìn Neil đang mặc thử bộ mẫu xuân hè 2009 của họ.

"Bô này đẹp không?" Neil quay đầu hỏi tôi, lúc này hắn đang đứng trước gương, ánh đèn êm dịu trên đỉnh đầu trùm xuống, trông chẳng gì khác anh chàng người mẫu trang bìa tập tạp chí ảnh trên tay tôi: hốc mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, thân thể gầy nhom nhưng lại có cảm giác rất cơ bắp. Tôi nhìn đường viền hoa vô cùng phức tạp mà cực kỳ nhẹ nhàng và đường viền kim tuyến rườm rà trên măng sét của trang phục, nói: "Trông đẹp đấy, nếu kết hợp với một đôi giày cao gót, cũng có thể mặc tham gia dạ tiệc được. Thật là một bộ lễ phục tinh tế, hợp với cậu lắm."

Giây phút đó, tôi cảm thấy mình thật chua ngoa cay nghiệt chẳng khác nào bản copy linh hồn của Cố Ly, tôi không phải là người.

Ai đã khiến trang phục nam giới mặc hiện nay còn tinh tế hơn cả trang phục nữ giới chúng tôi? Tôi thường hoài niệm về thời hoàng kim của thế hệ cha ông chúng tôi. Đó là thời kỳ một bộ vest Goldlion đã có thể mỉm cười ngạo nghễ trước giang hồ.

"Thật không? Thế tôi mua bộ này." Neil dùng cặp mắt quyến rũ đã bị che khuất bởi đôi mi dài màu vàng kim làm bộ trợn tròn mắt với tôi, trông như đừng quá quan tâm đến chuyện tiền bạc như thế, làm tôi chợt nhớ đến một bài thơ nổi tiếng, đêm tối cho tôi đôi mắt đen, mà tôi lại dùng nó để trợn tròn. Thứ cảm giác này giống như đang dùng đàn dương cầm cao cấp hiệu Sterinborgh của Đức diễn tấu bản "Nhà ở Đông Bắc" của Bàng Long.

Sau khi hắn nói xong câu đó, chàng nhân viên "xem chừng thiếu một đôi giày cao gót và mười móng tay khảm đá" nãy giờ vẫn hầu cận bên cạnh hắn điềm tĩnh hít một hơi thật sâu, giống như sắp xỉu đến nơi vội chạy vào phòng nhỏ ở phía trong viết phiếu thanh toán. Cầm bộ trang phục từ tay Neil lật lật xem miếng tích kê ghi giá, tôi cũng như muốn té ngã, suýt chút

https://thuviensach.vn

nữa ngụm cà phê trong miệng đã phun hết lên dòng ghi giá “7.980 đồng” đó. Tôi không kìm được mà rít lên với Neil: “Đàn ông gì, tên của cậu sẽ là Hư Vinh!”

Neil liếc nhẹ tôi một cái, rồi đáp trả: “Lâm Tiêu, tên cô là Đàn Ông.”

Tôi nhìn nét mặt nham nhở của hắn, tôi biết mình thua rồi. Giây phút đó trông hắn giống như bản copy linh hồn của Cố Ly, hắn cũng không phải người.

Có điều tôi nhìn mình đang mặc T-shirt rộng thùng thình và chiếc quần bò cũ, đầu tóc bù xù, trên mũi giày còn có một vài chấm bùn, còn Neil trước mặt tôi, mặc quấn áo viền họa tiết vương giả màu trắng, móng tay cắt sạch sẽ gọn gàng, cơ thể thoang thoảng mùi nước hoa, tóc tai tỉa đâu ra đấy, đôi chân mày mềm mại mà dày rậm, so với hắn, tôi thật khá giống đàn ông.

Lúc này, trong đại sảnh khu chung cư cao cấp Tĩnh An cách chúng tôi chưa đến một cây số, một báu vật xinh đẹp mặc đồ hiệu Dior khác, đang tìm mọi cách để phá vỡ phòng tuyến bảo vệ an ninh của tòa nhà. Đó chính là Cố Ly.

Nó hỏi Kitty nên biết được hôm nay Cung Minh ở trong tòa chung cư kiểu khách sạn này, có quỷ mới biết đây là tòa nhà thứ mấy của Cung Minh ở Thượng Hải. Khi nó đứng trước cửa ra vào, ngẩng đầu lên ngắm bức tường bao bằng đá granite vàng, rồi lại quay đầu ngắm hai tòa nhà chọc trời Hằng Long I và Hằng Long II đang sóng đôi cách đó mấy trăm thước, thầm thở dài một hơi đầy oán giận.

Hệ thống cấm cửa của tòa nhà này khiến Cố Ly phát cáu, cũng giống như hệ thống cấm cửa trong tòa nhà của Cố Nguyên, nếu không được sự cho phép của chủ tòa nhà, thì dù nó có chen vào được thang máy, ngoài số 1 ra, nó chẳng thể bấm được tầng nào khác.

https://thuviensach.vn

Cố Ly cố kìm cảm giác thất bại, dùng nụ cười quyến rũ của nó, nói với anh chàng bảo vệ mặc đồng phục màu đỏ: “Này anh trai, có thể dùng thẻ ra vào của anh trai ấn giúp tôi lầu 33 được không, tôi là khách của ngài Cung Minh.”

“Cô vòng ra phía đại sảnh, ấn số phòng của ngài Cung Minh, nếu cô đúng là khách của ngài ấy, ngài ấy sẽ cho cô mật mã.” Gương mặt anh chàng bảo vệ không chút biểu cảm dưới ánh mặt trời gay gắt, trông chẳng khác nào một quân nhân.

Cố Ly cười nhạt một tiếng, rồi nói: “Tôi tìm ngài Cung có chuyện gấp, anh ấy chắc đang ngủ, tôi gọi di động anh ấy cũng chẳng nghe máy, điện thoại hệ thống cấm cửa tất nhiên cũng không nghe rồi. Các anh chắc cũng biết tính cách của anh ấy, nếu chậm trễ, anh ấy hỏi đến, tôi sẽ nói bảo vệ các anh không cho tôi lên.” Cố Ly nhìn tấm bảng tên trên ngực áo anh chàng bảo vệ, rồi nói tiếp: “Kevin, lẽ nào anh chưa từng nghe qua tiếng tăm của anh Cung, nếu con rùa mà thấy hiệu suất làm việc kiểu này của anh, nó nhất định sẽ cười đến mức phát bệnh tâm thần trên đường chạy đua với thỏ đấy.”

Nói xong, Cố Ly móc từ trong túi xách ra một phong thư, đập đánh “phạch” một cái vào tay anh chàng bảo vệ, “Đây là văn kiện quan trọng mà nhân viên tài vụ của ngài Cung chuyển cho anh ta, trước mười hai giờ trưa nay phải ký tên và chuyển lại công ty, anh liệu mà làm.” Cố Ly chống tay lên eo như hình cây dương liễu, rồi mò lấy chiếc kính râm trong túi ra đeo lên, dưới ánh mặt trời trông như một tên mù đang vênh vênh váo váo hung hăng càn quấy.

Một phút sau, Cố Ly bước vào thang máy trước sự cung kính hết mực của bảo vệ, anh chàng này sau khi dùng thẻ của mình quẹt qua, đã ấn giúp Cố Ly lầu 33, sau đó cung kính bước ra.

https://thuviensach.vn

Cố Ly điềm nhiên cầm “phong thư của phòng Tài vụ” kia bỏ lại vào túi xách Dior màu đen của mình, bên trong phong thư đó là hồ sơ bệnh án kiểm tra sức khỏe phụ khoa định kỳ nửa năm một lần mà tôi và nó đi khám vào tuần trước trong bệnh viện. Nếu như vừa rồi anh chàng bảo vệ kia tiện tay lật trang đầu tiên, đã có thể nhìn thấy mấy chữ lớn vô cùng rõ nét:kinh nguyệt bình thường.

***

Nhưng ngay sau khi thấy Cung Minh mở cửa, có lẽ nó phải nghi ngờ phía sau bốn chữ “kinh nguyệt bình thường” có cần thêm mấy chữ “not any more" nữa hay không. Trong khoảnh khắc, nó cảm nhận được huyết dịch của mình chảy ngược xông thẳng lên đỉnh đầu như sắp bật tung cả hộp sọ, hai chữ “chào anh” còn chưa kịp vọt ra khỏi miệng thì đã đông cứng trên hàm răng trắng như sứ của nó (tất nhiên, đây là kết quả của hai lần nó liều mạng nhe nanh múa vuốt để sử dụng liệu pháp làm trắng bằng ánh sáng lạnh đầy đau đớn). Nó nhìn thấy Cố Nguyên đang ngồi uống cà phê trên sofa trong phòng Cung Minh - tất nhiên, đây hoàn toàn không phải là nguyên nhân kích động nó, sau khi nó phẫn nộ chỉ thẳng vào Cố Nguyên, cắn răng nghiến lợi lập cập hồi lâu, mới quay sang hỏi Cung Minh: “Anh cũng mua kiểu sofa này của Armani à?!”

Cố Nguyên: “…”

“Thực ra, tôi hoàn toàn không mua kiểu sofa này của Armani, mà là tôi đã đặt hai bộ sofa của Armani ở chỗ ‘Davinci’, nên họ mới chuyển từ Milan đến Thượng Hải hai bộ, nhưng màu sắc của một bộ tôi không thích lắm, nên không cần nữa, trả lại cửa hàng của họ rồi. Có điều sau đó có nghe nói nó được một cô gái đã mua với giá chiết khấu 95%.” Cung Minh mặc bộ quần áo màu trắng mềm mại, đứng ở cửa chính, giống như một người mẫu trên tạp chí ảnh quảng cáo vậy.

https://thuviensach.vn

“Thật không thể hiểu nổi cô gái ấy nữa, phải biết rằng, sản phẩm mới của Davinci hầu như đều không chiết khấu.” Sắc mặt Cố Ly trắng bệch, hòng cứu vãn sự tự tôn cuối cùng của mình.

“Đúng vậy, tôi cũng chỉ có thể kiếm được chiết khấu 7% thôi. Một người đi đường có thể kiếm được chiết khấu đến 95% như vậy, thật không dễ... à đúng rồi, cô tìm tôi có chuyện gì... sao?”

Cung Minh ngờ vực nhìn Cố Ly đang trợn mắt trắng dã tựa bên khung cửa, hỏi nó.

***

Tôi và Neil rời khỏi Hằng Long, ngồi trên đài phun nước ở cửa chính. Xung quanh có vô số các cô gái trẻ tay xách đủ thứ túi hàng hiệu đang đi đi lại lại, da dẻ họ trắng như tuyết, tất cả đều đeo kính con ếch, đi giày cao gót cao lêu nghêu trông như đang múa balê.

Mỗi lần tôi nhìn, đều cảm thấy họ giống như một tấm ngân phiếu sống đang đi qua đi lại, chờ đợi vị thiếu gia giàu có nhiều tiền trẻ tuổi đến quy đổi tuổi thanh xuân của họ ra thành hiện kim - hoặc đợi chờ những lão già nhiều tiền, đến đổi tuổi thanh xuân của họ thành vàng.

Neil ngồi bên tôi, những bọt nước li ti bắn ra từ đài phun nước dưới ánh mặt trời tạo thành cầu vồng trên đỉnh đầu hắn, tôi dám cược, tất cả các cô gái trên phố đều muốn làm bạn gái của cậu ta.

Neil duỗi cặp chân dài của hắn ra, nhìn tôi qua cặp kính râm, nói: “Hãy mau tìm bạn trai đi.”

***

Trên quảng trường Kim Ưng vừa mới khai trương nằm đối diện với Hằng Long, bức tường quảng cáo với tổng diện tích lên đến 1387m2của

https://thuviensach.vn

Gucci đang thu hút vô số ánh nhìn của khách qua đường. Đây là cửa hàng kinh doanh độc quyền đầu tiên tại Trung Quốc được giám đốc sáng tạo là Frida Giannini nhà Gucci áp dụng cách thiết kế cửa hàng mới nhất, đây cũng trở thành cửa hàng chính tại Trung Quốc kế sau chuỗi cửa hàng ở các thành phố lớn như New York, Rome, Munich, Hồng Kông và London, áp dụng cách thiết kế mới này.

Bên cạnh nó, trên bức tường ngoài của cửa hiệu Bottega Veneta cũng trang hoàng những hoa văn kinh điển được đan cài thêu dệt, ngập tràn bầu không khí xa hoa mà trầm lắng, giống như tách cà phê đậm đặc đã bị hạ độc. Mỗi lần qua đường ở đây, tôi đều liên tưởng đến khuôn mặt chán nản của Vương Phi khi bị chụp lén ở phi trường, cũng như chiếc túi đan hiệu Bottega Veneta không hề đổi màu trên tay cô ta.

***

Đây chính là Thượng Hải.

Có thể chỉ trong một khoảng đất hình viên đạn rộng chừng 120 giây đi bộ, nhưng mọc dày đặc những khu như Hằng Long I, Hằng Long II, quảng trường Kim Ưng, Trung Tín Thái Phú, quảng trường Mai Long Trấn, cho đến sáu tòa cao Ốc Đế Hào chọc trời của tập đoàn Hoa Mẫn vừa bịt nóc vùng đất mới Phố Tây; cũng như vậy, có thể chỉ với một nét phác thảo, tại vị trí đất vàng trung tâm của thành phố, mọc ra quảng trường Nhân Dân rộng đến 140.000 mét vuông toang cửa rộng mở, ở đó ngày nào cũng cần có hai trăm tám mươi nhân viên cây xanh kiên trì cắt tỉa những bồn hoa và hàng cây xanh cực lớn, mở cửa miễn phí cho thị dân toàn Thượng Hải. Bất kể là chân bạn đang đi giày cao gót làm từ thạch anh chạm rồng hiệu Jimmy Choo có thể mua được linh hồn của bất kỳ cô gái nào, hay ủng đi mưa hiệu giải phóng màu xanh đặc sệt chất dân lao động, bạn vẫn có thể ở trung tâm công viên của quảng trường Nhân Dân, tìm được một chiếc ghế dài xung quanh đậu đầy chim bồ câu, rồi ngồi xuống nói chuyện yêu đương, hoặc uống ly sữa chua.

https://thuviensach.vn

Đây chính là Thượng Hải, nó nuôi dưỡng giấc mộng giữa ban ngày của tất cả mọi người một cách kỳ diệu như vậy, trên bầu trời bao la rộng lớn của nó có treo một chiếc cân cực lớn, để duy trì một thứ không bao giờ nghiêng lệch, mãi mãi công bằng, đó chính là sự bất công.

***

Lúc này Nam Tương đang ngồi bên đài nhạc nước của quảng trường Nhân Dân, xung quanh có rất nhiều người đang thả diều, có người đang trượt patin, cũng có người ngồi bên đài phun nước, chờ đợi cuộc trình diễn nhạc nước nửa tiếng một lần.

Nam Tương quay đầu lại, ngước nhìn ánh mắt nóng bỏng của Vệ Hải.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 7 Phần 3

Anh ta giơ tay ra, nắm lấy tay Nam Tương đang đặt trên váy, nhẹ nhàng siết lại, hơi ấm từ cơ thể anh ta như đang truyền qua từng đốt ngón tay. Mùi hương xà phòng thơm còn lưu lại sau khi tắm tỏa ra trên vầng ngực anh ta, tràn ngập Zét quyến rũ như mùa hạ nồng nàn trước mặt. Anh ta nhìn Nam Tương rồi nói với giọng thấp trầm mà chắc nịch: “Anh biết, chắc chắn em sẽ ghét bỏ aZh, vì anh chẳng thông minh như Cố Nguyên, điều kiện gia đình cũZg không khá như anh ta, để có thể mua cho em rất nhiều thứ; anh cũng chẳng khôi ngô như Giản Khê, chàng hoàng tử bạch mã trong trường. Em xinh đẹp như vậy, cần có một nam sinh như họ đứng cạnh bên. Anh cũng chẳng biết nói những lời yêu thương, nhất là khi gặp những nữ sinh vô cùng xinh đẹp như em, nên anh càng không biết phải yêu em thế nào. Nhưng, ngày nào anh cũng muốn gặp em, muốn đối với em thật tốt.”

“Sao anh lại nói vậy?” Nam Tương hỏi Vệ Hải đang cúi đầu, tỏ vẻ tự ti trước mặt, trong lòng giống như dòng suối nhỏ chảy quá dữ dội, “Lẽ nào anh không biết sức hấp dẫn của chính mình sao?”

Vệ Hải nhoẻn miệng, để lộ hàm răng trắng ngay ngắn: “Nam Tương, em đừng đùa để làm anh vui nữa, sinh viên thể dục bọn anh, đầu óc khá đơn giản, em càZg đùa, trông anh sẽ càng ngốc hơn.”

Nam Tương nhảy xuống khỏi ghế dài, bước mấy bước về phía cô gái trẻ cách đó không xa, nó chỉ vào Vệ Hải, rồi thì thầm mấy câu với cô gái kia, sau đó lấy di động ra bấm bấm mấy cái, rồi quay lại.

https://thuviensach.vn

“Anh xem.” Nó giơ di động ra, đặt trước mặt Vệ Hải. “Xem gì chứ?” Vệ Hải lắc đầu ngờ vực.

“Đây là số di động của cô gái kia. Em chỉ cần chỉ vào anh, nói anh muốn làm quen với cô ấy, cô ấy đã ngay tức khắc cho anh số điện thoại. Vệ Hải, anh tin em đi, con gái khắp quảng trường này đều mong làm bạn gái của anh, chỉ cần anh thích.” Nam Tương nhìn Vệ Hải cao lớn tuấn tú trước mặt, nói vẻ quan tâm.

“Nhưng anh không thích”. Vệ Hải chau mày, đưa mắt nhìn về phía Nam Tương, ánh nhìn rực sáng nóng bỏng, “Anh chỉ thích em”.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, Nam Tương nhìn Vệ Hải trước mặt, bóng hình cao lớn của anh đaZg bao trùm bóng nó.

Nó thấy xúc động, rướn người lên trước, cắn lấy đôi môi của Vệ Hải. Mùi vị nồng nàn tựa biển cả trong khoang miệng của anh ta, giống như những con sóng biển muốn nuốt chửng nó, cuốn lấy thân thể nó. Nó mở rộng miệng, luồn hơi thở phảng phất mùi anh đào êm dịu của mình, thấm sâu vào cơ thể anh ta.

***

Khi nhận được điện thoại của Cố Ly, trời đã về chiều. Nhưng mặt trời vẫn chưa lặn, ánh nắng vẫn đang không ngừng chiếu rọi xuống mặt đất. Tôi và Neil đã chia tay nhau một giờ trước, hắn lái xe chở đống quần áo vừa mới mua, nhân tiện chuẩn bị một chuyến về thăm nhà. Còn tôi một mình tiếp tục bước đi trong vô định, đang định đi ăn chút gì đó trên đường Ngô Giang trước khi nó bị phá bỏ và di dời sạch sẽ, thì chuông điện thoại vaZg lên.

Thượng Hải bị hàng vạn ống dẫn khí lạnh bao bọc, giống như một nhà kho đông lạnh cực lớn, vô số người ăn mặc gọn gàng bị đông cứng qua hết gian phòng pha lê này đến gian phòng pha lê khác, ba hoa khoác lác, tậZ

https://thuviensach.vn

hưởng cao lương mỹ vị, chẳng khác nào những tiêu bản thi thể có thể cử động.

Tôi đẩy cánh cửa bằng kính lớn của quán ăn Pháp trên lầu hai khách sạn Portman, thì trông thấy Cố Ly và Cố Nguyên đang ngồi bên bàn ăn. Hai người họ đều mặc traZg phục hãng Dior, vô cùng xứng đôi. Cố Ly gọi phục vụ kê thêm chỗ ngồi và dụng cụ ăn, còn Cố Nguyên đang cầm một cuốZ menu toàn tiếng Anh chuẩn bị gọi rượu. Dưới ánh hào quang của đèn pha lê, trông anh ta giống như một quý tộc trẻ tuổi người Anh.

Tôi thấy trong ánh mắt Cố Ly nhìn Cố Nguyên, lửa yêu lại lần nữa cháy lên. Hai ngọn lửa này khiến thần sắc của nó long lanh, như một con chim cú mèo vừa tỉnh giấc.

Tôi ngập ngừng ngồi xuống, đưa mắt như hỏi Cố Ly: “Chuyện gì thế này?”

“Chỉ là bữa tối, để chúc mừng tớ.” Cố Ly ngước cặp mắt đã bị lửa tình thiêu đốt đến nóng bỏng của nó lên, nhìn qua Cố Nguyên, sau đó quét trở lại trên mặt tôi, “Chúc mừng tớ, đã thăng chức.”

Sau ba phút nhìn vào đôi mắt tưởng như đã uống quá nhiều đến mức phát đỏ của nó, cuối cùng tôi đã hiểu, nó không hề nói đùa.

***

Mấy tiếng trước đó, nó ở trong phòng Cung Minh, kề vai sát cánh chiến đấu cùng Cố Nguyên, và đã thuận lợi giành lại được vị trí Giám đốc điều hành bộ phận quảng cáo, vị trí quyền thế nhất trong công ty, đồng thời, Cố Nguyên thay thế chức vụ trước đây của Cố Ly, đảm nhiệm giám đốc tài vụ. Còn vở kịch liên quan đến chuyện cho Cố Ly từ chức trước đó, đến lúc này đã hai năm rõ mười - đó chẳng qua là cái cớ mà Cố Nguyên tạo ra để bước chân vào M.E, xuất phát điểm cũng là vì để Cố Ly nắm được quyền lực thực tế hơn - ai cũng biết bộ phận quảng cáo quyết định đến sự thịnh suy

https://thuviensach.vn

của cả tạp chí. Nói ra cũng là sự trùng hợp kỳ lạ, dự áZ trong gia đình mà Cố Nguyên phụ trách, cũng vừa đúng là dự án hợp tác với M.E, hơn nữa, cha ruột Cố Nguyên cũng có ý đầu tư vào "M.E". Cho nên, với tư cách con trai nhà họ Cố, tham gia vào "M.E" trở thành nước cờ kỳ diệu trong đàm phán, Cố Nguyên cũng không ngại cởi mở hơn chút, nếu Cung Minh đã biết quan hệ giữa mình với Cố Ly, vậy thì, hãy đem tất cả đặt lên bàn đàm phán - chúng tôi cho anh dự án hợp tác, đầu tư vốn cho anh, nhưng anh phải cho tôi quyền lực, đồng thời cũng phải cho bạn gái của tôi quyền lực.

Nghe chừng là một cuộc mua bán tốt, đơn giản rõ ràng.

***

Nếu nói còn có chỗ nào đó chưa hoàn mỹ, ấy chính là toàn bộ sự việc này trên thực tế đã quá hoàn mỹ rồi. Với một người có tâm tư sâu biển như Cung Minh mà nói, cục diện để cho Cố Ly, Cố Nguyên cùng nắm giữ hai bộ phận quan trọng nhất của "M.E" như vậy, thì sự đồng ý của anh ta rõ ràng có phần hơi khinh suất.

Nhưng dù nói thế nào, đây cũng là chiến dịch thành công mỹ mãn.

Trong suốt quá trình đàm phán, sự lạnh lùng sắc sảo mà Cố Nguyên thể hiện, giống như anh ta đang cầm một con dao găm sáng loáng, và nó có sức hấp dẫn khó tả với Cố Ly. Nó nhìn Cố Nguyên và Cung Minh đang thầm tính toán, người lui kẻ tiến, bụng dạ nham hiểm, thì tình yêu sâu thẳm trong lòng đối với Cố Nguyên giống như bị cơn bão lớn cuốn tung lên, quay cuồng bao vây nó. Thậm chí có khoảnh khắc, nó cam tâm lùi về sau Cố Nguyên làm một người phụ nữ nhỏ bé, nó cầm bình trà hiệu Hermes lên, châm thêm trà vào ly cho hai người. Khi ấy, nó đã biến thành một tấm vải nhung mềm mại, cam tâm tình nguyện lau chùi thanh bảo kiếm sắc béZ này của Cố Nguyên.

***

https://thuviensach.vn

Tôi nghe xong tự thuật của Cố Ly, những con số trong đầu bắt đầu nhảy tới nhảy lui lộn tùng phèo hết cả. Những việc như chuyển quyền sở hữu cổ phần, dự toán biểu đồ giá trị tăng trưởng, chuyển đổi giá trị năng lực bộ phận... mà nó vừa nói đến, khiến đầu óc tôi chẳng khác nào một gói mì tôm bị người ta một tay bóp nát vậy, "răng rắc răZg rắc" tất cả đều nát vụn. Đột nhiên tôi cảm thấy thật may khi mình chỉ là một trợ lý quèn lấy giúp đồng đồ đeo tay cho Cung Minh từ cửa hiệu Hermes. Cái cảm giác may mắn này vừa mới xuất hiện trong đại não của tôi chưa lâu, thì cửa phòng đã nhè nhẹ bị đẩy ra.

Neil, Nam Tương còn cả Cố Hoài nữa bước vào cùng lúc. Lông măng sau lưng tôi đột nhiên dựng đứng lên.

Không hiểu tại sao, tôi sợ cảnh tượng tất cả mọi người đều tề tựu như vậy, bởi trong ký ức của tôi dường như mỗi lần tụ họp, nhất định sẽ có ai đó ném lựu đạn, rồi trước sự kích động của một vài câu, sẽ nổ đánh rầm một tiếng rách toạc da đầu của từng người.

Mà ba phút sau, quả bom này đã thực sự nổ tung.

Cố Ly khẽ khàng đứng dậy, tiến đến bên cạnh Neil, mái tóc tinh tế của nó vuốt về phía sau, chẳng khác nào Lâm Chí Linh sau khi đã trang điểm xong. Hai tay nó đặt trên vai Neil, nhìn tôi, rồi lại nhìn Cố Hoài em trai nó, cuối cùng đổ dồn ánh mắt lên người Cố Nguyên, nói: "Thực ra, kế hoạch chỉ mới bắt đầu. Cố Nguyên, em hoàn toàn không chỉ vì anh giành được vị trí giám đốc tài vụ, em có được ghế giám đốc bộ phận quảng cáo mà vui. Điều khiến em vui là ở chỗ, cục diện như vậy một khi được xác lập, chúng ta có thể lợi dụng quy định quản lý cấp cao của công ty nắm giữ cổ phần, thuyết phục các đại cổ đông của công ty, an toàn chuyển một phần quyền cổ phần của công ty vào tay anh, đây là quy định của công ty Cung Minh không thể chối từ."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài tiếp lời Cố Ly, nói: “Cộng thêm số cổ phần trong tay em và cổ phần mà chị còn bảo lưu trước đây nữa, số cổ phần trong tay chúng ta, có thể tiến hành chống chọi ở mức độ nhất định với cổ phần mà tập đoàn Constanly đang nắm giữ.”

Ánh mắt Neil lóe lên, nhìn Cố Nguyên, nghiêm túc nói: “Còn lúc này, Lily sẽ chuyển một khoản vốn không phải nhiều nhưng vừa đủ, để ba tôi ra mặt, với danh nghĩa công ty truyền thông văn hóa từ nước ngoài có tên gọi là SONIA tiến hành bơm vốn đầu tư và mua lại quyền sở hữu cổ phần đối với “M.E”, từ đó sẽ tiến thêm một bước làm loãng cổ phần của Cung Minh cũng như cổ phần mà chúng ta đang nắm giữ troZg tay, xem ra việc thu mua của SONIA với M.E là cân bằng, trong cục diện kiểm soát thì Cung Minh vẫn chiếm phần lớn, nhưng...”

“Nhưng, một khi việc mua bán quyền sở hữu cổ phần hoàn thành, mọi người đều sẽ hiểu, người nắm giữ cổ phần thực tế của công ty văn hóa SONIA kia, chính là tôi, Cố Ly.” Cuối cùZg nó khẽ khàng tổng kết, sau đó dùng nụ cười xao động hồn người, trông sang phía Cố Nguyên.

***

Đột nhiên tôi thấy thầm hoảng sợ, giống như có một lưỡi hái tử thần cực lớn đang xoay quanh đỉnh đầu chúng tôi, lúc này chẳng biết lưỡi hái khổng lồ ấy đang bổ xuống đầu ai, có thể là Cố Nguyên, có thể là Cố Ly, cũng có thể là tôi.

Tôi ngước mắt nhìn Cố Nguyên đang ngồi đối diện, sắc mặt anh ta trắng bệch giống tôi. Thực ra, khi vừa bước vào căn phòng này, tôi đã nhìn ra được con quái thú đang ẩn nấp trong tim thông qua nét mặt của Cố Ly, còn lúc này, con quái thú đó cuối cùng cũng phá toang trái tim của nó, hú vaZg khắp không trung.

https://thuviensach.vn

Cố NguyêZ thân yêu, đã nhiều năm trôi qua, lẽ nào anh luôn cho rằng Lily vẫn là cô gái đơn thuần tự cao ngạo nghễ, coi trời bằng vuZg như xưa sao? Vào cái ngày cha nó qua đời, nó đã chôn vùi con người Lily trong quá khứ. Chỉ là các người không biết mà thôi.

Chỉ có tôi biết rõ.

***

Rõ ràng Cố Nguyên không ngờ tới chuyện Cố Ly thuận theo kế hoạch nho nhỏ của anh ta, âm thầm thiết lập nên chiếc bẫy to lớn khác kinh khủng hơn. Còn con thú bị săn đuổi đang từng bước từng bước tiến đến chiếc bẫy này, là cấp trên của tôi - Cung Minh.

Cố Nguyên nhìn về phía Cố Ly, trong mắt thấp thoáng ẩn hiện nỗi sợ hãi, “Em biết anh muốn vào M.E từ khi nào vậy?”

“Từ khi trên bàn em xuất hiện kế hoạch báo giá dự án của công ty ba anh gửi cho ‘M.E’, anh yêu. Chắc khoảng hai tháng trước nhỉ.” Cố Ly mỉm cười, ánh sáZg cầu vồng phản xạ từ ánh đèn chùm, chiếu sáng lên khuôn mặt tinh tế hoàn mỹ của nó.

“One step at a time, tớ thích câu nói Zày nhất.” Cố Ly nâng ly rượu vang lên, “Nói mới hay làm sao, từng bước, từng bước một nào.”

Cố Nguyên thân yêu, người hiểu nó nhất, phải là anh rồi. Anh phải sớm biết, đây mới là Cố Ly.

Nếu nói bốn con cừu nhỏ phải tập hợp lại để đối phó với sói xám, trong lòng tôi chắc chắn chỉ nở nụ cười lạnh.

Còn hiện tại xuất hiện trước mặt tôi, là bốn con sói với nanh vuốt sắc lẹm, chúng tập hợp lại với nhau, đang từ từ áp sát một con sư tử dường như đang ngủ say.

https://thuviensach.vn

Đối với Cố Ly mà nói, ngay từ thời sinh viêZ, nó đã đơn thương độc mã siZh tồn trong hệ thống của những con số mô phỏng giá trị của tổ chức học viện tài chính, với số vốn ảo hai trăm vạn, cuối cùng đã đạt đến số tài sản ảo trị giá 470 triệu; đồng thời cũng trong quãng thời gian này, nó không chút nể nang khi khiến cho năm đối thủ cạnh tranh cùng học viện thua đến không thu hồi được vốn gốc. Trong thế giới ảo, nó đã tiêu diệt đối thủ không còn manh giáp, buộc đối thủ phải cuốn chiếu vào thế giới thực, từ đầu đến chân nó, giống như một nữ thần trên chiến trường sát khí đằng đằng, tôi cảm thấy dung nhan của nó, thi thoảng lại mang dáng dấp của Cate Blanchett, đúng, chính là nữ hoàng Elise mang dung nhan trắng phau như tuyết trong thời đại hoàng kim kia - Nó là nữ thần ma quái đang kêu gào thảm thiết ai oán bi thương sắm vai trongChúa tể của những chiếc nhẫnkia, từng bắt đầu cơn ác mộng của tôi.

Còn Neil, với vẻ ngoài công tử hào hoa mỹ lệ, tôi được biết, khi cậu ta là nghiên cứu sinh Luật học ở đại học, từng dùng thân phận luật sư, lợi dụng lỗ hổng tài vụ của một công ty và luật pháp đơn giản nhất của giới tài chính Mỹ, khiến một người mười ba ngày trước còn sở hữu khối tài sản trị giá đến bảy trăm triệu đô la, trong nháy mắt khuynh gia bại sản.

Còn Cố Hoài, càng giống một hồ nước màu đen thẫm sâu thẳm không thấy đáy. Tôi không hiểu cậu ta. Cậu ta là một màn sương đen đặc.

Nhưng dù là như vậy, tôi vẫn chẳng biết tương lai sẽ ra sao. Vì Cung Minh mà họ đang đối mặt, là người mà khi Cố Ly, Cố Nguyên còn đang lặng lẽ học trước hàm số cao cấp của bậc đại học, anh ta đã đệ trình luận văn “Lý luận diện tích giao thoa đồ thị trước khủng hoảng tài chính” ở Princeton rồi.

Tôi nhìn sắc mặt Cố Nguyên trắng bệch ở đối diện, anh ta nãy giờ luôn nhìn Cố Ly, cuối cùng, aZh ta khẽ thở dài một hơi giống như vừa buông bỏ thứ gì đó, nói: “Em đã lên kế hoạch xong rồi, thì anh nghe theo em vậy.”

https://thuviensach.vn

***

Bầu trời vụt chốc tối sầm.

Cả Thượng Hải giống như một dòng ngân hà đang không ngừng cuồn cuộn, chớp mắt chi chít ánh đèn đã được bật lên.

Đường Uyển Như nằm trên giường, một luồng ánh sáng màu trắng ngọc lành lạnh lướt qua đỉnh đầu chiếu lên mặt nó.

Nó chăm chú hồi lâu nhìn chiếc di động trên tay, cuối cùng cẩn thận bấm "110", "Xin chào, tôi muốn báo cảnh sát, tôi biết một vài chuyện liên quan đến một người bạn của tôi..."

***

Máy lạnh để nhiệt độ quá thấp, tôi thấy mình như sắp bị cảm lạnh đến nơi.

Tôi nhìn sang Nam Tương bên cạnh, nó đang lặng lẽ ăn cơm, thi thoảng lại lén gửi tin nhắn dưới bàZ ăn. Tôi không biết nó gửi tin nhắn cho ai, nhưng tôi biết nó là người thông minh. Nó làm Zhư chẳng nghe thấy gì, phạm trù mà bữa cơm Zày thảo luận, tôi và nó đều không thể tham gia sâu hơn được.

Tôi cũng muốn giả bộ như chẳng nghe thấy gì, nhưng khuôn mặt Cung Minh lại cứ chập chờn trước mặt tôi, thật kỳ lạ, khuôn mặt ấy đang mỉm cười ấm áp với tôi.

"À đúng rồi, đợi chút nữa Giản Khê cũng ghé qua. Tớ gọi điện thoại bảo anh ấy đến, lúc trước tớ đã hiểu nhầm anh ấy. Anh ấy không hề có lỗi với cậu, anh ấy rất yêu cậu." Cố Ly nhìn bộ dạng giống như hồn vía lên mây của tôi, thì trông sang nhìn Cố Nguyên, sau đó nói với tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi gật đầu theo quán tính, chẳng biết tại sao, tôi nghe xong mà chẳng có cảm giác gì, khuôn mặt của Cung Minh đang quay cuồng trong đầu tôi, khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại rất mực dịu dàng cuốn hút của anh ta, đôi môi mềm mại của anh ta tỏa hương thơm như đóa hoa thuần khiết.

Lúc này, cửa đã mở, khuôn mặt của Giản Khê xuất hiện phía sau cánh cửa kính, nhưng nét mặt của anh ấy lại như đaZg một bầy quái vật theo sau vậy.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, mấy cảnh sát mặc quân phục, từ phía sau anh ta, tiến vào trong vây quanh cửa nhà chúng tôi.

Mọi người vội vàng đứng dậy.

Một cảnh sát nhìn chúng tôi, lạnh lùng nói: “Dừng tay lại, có chuyện muốn hỏi các người.”

Cố Ly sắc mặt xám ngắt đứng bật dậy, nó và Neil liếc mắt nhìn nhau, chẳng nói lời nào.

Viên cảnh sát ấy nhìn quanh một lượt, rồi hỏi: “Các người ai là Nam Tương, đứng ra đây.”

Tôi quay đầu sang nhìn, Nam Tương đang ngồi cúi đầu, không động đậy, tay Zó vẫn tiếp tục động tác cắt miếng bò bíp tết, sau khi nghe thấy tiếng viên cảnh sát thì dao trên tay nó ngừng lại.

Tựa như có một đầm lầy khổng lồ màu nước đen kịt, ào thẳng về phía tôi.

Mùi tanh tưởi hôi thối dữ dội, cái rét mướt thối rữa nhớp nháp, ngay tức khắc nuốt chửng tôi trong tích tắc.

https://thuviensach.vn

Chiếc còng số tám bằng thép sáng loáng “lạch cạch” vang lên hai tiếng, bập vào cổ tay thon thả trắng như ngọc của Nam Tương.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 8 Phần 1

Màn đêm từ từ bủa vây khắp không gian, vô số chuyện ngoài luồng và xấu xa của ban ngày, đều vụt chốc biến mất giữa màn đêm đen đặc.

Bốn bề đều là ánh đèn nê-ông lung linh rực rỡ và những tấm biển quảng cáo cực lớn như mời gọi cả thế giới loài người.

Vô số người với khuôn mặt mơ hồ cứ lần lượt lướt qua trong ánh mắt của Giản Khê, giống như những chiếc lá mùa thu, từng chiếc từng chiếc tung bay giữa khoảng không xa thẳm.

Hơi nước nồng đậm bốc lên giữa đêm mùa hạ, ngưng lại thành hạt trên cửa kính đầy hơi máy lạnh.

Từng giọt từng giọt tựa như nước mắt, đọng lại giây lát trong tầm nhìn của hành khách.

Giản Khê nhẹ nhàng khép đôi mắt đen láy mà dịu dàng, ánh đèn nê-ông chiếu trên hàng mi mềm mại như càng thêm rực rỡ.

Anh tựa đầu lên cửa sổ như đang say ngủ.

Khoanh đôi chân dài, trong tay là chiếc di động màn hình tối đen, giống như con nai đã quá ư mệt mỏi.

***

Xe đã chạy hơn nửa giờ đồng hồ trên đường Nam Kinh Tây.

https://thuviensach.vn

Phong cảnh hai bên đường, từ những tấm tủ kính trưng bày trong các cửa hiệu LV, HERMES, đã biến thành những tòa chung cư cao tầng nhỏ bụi bặm mà mù mịt trước mặt. Có lần tôi và Cố Ly ngồi trên máy bay từ Bắc Kinh trở về khi trông xuống những tòa chung cư màu xám tro nhỏ nhắn vuông vức liền kề nhau kia, Cố Ly đã nói với giọng điệu tỉnh bơ: "Thật giống mấy chiếc hộp đựng tro cốt nhỉ." Khi đó tôi thầm nói: "Xuống địa ngục đi cho rồi!" - Bởi tôi cũng đang ở trong một cái hộp tro cốt như vậy đấy.

Tháng tám nóng như thiêu đốt, từng tia nắng chói chang chiếu xuyên qua tấm kính chắn gió rọi thẳng vào tôi, vụt chốc mọi thứ trong tầm nhìn đều trở nên chói lòa tựa như một bức ảnh bị phơi sáng quá mức vậy. Chiếc xe BMW 750L1 trị giá hàng trăm ngàn tệ trong nhà Cố Ly kia, lúc này đang được một tài xế vừa lấy bằng lái xe mới ba tháng điều khiển. Đúng, tài xế đó chính là tôi. Ngồi bên tôi là Cố Ly đã lấy bằng lái cách đây hai năm. Lúc này nó đang đeo chiếc kính râm cực lớn, khuôn mặt nhỏ như lòng bàn tay kia của nó, có đến hai phần ba bị chiếc kính râm ấy che kín, chỉ còn lộ ra cặp môi được tô loại son chiết xuất từ quả hạnh của Nhật Bản hiệu Anna Sui và chiếc cằm xinh xắn đầy đặn.

Nó chẳng nói gì. Tôi cũng lặng thinh. Trên thực tế, đầu tôi không hề trống rỗng, mà bởi lúc này trong đầu tôi, từng giây từng phút đang không ngừng trình diễn các mảnh ký ức, chúng chuyển động liên tục giống như mỗi thước phim cứ chạy mãi không dứt trong rạp chiếu phim vậy, ánh sáng phản chiếu từ đáy mắt tôi, dừng bên ngoài cửa gương chắn gió trước mặt, tạo nên những hình ảnh chẳng khác nào trong phim. Sự trầm lặng cộng với khí lạnh lan tỏa trong xe hơi lạnh đủ để khiến đầu gối đông cứng lại đau đớn vô cùng, tất cả như đang ngân vang khúc nhạc bi thương. Ngoài nhạc nền trong xe không hài hòa lắm - dàn âm thanh cao cấp trong xe lúc này đang phát ca khúc mới nhất của Lady Gaga từ iPod của Cố Ly. Con điên vĩnh viễn không mặc quần lại còn luôn trang điểm bản thân trở thành chuột Micky này, là niềm say mê mới nhất của Cố Ly. Dạo trước, tại một show

https://thuviensach.vn

biểu diễn trực tiếp của Lady Gaga, chiếc áo ngực của cô ta đột nhiên phun lửa, cơ thể ngả ra ngửa mặt lên trời, sau đó hình ảnh đôi ngực phun lửa rực rỡ lấp lánh khiến tôi đang ngồi trên ghế sofa cứng người không thốt nên lời, còn Cố Ly bên cạnh lại bị hình tượng ấy hoàn toàn mê hoặc. Còn nhớ hồi trước, Cố Ly đã bị bộ ngực như hai quả chùy của Madonna hấp dẫn, còn hôm nay, nó lại bị cô gái mà bộ ngực có thể phun lửa hàng phục. Tôi trông thấy ánh mắt nó say đắm bộ ngực kia. Đây cũng là nguyên nhân mà tôi cho rằng, nó có thể sống bình yên vô sự nhiều năm như thế với Đường Uyển Như. Bởi Đường Uyển Như đối với ngực, cũng say đắm chẳng kém, vì đó là chứng cứ thuyết phục nhất, thậm chí là chứng cứ duy nhất để nó có thể chứng minh mình là một cô gái.

Nơi chúng tôi cần đến, là cục công an khu Tĩnh An.

Trước đó mười hai ngày, khi Nam Tương bị chiếc còng số tám sáng loáng bập vào tay dẫn rời khỏi khách sạn Portman, chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì. Còn mười hai ngày sau, tôi và Cố Ly lặng thinh lái xe, chuẩn bị đến trại giam đón nó ra. Trong hai tuần này, Cố Ly đã lục lọi tìm kiếm mọi mối quan hệ mà nó có thể lợi dụng, hòng lôi Nam Tương ra khỏi chỗ ấy. Nhưng tàng trữ ma túy lại không phải chuyện đơn giản như đánh nhau nơi đầu đường xó chợ; huống hồ, Nam Tương còn bị tình nghi liên quan đến việc buôn bán chất cấm này.

Cha của Neil cũng đã bỏ nhiều công sức, tất nhiên, với một quan chức ngoại giao lái xe con biển số xanh mà nói, đầy vốn là một chuyện không tiện can dự vào. Nhưng ông ta vì nể mặt Cố Ly, cũng ngấm ngầm giúp đỡ rất nhiều, người cuối cùng giải quyết được chuyện này, lại là người mà Cố Ly ghét nhất - Tịch Thành, cho nên, chuyện này cũng khiến Cố Ly cảm thấy thất bại và khó chịu vô cùng.

Tôi quay đầu lặng lẽ liếc nhìn nó, nó vẫn như một đứa mù về thời trang. Tôi đang chuẩn bị thở một hơi dài, thì một bé trai tay cầm que kem đột nhiên lao ra chặn trước đầu xe, tôi dùng hết sức bình sinh đạp thắng xe,

https://thuviensach.vn

ngực tôi đập mạnh lên vô lăng, đau đến thừa sống thiếu chết, đồng thời tiếng mắng the thé của Cố Ly cũng không ngừng vang lên bên cạnh. Mặt nó hằm hằm, mở cửa xuống xe, vòng qua phía trước, lại mở cửa xe, thô bạo lôi lôi kéo kéo tôi ra khỏi xe, sau đó với tay mở cửa sau ra một tay đẩy tôi vào trong, rồi nó tự mình ngồi vào vị trí tài xế. Trước khi ngồi vào, mặt nó không biến sắc lườm nguýt cậu bé kia một cái. Vốn dĩ cậu nhóc này chưa có phản ứng gì, nhưng sau khi đón nhận ánh mắt lườm nguýt kia xong, bắt đầu gào khóc bù lu bù loa, có thể nhận thấy bao trùm trong mắt Cố Ly, là cảnh tượng sát khí đằng đằng, mà vẫn bừng bừng sức sống.

Tôi cuộn mình trên chỗ ngồi của CEO rộng rãi phía sau xe, từ từ bình tâm trở lại sau sự cố kinh hồn vừa rồi. Còn Cố Ly đã lái xe phóng đi "vù vù", cảm giác như đang bay vậy.

***

Mười hai ngày trước, Cố Ly cũng vậy, lái xe với tốc độ của máy bay, lòng nóng như lửa đốt lao về phía cục cảnh sát. Hai chúng tôi chạy đến cục cảnh sát, đợi ở đó suốt năm giờ đồng hồ, mới gặp được Nam Tương. Khi nó tay đeo còng đi từ phòng giam ra gặp chúng tôi, nửa mặt bên phải đã bị sưng phù.

Cuối cùng, bí mật mà Nam Tương đã che giấu chúng tôi hơn ba năm ròng, đã hoàn toàn được phơi bày, phơi bày dưới ánh mặt trời bỏng rát của tháng Tám, giống như một con bạch tuộc bị quật lên từ đáy biển sâu mang theo bùn nhầy nhụa quắng lên mặt đường nóng hầm hập, vừa xấu xí, lại vừa đáng thương. Ba năm nay, nó luôn giấu chúng tôi, mua ma túy, tàng trữ ma túy, nhưng người hít ma túy không phải là nó, mà là mẹ nó. Số tiền vốn dùng để cung cấp cho Nam Tương ăn học cũng vì vậy mà tiêu hao nhanh chóng, thứ gì có trong nhà có thể bán đều đã bán sạch.

"Cậu báo cảnh sát hả! Cậu không có não sao!" Cố Ly nhìn Nam Tương đang ngồi đối diện trên chiếc ghế dài màu xanh sẫm, mặt mày trắng bệch rít

https://thuviensach.vn

lên trách mắng nó, mười móng tay gắn đầy đá túm lấy chiếc váy gấm trơn bóng hiệu Chanel của nó đến mức nhăn nhúm lại.

“Cậu cho rằng tớ chưa từng nghĩ đến chuyện này sao?” Đầu tóc Nam Tương rối bù xù phủ xuống vai, tròng mắt nổi đầy tia máu, “Không dưới mười lần, tớ cầm di động trong tay, ba số 110 đã bấm sẵn, nhưng lại không đủ dũng khí bấm nút gọi, bởi người đang quỳ trước mặt cậu, kéo váy của cậu nói “mẹ sai rồi, mẹ sai rồi” là mẹ đẻ của cậu, thì cậu làm thế nào? Khi tỉnh táo, bà ấy khóc sướt mướt, túm lấy tay tớ, mái tóc bạc trắng, gương mặt đầy nếp nhăn nói rằng bà có lỗi với tớ, bà không phải là người. Nhưng một khi cơn vật thuốc phát tác, bà ấy lại miệng sùi bọt mép nằm trên nền đất, lăn lộn, đập phá đồ đạc, cầu xin tớ cho “thuốc”, không cho thì mắng tớ là tiện nhân, là đồ đĩ. Còn nói với tớ rằng ‘mày càng lớn trông càng xinh vậy, mày đi bán thân, đi làm đĩ đi, chắc chắn sẽ có tiền!’... Cố Ly, nếu đổi lại cậu là tớ, mấy năm nay cậu đã sớm phát điên rồi” .

Tôi và Cố Ly ngồi đối diện với nó, không biết phải nói gì. Một nửa khuôn mặt của nó nhợt nhạt tựa như ánh trăng đầu thu, còn nửa bên kia sưng đỏ chẳng khác nào quả táo đang rớm máu. Đã nhiều năm trôi qua, bí mật luôn ẩn giấu đằng sau khuôn mặt này, vậy mà tôi và Cố Ly lại chẳng hề nhận ra chút bất thường nào. Bọn tôi đều cảm thấy Nam Tương chẳng khác gì so với bọn tôi, sống trong thời đại mới hạnh phúc, vui vẻ thoải mái dạo chơi trong vườn trường đại học, trong khi tôi đang ca thán mấy chuyện cãi nhau với người yêu, hay Cố Ly đi mua di động mới rồi chỉ dùng được hai tuần đã lập tức ném vào hộc tủ, không dùng đến nữa, thì Nam Tương đang nghĩ những gì chứ?

Cố Ly im lặng, tôi ngồi trên chiếc ghế dài mà lệ tuôn không ngừng, giống như chiếc vòi nước chẳng may bị hở.

***

https://thuviensach.vn

Xe chạy đến trước cửa cục cảnh sát, Cố Ly và tôi xuống xe bước thẳng vào bên trong, đến cửa buồng giam đón Nam Tương ra. Khi cửa sắt bật mở, tôi lại như nghe thấy tiếng nước mắt đang tuôn trào không ngừng, trong khoảnh khắc lệ ầng ậng quanh mắt, nhưng Cố Ly đã kịp thời đưa móng tay gắn đá của nó véo lên thắt lưng tôi một cái, để tôi cố kìm không để nước mắt trào ra. Chúng tôi ai cũng nở nụ cười ấm áp trên gương mặt, một phải một trái đỡ Nam Tương, đi thẳng ra bên ngoài.

“Tớ có thể nói mấy câu với Tịch Thành không?” Nam Tương quay đầu lại, nhìn viên cảnh sát đưa chúng tôi đến đây, “Chính là anh chàng ở tù thay cho tớ sau này ấy.” Cánh tay Cố Ly ngay tức khắc buông thõng khỏi tay Nam Tương, nét mặt đột nhiên sa sầm, nó chẳng thèm ngoái đầu lại mà bước một mạch thẳng tới chỗ chiếc xe BMW của nó, “Thứ lỗi cho tớ đi trước ói đã, ói xong tớ đợi các cậu trên xe.”

Viên cảnh sát nheo đôi mắt sâu thẳm, đáy mắt anh mang một thứ ánh sáng êm dịu mà vô cùng sắc bén của một người đã tôi luyện nhiều năm trong xã hội này: “Anh ta có thể giúp cô thoát tội hay không, chuyện này còn rất khó nói. Cho nên, cô đừng có dây cà ra dây muống. Tôi mà là cô, ra khỏi cửa lớn này rồi, sẽ không bao giờ quay đầu nhìn lại. Tiểu cô nương, cuộc đời cô vẫn còn dài, cô lại xinh đẹp thế này, đừng để bản thân phải lầm lỡ.”

***

Trên đường trở về, ba đứa chúng tôi đều im lặng. Tôi và Nam Tương ngồi hàng ghế sau, Cố Ly ngồi trước lái xe. Nó chỉ để lộ một cái gáy, và chiếc kính râm cực lớn hiện lên trong gương chiếu hậu. Tôi không nhìn thấy mắt nó, không nhìn thấy nét mặt nó, không nhìn thấy trái tim nó.

Còn Nam Tương ngồi dựa nghiêng nghiêng trên ghế, trán tựa nhẹ lên mặt kính cửa sổ xe, ánh tà dương ngoài cửa xe dần chuyển sang màu đỏ sẫm chiếu xuyên qua miếng chắn tia UV đang dán trên cửa sổ xe, bao bọc

https://thuviensach.vn

gương mặt nó vào bóng hoàng hôn mang thứ màu sắc vô cùng bi thương. Mái tóc vừa dài vừa mềm của nó, đang phủ trên vai, mái tóc ấy trở nên bồng bềnh trong chút ánh sáng còn sót lại của buổi chiều tà.

Mấy lần tôi muốn nói gì đó, hòng phá vỡ bầu không khí bối rối này, lúc này trong cổ họng như có một búi giun đang bò qua bò lại, ngứa ngáy khó chịu, nhưng lại không biết phải nói gì. Cho nên tôi cũng chỉ có thể quay đầu qua, nhìn dòng xe như nước, lũ lượt chạy qua chạy lại bên ngoài cửa xe. Đúng lúc đó, di động của Cố Ly đột nhiên đổ chuông.

Nó cầm máy lên, chẳng nói gì, chỉ lắng nghe, nửa chừng "ừ, ừ" mấy tiếng thật nhỏ, cuối cùng sau khi nó nói hết câu "được, tôi lập tức đến ngay", liền cho xe tạt vào lề đường. Nó mở cửa xe bước xuống, đi đến cửa sau, tôi hạ kính cửa sổ xe xuống, nó nói với tôi: "Lâm Tiêu, cậu lái xe đưa Nam Tương về trước. Tớ phải về nhà, mẹ tớ xảy ra chút chuyện, tối về nhà rồi, chúng ta nói tiếp." Nói xong, nó nhìn Nam Tương, cách mặt kính râm, tôi cũng chẳng thấy được thế giới trong mắt nó. Nam Tương khẽ gật đầu, "Cậu đi trước đi, chúng tớ về nhà đợi cậu."

Cố Ly đưa tay lên vẫy một chiếc taxi, cái bóng dáng mỏng manh mà thon thả của nó ngay tức khắc bị chiếc xe màu vàng cuốn đi, mất hút trên quốc lộ.

Thực ra khi nó nói chuyện điện thoại, tôi đã nghe thấy, vọng ra từ điện thoại của nó là cái giọng nói lạnh băng băng của Cung Minh.

Tôi chỉ làm ra vẻ chẳng nghe thấy mà thôi.

***

Tôi ngồi vào ghế tài xế, vừa thắt dây an toàn, Nam Tương đã bước lên ngồi bên cạnh. Nó mỉm cười với tôi, trong đôi mắt ấy mơ hồ chất chứa sự mệt mỏi, ánh mắt ươn ướt của nó giống như lá cây ngô đồng chất đống bên đường bị ướt sũng vì sương sớm giữa mùa đông, toát lên vẻ lạnh lẽo khiến

https://thuviensach.vn

người ta xót lòng. Sự thê lương này cũng khiến nó đẹp hơn. Sự thực là vậy, lâu nay tôi vẫn luôn cảm thấy Nam Tương rất đẹp, vẻ đẹp như thế sẽ hủy hoại nó. Sẽ có một ngày.

Tôi vừa lái xe, vừa lần mò hệ thống giải trí trong xe, tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng cũng mò ra chiếc radio. Kênh đó đang phát ca khúc vàng trong phim xưa, trên đường dày đặc xe cộ, đang là giờ cao điểm, mọi tài xế đều sốt ruột nhất loạt bấm còi inh ỏi, lúc này Thượng Hải chẳng khác nào một dòng sông tập hợp vô số sự huyên náo. Bầu không khí bên ngoài bị ánh mặt trời hong nóng đến mức tưởng chừng chỉ cần một mồi lửa là bùng cháy dữ dội, nhưng trong xe lại là một khoảng không lạnh căm rét mướt, từng tia nắng rực rỡ cuối cùng của buổi chiều tà đang chiếu thẳng vào trong xe, giống như chiếc chăn bông ấm áp bọc tôi và Nam Tương lại với nhau. Tôi chợt nhớ đến bộ phim "Tài xế và nữ phạm nhân" được công chiếu năm 1987 mà tôi và Nam Tương từng xem, tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình liên tưởng khôi hài như vậy. Nam Tương đột nhiên quay đầu qua, cười nói với tôi: "Cậu có nhớ bộ phim 'Tài xế và nữ phạm nhân' mà chúng ta cùng chui trong chăn xem hồi năm thứ hai đại học không?" Tôi quay sang nhìn Nam Tương, nỗi đau trong lòng như một tiếng sét xoẹt qua đánh trúng. Thể xác và linh hồn tôi, đều sụp đổ tan tành trong dòng lũ cuồn cuộn này. Tôi đổ rạp trên vô lăng há miệng khóc rống, lồng ngực thắt lại, giống như bị một chiếc cọc gỗ thụi vào, như sắp không thở được nữa.

Khi tôi đang mếu máo, Nam Tương có điện thoại gọi đến, là cuộc gọi của Vệ Hải. Anh ta muốn qua tìm nó. Nam Tương bảo Vệ Hải đến nhà, nhưng Vệ Hải không muốn, trong điện thoại, tôi cũng lờ mờ nghe được giọng nói mạnh mẽ của anh ta: "Anh không. Anh đến tìm em. Em bảo Lâm Tiêu tấp xe vào lề đường, anh lập tức đến ngay." Trong giọng nói của Vệ Hải mang sự kiên định không dễ kháng cự, chẳng khác nào Sùng Quang khi nổi giận. Tôi không biết tại sao đột nhiên mình lại nghĩ đến Sùng Quang, anh ấy đã rời xa thế giới của tôi hơn nửa năm rồi. Có lẽ là vì lúc này ánh chiều tà giăng khắp không gian đang hừng hực tô vẽ lên thành phố

https://thuviensach.vn

như vạt rừng xi măng này, đây là tính cách bẩm sinh của anh ấy, có lẽ sự mệt mỏi trong thân xác sắp phá tan tôi rồi, tôi khát khao ánh mắt như ngôi sao trong trẻo lấp lánh trong màn đêm đen kịt tràn đầy sức mạnh của anh ấy, soi sáng tôi.

Tôi cho xe dừng lại trên vạch trắng bên đường, tắt máy, ngồi trong xe nghe nhạc cùng Nam Tương. Tích tắc tích tắc thời gian cứ lặng lẽ biến thành từng hạt mưa rơi, lắc rắc lắc rắc chầm chậm đổ xuống đầu tóc, xuống cơ thể chúng tôi, cùng gương mặt đang bị từng tia nắng chiếu nóng hầm hập của chúng tôi, móng tay của chúng tôi. Dường như chúng tôi bị cơn mưa tầm tã của thời gian này giội cho ướt sũng.

Tôi đổ rạp người trên vô lăng, từng mảnh ký ức của những năm tháng đã qua trong đầu xao động quay cuồng, chúng như một dòng sông lớn, không ngừng tuôn chảy về phía trời đông ngay trước mắt tôi. Tôi không thể lưu giữ chúng, chỉ có thể dùng ánh mắt để vỗ về chúng, chỉ có thể chăm chú dõi theo những xoáy nước cuồn cuộn, cho đến khi chúng xoáy vào đáy sông thăm thẳm.

Tôi nhìn thấy bọn tôi đang cuộn mình trong phòng khách nhỏ của ký túc xá, hồi đó Cố Ly còn chưa mạnh tay tiêu mười mấy vạn đồng đi mua một bộ sofa. Chúng tôi hào hứng lôi một bộ sofa vải màu trắng với giá hơn một ngàn tệ từ cửa hàng tiện lợi, để ngồi uống cà phê Thụy Điển mà Cố Ly mang theo hoặc trà sữa mà Nam Tương pha. Tôi dạy Đường Uyển Như yoga trên thảm tập, Nam Tương đang đọc đủ loại tiểu thuyết tình cảm mùi mẫn ở góc đặt sofa với khóe mắt đỏ hoe, còn Cố Ly lúc nào cũng như một bình hoa bằng đá thạch anh tinh xảo, ngồi ngay ngắn trên tay vịn của sofa, với gương mặt giả tạo không chút biểu cảm, đang soàn soạt lật xem tờNguyệt san Thời báo kinh tế.

Tôi nhìn thấy Cố Ly khi ấy, nó vô cùng phẫn nộ buông lời cay nghiệt với số 8 đường Tế Nam vừa chào bán: “Bảy vạn một mét vuông! Ăn cướp hả!” Nó cũng đang trù tính rốt cuộc mua một chiếc túi của LV là được, hay cắn

https://thuviensach.vn

răng cắn lợi dốc hầu bao mua một chiếc của Hermes. Nó đem đủ loại túi đồ uống mà trên bao bì in đầy chữ nước ngoài có ở nhà đến ký túc xá, sau lại lôi ra đủ thứ giống như làm thí nghiệm, chia cho chúng tôi cùng thưởng thức. Hồi đó tuy nó cũng tôn thờ tiền, lạnh lùng, cay nghiệt, nhưng trên cơ thể nó vẫn phảng phất khí chất chanh chua tựa như mấy loài thực vật tươi mới. Chính thứ ấy khiến nó hiện lên chân thực nhất. Là thứ tôi có thể tiếp xúc, khiến tôi dám tiếp cận nó, hoặc là dựa vào nó.

Tôi và Nam Tương thường trốn tiết cả buổi sáng những khi trời đổ mưa, tôi lăn lộn trên giường nó, vùi mặt vào trong mái tóc dài tỏa hương của nó, nghe nó dùng giọng điệu hàm súc và diễn cảm, đọc tác phẩm của các nhà văn Nhật Bản có văn phong gãy gọn, ngắt câu quái lạ. Trong tiếng mưa rào rào bên ngoài và tiếng ù ù của điều hòa không khí, tôi nghe kể nó đã đọc xong “Kim Các tự” [1], “Chẩm thảo tử” [2], “Đã qua tiết xuân phân” [3]... còn cuốn “Biển cả muôn màu” đọc được một nửa, thì chúng tôi tốt nghiệp.

[1] Kim Các tự và cuốn Biển cả muôn màu là tác phẩm của nhà văn Mishima Yukio (1925 - 1970), nhà văn nhà biên kịch Nhật Bản.

[2] Makura no soshi (Chẩm thảo tử) của tác giả Sei Shonagon (966 - 1025) được mệnh danh là tùy bút đầu tiên trong văn học Nhật Bản.

[3] Tác phẩm của nhà văn Natsume Soseki (1867 - 1916).

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 8 Phần 2

Hồi đó Đường Uyển Như vẫn là Như Như yêu quý của chúng tôi, cứ mỗi lần ở nhà ăn nó lại phát kiến ra một câu nói táng đởm kinh hồn, khiến chúng tôi giậm chân tức tối, hận một nỗi không thể cách ly nó ngay tức khắc.

Nhưng trong con người nó lại mang sự thuần khiết và đơn giản nguyên sơ nhất, giống như một cây cột trụ bằng đá quý bóng mịn tỏa sáng vĩnh viễn trong thành phố Thượng Hải đã bị ăn mòn hoen gỉ này. Chúng tôi sống quanh niềm vui của nó, chúng tôi cũng tạo niềm vui quanh nỗi đau khổ của nó.

Còn bây giờ, tôi đang một mình đưa Nam Tương vừa được thả ra từ trại tạm giam, cho xe tấp vào lề đường ầm ĩ tiếng máy nổ còi xe cùng đủ loại thanh âm hỗn tạp, Cố Ly vì công việc mà bỏ lại hai chúng tôi, còn Đường Uyển Như, tôi nghĩ đến nó thì con tim lại quặn thắt từng cơn.

Nước mắt tôi trào xuôi theo gò má chảy xuống cổ, bất chợt có người gõ cửa xe "cộc cộc cộc". Tôi ngẩng đầu lên nhìn, ngoài cửa là khuôn mặt của Vệ Hải, một nửa chìm trong bóng râm, một nửa được ánh tà dương rọi vàng.

Vệ Hải sau khi lên xe, đã tự động tiếp quản vị trí tài xế. Tôi chủ động ngồi xuống hàng ghế sau. Nam Tương ngồi ở ghế lái phụ. Vệ Hải lái xe chắc tay hơn tôi nhiều, tôi khép hờ mắt tựa nghiêng vào ghế, giống như đang nằm trên một du thuyền cực lớn vậy. Tôi ngồi sau lưng Vệ Hải và Nam Tương, lặng lẽ nhìn Vệ Hải một tay cầm vô lăng, tay còn lại siết chặt

https://thuviensach.vn

tay Nam Tương, trong lòng tôi đột nhiên dấy lên nỗi ưu tư hòa trộn giữa bi thương và cảm động. Ban đầu khi biết Nam Tương và Vệ Hải ở cùng nhau, tôi thật sự nghĩ rằng đây là trò đùa, còn bây giờ, đột nhiên tôi cảm thấy hình ảnh từ phía sau của hai người họ sao mà động lòng người đến thế. Tình yêu không hề vĩ đại như chúng ta tưởng tượng, tình yêu vô cùng đơn giản, tình yêu là dù chỉ một giây cũng không muốn đợi thêm, anh muốn tìm được em ngay tức khắc, rồi sau đó lặng lẽ cầm lấy tay em, hai ta trao nhau ánh nhìn trìu mến.

Đột nhiên tôi nhớ tới khi thiết kế trang web của Sùng Quang trước đây, anh ấy ngồi ở nhà vừa nghe nhạc, uống Cola, vừa thuận tay cầm chiếc bút chì màu đen "sột soạt" viết chữ thể hành rất đẹp trên bìa cuốn sổ tay hiệu Hermes của anh ấy. Đoạn đó viết rằng:

Em phải tin rằng trên thế giới này nhất định có người yêu em, dù hiện tại em đang được ánh hào quang vây quanh, được tiếng vỗ tay nhấn chìm, hay khi em đang bước đi cô độc trên phố rét mướt bị mưa lớn làm ướt sũng, dù là sáng sớm tinh mơ hoa tuyết giăng đầy trời hay khi bị ánh hoàng hôn rực lửa thiêu đốt, anh ấy nhất định sẽ xuyên qua biển người cuồn cuộn sôi sục trên thế giới này, kiên định lướt qua từng người từng người, cùng con tim thổn thức bước về phía em. Anh ấy nhất định sẽ nâng niu và trân trọng tình yêu với trái tim tràn đầy nhiệt huyết và ánh mắt ngập tràn yêu thương, bước về phía em, giữ chặt lấy em. Anh ấy sẽvồn vã chạy đến bên em, nếu anh ấy còn trẻ, nhất định anh ấy sẽ ôm chầm lấy em giống như đứa trẻ ngang bướng muốn độc chiếm đồ chơi quyết không chia sẻ với người khác; nếu anh ấy không còn trẻ nữa, chắc chắn anh ấy sẽ như người thợ săn đạp bằng mọi chông gai trở về, nhóm lên ngọn lửa bên em, sau đó ôm chặt em mà yên lành thiếp đi.

Nhất định anh ấy sẽ tìm được em. Em hãy chờ.

***

https://thuviensach.vn

Khi Cố Ly về đến "M.E", ngay khoảnh khắc bước vào cửa đã cảm nhận được bầu không khí nơi đây dấy lên cảm giác cực kỳ mơ hồ rất khó diễn tả. Tất nhiên nó biết tại sao, nó với tư cách đứng đầu bộ phận quảng cáo mới nhậm chức, đột nhiên nhận được thông báo người mẫu quảng cáo trên trang bìa hẹn chụp ảnh vào ngày mai đột nhiên lật lọng nói không chụp nữa, lý do là giá quá thấp. Cố Ly về đến phòng làm việc, Lam Quyết đã ở trong phòng đợi nó.

Nó nhận ly cà phê Lam Quyết đưa cho và một xấp tài liệu, uống một ngụm, sau đó lật xem soàn soạt. Cố Ly chau mày, "Thế người mẫu đang ở đâu?"

"Ở dưới lầu?"

Cố Ly cầm ly cà phê khoan thai đặt xuống chiếc bàn kính mới tinh mà nó vừa đặt mua về, rồi mỉm cười với khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Lam Quyết, nói: "Đi xuống với tôi, tôi sẽ dạy anh phải giáo huấn cái loại chó săn quèn này thế nào."

Sau khi thang máy mở cửa, đôi giày cao gót nhọn hoắt của Cố Ly bắt đầu vang âm thanh "lộp cộp lộp cộp" nhịp nhàng trên hành lang lát đá hoa, mọi người trên hành lang đều im lặng, người nào người nấy đều căng thẳng nhưng cũng nóng lòng trông đợi, giống như khán giả sốt ruột lo lắng khi xem phim "Robot đại chiến" vừa chiếu trong rạp một phút trước vậy, họ đều đang chờ đợi một vụ nổ máu thịt tung tóe và khoảnh khắc biến hình "zi zi a a u u".

Quả thực Cố Ly cũng như nữ người máy biến hình vậy, "zi zi a a u u" bước vào phòng họp. Lam Quyết nhìn theo cái bóng mỏng manh và thướt tha của nó, không hề nghi ngờ sau mấy phút nữa, nó sẽ như một Decepticon trong phim kia, ngoác rộng cái miệng đỏ lòm phóng cái lưỡi như chiếc roi sắc lẹm ra quật tới tấp vào anh chàng người mẫu kia một trận đau đến thừa sống thiếu chết.

https://thuviensach.vn

Hơn chục nhân viên kẻ đứng người ngồi nhốn nháo trong phòng họp, hầu hết đều là người của bộ phận quảng cáo, còn cả một vài người của bộ phận hành chính. Ngồi ở phía cuối chiếc bàn họp to tướng, chính là con chó săn quèn đang chờ được dạy dỗ kia - có điều rõ ràng, hiện giờ hắn ta tự ình là một con sư tử. Hắn nhìn Cố Ly đang bước vào như con mèo Ba Tư lười biếng, đôi mắt híp lại, nửa như cười cợt nửa lại như không nhìn thẳng vào mấy mỹ nữ trang điểm tinh tế đứng trước mặt.

“Mọi người ra ngoài trước đi,” Cố Ly nhìn các đồng sự đang sốt ruột đứng xung quanh một lượt, “Tôi nói chuyện với cậu ta."

Đám người lặng lẽ tản đi không gây tiếng động, tuy khi rời đi chẳng ai biểu lộ thái độ gì trên mặt, nhưng cơ hồ mọi người cũng có thể nhìn thấy tâm trạng hụt hẫng trong nhau, khi không được đích thân tận mắt chứng kiến Cố Ly - con nha đầu tóc vàng vừa được điều về quản lý bộ phận quan trọng nhất công ty này chịu thất bại, đó đúng là chuyện khiến người ta sầu não biết nhường nào.

“Nói đi, cậu bất mãn cái gì?” Cố Ly kéo một cái ghế ra, rồi ngồi xuống đối diện hắn. Lam Quyết khiêm tốn đứng sau nó.

"Tất nhiên không hài lòng tiền thù lao rồi.” Anh chàng người mẫu nhoài người đưa khuôn mặt khôi ngô tuấn tú dùng để kiếm được tiền kia, tiến sát gần mặt Cố Ly, “Hợp đồng là cô và Tony ký, tuy Tony là người quản lý của công ty chúng tôi, nhưng tôi là người mới, hợp đồng tôi vừa ký với công ty phải bắt đầu từ tháng sau mới có hiệu lực, cho nên, hợp đồng trên tay hiện giờ của các vị thực ra không có hiệu lực. Dù sao các vị cũng đã phát quảng cáo rồi, ảnh của tôi cũng đã gửi cho truyền thông, bây giờ nếu đổi người, nhất định các vị sẽ đau đầu đấy, chi bằng nâng giá cao hơn một chút, chúng ta ai nấy đều đỡ phải nghĩ nhiều. Chị cũng biết, sau khi công ty trích phần trăm, phần tôi thực ra chẳng được bao nhiêu, chị cũng nên giúp đỡ người mới như chúng tôi chứ.” Nói xong, anh chàng người mẫu nháy nháy mắt về

https://thuviensach.vn

phía Cố Ly, “Chị giúp tôi lần này, về sau chị có nhu cầu ‘cá nhân’ gì, gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến ngay tức thì.”

Cố Ly mỉm cười nhìn hắn, nói: “Thôi khỏi, tôi ăn chay.”

Có điều với chỉ số IQ của một người mẫu, hắn rõ ràng chẳng thể thấy được thanh đoản kiếm sáng loáng ẩn sau lời nói của Cố Ly.

“Nói vào chuyện chính nhé,” Cố Ly ngồi dựa vào lưng ghế, bộ dạng như vừa mệt mỏi lại vừa mơ hồ khó đoán, “đầu tiên tôi nói cho cậu biết, Tony và tôi là chỗ giao tình đã bảy năm nay, từ khi cậu còn đeo giày Nike chơi bóng rổ trong trường cấp ba, tôi và Tony đã tay trong tay vào cửa hiệu LV đem tên khắc lên vali du lịch rồi. Trong giới thời trang và giới người mẫu ở Thượng Hải, dù anh ấy không thể một tay che trời, nhưng đối với loại chó săn quèn tự ình móng vuốt sắc nhọn như cậu, cũng dư sức đối phó. Đừng nói là hợp đồng quản lý của cậu tháng sau mới có hiệu lực, cho dù các cậu không có hợp đồng quản lý đi chăng nữa, nếu anh ấy muốn cho cậu từ nay không cách nào đứng trong ngành này, cũng không phải chuyện khó. Anh bạn nhỏ à, trong ngành này giỏi hay không, sự khác nhau không phải ở năng lực, cũng chẳng phải ở khuôn mặt, mà ở chỗ cậu quen biết những ai, cũng như cậu đắc tội với ai. Hằng năm “M.E” đều cần mời một lượng lớn người mẫu đến chụp ảnh, riêng khoản phí này đã rất lớn rồi, vả lại Tony cũng gần như tiếp quản trên 70% nhu cầu người mẫu của Thượng Hải. Nếu cậu không muốn chụp cũng được, có điều cậu đã cùng lúc đắc tội với hai người là tôi và Tony rồi đấy. Tôi cũng chẳng có bản lĩnh gì, chỉ vừa đủ khả năng để “M.E” từ nay trở đi không mời cậu nữa, còn Tony thì có bản lĩnh hơn tôi một chút, vừa may anh ấy có thể khiến cậu không được mời nữa.”

Đôi mắt khép hờ khi nãy của anh chàng người mẫu, lúc này đã tròn xoe nhìn Cố Ly, “Cùng lắm tôi không làm người mẫu, cũng đã có phụ nữ nhiều tiền muốn nuôi tôi rồi”. Hắn ta vênh mặt lên, ngả người ra sau ghế, bộ dạng bất cần đời lộ rõ.

https://thuviensach.vn

Nét mặt Cố Ly như đóa sơn trà mềm mại, thuần khiết mà mỏng manh, nhưng động tác của cánh tay nó lại nhanh chóng thuần thục như luồng điện chạy không ngừng nghỉ, nó vươn tay phải lên túm chặt ngón tay cái của anh chàng người mẫu, sau đó tay trái đưa ra phía sau, đón lấy tờ giấy trắng mà Lam Quyết đang phối hợp đưa tới, trong khi anh chàng người mẫu kia còn đang đờ người chưa kịp phản ứng, thì Cố Ly đã kéo ngón tay của hắn, ấn "tạch" một tiếng lên tờ giấy trắng, anh chàng kia mới chỉ cảm thấy ngón tay mình ươn ướt, thì trong ngay sau đó, dấu vân tay của ngón cái của hắn đã hiện rõ mồn một trên tờ giấy trắng kia.

"Lam Quyết, anh cầm đi, viết một tờ giấy anh ta nợ tiền tôi, số tiền để trống đấy, tôi sẽ điền sau tùy tâm trạng." Cố Ly quay người qua, nhón tay rút lấy mấy miếng khăn giấy từ chiếc hộp khăn ăn để trên bàn họp, chùi dấu mực đỏ dính đầy lòng bàn tay. Trước khi bước vào phòng họp, nó đã bôi vào lòng bàn tay thứ mực đỏ thường dùng để đóng dấu. Nó nhìn anh chàng người mẫu mặt mày xám ngắt ngồi thẫn thờ trước mặt với ánh mắt lạnh băng. Giờ này hoàn toàn không cần phải mỉm cười với hắn nữa, con mèo Ba Tư lười nhác vừa rồi, cuối cùng đã lộ ra ánh mắt của một con báo săn.

Nó cầm mấy chiếc khăn giấy thấm đầy mực đỏ, ném lên mặt bàn, sau đó chống tay lên, "Nghe đây, bây giờ cậu có hai lựa chọn. Thứ nhất, ngoan ngoãn ngày mai đến đây phối hợp chụp ảnh, tôi đảm bảo cậu sẽ nhận được thù lao tương xứng, đồng thời sau này công ty nếu có nhu cầu, tôi sẽ ưu tiên chọn cậu. Tuy cậu rất ngu xuẩn, nhưng lại có khuôn mặt hấp dẫn người ta, hơn nữa tôi có thể bảo đảm chuyện này Tony sẽ không biết, hợp đồng của các người lúc nào có hiệu lực thì đến lúc đó sẽ phát huy hiệu lực như thế". Cố Ly nói xong đứng thẳng người dậy, rồi nở nụ cười rạng rỡ, "Còn lựa chọn thứ hai, chính là tiếp tục thách thức tôi, xem tôi có thể viết ra con số kinh hoàng đến mức nào trên tờ giấy đã điểm chỉ dấu tay của anh kia."

Nói xong, Cố Ly quay người cầm một xấp hợp đồng trên tay Lam Quyết, ném xuống trước mặt anh chàng người mẫu kia, "Hãy ký đi". Nói xong, Cố

https://thuviensach.vn

Ly chỉnh lại chiếc thắt lưng thon thả của nó, quay người bước ra cửa, trước khi đi nó còn phất phất tờ giấy trắng có dấu tay điểm chỉ của anh chàng người mẫu kia, “Tôi đi trước, chó săn quèn.”

Trong căn phòng họp rộng thênh thang, chỉ còn lưu lại anh chàng người mẫu mặt mày tái nhợt như xác chết, dáng vẻ kiêu ngạo như một con sư tử lúc trước, giờ lại chỉ như một con chó săn quèn đang đeo vòng xích cổ.

Lam Quyết cầm hợp đồng đẩy đến trước mặt của anh chàng kia, trên mặt mang nét cười rạng rỡ, nó chẳng ăn nhập gì với sắc mặt lúc này của anh chàng kia, anh ta điềm đạm nói: “Ký đi. Anh đấu với cô ấy, còn quá sớm đấy. Anh nên biết, khi cô ấy mười sáu tuổi, đã buộc cha cô ấy phải ký một bản hợp đồng hằng năm đều phải mua cho cô ấy một chiếc túi LV thành công, hơn nữa bản hợp đồng này khi đưa cho luật sư xem, thật sự các điều khoản đều có hiệu lực pháp lý vô cùng chặt chẽ.”

Cố Ly đẩy cửa chính phòng họp bước ra, nhìn trên mặt đám đông ai cũng mang ý hiếu kỳ chắn chật kín cửa liền nói với họ: “Một giờ chiều mai, nếu hắn ta đến trễ một phút, thì không cần trả tiền nữa.” Nói xong, nó tiếp tục giẫm trên đôi giày cao gót đế nhọn cơ hồ có thể xuyên thủng nền lát đá hoa này, đầu không ngoái lại mà thẳng tiến về phía thang máy, “Này cô, cái cô ăn mặc như nhân viên đưa thư ấy, lần sau còn mặc cái váy này nữa, tôi sẽ điều cô xuống phòng thu phát để cô phát rồ phát dại luôn đấy. Cho tôi biết, Vera đang ở đâu?”

“Đang ở khu A bộ phận quảng cáo.” Cô gái vừa bị nói kia dè dặt trả lời. Cho dù trong ngữ khí là sự lúng túng không nói nên lời.

“Bây giờ cô đến phòng làm việc của tôi, pha hai tách cà phê Midori của Nhật mà tôi đã mua, sau đó đưa đến khu A của bộ phận quảng cáo.”

***

https://thuviensach.vn

Cung Minh đẩy cửa kính của khu A bộ phận quảng cáo bước vào, trong phòng làm việc, chỉ có Vera đang ngồi ở vị trí của mình, lớp trang điểm trên mặt cô ta tinh tế và tươi mới, trông như vừa hóa trang xong lúc chín giờ sáng, chứ chẳng giống một lãnh đạo đã bận bịu suốt cả ngày lúc sắp tan ca chiều. Rõ ràng cô ta thoáng chút hưng phấn, vì từ trước đến giờ Cung Minh chưa từng trực tiếp bước vào khu vực làm việc của bộ phận cấp dưới. Cô ta nhìn Cung Minh mặc trang phục bó sát hiệu Raf Simons đang đứng trước mặt, trên chiếc kẹp cà vạt với hoa văn dài nghiêng là một dãy thạch anh sắc sáng long lanh.

“Cô gọi điện nói cho tôi biết chuyện này,” đôi mắt Cung Minh như hai viên hổ phách, dịu dàng mà trong suốt, “Cô muốn chứng minh điều gì?”

Sắc mặt Vera lờ mờ lộ ra nét vui, “Tôi cảm thấy, xảy ra chuyện như vậy, mà không ai nói cho anh biết, nên tôi nghĩ cần phải cho anh biết.”

“Nghe đây,” Cung Minh kéo ghế ra, đưa tay ghim chặt cà vạt, sau đó ngồi xuống, động tác tao nhã như một quý tộc trẻ tuổi trong phim, “Tôi không biết cô có được số điện thoại của tôi từ đâu, bây giờ mời cô hãy xóa nó ngay, sau đó bất kể xảy ra chuyện gì, nếu cô còn có ý gọi điện cho tôi hoặc gửi tin nhắn, thì cô đã bịfire!”

Vẻ mặt kỳ vọng của Vera như chiếc bếp than đang rừng rực cháy đột nhiên bị giội một gáo nước lạnh, mà đúng lúc đống than này đang “xèo xèo” bốc khói trắng, thì cánh cửa kính lại lần nữa mở ra, Cố Ly trang điểm vô cùng tinh tế bước vào, nó gật đầu với Cung Minh, “Anh đến rồi.” Cung Minh cũng gật đầu ra hiệu với nó, “À, rất xin lỗi vì đã gọi cô về, đã làm rối mọi kế hoạch của cô rồi.”

“Không sao, cần thiết mà. Chuyện đã giải quyết xong xuôi rồi. Anh không cần lo lắng.” Nói xong, Cố Ly kéo một chiếc ghế khác ra, ngồi xuống bên cạnh Cung Minh, ngước đôi mắt đã được trang điểm với đôi mi

https://thuviensach.vn

dày cong, nửa như cười mà nửa như không nhìn Vera đang càng lúc càng căng thẳng trước mặt.

***

Rất khó nói rõ ràng, rốt cuộc là nọc của rắn độc chỉ trong mấy giây có thể khiến tim người ta tê liệt, hay nanh vuốt sắc lẹm của sư tử trong chớp mắt có thể xé xác người ta đáng sợ, nhưng khi hai thứ này cùng lúc chĩa thẳng vào bạn, thì ngoài việc ngoan ngoãn bất động một chỗ, bạn có thể làm được gì khác tốt hơn.

Con tim đang đón chờ tưởng thưởng của Vera trong chớp mắt đã vỡ vụn.

“Tôi chỉ là thấy xảy ra sự việc như vậy, nên muốn nói cho anh Cung biết, vả lại tôi còn gọi điện bảo người mẫu đến, mời anh ta vào phòng họp, như vậy chúng ta càng dễ giải quyết. Chẳng phải mỗi lần họp, anh Minh đều nói cho chúng tôi biết, phải dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết mọi phiền phức sao?” Giọng Vera nghe chừng vẫn bình tĩnh, nhưng sự run rẩy khe khẽ bên trong, vẫn không thể lọt qua được đôi tai như chiếc ra đa cực kỳ nhanh nhạy và chính xác của Cố Ly.

“Trong cuộc họp, tôi từng nói với các cô, trong ‘M.E’ của tôi, tuyệt đối tuân theo chế độ cấp bậc. Cô có biết trực tiếp gọi điện cho tôi là vượt bao nhiêu cấp rồi không? Cô là cấp dưới của Cố Ly, cô ấy là cấp trên đứng đầu bộ phận của cô, có bất cứ chuyện gì, người mà cô phải báo cáo là cô ấy, nếu cô ấy giải quyết không được, tự khắc sẽ cho tôi biết. Bất luận thế nào, cũng không đến lượt cô gọi điện thoại báo cáo với tôi.” Cung Minh nhìn cô ta, nói vẻ lạnh lùng.

“Cố Ly là cấp trên mới điều về, chúng tôi đều không biết, hơn nữa cũng không thấy cô ấy trong công ty, không biết hôm nay cô ấy đã vào làm hay chưa...” Rõ ràng Vera vẫn chưa ý thức được, lúc này cô ta đã đang giãy

https://thuviensach.vn

chết rồi mà vẫn muốn bắn lén Cố Ly một phát, thật là một ý tưởng ngu xuẩn.

“Cố Ly là người đứng đầu của cả bộ phận quảng cáo, nên công việc của cô ấy cũng vô cùng phóng khoáng, bất kể là có hay không có mặt ở công ty, cô ấy đều đang làm việc. Điểm này không đến lượt cô thắc mắc. Nếu cô đã có cách tìm được số di dộng của tôi, đương nhiên cũng có cách tìm ra số di động của Cố Ly; hơn nữa, cô với tư cách là người của bộ phận cô ấy, theo lý phải có cách liên lạc. Nếu cô không thể nhận thức sâu sắc trong đầu mình rằng ‘cô làm việc vì Cố Ly, cô là cấp dưới của Cố Ly’, vậy thì cô hãy thu dọn đồ đạc, đổi công ty đi.”

Cánh cửa kính lại mở ra lần thứ ba, cô gái ăn mặc chẳng khác nào nhân viên đưa thư đang bê trên tay hai tách cà phê nóng, run rẩy đứng trước cửa, rõ ràng, những lời vừa rồi của Cung Minh đã khiến cô gái kia không khỏi sợ hãi, cô ta nhìn Cố Ly đang ngồi bên cạnh Cung Minh, cuối cùng cũng đã ý thức được rốt cuộc Cố Ly dựa vào cái gì, mới có thể với kinh nghiệm non trẻ như vậy, đã nắm giữ bộ phận quan trọng nhất “M.E”.

Cung Minh đứng dậy, chỉnh lại cà vạt một chút, rồi quay người tao nhã bước ra. Anh ta quay đầu lại nói với Cố Ly: “Mùi cà phê rất ngon, đưa đến phòng làm việc của tôi.”

“Không thành vấn đề, tôi xử lý chút việc ở đây, rồi sẽ mang sang ngay.” Cố Ly mỉm cười.

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 8 Phần 3

“Nghe đây, Vera, cô là người của bộ phận tôi, bất kể bộ phận chúng ta xảy ra chuyện gì, cô phải gọi điện thoại cho tôi, và chỉ cho tôi mà thôi, dù là chuyện xảy ra lúc ba giờ sáng ngày mùng một Tết đi chăng nữa, cũng mời cô gọi cho tôi vào lúc ba giờ lẻ một phút sáng mùng một Tết. Nếu cô muốn qua mặt tôi làm việc gì đó, thì phí tổn mà cô phải trả e rằng không chỉ có chút này đâu.”

“Tôi đã bịfirerồi phải không?” Vera xám mặt.

“Tất nhiên là chưa. Cô bạn thân mến, tôi của ba năm trước, giống y chang cô bây giờ, luôn cho rằng bản thân mình không gì không biết, thực ra, thứ phải học còn nhiều lắm.” Cố Ly mỉm cười, “Chẳng hạn như bài học của hôm nay chính là nói cho cô biết, nếu gặp bất cứ việc gì, do cô tự đoán ra, không hề nghiêm trọng đến mức khiến Cung Minhfiretôi, đồng thời vì vậy mà tưởng thưởng cô thay thế vị trí của tôi, thì việc cô vượt cấp gọi điện thoại trực tiếp cho Cung Minh, chính là một việc vô cùng ngu xuẩn. Bởi chỉ cần tôi còn ở vị trí này một ngày, cô chính là cấp dưới của tôi, cô vẫn cần phải nhìn sắc mặt của tôi mà làm việc, chứ không phải là nhìn Cung Minh.”

Vera nhìn Cố Ly trước mặt, lớp trang điểm của nó cũng như của cô ta không chút tì vết, chỉ có điều cô ta biết rõ, mười phút trước nó đã trang điểm lại trong toilet. Vera đã hoàn toàn bị chinh phục.

Cố Ly đứng lên, đón hai tách cà phê từ tay cô gái kia, rồi dùng cẳng tay đẩy cánh cửa kính bước ra, trước khi đi, nó quay đầu lại, dùng ánh mắt trong veo mà sắc sảo, nói với cô gái kia: “Cô giúp Vera thu dọn đồ đạc, sau

https://thuviensach.vn

đó chuyển đến phòng thu phát.” Nói xong, nó quay đầu nhìn Vera sắc mặt đã xám ngắt rồi nở nụ cười rạng rỡ, “Bây giờ cô có hai lựa chọn, bắt đầu từ ngày mai, hoặc tự động thôi việc, hoặc đến phòng thu phát làm việc. Cô cũng biết đấy, luật lao động hiện nay, thật sự rất phiền phức, nếu tôi chủ động sa thải cô, sẽ phải trả cho cô một tháng lương trợ cấp; còn nếu cô chủ động thôi việc, tôi không cần phải nhức óc như vậy. Đúng không? Các cô thu dọn đi, tôi đi trước.”

***

Cố Ly đem một tách cà phê Midori đậm đà của Nhật đặt lên bàn Cung Minh, “Tách này là đồ mới mua. Chưa dùng lần nào.”

Cung Minh cười, nhận lấy rồi uống một ngụm.

“Cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi xác lập uy tín ở bộ phận này. Đòn đánh phủ đầu đó rất đẹp.”

“Không có gì, cô cũng xử lý tình huống rất tuyệt mà.” Cung Minh nháy mắt mỉm cười, dưới ánh đèn vàng đôi mi vừa dài vừa dày của anh ta trở nên lộng lẫy quyến rũ vô cùng, trông còn mềm mại hơn cả mi con gái, trông như hai chiếc lông vũ màu đen vậy.

“Vera là người phụ trách hợp đồng của bộ phận quảng cáo, chắc cô ta sẽ không tiếp tục ở lại bộ phận này nữa. Tôi nghĩ phải tìm một người hiểu luật để thay thế. Neil em trai tôi, anh cũng đã từng gặp cậu ấy, cậu ấy hiện cũng chưa có việc làm, nếu có thể, tôi muốn để cậu ấy vào bộ phận của tôi, năng lực của cậu ấy tôi có thể đảm bảo, tuyệt đối không vấn đề gì.”

“Ừm, rất tốt, tôi biết Neil, cha cậu ta cũng rất lợi hại. Có cậu ta trong công ty chúng ta, tất nhiên là tốt nhất rồi.”

“Được, vậy để tôi đi sắp xếp. Không phiền anh nữa.” Cố Ly đứng dậy, mỉm cười nhìn Cung Minh.

https://thuviensach.vn

***

Thời gian tích tắc tích tắc lặng lẽ trôi qua, trong khoảnh khắc chớp mắt lướt qua, một tiếng tích tắc vang lên, một quân cờ đã được đặt trên bàn cờ trong sự tĩnh lặng. Kết cục sự thay đổi chỉ xảy ra trong một cái nháy mắt.

Neil chính là quân cờ trong sự tĩnh lặng ấy.

***

Cố Ly đứng lên vừa định đi ra, đột nhiên bị Cung Minh gọi lại.

Anh ta kéo hộc bàn mình ra, lấy một chiếc hộp được gói rất tinh tế, “Đây là tinh sữa cà phê được dùng với cà phê Midori của Nhật, nó được tinh luyện từ công nghệ đặc biệt, uống ngon nhất khi kết hợp với cà phê Midori. Cho cô.”

Cố Ly thoáng ngạc nhiên, "Sao anh biết là tôi đã mua cà phê Midori?”

Cung Minh khẽ cười, để lộ ra hàm răng tăm tắp trắng bóng, trông giống như trong quảng cáo mới nhất của Gucci, những nam người mẫu trẻ tuổi đi đi lại lại như con thoi trong rừng mưa nhiệt đới, “Rất nhiều chuyện tưởng chừng tôi không biết, nhưng thực ra, tôi vẫn biết. Cô nói xem đúng không?”

Cố Ly nhìn Cung Minh khôi ngô mà gian xảo trước mặt, sợi dây cót trong tim từ từ vặn căng cứng lên. “Đúng thế.” Nó mỉm cười, đóng cửa phòng Cung Minh lại.

***

Khi Cố Ly về đến phòng làm việc, Lam Quyết đã cầm hợp đồng mà anh chàng người mẫu kia ký xong, đứng trước bàn làm việc đợi. Nó nhận hợp đồng, vừa lật xem, vừa uống cà phê.

https://thuviensach.vn

“Lily, chiêu vừa rồi của cô thật đẹp, cái tờ giấy nợ khống ấy lưu lại đấy, không chừng ngày nào đó sẽ thật sự phải dùng đến.” Lam Quyết đứng đối diện với Cố Ly, cười híp mắt, dáng vẻ trông như một sinh viên đại học vừa thắng một trận bóng vậy.

“Anh cũng thật ngốc,” Cố Ly kéo ghế ra ngồi xuống, “cái thứ này làm sao có thể có hiệu lực pháp lý gì chứ, tôi chẳng qua là phô trương thanh thế dọa hắn ta một phen khiếp vía thôi. Anh cũng biết đấy, bọn người mẫu đều không có óc, nếu hắn ta từng học ở Học viện Thương mại thì sẽ không đi làm con chim công khoe mẽ trên sân khấu chữ T đâu. Nếu cách làm này mà hữu dụng, tôi đã đi tập kích Cung Minh từ lâu rồi.”

Lam Quyết nhìn Cố Ly điềm nhiên tĩnh tại, mà trên trán toát mồ hôi hột.

Khi xe sắp về đến nhà, tôi nhận được điện thoại của Cung Minh, trong điện thoại anh ta bảo tôi đi lấy lễ phục mà anh ta để ở tiệm giặt ủi vốn ngày mai mới lấy về, tối nay anh ta cần dùng. Tôi tắt điện thoại, bảo Vệ Hải dừng xe.

“Cô đi đâu vậy? Mọi người đều hẹn nhau cả rồi, tối nay cùng ăn cơm ở nhà Cố Ly, Cố Nguyên, Giản Khê đều đến.” Vệ Hải nhoài người trên cửa xe nói với tôi.

“Tôi đi đưa lễ phục đến cho Cung Minh, đưa xong sẽ về ngay. Nhanh thôi mà.” Tôi khoác chiếc túi lên vai, rồi quay người bước sang bên kia đường. Tôi đưa tay chặn một chiếc taxi, vẫy vẫy tay với Nam Tương trên xe, sau khi dùng khẩu hình ra hiệu “tớ sẽ về nhanh thôi”, tôi chui lên xe, nói với tài xế: “Đến Hằng Long.”

***

Ngay sau khi tôi lấy được bộ lễ phục bằng gấm màu đen của Cung Minh từ chỗ tiệm giặt ủi mà tiền giặt một bộ đồ còn đắt hơn cả tiền tôi mua một

https://thuviensach.vn

bộ đồ mới tại tầng trệt của tòa nhà Hằng Long kia, tôi lại gọi taxi chạy qua chỗ chung cư mới của anh ta nằm cách Hằng Long không xa.

Khi tôi đến dưới chân tòa nhà của Cung Minh, lấy di động ra định gọi cho anh ta, mới phát hiện di động đã hết sạch pin từ khi nào.

Tôi đứng tần ngần dưới tòa nhà, không biết phải làm thế nào, tôi có thể trực tiếp lên lầu, hoặc gửi ở chỗ bảo vệ dưới tòa nhà để Cung Minh tự xuống lấy... bất kể là lựa chọn nào, tôi đều cảm thấy Kitty sẽ móc súng ra bắn chết tôi.

Tôi đang thẫn thờ đứng đó, thì một bảo vệ mặt mày tươi cười bước đến chỗ tôi, “Chào cô Lâm, đến đưa đồ cho anh Cung à, để tôi ấn giúp thang máy cho cô.”

Xem ra mức độ xấu xa của Cung Minh đã từ “M.E” lan đến chung cư kiểu khách sạn mới này rồi, ngay cả bảo vệ cũng sợ anh ta như vậy, thật là nghiệp chướng.

***

Sau khi cửa thang máy mở ra, tôi lần theo số phòng mà đến trước cửa rồi nhấn chuông gọi cửa, khi cửa phòng mở ra, Cung Minh xuất hiện phía sau cánh cửa, rõ ràng, trên mặt anh ta toát lên vẻ ngạc nhiên, “Tôi bảo cô đem quần áo về công ty, cô đến nhà tôi làm gì?”

Tôi còn chưa kịp phản ứng vì bản thân đã phạm phải sai lầm chết người, thì đột nhiên bị một hình bóng phía sau anh ta lia mắt tới, tôi nhìn anh chàng đang ngồi trong phòng khách của Cung Minh kia, miệng ngoác ra, nhưng lại chẳng thốt nên lời. Dường như chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi vô số ánh chớp lóe lên, nổ tung khiến đầu óc tôi như vỡ vụn chết lặng.

“Anh có phải là...” Tôi hỏi không đầu không đuôi chàng trai đang ngồi trên ghế sofa nhà Cung Minh kia.

https://thuviensach.vn

“Lâm Tiêu, cô nên đi đi.” Cung Minh nhè nhẹ kéo cửa, cùng lúc cái bóng của chàng trai kia mất hút phía sau rèm cửa.

“Cung Minh, anh ta... anh ta là...” Dường như đang có một con quái thú chồm lên trong lồng ngực, có thể phá tung lồng ngực tôi bất cứ lúc nào để vọt ra ngoài.

“Lâm Tiêu, cô lên cơn sốt cũng được, lên cơm điên cũng được, bây giờ cô lập tức cuốn xéo cho tôi. Cô không thấy mình đang rất thất lễ sao?” Cung Minh cầm bộ lễ phục trên tay tôi, rồi quay người đóng sầm cửa lại.

Trong khoảnh khắc trước khi cánh cửa đóng kín, tôi nhìn thấy nụ cười nhạo báng đầy vẻ khinh miệt của anh chàng bên trong căn phòng ấy chĩa thẳng về phía tôi, tôi biết, anh ta nhất định nghĩ rằng tôi là một con điên.

***

Tôi không quen anh ta.

Tôi biết, chàng trai trong phòng là một người nước ngoài, hoặc một người lai. Cung mày cao cao, sống mũi dọc dừa, đôi môi mỏng như lưỡi dao rất giống Cung Minh, anh ta có đôi mắt màu xanh ngọc bích, ánh lên sự lấp lánh ướt át. Tôi chưa từng gặp anh ta.

Nhưng cái ý tưởng điên khùng ấy trong lòng tôi cứ như một thứ dây dại ngang bướng xiên ngang đâm dọc không ngừng, chớp mắt đã xới tung lòng đất dày đặc vọt lên, rồi bện thành tấm lưới trong không gian khiến tôi không cách nào thoát ra được.

Tôi biết anh ta là...

Tôi biết anh ta chính là...

Thế nhưng tôi không quen anh ta.

https://thuviensach.vn

***

Cố Nguyên và Cố Ly ngồi trên sofa, Giản Khê đứng trước cửa chớp ban công nhìn về phía cửa tiểu khu.

“Cậu gọi điện cho cô ấy chưa?” Cố Nguyên hỏi.

“Di động của cô ấy khóa rồi.” Giản Khê chẳng buồn quay đầu lại, lí nhí trả lời.

“Cô ấy đi đưa quần áo cho Cung Minh. Nói là sẽ về ngay. Đã đi một lúc lâu rồi.” Vệ Hải từ dưới nhà bếp thò đầu ra, nói vọng lên phòng khách.

“Vậy để tôi đi tìm cô ấy, mong là đừng có chuyện gì.” Giản Khê quay người, đi đến phía cửa mang giày vào, “Cố Ly, cô nhắn địa chỉ của Cung Minh vào máy tôi nhé.”

“Ừ,” Cố Ly cầm di động, vừa nhắn tin, vừa nói, “có điều anh đứng dưới hỏi thăm là được rồi, nếu không muốn chết, tuyệt đối đừng có lên đấy - nhưng anh có muốn cũng chẳng lên được.” Nghĩ đến đây, hình như nó đã yên tâm hơn chút.

***

Sau khi bước ra khỏi thang máy, tôi ngồi đờ ra trên bậc tam cấp dưới tòa nhà chung cư. Thảm cỏ mềm mại được các công nhân cắt tỉa cực kỳ ngay ngắn gọn gàng, trông như một tấm thảm nền màu xanh được đan thủ công. Mùi cỏ thơm trong ánh hoàng hôn chợt mang chút gì đó thê lương.

Tràn ngập trong đầu tôi là cái ý tưởng điên rồ đó.

Tôi chẳng biết mình đã ngồi đó bao lâu, cho đến khi màn đêm phủ xuống. Trên đỉnh đầu là mái vòm bằng kính vươn thẳng ra trước cửa sảnh

https://thuviensach.vn

chính tòa nhà, bên trên trang trí những quả cầu pha lê lấp lánh rất đẹp. Tôi nhớ đến những nét chữ xinh xắn mà Sùng Quang từng viết ngày ấy.

Tôi nghĩ nhất định do mình quá nhớ anh ấy.

Giống như hôm nay khi nhìn thấy ánh hoàng hôn đỏ ối tôi đã nhớ đến cái cảm giác vừa ấm áp vừa bi thương giống như ánh chiều tà trên cơ thể Sùng Quang. Cái áo trùm đầu màu xám và đôi giày thể thao màu trắng của anh ấy. Trong đôi mắt đen láy của anh ấy lấp lánh một thứ ánh sáng tựa như ánh sao.

Dưới ánh đèn tôi nhìn bóng mình đổ dài đen kịt trên mặt đất. Tôi không biết mình ngồi đây làm gì, trong đầu luôn vang lên âm thanh tích tắc tích tắc giống như quả lắc đồng hồ.

Đột nhiên tôi bị một làn hương ùa thẳng vào người, làn hương ấm áp mà bi thương như ánh tà dương, tôi ngẩng đầu trong khi mọi ý nghĩ điên rồ đang mặc sức quay cuồng, anh chàng nước ngoài trẻ tuổi ở trong nhà Cung Minh vừa nãy, hiện giờ đang đứng trước mặt tôi.

Đôi chân mày màu hạt dẻ rậm dày như hai thanh đoản kiếm, cung mày nhô lên cao cao, khiến ánh mắt anh ta như được khảm trong rãnh hẹp sâu thẳm, sống mũi cao thẳng làm vóc dáng anh ta toát lên thứ thần sắc mà người châu Á không thể có được.

Nước mắt tôi trào nơi khóe mắt, lồng ngực như bị quả chùy nặng trịch nện qua nện lại, như sắp không còn thở được nữa. Tôi muốn khóc. Đôi tay tôi túm chặt lấy chiếc túi xách, tôi phải đứng thật vững.

“Chẳng phải em đã nhận ra anh sao?” Đôi mắt anh ấy ửng đỏ, bước đến phía tôi, vươn cánh tay dài, ôm siết tôi vào lòng. Một luồng hơi phả vào tôi, bi thương và ấm áp như ánh trời chiều.

https://thuviensach.vn

Anh ấy mặc T-shirt không tay có mũ màu xám, quần soóc đến gối để lộ ra cẳng chân rậm lông, dưới sự khúc xạ của ánh đèn chúng tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng kim. Đôi tay anh ấy dịu dàng thân thiết đỡ lấy khuôn mặt tôi, đôi tay ấy đã viết ra vô số câu nói khiến người ta dâng trào lệ nóng. Anh ấy nhẹ nhàng cúi người xuống, dùng đôi môi mềm mại tựa cánh hoa khẽ cắn đôi môi run rẩy của tôi, mùi vị hoóc-môn ấm áp và tươi mát trong khoang miệng anh ấy như nuốt chửng mọi suy nghĩ của tôi, cơ thể anh ấy như một đại dương sôi sục, cứ từ từ chậm rãi nhấn chìm tôi.

Nước mắt nóng hổi rơi xuống từ khóe mắt anh, rơi lên mũi tôi. Cổ họng anh ấy chạy lên chạy xuống liên hồi, tôi cảm nhận được sự nghẹn ngào trầm đục trong anh.

***

… Em phải tin rằng trên thế giới này nhất định có người yêu em.

… Anh ấy nhất định sẽ tìm được em. Em hãy đợi.

***

Bên ngoài cửa sổ xe taxi là Thượng Hải đèn hoa vừa rực sáng. Ánh đèn đường đong đưa không ngừng quét qua cửa sổ xe, giống như đuôi con cá vàng lộng lẫy, từng cái từng cái lướt qua khuôn mặt gợn đau buồn của Giản Khê. Anh liên tục móc di động ra, nhưng trong điện thoại luôn vang lên tiếng tổng đài trả lời tự động “số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Màn đêm từ từ bủa vây khắp không gian, vô số chuyện ngoài luồng và xấu xa của ban ngày, đều vụt chốc đã biến mất giữa màn đêm đen đặc. Bốn bề đều là ánh đèn nê ông lung linh rực rỡ, và những tấm biển quảng cáo cực lớn như mời gọi cả thế giới loài người. Vô số người với khuôn mặt mơ hồ cứ lần lượt lướt qua trong ánh mắt của Giản Khê, giống như những chiếc lá mùa thu, từng chiếc từng chiếc tung bay giữa khoảng không xa

https://thuviensach.vn

thẳm. Hơi nước nồng đậm bốc lên giữa đêm mùa Hạ, ngưng lại thành hạt trên cửa kính đầy hơi máy lạnh. Từng giọt từng giọt tựa như nước mắt, đọng lại giây lát trong tầm nhìn của hành khách.

Giản Khê nhẹ nhàng khép đôi mắt đen láy mà dịu dàng, ánh đèn nê-ông chiếu trên hàng mi mềm mại như càng thêm rực rỡ. Anh tựa đầu lên cửa sổ như đang say ngủ. Khoanh đôi chân dài, trong tay là chiếc di động mang màn hình tối đen, giống như con nai đã quá ư mệt mỏi.

... Em đã quên rồi, trên thế giới này, còn có một người khác, người yêu của em. Anh ấy nhất định sẽ nâng niu và trân trọng tình yêu với trái tim tràn đầy nhiệt huyết và ánh mắt ngập tràn yêu thương, đi xuyên qua dòng người sôi sục trên thế giới này, anh ấy sẽ bước qua từng người từng người một, tiến về phía em.

... Đi về thế giới mà chúng ta ai nấy đều đã quá quen thuộc, muôn kiếp không trở lại.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 9 Phần 1

Thượng đế nói, đừng nên nản lòng, đừng nên thất vọng, thế giới này có một thứ, gọi là "sinh nhật Cố Ly", đây là món quà mà Thượng đế ban tặng cho trần gian dung tục tầm thường, vô vị nhạt nhẽo này.

Vì sự tồn tại của nó, mà cuộc sống của chúng tôi luôn tràn ngập kích thích đủ khiến người ta nhồi máu cơ tim mà chết.

Nếu bạn còn nhớ sinh nhật năm ngoái của nó, nhất định bạn sẽ biết, buổi tiệc đầu rơi máu chảy đó, đã sinh ra rất nhiều cảnh quay kịch tính đủ khiến các nhà biên kịch vĩ đại đều phải hổ thẹn mà tự vẫn.

Đến hẹn lại lên, sinh nhật Cố Ly luôn tràn ngập các màn quay chậm kinh hồn bạt vía, chia năm xẻ bảy, nếu đem tất cả hình ảnh sinh nhật những năm qua của nó được chụp lưu lại, chúng sẽ còn ngoạn mục hơn cả loạt phim "Final Destination."

***

Từ xưa đến nay, người ta dùng muôn hình vạn trạng để miêu tả tình yêu. Cái trò vui hư ảo trên thực tế do hoóc-môn kích dục sinh ra này, được phết lên hết lớp phẩm màu rực rỡ này đến lớp phẩm màu rực rỡ khác, cuối cùng nó diễu võ dương oai, dát vàng nạm ngọc, như chiếc cầu vồng lớn tỏa sáng lấp lánh che phủ cả bầu trời trên đỉnh đầu mọi người.

Còn một thứ khác cũng do hoóc-môn kích dục sinh ra - đó là tình dục, lại bị bôi nhọ hết lớp này đến lớp khác. Thực ra trong mắt các nhà sinh vật học, suy cho cùng, tình yêu chỉ là một kênh, một cây cầu, một con đường

https://thuviensach.vn

ngắn nhất của sự phát tiết tình dục mà thôi, nếu đem các câu chuyện tình yêu lãng mạn đơn giản hóa, thì đó chính là một quá trình "lần đầu gặp mặt, trái tim thổn thức, sinh ra rung động, lên giường, chia tay, quen người tiếp theo". Mỗi chúng ta đều như một con lừa đang tự bịt mắt mình rồi lừa mình dối người, cao giọng nói mình đang vung gót chu du khắp thế giới - thực ra chỉ là kéo cối xay lòng vòng hết vòng này đến vòng khác mà thôi - hơn nữa còn không dám thừa nhận.

Bọn chúng tôi, tất nhiên cũng không thoát khỏi vòng thế tục ấy. Chúng tôi cũng là thành viên trong đội quân khổng lồ đông nhung nhúc đang ca ngợi tình yêu kia.

Đối với Giản Khê và tôi, tình yêu chính là khi tôi và anh ấy chen chúc trong tàu điện ngầm, anh ấy sẽ kéo tôi đến một góc khuất, sau đó dùng đôi tay dài khoanh thành một khoảng trống xung quanh tôi, anh ấy vốn hòa nhã nhưng cũng luôn sẵn sàng dùng cặp mắt to dịu dàng tựa hổ phách của mình mà trừng lên hung dữ với những người chen lấn tôi, đe dọa bọn họ. Tôi gục đầu lên vầng ngực anh, mùi hương tỏa ra từ chiếc áo lông màu xám của anh ấy, với tôi mà nói, chính là tình yêu. Tôi nhớ mùi trong toa tàu điện ngầm bị điều hòa không khí thổi tới mức oi ngạt giữa mùa đông, tôi nhớ ánh sáng màu trắng xám trên đỉnh đầu, tôi nhớ cảm giác mấy cọng râu lún phún dưới cằm Giản Khê cọ vào trán tôi. Tôi và anh ấy cùng nhau xuyên qua thành phố ngày càng rộng lớn, ngày càng lạnh lẽo trên chuyến tàu dưới lòng đất không thấy ánh mặt trời này, tôi cảm thấy, đó là yêu.

Đối với Neil, có lẽ ca khúc xúc động lòng người của Nga kia, nghe ra chính là tình yêu. Tất nhiên, còn cả bộ trang phục lông vũ vừa dày vừa nặng lông lá tua tủa kia nữa. Trong thế giới của hắn, tình yêu cũng như luồng hơi ấm của người cùng giới thở ra, là tiếng kèn acmonica ngân vang trong trời đông tuyết phủ, là bức ảnh chụp chung kẹp trong tấm hộ chiếu Prada. Trong bức ảnh đó hắn trông cao lớn mạnh mẽ, còn người kia cũng giống như hắn, chân mày của hai người đều dày đậm sắc sảo, ngón tay đều

https://thuviensach.vn

thon dài cứng cáp. Neil nhớ quán cà phê ở đoạn rẽ trên phố 23, nhớ mùi bánh mì ngào ngạt bao phủ khắp con phố, nhớ chiếc áo măng tô lông cừu hiệu Dior màu xám mà bọn họ đều có, đám bồ câu trong công viên trung tâm luôn thích theo sau bước chân hai người họ và kêu gù gù vào mỗi buổi chiều rực rỡ ánh mặt trời. Cậu ta cảm thấy, đó là yêu.

Đối với Nam Tương của những năm tháng qua, Tịch Thành múa may quyền cước đánh nhau vì nó, vết thương còn lưu lại trên chân mày hắn ta chính là tình yêu. Mùi tanh từ vệt máu trên sống mũi hắn ta, chính là tình yêu. Sự thương hại mà họ dành cho nhau cũng là tình yêu. Sự tha thứ mà họ trao cho nhau cũng là tình yêu. Những cuộc tranh cãi và giằng co tưởng như vô cùng vô tận giữa họ đều là tình yêu. Còn đối với nó bây giờ, vừa bước ra khỏi phòng tranh của trường khi tối muộn, ngẩng đầu lên đã trông thấy Vệ Hải mặc áo may ô đường nét khỏe khoắn, cánh tay gợi cảm, đang đứng dưới tán cây um tùm, tay cầm một tách Latte lạnh chờ mình, người đàn ông môi đỏ răng trắng nở nụ cười hồn nhiên chất phác, thì đó chính là tình yêu. Nó nhớ anh ta vụng về vì không biết viết gì trên thiệp quà tặng, nên đã chạy đến thư viện tìm rất nhiều thơ tình của Beres Tov, nhớ trước khi nó đến ký túc xá của anh ta lấy đồ, anh ta đã đầm đìa mồ hôi mất hai tiếng mới thu dọn xong căn phòng bừa bộn của sinh viên nam. Khi nó đọc sách, anh ta nhoài người nằm ngủ trên chiếc bàn dài trong thư viện, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên mái tóc của anh ta sóng sánh sáng lên như mặt hồ lấp lóa dưới ánh nắng xiên trong buổi chiều tà. Nó cảm thấy, đấy là yêu.

Đối với Cố Ly mà nói, ngay khi đang cúi đầu lấy thẻ ngân hàng trong túi ra để thanh toán cho chiếc váy viền hoa nhỏ màu trắng hiệu Chanel mà nó vừa ưng ý, nó đã nghe thấy âm thanh chạy giấy “ren rét ren rét” của chiếc máy POS, ngẩng đầu lên, đã thấy Cố Nguyên khôi ngô đang khoát tay ký lên tấm phiếu thu ngân, trong tiếng sột soạt của bút sắt, Cố Ly dường như cũng nghe thấy nhạc khúc của tình yêu.

***

https://thuviensach.vn

Ở Thượng Hải, có lẽ thứ tình yêu này của Cố Ly và Cố Nguyên, là khá phù hợp với phong cách của thành phố - trao đổi ngang giá, mãi mãi không đổi.

Còn như Sùng Quang, tình yêu mà tôi cảm nhận được, là mùi máu tanh vừa nồng nặc vừa bi thương ở nơi sâu thẳm trong khoang miệng của anh ấy, giống như có thứ gì đó của ngày tận thế, chất chứa niềm hoan lạc trong tai họa diệt vong. Thứ tình yêu này ngoài sự cứu rỗi ra còn chất chứa sự hủy diệt, nghiêm trọng hơn nó đủ để nghiền nát Trung tâm tài chính Hoàn Cầu thành một đống kính vụn - lúc này, tôi cảm giác mình đang đứng trên đống kính vụn đó – với đôi chân trần.

Khi tôi về đến nhà, Cố Ly và Cố Nguyên, Nam Tương và Vệ Hải cùng Neil, đang ngồi trên sofa. Ánh mắt năm người họ nhìn tôi vừa chất chứa gì đó xa xôi vô định, vừa ẩn giấu niềm sâu sắc vô biên, sắc thái trên năm gương mặt tinh tế xinh đẹp ấy đan xen phức tạp như có điều gì muốn nói rồi lại thôi, trông như năm bộ tiểu thuyết trinh thám của Seishi Yomizo. Tôi nhìn họ, đầu vụt chốc đau nhói.

Chiếm trọn tâm trí tôi lúc này là gương mặt hoàn toàn xa lạ của Sùng Quang, nhưng chỉ cần một giây cũng lập tức nhận ra được. Đột nhiên tôi cảm thấy cụm từ “gặp ma giữa ban ngày” trong tiếng Trung sao mà chính xác, tinh tế đến vậy, người nghĩ ra từ này, chắc chắn đã từng gặp ma.

“Giản Khê đâu?” Tôi ném phịch túi xách rồi uể oải đổ vật xuống sofa. Móc di động ra thuận tay quăng luôn lên sofa - tôi chẳng còn sức để đi tìm cái sạc điện nữa. Tôi cảm giác mình như một bao gạo bị trút sạch trơn, trống rỗng không cách nào đứng được.

“Đi tìm cậu rồi, vẫn chưa thấy về. Tớ đã nói với anh ấy là không cần tốn sức đâu, tiểu khu chỗ Cung Minh ấy, cậu còn không biết sao, dù là con ruồi muốn bay vào, cũng phải dùng đôi chân nhỏ xíu lôi từ trong cánh ra một tấm thẻ ra vào, nếu không, bảo vệ sẽ cầm bình xịt mà xịt chết. Các khu cao

https://thuviensach.vn

cấp ở Thượng Hải này đều như vậy, nếu chính sách quốc gia cho phép, thì mấy tay bảo vệ đứng trước cửa tòa nhà chắc chắn sẽ còn đeo súng bên hông, bất cứ lúc nào cũng có thể móc ra "pằng pằng" hai phát bắn chết người ngay trước cửa. Ở chỗ tiểu khu của Cố Nguyên cũng biến thái y chang như vậy." Cố Ly điềm nhiên tĩnh tại uống hồng trà trong chiếc ly sứ hiệu Hermes, hoàn toàn chẳng để ý đến Cố Nguyên ngồi bên cạnh đang trợn mắt về phía nó, cũng như hoàn toàn quên mất chính bản thân mình đang ở trong một tiểu khu như vậy, hơn nữa chính anh ta cũng từng viết đủ ba tờ đơn khiếu nại lên bộ phận bảo vệ, lên án kịch liệt việc bảo vệ tự tiện để người giao hàng vào ra tiểu khu.

***

Đầu tôi lúc này là một mớ hỗn độn, giống như nồi súi cảo đã nấu suốt buổi chiều vậy, dính sền sệt. Thật sự tôi chẳng còn đủ trí tuệ để đấu trí đấu dũng với Cố Ly nữa. Tôi không muốn nói chuyện với nó, bởi chỉ cần sơ sẩy một chút, tôi sẽ để lộ ra điểm yếu và nhanh như cắt nó sẽ chộp ngay. Hiện tại tôi cũng không muốn thảo luận với nó chuyện liên quan đến Sùng Quang, ít nhất, trước hết tôi phải tự mình đi làm rõ rốt cuộc vở kịch này từ đâu mà ra, cho dù đây có là phim "Ông xã ma" cũng không thể diễn như vậy được. Vậy nên tôi quay đầu lại, nhìn Nam Tương và Vệ Hải đang ngồi ở đầu khuất kia của sofa, hỏi Nam Tương: "Cậu vẫn ổn chứ?"

Nam Tương gật đầu với tôi, "Tớ không sao." Nó đứng dậy cầm bình trà trên bàn, rót một ly hồng trà nóng, nhét vào tay tôi. Rồi nó nắm lấy tay tôi, nói: "Cậu mới từ ngoài về, thời tiết bên ngoài hầm hập, sao tay cậu lại lạnh toát thế này?"

"Cố Ly ấy mà, cứ thích mở điều hòa hết cỡ, nó đúng là Bạch Tố Trinh, một năm bốn mùa đều thích trong nhà rét như dao cắt." Tôi thầm ngạc nhiên trước khả năng nhìn mặt đoán ý của Nam Tương, nhưng vẫn không hề biến sắc, thậm chí tôi còn vận dụng chút trí tuệ còn lại để nở nụ cười đùa, tôi không muốn bọn họ biết chuyện của Sùng Quang - đối mặt với

https://thuviensach.vn

đám người này, tôi sớm đã sợ rồi, không cần phải nghi ngờ gì nữa, mỗi người trong căn phòng này, đều có một thứ bẩm sinh trời cho, đó là bất cứ chuyện bình thường nào được đặt lên người họ, thì họ đều có thể nhẹ nhàng mà nhanh chóng khiến chuyện ấy phát triển đến mức không thể cứu vãn.

***

Tôi vừa nhấp một ngụm trà, cánh cửa đã bật mở, Cố Ly vẻ mặt thoáng giận nói với tôi: “Vừa rồi cậu lại quên khóa cửa, lần sau khi chúng tớ không ở nhà, cậu mà còn thế, thì chẳng khác nào (mời) người giao hàng (vào nhà) cưỡng bức cậu đấy.”

Tôi quay đầu lại, còn chưa thấy bóng người bước vào, đã nghe văng vẳng giọng nói dịu dàng mà quyến rũ: “Lâm Tiêu về chưa? Tôi chẳng tìm thấy cô ấy.”

Giản Khê khom lưng cúi xuống cởi giày, cởi xong ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi đang ngồi trên sofa. Tôi nở nụ cười hoàn mỹ về phía anh ấy, nụ cười mà tôi đã phải dùng toàn bộ sức lực còn sót lại để duy trì, tôi tin, cho dù Cố Ly là người hiểu tôi nhất, cũng không thể nhìn ra bất cứ sơ hở nào.

Quả nhiên, Giản Khê bước qua, ngồi xuống sofa, rồi kéo tôi ngồi vào giữa đôi chân thon dài cơ bắp chắc nịch của anh ấy, nói: “Em sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong giây lát tôi đã bị câu nói này quật ngã, tan tác không còn manh giáp. Mắt tôi ửng đỏ, nỗi hổ thẹn trào dâng như nước lũ tràn bờ.

Giản Khê chớp chớp đôi mắt to tròn với cặp chân mày rậm rịt, kéo sát tôi vào lòng, tôi tựa đầu lên ngực anh, nghe giọng nói vang ù ù trong lồng ngực phóng khoáng, giống như một chiếc loa tông trầm, “Có phải quần áo không đưa đến đúng giờ, Cung Minh đã mắng em?”

Tôi thuận theo lối đó mà thoát ra, khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Anh đoán đúng mà. Vừa nãy anh đi tìm em, tiểu khu đó căn bản là không vào được. Di động của em lại hết pin, chắc chắn cũng không có cách gọi điện nói cho anh ta biết.” Anh ấy ngẩng đầu lên, dùng ngón tay nóng ấm vuốt mái tóc rủ xuống trước trán tôi về phía sau, rồi đặt một nụ hôn lên trán tôi.

Tôi nghe thấy Cố Ly và Cố Nguyên đang ngồi đối diện cùng lúc phát ra tiếng nôn ọe. Về điểm này tôi hiểu quá rõ mà.

Hồi đó, tại sảnh giữa cao vút rộng thênh thang màu trắng toát của tòa nhà Hằng Long, khi Cố Ly cầm chiếc túi giấy Dior màu trắng đựng một bộ vest trị giá ba vạn tệ đưa cho Cố Nguyên, Cố Nguyên cũng đồng thời cầm một chiếc túi giấy Cartier màu hồng tươi đưa cho Cố Ly, hai người nhìn nhau rồi cười nói “I love you”, tôi và Giản Khê cũng phát ra tiếng nôn ọe cùng lúc như thế.

Đây chính là đạo lý bất biến giống loài này chẳng thể hiểu được cách thức chào hỏi của giống loài khác. Có lẽ chúng ta gặp nhau, bắt tay mỉm cười, trong mắt của người hành tinh khác, hành động đó chẳng khác nào tát cho đối phương một cái nổ đom đóm mắt. Tôi nhớ có lần trên đoạn đường phía cửa sau trường học, khi trông thấy một con chó đực đang cưỡi lên lưng một con chó cái rồi không ngừng nhảy chồm lên (...), tôi và Nam Tương cùng lúc lộ vẻ bối rối và ngượng ngùng, còn Cố Ly lại tỏ ra bực bội, thậm chí nó còn đưa tay lên bịt mũi, giống như đã ngửi thấy mùi gì vậy... Trong khi đó, Đường Uyển Như vô cùng bình tĩnh, với thái độ vượt qua cả loài động vật bậc cao, khách quan phân tích vấn đề, “Ôi chao, các cậu làm gì thế, bối rối với chả ngượng ngùng, khi các cậu và bạn trai giao phối, nếu để một con chó bên cạnh cho nó xem, thì nó cũng bối rối giống như vậy thôi..,” Lời của nó còn chưa nói hết, Cố Ly đã đưa tay ra chặn được một chiếc taxi, chẳng nói câu nào, mặt mày hằm hằm bực tức bỏ đi. Nam Tương đỡ tay lên trán rồi nói với Đường Uyển Như: “Cậu không thể dùng từ ngữ nho nhã hơn một chút để hình dung... chuyện ấy sao? Cần gì phải

https://thuviensach.vn

nói đậm chất học thuật như vậy, ‘giao phối’? Thế mà cậu cũng nghĩ ra được.” Đường Uyển Như ưỡn ngực, “Thế theo cậu nên dùng từ gì?” Nam Tương bị chặn họng, qua một lúc lâu, mới cẩn trọng nói: “Làm tình?” Đường Uyển Như hít một hơi thật sâu, làm lồng ngực như căng phồng, nó đưa tay lên ôm ngực, “Có biết xấu hổ không hả cô! Bỉ ổi!” Nói xong, nó sải chân, mặt hầm hầm tức tối rời đi. Bỏ lại tôi và Nam Tương hai người đứng thẫn thờ trên con đường ở cửa sau trường, đưa tay lên trán, chúng tôi đang suy tư nghĩ ngợi để rút kinh nghiệm xương máu xem cuộc đời bọn tôi rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì thế này.

***

Lúc ăn cơm, mọi người trên bàn ăn chẳng ai nói với ai câu nào, bầu không khí vô cùng ngột ngạt. Có điều tôi cũng hiểu được, dẫu sao Nam Tương phía đối diện vừa mới thoát khỏi trại tạm giam, sự hoảng loạn chưa nguôi, nếu bạn muốn nó ngay tức khắc vui vẻ nghịch ngợm hay rạng rỡ quyến rũ như nó của ngày trước, e rằng đang làm khó người ta. Vệ Hải bên nó, trong cuộc sống của chúng tôi, xưa nay chính là một bức tượng “David” sống, ngoài thân xác nam tính đầy quyến rũ ra, chúng tôi chưa bao giờ nghe anh ta nói gì. (Hoặc có thể nói, chúng tôi chưa từng để ý anh ta nói gì. Nói như Cố Ly thì “Anh ấy chỉ cần đứng đó, sau đó vén vạt áo T-shirt của anh ta lên để lộ ra múi cơ bụng rắn chắc, thì chỉ trong nháy mắt anh ta hiện ra trước mặt bọn tôi giống như đã sở hữu học vị tiến sĩ kinh tế học”, đoạn nửa trước trong lời của Nam Tương cũng giống vậy, còn đoạn nửa sau chỉ thay đổi “thì trong chớp mắt giống như đã tốt nghiệp khoa Nghệ thuật của học viện San Martin trở về vậy”). Còn như Cố Nguyên và Cố Ly, những lời đối thoại của họ tôi chưa bao giờ hiểu được, hai người họ dùng thứ ngôn ngữ ngoài hành tinh riêng có, chính là kiểu nói chuyện mà trong năm mươi chữ thì có đến hai mươi lăm chữ là các con số hoặc ký hiệu, hoặc công thức, hoặc thuật ngữ kinh tế học. Họ luôn dùng thứ ngôn ngữ như vậy để trao đổi, tán gẫu, mà hoàn toàn chẳng có bất cứ trở ngại nào.

https://thuviensach.vn

Trái với một Giản Khê thường ngày hay tán gẫu với tôi, thì lúc này lại chẳng nói gì, chùm đèn gắn pha lê chói lóa trên đỉnh đầu tỏa chiếu những quầng sáng cầu vồng, dịu dàng bao trùm lên anh đang cúi đầu chăm chú dùng đũa gắp một miếng xương dăm trong cá ra, sau đó gắp bỏ vào bát của tôi. Anh ấy không giống như thường ngày hay kể những câu chuyện cười, hoặc tám những câu chuyện thú vị của anh ấy và Cố Nguyên. Lúc này khuôn mặt anh luôn duy trì sự dịu dàng ấm áp, ung dung bình thản.

Cố Ly sau một hồi ba hoa với Cố Nguyên, nó bắt đầu chĩa mũi súng về phía Nam Tương, thi thoảng ném ra một vài câu không lạnh cũng chẳng nóng làm bộ như không cố ý, thờ ơ hờ hững, cảm giác dễ như trở bàn tay, điêu luyện thành thục, trên thực tế, những lời ấy nghe thật không sao lọt tai được, hoặc nói câu nào câu nấy như móc hàu móc họng người ta cũng chẳng có gì là khoa trương.

Nói tóm lại, nó không hài lòng việc Nam Tương đã giấu giếm bọn tôi trong thời gian dài như vậy. “Chuyện lớn như thế, mà cậu tùy tiện như là quên mua giúp bọn tớ một cốc trà sữa vậy, cậu giỏi thật đấy. Hồi đó sao cậu không đi thi khoa biểu diễn hả, tớ cảm thấy cậu chắc chắn sẽ thành công.”

Nam Tương chẳng hề để ý lời nó nói, vẫn cúi đầu, tiếp tục ăn cơm, mái tóc dài đen óng che kín khuôn mặt nó, khiến tôi cũng chẳng nhìn rõ rốt cuộc đó là nét mặt của sự hổ thẹn, hay thần sắc của sự tức giận. Cố Nguyên và Giản Khê cũng cúi đầu chăm chú ăn cơm, họ hoàn toàn không muốn bị cuốn vào cuộc chiến của mấy đứa con gái bọn tôi. Bởi với những bài học xương máu suốt nhiều năm qua của họ, mỗi lần có ý chen vào giữa để ngăn cản, cuối cùng đều sẽ phát hiện một giây trước bốn đứa chúng tôi còn đấu với nhau đến một mất một còn, máu tươi lênh láng, nhưng một giây sau đã nhanh chóng quây lại thành vòng, chĩa tất cả nòng súng thẳng vào hai người họ - cho nên họ đã học được cách ngoan ngoãn, đứng ngoài sự việc, coi đó không phải việc của mình. Trước khi sự việc trở nên không thể cứu vãn - chẳng hạn như khi Đường Uyển Như muốn đem canh dưa chua hắt

https://thuviensach.vn

lên chiếc túi LV của Cố Ly, hoặc Cố Ly muốn giội nước cà chua lên tiểu thuyết của Nam Tương - thì họ tuyệt đối không nhúng tay vào.

Duy chỉ Vệ Hải, ở bên cạnh Nam Tương mấy lần muốn nói giúp nó rồi lại thôi. Nhưng với trí tuệ của anh ta làm sao có thể là đối thủ của Cố Ly được, nên anh ta cũng chỉ có thể tỏ vẻ lo lắng, cổ đỏ nổi đầy gân rồi chẳng nói được gì, nhìn Nam Tương đang cúi đầu trầm lặng, sắc mặt hằn rõ sự đau lòng, giống như chứng loét dạ dày lại tái phát vậy.

Trong bầu không khí ngập ngụa bối rối này, tôi và Neil ngồi nhìn nhau, muốn khuấy động bầu không khí làm nó thoải mái hơn, nhưng mấy lần ngập ngừng đều chẳng có cơ hội chen vào. Nhân lúc khói lửa tạm ngừng, cậu ta đằng hắng mấy tiếng, rồi hỏi: “Mọi người có ai muốn đi xemRobot đại chiến 2không?”

Cố Ly, Cố Nguyên, Giản Khê, Vệ Hải, Nam Tương, thậm chí ngay cả tôi, cũng nhất loạt trả lời: “Xem rồi.” Sau đó chủ đề câu chuyện bị cắt ngang ở đây. Bầu không khí lại tiếp tục rơi vào trầm lặng.

Neil trợn tròn mắt với tôi, giống như trách tôi không hiểu ý, “OK, tôi kiệt sức rồi.”

Trong bầu không khí dồn nén như vậy, tôi thấy sắp không thở được nữa rồi. Đúng lúc đó, chuông cửa vang lên. Tôi bật dậy ra mở cửa, động tác nhanh đến mức như tháo chạy khỏi một tòa nhà đang bốc cháy. Tôi mở cửa ra thì thấy Lam Quyết đang ung dung đứng trước cửa. Anh ta khẽ nháy đôi chân mày rậm dày được cắt tỉa gọn gàng ra dấu chào tôi, trông như một anh chàng bảnh trai trên trang bìa của tạp chí Nhật Bản bước ra đời thực. Anh ta cởi mở nhưng vẫn giữ chừng mực chào hỏi tôi: “Hi, Lâm Tiêu.” Khắp người toát lên nét thư thái, cảm giác như một người đã được dạy dỗ tốt từ khi còn trong trứng.

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 9 Phần 2

Lam Quyết đến đưa hợp đồng cho Cố Ly. Bản hợp đồng này là hợp đồng tuyển dụng mà Cố Ly trước khi rời công ty đã lấy ở bộ phận nhân sự. Trong đời nó ngoài giỏi "One step at a time" ra, cũng còn rất giỏi "chớp thời cơ". Cuộc nói chuyện hồi chiều của nó với Cung Minh, tuyệt đối không phải là ý tưởng bất chợt xốc nổi, tất nhiên nó càng không phải tùy tiện đề cập chuyện để Neil vào công ty làm việc. Trong đời mình, nó chưa từng nói một câu vô bổ, nó hận bản thân không thể nói được những điều được xem là vô bổ ấy, bởi mỗi lời nó nói ra đều giống như giấy trắng mực đen chẳng khác nào các điều khoản của hợp đồng, không hề có một chữ dư thừa, đồng thời thiếu đi một chữ cũng là chuyện không tưởng. Phần lớn thời gian, nó là người thành công - trừ khi nó đối mặt với Đường Uyển Như, vì con bé này hoặc là cùng vốn từ vựng, hoặc là điên điên khùng khùng nói không chọn từ. Nên chúng tôi luôn cảm thấy Thượng đế cực kỳ công bằng, cùng lúc ngài đóng cánh cửa này lại, nhất định sẽ mở một cánh cửa khác ra. Cùng lúc ngài tạo ra một Cố Ly hoàn mỹ như dát vàng nạm ngọc, thì nhất định trên đầu của vị chiến thần thân thể dát vàng này, luôn có một bông thược dược tuyệt đẹp đã hoàn toàn héo rữa - Đường Uyển Như.

"Chị thật sự muốn đưa em vào 'M.E' à? Hành động của chị cũng nhanh quá đấy." Neil vừa húp xúp, vừa lật xem bản hợp đồng trên tay.

"Anh ăn cơm chưa?" Cố Ly nhìn Lam Quyết đứng bên bàn ăn, thuận tay kéo chiếc ghế bên cạnh Neil, "Ngồi xuống ăn chút đi".

"Em không cảm thấy mọi việc tiến triển quá nhanh sao?" Cố Nguyên nghiêng đầu qua nhìn bản hợp đồng tuyển dụng trên tay Neil, "Ý anh là,

https://thuviensach.vn

trong khoảng thời gian ngắn như vậy, trong ‘M.E’ đã có em, anh, Lâm Tiêu, giờ còn thêm Neil, rồi thêm em trai của em nữa...”

“Trong xã hội này, có ai không dựa vào các mối quan hệ chứ.” Cố Ly hờ hững cắt ngang lời Cố Nguyên, rồi ngay lập tức chuyển hướng đề tài, “Giúp em họ mình tìm một công việc có gì không đúng, hơn nữa học thức của Neil mà đặt vào vị trí ấy của ‘M.E’ vẫn còn dư sức. Huống hồ, em đã báo với Cung Minh rồi.” Nói xong, nó ung dung thản nhiên cầm thìa, múc đầy một bát canh, rồi tay đưa bát cho Lam Quyết, còn ánh mắt rực sáng nhìn vào chàng trợ lý trẻ, mặt mũi thanh tú, cổ khoác khăn tơ thuần sắc hiệu Hermes. Nét mặt anh ta lễ độ và bình thản, khóe miệng thường trực nụ cười mỉm đúng mực nhất và cũng khiến người ta thoải mái dễ chịu nhất, cơ hồ hoàn toàn không để ý đến những lời nói vừa rồi của Cố Nguyên và Cố Ly. Sắc mặt anh ta tự nhiên đến mức hoàn toàn kín đáo, khiến con tim Cố Ly như dịu lại một chút.

Cố Nguyên bên cạnh Cố Ly nhiều năm như vậy, nên đương nhiên hiểu được ý tứ của Cố Ly. Trong căn phòng này, Lam Quyết lúc này chính là “người ngoài”, tất nhiên không đủ tư cách để tham gia bàn luận dã tâm lang sói của mấy người họ.

***

Ăn cơm xong, Lam Quyết lễ phép cáo từ. Neil - cái anh chàng nhóc đĩ tình xuân phơi phới này (nguyên văn lời của Cố Ly) tiễn Lam Quyết đi ra cửa với cặp mắt long lanh, hai con ngươi màu xanh ngọc bích giống như hai con đom đóm thỏa sức bùng cháy trong đêm mùa hạ, chớp chớp thứ ánh sáng như muốn thiêu đốt người ta. Lam Quyết vẫy tay chào mọi người, rồi quay lưng bước ra cửa, vừa định dời chân đi, bất chợt như sực nhớ điều gì, quay đầu lại nói với Neil: “Đúng rồi, có phải cậu muốn đi xem ‘Robot đại chiến 2” không?”

https://thuviensach.vn

“À, đúng rồi. Thì sao?” Neil vươn thẳng, trên người chỉ mặc một chiếc áo T-shirt mỏng màu trắng, dưới ánh đèn vàng từ trên ngưỡng cửa rọi xuống, cơ thể hắn hiện lên rắn rỏi tráng kiện. Ánh đèn vàng rực rỡ chạm trổ bộ ngực của hắn trở nên vạm vỡ chắc nịch - hồi trước hắn đã tốn không ít thời gian và tiền bạc vào phòng tập thể hình Á Lịch Sơn trước cửa nhà, chính là vì muốn có được cơ ngực và cơ bụng ít nhiều rắn chắc như thế, thế giới này công bằng đến mức khiến người ta căm giận.

“Tôi xem rồi,” Lam Quyết để lộ hàm răng trắng ngay ngắn, mỉm cười, “Nhưng tôi muốn xem lại lần nữa, vừa hay nếu cậu muốn đi, chúng ta đi cùng.”

“À há!” Neil quay đầu lại, nháy mắt với tôi, một bên khóe miệng nhướng cao tỏ vẻ đắc ý.

Cố Ly ngồi bên tôi há hốc miệng nhìn Neil, rồi dùng khẩu hình lặng lẽ ra hiệu sáu chữ: “Thỏ, không, ăn, cỏ, gần, hang.”

Sắc mặt Neil vụt chốc ửng đỏ, “Cố Ly chị đừng nói thô như vậy! Xấu hổ lắm...”

Cố Ly: “…”

Tôi bưng trán, thực không tài nào tưởng tượng được rốt cuộc Neil đã hiểu câu nói này ra ý kinh thiên động địa thế nào, mới có thể khiến một người “học rộng hiểu nhiều” như hắn đỏ mặt như thế. Nhưng tôi chắc chắn đó nhất định là giới hạn cuối cùng về đạo đức mà tôi không thể chấp nhận.

***

Sau khi Lam Quyết ra khỏi cửa, Nam Tương đứng dậy thu dọn dao nĩa, tuy Lucy sẽ xử lý tất cả dụng cụ ăn bóng nhẫy dầu mỡ, khiến chúng sáng bóng trở lại, có thể soi gương được sau mười phút, sạch đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể đặt chúng vào tủ kính của Hằng Long để bày bán, nhưng

https://thuviensach.vn

Nam Tương luôn sẵn lòng phụ Lucy một tay. Về phương diện này, nó là một người bạn gái hoàn hảo, có thể đem gương mặt tinh tế đường nét sắc sảo đậm chất nội trợ của nó đi dọa dẫm những bà khác, cũng có thể đem về nhà rồi dùng tài nghệ bếp núc như vợ hiền dâu thảo để điều động những mẹ hiền dâu thảo khác. Ở phương diện khác, chúng tôi không cần nói ra cũng đủ hiểu nhau, vì ở đây không phải trả tiền thuê nhà, cho nên, nó luôn cảm thấy nợ Cố Ly, còn tôi tuy cũng trả tiền thuê nhà, nhưng chút tiền ít ỏi của tôi, chỉ có thể đủ thuê một mét vuông trên khu đất vàng Tĩnh An này, để tôi ngày ngày đứng ngủ như một con ngựa. Có điều, Nam Tương vẫn còn biết chút xấu hổ, còn tôi khi đứng trước mặt Cố Ly, đã vứt toẹt sự sĩ diện đó đi từ mười năm trước rồi.

Sau khi Cố Ly rời khỏi bàn ăn, liền lả lướt đi về phía toilet, bật chiếc bàn chải đánh răng điện sóng âm mới nhất của Phillip kêu vo vo vo bắt đầu chải răng, về chuyện bàn chảy đánh răng điện sóng âm, nó nhiệt tình tới mức người thường khó có hy vọng đuổi kịp. Tôi tin chắc rằng một ngày nào đó nếu phát minh ra một loại bàn chải đánh răng chạy ngang tốc độ ánh sáng, dù trông như một chiếc cưa điện đi chăng nữa, nó cũng dũng cảm nhét vào khoang miệng. Nó luôn đánh răng ngay sau khi dùng cơm xong như vậy, đồng thời bản lĩnh không ngờ của nó còn ở chỗ, bất kể đang ở đâu, trong trường hợp nào, đều có thể làm được công việc này. Về điểm này cần phải ghi công cho việc nó luôn nhét trong mỗi chiếc túi trị giá hàng đống tiền của nó một bộ dụng cụ đánh răng, từ bàn chải cho đến kem đánh răng, chỉ nha khoa, nước súc miệng, bình xịt miệng, nhíp... tất cả đều có đủ, như một phòng nha khoa di động. Sau khi chải chuốt xong hàm răng trắng như ngà ấy, nó lại với tay lấy lọ thủy tinh màu trắng bên cạnh rót một ly nhỏ nước súc miệng - tôi đã từng thử món này, giá cả lọ nước súc miệng đó cũng khiến người ta lộn ruột giống như cảm giác khi súc nó trong miệng vậy, nói không khoa trương chút nào, cảm giác chẳng khác nào đang uống acid sunphuric - sau khi nó mặt không hề biến sắc mà khò khò ục ục một hồi rồi nhổ toẹt thứ nước trong miệng vào bồn rửa tay xong, lại lao như bay vào phòng ngủ chọn trang phục, bởi sau một giờ nữa, nó có cuộc hẹn, cùng

https://thuviensach.vn

Cung Minh gặp giám đốc phụ trách đầu tư quảng cáo của công ty sản phẩm điện tử. Nếu có thể khiến gã mặt đầy mụn trứng cá của tuổi dậy thì và cả đường chân mày như dính liền với nhau kia đồng ý ký hợp đồng ngay trên bàn tiệc, thì Cố Ly sẽ có thể yên tâm thong thả tới cửa hàng Hermes vác chiếc Birkin màu đen về nhà.

“Ngày ngày nhìn thấy chị ấy vội vội vàng vàng như ngồi trên chảo dầu, lúc nào cũng như đang chuẩn bị tham gia cuộc thi ba môn phối hợp tính giờ, cậu không mệt sao?” Neil quay đầu lại, hỏi tôi.

“Không mệt. Cậu phải đến công ty bọn tớ xem tốc độ của Cung Minh, so với anh ta, Cố Ly chẳng khác nào một con lợn suốt ngày chỉ biết ăn xong rồi lăn quay ra ngủ, trong chuồng đầy phân và nước tiểu”. Ngay sau khi tôi nói hết câu đó, tôi giật mình kinh hãi ngoảnh lại nhìn xem Cố Ly có tay cầm một con dao chạy xồng xộc từ trong phòng ra xuyên thẳng vào cổ họng tôi hay không, nhưng may quá, nó đang say sưa trong chiếc váy dạ hội thuần sắc màu đen thăm thẳm.

Tôi vẫn không tài nào hiểu được, tại sao Cung Minh, Cố Ly, Kitty đám người họ, chẳng thể khiến động tác của mình chậm lại một chút được. Ở công ty, họ luôn dùng tốc độ như khi chạy nước rút cự ly một trăm mét cầm các loại văn bản được đánh máy hùng hùng hổ hổ tạt qua các phòng ban, giống như nếu chậm một giây thì sẽ có một quả bom nổ tung trong dạ dày họ vậy. Mỗi khi nhìn thấy họ vèo vèo trước mặt, tôi đều cảm thấy người vừa vụt qua mình là Na Tra - đỉnh đầu lóe sáng, chân đạp trên Phong Hỏa Luân, miệng thì không ngừng “A a a a a a a a a, yêu quái ngươi chạy đi đâu!” Với tôi mà nói, lúc nào ăn cơm xong cũng muốn được nằm trên ghế sofa, nhàn nhã thư thái nhìn tách hồng trà trong ly Hermes trước mặt bốc hơi nồng đang dần dần nguội lạnh, đây mới là mục tiêu cuối cùng của đời tôi - vả lại, bên cạnh lúc này còn có người bạn trai anh tuấn, cặp đùi rắn chắc của anh ấy đang làm gối cho tôi gối đầu, ngón tay thon dài mát xa trên da đầu tôi, chải tóc cho tôi, lẽ nào đây không phải là chân lý của đời người?

https://thuviensach.vn

Tôi tức tối nhìn sang Cố Nguyên đang ngồi đối diện trên ghế sofa, anh ta vừa lật xem báo cáo tài chính trên tay, vừa dùng chiếc di động hiệu Hero mới đổi ra xem tỉ giá hối đoái USD mới nhất hôm nay, đồng thời miệng cũng mở lời: “Anh thấy chiếc váy dạ hội màu đen ngắn, khóa kéo sau lưng, không có tay ấy trông khá đẹp.”

Tôi hậm hực dịch chuyển ánh mắt khỏi cơ thể Cố Nguyên, nhưng lại thấy Vệ Hải ngồi bên Neil, mặt đỏ tía tai nhìn anh chàng con lai ngồi cạnh mình như định nói gì rồi lại thôi, tôi lập tức ngồi thẳng người lên đùi Giản Khê, vụt chốc chiếc ra đa đậu hũ màu hồng phấn trong đầu tôi lại khởi động. Tôi ngồi xuống bên Vệ Hải, nhiệt tình mà thành khẩn nắm chặt tay Vệ Hải, nói: “Vệ Hải, anh muốn nói gì với Neil à? Không sao đâu, nào, dũng cảm lên.” Vị trí đan điền trên bụng tôi như có một ngọn lửa bùng cháy, nó điên cuồng thúc giục tôi như sắp chuẩn bị lâm bồn vậy.

Vệ Hải nuốt nước bọt, hột táo trên cổ chạy lên chạy xuống nhịp nhàng nổi bật, anh ta nhìn tôi, rồi lại nhìn Neil, giống như ngừng thở, tay nắm chặt, nói: “Vậy tôi nói đây!”

Tôi chợt thấy phấn khích lập tức reo lên: “Mời anh tự nhiên!” (... Chưa từng thấy tác giả tàn nhẫn với bản thân như vậy...) (Nếu bạn không hiểu những lời trong ngoặc ở trên, cũng chẳng sao, không ảnh hưởng đến bất cứ tình tiết nào...)

Vệ Hải nhíu mày, quay mặt về phía Neil lúc này đang tràn ngập nghi hoặc nhưng cực kỳ anh tuấn, nói: “Cậu lớn lên ở nước ngoài, chắc chắn rất giỏi chuyện này... cậu có thể dạy tôi... làm thế nào... hôn nhau ấy, mới được coi là tương đối đúng...”

Neil không chút do dự, lập tức phun ngụm hồng trà trong miệng lên bộ sofa hiệu Armani mà Cố Ly mới mua từ cửa hàng Davinci, “Anh muốn tôi với anh hôn nhau á?” Khả năng nghe hiểu tiếng Trung ngang học sinh tiểu

https://thuviensach.vn

học của Neil, lúc này phát huy ma lực thần kỳ. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi cơ thể tôi cũng như sôi lên.

“Tất nhiên không phải, cậu chỉ cần nói cho tôi biết hôn như thế nào là được.” Vệ Hải đỏ mặt lắc đầu.

Cùng với nỗi thất vọng trào dâng, sự nhiệt tình muốn làm thầy người khác cũng ngay tức khắc bùng lên mãnh liệt. Tôi nhìn quanh một lượt, giữa đống dụng cụ như tách trà, quả táo, Giản Khê (...), quả chuối, giá cắm nến thơm, tôi đã chọn quả táo để giải đáp sự nghi hoặc của Vệ Hải. Tôi cầm quả táo cắn một miếng, sau đó nhằm thẳng vết cắn đó, đưa đầu lưỡi ra, vừa liếm như thăm dò (...), vừa nói: “Đầu tiên, anh phải tưởng tượng đầu lưỡi mình như một con chuột nhát gan, đang trên đường tiến đến ăn trộm phô mai, vậy là, nhẹ nhàng nhích từng chút một, sau đó lại sợ hãi lập tức thụt lại...” Tôi đang nhắm mắt nhập tâm dạy cho Vệ Hải, thì hành động thị phạm đó đã lập tức bị chất giọng chanh chua cay nghiệt của Cố Ly cắt ngang, giọng nó nghe như một con chuột không hề nhút nhát.

Nó đứng trước cửa phòng ngủ, trên người khoác một bộ trang phục ngắn màu đen trông như siết nó sắp chết ngạt đến nơi, bộ ngực cũng được đẩy lên gần chạm cằm. Nó chỉ thẳng mặt tôi nói: “Cậu phải lấy máy ảnh chụp lại toàn bộ cảnh ngoạn mục này, sau đó trưng lên trang bìa DVD, đặt trên giá hàng mới nhất của AV Nhật Bản, sau đó vô số tay đàn ông hèn hạ sẽ mua cậu về nhà, rồi tha hồ mà bắn phá.”

Nói xong, nó đạp trên đôi giày cao gót nhọn như kim, rồi nhẹ nhàng xoay gót chân bước đi như một diễn viên múa ba lê. Bản lĩnh của nó ngày càng lão luyện, đến mức mặt không biến sắc khi nói ra những lời như “đàn ông hèn hạ sẽ mua cậu về nhà, rồi tha hồ mà bắn phá”.

Tôi còn chưa định thần lại được, cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, rồi chợt như bừng tỉnh, “Ái chà, không phải nó cho rằng mình đang dạy Vệ Hải chuyện ấy chứ? Chắc chắn nó nghĩ mình lấy quả táo này ví dụ là Nam Tương...”

https://thuviensach.vn

Tôi còn chưa nói xong, đã thấy Cố Nguyên và Vệ Hải mặt đỏ gay đứng trước mặt tôi, trông chẳng khác nào quả cà chua chín chỉ cần bóp nhẹ một cái là nước phọt ra. Nhất là Vệ Hải cảm giác như sắp ngất đến nơi.

Tôi chợt nhận ra, sau khi Đường Uyển Như đi rồi, tôi gần như tiếp quản khẩu súng của Lôi Phong, hiên ngang vác lá cờ mà các chiến sĩ cách mạng đã dùng máu tươi nhuộm đỏ. Tôi bị phát hiện bất ngờ này dọa cho chết khiếp.

Sau khi Cố Ly đi được mấy phút, Nam Tương từ bếp đi ra, trông nó mảnh mai gọn gàng, thoát tục không vương chút bụi trần, hoàn toàn không giống một người vừa rửa xong chén bát trong bếp bước ra. Tôi phải đặc biệt cảm ơn sự xuất hiện của nó, đã phá vỡ tình trạng bối rối lúc này.

Ba giây sau khi nó ngồi xuống, đột nhiên như nhớ ra điều gì, liền quay sang nhìn tôi vẻ bâng quơ rồi nói: “Hai tuần nữa là đến sinh nhật Cố Ly rồi, năm nay phải tổ chức thật vui.”

Cố Nguyên ngồi đối diện lập tức bật dậy, “Tôi đi tắm.”

Giản Khê bên cạnh cũng không hề kém cạnh, “Tôi đi ngủ chút, mệt rồi.”

Neil cầm di động lên, diễn tự nhiên như thật nói với chiếc ống nghe đang cực kỳ tĩnh lặng, “Alo, alo, alo ở chỗ tôi mạng kém lắm” rồi vừa nói vừa đi vào phòng ngủ.

Chỉ còn Vệ Hải cực kỳ anh tuấn, phấn chấn nhìn tôi, hỏi: “Thật à? Vậy đến lúc đó các cô muốn như thế nào?”

Tôi nghiêm túc đáp lại anh ta: “Bực mình.”

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 9 Phần 3

Cố Ly đi đến cửa tiểu khu, xe của Cung Minh đã đợi sẵn ở đó. Tài xế đeo găng tay trắng cung kính đứng bên cửa xe sẵn sàng mở cửa cho nó. Cố Ly ngắm nía logo "S600" gắn phía đuôi xe, trợn tròn mắt, rồi thầm nói: "Khốn kiếp, rốt cuộc anh có mấy chiếc xe!" vừa nhếch mép nói "vất vả rồi", vừa đưa tay nhấc váy, rồi tao nhã ngồi vào ế sau.

Xe chạy được khoảng mười phút thì dừng trước hai con sư tử đá. Cố Ly xuống xe, bước qua cánh cửa trông như hang động tối om. Đây là nhà hàng thứ bảy thuộc hệ thống "Nhân Gian" trên đường Cự Lộc, hai bên được che phủ hai hàng ngô đồng Pháp, các chi nhánh rải khắp ở Bắc Kinh, Đài Bắc, Thượng Hải. Hồi trước Cố Ly từng đến đây cùng cha, nhà hàng này vô cùng kín đáo, chỗ cửa vào âm u như động không đáy, vả lại chẳng có bất cứ biển hiệu nào, phía trên bức tường chỗ cổng vào có chín lỗ nhỏ trông như bàn phím di động, cần căn cứ vào mật mã của ngày hôm đó, rồi đưa tay vào nhấn phím tương ứng, cửa vào bên trái sẽ mở ra, mật mã được đổi hằng ngày, chưa từng có sự trùng lặp, nếu muốn có mật mã, cần phải gọi điện đặt chỗ trước, mới được cấp. Còn nếu nhập sai mật mã, bên phải sẽ mở cửa tử, sau cánh cửa có một tấm gương, bạn sẽ trông thấy một tên đần mang vẻ mặt mơ màng - đó chính là bạn. Cố Ly từng nhìn thấy chính mình trong tấm gương này, nó xếp việc này vào bảng xếp hạng Top 10 thời khắc mất mặt nhất trong đời nó. Tất nhiên, lần đầu tiên trải niệm trong toilet nhà hàng này, cũng được nó xếp vào Top 10 thời khắc mất mặt nhất. Nếu bạn có cơ may đến nhà hàng này dùng cơm, nhất định bạn phải thử thách mình với khu nhà vệ sinh.

https://thuviensach.vn

Dường như các nhà hàng ở Thượng Hải đang ngày càng xấu xa - lừa gạt khách hàng cơ hồ trở thành mục tiêu cao nhất mà họ theo đuổi. Không có biển hiệu, không biển chỉ dẫn đã là chuyện bình thường của các cửa hàng, rất nhiều nhà hàng còn trưng ra bộ dạng "lão nương hôm nay rất rất không muốn làm ăn", hơn nữa các kiểu nhà hàng quái đản cũng không ngừng xuất hiện, chẳng hạn nhà hàng thứ sáu thuộc hệ thống "Nhân Gian", nếu bạn muốn vào, trước tiên phải đưa tay ra mò mẫm một lúc trong cảnh tối đen như mực trên khe đá kỳ quái giữa rừng trúc chỗ cửa ra vào, mới mở cửa được. Còn như nhà hàng nổi tiếng vì có rất nhiều gương kính ở Ngoại Than, họ đã thiết kế bộ phận gài cửa không thể khóa trái chỗ cửa ngăn cách với nhà vệ sinh, vì thế, dù nam hay nữ cũng đều được trải niệm những khoảnh khắc kinh hoàng khi đang khoan khoái xả máy bơm thì bất thình lình có người đẩy cửa bước vào. Hay một nhà hàng khác trên đường Thiểm Tây, vốn không có dụng cụ để ăn, điều cần phải nói là, thực đơn của nhà hàng này hoàn toàn không phải kinh doanh món ăn của Indonesia vốn dùng tay, mà chỉ là nhà hàng bán món cay Tứ Xuyên, Cố Ly từng ngồi ở đây, nhìn quanh một vòng sẽ thấy mặt mũi ai nấy đều đầm đìa mồ hôi, thò tay vào vớt những miếng cá từ trong nồi nước đỏ au ra ăn, cuối cùng nó cũng chẳng dám đụng vào món nào, uống hết một cốc cam ép, rồi ấm ức khó chịu bỏ đi - rõ ràng nó đã cố giữ bình tĩnh vì thể diện, chứ nhớ lại năm đó, ngay cả con chuột còn sống đỏ hỏn mà nó còn dám ăn. Còn nhà hàng mới khai trương phía cổng sau công viên Phục Hưng thì biến thái hơn nhiều, cảnh quan tuyệt đẹp bên ngoài cửa chớp ban công mà họ khoe ra bên ngoài, chính là máng tiểu của nhà vệ sinh nam nằm đối diện cửa chính của tòa nhà văn phòng, chỉ cần bạn cao hứng, quay đầu lại, có thể nhìn thấy một hàng đàn ông đang móc cái thứ đủ kích thước màu sắc hình dáng của họ ra đứng đối diện với bạn "rào rào rào rào..." - so sánh như vậy để thấy, những nhà hàng được gọi là hòn ngọc phương Đông ngoài cửa sổ trên sông Hoàng Phố kia, là hạng tầm thường và thiếu ý tưởng tới mức nào.

Các ông chủ nhà hàng ở Thượng Hải, đầu óc đều bị lừa đá rồi - tất nhiên, so với họ, những người đến đó ăn lại càng dũng cảm hơn, chắc chắn họ

https://thuviensach.vn

dám đá vào đầu lừa.

Cố Ly tìm thấy Cung Minh ở trên chiếc ế sofa nằm ở vị trí khuất nhất của tầng lầu. Anh ta đang nở nụ cười vô cùng quyến rũ cũng cực kỳ giả tạo trước chuyện gì đó, trông cứ như dùng remode nhắm thẳng tivi rồi đột nhiên nhấn nút tạm dừng hình ảnh người mẫu nam trên quảng cáo kem đánh răng. Sau khi Cố Ly ngồi xuống, nhìn qua một lượt mấy người đang ngồi trên sofa, đối diện với Cung Minh, là nhân vật chính Dan của buổi "Hồng Môn yến" lần này, cũng chính là giám đốc bộ phận quảng cáo của công ty sản phẩm điện tử sắp mua các sản phẩm đắt giá nhất của "M.E" trong ba tháng tiếp theo. Cố Ly ngắm nhìn đám mụn trên khuôn mặt phòng thủ vững chắc của gã, rồi lại nhìn hai con "gà" mặc đồ LV đang ngồi hai bên, nó hít một hơi thật sâu, tỏ vẻ rất đỗi vui mừng vì hôm nay trên người mình chẳng có bất cứ thứ gì của LV. Sau đó, nó nở nụ cười vừa quyến rũ vừa giả tạo giống hệt Cung Minh, chẳng khác nào dùng remode nhắm thẳng tivi rồi đột nhiên nhấn nút tạm dừng hình ảnh nữ người mẫu trong quảng cáo thuốc đau bao tử (...).

Diễn biến sau đó hoàn toàn không hề thuận lợi, bản hợp đồng đặt trên bàn trà dưới ánh đèn lại trở nên cực kỳ gai mắt, nhất là khi Dan cầm bản hợp đồng mà trước đó đã xem đi xem lại rất nhiều lần này "loạt soạt" lật qua lật lại đọc tới đọc lui, thỉnh thoảng còn dừng lại chất vấn về một vài chi tiết chẳng mấy quan trọng, Cố Ly lập tức cảm thấy tình hình có chút bất ổn. Thế là, nó tao nhã đứng lên đi vào phòng vệ sinh, sau khi Cố Ly đứng trước gương chỉnh trang đầu tóc xong, nó điềm nhiên quay lại chiến cuộc, cười "hì hì hì hì", nói với Cung Minh: "Vừa rồi tôi thấy Tommy ở bên kia, có cần qua chào hỏi một tiếng không?" Cung Minh đứng lên, cười nói với Dan: "Một người bạn thân của cha tôi đang ở bên kia, tôi phải qua chào một tiếng, rồi quay lại ngay."

Sau khi Cung Minh cùng Cố Ly đứng lên đi đến chỗ góc khuất, lập tức hỏi Cố Ly: "Lại chuyện gì đây?" Tommy thực ra là cái cớ mà Cố Ly, Cung

https://thuviensach.vn

Minh và Kitty thường dùng, trong bất cứ tình huống nào, chỉ cần nói ra Tommy cũng đang ở đây, cần phải đi chào hỏi một tiếng, thế là đủ biết có một số việc không tiện nói trước mặt đối phương.

“Chẳng phải các điều khoản của hợp đồng này đã thống nhất đâu vào đấy với đối tác rồi sao? Hôm nay đến đây gặp nhau cũng chỉ là hình thức, tại sao còn cần thảo luận chi tiết?" Cung Minh nhìn Cố Ly, dưới ánh đèn sắc mặt anh ta thoáng ửng đỏ, không biết có phải vừa rồi đã uống mấy ly rượu mạnh hay không.

“Anh Cung à, chắc anh cũng rõ, nếu đối tác đột nhiên quay sang vặn hỏi một số chi tiết nhỏ trên hợp đồng, thực ra không phải là những chỗ đó có vấn đề, mà là đối tác đã thay đổi chủ ý.” Cố Ly nói.

“Vậy ý cô là?” Cung Minh gật gật đầu.

“Không sao, tôi ứng phó được. Anh ta muốn thảo luận chi tiết, tôi sẽ thảo luận chi tiết với anh ta. Anh ta không lật bài tôi cũng không lật bài. Anh cứ ngồi mà uống rượu đi, tôi xung phong đánh trận đầu, như vậy dù cuối cùng tôi có lật mặt đạp đổ cục diện này, sẽ vẫn còn anh, với tư cách là phòng tuyến sau cùng. Hơn nữa, tôi tin, anh ta đã ra mặt, chắc chắn vẫn muốn ký hợp đồng này, chỉ có điều anh ta có dự tính riêng mà thôi. Đợi đến khi anh ta bại lộ, chúng ta hãy tùy cơ ứng biến.” Trông vóc dáng hoàn mỹ của Cố Ly giống như được điêu khắc từ lưỡi dao sắc bén mà tinh xảo của Cung Minh, nói như đã lường trước mọi việc.

***

Toàn bộ cục diện đã biến thành một cuộc chiến giằng co khốc liệt. Hết ly cocktail này đến ly cocktail khác được đem lên, rồi những chiếc ly đã uống cạn được phục vụ dọn xuống. Cung Minh uống đến mức mặt mày đờ đẫn, tửu lượng của anh ta vốn không cao lắm, trước đây trong bất cứ trường hợp gặp mặt đối tác nào, luôn là Kitty xông lên tuyến đầu, hôm nay không có

https://thuviensach.vn

Kitty, cho nên đương nhiên anh ta phải xông ra trận tiền. Có điều, anh ta vẫn cố dùng chút lý trí cuối cùng để duy trì hình ảnh bề ngoài vĩnh viễn không chút sơ hở kia. Anh ta ngồi trên ế sofa, lưng vẫn dựa thẳng, chỉ có điều hình như một màn sương đã dầy lên trong mắt, nụ cười cũng như làn gió từ phương trời xa xôi nào đó thổi lại.

Trong suốt quá trình, Cố Ly luôn kiên trì tinh thần chủ nĩa cách mạng "chí ít bà đây cũng phải lật đổ mày rồi mới chết", nó hào hứng uống cùng Dan hết ly này đến ly khác. Sau khi không biết đã uống bao nhiêu ly, mặt Dan như quả gấc chín, níu vai Cố Ly nói: "Người anh em, đã có ý như vậy. Tôi cũng nói thật, dự án này là của công ty, bản thân tôi chẳng được lợi lộc gì, cho nên tôi cứ theo phép công mà làm, đúng không?" Cố Ly ngước đầu lên, nhìn thẳng mắt gã, tuy gã đã uống nhiều, mắt đã vằn ngang vằn dọc gân máu, nhưng trong ánh nhìn đó, vẫn có thể thấy được sự sắc sảo như đám lang sói đã bốn ngày nhịn đói, tất nhiên Cố Ly nhận ra được thâm ý của gã.

Cố Ly vuốt mái tóc đã rủ xuống vì mải uống rượu của mình về phía sau (...), tiến sát bên tai Dan, nói: "Tất nhiên cứ theo phép công mà làm rồi, vả lại còn phải nĩ đủ trăm phương ngàn kế. Cũng như khi chúng tôi phải chuyển tiền cho tư nhân vậy, bất kể lý do là phí dịch vụ hay là phí tư vấn, là tiền mặt hay chuyển khoản, chúng tôi đều phải nghĩ cách để hoàn thành. Đây chính là chuyên niệp." Cố Ly nháy nháy đôi mi giả như lông vũ, nhìn ba cái mụn to như ba hạt lựu trên trán Dan, rồi nói đầy ẩn ý.

"Ha ha! Thế thì tốt! Tôi cũng muốn theo đến cùng, 1%, các vị thấy thế nào?"

Cố Ly biết gã đã lật ngửa bài, nói trắng ra, gã muốn được 1% hoa hồng hợp đồng quảng cáo này vào tài khoản cá nhân, Cố Ly ngoảnh lại nhìn về phía Cung Minh, chờ đợi quyết định. Cung Minh chớp chớp mắt nhìn thẳng về phía Cố Ly. Nó quay đầu lại, "Không thành vấn đề".

https://thuviensach.vn

Nụ cười vui vẻ của Dan, giống như đám mụn đầy mủ trên mặt đã được trị khỏi vậy. Gã chỉ vào hợp đồng trên bàn, nói: “Vậy tôi đem về sửa lại tổng tiền một chút, ngày mai, tôi sẽ đích thân đem hợp đồng đã ký và đóng dấu đến cho quý công ty!”

Cố Ly lại lần nữa nở nụ cười như nữ thần chiến thắng, lặng lẽ lấy từ trong chiếc túi Prada to tướng kia ra một chiếc máy tính hiệu Adamo, lập tức bật máy lên rồi mở file hợp đồng, ngón tay nó lướt nhẹ trên bàn phím sửa lại tổng giá trị hợp đồng, sau đó, lại thần bí lôi từ trong túi ra chiếc máy in dạng xách tay tiện lợi, càng kỳ diệu hơn, nó lại cho tay vào túi, lôi ra một xấp giấy in. Sau hai phút, một bản hợp đồng mới toanh đã được bắt đầu in “xèn xẹt xèn xẹt” dưới ánh đèn mờ ảo và bầu không khí nồng nặc mùi rượu.

Dan trông thấy cảnh tượng đó thì thộn ra, nói với Cố Ly: “Tôi cảm thấy chiếc túi xách này của cô giống như túi của mèo máy Doraemon ấy.”

Cố Ly đưa tay che miệng, rồi phá lên cười ha ha ha, “Ôi trời, thế này đã là gì, tôi có một đồng niệp, từng lôi cả máy pha cà phê từ trong túi ra ấy chứ. Ha ha ha ha.” - Tất nhiên, cô đồng nghiệp mà nó nói chính là mèo máy của Cung Minh, Kitty.

Gần như sau khi ký được hợp đồng theo ý đối tác, toàn bộ hệ thống phòng ngự của Cố Ly thoáng chốc đã sụp đổ, nó cầm lấy hợp đồng mà đối tác đã ký loạng choạng nhét vào túi, rồi kéo khóa cái rẹt, sau đó hai mắt như tối sầm, chẳng khác nào chiếc máy tính đột nhiên bị phần mềm virus phá hủy tất cả, trong chớp mắt, ngựa gỗ ùn ùn kéo đến rầm rầm húc đổ cổng thành - nó đã say. Nó xách chiếc túi tao nhã, đứng lên bước về phía phòng vệ sinh. Đi được nửa đường, nó dừng lại ngó quanh khi không thấy ai, liền cúi xuống vớ lấy bình hoa đặt ở bên cạnh, nôn ồng ộc vào đó. Sau khi nôn xong, đôi mắt toát lên ánh nhìn thăm thẳm, lấp lánh trong veo sắc lẹm như cặp mắt của yêu tinh đã tu luyện ngàn năm vậy.

https://thuviensach.vn

Ba phút sau, nó lại minh mẫn như một chiến sĩ vừa ngủ đủ tám tiếng, đạp trên Phong Hỏa Luân bay trở lại bên Cung Minh, nó dìu Cung Minh đã nói không ra hơi, nhưng vẫn duy trì gương mặt như trong quảng cáo kem đánh răng kia, bất chấp Dan đang gục trên đùi hai cô gái mặc đồ của LV phía đối diện.

***

Có nhiều khi, Cố Ly luôn biết cách diễu võ dương oai, sức lực phi thường. Một trong số đó chính là khi nó nhét bản hợp đồng vừa ký xong vào trong chiếc túi của nó.

Cho nên, lý trí vừa tỉnh lại nhờ nôn thốc nôn tháo vừa rồi của nó, lại nhanh chóng biến mất.

Nó nhét Cung Minh lúc này chẳng khác nào chiếc bao tải vào ế sau chiếc Benz S600, sau đó lại tự mở cửa xe, ngồi như ngả vào trong xe. Tài xế vô cùng bối rối, không nói lời nào chỉ lầm lũi lái xe.

Hai cú rẽ ở góc phố khiến đầu óc Cố Ly nôn nao quay cuồng. Lúc này Cung Minh cơ hồ đã tỉnh lại đôi chút, cuối cùng anh ta cũng đã mở miệng được, nhưng chỉ nói đúng một câu: “Tuyệt đối không được nôn trên xe, đây là xe của cha tôi!” - Có thể thấy, câu nói này chắc chắn được phát ra từ nỗi lo sợ ở nơi sâu thẳm nhất trong tiềm thức anh ta, có lẽ dù anh ta đã thật sự hôn mê đi chăng nữa, vẫn sẽ gào lên trong cơn mê rằng: “Đây là xe của cha tôi!”

Nhưng rõ ràng Cố Ly không được tỉnh táo như thế, đúng thời khắc diễu võ dương oai sức lực phi thường, Cố Ly đã hào sảng gào lên mà quên mất mình là ai: “Cha anh là cái thá gì!”

Ngay sau khi gào xong câu khẩu hiệu chấn động lòng người này, nó như chợt tỉnh. Nó đã bị luồng dũng khí xuất hiện bất chợt, chẳng khác nào con

https://thuviensach.vn

thiêu thân lao đầu vào lửa, lấy trứng chọi đá, kiến đòi rung cây, châu chấu đá xe, ma xui quỷ khiến này làm cho khiếp đảm.

Nó nhìn Cung Minh, đang chầm chậm khép mắt, hơi thở nặng nề mà đều đặn. Nó lại nhìn qua tài xế đang lái xe trước mặt, lúc này đang chau mày, đôi mắt híp lại như sắp nhắm niền đến nơi, Cố Ly tin rằng nếu anh ta có nhiều hơn hai cánh tay, lúc này nhất định sẽ bịt tai lại. Anh ta hận mình không thể dùng mỗi tế bào, mỗi chiếc lông trên cơ thể mình để tuyên bố "tôi chẳng ne thấy gì, tôi không nhìn thấy gì".

Cố Ly thở phào một hơi, sau đó bắt đầu tìm khăn giấy trong xe. Nó phải lau sạch nước mắt trào ra nơi khóe mắt. Đột nhiên nó cảm thấy, bản thân lúc này, giống như đã tiếp quản khẩu súng của Đường Uyển Như, dũng cảm vác lá cờ mà các chiến sĩ cách mạng đã dùng máu tươi nhuộm đỏ. Lại lần nữa nó bị ý nĩ bất chợt này làm cho kinh hãi.

***

Nhưng trong quá trình kiếm tìm khăn giấy, Cố Ly đã phát hiện chỗ chứa đồ ở tay vịn của ế sau xe, một món quà tuyệt vời nhất mà Thượng đế đã chuẩn bị sẵn cho ngày sinh nhật sắp đến của nó.

Khi Cố Ly lật xem xấp tài liệu sao chép hóa đơn tài vụ của công ty "M.E" một năm trước, nó chợt nhận ra Thượng đế chẳng ở xa nó lắm, giống như nó chưa bao giờ cách quá xa tòa nhà Hằng Long vậy. Khóe miệng nhướng cao, và dòng lệ ầng ậng dâng trong ánh mắt nó, đang hùng hồn tuyên bố, đây là món quà quý giá nhất mà nó có được trong hai mươi mấy năm của cuộc đời của mình. Nếu vừa rồi uống thêm mấy ly nữa, có thể lúc này nó đã xúc động đến mức cất giọng thánh thót hát bài "Đại địa phi ca". (...)

Nó nhẹ nhàng đặt xấp tài liệu vào chỗ cũ, rồi ngắm nhìn Cung Minh đang ngủ say trong chất men nồng hư ảo hoàn toàn không hay biết gì. Ánh

https://thuviensach.vn

trăng nhô ra khỏi tầng mây sâu thẳm, chiếu lên nụ cười của Cố Ly, cũng như chiếu sáng nọc độc trên răng nanh của nó.

***

Cuộc sống của chúng tôi chẳng bao giờ ngoạn mục được như trong những bộ phim Hollywood, nơi có các chàng trai quyến rũ lái những chiếc xe danh tiếng mấy trăm vạn tệ đi qua đi lại trên đường, chốc chốc lại bay "vèo" qua trên đỉnh đầu, chốc chốc lại "vù" một tiếng lao xuống vực. Cuộc sống của chúng tôi cũng chẳng du dương trầm bổng như trong tiểu thuyết của Quách Kính Minh, trang trước còn khoát tay trên sân khấu làm chương trình thể thao, nét thanh xuân ấm áp mà tươi đẹp, lật qua trang sau chưa được mấy dòng đã có một cô gái nhảy lầu chết, rồi đến chàng trai mở bếp gas cũng không xong. Chúng tôi thật tẻ nhạt vô vị. Thế giới này càng ngày ngày chuyển động trong sự đơn điệu nhàm chán.

Nhưng, Thượng đế nói, đừng nên nản lòng, đừng nên thất vọng, thế giới này có một thứ gọi là "sinh nhật Cố Ly", đây là món quà mà Thượng đế ban tặng cho trần gian dung tục tầm thường, vô vị nhạt nhẽo này. Vì sự tồn tại của nó mà cuộc sống của chúng tôi luôn tràn ngập kích thích đủ khiến người ta nhồi máu cơ tim mà chết. Nếu bạn còn nhớ sinh nhật năm ngoái của nó, nhất định bạn sẽ biết, buổi tiệc đầu rơi máu chảy đó đã sinh ra rất nhiều cảnh quay kịch tính đủ khiến các nhà biên kịch vĩ đại đều phải hổ thẹn mà tự vẫn. Đến hẹn lại lên, sinh nhật Cố Ly luôn tràn ngập các màn quay chậm kinh hồn bạt vía, chia năm xẻ bảy, nếu đem tất cả hình ảnh sinh nhật những năm qua của nó được chụp lưu lại, chúng sẽ còn ngoạn mục hơn cả loạt phim "Final Destination"[1].

[[1]] Bộ phim này có tên gốc là 'Final Destination', khi vào Việt Nam nó được dịch ra nhiều tên khác nhau như 'Đích đến cuối cùng', 'Lưỡi hái thần chết', 'Số phận an bài',... ở Trung Quốc, tên phim này được dịch thành 'Thần chết đến rồi'.

https://thuviensach.vn

***

Trong biệt thự ở khu Tĩnh An cách không xa chiếc xe Benz hào nhoáng mà Cố Ly đang ngồi, tôi choàng tỉnh giấc, toàn thân đầm đìa mồ hôi, ngồi lặng lẽ trong bóng tối không ánh đèn điện, rèm cửa khép chặt, ne thấy hơi thở của mình vang vọng trong căn phòng lúc nửa đêm chẳng khác nào bị ma bóp nẹt nơi cổ họng. Giản Khê không về nhà mà đang ngủ say bên tôi, lúc này anh ấy đang chìm trong giấc mộng, đôi mi tựa đôi cánh mềm mại bình thản của chú chim đang lạc vào tiên cảnh.

Trong giấc mơ vừa rồi, sinh nhật Cố Ly được tổ chức trên đỉnh tòa nhà rất cao bên sông Hoàng Phố. Khắp xung quanh, ai cũng diện đủ loại váy dạ hội với kiểu dáng mới nhất, trang phục của mỗi nhân viên phục vụ chẳng khác nào chú rể chuẩn bị đi kết hôn. Các loại champagne, cocktail trong khay được nhân viên phục vụ bê đi lại bận rộn dưới ánh đèn ngũ sắc rực rỡ, như các loại cá bơi lội dưới biển, chúng bị vô số đôi tay không ngừng vớt lên, một hơi uống cạn. Khung cảnh vô cùng tươi đẹp, cực kỳ cuốn hút, muôn sắc ngàn tía tráng lệ thường thấy trong thành phố này: vẻ đẹp dùng tiền giấy xếp thành từng chồng tạo nên.

***

Tôi giật mình tỉnh mộng là bởi trong giấc mơ ấy, Đường Uyển Như cũng xuất hiện, lúc sắp tàn tiệc, Cố Ly tao nhã thổi tắt nến, sau đó quay lại mỉm cười, đẩy Đường Uyển Như xuống từ sân thượng của tòa nhà ba mươi ba tầng.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 10 Phần 1

Mỗi lần nghĩ đến Thượng Hải, trong đầu tôi luôn đầy ắp các hình dung từ ngữ mang giọng điệu văn chương của đám tiểu tư sản, lúc nào tôi cũng tự hào và luôn khoe với mọi người về sự tinh tế và sầm uất, văn chương và sang trọng của Thượng Hải.

Còn lúc này, mỗi giây phút nghĩ về TTượng Hải, trong đầu đều là hình ảnh của con quái thú khổng lồ toàn thân đổ đầy xi măng sắt thép và mảnh vỡ thủy tinh đang Tá miệng cực đại cố nuốt mọi thứ.

Hàm dưới của nó đang ròng ròng chảy ra thứ dịch nhầy hôi tanh, ngấu nghiến kTông ngừng nghỉ, bởi có vô số người ùn ùn kéo đến, xô trước đẩy sau dâng hiến linh hồn và thể xác đang mê đắm lạc lối của mình trong thời đại hoàng kim dần tan biến, sắc đen sắp bủa vây - đây chính là thức ăn của con quái tTú này.

***

Tôi và Nam Tương ngồi trên bãi cỏ ở sau lưng Bảo tàng Mỹ thuật Thượng Hải. Ánh nắng ấm áp xuyên qua lớp mây thưa mỏng, rải lên mặt chúng tôi giống như vụn bánh mì. Trong không khí, tràn ngập mùi cà pTê nồng đậm của quán cà phê Starbucks bên cạnh. Bao quanh chúng tôi là mười mấy tòa cao ốc chọc trời của CBD trên quảng trường Nhân dân, dải cỏ xanh giữa trung tâm này giống như miếng ngọc bích vô cùng quý giá nạm trên chiếc vương miện vàng của Thượng Hải. Tôi và Nam Tương uể oải ngồi trên đó, bên cạnh tay là một cốc cà phê Vanilla Latte cỡ lớn đang bốc hơi, phía chân là chiếc túi xách tay khổng lồ hiệu D&G của tôi - tất

https://thuviensach.vn

nhiên, là của Cố Ly, tôi kiếm được sau khi đã lục tung góc tủ quần áo to rộng giống như chiếc container rỗng ruột, nó đã quên từ lâu cái túi xách kiểu năm 2007 này rồi, nên tôi hầu như chẳng cần thuyết phục nó, đã lập tức có được thứ đồ chơi mà theo giá của hồi đó thì bằng cả tháng lương của tôi. Giữa ánh nắng vàng rực rỡ, tôi và Nam Tương ngồi bên nhau, mỉm cười hiền dịu, trò chuyện vô tư.

... Nghe như đó là khoảng thời gian của tiệc trà chiều vô cùng thảnh thơi dễ chịu, phải không?

Tất nhiên không phải rồi, soi vào cuộc đời tôi mà nói, làm gì có sự tồn tại của "tiệc trà chiều" trong ngày làm việc như vậy cơ chứ, dù có mơ tôi vẫn biết, mình còn chưa tu đến trình độ chân đạp trên Phong Hỏa Luân như Kitty, mà nhiều lắm cũng chỉ được xem như đang đi trên giày trượt tuyết mà thôi. Những người thảnh thơi ngồi uống trà chiều thường chỉ có hai hạng, hạng thứ nhất gọi là "nhóm phu nhân", hạng thứ hai gọi là "nhóm Cung Minh".

... Lúc này, khi ánh nắng mỏng manh mờ bạc, mang làn hương tinh khôi thuần khiết như xuyên qua luồng sáng nhỏ nhoi đó, bây giờ mới là 7 giờ 23 phút sáng giờ Bắc Kinh. Thượng Hải, nơi kim tiền thống trị kia còn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, khuôn mặt sống mũi được tô son trát phấn cực kỳ tinh tế nhưng lại thờ ơ vô tình, lúc này đang tỏ ra điềm nhiên, không sắc sảo, không bức ép trong sự mông lung, khiến người ta không dám lại gần.

Tôi nhìn Nam Tương, giọt lệ nơi khóe mắt khẽ khàng lăn dài xuống gò má.

***

Hơn hai giờ trước.

Thượng Hải lúc năm giờ sáng, ngoài cửa sổ là màn đêm đặc quánh trầm lặng nặng nề, một màu đen kịt, tôi đắm mình trong giấc mộng đẹp không

https://thuviensach.vn

muốn và cũng không thể tỉnh lại. Còn lúc này, Cố Ly đang mặc bộ đồ màu đen hiệu Armani chạy xộc vào phòng tôi, không chút nể nang tấn công tôi tay không tấc sắt, chẳng còn ý thức. Nó cầm chiếc bình xịt loại vừa giành được giải thưởng y học cao nhất của Pháp, vừa xuất hiện trên thị trường đã được toàn Thượng Hải mua sạch, tên gọi là "nước tế bào", nhắm thẳng vào tôi đang ngoác miệng ngáy khò say ngủ, như vô tình mà lại hữu ý xịt xịt, không vương một mảy may quan tâm, giống như đang dùng nước máy của Thượng Hải với giá 1,33 tệ trên một mét khối để tưới hoa vậy.

Ngay khi tôi giật mình thoát khỏi cơn ác mộng trong câu chửi chất chứa đầy bực bội: "Đường Uyển Như khốn kiếp, cậu dựa vào cái gì mà phun nước bọt vào tớ", tôi liền trông thấy bà ngoại sói - Cố Ly - đang ngồi bên mép giường mình. Nó quơ tay cầm chiếc bình phun sương ném mạnh một cái lên bộ sofa nhỏ nằm phía góc phòng ngủ, một tiếng cạch vang lên từ góc khuất, rõ ràng, nó đã ném rơi xuống đất.

Nó áp khuôn mặt trái xoan đã được trang điểm tinh tế vào sát trước mũi tôi, rồi chẳng biết đầu cua tai nheo thế nào sử dụng thứ giọng điệu cực kỳ thần bí nói với tôi ba tiếng: "Đi, theo, tớ" trong khi tôi còn đang lơ mơ chưa tỉnh hẳn.

Nhìn toàn thân nó được trang điểm lộ rõ vẻ hiểm ác, và nét mặt cố làm bộ huyền bí, tôi bỗng nhiên tỉnh hẳn. Một tay tôi túm chặt chiếc chăn, lo lắng sợ hãi nhưng đồng thời cũng có đôi chút phấn khích vì bị kích thích dè dặt hỏi nó "Cậu muốn đi cướp ngân hàng nào à?"

Cố Ly nhìn tôi mà mặt không biến sắc, nhưng tôi vẫn cảm thấy trên trán nó mơ mơ Tồ hồ phát ra tín hiệu.

Tôi trông thấy vẻ mặt nghiêm túc và trầm tĩnh đó, thế rồi, kề sát mũi nó, hỏi thật khẽ: "Hay là, cậu muốn đi giết ai?"

https://thuviensach.vn

Cố Ly mang tâm trạng vừa trầm tĩnh vừa bực bội bật dậy, nhưng vẻ mặt vẫn không hề biến sắc quay người rời khỏi phòng, trong khoảnh khắc nó vặn tay nắm cửa bước ra, tôi đằng hắng hai tiếng rồi bồi thêm một câu, "Khốn kiếp, đừng nói là cậu đã giết người rồi, bắt tớ đi tìm các bộ phận trên thi thể hả?" Tôi nhìn theo bóng lưng nó, rồi nói giọng khoái trá tràn đầy vẻ thắng lợi: "Tớ không tốn sức vì chuyện ấy đâu!"

***

Sau khi khiến Cố Ly tức tối bỏ đi, tôi cực kỳ tự hào về bản thân mình. Lâu nay, tôi luôn bị Cố Ly chấn chỉnh mọi lúc mọi nơi, dễ gì có cơ hội khiến cho nó tức đến tím mặt như vậy. Tôi nhận ra một điều muốn đối phó với Cố Ly, chỉ có thể áp dụng phương pháp của Đường Uyển Như: chiêu thức linh hoạt, tiến công bất ngờ, khác lạ kỳ quái, thêu hoa dệt gấm, cần phải áp dụng chính sách "ba không": Không da, không mặt, không não.

Nhưng ngay sau khi tôi đang mỉm cười mãn nguyện chui vào nằm trở lại trong chăn được một phút, cánh cửa phòng lại bị đẩy ra chỉ để hở một khe nhỏ, sau đó, cánh tay trắng ngà thon thả tựa cây hành hoa vừa được thoa kem dưỡng da đắt tiền, trên ngón tay đang đong đưa một chiếc đồng hồ báo thức, ngón tay đó trơ tráo cầm chiếc đồng hồ báo thức đó đặt lên bàn trà gần cửa, sau đó rụt lại. Đúng một phút sau, màng nhĩ như sắp bị chiếc đồng hồ báo thức mà tôi hoàn toàn không có cách tắt tiếng này làm cho thủng đến nơi – điều càng khiến tôi tím tái mặt mày là tiếng chuông của chiếc đồng hồ báo thức này là giọng cười the thé của một nữ hysteria, nghe rất giống Cố Ly - cái thứ không cần thể diện kia đang hướng thẳng mặt tôi mà cười cay độc: "U...ha ha ha ha ha ha, ơ... ha ha ha ha ha ha."

Tôi như một con yêu tinh bị Phật quang bao phủ, quằn quại kêu than, rồi quỳ trên đất hiện nguyên hình.

***

https://thuviensach.vn

Sau ba phút, tiếng chuông im bặt, Cố Ly bọc mình trong thứ trang phục toát lên vẻ hiểm ác, lại lần nữa bay đến bên giường, dịu dàng vuốt ve mái tóc tôi, dùng đôi mắt trong veo như làn nước nhìn tôi rồi nói: “Dậy chưa? Trong phòng tớ vẫn còn ba chiếc đồng hồ báo thức khác đấy.”

Sau mười phút, tôi bước ra khỏi phòng với quả đầu bù xù. Đúng lúc đặt chân bước đi, Cố Ly vẫn không quên nTắc nhở tôi, “Nhớ đem theo túi của cậu.”

Tôi bị ném không thương tiếc vào ghế sau xe, trong khi đầu óc còn đang mơ màng, xe đã vèo chạy ra khỏi cổng của tiểu khu, rẽ vào đường Nam Kinh Tây. Tôi cảm thấy đây hoàn toàn không phải xe của Cố Ly, nội thất mới toanh thậm chí còn tỏa ra mùi thuộc da tươi mới. “Xe này của ai vậy?” Tôi sờ sờ lớp da bò mỏng mềm mại cao cấp dưới mông mình, ngắm nghía không gian ghế sau rộng rãi đến mức gần như có thể để tôi duỗi thẳng chân ra, rồi hỏi Cố Ly đang đeo găng tay trắng lái xe trước mặt. Cố Ly nhìn tôi tóc tai rối bù như vừa bị người ta móc từ trong bụi gai ra qua gương chiếu hậu, đáp: “Của tên phá gia chi tử, Cố Nguyên đấy.”

***

Đường Nam Kinh Tây lúc năm giờ sáng trông như một di tích lịch sử. Thứ ánh sáng vàng ửng tỏa rạng và tràn ngập sự thèm khát vật chất hắt lên phía chân trời như sắp khiến người ta phát cuồng của buổi Toàng hôn hôm trước, lúc này đã biến mất hoàn toàn. CTỉ còn ánh đèn đường cô quạnh trên đỉnh đầu là đang chiếu sáng, một hàng ngay ngắn thẳng tắp sát nhau, làm con phố thương mại sầm uất nhất toàn Trung Quốc này bừng sáng, giống như con đường thông thiên nối cửa chính của nơi hỏa táng ra ngoài vậy. Thỉnh thoảng có một vài nhân viên vệ sinh đang phất cây chổi trên tay hoặc đang cầm vòi nước tẩy rửa từng vết bẩn trên nền đá hoa đắt tiền. Mỗi khi hừng đông lấp ló vào lúc cả Thượng Hải còn chưa tỉnh giấc, họ đều tận mắt chứng kiến sự vắng lặng hiếm thấy của thành phố này, chỉ có điều họ luôn bị người ta lãng quên. Mỗi khi ngày mới rực rỡ ánh mặt trời bắt đầu, người

https://thuviensach.vn

người bước qua quảng trường Hằng Long hay cửa khách sạn Portman trên nên đá cẩm thạch hầu như không vương một hạt bụi, thì chẳng còn ai nhớ đến họ. Trong ánh mắt của những kẻ được xem là tri thức ăn mặc một kiểu vest giống nhau, dùng di động như nhau, notebook như nhau, thậm chí nói cùng một thứ tiếng này, Thượng Hải vốn đã luôn sạch sẽ như vậy. Giống như một người sống, mỗi khi màn đêm uể oải lặng lẽ buông xuống sẽ ngủ vùi trong điều hòa hay chăn ấm, sáng hôm sau, lại khôi phục tinh thần và năng lượng cơ thể.

Chỉ có hàng cây ngô đồng vươn cao hai bên đường giữa làn gió mát cuối hạ lúc sáng sớm tinh sương, đang lay động tạo nên thứ âm thanh ve vuốt cành lá tràn ngập khắp con phố, vang lên xào xạc, nghe như sa mạc Taklamakan đang di động trên đỉnh đầu. Hồi đó, Đường Uyển Như còn thốt ra câu nói kinh điển trước cảnh tượng này: “Taklamakan, khốn kiếp, thật lợi Tại, ngay cả sa mạc cũng không bỏ qua!” - nó hiểu Taklamakan là tên một người, coi chữ “kan” trong cụm từ “Taklimakan”, là một động từ phát âm với thanh bốn.

***

“Chúng ta đi đâu vậy?” Tôi nhìn Cố Ly vẻ mặt mờ ám, qua kính chiếu hậu có thể tTấy đáy mắt nó đang long lên sòng sọc, sát khí đằng đằng. Bản năng tự vệ trong cơ thể tôi vụt chốc được khởi động. Tôi nhớ như in ánT mắt này, mỗi khi đại hạn sắp giáng xuống đầu, tôi sẽ luôn nhìn thấy ánh mắt này của Cố Ly. Lần gần nhất nó phát ra ánh nhìn như chiếc đèn pha như vậy, là hai năm trước, dì lớn của nó chết - lúc đang mặc bộ đồ Chanel mà hiện tại không thể mua được nữa. Theo di nguyện trước lúc chết của dì nó, khi bị đẩy vào lò hỏa thiêu, bà phải được mặc bộ đồ Chanel này. Với Cố Ly, đó đương nhiên là chuyện không thể chấp nhận. “Xuất phát từ sứ mệnh bảo vệ và cứu rỗi báu vật nghệ thuật, tớ, một phụ nữ của thời đại mới, làm sao có thể để thảm kịch nhân gian này xảy ra chứ!” KTi ấy tôi cũng thấy từ đầu đến chân Cố Ly toát lên vẻ hiểm ác và phẫn nộ cực độ, nét

https://thuviensach.vn

mặt nó như vừa chất chứa huyết hận thâm thù nhưng vẫn nghĩa lớn hừng hực, tôi nghĩ nó cần phải đi tranT cử tổng thống Mỹ. Vậy là tối đó, tôi bị nó bức ép, hay nói cách khác bị thái độ con chiên ngoan đạo đối với "báu vật nghệ thuật" của nó làm cho cảm động - tất nhiên, còn có chuyện không kể ra cũng được, là nó đã đồng ý tặng tôi chiếc ví của Dior, có điều đây là chuyện nhỏ, chẳng mấy quan trọng.

Thế là, bọn tôi tay chân nhanh nhẹn, thoắt ẩn thoắt hiện thâm nhập vào nơi quản linh cữu của dì nó. Bọn tôi đi lại nhẹ nhàng bí ẩn đến mức quỷ không biết thần chẳng hay. Chúng tôi hành động lanh lẹ, phóng bước như bay. Chúng tôi thuần thục điêu luyện, khí thế như dời non lấp biển. Chúng tôi mắt đảo tứ bề, tai ngTe tám hướng. Chúng tôi lặng lẽ vô hình giống như ma quỷ. Và chúng tôi sau khi thâm nhập vào đó được một phút rưỡi lập tức bị bắt.

Những chuyện trước đây lặng lẽ trôi qua trước mắt, nó giống như các tấm biển quảng cáo cắm dày đặc trong đầu tôi. Tôi nhoài về phía ghế lái, vươn tay dùng lực níu lấy bờ vai thanh mảnh của nó, "Cố Ly, rốt cuộc cậu muốn làm gì?" Tôi dùng lực khá mạnh, tới mức có thể nhìn thấy rõ mấy đầu ngón tay tôi trắng bệch ra.

Dù đau đến mức cau mày nhíu mắt, đôi mi giả rung lên bần bật, nhưng Cố Ly vẫn cực kỳ bình tĩnh mà uy hiếp tôi, "Nếu cậu còn dùng sức thêm chút nữa, tớ có thể lái xe lên đường dành cho người đi bộ, chúng ta cược xem ai chết trước, tớ đang thắt dây an toàn đấy nhé."

Tôi hiểu Cố Ly nói được là làm được, trước nay nó luôn là một con sói mà. Hồi đó, nó uy hiếp Cố Nguyên nói là sẽ đẩy anh ta xuống hồ nhân tạo của trường, Cố Nguyên chẳng thèm để ý còn phá lên cười ha hả, kết quả đương nhiên là Cố Ly dùng đôi mắt trang điểm vô cùng xinh đẹp, cùng đôi tay với mười chiếc móng được nạm đầy pha lê trong suốt lóng lánh, đích thân dạy Cố Nguyên bài học xương máu. Nhưng tôi vẫn chưa chịu buông, bởi tôi thấy, chết trên lối dành cho người đi bộ, nói không chừng còn thoải

https://thuviensach.vn

mái hơn, nếu tiếp tục theo Cố Ly trong tình trạng này, mới có khả năng chôn xuống rồi còn bị đào lên để phơi nắng triển lãm ở Ngoại Than. Cho nên, tôi càng siết mạnh tay hơn, "Đừng nhiều lời, cậu nói cho tớ biết, hôm nay cậu lại muốn đột nhập linh đường của ai? Bà ta lại tùy táng theo mình cTiếc túi Birkin da cá sấu hay là chuỗi châu báu có hiệu Cartier?"

Trước nay Cố Ly chưa từng nói sai điều gì, lập tức đánh vô lăng, bánh xe vang "két" một tiếng, cả xe đã lao thẳng lên vỉa hè, tôi giật mình buông tay, vội ngồi xuống ghế sau rồi bối rối với lấy dây an toàn cài lên.

***

Mười phút sau, xe đã lẳng lặng dừng ở gara dưới tầng hầm của công ty chúng tôi trên đường Hoài Hải. Đúng lúc ấy, tứ chi tôi lạnh toát, đầu vang tiếng bom nguyên tử nổ "bùm". Nhất là khi tôi nhìn thấy phía cuối gara, dưới ánh đèn lờ mờ u ám, Cố Nguyên cũng diện bộ trang phục đi đêm với áo bông kiểu tây hiệu Armani trông cũng nhuốm vẻ hiểm ác đang đứng đó, khuôn mặt sâu thẳm của anh ta hiện lên sắc sảo tinh tế dưới ánh đèn, trên trán như đang khắc hai chữ cực lớn: "Đồng phạm." Tôi quay đầu nhìn Cố Ly đã xuống xe, tất nhiên chữ viết trên trán nó là: "Chủ mưu." Tôi nhìn mình trong chiếc gương nhỏ phía đầu xe, trên trán tôi đang viết rõ ba chữ: "Đội cảm tử" - mà cũng có thể là, "Lính cảm tử".

Cố Nguyên nhìn Cố Ly đang bước về phía mình, đôi ủng lông ngựa gót cao nhọn của Chanel dưới chân nó, ánh lên sắc đen bóng loáng dưới ánh đèn lờ mờ mơ ảo. Cố Nguyên nở nụ cười hài lòng, rồi nói với ngữ khí đầy tán dương: "Chào các cô gái phá gia."

Tôi nhìn hai kẻ áo đen trước mặt, trong lòng thầm nghĩ họ đúng là cặp trời sinh đất tạo.

***

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay sau đó, tôi đã bị bầu không khí kỳ quái do Tai kẻ khoác choàng đen Cố Ly và Cố Nguyên tạo nên tiêm nhiễm, động tác của tôi cũng trở nên mờ ám. Tôi rón rén bước đến bên hai người họ, rồi thủ thà thủ thỉ hỏi: “Rốt cuộc chúng ta đến đây làm gì vậy?”

Cố Ly quay đầu lại, xuyên ánh nhìn qua cặp mi dày khít chuốt dài như lông vũ, liếc tôi bằng cặp mắt trắng dã, “Cậu không cần phải làm bộ như ăn trộm vậy, vừa rón rén tiến đến, lại nói năng thì thà thì thầm, tối đen như mực thế này, trong cả gian gara này, những người sẽ bị cậu làm tỉnh giấc e cũng chỉ có mấy con gián dưới cống ngầm thôi,and trust me, they don’t care.”

“Chúng ta đến đây chẳng phải là ăn trộm sao?” Tôi nhìn Cố Ly rồi hỏi.

“Tất nhiên là không phải, cậu đang đùa hả, Cố Ly tớ đã bao giờ làm chuyện hèn hạ như vậy chưa?” Nó ném thẳng sang phía tôi nét mặt mỉa mai chua ngoa và cay nghiệt.

“Thế thì tốt, làm tớ sợ chết khiếp.” Tôi thở phào một hơi, “Thế bọn mình đến đây làm gì?”

Cố Ly: “Chỉ là trộm chút đồ thôi.”

Tôi: “...”

***

Chúng tôi đi một mạch từ gara lên đại sảnh, được coi là tòa kiến trúc biểu tượng của trung tâm CBD trên đường Hoài Hải, tòa cao ốc là trụ sở của “M.E” này, tất nhiên đã áp dụng các thiết bị chống trộm, chống cháy, tôi không biết hai kẻ họ Cố làm cách nào kiếm được thẻ thông hành qua các cửa cấm kia, mỗi khi chúng tôi đến một đường hoặc lối thoát hiểm, Cố Ly hoặc Cố Nguyên sẽ từ trong chiếc túi xách tình nhân màu đen của họ, móc ra các loại thẻ qua cửa, đặt trên thiết bị cảm ứng, “tít tít” hai tiếng, cửa lập

https://thuviensach.vn

tức mở ra, trông chẳng khác nào cảnh thường ngày họ rút các loại thẻ ngân hàng rồi quét ngang quét dọc thanh toán trong các cửa hiệu ở tòa nhà Hằng Long. Từ nhỏ đến lớn tôi luôn cảm thấy cơ thể Cố Ly toát ra một luồng yêu khí, nó luôn làm được những chuyện mà người ta không ngờ tới, nói cách khác, nó không phải người thường. Trên cả quãng đường, lúc nào cũng cảm giác như có muôn vàn bóng ma xung quanh, nỗi lo luôn thường trực sẽ có một bảo vệ xông đến cTỗ tôi, rút súng ra nhét vào miệng tôi rồi bóp cò. “Cậu tỉnh táo chút đi, căn cứ vào luật hiện hành của Trung Quốc, nếu ngay một bảo vệ quèn của tòa nhà văn phòng cũng được phép mang súng, thì Cố Ly tớ có thể chất theo mấy quả tên lửa đất đối không trong cốp xe Benz của tớ rồi.” Đối diện với sự nghi hoặc của tôi, Cố Ly giải thích cặn kẽ không chút sơ hở để tôi phàn nàn.

“Thế nhỡ hắn cầm dùi cui đánh tớ, hoặc móc một con dao từ trong túi ra thì sao?” Tôi không cam lòng.

“Sợ gì, trong túi tớ cũng có,” Cố Ly vỗ vỗ lên chiếc túi xách tay bằng da bò hiệu Dior màu đen của mình, "thời buổi này có ai không đem theo dao chứ.” Nói xong nó liếc nhìn tôi một cái đầy khinh miệt, rồi quay đầu không nói gì nữa như thể chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, tiếp tục sải bước như bay trên đôi giày cao gót nhọn hoắt trong hành lang tối đen như mực.

Tôi đuổi theo, hỏi nó: “Người ta trộm đồ đều lựa lúc trời tối gió to, nửa đêm mờ sáng, không biết sách lược này của cậu từ môn phái nào vậy, trộm gà bắt chó giữa thanh thiên bạch nhật, đợi đến khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu lên người cậu, thì cậu chẳng khác nào lũ chó hung hãn [l] rít lên một tiếng thảm thiết rồi tan thành tro bụi.” Tôi ngấm ngầm đắc ý với ví dụ kinh điển mà tôi vừa chợt nghĩ đến, không hổ là gái học khoa văn học nhiều năm như vậy đầy bụng thi ca từ phú, chỉ vài lời khơi khơi đã có thể chế nhạo Cố Ly như con quỷ hút máu.

[[1]] Thành ngữ gốc là “Thử nha liệt chủy”: có nghĩa đen là mở miệng ra, để lộ răng lợi. Dùng để hình dung dáng vẻ hung hãn dã man hoặc đau

https://thuviensach.vn

đớn khó chịu. Thành ngữ này lấy từ hồi 5 sách ‘Tây du ký’ của tác giả Ngô Thừa Ân đời Minh. Trong bài phú ‘Cố hương tạp ức’, sách ‘Thu sắc phú’ của Tuấn Thanh có viết: “Trong những ngày đẫm máu ấy, chó trên hai bờ sông Duy Hà, kéo ra ăn xác người chết, ăn đến mức đỏ cả mắt, gặp người sống thì nhe nanT gầm gừ”.

Cố Ly chẳng quay đầu lại, khẽ nói; “Thôi đi, tớ đâu phải gà.”

Tôi: “…”

Sự im lặng của tôi đổi bằng nụ cười nhạt đắc ý của nó: “Nửa đêm mờ sáng? Cậu đùa gì thế, đó cTắng phải là thời gian đi làm của Cung Minh sao? Trộm sao được? Chạy đến phòng làm việc của anh ta, sau khi chào hỏi sẽ nói “Thật ngại quá, tôi đến trộm một món đồ, hiện giờ anh có rảnh không?”

Tôi: “Cậu thật nTanh trí.”

Cố Ly: “Còn phải nói.”

Tôi: “Cậu không phải gà, cậu là yêu tinh gà.”

Cố Ly: “…”

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 10 Phần 2

Ngay sau khi chúng tôi vào công ty một cách thuận lợi, trái tim mà suốt dọc đường tôi treo lơ lửng trên cổ họng, đến lúc này mới xem như đã rơi trở lại vào lồng ngực. Bao trùm công ty là màn đêm tối như mực, không gian lặng ngắt như tờ. Tôi khéo léo ẩn mình trong màu đen bảo vệ an toàn này, dựa sát vào tường để lấy lại nhịp tim vừa mới nhảy đến 180 nhịp và chứng cao huyết áp. Nhưng Cố Ly, cái loại đê hèn này, chẳng đợi tôi kịp thở, đã lách ca lách cách bật toàn bộ hệ thống đèn của công ty. Trái tim nhỏ như tim chuột nhắt của tôi, trong nháy mắt đã bị phơi trần dưới ánh sáng như ban ngày. Nhất là phía cuối hành lang còn treo một bức chân dung cực lớn của Cung Minh, do nhiếp ảnh gia người Mỹ nổi tiếng với bộ râu quai nón vĩnh viễn không đổi và luôn vấn chiếc khăn tơ tằm hiệu Hermes trên cổ áo chụp khi Cung Minh lên giữ chức tổng biên tập tạp chí “M.E” mấy năm trước.

Tôi rít khan khản cổ thẳng vào mặt Cố Ly, chẳng khác nào một người đang hát ca kịch với cổ họng kêu gào khản đặc, “Cậu điên rồi hả? Làm gì có tên trộm nào đường đường chính chính như các cậu thế này hả, có phải là cậu thấy đôi giày cao gót như dụng cụ đánh động cảnh sát trên chân và đôi mi giả mỗi khi chớp mắt là có thể quạt ra gió kia của cậu còn chưa đủ để gây chú ý với người ta à? Sao cậu không đi kiếm một chai Champagne đến đây bật nút đánh “póc” một tiếng, rồi tiện tay ấn 110 gọi cảnh sát đến cùng uống luôn. Đáng kiếp cậu trước đây mỗi lần đều bị tóm!”

“Cái này cậu không hiểu rồi,” Cố Ly ngoảnh đầu lại, dưới ánh đèn gương mặt nó cực kỳ hoàn mỹ tinh tế, sắc nét từng li, “Trước đây tớ còn trẻ,

https://thuviensach.vn

không hiểu sự đời, chưa tích đủ kinh nghiệm trộm đồ, (Tôi: ...) còn tớ của bây giờ đâu thể nói như ngày xưa được."

"Cậu đừng quên cổ nhân từng hát một khúc rằng: Ta và nàng hôm nay, sao có thể lặp lại chuyện ngày xưa'" Tôi nhại lại.

"Mao Ninh mà nghe thấy cô gọi anh ta là cổ nhân, chắc chắn sẽ gửi tin nhắn cảm ơn cô đấy." Cố Nguyên đứng một bên quan sát tình hình xung quanh, quay đầu lại nói chen vào.

"Lâm Tiêu, cậu được coi là phụ nữ của thời đại mới, ăn cắp cũng phải có kỹ thuật chút chứ? Bật tất cả đèn lên, thế nếu lúc này có người bước vào, ba chúng ta đều là nhân viên công ty, có thể nói thật là vàng không sợ lửa rằng chúng ta đang mở cuộc họp khẩn hoặc nói phải về công ty lấy công văn. Nếu không, ba người giữa đêm khuya thanh vắng, mới năm giờ sáng chạy đến công ty làm gì? Ngoài ăn cắp ra còn có thể làm gì nữa?" Cố Ly nhìn tôi, rồi dùng nét mặt như một quý bà hiền hậu, giải thích tường tận tỉ mỉ về cái gọi là hàm lượng kỹ thuật của nó.

"Nếu tắt đèn, có thể nói hai chúng tôi tối qua tăng ca đến tận khuya, bây giờ đang vụng trộm." Cố Nguyên lặng lẽ cầm một chiếc ly, bước đến khu uống trà rót cà phê.

"Thế còn được. Nhưng," Cố Ly bật ra một ngón tay nạm đá, chỉ vào tôi nói, "hai đứa mình đang yêu đương vụng trộm, còn cô gái này ở đây làm gì?"

Tôi: "…"

Cố Ly soi gương trang điểm thêm, sau đó đợi Cố Nguyên uống hết ly cà phê, nó tìm một vị trí rồi ngồi xuống, lật xấp ảnh chụp xe BYD phiên bản Fortune trên "Tạp chí ảnh cuối tuần" đã hoàn thành tuần rồi. Dáng vẻ điềm đạm thản nhiên của hai người họ hoàn toàn không giống ăn trộm, ngược lại trông như đôi tình nhân trẻ trong kỳ nghỉ đang nằm phơi nắng trên bãi biển

https://thuviensach.vn

Caribe - đúng thế, ngay cả kính râm Cố Ly cũng đã đeo lên, tôi nghĩ mấy phút nữa nó sẽ lôi bình gel chống nắng ra khỏi túi rồi bôi lên da.

Ngay sau khi Cố Nguyên uống cà phê xong, anh ta đứng dậy, nói với giọng trầm đục: “Bắt đầu thôi.”

Tôi vịn vào chiếc máy lọc nước, chân tay lạnh toát, cân nhắc xem có nên vác thùng nước lên rồi nện ình ngất đi hay không.

Trong khi tôi - một trợ lý quèn đang mặc thứ áo khoác rẻ tiền được bán trên phố Trường Lạc cùng hai vị giám đốc đang mặc đồ cotton màu đen tuyền hiệu Armani đứng trước cửa phòng làm việc của vị sếp cao cấp nhất của chúng tôi là Cung Minh, cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao họ phải đưa tôi theo, nét mặt Cố Ly nhìn tôi như con chuột hoang tiêu chuẩn, rồi chìa một ngón tay nạm đá khác ra đầy bí ẩn, chỉ vào túi xách của tôi và nói: “Đưa thẻ ra vào cửa phòng làm việc của Cung Minh đây.”

Mặt tôi xám ngoét, cầm cập đưa tay vào túi móc thẻ của tôi ra. Tuy tôi là nhân viên có cấp bậc gần như thấp nhất trong công ty (nếu tính cả các cô lao công đang mặc những bộ đồ mà nhãn hiệu nhàu nát hết còn sót lại từ các cuộc chụp ảnh của công ty cũng như các bác trai lớn tuổi đóng gói văn thư với những chiếc túi công văn kiểu cũ hiệu Prada từ ba năm trước dùng trong phòng thu phát, tôi có thể miễn cưỡng đứng ở lầu hai của kim tự tháp), nhưng tôi cũng là người ở rất gần trung tâm quyền lực, thời gian làm việc, tôi chỉ cách BOSS cao nhất Cung Minh một bước chân, chỉ cần tôi muốn, tôi có thể tiếp cận anh ta gần đến mức đủ để đếm xem anh ta có bao nhiêu chiếc lông mi, thời gian tan sở, tôi và hai giám đốc họ Cố của bộ phận tài vụ và bộ phận quảng cáo - hai bộ phận quan trọng nhất trong công ty, có thể cùng nhau ăn uống thoải mái. Đồng thời, Neil sắp vào bộ phận pháp chế, vậy là tôi lại có thêm một người bạn chí cốt chốn khuê phòng đang nắm giữ quyền lực quan trọng (...).

https://thuviensach.vn

Chẳng hạn lúc này, Cố Nguyên và Cố Ly thường ngày hô mưa gọi gió nhưng đang phải đứng trước cánh cửa lớn mà không biết làm thế nào, chỉ có tôi đang nắm giữ thần chú "Vừng ơi mở ra" kia.

Tôi lôi chiếc thẻ từ cứng màu trắng ấy ra rồi ném cho Cố Ly, giống như Bao Thanh Thiên quăng chiếc thẻ bài khi xử trảm - tất nhiên, thứ bị chém chính là cái đầu của tôi.

***

Sau khi tôi giúp hai người họ mở cánh cửa kính trông có vẻ hoàn toàn không có khả năng phòng ngự này, chỉ đứng trước cửa mà lòng nhất quyết không muốn bước vào. Tôi nghĩ, dù tôi không chống lại được sự uy hiếp của Cố Ly, nhưng chí ít, tôi có thể chọn không tham gia vào chuyến du hành một ngày xuống địa ngục của họ. Tôi ngước ánh mắt nặng trĩu nhìn hai người họ ngồi xuống trước máy tính của Cung Minh, ánh sáng trắng hắt ra từ màn hình máy tính chiếu lên hai khuôn mặt uyên ương phối hợp ăn ý, trông họ chẳng khác nào gián điệp trong phim 007 - chỉ là trên tai họ không có hệ thống liên lạc mini, sau não không cấy chip điện tử mà thôi. Tiếng lách cách phát ra từ ngón tay nạm đá nhấp chuột và gõ lên bàn phím của Cố Ly giống như tiếng đồng hồ đếm ngược của quả bom hẹn giờ, nó khiến người ta bối rối bấn loạn.

Tôi đứng giữa cửa ra vào, phòng làm việc rộng thênh thang dưới ánh đèn huỳnh quang trắng bàng bạc dường như trở nên thê lương lạ thường. Dù đã nhiều đêm, tôi cũng từng một mình ở lại tăng ca, nhưng khi ấy, tôi hoàn toàn không cảm thấy có một nơi khiến người ta thương cảm đến thế. Bởi mỗi tối như vậy, tôi biết phía sau cánh cửa kính sau lưng tôi kia, có một người mà trong lòng tôi người ấy đại diện cho thiên thần kiên định vững vàng quyền năng vô tận, Cung Minh. Tuy anh ta không hề nói chuyện với tôi, cũng không nán lại dù chỉ một giây, nhưng tôi biết mình không cô đơn, tôi chỉ cách anh ta khoảng cách của một tiếng gọi khẽ. Tất nhiên, anh ta cũng đại diện cho vô số những chiếc túi xách nổi danh và người mẫu trên

https://thuviensach.vn

tạp chí cực kỳ xinh đẹp. Nhưng trong những tối tăng ca ấy, anh ta đã cởi bỏ bộ tây phục màu đen được cắt may vừa khít, đi chân trần, mặc áo len ấm áp thoải mái hoặc tha đôi dép lê mềm mại đi lại trên tấm thảm lót nền bằng lông, cầm theo một tách cà phê, gương mặt xuất thần của anh ta hòa trong làn khói cà phê bốc lên tạo nên dáng vẻ của một chàng trai điềm đạm khiến người ta đắm say, đáy mắt sâu thẳm đó, đang tỏa chiếu thứ hào quang khiến người ta tin tưởng và trông đợi. Giọng điệu nghe điện thoại trong đêm tối khi mọi vật đều tĩnh lặng nghe vô cùng trầm lắng mà cuốn hút chẳng khác nào tiếng đàn violon cello. Khi anh ta chau mày phiền não, nghĩ đến biện pháp giải quyết việc gì đó, sẽ mỉm cười dịu dàng, hàm răng trắng muốt đều đặn tỏa sáng như vỏ ốc.

Đột nhiên một cảm giác tội lỗi khó tả trào dâng nơi cổ họng tôi. Cảm giác đó giống như trong đêm khuya tăng ca, Cung Minh dùng nụ cười vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn dịu dàng quyến rũ, bảo tôi rót giúp cà phê, khi nhận tách cà phê, anh ta lại dùng ánh mắt tin tưởng mỉm cười, rồi nói với tôi bằng chất giọng nồng ấm “cảm ơn” - còn tôi thì đã hạ độc vào tách cà phê đó.

***

Tiếng đóng cửa lập tức cắt đứt mạch suy nghĩ trong đầu tôi, Cố Ly vỗ vỗ lên vai tôi, tôi quay đầu lại nhìn, vừa đúng lúc nó thấy dòng lệ tuôn trào nơi khóe mắt tôi.

Với trí thông minh vượt trội của Cố Ly và mối giao tình mười mấy năm giữa chúng tôi, nó sao có thể không biết tôi đang nghĩ gì. Vậy nên, sau khi nó trao ánh mắt cho Cố Nguyên khiến tôi mãi không thể nào quên, hai người họ kéo tôi theo, không nói một lời lặng lẽ rời đi.

... Bất luận sau bao nhiêu năm nữa, mỗi khi nhớ đến ánh mắt khi ấy của hai người họ, tôi cảm giác như mọi chuyện vừa mới xảy ra. Ánh mắt ấy... nếu như phải hình dung, thì nó giống ánh mắt sau khi trải qua tai họa đẫm

https://thuviensach.vn

máu tàn khốc nhất, loài người sau khi chịu đựng thảm cảnh, những người còn sống nhìn những thi thể xếp lượt trên đất, trong ánh mắt ấy tràn đầy sự tươi mới, cũng tràn ngập sự đau khổ, may mắn, thương xót, sợ hãi, hoang mang, tuyệt vọng...

***

Trên đường rời đi, ba chúng tôi đều thinh lặng, chẳng ai nói lời nào. Tất nhiên, nguyên nhân tôi không muốn nói chắc chắn khác với hai người họ.

Tôi mệt mỏi tựa đầu lên cửa sổ xe, qua lớp cửa kính, nhìn Thượng Hải đang dần thức giấc dưới ánh mặt trời, con quái vật khổng lồ mấy phút trước còn ngủ vùi trong bóng tối, thoáng chốc đã từ từ vươn vai choàng tỉnh, rồi dựng thẳng nhưng chiếc gai sắc nhọn trên lưng và nanh vuốt có độc lóng lánh ánh vàng của nó ra, chỉ trong một tích tắc ngắn ngủi, nó sẽ từng phút từng giây dần trở nên quyến rũ mê đắm lòng người, rạng rỡ muôn màu. Chẳng hiểu tại sao, trước khi tốt nghiệp đại học, mỗi lần nghĩ đến Thượng Hải, trong đầu tôi luôn đầy ắp các hình dung từ ngữ mang giọng điệu văn chương của đám tiểu tư sản, lúc nào tôi cũng tự hào và luôn khoe với mọi người về sự tinh tế và sầm uất, văn chương và sang trọng của Thượng Hải. Còn lúc này, mỗi giây phút nghĩ về Thượng Hải, trong đầu đều là hình ảnh của con quái thú khổng lồ toàn thân đổ đầy xi măng sắt thép và mảnh vỡ thủy tinh đang há miệng cực đại cố nuốt mọi thứ. Hàm dưới của nó đang ròng ròng chảy ra thứ dịch nhầy hôi tanh, ngấu nghiến không ngừng nghỉ, bởi có vô số người ùn ùn kéo đến, xô trước đẩy sau dâng hiến linh hồn và thể xác đang mê đắm lạc lối của mình trong thời đại ánh vàng dần tan biến sắc đen sắp bủa vây - đây chính là thức ăn của con quái thú này.

Khi đi ngang qua Bảo tàng Mỹ thuật Thượng Hải trên quảng trường Nhân Dân, tôi bảo Cố Ly dừng xe, tôi nói mình phải đến “Đông Phương ký bạch” - Quán ăn nhanh kiểu Trung Quốc bên cạnh KFC, ăn sáng. Thực ra tôi hoàn toàn không đói, nhất là sau khi vào làm việc ở “M.E”, ngày nào tôi cũng được sống dưới sự chỉ bảo“We eat nothing but pills”của Kitty, tôi làm

https://thuviensach.vn

sao còn ăn bữa sáng được. Chỉ là tôi muốn tránh mặt Cố Ly, để bình tâm lại một chút. Nhưng người bạn tốt nhất suốt nhiều năm nay của tôi, sao có thể thuận theo ý tôi? Nó giao xe cho Cố Nguyên, rồi xuống cùng tôi. Tôi biết nhất định nó có nhiều chuyện muốn nói với tôi, nhưng có thể nó hoàn toàn không biết, tôi chẳng muốn nghe chút nào.

Tôi và nó đứng trước cửa Bảo tàng Mỹ thuật, đợi đèn đỏ, chúng tôi chẳng ai nói với ai câu nào, mãi đến khi nghe thấy tiếng gọi dịu dàng như mặt nước mà cảm động lòng người. Chúng tôi quay đầu lại, trước cửa Bảo tàng Mỹ thuật, mái tóc mềm mại đen láy của Nam Tương đang bồng bềnh tung bay trong gió nhẹ và ánh nắng tinh mơ mùa hạ, hình ảnh ấy với đàn ông mà nói quả thật giống như chiếc phướn gọi hồn. Nó mặc bộ sơ mi trắng kiểu nam đơn giản, bên trên thiết kế nhiều miếng rách vá không theo quy luật, làn da mềm mại, khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn tươi mới như đóa hoa vừa nở trong sáng tinh sương nơi hang núi, con ngươi và đôi mi đen ánh toát lên cảm giác như bức tranh thủy mặc lất phất sương giăng, quan trọng hơn là nó mặc một chiếc váy ngắn không thể ngắn hơn, từng cơn gió nhẹ thỉnh thoảng thổi qua cặp đùi thon thả trắng nõn của nó, làm mép váy tung bay lúc phất cao lúc hạ thấp, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng gây nên vụ đụng xe liên hoàn ở trung tâm thành phố.

Cố Ly nhìn cách ăn mặc "nói không hết ý chết không yên" này của Nam Tương, ngay tức khắc với khả năng bẩm sinh kiệt xuất giết người không dao nó ra đòn tấn công trực diện về phía Nam Tương: "Còn sớm vậy, đã đi làm rồi à?"

Tôi, Nam Tương: "…"

Ba chúng tôi cầm ly cà phê mua từ cửa hàng Starbucks mới mở cửa (vì việc này, Cố Ly còn phải đợi năm phút trước cửa Starbucks cho đến khi họ mở cửa, trong thời gian chờ đợi, tất nhiên chúng tôi đã đề nghị qua cửa hàng KFC đối diện cũng có cà phê để mua, nhưng Cố Ly sao cho phép bản

https://thuviensach.vn

thân mình uống thứ rẻ tiền mà nó định nghĩa là "thuốc độc mãn tính đóng trong ly nhựa" ấy được), ngồi trên thảm xanh của quảng trường Nhân Dân.

Gió khẽ thổi lướt qua mặt, đem theo luồng nhiệt đang dần tăng trong sáng sớm tinh mơ của ngày hè, hơi nóng chưa đến mức nung người, nhiệt độ vừa phải đủ để khiến mặt chúng tôi đỏ bừng bừng, giống như thiếu nữ mười tám đôi mươi. Trong cơn hoảng hốt, thậm chí tôi đã cảm thấy mình trở về thời đại học, bốn chúng tôi ngồi trên thảm cỏ xanh cực lớn trung tâm trường, ngắm nhìn các chàng nam sinh mặc quần bò sang trọng đang huýt sáo xung quanh, nhìn mấy người bạn trai của bọn tôi từ xa đi tới, trên tay cầm theo sandwich và trà sữa mà họ mới mua, bầu trời trong xanh trên đỉnh đầu như đang tuôn trào sự sung mãn của tuổi trẻ và sự xa xỉ của thanh xuân như chẳng bao giờ tan biến. Khi ấy, chúng tôi chẳng cần phải hoang mang lúng túng vì di động vang tiếng chuông, khi ấy Cố Ly còn chưa trang bị ình lý trí hoàn mỹ đến mức giống khối kính xây dựng lạnh lùng như bây giờ. Vẻ đẹp thuần khiết mà rạng rỡ của Nam Tương, cũng sẽ không như bây giờ, mà là một dạng mỹ cảm được sinh ra từ sự thần bí, giống như hộp nhạc Pandora. Còn Đường Uyển Như vẫn như áng mây đẹp màu hồng phấn của ngày xưa, vây quanh chúng tôi, vẻ đẹp của nó đơn thuần đến gần như ngu muội, cái cảm giác đơn thuần này giống như bẩm sinh nó đã mất đi ý thức tự bảo vệ chính mình, khiến nó trở nên nhu mì mà đáng yêu trong lòng tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, khóe mắt lại trào ra dòng lệ. Bên tai lại văng vẳng tiếng răng rắc của con quái thú đang nhai thức ăn kia.

Một nam một nữ đang xách hai túi đậu phộng Vĩnh Hòa tiến về phía chúng tôi, cô gái ấy nũng nịu với anh chàng, "Ơ kìa, chồng ơi, chồng xem, ba cô gái kia chiếm mất chỗ quen thuộc của chúng ta rồi."

Vừa nghe hết, tôi đã biết nó xong rồi.

Anh chàng kia không biết sống chết là gì bước thẳng đến chỗ chúng tôi, càng liều mạng hơn khi nhìn ba chúng tôi một lượt, rồi chọn đúng Cố Ly

https://thuviensach.vn

(...), đưa tay ra, chỉ chỉ vào Cố Ly, giống như mình là anh chàng số đỏ đã trúng ba trăm sáu mươi triệu tệ vé số độc đắc vậy, trề môi rồi nói: “Ba người các cô, dịch sang bên kia chút, đây là chỗ hằng ngày tôi và bạn gái tôi ăn sáng, các cô mới tới? Có hiểu luật không hả?”

Ngay cả đứng Cố Ly cũng chẳng thèm đứng lên, người như vậy, đối với nó mà nói, ngồi đã là khách sáo lắm rồi, nó quay đầu lại, đưa ánh mắt như đang xem chiếc áo cổ chui chất đầy trong sọt bán giảm giá của Giordano, liếc nhìn đôi trai gái trước mắt, “Có hai cách mày có thể lựa chọn, hoặc là móc giấy chứng nhận quyền sở hữu đất từ chiếc túi áo vải bạt rẻ mạt kia của mày đối với mảnh đất xanh mà tao đang ngồi đây đưa cho tao xem, hoặc là mày cuốn lấy mảnh đất dưới chân mày mà đem đi. Nếu không, mày hãy xách túi đậu phộng Vĩnh Hòa của mày, rồi dẫn theo cô bạn gái Vĩnh Hòa của mày, cút xa chỗ này cho tao.”

***

Mỗi cuộc chiến đều như vậy, kết cục nhất định phần thắng thuộc về Cố Ly, nó luôn là nữ thần chiến thắng tay giương cao ngọn đuốc mà cười ngạo nghễ giang hồ, nó đang mặc áo giáp hoàng kim mà Athena không bao giờ xuyên thủng, nó có thể khôi phục nộ khí trên mặt bất cứ hoàn cảnh nào, địa điểm nào, nó là một chiến sĩ phòng ngự cấp 70 đã trang bị đầy đủ thiết bị khoan xuyên giếng mặt trời.

Bóng hình xám xịt của đôi nam nữ ấy từ từ khuất xa khỏi ánh mắt tôi, càng lúc càng nhỏ, thu lại thành một hạt bụi có thể thấy khắp nơi trong Thượng Hải rộng lớn này - chỉ có điều, dù là hạt bụi nhỏ hơn nữa, nếu bay vào mắt rồi vẫn sẽ theo dòng nước mắt mà chảy ra.

Ngay sau khi chúng tôi uống xong cà phê, Cố Ly đã đi trước. Nó sắp đến giờ phải đi làm. Nó đã quen với đồng hồ sinh học kiểu Manhattan, New York vậy. Cái bộ dạng đi trên đôi giày cao gót bước về phía trước của nó giống như hình ảnh nó đại diện cho toàn bộ sinh viên tại Học viện Tài

https://thuviensach.vn

chính bước lên sân khấu phát biểu tại buổi lễ tốt nghiệp năm đó - tự tin, cuồng vọng, lý trí, lạnh lùng, hoang dại, quý phái.

Nhìn bóng Cố Ly đang dần rời xa, tôi đã trầm lặng hồi lâu, sau đó quay đầu lại, nhìn Nam Tương, nói: “Tớ muốn nói cho cậu biết một bí mật. Cậu có thể hứa không nói cho bất kỳ ai không?”

“Đương nhiên rồi, bao nhiêu năm như vậy, tớ luôn là đứa kín tiếng nhất.” Nam Tương nhìn tôi, tâm trạng bất ổn.

“Bao gồm cả Cố Ly.” Tôi nhìn nó, nghiêm túc bổ sung.

Sau khi tôi nói xong câu này, sắc mặt Nam Tương lặng lẽ ngưng lại, dường như nó ý thức được mức độ nghiêm trọng đã vượt xa dự tính của nó. Nó đưa tay ra nắm lấy tay tôi - bao năm nay, mỗi khi xảy ra chuyện gì, chúng tôi đều có hành động theo thói quen như thế. Nó nhìn tôi, rồi khẽ gật đầu, “Được, cậu nói đi.”

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi từ từ cởi trói cho con quái vật vẫn đang giãy đạp trong lòng ra, “Hôm nọ tớ tình cờ gặp Sùng Quang. Anh ấy chưa chết.”

Bình minh của Thượng Hải đã hoàn toàn tỉnh giấc. Ánh mặt trời bức bối và bỏng rát, chiếu rọi lên khuôn mặt mềm mại như cánh hoa của Nam Tương khiến sắc mặt nó trở nên nhợt nhạt.

Còn trong tòa nhà văn phòng cao cấp trên đường Hoài Hải cách chúng tôi không xa, Cố Ly đang nhẹ nhàng đẩy cánh cửa kính bước vào công ty, nó hoàn toàn không biết, bản thân vừa mở cánh cửa dẫn đến họa diệt vong.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 11 Phần 1

Ánh nắng nhạt dần, đám mây dày đặc đang phiêu dạt trên nền trời, từng đám từng đám màu trắng thuần khiết, những tia nắng bị khúc xạ thành vô số những mảnh vỡ lấp lánh ánh vàng, bầu trời được trang điểm vô cùng huyền ảo hoa lệ, giống như khung trời trong phim hoạt hình của Disney, biểu tượng cho tình yêu, biểu tượng cho vẻ đẹp, biểu tượng ộng ước, và cũng là biểu tượng cho sự hư ảo và không thực tế.

***

Tôi tạm biệt Nam Tương để trở về công ty. Khi sắp đến chân tòa nhà, di động của tôi đột nhiên đổ chuông, là tin nhắn của Kitty bảo tôi đem hai tách cà phê Hazelnut Latte của Starbucks lên lầu.

Tôi bưng hai tách cà phê Hazelnut Latte cực lớn bốc khói nghi ngút vào phòng làm việc của Cung Minh, trông anh ta hôm nay tràn đầy tinh thần và sức lực như đã ngủ đủ sáu tiếng. (Anh ta hầu như ngày nào cũng chỉ ngủ bốn tiếng, nếu ngủ đủ sáu tiếng, anh ta sẽ như một cục pin Duracell mới cứng, nếu ngủ tròn tám tiếng, chắc chắn anh ta phải chuẩn bị tham gia Olympic London 2012 – nếu khi ấy không phải là ngày tận thế của trái đất).

Nghe thấy tiếng tôi đẩy cửa vào, Cung Minh quay đầu lại. Dưới ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xuyên qua khung cửa sổ, anh ta khẽ mỉm cười với tôi, đôi môi quyến rũ ấy vừa căng mọng vừa tươi đẹp giống như được rưới một lớp nước sốt dâu, hàm răng đều đặn mà trắng ngà, chẳng khác gì các người mẫu trong quảng cáo kem đánh răng trên truyền hình. Hôm nay anh ta không mặc vest mà mặc chiếc quần jean màu trắng xám, trên có mấy lỗ

https://thuviensach.vn

rách rõ ràng đã được mài giũa công phu, còn trên người mặc chiếc áo len sợi màu trắng thuần, rất mỏng, rất thích hợp khi trong công ty tràn đầy hơi lạnh giữa hè thế này. Cơ thể anh ta được bao bọc trong lớp lông nhung thon dài mảnh mai, khiến anh ta trông như một chú thỏ lông dài của Angola đặt trong tủ kính ở cửa hàng bán thú cưng cao cấp, giá trị vô cùng. Trên ve áo lộ ra cái cổ áo T-shirt tròn nhỏ màu lam, kết hợp với dây nịt màu đá quý mới nhất của Gucci trên thắt lưng - cảm giác anh ta như vừa được lôi xuống từ trang năm của tạp chí Vogue.

Tôi biết lịch trình ngày hôm nay, anh ta chẳng có cuộc họp chính thức nào cho nên mới ăn mặc thoải mái như vậy, hơn nữa cũng chẳng giống thường ngày. Mái tóc vuốt dựng đứng, mỗi cọng mỗi nơi, trông giống như vừa từ trong phòng tắm bước ra rồi dùng máy sấy thổi khô đi, mái tóc bồng bềnh mềm mại càng tôn thêm khuôn mặt lạnh lùng mà quyến rũ kia, trông như trẻ ra mấy tuổi, giống như mấy chàng nam sinh đẹp trai nhất trong số các tân sinh viên đại học nếu lỡ chạm vào có thể bỏng tay. Hơn nữa, anh ta còn đang cười với tôi, biết phải làm sao đây?

Tôi nhìn Cung Minh trước mặt, lo lắng chồng chất, không chắc hành động của anh ta như vậy là sao? Tôi đem cà phê đặt lên bàn, Cung Minh mỉm cười nói với tôi, “Cô đem tách còn lại chuyển cho Cố Ly nhé.” Tôi ngẩng đầu lên nhìn Cung Minh, cảm giác anh ta đã bị người ta bỏ thuốc.

Tôi bưng tách cà phê còn lại ra khỏi phòng, đi đến chỗ Cố Ly ở đầu kia hành lang, khi đi qua Kitty, tôi đã không kìm được tò mò dò hỏi Cung Minh rốt cuộc bị gì, sao hôm nay trông như một con HaiBao - chính là cái tuýp kem đánh răng màu xanh trên đường lớn ngõ hẻm bất kể gặp ai cũng giơ ngón tay cái lên toét miệng cười ngốc nghếch. Tôi còn chưa kịp mở miệng, Kitty đã giơ mấy ngón tay đính đầy đá quý ra vô cùng bí hiểm tóm lấy tôi, khẽ nói: “Tôi cảm thấy Cung Minh chắc bị bệnh rồi - bệnh tâm thần.”

Tôi bưng tách cà phê rồi đẩy cửa phòng làm việc của Cố Ly bước vào, điều ngạc nhiên là, không có nó trong phòng. Tôi nhìn về phía chiếc ghế

https://thuviensach.vn

ngồi trống trong phòng làm việc của nó, rồi hỏi Lam Quyết ở cửa: “Cố Ly đâu rồi?”

“Qua phòng làm việc của Cố Nguyên rồi. Cô tìm cô ấy có việc hả?” Lam Quyết đứng lên, lễ độ mà lịch sự ôn tồn mỉm cười nhìn tôi. Anh ta mặc chiếc sơ mi màu trắng phẳng phiu, để tiện làm việc, cổ tay áo được xắn lên một chút để lộ ra cẳng tay rắn chắc và chiếc đồng hồ Hermes màu đen cũng rất đẹp. Đôi mắt đen láy của anh ta dù đang ở trong phòng điều hòa, nhưng không hề khô khan, trái lại còn lóng lánh quyến rũ vô cùng. Tôi thầm thở dài một hơi, hiểu được cảm nhận của con hồ ly đực Neil khi trông thấy Lam Quyết, bọn con gái chúng tôi hiểu điều này nhất. (...)

“Không có gì,” tôi đặt tách cà phê lên bàn Lam Quyết, "Tổng biên tập Cung bảo tôi đưa tách cà phê này qua đây cho giám đốc Cố. Cô ấy trở về anh nói giúp là cà phê của Tổng biên tập Cung đưa sang là được rồi.”

“Được thôi.” Lam Quyết ra dấu tay với tôi biểu thị ý “OK”.

Tôi vừa định quay người rời đi, liếc sang nhìn, thấy một chiếc áo lót nam hiệu Chanel móc trên lưng ghế của Lam Quyết, tôi lập tức quay người đứng thẳng, rồi xộc đến hỏi Lam Quyết: “Tại sao áo lót của Neil lại ở đây?”

Lam Quyết vừa nghe thấy thế đã như đứa trẻ thật thà, lập tức lúng ta lúng túng, hệ thống phòng ngự hoàn toàn bị sụp đổ: “À... hôm qua bọn tôi xem phim xong, cũng gần nhà tôi, mà trời nóng quá, nên cậu ấy đã qua nhà tôi tắm, tôi lấy chiếc T-shirt của tôi cho cậu ta mặc, chiếc áo lót cậu ta cởi ra bỏ quên ở nhà tôi... tôi đem đến công ty, bảo Cố Ly đưa cho cậu ấy...”

Tôi nhìn Lam Quyết trước mặt, anh ta lúc này mặt mày ửng đỏ, ánh mắt bối rối, giống như con nai nhỏ đang hoảng sợ. Thực ra anh ta hoàn toàn có thể không nhận, bởi vì, tuy tôi khẳng định trăm phần trăm chiếc áo lót hiệu Chanel này là của Neil, vì loại trang phục nam này của Chanel chưa thể mua được trong nước, lần trước sau chuyến du lịch Paris về, Neil đã mặc

https://thuviensach.vn

chiếc áo lót cả thế giới chỉ có hai cái này khoe trước mặt tôi suốt mấy ngày, cậu ta thậm chí đã phải hy sinh rất lớn: mặc chiếc áo này suốt hai ngày liền.

Nhưng Lam Quyết hoàn toàn có thể nói đó là áo của Cung Minh - tôi hoàn toàn tin Cung Minh có bản lĩnh này. Nếu anh ta muốn, dù toàn thế giới chỉ có một chiếc, chắc chắn chiếc đó sẽ nằm trên người Cung Minh chứ không phải trên người Neil. Nhưng trước mặt tôi, Lam Quyết lại chọn cách đỏ mặt xấu hổ, ấp a ấp úng, lạy ông tôi ở bụi này, chưa đánh đã khai.

“Tôi đi trước đây.” Tôi bắt chước các người mẫu yểu điệu đi trên sàn catwalk, làm động tác xoay người phóng khoáng, ngập tràn niềm vui, cuối cùng tôi cũng hiểu được thứ khoái cảm ấy của Cố Ly khi phá hủy hệ thống phòng ngự của tôi, tôi cười the thé trong cổ họng mình, “Chuyện này lát nữa tôi tìm anh nói tiếp, vẫn chưa xong đâu.”

***

Tôi về bàn làm việc của mình, đúng lúc ấy, Kitty đang đi trên đôi giày cao gót bước đến trước mặt tôi, trên tay cầm một xấp hồ sơ, nhìn tôi rồi nói: “Vừa nãy Cung Minh đã giao cho chúng ta nhiệm vụ mới.”

Hệ thống phòng thủ tự động trên cơ thể tôi chớp mắt lại bật lên, tôi nói: “Chuyện phạm pháp à?” Tôi vẫn bị ám ảnh bởi chuyện của Cố Ly lúc hừng đông.

“Tất nhiên không phạm pháp,” Kitty đáp lời bằng vẻ mặt khinh khỉnh, “chuyện phạm pháp mà đến lượt trợ lý quèn như chúng ta làm sao, cô đang mơ à!”

Tôi nhìn Kitty, lặng thinh không nói, tôi đang nghĩ, rốt cuộc sức mạnh ghê gớm đến mức nào mới có thể bóp méo giá trị quan của một cô gái hồn nhiên thành ra như vậy?

Tôi vô cùng phẫn nộ: “Họ xem thường trợ lý chúng ta quá rồi đấy!”

https://thuviensach.vn

Kitty nhìn tôi, trong đôi mắt được trang điểm tinh tế kia toát lên vẻ đẹp mơ màng như tranh thủy mặc, cô ấy nghiêm túc nói: “Đừng nói đến chuyện phạm pháp, chí ít có thể cho tôi sử dụng chút sắc đẹp, nếu có thể, tôi thật sự hy vọng có thể ngủ với Cung Minh một đêm!”

Tôi hít một hơi thật sâu rồi đưa tay ôm ngực, nhưng một giây sau tôi lập tức bỏ tay xuống, tôi đã bị phản ứng theo bản năng làm khiếp sợ, tôi nhìn Kitty, kinh ngạc hỏi: “Lẽ nào chị chấp nhận hy sinh thân mình, ngủ với Cung Minh một đêm để đổi lấy chức vụ?”

Kitty lườm tôi một cái, giống như nhìn một kẻ tâm thần: "Cô điên à? Tất nhiên là tôi dùng chức vụ của mình để mong đổi một đêm được ngủ với Cung Minh!” Cô ấy nhắm mắt lại, giống như đang mơ mộng, nói: "Được ngủ với Cung Minh một đêm, có bảo tôi đi KFC mua đùi gà rán cũng được - tất nhiên, tôi nhất quyết không mặc đồng phục của họ, tôi dị ứng với chất liệu hợp chất hữu cơ...”

Tôi hoàn toàn kinh ngạc, nhìn Kitty, rồi mắng vô cùng cay nghiệt rằng: “Đừng mơ nữa, đứng há miệng chờ sung, đâu có chuyện tốt như vậy chứ!”

***

Trong vòng mười phút tiếp theo hai nữ trợ lý mê trai chúng tôi đã dâng trào tư tưởng ngoại tình như sóng thần đổ bộ. Cũng trong khoảnh khắc ấy, Cung Minh bê tách cà phê anh ta mới mua, bước qua chỗ chúng tôi, hơn nữa còn gửi lại nụ cười như ánh nắng vàng rực rỡ trên cánh đồng lúa mạch tháng Tư. Chúng tôi cũng được dịp trao lại ánh nhìn mơ màng nóng bỏng như quả đào tiên mới nhú nơi đầu tường giữa tiết tháng Ba, ánh mắt hừng hực lửa yêu ấy trước khi chạm đến đôi mắt sâu thẳm như hẻm núi hun hút, đã tranh thủ ba giây quét qua lồng ngực căng đầy rắn chắc của anh ta.

Sau khi Cung Minh rời khỏi, tôi liếc nhìn Kitty khi đó mặt mày đỏ ửng, nói: “Có chút tiến triển thuận lợi nào không, vừa rồi nghe thấy chị nuốt

https://thuviensach.vn

nước bọt ực một tiếng, suýt chút nữa Cung Minh nghe thấy rồi.”

Kitty quay người rút một tờ khăn giấy, đưa cho tôi, rồi trông ra dáng bà chị trưởng thành thành khẩn tựa như chuẩn bị lôi gan móc ruột mà khuyên nhủ: “Cô cũng khác gì, mau lau đi, nước miếng cũng sắp chảy đến rốn rồi kìa.”

Tôi: “…”

***

Sau khi hoóc-môn trong tôi và Kitty sút giảm, hai đứa tôi bước đến bên sofa đặt ở gian uống trà, ngồi xuống, vừa uống cà phê vừa tán gẫu. Tôi hỏi: “Rốt cuộc là nhiệm vụ gì, sao phải thần bí như vậy ạ?”

Kitty vừa ấn nút xả nước màu hồng trên máy lọc nước, vừa nói với tôi mà chẳng thèm quay đầu lại: “Giúp Cố Ly lên kế hoạch party sinh nhật. Cung Minh nói đây là sinh nhật đầu tiên của cô ấy khi làm việc tại công ty, nên phải chúc mừng chu đáo một chút.”

Kitty rót nước xong quay đầu lại, nhìn thấy tôi té xỉu trên sofa. Cô ta tiến đến, chẳng thèm nhìn tôi, mà điềm nhiên thoải mái ngồi xuống sofa, vừa dùng chiếc thìa nhỏ tinh tế khuấy cà phê, vừa thờ ơ nói: “Cho cô thời gian ba giây, cô còn giả chết, tôi sẽ đổ tách cà phê này vào giữa rãnh ngực của cô đấy - tuy tìm rãnh ngực của cô cũng khá khó khăn, nhưng tin tôi đi, niềm vui lớn nhất của Kitty tôi chính là chinh phục khó khăn đấy...”

Còn chưa đợi cô ta nói xong, tôi lập tức bật dậy với đôi mắt sáng rỡ, rồi vô cùng chuyên nghiệp và cực kỳ tỉnh táo nói: “Đưa tôi xem bản kế hoạch, chúng ta chắc chắn thời gian rồi hẵng bàn bạc.”

Kitty đối phó tôi, thật là có lớp có lang.

Always.

https://thuviensach.vn

***

Lúc bận rộn thì thời gian sẽ trôi đi vùn vụt, chớp mắt một cái đã hết buổi sáng, cảm giác giống như tiền trong thẻ tín dụng, mới dạo một khu của trung tâm mua sắm, số tiền trong thẻ đã giảm đi quá nửa.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, sự nhàn nhã của Cung Minh hôm nay hình như khá bất bình thường. Đang trên đường đi tìm anh ta ký một văn bản, đã thấy anh ta đang ngồi xếp bằng trên chiếc thảm đặt phía trước cửa chớp ban công, đón ánh nắng vàng rực rỡ bên ngoài cửa sổ để lật xem tạp chí, trong khi chiếc loa được đặt làm bệ iPod đang không ngừng vang lên tiếng piano trong veo như dòng suối mát lành đang tuôn chảy, mùi cà phê tràn ngập khắp phòng làm việc. Còn nhớ khi tôi bưng cà phê đến, anh ta còn ngẩng đầu lên, mỉm cười rồi nói hai tiếng "cám ơn" với tôi. Lúc ấy tôi đã hoảng hồn mà run lên cầm cập, vội vàng chạy ra khỏi phòng. Tất nhiên, trước khi chạy đi, tôi còn nhân cơ hội liếc mắt nhìn múi cơ ngực chắc nịch lấp ló qua cổ áo rộng của Cung Minh.

Giờ nghỉ trưa, tôi ra ngoài ăn cơm, trước đó tôi đã hỏi Kitty có muốn đi ăn cùng nhau, nhưng tôi cũng thấy được đáp án là "NO" từ sắc mặt rõ ràng đã bị sỉ nhục của cô ta. Khi đi đến hành lang đợi thang máy, tôi liền nhận được điện thoại của Nam Tương, nó nói vừa hay nó đang ở dưới tòa nhà công ty chúng tôi, và hỏi tôi có muốn đi ăn trưa với nó hay không. Tôi trả lời: thật trùng hợp. Nó nói: "Có cần gọi Cố Ly, Cố Nguyên không?" Tôi suy nghĩ một lát, rồi nói: "Không được, hai người họ đều không ở công ty, chẳng biết đã đi đâu rồi."

"Được, hai chúng ta thôi vậy." Giọng Nam Tương dịu dàng vang lên trong điện thoại.

***

https://thuviensach.vn

Khi cánh cửa thang máy trượt mở, tôi đã trông thấy Nam Tương. Nó ngồi trên bộ sofa màu xanh ở sảnh lớn dưới tòa nhà, bên cạnh là một xấp tranh ảnh đóng bìa cứng được in trên giấy, giống như hồi đại học, hai mươi tư giờ trong ngày đều nhìn thấy nó bế theo cái cục gạch có thể dùng làm vũ khí ấy. Nói theo lời của Cố Ly, đó chính là “Tớ luôn hoài nghi thứ cậu đang ôm là một bộ phận nào đó trong cơ thể cậu.”

Nam Tương gặp tôi, liền đứng lên.

Hai chúng tôi vừa bàn bạc xem ăn gì, vừa bước ra phía cửa kính đang xoay tròn ở cửa chính.

Lúc sắp đến cổng, bất chợt chúng tôi bị tiếng người ồn ào huyên náo gây chú ý, ngước mắt trông theo, bên đường có một chiếc Benz S600 màu đen bóng loáng tới mức có thể soi gương được, xem chừng xe ấy còn chưa mở cửa, thế mà đám phóng viên đang cầm đủ loại súng trường súng ngắn, và cả bảo vệ mặc đồng phục đứng đông nghịt xung quanh.

“Có chuyện gì thế nhỉ?” Nam Tương nhìn về phía huyên náo trông như hiện trường phạm tội, rồi quay sang hỏi tôi với vẻ khó hiểu.

"Có thể là một ngôi sao nào đó đến công ty chụp ảnh thôi.” Tôi chẳng lấy làm lạ lắm, lần trước khi Củng Lợi đến, cách công ty hai trăm mét đã có bảo vệ mở đường. Tôi vừa nói xong, cửa xe mở ra, một anh chàng ngoại quốc mắt xanh tóc vàng từ trong xe bước xuống. Viền mắt sâu mà hẹp dài của anh ta trông như một tia sét, quét qua não tôi, trong chớp mắt, mạch suy nghĩ của tôi như chiếc tivi lúc bốn giờ sáng chỉ còn lại một màn mưa đen trắng hỗn độn. Sống mũi cao thẳng, làn da trắng nõn, cặp mi vừa dày vừa đậm trông như cỏ rong mềm mại đổ rạp trong hồ nước. Con ngươi màu xanh lục đang bao phủ một quầng sáng giống như đến từ một tinh cầu xa xôi nào đó, ánh mắt anh ta quét qua mặt tôi, hoàn toàn tự nhiên, không chút khiên cưỡng.

https://thuviensach.vn

Hơi thở của tôi vụt chốc trở nên khó khăn, tôi cố gắng trấn tĩnh để mình không gục ngã. Khi đi ngang qua chỗ chúng tôi, anh ta được vô số bảo vệ mặc đồng phục đen tiền hô hậu ủng tiến vào thang máy, tôi mới thở phào một cái, cảm giác như sóng to gió lớn không ngừng vùi dập tôi cuối cùng cũng yên bình trở lại sau khi đã ném tôi lên bãi cát. Tôi nằm ngay đơ trên đó, há hốc miệng giống như con cá chết.

Sảnh chính yên tĩnh trở lại, các phóng viên chen chúc nhao nhao ngoài cửa cũng tản dần, chỉ có vài nhân vật thuộc thành phần tri thức vào vào ra ra với ánh mắt hờ hững, giống như sự hỗn loạn vừa rồi hoàn toàn chưa từng xảy ra. Tôi quay đầu lại, nhìn Nam Tương, giọng tôi rít lên chói tai giống như sợi dây đàn đã kéo căng hết cỡ: “Anh chàng vừa nãy, tớ quen.”

Nam Tương quay đầu sang, giơ tay ra nắm chặt lấy ngón tay tôi đang run rẩy, trừng trừng nhìn tôi rồi gật gật đầu, nói: “Tớ cũng quen.” Tôi chắc chắn nó biết rõ.

Tôi vừa định mở miệng, nó lại tiếp: “Chỉ cần gần đây xem tivi, đọc tạp chí chắc chắn đều sẽ nhận ra anh ta nhỉ. Người mẫu nam được lên trang bìa tạp chí thời trang trong vòng hai tháng, vừa rồi hoàn thành tiết mục áp chót xuất sắc của Prada, trên tạp chí lá cải ngày nào cũng đưa tin tức bên lề về hoàn cảnh gia đình thần bí của anh ta. Có ai mà không nhận ra anh ta chứ, Shaun người mẫu mới nổi, hơn nữa còn có tên gọi tiếng Trung rất dễ nhớ, họ Lục tên chỉ một chữ Thiêu.”

“Cậu nói anh ta là ai?!”: Tôi nhìn Nam Tương, hỏi lại vẻ khó mà tin nổi.

***

“Cậu nói anh ta là ai?!” Nam Tương nhìn tôi ngồi đối diện bàn ăn, hỏi lại vẻ không tài nào tin được. Nó múa may dao ăn trên tay, cặp mắt tròn xoe như đang quát tôi, khiến nhân viên phục vụ suýt chút nữa đã gọi điện báo cảnh sát.

https://thuviensach.vn

Tôi không thèm trả lời nó. Tôi biết nó đã nghe hai năm rõ mười rồi. Chẳng qua nó chưa muốn tin mà thôi.

Tôi ngồi đối diện nó, lặng thinh nhìn tách cà phê đang sủi bọt, Nam Tương trước mặt tôi cũng chẳng nói chẳng rằng. Ánh mắt của nó đang dao động, chẳng khác nào ánh nến đang lay động trong gió, chập chờn không rõ. Nó nhoài người qua một chút, rồi áp sát vào tôi nói: “Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Tôi đem chuyện hôm trước đưa quần áo đến nhà Cung Minh, kết quả tình cờ gặp Sùng Quang - cũng chính là anh chàng Lục Thiêu trong miệng Nam Tương - kể cho nó biết. Sau khi nó nghe xong, lập tức lắc đầu quầy quậy, tôi có thể nhận ra, đầu nó cũng như đang to ra giống tôi. Hơn nữa, điểm quan trọng nhất là, trong khoảng thời gian khi Sùng Quang mới ra đi, còn Giản Khê vẫn chưa trở lại ấy, tôi đã tâm sự với Nam Tương rất nhiều chuyện thầm kín, tình yêu của tôi với Sùng Quang. Hồi đó, tôi nghĩ Giản Khê sẽ không trở về nữa, nói chính xác hơn, dù Giản Khê có trở lại hay không, tôi đều đã chuẩn bị tinh thần, không tha thứ cho anh ấy. Khi ấy, lòng tôi ngập tràn thù hận với Giản Khê và áy náy với Sùng Quang.

Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn chia sẻ mọi yêu hận của mình với Nam Tương, tâm sự nỗi nghi hoặc với Cố Ly, và sẻ chia sự ngu xuẩn với Đường Uyển Như.

Còn bây giờ, Nam Tương đã hiểu rõ nỗi đau khổ và khó xử của tôi: Giản Khê đã quay lại.

Đồng thời, Sùng Quang cũng trở về.

Trong khung cảnh trầm lặng gượng gạo, tôi và Nam Tương ai nấy lặng lẽ ăn bữa trưa của mình. Đột nhiên tôi sực nhớ, hỏi: “Đúng rồi, hôm nay cậu tìm tớ làm gì vậy?” Nam Tương nhìn tôi, nét mặt thoáng vẻ chán nản, nói:

https://thuviensach.vn

“Bỏ đi, giờ trong lòng cậu đang trăm mối tơ vò, để hôm khác tớ nói với cậu.”

“Thôi nào, cậu nói đi.” Tôi buông dao nĩa xuống, “Dù sao tớ cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn nữa.”

“Tớ có chuyện muốn nhờ cậu giúp, chuyện liên quan đến công việc,” Nam Tương nhìn tôi, thoáng ngập ngừng, “nhưng tớ không muốn đánh đồng vấn đề tiền bạc với tình bạn của chúng mình...”

Nét mặt Nam Tương vô cùng bối rối, vả lại cũng khá gượng gạo. Tôi biết nó đang tìm kiếm sự hỗ trợ của tôi. Tôi cũng biết với một người mang cái tôi và sự kiêu ngạo rất lớn luôn chẳng coi tiền bạc ra gì như nó mà nói ra chuyện này quả là việc khó mở miệng biết bao, chắc chắn phải lên dây cót tinh thần rất lớn, chẳng khác nào bảo Cố Ly hẹn Đường Uyển Như cùng đi dạo mua sắm ở cửa hàng độc quyền của Lý Ninh vậy, nhất định nó phải có lòng dũng cảm ghê gớm và một trái tim biết bao dung tất cả. Chỉ có điều tôi không hiểu tại sao Nam Tương lại tìm kiếm sự giúp đỡ ở tôi, tôi chỉ là một trợ lý quèn, có thể giúp gì cho nó chứ? Tôi thấy nó tìm Cố Ly rõ ràng hữu dụng hơn nhiều.

Tôi vỗ vỗ tay nó, rồi nói: “Nam Tương, đừng ngốc thế, từ nhỏ bọn mình đã luôn đánh đồng chuyện tiền bạc với tình bạn mà. Cậu còn nhớ hồi năm nhất tớ và Cố Ly đã cùng nhau đem máy chụp ảnh của cậu bán ấy nam sinh mặt đầy mụn trứng cá cùng lớp với giá mười đồng không? Hồi năm thứ ba đại học tớ cùng cậu đã đem luận văn của Cố Ly lên rao bán trên trangtaobao , nhớ không hả? Chúng ta chẳng phải luôn làm như vậy sao?”

Nam Tương nhìn tôi, mỉm cười, tuy trên mặt vẫn còn vương chút buồn, nhưng trông nó rõ ràng đã nhẹ nhõm hơn, nụ cười như đóa hoa mới nở sau cơn mưa xối xả, mang nét đẹp như thể hồi sinh. Tôi liếc mắt nhìn sang anh chàng ngồi kế bên trái nó, mặt đang thộn ra, đũa nhét đến bốn năm lần mà cũng không trúng miệng.

https://thuviensach.vn

Nam Tương hít một hơi dài, nói: “Tớ muốn cậu đem tranh của tớ, đến cho Cung Minh xem, không cần phải làm gì, chỉ cần cho anh ta xem, nếu thấy đẹp, có thể nói đôi lời cảm nhận, hoặc giới thiệu một chút về phòng tranh giúp tớ được không... hoặc tùy ý treo ở vị trí nào đó không bắt mắt trong công ty cũng được...”

Tôi nhìn Nam Tương, tay vỗ ngực, “Không thành vấn đề. Tuy tớ không thể bảo đảm anh ta sẽ đồng ý phát biểu ý kiến gì đó, nhưng nhất định tớ sẽ để anh ta nhìn thấy tranh của cậu, kẹp vào hợp đồng, hoặc đặt trên bàn làm việc của anh ta, không chừng tớ còn cài đặt màn hình máy tính của anh ta là hình bức tranh của cậu.”

“Nếu vậy anh ta sẽ ra tay giết cậu mất?” Nam Tương thấp thỏm.

“Tất nhiên sẽ không có chuyện đó đâu,” tôi uống cà phê, nói như khẳng định, “Anh ta sẽ cử Kitty giết tớ”.

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 11 Phần 2

Tiếp đó tôi và Nam Tương ngồi tán gẫu về một vài vấn đề khác, không có gì ngoài những tình huống hài hước mà chúng tôi tình cờ gặp phải trong cuộc sống, trong sách hoặc qua phim truyện gần đây. Làm bầu không khí vừa rồi còn bức bối như trước khi cơn mưa chiều mùa hạ kéo đến đã trở nên thoáng đãng hơn nhiều, tôi không muốn phải suy nghĩ quá nhiều. Tôi cảm thấy, xe đến trước rừng ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cuộc sống sẽ không bức chết tôi, cùng lắm chỉ khiến tôi đau đến không thiết sống mà thôi, nhưng ở phương diện này, so với Cố Ly người chị em tốt bên tôi, đạo hạnh của nó có thể còn kém xa.

Sinh nhật của Cố Ly là một lời nguyền đối với tôi, lần nào nó cũng làm tôi muốn sống không được muốn chết không xong. Còn năm nay, vị sếp cao nhất lại đem chuyện này đổ ụp xuống đầu tôi, và tôi đương nhiên phải theo yêu cầu của anh ta, bỏ ra chút sức mọn, để sắp đặt một buổi tiệc sinh nhật cực kỳ ngoạn mục, tràn ngậpsurprise. Tôi cảm thấy Cung Minh vẫn chưa hiểu Cố Ly lắm, thật lòng tôi rất muốn nói cho anh ta biết, không cần bất cứ sự sắp đặt nào, sinh nhật Cố Ly chắc chắn sẽ tràn ngậpsurprisevới muôn hình vạn kiểu, đủ khiến người ta sợ đến ói ra mật xanh mật vàng.

Ăn xong bữa trưa, tôi tạm biệt Nam Tương, day nhẹ huyệt thái dương đang căng cứng trên đường về công ty, tôi còn phải cùng Kitty lên kế hoạch cho tiệc sinh nhật Cố Ly.

***

https://thuviensach.vn

Tôi về đến bàn làm việc của mình, Kitty bước qua : “Cố Ly về rồi, tốt nhất nên đi hỏi cô ấy có ý tưởng gì về vụ sinh nhật không. Cô hiểu cô ấy nhất, hai chúng ta cùng đi.”

Tôi gật đầu, rồi cùng Kitty thẳng tiến đến phòng làm việc của Cố Ly.

Khi đẩy cửa phòng làm việc của Cố Ly, thấy ngoài Lam Quyết và nó ra, Cố Nguyên cũng ở đó.

Sau khi tôi và Kitty nói rõ ý đồ, Cố Ly im lặng. Rõ ràng, việc này với nó mà nói, là mộtsurprisecực kỳ khủng khiếp. Ngược lại Cố Nguyên, mặt mày rạng rỡ, vui mừng khôn xiết. Tôi rất đồng tình với anh ta, cũng có thể hiểu được, bởi hằng năm tôi và anh ta đều là châu chấu cột chung trên một sợi dây thừng, hao tâm tổn sức, vắt kiệt trí não vì sinh nhật Cố Ly. Còn năm nay, đột nhiên có một con châu chấu không sợ chết khác nhảy ra, cởi trói cho Cố Nguyên, rồi đem dây thừng buộc lên cổ chính mình, tràn đầy tự tin không biết sống chết là gì nói phải chuẩn bị một party sinh nhật cho Cố Ly, anh ta không vui mừng khôn xiết sao được? Cho nên, Cố Nguyên ra vẻ đồng tình liếc nhìn tôi - con châu chấu cái không được cởi trói khỏi chiếc dây thừng - một cái dài, sắc lẻm.

Kitty thấy Cố Ly lặng thinh, nghĩ rằng nó không có ý kiến gì, vì thế, cô ta lấy bản kế hoạch sơ bộ ra, đọc cho Cố Ly nghe từng câu từng chữ. Thế là, trong một giờ tiếp theo, ba chúng tôi gồm tôi, Cố Nguyên, Lam Quyết, ngồi trên sofa Italia màu kem đặt trước ra lối ban công, mày chau mặt ủ để xem hai ngươi họ dùng lý này lẽ kia tranh luận thuyết phục lẫn nhau, trông như hai chiếc máy tính đang kết nối với nhau vậy, ánh đèn lập lòe, ổ cứng răng rắc, liều mạng hòng quy cách hóa đĩa C của đối phương.

Chẳng hạn...

Kitty: “Cố Ly, tôi bảo đảm với cô, chắc chắn là đồ Tây chính thống!”

https://thuviensach.vn

Cố Ly: “Cô chắc chắn thực sự là đồ Tây đúng nghĩa chứ? Cô đừng nói dùng dao nĩa ăn thịt bò xào là đồ Tây đấy nhé.”

Kitty: “Không đâu, nếu thực sự xảy ra chuyện như vậy, thì trước khi cô ra tay, Cung Minh đã dùng dao cắt cổ tôi rồi.”

Cố Ly: “…”

Chẳng hạn...

Kitty: “Được rồi, theo yêu cầu của cô, tất cả đều dùng hoa sơn trà màu trắng trang trí, bao gồm cả cửa ra vào.”

Cố Ly: “Cô chắc chắn là hoa sơn trà trắng chứ? Lần trước chụp ảnh tạp chí, hoa mà các người cầm đến bảo là hoa sơn trà trắng, nhưng rành rành là hoa nguyệt quế mua ở cái chợ di động dưới tầng trệt kia!"

Kitty: “…”

Chẳng hạn...

Cố Ly: “Cái gì? Chiêu đãi bằng rượu vang nhẹ? Tất nhiên không được, toàn bộ đổi thành rượu Whisky và rượu vang đỏ cao cấp, tiệc sinh nhật không thể không có rượu, không say sao có không khí, dùng rượu vang nhẹ mất mặt lắm!”

Kitty: “Tôi sợ cô uống nhiều quá sẽ không kiểm soát được bản thân, mười giờ đêm lại lao đầu vào bánh sinh nhật, thế thì vô cùng mất mặt.”

Cố Ly: “…”

Chẳng hạn...

Kitty: “Cần phải tìm một vài chỗ để xe gần đây, sau đó khách khứa sẽ đi bộ đến bữa tiệc là được.”

https://thuviensach.vn

Cố Ly: “Đi bộ á? Cô đùa đấy à? Cô bảo các khách là nữ mặc váy dạ hội dài thì làm thế nào? Lết váy dài để qua đường hả? Hay đứng bên đường đợi đèn đỏ đèn xanh cùng với một đám các mẹ tay đang xách cổ mấy con vịt chuẩn bị về nhà làm cơm? Hành vi này cũng đầy tính nghệ thuật nhỉ? Vả lại, lê chiếc váy dài mà đi như thế, sẽ khiến cả con phố Nam Kinh này bị quét sạch mất, chính quyền thành phố cũng không trả tiền vệ sinh đâu, có điều tôi bảo đảm lá rụng và rác rưởi dưới váy chúng tôi khi đi hết con đường này chắc chắn đủ để đốt một đống lửa để thiêu cô đấy.”

Kitty: “…”

Chẳng hạn...

Kitty: “Có cần vũ đạo không?”

Cố Ly: “…”

***

Cuối cùng Kitty không tài nào chịu đựng thêm được nữa, nó nhìn Cố Ly, nói cực kỳ thành khẩn mà vô cùng tuyệt vọng: “Giám đốc Cố à, cô hãy tin tôi được không, nhất định tôi sẽ không làm hỏng party sinh nhật đâu, đây không phải lần đầu ngài Cung Minh bảo tôi giúp anh ta chuẩn bị party sinh nhật.”

Cố Ly quay lại, một giây trước còn đầy vẻ khinh miệt, ánh mắt toát lên sự châm chọc cực kỳ hài hước, nhưng lúc này, sau khi nghe thấy câu nói sau cùng của Kitty, vụt chốc nó đã trở nên thư thái, thở phào một hơi, rồi khoát tay nói: “Ôi trời, sao không nói sớm, sinh nhật của ngài Cung Minh cô còn lo được, vậy thì tôi yên tâm rồi.” Nói xong Cố Ly liền nở nụ cười vừa quyến rũ vừa giả tạo, nhưng lại vô cùng cuốn hút.

Kitty nhìn Cố Ly, cũng cười phá lên, “Giám đốc Cố thật biết đùa. Tôi nói là giúp mấy người em họ của Cung Minh chuẩn bị party. Còn sinh nhật của

https://thuviensach.vn

ngài Cung Minh thì đâu đến lượt tôi sắp xếp, sinh nhật của ngài ấy đều giao cho các công ty chuyên tổ chức sự kiện làm thôi, mười mấy con người bận bịu suốt hai tháng liền, chỉ riêng phương án chuẩn bị và danh sách khách mời đã dày bằng nguyệt san tháng chín của tạp chí Vogue rồi, ha ha ha ha...”

Ngay tắp lự mặt Cố Ly như xám ngoét đi trong tiếng cười “ha ha ha ha” của Kitty.

Có lẽ, đây chính là vai trò mà sự tồn tại của Cung Minh phải đảm nhiệm. Dường như ông trời sinh ra anh ta là để khiến Cố Ly sống không bằng chết, cũng như Cố Ly được sinh ra là để khiến cho chúng tôi sống dở chết dở vậy.

Tôi nghĩ nếu Cố Ly thuộc mẫu người tùy hứng, thích gì làm nấy, thì sự phẫn nộ và đố kỵ đang ngập tràn trong nó nhất định sẽ đủ để nó tóm cổ Cung Minh rồi châm một mồi lửa thiêu anh ta cháy thành than. Tất nhiên, nó sẽ cẩn thận đem cục than đó cất vào hộp, đặt ở chỗ cửa ra vào nhà nó để thờ phụng, ngày ngày thắp nhang bái lạy - cho dù đã hóa thành than, “trở thành Cung Minh” vẫn là mơ ước cuối cùng của nó.

***

Khi rời khỏi phòng làm việc của Cố Ly, trời đã trở chiều. Ánh nắng nhạt dần, đám mây dày đặc đang phiêu dạt trên nền trời, từng đám từng đám màu trắng thuần khiết, những tia nắng bị khúc xạ thành vô số những mảnh vỡ lấp lánh ánh vàng, bầu trời được trang điểm vô cùng huyền ảo hoa lệ, giống như khung trời trong phim hoạt hình của Disney, biểu tượng cho tình yêu, biểu tượng cho vẻ đẹp, biểu tượng ộng ước, và cũng là biểu tượng cho sự hư ảo và không thực tế.

Tôi thộn người nhìn lên bầu trời bên ngoài qua tấm rèm cửa ban công, bỗng nhiên bị cơn ồn ào náo động cắt ngang, tôi quay đầu nhìn, liền thấy

https://thuviensach.vn

hai con chuột Mickey đang cười nói tíu tít, nô đùa chạy qua trước mặt.

Tôi: "…"

Kitty: "…"

Tôi: "… cái thứ thuốc chống lão hóa mà chị giới thiệu cho tôi có tác dụng phụ sao?"

Kitty: "... công ty kết hợp với Disney trú tại Phố Đông làm một kỳ chuyên đề, hôm nay chụp ảnh. Tôi xin cô, với tư cách là phụ nữ có trình độ đại học trong thời đại mới, mỗi khi gặp phải vấn đề bất ngờ nào, hãy xuất phát từ chủ nghĩa duy vật biện chứng, sử dụng nhãn quan khoa học mà phân tích, được không? Đừng mê tín như thế được không hả?" Kitty nhìn tôi, tỏ vẻ cực kỳ thất vọng, sau đó cô ấy day day huyệt thái dương rồi nói: "Cô và Cố Ly làm đầu tôi như muốn nổ tung. Chả trách cái thầy tướng số "Cửu vĩ hồ tiên" gì mà bạn tôi giới thiệu hôm trước, bảo tháng này sức khỏe tôi yếu, xem ra phải nghe lời bà ấy thật, đặt một miếng gỗ tử đàn ở vị trí hướng Nam trong nhà."

Tôi: "…"

***

Trở về bàn làm việc, tôi đem bản kế hoạch sinh nhật Cố Ly đang cầm trên tay nhét vào ngăn bàn, tạm thời không muốn suy nghĩ đến chuyện hao người tốn của này, vả lại sau khi tan ca, tôi còn cả đống thời gian để bàn bạc với nó, mặt đối mặt, thậm chí mặt sát mặt mà nói chuyện cả đêm. Còn bây giờ, tôi chỉ muốn nằm sõng soài trên mặt bàn, nghỉ ngơi giây lát, vì đầu tôi như sắp muốn nổ tung ra rồi.

Tuy nói như thế, nhưng thực tình trong lòng tôi biết rất rõ, việc khiến đầu tôi đau đến muốn nổ tung, thực ra hoàn toàn không phải vì sinh nhật Cố Ly, mà là ánh mắt của Sùng Quang thản nhiên quét qua mặt tôi lúc ở dưới lầu,

https://thuviensach.vn

ánh nhìn trống rỗng, mù mịt, lãnh đạm. Nói thực, tôi chưa bao giờ thấy Sùng Quang như vậy, mỗi lần tôi nhìn thấy, anh ấy đều bừng bừng sức sống, trong đôi mắt vô cùng dịu dàng, như bóng hoàng hôn đang dần khuất phía chân trời lúc chạng vạng, bao phủ lên người màn sương chiều ấm áp nặng trịch. Ánh mắt rất đỗi sinh động của anh ấy hoàn toàn không giống một bệnh nhân ung thư sắp bước đến bờ vực cái chết, mà trái lại, trái tim với lòng nhiệt thành cuồn cuộn chảy trong cơ thể anh ấy đã cảm hóa tôi, cổ vũ tôi, che chở tôi. Thậm chí khi nhìn vào bức di ảnh treo ở phía cuối của nhà tang lễ, tôi vẫn có thể nhìn thấy từ trong đôi mắt trong trẻo đó niềm hy vọng pha lẫn bi thương, sự lưu luyến hòa trộn cảm giác chia ly.

Tôi đang định nhoài người nằm lên bàn, thì nhìn thấy mấy bức tranh mà Nam Tương để lại. Ngay lập tức tôi cầm chúng lên, chuẩn bị đến phòng làm việc của Cung Minh. Bởi xem chừng, tâm trạng của anh ta hôm nay rất tốt. Anh ta giống như một thiên sứ trẻ tuổi luôn mỉm cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Tôi đẩy cửa bước vào, thấy Cung Minh đang ngồi trên sofa chỗ góc khuất đọc sách, giữa bầu không khí phảng phất mùi cà phê và tiếng dương cầm. Chỉ khác một điều rèm cửa đã kéo lại, riêng có chiếc đèn đặt dưới đất hiệu Armani vẫn tỏa ra thứ ánh sáng sang trọng mà ấm áp. Dưới ánh đèn vàng khuôn mặt của anh ta hiện lên dịu dàng mà gần gũi.

Anh ta đặt quyển sách trên tay xuống, mỉm cười dịu dàng hỏi: “Sao vậy?” Ánh mắt đó như tỏa ánh hào quang, vô cùng dịu vàng và mềm mại. Cùng chiếc áo len mỏng ấm áp mà anh mặc lên người như có ma lực hút người ta đến gần.

“Bạn tôi... là Nam Tương... cô ấy có rất nhiều tranh khá đẹp, anh có thể xem qua tác phẩm của cô ấy không,” tôi ôm đống tranh của Nam Tương, nhìn Cung Minh, rồi dè dặt hỏi, “không phải là nhờ anh cho ý kiến đánh giá nhận xét, mà chỉ cần xem qua là được, nếu anh thích, đương nhiên là tốt

https://thuviensach.vn

nhất... còn không thích cũng chẳng sao... chỉ cần xem qua thôi... có được không?”

Cung Minh nhìn tôi, mắt chớp chớp liên hồi, dưới ánh đèn cặp mi dài trông như cặp lông vũ màu vàng, khuôn mắt hẹp dài như bị bóng râm thăm thẳm bao trùm, miệng nhoẻn cười dịu dàng, rồi bằng chất giọng thấp trầm mà cực kỳ cuốn hút, anh ta trông về phía tôi, cười nói: “Không thể được.”

Cơ hồ tôi đã bị nụ cười dịu dàng kia của Cung Minh làm đần thộn. Anh ta giống như một thiên sứ, ánh mắt lấp lánh, nụ cười quyến rũ. Tôi cho rằng mình đã nghe nhầm, nên liền hỏi lại: "... Chỉ xem qua thôi, rồi tôi sẽ đi ngay, có được không?”

Cung Minh khẽ cười, nói: “Không.”

***

Tôi lui ra khỏi phòng làm việc của Cung Minh, đầu óc vẫn rối bời chưa định thần lại được. Tôi biết mình đã bị Cung Minh từ chối, thực ra chuyện này cũng rất bình thường, anh ta phải là một con quỷ hút máu điển trai bạo tàn máu lạnh, chứ không phải là thổ địa công công hòa nhã dễ gần thân thiện cầu gì được nấy. Nếu Cung Minh đồng ý không chút do dự, mới khiến tôi sợ nổi da gà.

Nhưng tôi vẫn thấy cực kỳ thất vọng. Một cảm giác bất lực đang quấn chặt lấy tôi.

Tôi ngoái đầu nhìn ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, bầu trời giống như lòng đỏ trứng được khuấy đều lên, vừa êm đềm mà lại rất đỗi bi thương, đang bao trùm mỗi người, hòa cùng với đó là tiếng chim bồ câu vỗ cánh bay về tổ.

***

https://thuviensach.vn

Còn lúc này, ở một nơi cách tôi rất rất gần...

Đường Hoài Hải chập choạng lúc hoàng hôn, xe ngập trên đường, chạy còn chậm hơn cả người đi bộ. Mặt đường cả ngày bị phơi nắng, lúc này đang bốc lên hơi nóng hầm hập, mọi thứ dường như trở nên mơ hồ loang loáng. Hàng quán ven đường thi nhau phun hơi lạnh ra ngoài, thu hút người đi đường lánh vào quán.

Giản Khê đang mặc chiếc áo ba lỗ màu trắng, mồ hôi đọng từng giọt từng giọt trên ngực. Anh ấy đang trên đường đến công ty tìm tôi.

Sau khi cửa thang máy trượt mở, đúng lúc Giản Khê được chứng kiến cảnh tượng Kitty có ý định đi khiêu chiến Cố Ly lần nữa. Giản Khê hỏi: "Lâm Tiêu đang ở đâu vậy?" Kitty chẳng thèm đếm xỉa, đầu cũng không ngoảnh lại mà cứ lừ lừ tiến thẳng về phía trước, rồi buông một câu "Có thể ở phòng làm việc của Cung Minh, có thể đang ở chỗ uống nước, anh đi tìm đi."

***

Tôi ôm chồng tranh, mặt mày thất thần, lúc đi ngang qua quầy uống nước, cánh cửa đột nhiên mở ra, một bàn tay thon dài vươn ra, túm lấy cánh tay tôi, rồi kéo tôi vào trong.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, một bóng hình cao lớn đã phủ lên tôi, tôi còn chưa kịp định thần, một cái ôm siết đến nghẹt thở giống như biển cả đã ập đến.

Làn môi nóng bỏng mà mềm mại hôn lên môi tôi, mùi hoóc-môn quen thuộc, như thể sóng biển cuộn trào mãnh liệt đang vỗ mạnh lên tôi, phá hủy tôi.

Đôi mi mềm mại của anh lướt qua sống mũi của tôi.

https://thuviensach.vn

***

Tôi mở tròn mắt, Sùng Quang với dung mạo hoàn toàn mới đang nhìn tôi, đôi mắt ánh lên cái nhìn bất lực, giống như trong cặp mắt ấy đang giam cầm hai con bồ câu đã mệt nhoài.

Tôi đưa tay sờ lên chân mày của anh ấy, cung mày cao hơn, toát lên ánh nhìn sâu thẳm như mắt người nước ngoài. Tôi vuốt ve đôi chân mày dày đậm mà mềm mại đó, rồi hỏi: “Đau không?”

Anh ấy khẽ gật đầu, ánh mắt dịu dàng mà toát lên vẻ đau thương. Dường như tôi có thể xuyên thấu ánh nhìn sâu thẳm u ám, thấy ánh sáng chập chờn yếu ớt trong sinh mệnh của anh ấy, thấy được ngọn lửa sót lại còn vương mùi máu tanh.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Sùng Quang hỏi: “Ai đấy?”

Bên ngoài không có tiếng trả lời.

Tôi lau vội nước mắt, rồi bước qua, mở cửa.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 12 Phần 1

Sao vậy, đang khóc à?

Sao vậy, đã bắt đầu khóc rồi sao?

Vẫn còn sớm mà, thật sự còn sớm mà.

Gió thu vẫn chưa về, đừng nên vội vàng rơi lệ.

Đồng ruộng hoang vu đâu phải là hình tượng bi tráng nhất, bão tuyết sắp kéo về, sẽ khiến tất cả thêm tuyệt vọng, một vùng bao la vô tận không thấy bến bờ, một sự hỗn mang mênh mông bát ngát, cuối cùng vẫn có một cơn bão lửa, thiêu rụi tất cả thành tro thành bụi.

Thực ra bóng hình của tử thần có đủ muôn hình vạn trạng. Các tòa nhà như Phương Đông Minh Châu, cao ốc Kim Mậu, trung tâm tài chính Hoàn Cầu Thượng Hải, Hằng Long Plaza ... ngày ngày hắt bóng xuống thành phố này, thực ra đó đều là hình dáng của thần chết, khi mặt trời xoay chuyển đến một góc độ nào đó, những bóng râm này sẽ hợp thành một chỉnh thể anh hùng, giơ cao lưỡi hái.

***

Khi tôi và Giản Khê về đến nhà, bọn Cố Ly cũng về đến nơi. Mùi thức ăn ngào ngạt tỏa ra từ trong nhà bếp, khỏi cần phải nói, Lucy đang bận rộn đến toát mồ hôi, mỗi khi cô ấy bận rộn sẽ luôn lẩm bẩm trong miệng một vài câu bằng tiếng Philippin, tuy chúng tôi nghe chẳng hiểu gì, nhưng tôi và Nam Tương luôn tin rằng cô ấy đang chửi Cố Ly - nếu người nào có thể ở

https://thuviensach.vn

cùng Cố Ly một thời gian mà không bị điên, thì quá trình tu luyện của người đó ắt đã đạt đến cảnh giới đắc đạo, chỉ cần ngồi một chỗ có thể lập địa thành Phật, sánh ngang thần tiên.

Cố Ly vừa nhìn sang tôi và Giản Khê, vừa hong khô mười đầu móng tay mới sơn trong khi xem chương trình "Bản tin kinh tế tài chính" trên tivi (đúng vậy, nó xòe tay duỗi thẳng về trước, mười đầu ngón tay xòe rộng kéo căng hết cỡ, giống như thằng đàn ông thô tục đang chuẩn bị tập kích bất ngờ vào bộ ngực của thiếu nữ, từng có lần Nam Tương và nó áp sát vào nhau nói chuyện, kết quả là hai đứa nó ghét bỏ nhau), vừa chẳng thèm quay đầu lại hỏi tôi: "Cậu với Giản Khê cùng về đấy à?"

"Ừ", tôi đặt túi xuống, mở tủ bên cạnh cửa chính thay giày, rồi trêu Giản Khê: "Anh ấy đến công ty tìm tớ, cứ như một con ruồi không đầu tìm đến bộ phận quảng cáo, may là đồng nghiệp trong công ty nói có anh chàng bảnh trai đang tìm tớ, tớ rất đỗi vui mừng, cứ tưởng anh chàng đẹp trai nào, ai ngờ lại gặp phải anh ấy."

"Còn chưa ngạc nhiên à? Khi đó anh đang mặc ba lỗ bó sát người. Những múi cơ ngực và cánh tay đều lộ rõ, mồ hôi ướt đẫm nửa áo, như ẩn như hiện, vác thêm một thùng nước tinh khiết nữa thì có thể diễn trong phim AV của Nhật Bản rồi..." Giản Khê ôm tôi từ phía sau, mồ hôi ướt dính khắp người tôi, tôi kêu the thé, cố giãy không thoát được, tôi đành để anh ôm, mùi hương trên cơ thể anh giống như chiếc chăn bọc lấy tôi. Từ nhỏ đến lớn anh luôn sạch sẽ và gọn gàng nhất trong đám con trai, ngay cả mồ hôi cũng tỏa ra mùi thơm như dầu tắm hương chanh, cảm giác như vừa tắm xong vậy.

Sau khi bước vào nhà, tôi liền phóng đến phòng vệ sinh tắm. Cố Ly trong đó kêu lên oai oái: "Sao vừa về đã tắm rồi hả, cậu qua đây trước, tớ có chuyện muốn hỏi cậu."

https://thuviensach.vn

“Tớ tắm qua một chút, năm phút thôi, nếu không lát nữa mồ hôi của Giản Khê trên người tớ sau khi gặp điều hòa không khí sẽ rơi từng mảng từng mảng xuống mất.” Tôi vừa nói, vừa vặn vòi nước, khóa cửa lại.

***

Giản Khê ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, vẫn chưa kết thúc đề tài tranh luận vừa rồi, anh quay đầu về phía Cố Nguyên, nói với anh ta bằng vẻ khiêu khích: “Khi ấy tôi có thể thấy, các cô gái trong phòng làm việc đều đỏ mặt thẹn thùng, tất nhiên, cả những chàng trai trẻ giống như Neil ở bộ phận thuộc công ty anh.” Giản Khê quay đầu lại, hất hàm về phía Neil.

Neil mặc quần soóc rộng, vốn đang nằm nghiêng trên ghế sofa, lập tức duỗi chân đạp vào đùi Giản Khê.

“Cậu mà còn đá tôi thì hàng của cậu sẽ bị lộ đấy,” Giản Khê cầm một chiếc đệm đặt ra sau lưng, rồi thư thái nằm xuống, “từ chỗ tôi đây có thể nhìn thấy ‘cậu bé’ Neil”.

Cố Ly nghe đến đây, quay đầu lại chau mày, nét mặt tỏ vẻ khó chịu, “Cậu em lại không mặc đồ lót hả?”

“Em vừa tắm xong!” Neil mặc quần soóc rộng nằm trên sofa, lơ đãng nói.

Nam Tương ngồi ở đầu kia đột nhiên phun nguyên ngụm trà trong miệng ra, tuy từ nhỏ Cố Ly và Neil đã lớn lên cùng nhau, chẳng có vướng mắc gì về tình dục, cho dù Neil có cởi trần đứng trước mặt Cố Ly, Cố Ly cũng sẽ thản nhiên mà hỏi một câu: “Cậu bị ăn cướp à?” Nhưng với phụ nữ bình thường mà nói, chẳng hạn như tôi, như Nam Tương, trong mắt bọn tôi Neil vẫn là một anh chàng con lai bảnh trai khỏe mạnh và quyến rũ, cho nên, Nam Tương chỉ thoáng liên tưởng theo mạch câu chuyện của Giản Khê và Cố Ly, đã lập tức nóng bừng mặt lên rồi.

https://thuviensach.vn

Nam Tương đặt tách trà trong tay xuống, nói với Giản Khê: “Tôi vẫn luôn thấy anh là người vô cùng trong sáng, sao giờ lại nói năng dâm đãng vậy?”

“Anh ta vẫn luôn dâm đãng thế mà.” Cố Nguyên vừa gửi tin nhắn, vừa nhìn Giản Khê, cười nói, “Trước mặt các cô anh ta làm ra vẻ như cậu bé ngoan hiền chưa cai sữa, chứ trước mặt tôi thì cũng đa tình lắm.”

Giản Khê: “…”

Nghe đến câu này, Cố Ly đột nhiên chuyển ánh nhìn khỏi kênh Tài chính - Kinh tế, cặp mắt rực sáng tinh tường, thấp thoáng nhìn Cố Nguyên, hỏi: “Sao anh ta phải đa tình trước mặt anh hả, nói đi, có phải anh ta thường xuyên lén lút lôi kéo anh không?” Vừa nói, vừa đứng lên đi quanh quẩn bên cạnh Nam Tương, hai chị em tốt vai kề vai ngồi đối diện với họ.

Giản Khê nhìn Cố Ly và Nam Tương hai mắt đang đỏ ngầu, biết rằng chiếc ra đa trong não họ với đại diện là hình tượng bã đậu hũ bắt đầu khởi động rồi. Anh hạ giọng thở dài một cái, rồi nhịp nhàng nâng người lên, bước đến ngồi xuống sofa bên Cố Nguyên, dựa lưng vào Cố Nguyên, nói: “Bóp vai giúp tôi chút đi, hôm nay phải vác một túi sách, nặng chết đi được.”

Cố Nguyên đặt di động xuống, tỏ vẻ bực bội nhưng vẫn rất mực nghe lời bóp vai giúp Giản Khê, vừa bóp vai, vừa bình luận: “Dạo gần đây anh tập thể dục mang lại hiệu quả tốt đấy, cơ bắp vai săn chắc hơn rất nhiều... anh đợi chút rồi cũng đi tắm đi, mồ hôi đầm đìa thế này, bẩn chết đi được, làm cả tay tôi cũng đã...”

Nam Tương yên lặng bấy giờ, không chịu đựng thêm nổi nữa, cao giọng hét lớn về phía phòng tắm: “Lâm Tiêu, mau ra mà xem phim cấp ba này!”

Khi ăn tối đã là hơn tám giờ rồi.

https://thuviensach.vn

Mấy đứa chúng tôi theo thường lệ lại ngồi túm tụm trên sofa tán gẫu.

Hằng ngày cứ vào lúc này, luôn là thời điểm mà tôi thấy ngọt ngào nhất và thoải mái nhất. Tuy nhiên chỉ cần lơ là chút xíu sẽ bị Cố Ly chanh chua cay nghiệt phun nọc độc khắp người, thời khắc này luôn khiến người ta cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp. Tôi cuộn mình trên sofa, nhìn nam thanh nữ tú bên cạnh, chợt nhận thấy vẻ đẹp của họ dường như càng trở nên mờ ảo dưới ánh sáng của chiếc đèn chùm đắt đỏ treo trên trần nhà. Đúng thế, con mắt của các đạo diễn phim truyền hình Trung Quốc chắc chắn đều đã mù hết rồi, nếu không đã phải sớm mời họ làm diễn viên ột bộ phim, nam nữ lục đục, yêu hận đến trời long đất lở đan xen, nhất định họ sẽ hốt bạc.

Đang ngồi tán gẫu, điện thoại của Cố Ly đột nhiên đổ chuông, là Kitty gọi, Cố Ly bật máy lên, nói được vài câu, hai mắt nó lại như dựng ngược lên, tôi biết, chiến dịch nhằm quy cách hóa ổ cứng đối phương của hai chiếc máy tính này lại bắt đầu rồi. Mấy phút sau, Cố Ly phải hứng chịu một đòn chí mạng, nó trợn trắng mắt rồi rít vào điện thoại vẻ kinh ngạc: “Cô nói cái gì? Địa điểm không đặt ở Tĩnh An? Đặt ở Hồng Khẩu? Tóm lại là đặt ở Hồng Khẩu? Không nhầm chứ!”

“Hồng Khẩu thì sao? Nhà tôi ở Hồng Khẩu đây!” Giản Khê ngồi bên cạnh, đang ôm tôi, bỗng gằn giọng hét về phía Cố Ly!

Cố Ly nhìn Giản Khê, rồi tiếp tục hét vào điện thoại vẻ tán đồng: “Cô nghe thấy chưa? Cô nghĩ tiệc sinh nhật của tôi có thể tổ chức ở khu Hồng Khẩu đó hả? Nhà của Giản Khê ở đó đấy!”

Giản Khê: “…”

Cố Nguyên ngồi đối diện nhìn Giản Khê với ánh mắt đồng tình, sau đó quay đầu lại, nhìn Cố Ly lúc này mặt lạnh như tiền chua ngoa cay nghiệt, vỗ tay cổ vũ nồng nhiệt, “Không hổ là nàng dâu nhà anh...” Chưa đợi Cố

https://thuviensach.vn

Nguyên nói hết, Giản Khê đã giật mấy chiếc đệm kê lưng trên sofa ném vù vù về phía Cố Ly. Cố Ly cứ như có mắt sau gáy vậy, nhẹ nhàng vung tay bắt lấy chính xác từng cái từng cái một, hơn nữa còn uyển chuyển quăng từng chiếc từng chiếc về phía Neil. (...) Chiếc cuối cùng được nó chặn lại, sau đó khẽ khàng đặt xuống bên mình, đồng thời đưa tay ra vuốt ve, giống như người mẹ hiền đang âu yếm đứa con yêu dấu của mình vậy - chiếc đệm cuối cùng ấy là của hãng Fendi. (...)

Tôi và Nam Tương không hề bất ngờ. Hồi ở trường, chúng tôi đã được thưởng thức thứ võ nghệ cao siêu này của nó, bất kể là cháo gạo đen từ sau bay tới hay là bánh gạo nếp từ trên thang gác ném xuống, đều không thể xâm phạm đến nó - nói thực, nếu Cố Ly không có bí kíp võ công như vậy, nó cũng chẳng thể hoành hành bá đạo trong trường được, vì người muốn cầm đồ ném vào nó quả thực là nhiều vô số.

Đúng lúc này Cố Nguyên hùng dũng đứng lên, nhảy bổ đến đè Giản Khê xuống. Có lẽ là vì muốn bảo vệ nàng dâu nhà anh ta, nhưng chúng tôi lại muốn tin anh ta vì ham muốn cá nhân hơn, bởi lúc này anh ta đang đè lên người Giản Khê, mặt hai người kề sát nhau, gần tới mức hơi thở cũng như đang cộng hưởng. Vả lại, Cố Ly có cần Cố Nguyên dũng cảm ra mặt không? Nó không gặm xương ăn thịt người ta đã là cảm tạ trời đất rồi. Vì thế chúng tôi đều nhất trí cho rằng, Cố Nguyên đã nảy sinh ham muốn cá nhân. Tôi và Nam Tương nắm chặt tay nhau, căng thẳng chờ đợi. (...)

Neil nãy giờ luôn mặt mày ủ rũ tâm trạng ngán ngẩm, không chịu đựng nổi thêm nữa, lập tức chen vào: “Get a room!”

***

Tôi đã bị giọng của Neil phá tan đám mây hình nấm màu hồng phấn đang cuồn cuộn trọng đầu. Tôi quay đầu sang, nhìn Neil từ trước lúc ăn cơm đến giờ vẫn uể oải đang ngồi trên sofa đối diện, hắn trông giống như rau cải bị phơi nắng quá lâu, co quắp nhăn nhúm trên sofa, ánh mắt hút hồn

https://thuviensach.vn

người khác của anh chàng con lai bảnh trai ngự trị trên các trang tạp chí thời trang đã biến mất, lúc này, trông hắn như Tiểu Thẩm Dương mặt chau mày ủ trong đêm giao thừa vậy.

Nam Tương nhìn hắn, bản năng người mẹ dâng trào ngùn ngụt, rồi dịu dàng nói: “Nhóc con à, sao vậy? Tâm trạng không vui à?”

Neil ngẩng đầu lên, rồi gật gật đầu như con thú cưng ngoan hiền đáng yêu.

Cố Ly bên cạnh đột nhiên phán một câu: “Không sao đâu, có thể chỉ là do đến tháng thôi, sau mấy hôm nữa tớ cũng sẽ vô duyên vô cớ bức bối (như thế). Bình thường thôi.”

Nam Tương: “…”

Tôi: “…”

Cố Nguyên, Giản Khê: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha”.

Cố Ly tiếp tục vuốt ve chiếc nệm Fendi kia, giống như con báo mẹ đang liếm láp yêu thương đứa con nhỏ của mình. Thôi miễn bàn đến chuyện ấm áp ngọt ngào, nó nhìn chằm chằm Giản Khê và Cố Nguyên lúc này đang ôm nhau cười lăn lộn (...) nói: “… Cườigì chứ, con gái ở chung nhau đã lâu, ảnh hưởng hoóc-môn của nhau, chu kỳ sẽ dần trở nên điều hòa thống nhất, hai người sao không hiểu biết gì về tâm sinh lý thế?” Rồi tạm dừng, quay đầu nhìn tôi và Nam Tương, “Không tin cậu hỏi hai người họ, xem có phải họ cũng có mấy ngày này.”

Nam Tương: “…”

Tôi: “…”

https://thuviensach.vn

Neil nhìn Cố Ly đang cuộn tròn trên sofa với tư thế của một con báo, nói: “Trông chị rất giống một con báo đấy.”

Cố Ly vuốt vuốt mái tóc, điềm nhiên nói: “Cậu đang nói loài báo của Cartier sao?”

Neil cũng điềm nhiên trả lời: “Không, cái con của Chu Đại Phúc ấy.”

Cố Ly: “…”

Neil tiếp tục tiến lên, “Từ nhỏ đến lớn, chị gái à, mỗi khi em suy sụp chán nản, chị đều dùng dịch độc màu đen phun ra không ngừng giữa kẽ răng nanh để sưởi ấm em, để an ủi tâm hồn em, để lại ấn tượng khó phai mờ, em nghĩ em sẽ chẳng bao giờ quên - dù chị có lột da bao nhiêu lần, em đều sẽ nhận ra chị.”

Tôi và Nam Tương hoàn toàn sửng sốt, đây là lời của cậu nhóc nửa đời không biết tiếng Trung mới từ nước ngoài về, thì quả thật hắn có thể đi thi nghiên cứu sinh khoa văn học. Cố Ly nhìn hắn đầy cảnh giác, “Gần đây cậu đang đọc sách gì vậy?”

Neil: “Sách do một người tên Quách Kính Minh viết. Em mới phát hiện thì ra trên thế giới này còn có người nói năng giống hệt chị, em luôn cảm thấy chị là một cái hoa kỳ lạ cô độc nhất thiên hạ.”

Nam Tương: “… là một đóa...”

Giản Khê đỏ mặt tía tai chấn chỉnh hắn, “Haiz... haiz... anh bạn, tốt nhất không được dùng ‘một cái’ để hình dung, nhất là khi cậu đã phát âm sai cái từ đa âm tiết ‘qi’ này, ở đây nó thật sự không nên phát âm là ji... Cố Ly dù từ góc độ sinh lý hay tâm lý, đều không thể là một cái như cậu nói được...”

Cố Ly: “…”

https://thuviensach.vn

***

Tôi thò chân ra đá vào cẳng chân đầy lông của hắn, rồi hỏi: “Thế nào, ngay cả đồ lót cậu cũng quăng lại nhà người ta à, tắm cũng tắm rồi, còn có gì chưa hài lòng sao?”

Nói xong, tôi quay đầu lại đem chuyện của Lam Quyết ở công ty hôm nay nói với Cố Ly và Nam Tương.

Neil vẫn im lặng mặc cho tôi kể lể, sau khi nói xong, hắn còn thở dài một hơi vô cùng ăn ý. Ngay tức khắc bọn tôi đều quay sang nhìn, cảm thấy chắc chắn hắn còn muốn nói điều gì đó.

Quả thật, trước ánh mắt đầy trông đợi của chúng tôi, hắn bắt đầu kể: “Hôm đó Lam Quyết đến nhà chúng ta, tôi đã hẹn anh ta đi xemRobot đại chiến 2, mọi người còn nhớ không?”

“Nhớ, đó chẳng phải là chuyện hay sao? Thế nào, anh ta thất hẹn à?” Nam Tương hỏi.

“Đi chứ, hôm đó chúng tôi cùng nhau xem phim, trước khi vào rạp tôi còn đi mua bỏng ngô, mua hồng trà cho anh ta nữa mà.” Neil tiếp tục với vẻ chán chường.

“Thế chẳng phải rất tuyệt sao? Sao vậy, chẳng lẽ anh ta thích trà xanh?” Nam Tương không ngừng truy hỏi.

“… Đâu có, anh ta rất thích hồng trà. Hơn nữa phim cũng rất hay, hai chúng tôi đều la hét cực kỳ hứng chí. Thậm chí mỗi cảnh trong phim mà chúng tôi thích đều giống nhau, diễn viên ưa thích cũng như nhau. Chúng tôi đều thấy quyết định cùng nhau đi xem phim thực quá ổn.” Neil nói vẻ hoàn toàn chán chường.

https://thuviensach.vn

“Cậu mà còn lải nhải thêm chút nữa chắc tôi sẽ lấy súng nước bắn cậu ngay lập tức!” Cố Nguyên ngồi đối diện không thể nghe tiếp được nữa, bực tức cắt ngang.

Rõ ràng, Neil chẳng nghe rõ lời Cố Nguyên lắm, nhất định hắn đang tập trung vào mấy chữ như “súng nước”, “bắn” trong lời của Cố Nguyên rồi bắt đầu suy diễn lung tung, vì trông mặt hắn chợt thoáng đỏ khi ngước nhìn khuôn mặt khôi ngô pha lẫn tức giận kia của Cố Nguyên.

Neil thu ánh mắt lại, thở dài một hơi, rồi nói: “Sau khi hết phim, đau thương đã đến...”

Nam Tương không chịu đựng thêm được nữa lập tức cắt ngang lời hắn: “Đủ rồi, cậu đừng có học kiểu ăn nói của Quách Kính Minh nữa đi, ‘đau thương đã đến’ cái gì chứ... cậu hãy vào chủ đề chính đi, trở lại như con người cậu trước đây đi, tôi thực sự sắp chịu hết nổi rồi đấy. Những câu nói hoa mỹ trong tiểu thuyết của Quách Kính Minh ấy, cậu đừng bao giờ cho là thật, cậu phải đi xem kiểu ăn nói của anh ta trên blog kia kìa, đó mới là bộ mặt thật của anh ta, không có chuyện gì thì đừng học theo cách nói của anh ta, anh ta không phải tấm gương tốt đẹp gì đâu.”

Neil gật gật đầu, tiếp đó, hắn kể cho chúng tôi biết sự đau thương đó.

Sau khi nghe xong, tất cả chúng tôi đều thinh lặng.

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 12 Phần 2

Thì ra, việc vẫn luôn quấy nhiễu Neil, là chuyện sau khi hai người họ xem hết phim cùng vào toilet. Kết quả, vốn dĩ hai người sẽ đứng sóng đôi trước máng tiểu chuẩn bị kéo khóa quần, nhưng vào giây phút cuối cùng, Lam Quyết lại tỏ ra bối rối e thẹn rồi bước vào gian buồng. “Tôi vốn chẳng suy nghĩ gì, thậm chí ngay cả nhìn tôi còn chẳng nhìn anh ta!”

Xem ra, việc này đã khiến Neil hoàn toàn khó xử.

Chúng tôi cùng nhìn Neil với ánh mắt đồng tình. Cố Ly di chuyển đến bên hắn, rồi ôm lấy bờ vai hắn như cái ôm tràn đầy tình thương của người mẹ, an ủi, “Không sao đâu, việc này bình thường mà. Nam nữ khác nhau, nếu Cố Nguyên đi tiểu đứng bên chị, chị cũng sẽ đi vào trong buồng thôi. Nhưng dù chị không muốn đứng tiểu sóng đôi cùng Cố Nguyên, thì cũng không có nghĩa chị không yêu anh ấy.”

Những lời của nó khiến ai cũng tâm phục khẩu phục, không còn gì nói thêm nữa. Tôi nghĩ nếu nó tham gia dẫn chương trình đón giao thừa, thì không bao giờ lẫn được với Triệu Bản Sơn hay Tống Đan Đan.

Nam Tương ngước lên nhìn Cố Ly, rồi nói ra chiều tán thưởng: “Cố Ly, cậu nhất định phải xuất bản một cuốn tự truyện, cuộc đời cậu quá ư ngoạn mục.”

Cố Ly mỉm cười đắc ý, ánh mắt hấp háy, “Đừng nói vậy mà.”

Nam Tương chạy xộc tới thè lưỡi rắn độc máu me đằm đìa ra, “Tên là‘Đường Uyển Như mặc Prada’.”

https://thuviensach.vn

***

Trong tiếng cười chế giễu của mọi người trước nỗi đau thương vô bờ bến của Neil, tiếng chuông gọi cửa vang lên.

Nam Tương vừa ôm chiếc đệm tựa lưng trên sofa, vừa dịch chuyển thân hình mềm mại như con rắn nhỏ đi ra mở cửa, mái tóc nó trước sự chuyển động mềm mại giống như bản năng phát ra từ thân thể, đang lay động uyển chuyển như những sợi rong tảo trong nước biển, Cố Nguyên và Cố Ly mê mẩn ngắm nhìn, tôi đã bảo rồi mà, mái tóc đen ánh ấy của Nam Tương, đối với đàn ông mà nói chính là một tấm phướn chiêu hồn màu đen.

Có điều, sau khi mở cửa, cơ thể Nam Tương chầm chậm chầm chậm cứng lại, ngay cả mái tóc vốn mềm mại cũng như bị đông cứng, lặng lẽ rủ xuống, thậm chí tôi còn loáng thoáng nghe thấy âm thanh răng rắc răng rắc giống như đông đá trên cơ thể nó.

Một lúc sau, người ở ngoài nhẹ nhàng bước vào, trước mặt mọi người là, Đường Uyển Như đi giày Nike đang đứng lặng lẽ đối diện chúng tôi.

***

Thượng Hải giữa đêm hè, hơi nóng đang dần tiêu tan, hàng ngô đồng Pháp cao lớn nằm dọc hai bên đường Nam Kinh dưới màn đêm, đang khẽ lay động vô cùng phong tình chỉ Thượng Hải mới có. Vô số cô gái trang điểm rất đậm, gấm lụa thướt tha bước đi trong đêm, dạo qua cửa hàng xa xỉ phẩm thâu đêm sáng đèQ. Đường Uyển Như đã về, khi đi nó nhìn tôi như muốn nói điều gì rồi lại thôi, nét mặt ngốc nghếch kia của nó khiến tim tôi vỡ nát. Cố Ly ngồi trước mặt tôi, nó hỏi tôi mà mặt không nét biểu cảm: “Sao cậu không hỏi tớ câu nào, đã đưa thiệp mời nó đến tham dự tiệc sinh nhật của tớ vậy?”

Tôi nhìQ Cố Ly, chẳng chút sợ hãi, tôi biết thực ra lúc này gương mặt không chút cảm xúc kia của nó chính là sự ngụy trang của con hổ giấy. Sự

https://thuviensach.vn

xuất hiện của Đường Uyển Như đã làm chấn động trái tim nó. Tôi nói: "Nếu không cậu muốn thế nào? Bạn bè nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cậu thật sự muốn cách ly Qó ra khỏi thế giới của chúng mình?" Nam Tương ngồi bên cạnh tôi, chẳng nói chẳng rằng. Thực ra trong vụ việc trước đây, Nam Tương không phải là người tức giận nhất, người tức giận nhất là Cố Ly. Điều này xuất phát từ tính cách của nó, trào dâng tham vọng kiểm soát, đã ghét thì tất cả biến thành thù và chỉ mình ta là nhất. Nó không thể chịu đựng được cảnh Đường Uyển Như từ trước đếQ giờ luôn bị chúng tôi bắt nạt rồi đột nhiên có ngày quật khởi đứng lên như nữ thần báo thù. Việc này đã vượt khỏi khả năng kiểm soát của nó - bất cứ chuyện gì nó không kiểm soát được, đều có thể dễ dàng chọc giận nó.

"Tớ chẳng muốn sao cả." Cố Ly nhìn tôi bằng ánh mắt cực kỳ dịu dàng nhưng vô cùng sắc sảo, "Nhưng tớ phải cảnh báo trước, tiệc sinh nhật lần này là Cung Minh sắp xếp, sẽ có rất nhiều khách mời của "M.E", cậu cũng biết Đường Uyển Như, nó chính là một quả bom, bất cứ lúc nào cũng có thể Qổ tung. Tớ không phải chú ý tới nó, tớ cần gì phải chú ý tới nó? Chẳng qua là tớ muốn bảo cậu hãy chuẩn bị tâm lý trước thôi."

***

Trong phòng khách trống trải chỉ còn mình tôi. Cố Ly và Nam Tương đều đã đi ngủ. GiảQ Khê đã về nhà. Thi thoảng anh ấy mới tá túc ở đây, còn phần lớn thời gian anh ấy đều trở về nhà.

Neil trốn trong phòng tiếp tục gặm nhấm nỗi buồn chán. Được nửa chừng hắn rời khỏi phòng chạy vào toilet, trên người chỉ mặc độc chiếc quần lót, còn lộ ra cả tấm thân trần, những múi cơ trên cơ thể hắn cực kỳ săn chắc quyến rũ dưới ánh đèn vàng ấm áp. Nhưng dù là cảnh tượng bổ mắt như vậy, cũng chẳng khiến tôi bận tâm.

Tâm trạng tôi cũng như hắn, vô cùng chán nản.

https://thuviensach.vn

***

Tôi thu mình trên ghế sofa, tay cầm bản kế hoạch tiệc sinh nhật của Cố Ly mà chẳng còn tâm trí đoái hoài đến. Sự xuất hiện của Đường Uyển Như vừa rồi khiến con tim tôi như bị xối một bát nước cốt chanh, chua xót khó chịu vô cùng. Thời gian gần đây, thực tình ngày nào tôi cũng nhớ đến nó. Tuy sâu thẳm tâm can tôi luôn thấy nó bây giờ quá kỳ lạ, đúng như lời Cố Ly nói, nó chính là khối thuốc nổ di động, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt lý trí tôi thành tro bụi. Nhưng tôi nhớ nó. Tình cảm của tôi đối với nó giống như của người mẹ đối với đứa con gái bất trị của mình, tuy tôi sỉ nhục nó, trách mắng nó, nhưng tôi cũng chỉ dám ình làm đến như vậy mà thôi. Tôi sợ nó mất mặt, sợ nó bị người ta nhạo báng, sợ nó bị người khác khinh thường.

Thực ra đây cũng là những điều mà Cố Ly đối với chúng tôi, tôi luôn cảm thấy như vậy.

Nhưng điều đang quấy nhiễu tôi, lại hoàn toàn không phải những thứ này, tôi hiểu rất rõ, tình bạn của bốn đứa chúng tôi, dù dằn vặt đến mức nào, dù cãi nhau đến trời long đất lở, cũng sẽ có một ngày mọi thứ lành lặn trở lại. Còn cái cây sinh trưởng điên cuồng trong tim tôi như sắp quấn chặt tôi đến mức không thở được Qữa đó xứng đáng gọi là “tình yêu hỗn loạn”.

Trong phòng khách yên tĩnh, di động của tôi đột nhiên vang tiếng bíp bíp, tôi nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình, biết rằng, thời khắc mình ra quyết định đã đến.

Tin nhắn trên màn hình vẫn đang nhấp nháy, “Anh đang ở cửa tiểu khu của bọn em, ra gặp anh một lát.”

***

Tôi đi đến cửa tiểu khu, nhìn thấy Sùng Quang đang ngồi trong chiếc Benz S350, trông anh vô cùng khôi ngô, vóc dáng vốQ đẹp khác người

https://thuviensach.vn

bình thường, sau khi trải qua phẫu thuật chỉnh hình, càng hoàn mỹ đến mức siêu phàm thoát tục, anh ấy từ một chàng trai trưởng thành với chút thần sắc non nớt còn sót lại trước đây, đã biến thành một người đàn ông chín chắn và quyến rũ. Về mặt nào đó, anh ấy bây giờ so với Cung Minh chẳng có gì khác nhau. Chỉ là trong mắt anh ấy mãi mãi chất chứa thứ tình cảm mà CuQg Minh không bao giờ có được: kỳ vọng mãnh liệt nhưng chan chứa khổ đau.

Ánh mắt này giống như mũi tên bay, từng mũi từng mũi liên tục xuyên thủng trái tim tôi.

Tôi đứng trước cửa xe, cúi đầu xuống nhìn, Sùng Quang mở cửa xe, ngồi nhích qua một bên, sau đó đưa tay vỗ vỗ xuống chỗ mà anh ấy vừa để trống bên cạnh, “Em đến đây. Vào đi.” Trong màn đêm tĩnh lặng giọng Qói của anh toát lên sự dịu dàng như sirô cây thích, lặng lẽ rưới lên thân xác tôi. Tôi không biết anh lấy từ đâu nhiều khổ đau khiến người ta phải nghẹt thở đến vậy, thân thể anh cơ hồ chất đầy mây xám thê lương nhất trên bầu trời, lúc này cơ thể ấy đang tỏa ra thứ mùi như thể hoàng hôn khiến người ta không thể kháng cự, một thứ sức mạnh khiến khóe mắt người ta bất giác ửng đỏ. Ừm, có lẽ, đến từ thân thể đang bị tế bào ung thư gặm nhấm chăng? Hay là đến từ sự che giấu và lừa dối của anh ấy với tôi bằng lý do tử vong.

Tôi ngồi vào xe, đóng cửa lại.

Chiếc xe quay đầu, chạy về hướng công viên Tĩnh An. Nếu lúc này nhìn vào gương chiếu hậu, tôi sẽ thấy Giản Khê đang xách túi siêu thị, đứng trước cửa tiểu khu, lặng im chẳng nói lời nào dõi theo bóng tôi mất hút trong dòng xe chớp lóe ánh đèn điện. Nếu lúc này lôi di động ra nhìn, tôi sẽ thấy tin nhắn của anh: “Về đến nhà chợt nhớ em nhiều. Anh sang tìm em, hôm nay anh ở lại chỗ em nhé.”

***

https://thuviensach.vn

Hàng cây ngô đồng cao vút trong công viên Tĩnh An, đang đứng trầm lặng giữa đêm khuya mùa hạ, hòa cùng âm thanh dìu dịu từ tốn giống như sa mạc đang chuyển động. BốQ phía xung quanh là năm tòa nhà chọc trời đaQg trong quá trình xây dựng, trước đây hằng ngày báo chí Thượng Hải đều đưa tin về sự mọc lên bất ngờ của "Năm ngôi sao vàng" này, toàn bộ trung tâm thành phố Thượng Hải cũng vì Qăm tòa cao ốc chọc trời với tiêu chuẩn cực kỳ xa xỉ này mà phải di chuyển về phía Tây 500 mét. Bản đồ Thượng Hải lấy Hằng Long làm trung tâm nhô lên võng xuống giống như bàn tay Thượng đế đang nhẹ nhàng đong đưa.

Tôi và Sùng Quang ngồi xuống một chiếc ghế dài ven hồ. Trong đêm, bãi cỏ xung quanh như đang tỏa ra luồng khí trong lành hòa với hương cỏ ngào ngạt. Tiếng dế mèn và tiếng ve sầu vang lên không ngớt bốn phía, tất cả càng khiến ánh trăng thêm phần tĩnh lặng.

Sùng Quang cởi áo vest ra, rồi hỏi tôi: "Cần khoác lên không? Bên hồ hơi lạnh."

Tôi lắc đầu, "Không cần."

Sùng Quang chẳng nghe tôi, vươn tay đưa chiếc áo vest đen hiệu Dior khoác lên vai tôi.

Tôi vung tay đẩy ra, âm lượng đột nhiên đẩy cao, "Em nói không cần mà!"

Tay của Sùng Quang chợt dừng lại đơ cứng trêQ vai tôi, rất lâu sau anh chẳng nói gì, cầm chiếc áo nhẹ nhàng đặt lên đùi mình. Anh quay qua nhìn tôi, trước sự phản chiếu của nước hồ, ánh mắt càng thêm lung linh lấp lánh. Tôi không chịu nổi ánh nhìn như vậy, liền quay mặt đi, giọng anh bất giác vang lên bên tai tôi, giống như chất chứa cả sương đêm lành lạnh, ướt át, "Có phải em đang trách anh không? Trách anh lừa dối em rằng anh... đã chết..."

https://thuviensach.vn

“Đâu có.” Tôi lắc đầu.

“Anh biết chắc chắn em trách anh,” anh ấy chuyển chân mình một chút, đổi sang tư thế khác, “nhưng anh không còn cách nào cả. Em tin không? Thực sự anh đã hết cách. Em hãy tin anh, trên thế giới này, chẳng ai không muốn chết hơn một người mắc bệnh ung thư, chẳng ai muốn tiếp tục sống hơn anh. Dù có nằm mơ anh cũng muốn sống thêm một ngày...”

Vô số mũi tên bay vun vút, bắn xối xả về phía tôi, khiến sức lực trong thân xác tôi theo những vết thương ấy, ào ạt trôi đi.

“Bạn trai em vừa ăn cơm ở nhà chúng em,” tôi dốc mọi sức lực còn lại trong cơ thể, nói, “hôm nay, anh ấy còn đến công ty tìm em.”

Sùng Quang lặng thinh, chẳng nói lời nào.

Tôi quay qua nhìn anh. Nước hồ phản chiếu trong ánh mắt anh, bầu trời đêm phản chiếu vào trong mắt anh, bãi cỏ đang hít thở không ngừng kia cũng phản chiếu trong mắt anh, đáy mắt sâu thẳm của anh như chứa bát xúp bột giấy màu đeQ đang bốc khói.

Tôi quay đầu, nhìn từng gợn sóng trên mặt hồ, tiếp tục nói: “Sau khi... anh... đi rồi, anh ấy đã quay lại. Em không biết phải làm sao. Tại sao anh không nói cho em biết, anh dùQg một tang lễ trần trụi để đá em ra khỏi cuộc sống của anh, giống như đá một bình nước nóng dưới chân vậy. Anh đã chọn cái chết, chọn cách rời bỏ khiến em ngay cả chờ đợi cũng không thể, anh nói đi, em phải làm sao?”

Sùng Quang vẫn lặng thinh, chẳng nói gì, trong mắt anh giống như một con thú thuần dưỡng giữa đêm khuya, đang tỏa ra nhiệt lượng, toát lên vẻ ngang bướng, nhưng cũng bừng lên sự kỳ vọng mãnh liệt mà chan chứa khổ đau.

https://thuviensach.vn

“Không sai, em quyết định đi,” giọng anh ấy khàn khàn, “Anh nghe theo em.”

Anh nhìn về phía tôi, ánh mắt lóe sáng khiến lồng Qgực tôi đau nhói, giống như đuôi của một con cá đang bơi lội đột nhiên biến mất dưới làn nước đen ngòm. Đôi mắt thu hút của anh giống như ngọn đèn bị tắt, bỗng nhiên tối sầm.

***

Khi về đến nhà, tôi đã rất sửng sốt khi thấy Giản Khê đang Qgồi trong phòng khách: “Sao anh lại quay lại?”

Anh đang bật một bóng đèn, ngồi trên sofa đọc tạp chí. Ngẩng lên nhìQ tôi, anh mỉm cười dịu dàng rồi đưa hai tay thẳng về phía tôi: “Em đã đi đâu vậy?”

Tôi bước đến bên anh, ngồi xuống, rồi thả cả cơ thể vào vòng tay nóng bỏng của anh, “Vừa xem bản kế hoạch sinh nhật của Cố Ly, đau hết cả đầu, ra ngoài đi dạo một vòng, cho thoải mái.” Tôi đang lắng nghe nhịp tim của Giản Khê, trong thoáng chốc sự mệt mỏi ghê gớm đã phá tan. “Ngủ thôi?”

“Ừ”. Tôi nhắm mắt lại, rồi rúc trong lồng ngực anh trả lời ậm ừ.

Tôi cuốn mình trong chăn, mặc cho hơi lạnh như của mùa đông từ chiếc điều hòa thổi ra. Tôi ôm chầm cơ thể nóng bỏng của Giản Khê, rồi dần chìm vào giấc ngủ. Tôi đã mơ rất nhiều thứ. Có thể vì nhiệt độ nóng bừng của cơ thể Giản Khê và hơi nóng tỏa ra từ chiếc chăn, trong mơ chúng tôi ngồi quây quần quanh lò sưởi mùa đông, phòng khách maQg một màu u ám, chỉ có ánh lửa hồng lay động trong lò sưởi hắt lên khuôn mặt của từng người, tôi, Giản Khê, Cố Nguyên, Cố Ly, Nam Tương, Đường Uyển Như, Neil, trông ai cũng có vẻ hạnh phúc vui vẻ, tương thân tương ái. Chúng tôi thầm lặng che chở bao bọc nhau, cùng uống cà phê, cuộn mình trong tấm thảm lông cừu, mưa tuyết bay ngoài cửa vậy mà trông như tràn ngập sự ấm

https://thuviensach.vn

áp màu vàng cam. Tôi nhìn ra bên ngoài, trông thấy Sùng Quang đứng ngoài cửa sổ đang chăm chú nhìn về phía tôi.

Cũng giống như trong giấc mơ năm ngoái, anh ấy mặc áo khoác lớn màu đen, mái tóc nhuốm màu hoa tuyết trắng xám, khi đó anh còn chưa biến thành anh chàng ngoại quốc điển trai tóc vàng mắt xanh, con ngươi vãQ đen láy và đôi chân mày vẫn đen bóng, mái tóc dày dặn, đôi mi mềm mại, anh ấy đang nhìn tôi, ánh mắt lay động điểm sáng giống như ánh lập lòe của đom đóm, hình như anh ấy đang nói chuyện với tôi, nhưng dường như lại không phải, anh ấy chỉ chăm chú nhìn tôi, dùng áQh mắt vừa khổ đau vừa ấm áp trước đây, giống như đang ngắm nhìn sự tàn phai của mùa thu, anh ấy không mở ô che, trong mưa tuyết lạnh lẽo vô cùng, anh ấy cứ đứng lặng ngoài cửa sổ, rất lâu rất lâu, cuối cùng mới chậm rãi đưa tay lên, ngập ngừng vẻ không nỡ khẽ khoát tay với tôi, tôi không nghe thấy tiếng anh ấy, nhưng có thể thấy khẩu hình miệng, anh ấy đang nói với tôi, BYE BYE.

Trong mơ tôi đang tựa vào vầng ngực Giản Khê, tấm thảm len quấn chặt lấy tôi, trong khi tôi đang nhìn Sùng Quang trong mưa tuyết ngoài cửa sổ, chẳng hiểu tại sao, tôi không thấy chút đau thương nào, thậm chí còn mỉm cười dịu dàng rồi khẽ đưa tay lên, rồi cũng khoát hai cái với anh ấy đang ngoài cửa sổ, có một vài bông tuyết nhẹ vương trên mi anh ấy, hóa thành nước mưa ướt nhòe, anh ấy gật gật đầu với tôi, sau đó chẳng nói chẳng rằng quay người bước vào bóng tối vô cùng vô tận, bóng hình anh ấy mất hút ở cuối đường mịt mờ gió tuyết, giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình, kéo vào bóng tối.

Lại một lần nữa anh ấy mất hút ở nơi tận cùng thế giới của tôi.

***

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 2.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 12 Phần 3 (Hết)

Thượng Hải buổi hừng đông hiện ra vẻ tĩnh lặng khiến người ta bất an. Sự yên tĩnh đó vốn không thuộc về nơi này, nó chẳng khác nào một mảng tối om đột nhiên xuất hiện đan xen giữa cảnh quay trong phim, khiến người ta sợ hãi và bất an.

Sùng Quang đứng bên hồ trong công viên Tĩnh An, gió đêm không ngừng thổi vào mái tóc, vào đôi chân mày màu vàng kim, vào con ngươi màu lục bích của anh, giống như gió lạnh kèm theo sương giá của mùa thu thổi buốt giá cả mặt hồ bát ngát.

Cung Minh đứng bên cạnh, hai người cùng mặc vest màu đen bó sát người, đứng giữa màn đêm giống như hai thần chết ưu sầu.

Cái nóng hầm hập của đêm hè tựa lửa thiêu trong bụng cứ như thứ dây leo đầy gai điên cuồng quấn chặt suy nghĩ, Sùng Quang trừng đôi mắt ướt nhẹp như vừa có cơn mưa xối qua, nhìn Cung Minh. Anh túm chặt vạt áo vest Cung Minh, giọng nói còn nóng bức hơn cả hơi nóng của đêm hè: “Anh, em không muốn chết.”

Cung Minh từ từ nâng cánh tay lên, vòng qua ôm lấy vai Sùng Quang. Anh ta nhắm nghiền mắt, một giọt lệ trào ra, rơi xuống bờ vai Sùng Quang, biến thành chấm nước nhỏ sâu hơn cả màn đêm. Sức mạnh từ cánh tay anh ta càng lúc càng lớn, giống như muốn ôm Sùng Quang nhập vào thân thể mình. Nỗi chua chát tựa như cơn sóng thần ập đến đánh vỡ tan mọi lý trí và lạnh lùng của anh ta.

https://thuviensach.vn

Ánh trăng từ trên cao rọi xuống, bức tượng thiên sứ đứng trang nghiêm trong công viên kia đổ bóng đen kịt, trông như thần chết đang cầm lưỡi hái. Bóng đen của thần chết dịu dàng mà từ bi trùm lên Sùng Quang, trùm lên Cung Minh, trùm lên từng người.

Cách chỗ họ mấy mét, một chiếc xe hơi cao cấp đang chờ, lái xe đứng cung kính bên cửa xe, đèn pha xe nhấp nháy như đang hít thở, như đôi mắt đang khóc thút thít.

***

Khi tỉnh giấc vào sáng hôm sau, Giản Khê đã không còn bên cạnh nữa. Tôi bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn vào phòng khách, anh ấy cũng chẳng có ở đó. Lúc này Cố Ly đang trong nhà tắm bôi bôi trét trét các loại sản phẩm dưỡng da không thể thiếu hằng ngày.

Tôi ngồi trên sofa ngẩn người mơ màng, chờ đợi cơ thể tỉnh lại từ cõi mộng vẩn đục dài dằng dặc đêm qua.

Lúc này, điện thoại đổ chuông, tôi vội cầm lấy, giọng nói vô cùng phấn chấn của Kitty vang lên trong điện thoại, cô ta nói cho tôi biết địa điểm tổ chức tiệc sinh nhật của Cố Ly đã được đặt ở sân thượng trên đỉnh tòa nhà Ngoại Than Mậu Duyệt - nơi chúng tôi từng đến cùng Cung Minh.

Sau khi tắt điện thoại trong vô thức, đột nhiên tôi nhớ đến mộng cảnh mấy ngày trước, chúng tôi đã chúc mừng sinh nhật Cố Ly trên sân thượng của một tòa nhà cao như vậy, cũng trong giấc mơ ấy Đường Uyển Như bị đẩy ngã xuống đất máu me đầm đìa.

Bỗng nhiên như bị mùi tanh máu chẳng biết từ đâu ùa đến cuộn trào lên trong bụng khiến tôi buồn ói. Tôi cố sức đập cửa phòng tắm, còn Cố Ly bên trong thì hét vọng ra: “Tớ đang dùng bồn cầu! Cậu đi vào phòng vệ sinh trong phòng ngủ của cậu đi!”

https://thuviensach.vn

Tôi đứng giữa cửa chính, một nỗi sợ hãi không tên mơ hồ trào dâng trong cơ thể, nhưng lại có thể cảm nhận được rất rõ rệt, giống như có hàng ngàn hàng vạn con đỉa màu đen đang bò chi chít khắp trong người tôi. Chúng đang không ngừng hút máu, lồng ngực tôi như có một con quái thú sắp sửa phá nát làn da mà chui ra.

Đúng lúc này, tôi thấy Cố Nguyên từ phòng ngủ của Cố Ly bước ra. Tôi ngước lên nhìn thì bắt gặp ánh mắt mà cả đời tôi không thể nào quên, ánh mắt lạnh lùng, chế giễu, thù hận, giày vò.

Tôi không biết tại sao anh ta lại nhìn tôi như vậy, mãi đến khi anh ta móc trong túi áo ra một phong thư, trao cho tôi. Nhìn thấy nét bút quen thuộc trên phong bì thư, tôi nhận ra ngay là của Giản Khê, trên đó có viết "Gửi: Bà xã."

Tôi mở thư ra, cơ hồ những dòng chữ khỏe khoắn đẹp đẽ đã biến thành những sợi dây thép gai màu đen, từng sợi từng sợi thít chặt cổ họng của tôi.

"Gửi bà xã thân yêu của anh: Đây là lần cuối cùng anh gọi em như vậy. Thực ra từ hôm đến nhà Cung Minh tìm em, khi anh trông thấy em và anh ta hôn nhau, anh đã biết, ngày đó sớm muộn cũng sẽ đến, anh không sợ, anh chỉ không nỡ..."

Tôi mới đọc đoạn mở đầu, thì một bóng tối đen như có hàng ngàn kim châm nhoi nhói ập đến, hai mắt tôi chợt tối sầm rồi ngã lăn ra sàn nhà, lồng ngực như bị tảng đá khổng lồ đè nát.

***

Bầu trời rắc xuống muôn vàn ánh sáng diệu kỳ.

Thượng Hải đang uể oải cựa mình tỉnh giấc giữa nhiệt độ buổi ban mai dần tăng cao. Từng ngày, từng ngày, đều giống hệt nhau.

https://thuviensach.vn

Thứ mà thành phố này không bao giờ thiếu, đó chính là sự chia ly từ biệt, nước mắt không ngừng tuôn rơi, chết chóc không ngừng giáng xuống, trở mặt thành thù không ngừng ập đến. Đôi mắt như đang đeo mặt nạ kia, chẳng còn nước mắt để chảy, chỉ còn lại máu tươi, thấm nhuần ướt nhẹp con ngươi đang khô cạn.

Bánh răng tàn nhẫn đang xoay tròn, răng rắc răng rắc nghiền nát những chiếc lều cũ nát, những kiến trúc lạc hậu, những lùm cây nhỏ đang khô héo thoi thóp, những thửa ruộng đã cày, những nhà máy bị bỏ hoang, nó nghiền nát thi thể của những kẻ thất bại, nghiền nát bộ xác còn lại của những kẻ nhu nhược. Nó đem tất cả những thứ không theo kịp bước chần thần tốc của thành phố này, nghiền đến nát vụn. Sau đó, sẽ có những tòa nhà chọc trời mới toanh mà lạnh lùng, sừng sững mọc lên giữa vùng đất hoang vu ấy, giống như đang làm lễ truy điệu cho những bia mộ trong quá khứ.

Sao vậy, đang khóc à?

Sao vậy, đã bắt đầu khóc rồi sao?

Vẫn còn sớm mà, thật sự còn sớm mà.

Gió thu vẫn chưa về, đừng nên vội vàng rơi lệ. Đồng ruộng hoang vu đâu phải là hình tượng bi tráng nhất, bão tuyết sắp kéo về, sẽ khiến tất cả thêm tuyệt vọng, một vùng bao la vô tận không thấy bến bờ, một sự hỗn mang mênh mông bát ngát, cuối cùng vẫn có một cơn bão lửa, thiêu rụi tất cả thành tro thành bụi.

Thực ra bóng hình của tử thần có đủ muôn hình vạn trạng. Các tòa nhà như Phương Đông Minh Châu, cao ốc Kim Mậu, trung tâm tài chính Hoàn Cầu Thượng Hải, Hằng Long Plaza... ngày ngày hắt bóng xuống thành phố này, thực ra đó đều là hình dáng của thần chết, khi mặt trời xoay chuyển đến một góc độ nào đó, những bóng râm này sẽ hợp thành một chỉnh thể anh hùng, giơ cao lưỡi hái.

https://thuviensach.vn

Trong tòa nhà văn phòng cao cấp trên đường Hoài Hải, Cung Minh ngồi trước máy tính, ánh mặt trời trong suốt của buổi sáng tinh mơ bên ngoài cửa sổ chiếu xuyên qua cửa chớp ban công rọi lên mặt anh ta, dưới ánh mặt trời khuôn mặt anh ta trông vô cùng hoàn mỹ mà lại giả tạo giống như thạch anh vậy. Anh ta đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, sắc mặt không chút cảm xúc, Kitty đứng lặng bên cạnh.

Trên màn hình máy tính là hình ảnh theo dõi được ghi lại của mấy ngày trước. Là Cố Ly và Cố Nguyên mặc đồ màu đen, hai người họ ngồi ở vị trí lúc này của Cung Minh, khuôn mặt xám ngoét chăm chăm đọc văn bản trong máy tính của Cung Minh. Góc trên bên trái mà hình ảnh ghi lại, phía cửa phòng làm việc, là hình dáng nhỏ bé đang sợ sệt run rẩy của tôi.

“Tập giấy tờ trước đây bảo cô đặt ở trên ghế ngồi sau xe tôi, cô chắc chắn là Cố Ly đã thấy rồi chứ?”

“Yên tâm thưa anh, nếu cô ta không phát hiện ra tập giấy tờ đó, chắc chắn sẽ không đến tìm kiếm trên máy tính của anh.” Kitty mỉm cười, nói chậm rãi nhưng rất chắc chắn.

Ánh mắt Cung Minh giống như ánh lấp lánh của kim cương, ngoài màu sắc mê hồn lạc phách, còn có sự vững vàng, kiên cố, lạnh lùng và vô tình.

Bóng râm của một đám mây khổng lồ đổ xuống, chậm rãi di chuyển qua tòa cao ốc.

***

Cố Ly ngồi trên bồn cầu, trong lòng không ngừng suy tính về các tiết mục trong tiệc sinh nhật của mình. Khi nó đứng dậy nhấn nút xả nước, đột nhiên phát hiện một vệt máu đọng lại trong bồn cầu. Nó hoài nghi, lẽ nào ngày đèn đỏ của nó đến sớm? Nhưng về cảm giác thì hình như không phải.

https://thuviensach.vn

Nó thấy nghi ngờ, nhưng cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, rồi lấy một miếng băng vệ sinh mới trong ngăn kéo, thay xong đâu đấy, sau đó quay người bước ra ngoài. Khi cánh cửa bật mở, liền gặp tôi đang ngồi trước cửa phòng vệ sinh, ánh mắt đờ đẫn.

“Cậu sao vậy?” Nó nhìn tôi, ánh mắt bối rối, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cố Ly thân yêu, có lẽ thứ khiến cậu thật sự đang bối rối, không phải là nước mắt của tớ, mà là vệt máu nho nhỏ vừa rồi.

Trong cuộc đời ly kỳ và hoang đường của chúng ta, Thượng đế luôn dùng vệt máu để khiến cuộc đời chúng ta thêm phần phong phú nhưng lại vô cùng phiền toái. Hồi học cấp ba ông ta đã tặng cho chúng ta một thi thể nát nhừ máu me đầm đìa sau khi nhảy lầu, một năm trước ông ta cũng ban cho tôi một chàng trai dịu dàng nhưng cơ hồ lại chất chứa quá nhiều đau thương, ông ta cũng đem đến cho tôi một Đường Uyển Như nhảy lầu trong giấc mộng, và giờ đây ông ta lại nhẹ nhàng mang tấm thiệp màu máu đỏ, đặt trong bồn cầu của cậu.

Vậy mà cậu chẳng hề hay biết gì.

***

Vệt máu này, chính là bức thư mời trước khi sinh mệnh của chúng tôi hoàn toàn sụp đổ.

Từ nơi xa thẳm trên bầu trời, phía sau tầng mây đang vần vũ, một thanh âm trầm đục mà từ bi vang vọng: Chào mừng đến thăm.

[Tập 2 “Thời đại hư đồng” của “Tiểu thời đại” kết thúc tại đây]

Lời kết

https://thuviensach.vn

Gửi bà xã thân yêu của anh:

Đây là lần cuối cùng anh gọi em như vậy. Thực ra từ hôm đến nhà Cung Minh tìm em, khi anh trông thấy em và anh ta hôn nhau, anh đã biết, ngày đó sớm muộn cũng sẽ đến, anh không sợ, anh chỉ không nỡ.

Thời gian này, anh cảm thấy cuộc sống thật khó khăn. Đã bao đêm anh không ngủ. Có khi một mình anh ra ngoài uống rượu, uống đến mức cơ thể vô cùng khó chịu, anh cũng đã khóc rất nhiều.

Hôm đó, ở tiểu khu dưới tòa nhà của Cung Minh, anh thấy em và anh chàng nước ngoài kia đang ôm nhau, khi ấy anh cảm thấy ngay cả hít thở anh cũng sắp không còn đủ sức nữa. Anh không học nhiều như em, nên anh không biết phải dùng từ gì để miêu tả sự khó chịu và bức bối của anh khi đó, anh chỉ thấy con tim rất đau.

Anh đứng cách chỗ em không xa, trông thấy bóng dáng anh ta ôm em, vì đêm tối nên anh không thấy rõ lắm, cũng may, anh không nhìn thấy rõ, vì thế tâm can không phải khó chịu hơn nữa, thậm chí lúc đó anh còn dụi mắt rồi tưởng tượng anh ta chính là anh.

Dường như anh cảm thấy anh giống như linh hồn xuất hiện từ lòng đất đang nhìn chúng mình ôm nhau.

Khi đến công ty của em, lúc qua gian uống trà, anh cũng đã nhìn thấy bọn em.

Đại khái anh có thể đoán được anh ta là ai. Anh rất đỗi kinh hoàng. Có thể nó không thể sánh được với nỗi đau trong con tim anh.

Anh thấy em vuốt ve đôi chân mày anh ta, rồi hỏi: “Đau không?”

Lúc đó anh đứng ngoài cửa kính, trong lòng như muốn hét lên: “Vậy còn anh? Vậy còn anh? Sao em không hỏi anh một tiếng, đau không?”

https://thuviensach.vn

Đêm qua anh thức trắng đêm, nhìn dáng em ngủ say, trong lòng vô cùng khó nghĩ. Rồi anh lén thức dậy viết lá thư này cho em. Anh sợ anh nhìn thấy em, sẽ không nỡ rời xa em nữa. Anh biết, bao nhiêu năm như vậy, anh không thể giữ được em nữa. Anh không chịu được khi thấy em khóc. Em vừa khóc thôi là anh đã muốn chết rồi.

Lâm Tiêu, anh phải đi đây. Anh thật sự không nỡ xa em.

Em nhất định không cần phải tìm anh.

Em tìm được anh, nhất định anh sẽ không cam lòng được mà muốn quay về bên em.

Đừng giày vò anh nữa.

Thực ra anh biết, mình không sánh bằng anh ta. Anh ta có tiền, gia thế hiển hách, tướng mạo hơn người. Anh ta đối với em cũng tốt, cũng lương thiện. Anh ta là người tốt.

Anh chỉ thấy không nỡ. Chỉ là anh đang bị ký ức giam giữ, không thoát ra được. Nhiều khi, anh cũng căm hận bản thân sao lại tầm thường như vậy, anh rất muốn trở nên giàu có, trở nên khôi ngô, giống như ngôi sao có thể hô mưa gọi gió. Như thế có thể anh sẽ không ra đi.

Anh rất muốn thời gian quay lại, về thời chúng ta học đại học. Anh tuyệt đối sẽ không buông em ra, để em đi chọn cuộc sống bây giờ. Anh rất muốn cùng em trở thành cặp vợ chồng trẻ bình thường, cùng kết hôn, sinh con, trải qua sinh lão bệnh tử.

Đây đều là những lời nói thật lòng của anh. Anh không lừa dối em.

Bộ quần áo anh để lại đây, chính là tặng em đấy, lưu lại một kỷ niệm. Những đồ đạc em bỏ ở nhà anh, hôm khác anh sẽ đóng gói gửi bưu điện lại

https://thuviensach.vn

cho em. Tạm thời anh muốn rời xa Thượng Hải đi đâu đó một chuyến. Đừng lo lắng cho anh, anh sẽ trở về.

Chỉ có điều anh không biết là khi nào.

Hy vọng em sống vui vẻ. Sống hạnh phúc.

Người trong kiếp này chỉ yêu một mình em.

Giản Khê

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1: Mở Đầu

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu

Bên ngoài song cửa sổ là mùa đông xám xịt của Thượng Hải, Ngoại Than vừa được tắm gội trông sừng sững mới mẻ giữa màn mưa lạnh tiêu điều, công trình tổng cải tạo Ngoại Than vẫn đang thi công không ngừng không nghỉ đèn sáng thâu đêm, mỗi lần đi qua đều thấy vô số giàn giáo bao quanh Ngoại Than. Qua lỗ thủng của các tấm lưới màu xanh, tôi thấy những người công nhân đang cuộn mình trong chiếc áo bông cũ rách ngủ ngồi trên nền đất phía bên trong công trình. Trên hàng ria lún phún của họ luôn vương một lớp trông vừa như bụi bặm, lại vừa như tuyết trắng. Sang năm khi mùa xuân đến, tất cả đám công nhân này sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Ngoại Than, họ sẽ đến một khu đất hoang nào đó cần họ, dùng cơ thể bằng xương bằng thịt để kiến tạo nên Vạn Lý Trường Thành mới – bức tường vô hình trong suốt dùng để đoạn tuyệt với dân nghèo.

Bên trong sân bay T3 mới khánh thành tại Bắc Kinh, lúc này có một đôi nam thanh nữ tú đeo kính đen, người bó mình trong áo khoác màu xám sẫm và kẻ cuộn mình sau áo khoác lông cừu màu nâu nhạt, đang hừng hực khí thế rất đỗi hào hùng tiến về phía cửa kiểm tra an ninh. Cặp kính đen khổng lồ trên mặt họ, gần như có thể che khuất hai phần ba khuôn mặt, nếu dáng vẻ tao nhã hơn một chút, điềm đạm hơn một chút, hành khách xung quanh chắc chắn sẽ nghĩ họ là minh tinh nổi tiếng nào đó. Nhưng bộ dạng hiên ngang đĩnh đạc, chen ngang lấn dọc, mặt vênh mày váo, đủ khiến mọi người đều tin rằng họ là hai kẻ mù.

Sắc mặt mọi người như đồng cảm (cũng có thể là bối rối) lần lượt dạt sang hai bên, nhường đường cho hai người họ đang bưng ly cà phê giấy màu xanh của Starbucks tiến thẳng tới cửa kiểm tra an ninh.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, hai người họ chính là hai chị em Cố Ly và Neil.

Nếu tình cờ hai người họ lướt qua bên bạn, chỉ cần nghe phong cách đối thoại thôi, cũng đủ để xác nhận thân phận của họ. Người dân bình thường chẳng ai ăn nói kiểu vậy.

Nữ mù nói: “Thật khó hiểu, tại sao một phi trường hạng nhất như vậy, lại khiến như mình có cảm giác như chiếc đèn lồng thế này! Cái thứ màu đỏ của đất nơi đây, chỉ có thể dùng từ “Thê thảm” để hình dung về sự ô nhiễm ánh sáng trầm trọng! Chẳng lẽ người Bắc Kinh thường ngày bị cát bụi và khói xe vần vũ xung quanh còn thấy mình chưa đủ “Thê thảm” sao! Cả đỉnh chót vót đỏ lòe loẹt của tòa nhà nữa, cứ như Đường Uyển Như vào đúng năm tuổi người mặc váy đỏ mà cưỡi lên đầu chị vậy!”

Nam đui bảo: “Chị cố mà tưởng tượng màu sắc này giống như màu chiếc hộp nhẫn của Catier, có lẽ sẽ khiến chị thấy dễ chịu hơn chút đấy.”

Nữ mù lại nói: “Đã thế bọn họ xây dựng mấy con đường vòng kia cũng xấu thậm tệ, chắc là kiến trúc sư quy hoạch hồi ấy học chuyên ngành thiết kế thời trang ra? Cả cái thành phố Bắc Kinh quy hoạch chẳng ra cái khỉ gì, thời gian xe dừng còn lắm hơn thời gian xe chạy, khoảng thời gian đó chị có thể ngồi yên trên xe trang điểm đâu ra đấy, sau đó còn đủ thì giờ để chị cắm xong một bình hoa! Vì thế chị thấy thực sự khó hiểu, tại sao còn có người cảm thấy uể oải khi đi làm, rõ ràng họ có thể ngủ thỏa thê trên đường đi làm cơ mà! Em thấy mấy cô gái mặc quần bò ở chỗ hôm qua chứ? Vừa họp vừa bê tách cà phê ngáp ngắn ngáp dài, chẳng biết thứ đựng trong tách cà phê đó có phải là nước uống tĩnh tâm của mấy bà cụ không nữa? Mà nói đến đây, chị càng khó hiểu, bộ phận PR sao lại mặc quần bò? Mặc quần đó để tiếp khách sao? À không, gặp khách chứ!”

Nam đui lại bảo: “…Bỏ đi bỏ đi, chị đừng than vãn hệ thống giao thông đường bộ nữa, mà hãy nghĩ đến đường sắt của họ ấy, người dân Bắc Kinh thật quá khổ…”

https://thuviensach.vn

Nữ mù tiếp tục: “Với lại bọn họ còn có ‘H1N1’!”

Nam đui bổ sung thêm: “Hình như trước đó còn bùng phát cả ‘SARS’ nữa.”

Nữ mù tổng kết: “A Di Đà Phật!”

……

… Tại sao hai người họ còn chưa bị người Bắc Kinh ở phi trường đánh chết tại chỗ cho rồi, cứ để họ lẻo mép như thế chứ?

Xem ra quá hiếu khách cũng không ổn, có lẽ vì liên quan đến cái khẩu hiệu “Bắc Kinh chào đón bạn” được phát điên cuồng trên truyền hình suốt một năm qua, tới mức khiến cho toàn bộ dân chúng Bắc Kinh bị thôi miên bị tẩy não hoàn toàn, hai mắt mở tròn xoe, gặp ai cũng cúi chào, thấy ai cũng hoan nghênh… Ví như những kẻ giống Cố Ly trước đây, ngay khoảnh khắc đặt chân xuống phi trường Bắc Kinh, cần lập tức cách ly nó ra, lôi đến phòng thí nghiệm cùng đồng loại của nó, rồi nhốt chung với lũ chuột bạch mồm nhọn răng sắc kia.

Trong suốt quá trình chen ngang lấn dọc, hai người họ vẫn kè kè di động bên tai, thi thoảng Neil còn dừng lại nhấp ngụm cà phê, chứ Cố Ly thì cứ hổn hển đầy khoái cảm trong sự khủng bố liên tục của các cuộc gọi đường dài với những câu trả lời kiểu như “Xin lỗi, anh (chị) đợi một lát, tôi có cuộc gọi đến” hết cuộc này đến cuộc khác, ngay cả thời gian dừng lại uống nước cũng chẳng có. Người cuối cùng có thể chặn đứng hành vi điên cuồng này của nó, là nhân viên kiểm tra an ninh vĩ đại ở phi trường, nữ mù tự cho mình là mũi tên lửa đạn đạo xuyên lục địa Đông Phong 31 đang chen ngang lấn dọc kia đã bị chặn đứng trước cửa vào lối kiểm tra an ninh của khoang hạng nhất, tất nhiên, Cố Ly không sao hiểu được, nó chỉ vừa gượng gạo đặt chân vào khung cửa kiểm tra an ninh, vậy mà tiếng “píp píp píp” đã kêu vang ầm ĩ, vừa nói vào chiếc di động: “Xin lỗi nhé, Susan, tớ phải tắt máy

https://thuviensach.vn

đây, một phút bốn mươi giây nữa sẽ gọi lại cho cậu, tớ chẳng biết tại sao, ở đây đang có một cô gái cầm chắc cái thứ như là chiếc xẻng sắt cứ quét đi quét lại mấy lượt trên người tớ đây nè…"

Nhân viên kiểm tra an ninh nhìn Cố Ly với nét mặt không tài nào hiểu nổi: "…"

Cố Ly: "Nhìn cái gì, tôi đang đợi điện thoại đấy, anh có một phút, mau mà quét đi."

Nói xong Cố Ly gập điện thoại đánh "cạch" một tiếng, rồi nhìn thẳng mặt anh chàng tiếp viên điển trai chào, "Anh chàng đẹp trai", sau đó vô cùng tự nhiên đặt di động vào chiếc khay trên băng chuyền, rồi vỗ nhè nhẹ lên vai chàng tiếp viên, "Có vải chống bụi không? Lau màn hình giúp tôi, bẩn quá."

Nhân viên kiểm tra an ninh: "…Chị mau qua đi!"

Phía sau Cố Ly, là Neil – một tên đui khác đeo cặp kính đen che cả nửa khuôn mặt, hắn mỉm cười rồi nói với anh chàng kiểm tra an ninh đang dùng thiết bị dò tìm quét qua người hắn: "Chào anh, bình thường anh có đi Thượng Hải chơi không?"

Nhân viên kiểm tra an ninh: "…Không."

Neil: "Vậy thì thật đáng tiếc. Nếu đến thì gọi tôi nhé."

Nhân viên kiểm tra an ninh: "…Anh mau qua đi!"

… Tại sao hai người họ chưa bị nhân viên kiểm tra an ninh bắt giam ngay tại cửa kiểm tra an toàn mà lại cứ để họ ở đó lẻo mép chứ?

Máy bay dừng trên đường băng thoáng rộng. Bên ngoài cửa sổ hình elip, là bầu trời mùa đông của Bắc Kinh trông như mặt gương màu trà, nó dùng

https://thuviensach.vn

bụi bẩn, khí thải, cát bụi dày đặc và sự xốc nổi, hư vinh toát lên từ linh hồn của mọi người, kết thành lớp vỏ mây dày không lọt gió, nó cách ly hoàn toàn những cánh chim bay, ánh mặt trời và những ráng mây, cùng mặt đất bao la kéo dài dằng dặc dưới chân kia, từ trên không gian diệu vợi trông xuống, giống như một quả trứng muối khổng lồ.

Cố Ly nhận ly cocktail thạch lựu không chứa cồn từ tay cô tiếp viên, vừa uống vừa lục lấy bình xịt hiệu LA MER trong túi ra xịt lên mặt, lần nào đi máy bay cũng khiến nó cảm thấy mình như bị nhốt trong kim tự tháp ngủ vùi suốt năm trời, sắp bị sấy khô đến nơi. Đang xịt thì cô tiếp viên bước đến, nở nụ cười vừa tỏ ý xin lỗi vừa lễ độ: “Thưa cô, bình xịt này…”

Cố Ly vừa nhắm mắt tận hưởng hương hoa hồng trong làn sương giữ ẩm, vừa duỗi tay cầm bình xịt đẩy đến trước mặt cô tiếp viên, móng tay đính đầy đá quý của nó gõ “coong coong” vẻ khó chịu lên vỏ bình.

Cô tiếp viên liếc nhìn, rồi nói ra chiều có lỗi: “À, tôi thấy rồi, là bình dưới 50ml, xin lỗi đã làm phiền, cô Cố, bình xịt của cô phù hợp quy định, được phép đem lên máy bay.”

Cố Ly mở tròn mắt, nghiêng đầu nhoẻn miệng vờ mỉm cười: “OK, không sao, tuy tôi chẳng hiểu cô đang nói gì, nhưng không sao. Có điều cuộc nói chuyện của chúng ta đến đây thôi, cô biết không, tôi không hay nói chuyện với nhân viên phục vụ lắm… But thank you all the same.” Nói xong quay sang nói với Neil, “Chị nghĩ cô ta muốn hỏi bình xịt này hiệu gì, chị giơ nhãn LA MER cho cô ta xem, kết quả cô ta bô lô ba la một tràng mà chị nghe chẳng hiểu gì, nhức hết cả đầu.”

Neil gỡ cặp kính đen xuống, chớp chớp đôi mắt mi màu vàng kim dài quá cỡ của hắn, nói ra chiều vô tội: “Chị đừng hỏi em, em chỉ hiểu hợp đồng thôi.” Ngừng một lát rồi tiếp, “Mà phải là hợp đồng bằng tiếng Anh.”

https://thuviensach.vn

Khóe miệng của cô tiếp viên đang mấp máy, nét mặt trông như đang ngậm một miếng gừng: "… Ha ha ha ha ha."

Sau khi đã vỗ vỗ lên gương mặt đã xịt nước giữ ẩm liên tục gần trăm cái, Cố Ly tỏ ra hài lòng khi thấy sắc mặt mình ửng hồng bóng mịn trong gương. Nói thực, mặt ai bị vỗ cả trăm cái cật lực như thế cũng đều ửng đỏ cả. Nó móc điện thoại trong xắc ra, bấm số gọi tắt, sau mấy giây, gương mặt trái xoan với đôi mắt được trang điểm màu khói tinh tế của Kitty đã xuất hiện trên màn hình điện thoại, sau đó di động được kết nối.

"Kitty thân yêu, xin hãy chuyển lòng cảm kích của tôi đến ngài Cung, cảm ơn ngài ấy đã phá lệ mời tôi tham gia party sinh nhật, nhờ thế mà tôi có thể trở về Thượng Hải trước hẹn, à tất nhiên, đúng như cô nghĩ, việc kiểm tra tài chính bên này tôi đã làm xong từ lâu rồi… nói đúng ra, may mà ngài ấy đột nhiên linh động muốn tổ chức sinh nhật (…), nếu không, tôi còn phải ở Bắc Kinh ba hôm nữa mới về được. Đúng vậy, em gái à, ba ngày, cô có thể tưởng tượng được không? Nhất định tôi phải đích thân (…) in một bức thư cảm ơn gửi cho Cung Minh. Cô biết không, Bắc Kinh đáng sợ lắm, phụ nữ ở đây đều mặc quần, chẳng ai mặc váy cả! Bọn họ quấn chân lại kín mít!" Cố Ly tao nhã mà quyến rũ cuộn mình trên chiếc ghế to rộng của khoang hạng nhất, cặp chân thon dài lộ ra dưới chiếc váy siêu ngắn, đôi tất da màu đen sọc caro càng tôn thêm vẻ thon dài của đôi chân, những mắt lưới trên chiếc tất ấy khiến nó trông như một con rắn đen, hoặc con lươn vàng to. Cùng đôi bốt cao màu đen bằng lông thú, khiến cơ thể nó quyến rũ giống như một nữ vũ công vùng Ba Tư[1].

[1] Nay là Iran.

"Là thật hay đùa vậy? Trời ơi, nếu không phải tôi đích thân đặt vé giúp mọi người, chắc tôi phải nghi ngờ vé của mình mua không phải là chuyến bay của hàng không Trung Quốc, mà là mua phải vé của chiếc máy bay thời gian đưa các người về năm 1996 rồi đấy." Kitty ở đầu kia điện thoại vừa ngạc nhiên, vừa phấn kích, cực kỳ ăn khớp với lời của Cố Ly.

https://thuviensach.vn

“Đúng mà, hơn nữa bọn họ còn có cái gọi là quần mùa thu nữa! Tôi không tài nào hình dung được, đại khái là… biết nói thế nào đây Kitty thân yêu, cô thử nghĩ xem, thứ quần được may từ chất liệu bông thô, mặc bên ngoài nội y, mặc bên trong ngoại y… tôi biết cô không thể tưởng tượng ra nổi đâu, Kitty thân yêu, tôi hiểu, nếu không phải tôi tận mắt nhìn thấy, tôi cũng chẳng dám tin trên thế giới này lại có thứ như vậy, cô biết không, khắp phố phường luôn có người mặc quần áo mùa thu đi qua đi lại, còn có người ngang nhiên mặc nó bước vào cửa hàng Hermes ở trung tâm Ngân Thái,thế mà nhân viên cửa hàng vẫn nhiệt liệt chào đón! Thật đáng sợ! Tôi thề, đây là cảnh tượng đáng sợ nhất mà tôi từng thấy kể từ sau bộ phim The Ring tôi xem năm 1998.” Cố Ly đang nói, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía cô gái mặc quần ngồi bên cạnh, lúc này đang trừng mắt khó hiểu nhìn mình, nói: “Bác à, đừng nghe người ta nói chuyện điện thoại như thế chứ, bất lịch sự lắm đấy. Cái gì là quan trọng nhất trong thế kỷ XXI? Sự riêng tư! Bác ngồi ghế hạng nhất, sao chút đạo lý này cũng không hiểu vậy?” Ngưng chốc lát rồi bồi tiếp một câu: “Là vé bác đích thân mua hả?”

Cô gái ấy cứ ngồi thở hồng hộc dưới làn mưa chất độc mà Cố Ly phun ra rào rào, bèn kéo tấm mền cái rẹt quấn chặt lấy người rồi gục xuống trong ấm ức.

Cố Ly ngắt điện thoại, nhìn Neil mặc chiếc quần bò rách lỗ chỗ ngồi bên cạnh, đôi chân săn chắc phủ lớp lông màu vàng, qua những lỗ rách trên quần lộ ra khoảng da thịt hút hồn người, Cố Ly đang say sưa thưởng thức, vẻ hãnh diện hiện rõ trên gương mặt tựa như “mẹ sang nhờ con”. Đang thưởng ngoạn thì cô gái bên cạnh trở mình lật tung chăn ngồi dậy, có vẻ còn muốn tranh đấu lần cuối, cô ta hít một hơi sâu, nói: “Bắc Kinh không giống Thượng Hải các người! Mùa đông Bắc Kinh đều lạnh âm mười mấy độ! Gió rít lên vù vù!”

Nghe hết câu ấy, Cố Ly và Neil cùng quay đầu, trả lời bằng nét mặt đầy nghi hoặc và khó hiểu. Cố Ly nói: “Người dân của vùng cao nguyên đất đỏ

https://thuviensach.vn

cũng đâu nói gì!” còn Neil lại thật thà hỏi một câu: “What’s your point?”

Cô gái ấy cuốn chặt tấm chăn, rồi ngả thuỗn người ra lịm đi.

Cố Ly ngắt cuộc gọi của Kitty xong đeo lại kính râm, chuẩn bị cho hành trình bay hai giờ tiếp theo, liền ngủ một giấc. Sau khi về đến Thượng Hải, nó phải bước vào phòng làm việc tại “M.E” với năng lượng đầy đủ nhất, tâm thế và thần thái rạng rỡ nhất. Tôi luôn cảm thấy khi nó lướt đi trên hành lang, chắc chắn trong lòng đang ấp ủ ý nghĩ phá vỡ kỷ lục chạy cự ly ngắn của Usain Bolt[2] – hơn nữa còn phá kỹ lục ấy bằng cách chạy với giày cao gót. Nó đang chuẩn bị khoác mền lên người, điện thoại đột nhiên đổ chuông, liếc mắt qua màn hình di động, rồi lặng lẽ trợn tròn mắt sau cặp kính đen, sau đó bấm nút nhận cuộc gọi.

[2] Usain Bolt là vận động viên điền kinh người Jamaica, người giữ kỷ lục thế vận hội và thế giới ở các nội dung chạy 100 mét, 200 mét và 4x100 mét tiếp sức đồng đội.

Người gọi điện cho Cố Ly là tôi, lúc này tôi đang ở biệt thự tại khu Tĩnh An Thượng Hải cách nó mười vạn tám ngàn dặm. Sở dĩ tôi gọi cho nó, là vì, tôi đã gục ngã, hiện giờ tôi nhìn Jimmy đang ngồi đối diện chằm chằm ánh mắt đằng đằng sát khí, như đang rất muốn đẩy tôi vào tủ lạnh rồi khóa chặt lại. Ánh mắt đó như lưỡi kéo sắt nhọn, nét mặt lạnh băng ấy trông như Cung Minh bị người ta cưỡng chế phải mặc một bộ Giordano, làn môi mím chặt giống như lưỡi dao mỏng tang sắc lẹm, thậm chí tôi còn ảo tưởng đến cảnh bất cứ lúc nào thằng nhóc cũng có thể phun acid sulfuric vào mặt tôi giống như Cố Ly, đúng thế, Jimmy, chính là nó, thứ hàng thượng hạng hai tuổi rưỡi.

Tôi nắm chặt điện thoại, mặt đối mặt đầy vẻ hằn học với thằng nhóc hai tuổi rưỡi này. Nó là em trai thứ hai của Cố Ly. Tôi hoàn toàn không nghi ngờ huyết thống của nó, nó chắc chắn là thuần chủng, vì hầu như nó đã hội tụ được tư chất trời ban của Cố Ly một cách hoàn hảo và cực kỳ triệt để, ấy

https://thuviensach.vn

là nó có thể dễ như trở bàn tay bức tôi đến bờ vực gục ngã. Nó dùng thứ tiếng khóc the thé, làm hỏng cả giấc ngủ đêm qua của tôi, nó dùng thứ năng lượng như phản ứng hạt nhân, không hề tự ti cũng chẳng chút kiêu ngạo mà lèo nhèo cả đêm. Còn lúc này, trong khoảnh khắc tôi vừa kết nối được với Cố Ly, nó lại bắt đầu khóc.

“Cố Ly, khi nào cậu về? Tờ sắp điên rồi đây, mấy hôm nay Jimmy khóc suốt đêm, so với hồi mẹ cậu khóc khi bố cậu mất còn lợi hại hơn gấp mấy lần đấy. Sáng nay hàng xóm đã phải đem chó của họ vào bệnh viện, nghe nói là bị stress.” Tôi giơ điện thoại lên, đưa qua chỗ Jimmy đang khóc ngắn ngặt, nhằm để tiếng khóc của Jimmy vượt không gian thời gian, khoan sâu vào màng nhĩ của Cố Ly, với mong muốn nó chia sẻ nỗi thống khổ của tôi.

“Lâm Tiêu, cậu là phụ nữ thời đại mới, vậy mà ngay đứa con nít hai tuổi cũng không trông được hả? Những thứ mà con nít cần đơn giản lắm mà, chẳng lẽ cậu cũng không biết, chỉ cần làm chúng thỏa mãn, chúng sẽ như mấy con gấu Teddy nằm trong tủ vậy, mặc sức cho cậu đùa giỡn,” giọng Cố Ly vang lên trong điện thoại nghe như đã dự liệu từ trước, hơn nữa còn mang đầy vẻ kinh miệt, “nghe đây, giờ cậu vào phòng tớ, lấy chiếc áo choàng lông cừu của Hermes quấn nó lại, sau đó dúi vào tay nó chiếc ví tiền của LV.”

“… Tớ không đùa đâu đấy!” Tôi tức tối đáp lời Cố Ly – đồ hoàn toàn không có trí tuệ thông minh tối thiểu này, “hơn nữa tớ cũng thử rồi! Vô ích!”

“Vậy đổi bằng tấm chăn của Prada xem sao?” Ngữ khí nghiêm túc lại như đang suy xét của Cố Ly vang lên trong điện thoại.

Tôi thực sự không chịu đựng thêm được nữa, liền hỏi nó: “Khi nào cậu về đến nhà? Lát nữa tớ phải đến công ty giúp chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Cung Minh rồi. Tớ hết cách với Jimmy rồi, hơn nữa tớ không dám đảm bảo liệu mình có nhét nó vào tủ lạnh hay không đâu đấy.”

https://thuviensach.vn

“Cố Hoài đâu? Sao nó không trông Jimmy?” Cố Ly hỏi.

“Tớ biết đâu đấy, nếu tìm được cậu ta thì chó nhà hàng xóm đã không đến mức phải nhập viện rồi.” Tôi vừa nói vừa cầm chiếc thảm của Hermes quấn lên người Jimmy, chỉ để lộ cặp mắt nhỏ xíu, sau khi quấn xong một lượt tôi trầm ngâm một lát, rồi lại động tay lần nữa, lần này ngay cả mắt cũng bít đi, quấn kín mít từ đầu đến chân. Thế là, trong khoảnh khắc, tiếng khóc của nó nghe như vừa xa xôi lại vừa mông lung.

“Cậu xem, Jimmy nín rồi đấy. Trẻ con mà, khóc mệt rồi sẽ nín thôi. Tớ bảo nè, tớ chuẩn bị lên máy bay, sau ba tiếng nữa, tớ sẽ có mặt ở nhà, cậu hãy trông thêm ba tiếng nữa thôi, đọc tiểu thuyết, đắp mặt nạ, tắm một chút, thời gian trôi qua nhanh thôi, đơn giản mà. Nếu Jimmy vẫn khóc, cậu cứ mở tivi trong phòng khách mà dọa nó, trước đây mẹ tớ đã dạy tớ sự kiên cường trước khi nhập học như vậy, cậu xem tớ bây giờ thế nào… thôi, tớ tắt máy đây, sắp cất cánh rồi, hơn nữa cô gái mặc đồng phục chẳng hiểu tại sao cứ đứng cạnh tớ lúc này nói gì mà tớ không được phép gọi điện thoại nữa, chẳng hiểu ra làm sao…”

Điện thoại đã ngắt. Tôi có thể tưởng tượng ra nét mặt như đang ngậm gừng tươi của cô tiếp viên bên kia. Đôi khi, tôi cảm thấy Cố Ly và Đường Uyển Như, về bản chất, họ chẳng có điểm gì khác nhau, có thể tổng kết hai đặc điểm nổi bật của họ, chính là: bước đi bất thường trên đường và hướng cành đông nam treo.[3]

[3] “Hướng cành đông nam treo” trích từ bài thơ Khổng tước đông nam phi: “Phủ lại nghe sự việc. Thấu hiểu, mãi xa nhau. Cây bên đình bước tới, Hướng cành đông nam treo.” Ý là tự mình treo lên cành cây hướng về phía đông nam, tức là treo cổ tuẫn tiết.

Ngắt xong điện thoại, tôi trân trân nhìn thứ đang ngọ nguậy không ngừng trong chiếc mền kia, cảm giác như đang nhìn bức tranh kinh dị của Nhật Bản vậy. Bốn tháng trước, chúng tôi gặp nó lần đầu tiên. Hồi ấy, khi Cố

https://thuviensach.vn

Hoài anh tuấn điển trai ôm đứa bé này xuất hiện trong phòng khách nhà chúng tôi, Cố Ly đã bị dọa cho chết khiếp, nó vội vội vàng vàng nâng mười đầu ngón tay với những chiếc móng đính đầy đá quý thon dài như ngón tay của Bạch Cốt Tinh, run rẩy như đang làm phép chỉ thẳng mặt Cố Hoài: "Em… em… em… em… em… sinh đấy à?"

Cố Hoài nhếch mép, đáp: "Em đâu có bản năng đó."

Cố Ly: "Chị thấy cậu khỏe mạnh đẹp trai vậy, không phải chứ? Tuổi trẻ mà đã suy rồi sao?"

Cố Hoài: "…"

Cố Ly: "Rốt cuộc ai sinh?"

Cố Hoài: "Mẹ chị sinh đấy."

Cố Ly: "Mẹ nào của chị? Quen, hay không quen?"

Cố Hoài: "Mẹ em. Cái người mà chị không quen ấy."

Tôi và Nam Tương nghe mà điên hết cả đầu, cứ như đang phải nghe về dãy Fibonacci vậy. Thật lòng, tôi cảm thấy trên thế giới này chẳng thể có một cuộc nói chuyện hoang đường kỳ lạ hơn thế. Ngoài câu nói đỉnh cao của Cố Ly sáng tạo ra trước đây: "Mẹ, giới thiệu với mẹ, đây là em con."

Cuộc đối thoại của họ vẫn đang tiếp tục.

Cố Ly nói: "Chọn tên gì mà xấu thế chứ, nếu vẫn gọi là Jimmy, chị phải báo trước cho em, đợi đến khi nó mười sáu tuổi, nếu ngày nào đó về nhà, trông thấy nó khoác chiếc áo choàng màu tím, đi đôi giày cao gót rồi nói với em, nó quyết định trở thành chuyên gia trang điểm, thì cậu đừng có trách chị sao không cảnh báo sớm."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài: “Vậy ạ, hồi khi Neil mười sáu tuổi cũng đã nói với chị như vậy hả? Và cũng khoác áo choàng màu tím?”

Neil: “Hai người nói chuyện của hai người, lôi tôi vào làm gì? Nằm bất động mà vẫn bị bắn sao?”

Nam Tương lẩy bẩy đứng dậy, tay đỡ lấy trán, nói: “Tớ phải ra ngoài chút cho thoáng…” Lúc ấy tôi ngồi bên nó, não bộ thực sự đã ở trạng thái chết máy, dù có di chuyển chuột đến cháy cả mặt bàn đi nữa, đồng tử cũng không hề động đậy.

Hai chị em họ thật đúng là máu mủ ruột rà. Từ vỏ ngoài, đến ruột trong, đều như khuôn đúc.

Sực nhớ đến chuyện thoáng khí, tôi vội xem Jimmy đang bị quấn chặt trong mềm, may, vẫn đang thở. Tôi đang định tháo chiếc mềm ra, đúng lúc ấy Cố Nguyên từ trong phòng bước ra. Anh ta khoác trên người bộ lễ phục lông cừu pha tơ tằm màu đen sẫm, chất liệu này hình như có khả năng phát sáng nhưng xem ra khá tối, khiến anh ta trông như chàng quý tộc cổ điển châu Âu trẻ tuổi, mái tóc hơi quăn tự nhiên càng tăng thêm vẻ lạnh nhạt cho khuôn mặt. Anh ta bước vào phòng khách, liếc nhìn tôi, chẳng nói năng gì.

Tôi chẳng lấy làm lạ. Tôi quá bình tĩnh.

Tính ra đã bốn tháng rồi anh ta chưa nói chuyện với tôi. Ánh mắt anh ta nhìn tôi lúc này, chẳng khác gì ánh mắt đã nhìn tôi bốn tháng trước, vẫn đầy ắp vẻ lạnh lùng, thù hận, chà đạp, châm chọc, khinh rẻ, hệt như đang nhìn một con gà đã ăn trộm ví tiền của khách làng chơi vậy.

Tôi lại thấy bình thường, đổi lại là tôi, nếu Cố Nguyên vứt bỏ Cố Ly vì một cô gái khác thì ngay cả nhìn tôi cũng chẳng thèm nhìn ấy chứ. Thế nên, Cố Nguyên có thể bình yên vô sự sống chung với một mái nhà với tôi suốt

https://thuviensach.vn

mấy tháng trời mà không đổ nước súc miệng vào cà phê sáng của tôi, tôi đã cảm tạ trời đất rồi.

Anh ta lấy trong tủ quần áo đặt cạnh cửa một chiếc nơ, rồi đứng thắt trước gương. Đầu nghiêng một bên, khiến nửa khuôn mặt bị chìm trong bóng tối nơi góc chết của ánh đèn trên đỉnh đầu.

Tôi biết, anh ta chuẩn bị đến tiệc sinh nhật của Cung Minh.

Tôi nhìn anh ta, bất giác mạch suy nghĩ giống như bị gió thổi thành sợi tơ dài, trở về bữa tiệc sinh nhật của Cố Ly bốn tháng trước, cũng như bao tiệc sinh nhật khác, khắp nơi đều là những mẫu thời trang cao cấp và lễ phục dạ tiệc vai trần, rượu đỏ và champagne sóng sánh phản chiếu ra sắc vàng son đầy cuốn hút.

Bữa tiệc sinh nhật xa xỉ mà huyên náo ấy đã khiến cuộc sống của tôi hoàn đảo lộn so với lúc trước – sự đảo lộn mà tôi nhắc, nói chính xác hơn, là sự sụp đổ cực kỳ hỗn loạn.

Chỉ có điều, tôi của lúc này, trông vô cùng bình thản, hằng ngày vẫn đi làm, tối đến trò chuyện cùng mọi người trong căn nhà này. Nếu cần dùng một ví dụ để nói rõ hơn, thì giống như cổ một người bị đôi tay khổng lồ "rắc" một tiếng vặn đứt phăng, nhưng vì dùng lực quá mạnh nên sau khi làm cho cái đầu xoay 360 độ, lại trở về vị trí ban đầu – trông thì nét mặt và dáng vẻ của người đó có vẻ vẫn bình thường, nhưng trên thực tế, bạn biết đấy, cô ta đã đi đời nhà ma rồi.

Sự bình thản lúc này của tôi, sự ung dung lúc này của tôi, vẻ sóng yên biển lặng lúc này của tôi, thực ra đã đi đời nhà ma từ lâu rồi.

Nhưng ai tin chứ?

Bên ngoài song cửa sổ là mùa đông xám xịt của Thượng Hải, Ngoại Than[4] vừa được tắm gội trông sừng sững mới mẻ giữa màn mưa lạnh tiêu

https://thuviensach.vn

điều, công trình tổng cải tạo Ngoại Than vẫn đang thi công không ngừng không nghỉ đèn sáng thâu đêm, mỗi lần đi qua đều thấy vô số giàn giáo bao quanh Ngoại Than, qua lỗ thủng của các tấm lưới màu xanh, tôi thấy những người công nhân đang cuộn mình trong chiếc áo bông cũ rách ngủ ngồi trên nền đất phía bên trong công trình. Trên hàng ria lún phún của họ luôn vương một lớp trông vừa như bụi bặm, lại vừa như tuyết trắng. Sang năm khi mùa xuân đến, tất cả đám công nhân này sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Ngoại Than, họ sẽ đến một khu đất hoang nào đó cần họ, dùng cơ thể bằng xương bằng thịt để kiến tạo nên Vạn Lý Trường Thành mới – bức tường vô hình trong suốt dùng để đoạn tuyệt với dân nghèo. Ngay sau khi tường rào và giàn giáo bao quanh được tháo dỡ, gió xuân ấm áp sẽ thổi vùng đất xa xỉ lai căng bậc nhất Trung Quốc này vọt lên đỉnh cao tột bậc, quảng trường ven sông dường như đã rộng gấp đôi, dòng xe cộ giảm nhanh đột ngột, du khách gia tăng đột biến, những nhà hàng trên bán đảo mọc lên như nấm sau mưa ở Ngoại Than và cửa hiệu mới nhất của Chanel đang tuyên bố, thời đại của tân Ngoại Than đã bắt đầu.

[4] Ngoại Than, tên tiếng Anh gọi là The Bund, vị trí nằm ở bờ sông Hoàng Phố của khu Hoàng Phố thuộc trung tâm Thượng Hải, nó là tuyến đường phong cảnh của Thượng Hải, xung quanh còn có tháp truyền hình Thượng Hải vốn được mệnh danh là hòn ngọc phương Đông, Jin Mao Tower của Phố Đông nằm ở bờ đối diện của sông Hoàng Phố, đây là nơi ngắm cảnh mà du khách đến Thượng Hải không thể bỏ qua.

Còn trước đó rất lâu, tấm biển quảng cáo khổng lồ bên trên viết dòng chữ “Mộng tưởng sau cùng tại bến Thượng Hải” ở Ngoại Than kia vẫn còn ngự trị, lúc này đã ầm ầm đổ sập. Biển quảng cáo mới coóng tựa như thanh bảo kiếm được cắm sừng sững bên sông. Logo quảng cáo mới toanh hiện lên lấp lành cuốn hút dưới ánh sáng của mười mấy bóng đèn cực đại, mặc vẻ lạnh lẽo đen kịt, chẳng chút sinh khí của những toà nhà còn chưa hoàn thành vẫn chiễm chệ phía sau.

https://thuviensach.vn

… Bạn muốn thu gom mọi ánh mắt ghen tị của người khác ư? Chúng tôi đang ở đây.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Cùng sự khởi đầu của tháng Ba, vẻ xám chì trong tiết Xuân hàn se lạnh của bầu trời Thượng Hải cuối cùng cũng từng chút từng chút tan dần, bầu trời xanh thẳm không chút vấy bẩn, giống như tâm hồn trong sáng của đứa trẻ, hiên ngang ngẩng gương mặt thuần khiết mà tươi đẹp lên trước mặt mọi người… "bầu trời lịch sử có khuôn mặt không già", đúng vậy, nó là vẻ tươi trẻ mà thuần khiết đích thực, chứ không giống đám thiếu nữ ngày tận thế của chúng tôi: cơ mưu khá sâu, da mặt khá dày, trang điểm khá đậm, váy mặc khá ngắn, chỉ hận không thể trẻ mãi không già, thành tâm thật lòng sùng bái những nữ yêu tinh mặt non choẹt ngực phổng phao trong Tây du ký kia.

Sau một tháng, vẻ kiêu căng ngạo nghễ của mùa đông đã suy yếu đi rất nhiều.

Sau hai tháng, mùa xuân đã khẽ khàng đong đưa tà váy dễ thương quyến rũ để chòng ghẹo.

Cùng sự khởi đầu của tháng Ba, vẻ xám chì trong tiết Xuân hàn se lạnh của bầu trời Thượng Hải cuối cùng cũng từng chút từng chút tan dần, bầu trời xanh thẳm không chút vấy bẩn, giống như tâm hồn trong sáng của đứa trẻ, hiên ngang ngẩng gương mặt thuần khiết mà tươi đẹp lên trước mặt mọi người… "bầu trời lịch sử có khuôn mặt không già", đúng vậy, nó là vẻ tươi trẻ mà thuần khiết đích thực, chứ không giống đám thiếu nữ ngày tận thế của chúng tôi: cơ mưu khá sâu, da mặt khá dày, trang điểm khá đậm, váy mặc khá ngắn, chỉ hận không thể trẻ mãi không già, thành tâm thật lòng

https://thuviensach.vn

sung bái những nữ yêu tinh mặt non choẹt ngực phổng phao trong Tây du ký kia.

Chúng tôi có thích bầu trời xanh ngắt không chút gợn mây như thế không ư? Thích chứ. Nhưng vĩnh viễn nó chỉ giới hạn xuất hiện trong tiểu thuyết và điện ảnh, chúng tôi mới đủ dũng khí thưởng ngoạn và nhìn thẳng vào nó. Còn trong thế giới hiện thực, khỏa thân mấy tiếng đồng hồ dưới ánh mặt trời như thế, nói theo Cố Ly thì chính là "Ôi dào, thôi đi cho tớ nhờ, đi dạo giữa trời nắng chang chang suốt mấy tiếng đồng hồ trong tình trạng trần như nhộng thế này, chi bằng cậu hãy đổi ngày tháng năm sinh trên chứng minh thư nhân dân của mình thành 1978 đi cho lành! Hơn nữa còn sinh ở châu Phi đi! Khi ấy, cậu sẽ tai nghe mắt thấy một tên ăn mặc theo phong cách hippie tóc nhuộm xanh lét đang đi trên phố cất tiến "Chào dì! Dì có cần giúp gì không ạ?"

Nói đến chuyện thay đổi chứng minh thư nhân dân, người chị em tốt Cố Ly của tôi, gần đây đang sốt sắng lo liệu việc này, hòng sửa ngày tháng năm sinh của nó nhỏ đi ba tuổi… có điều mãi vẫn chưa toại nguyện mà thôi, nhưng nói đúng hơn, với sự hiểu biết của tôi về nó, chỉ là "tạm thời" chưa toại nguyện. Tôi chẳng bao giờ hoài nghi khả năng của nó, cho nên, nếu nó đã quyết định thì tôi đoán nó có khả năng đổi cả giới tính trên chứng minh thư nhân dân ấy chứ.

Cái khả năng hành động mau lẹ và khẩn trương đến mức kinh ngạc này của nó đã xuất hiện từ hồi học môn thủ công ở tiểu học. Khi ấy, với vóc dáng của một cô gái chín tuổi, nó đã dám làm một con cừu đồ chơi khảm nạm bằng lá thép, ốc vít vặn chặt, di chuyển bằng pin trông cực kỳ đơn giản – nó gọi món đồ chơi đó là con cừu, nhưng trong mắt bọn tôi, món đồ ấy trông giống một con Barbapapa [1] – bắt đầu từ đó, khả năng hành động chớp nhoáng này chưa bao giờ mất đi mà trái lại ngày càng mãnh liệt hơn. Khi nó lên lớp bốn, khả năng này đã đạt đến cực điểm, một khi chưa đạt mục đích thề không cam chịu. Năm đó, chủ nhiệm lớp đã đem danh hiệu

https://thuviensach.vn

“Hoa hồng nhỏ” duy nhất của năm học trao cho một bạn nam tên là Lý Húc mà không trao cho Cố Ly, vì chuyện này, Cố Ly đã tranh thủ mười phút giải lao giữa giờ, chạy xồng xộc đến phòng giáo viên, ngồi nghiêm trang ngay ngắn trước mặt giáo viên chủ nhiệm, bình tĩnh tự tin, diễn thuyết chân thành tha thiết với chủ đề “Hoa hồng nhỏ – Ngoài em ra chẳng còn ai, em hoàn toàn xứng đáng nhận danh hiệu”, nêu luận cứ, nói sự thật, kể chuyện cũ, giảng lý lẽ, từ chuyện sông Lưu Dương uốn quanh co mấy khúc, cho đến chuyện gần đây có mấy bạn gái trong lớp đã có kinh nguyệt (…), trên trời dưới đất, nói xưa luận nay, liên tục cả tháng, sét đánh không lui, mỗi tuần năm ngày, mỗi ngày ba bận, mỗi bận mười phút… Cố Ly mười một tuổi mà nét mặt vừa nghiêm túc, trang trọng lại vừa điềm tĩnh bình thản như Diệt Tuyệt sư thái[2], như một lão bà đã nhìn thấu cõi hồng trần nhưng lại cực kỳ cố chấp, ngày ngày ngồi trên chiếc ghế nhỏ đặt trước bàn làm việc của giáo viên chủ nhiệm, mái tóc hoa râm bàn tay đen ngòm. Cuối cùng, giáo viên chủ nhiệm thân yêu của chúng tôi đã phải đầu hàng, đôi tay run run, gỡ bông hoa hồng nhỏ làm bằng chất dẻo kia khỏi ngực áo Lý Húc, rồi run rẩy đeo trên ngực áo của Cố Ly – vì chuyện này, Lý Húc đã giận sôi sùng sục, người nhà dỗ tới dỗ lui cả tuần trời, cậu ta vẫn nhất quyết không gọi giáo viên chủ nhiệm một tiếng “mẹ”.

[1] Một nhân vật trong phim hoạt hình cùng tên do Đức sản xuất.

[2] Một nhân vật trong tiểu thuyết Ỷ thiên đồ long ký của nhà văn Kim Dung, nhân vật này là chưởng môn đời thứ ba của phái Nga Mi. Cô này dung mạo rất đẹp, võ công cao cường, tính tình khí khái, ra tay cực kỳ hiểm độc, đồng thời vì muốn giữ thể diện cho môn phái của mình, đã tỏ ý bao che những sai trái của đệ tử.

Ánh nắng chói chang và tàn nhẫn chiếu thẳng lên mặt, giống như Thượng đế đang giáng cho chúng tôi một bạt tai rất đỗi dịu dàng vậy. Nam Tương trở vào nhà tìm kem chống nắng, còn tôi cau mày nhăn mặt đứng

https://thuviensach.vn

phơi mình dưới ánh nắng gắt, như một con quỷ hút máu sắp bị ánh nắng làm cho nổ tung đang chờ Nam Tương từ trong nhà lao ra giải cứu.

Còn Cố Ly ngồi cạnh tôi, lại chẳng hề động đậy mà hất cái mặt tấc đất tấc vàng kia như thể đất của khu Tĩnh An kia, thản nhiên mà lại độ lượng đối mặt với ánh mặt trời giữa tháng ba đang rọi thẳng lên đầu lên mặt, chẳng hề lo lắng tia tử ngoại cường độ cao sẽ làm tổn thương gương mặt nõn nà mỗi sáng đều ngốn hết mấy trăm tệ của nó. Tôi nhìn nó, nét mặt vô cùng lo lắng, nó quay đầu trông về phía tôi, rồi nở nụ cười thư thái như đang cực khoái tới mức sắp ngất đến nơi, nụ cười trên mặt nó mang thứ ánh sáng đã được lọc qua lớp kính màu trà của mặt nạ mà các công nhân hàn điện thường dùng, tôi cảm thấy nó đang dùng thứ giọng khàn khàn trầm trầm như lời thoại trong phim Saw nói với tôi: “I wanna play a game.”

Trước đó nửa giờ, chúng tôi đã hưởng ứng lời kêu gọi (nói đúng hơn là uy hiếp) “Xuân về cành liễu rủ, thiếu nữ hong nắng mai” mà bước ra khỏi nhà với tâm trạng gượng ép, rồi nằm trên mấy chiếc ghế dài màu trắng, tắm nắng trên bãi cỏ rộng ba mươi mét vuông của tiểu khu mà ngày nào cũng có người làm vườn cắt tỉa tưới tắm. Cỏ xanh dầu dầu dưới ánh nắng đầu hè. Trên tấm biển bằng đồng sáng loáng bên cạnh, người ta viết rõ nguồn gốc cao quý của đám cỏ này bằng cả hai thứ tiếng Trung – Anh: Kim tiền thảo và cỏ mạch môn trồng xen kẽ theo tỉ lệ 3:7. Cố Ly rất mê tấm biển này, đầu tiên nó đứng thộn người ở mép bãi cỏ, sau đó phấn khích như nòng nọc con tìm thấy mẹ, đôi mắt rưng rưng lệ. Tôi có thể hiểu được, nếu biết rằng trong cuộc sống có hai loại tài liệu mà nó thích đọc nhất khi nhàn rỗi: một là hướng dẫn sử dụng, giới thiệu hàm lượng phối kết hợp của các chất được dán ở mặt sau bao bì các sản phẩm dưỡng da, loại tài liệu còn lại chính là bảng báo cáo tài chính trong công ty.

Vì mối lương duyên với tấm biển đồng này nên nó càng thêm gắn bó với tiểu khu quý phái mà chính nó đã thuê, mặc cho gần đây ở con hẻm này, ngày càng có nhiều văn nghệ sĩ trẻ tuổi chuyển đổi dùng các biệt thự cũ để

https://thuviensach.vn

mở hiệu sách văn nhgệ, quán cà phê văn nghệ, tiệm hoa văn nghệ, cửa hàng nước hoa văn nghệ, nhưng nó vẫn khăng khăng đi gặp chủ nhà để tiếp tục thuê thêm hai năm nữa. Thực ra nó cũng chẳng cần phải dựa vào tấm biển đồng này để khẳng định đẳng cấp tiểu khu quý phái mà bản thân đã thuê, bởi vì cần bớt chút thì giờ liếc mắt xem qua hóa đơn tiền thuê nhà mỗi tháng là đủ để khẳng định đẳng cấp rồi… Đại khái hóa đơn đó tương đương với sáu tháng lương của tôi.

Thực tình, ngoài tấm biển đồng song ngữ ấy ra, những thứ khiến tiểu khu này đáng để tự hào còn rất nhiều, chứ không chỉ riêng giá cho thuê. Ví dụ, có hôm, Nam Tương bảo Cố Ly đang ngồi tập Yoga trên tấm thảm trải trên thảm cỏ: “Cậu có biết không, trước đây Trương Ái Linh cũng ở đây đấy.” Cố Ly đang ở tư thế treo ngược trên tường cứ như yêu tinh trong động Bàn Tơ, nheo nheo đôi mắt, rồi rít lên qua hàm răng nanh trắng hếu những lời như có như không: “Ai cơ? Trương Ái Linh á? Nhà cô này giàu lắm à, đã đóng những phim gì rồi thế?”

Nam Tương: “…”

Có điều, dù thế nào đi chăng nữa, giữa khu đất tấc đất tấc vàng như khu Tĩnh An thế này, mà mở ra một thảm cỏ xanh của riêng tiểu khu như vậy, không phải ai cũng đủ dũng khí. Nên hiểu rằng, nếu tùy tiện dựng một túp lều trên đám cỏ ấy, nó đều có thể ăn đứt một căn hộ hai phòng một sảnh được trang trí hoàn mỹ ở trấn Tân Trang – tất nhiên, ban quản lý tiểu khu chẳng ngốc đến thế, lông cừu lấy từ cừu, giá trị mặt bằng và chi phí bảo dưỡng thường ngày của những thảm cỏ này đều được tính cho các chủ nhà. Bạn nghĩ rằng phí quản lý thu hằng tháng là quyên cho bọn trẻ trong trường tiểu học để hy vọng chúng học hành sao?

Bọn tôi nằm trên ghế chưa được bao lâu, phía xa xa, hai anh chàng đẹp trai thân hình cao lớn, gương mặt rắn rỏi đang bưng chiếc khay bằng vỏ giấy cứng có đựng mấy tách cà phê bước thẳng về phía chúng tôi. Bạn biết không, trên phố phường tại Thượng Hải, người bưng khay bằng vỏ giấy

https://thuviensach.vn

cứng đi lại có hai dạng: một là người đang sống theo những mô hình quảng cáo trên tạp chí thời trang hiện có, với từng ly cà phê nhỏ trên khay giấy của họ; còn một loại khác là các mẹ trong ủy ban dân cư đi chân đất, và trong hộp khay giấy trên tay họ đựng một tá trứng tươi.

Nếu bạn quan tâm đến cuộc sống hai năm trước của chúng tôi, thì lúc này chắc chắn bạn sẽ đoán, hai bóng người đang quàng vai bá cổ bước đến kia chính là Giản Khê và Cố Nguyên. Trông bọn họ đeo vợt như đeo ghi–ta vậy, cứ như hai con công trống đang ở trạng thái sẵn sàng xòe đuôi giấu mặt bất cứ lúc nào.

Còn nếu bạn quan tâm đến tình hình gần đây nhất của tôi, nhất định bạn cũng sẽ biết, Giản Khê đã biến mất trong cuộc đời tôi, sau khi anh ấy để lại bức thư như vệt nước mà xe tưới nước lưu lại trên mặt đường dưới trời tháng Tám khiến tôi đau xé lòng, sau khi khúc nhạc cử hành hôn lễ chuẩn bị kết thúc, mặt đường vừa rồi còn ướt rườn rượt, trong chớp mắt đã bị ánh mặt trời nóng bỏng hun cho bốc hơi, vô hình vô ảnh.

Vậy bạn đoán sẽ là ai?

Cố Nguyên hay Tịch Thành?

… Cảm ơn khả năng tưởng tượng phong phú của bạn, bạn nên nhanh chóng xông đến cướp chiếc loa khỏi tay Trương Kỷ Trung[3], rồi thay ông ta đi quay Tây du kí phiên bản mới, khi ấy cảnh quay ở Nữ Nhi Quốc mà ông ta sắp đặt cho Đường Tăng, đột nhiên quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ so với trước đây, chắc chắn bạn sẽ nghi ngờ chế độ kiểm duyệt của Trung Quốc sao bỗng nhiên phóng khoáng đến thế, ngay cả phim cấp ba cũng có thể lên sóng.

[3] Trương Kỷ Trung sinh năm 1951, là một đạo diễn, nhà sản xuất, nhà giáo, tác giả nổi tiếng người Trung Quốc.

Vệ Hải và Sùng Quang?

https://thuviensach.vn

… Cảm ơn khả năng biên kịch vô tận của bạn, bạn nên đi cướp chiếc máy tính trong nhà Quách Kính Minh, rồi viết Tiểu thời đại thay anh ta, tôi tin chắc chẳng bao lâu, loạt tiểu thuyết Tiểu thời đại có thể xuất bản đến 10.0 đấy, tốc độ cập nhật còn nhanh hơn cả phần mềm diệt virus.

Cung Minh và Lam Quyết?

… Cảm ơn khả năng sáng tạo ly kỳ của bạn, bạn nên đến Bộ quốc phòng nghiên cứu sự phát triển một vệ tinh, sau đó phóng lên trời rồi chơi trò thả diều trên ấy.

Hai anh chàng đẹp trai đứng trước mặt chúng tôi, nếu một Neil bình thản đến vô cảm cộng thêm Cố Hoài mang vẻ trắng xanh tựa thần chết vẫn chưa đủ khiến tôi và Nam Tương rít lên chói tai, thì lúc này, giữa hai người họ có thêm một cậu nhóc hai tuổi Jimmy, nó đang trừng đôi mắt to đen láy long lanh như nước, hấp háy đôi mi dài, nằm sấp trên ngực săn chắc của Neil trông về phía chúng tôi, cảnh tượng trước mắt đã từng vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của tôi và Nam Tương, một gia đình ba người sao mà hài hòa đến thế.

Hai người họ ngồi xuống cạnh chúng tôi, ánh nắng chiếu lên mái tóc màu vàng kim của Neil, khuôn mặt con lai và con ngươi màu lam đem lại cảm giác lạnh thấu xương của biển cả bao la, là vẻ đẹp của các chàng trai trẻ vừa trong sáng mà lại sắc sảo. Còn đôi chân mày đen láy của Cố Hoài càng tôn lên làn da trắng xanh của cậu ta, dưới ánh nắng toát lên vẻ quý phái của ma cà rồng trong phim Chạng vạng, ma cà rồng phơi nắng, chuyện kỳ lạ làm sao.

“Quanh đây náo nhiệt thật”, vì chẳng còn ghế trống, Cố Hoài tự nhiên phóng khoáng ngồi lên tay vịn ghế của Cố Ly, “quán cà phê mọc lên san sát, Starbucks mở ba quán, còn một quán có tên Coffee Bean, một quán tên Costa, lúc nãy đi qua góc đường, cũng thấy Mc Café mở quán ở đó. Chẳng lâu nữa, có lẽ tất cả vòi nước trong các căn hộ của tiểu khu ở xung quanh

https://thuviensach.vn

đoạn này chỉ cần khẽ vặn đã thấy cà phê chảy rào rào rồi đấy?" May mà cậu ta dong dỏng cao người nhẹ bẫng, mới có thể ngồi trên tay vịn ghế của Cố Ly với tư thế vừa tự nhiên, vừa quyến rũ như thế, nếu đổi lại là Đường Uyển Như, có lẽ chiếc ghế đó đã rắc một tiếng rồi gãy nát luôn cũng nên.

"Mc Café[4]? Cà phê kinh nguyệt? Thật hay đùa vậy?" Đường Uyển Như đưa tay lên đỡ ngực.

[4] Đường Uyển Như hiểu lầm từ Mc là viết tắt của Menstrual Cycle.

Con ngươi của Cố Hoài như giật giật mấy cái, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Tôi tin cậu ta đã thật sự hoảng loạn, vì khi cậu ta bước vào cuộc sống của chúng tôi, đồ quái dị Đường Uyển Như này còn đang mơ mộng ở bên ngoài. Còn lúc này, đúng vậy, nó đã trở lại. Lại lần nữa nó hòa nhập vào cuộc sống của chúng tôi, xem ra chẳng có bất cứ sự ngăn cách nào, vô cùng hòa hợp, giống như miếng đất nặn plasticine được nhồi vào trong viên chewing gum vậy.

"Mc là McDonald's." Tôi yếu ớt trả lời nó.

"Đấy, tớ đã bảo mà, tớ luôn nghĩ, chẳng hiểu các nhà sản xuất trong thiên hạ này đều bị sao nữa, lúc nào cũng dồn sức để so kè với kinh nguyệt, cà phê kinh nguyệt, khốn kiếp, người nào dám uống quả là dũng sĩ. Cậu nói xem cuốn tạp chí tên Kinh nguyệt đương thời đã đủ biến thái lắm rồi, ngoài Cố Ly ra còn ai dám đọc." Mấy tháng không gặp mà học vấn của Đường Uyển Như đã trở nên lợi hại đến thế.

"McDonald's chẳng phải làm các món về gà ư, sao cũng tham gia vào kinh doanh cà phê vậy?" Nam Tương vừa say sưa bôi kem chống nắng lên mặt, vừa hờ hững đáp lời.

"Thời đại này, ai chả biết làm món gà?" Đường Uyển Như cười hệch một tiếng, rồi thốt ra câu châm ngôn để đời.

https://thuviensach.vn

Tôi và Nam Tương đang cúi đầu nghĩ xem tại sao Đường Uyển Như lại thấu hiểu và phân tích xã hội này xác đáng đến vậy, vả lại trong khi khéo léo vận dụng thủ pháp liên tưởng và nêu ví dụ, nó đột nhiên chuyển sang tư thế nửa nằm nửa ngồi, trông bộ dạng như vừa ngủ dậy, rồi nói như chợt bừng tỉnh: "Ớ, tớ nói nhầm, thời đại này, ai mà không biết pha cà phê chứ?"

Chẳng biết có phải Đường Uyển Như đột nhiên ngồi dậy làm cho phát khiếp hay không, mà Jimmy bất chợt khóc toáng lên. Tay Cố Ly phóng ra như tia lửa điện, chuẩn bị ôm Jimmy: "Ôi thôi, Jimmy đừng khóc nữa, đến đây chị thương nào."

Có điều, khi Cố Ly còn chưa kịp hạ thủ, Cố Hoài đã nhảy bổ đến ôm lấy Jimmy bé bỏng đang khóc trên ngực Neil, cậu ta vừa dịu dàng ôm lấy Jimmy trước ngực áo sơ mi trắng, vừa nói với Cố Ly: "Chị à, nghe em nói nè, lấy một tấm thảm Hermes quấn nó lại rồi bỏ vào tủ sắt, là vô ích."

Mặt Cố Ly đỏ ửng, như vừa mới bị sỉ nhục, nó tức tối nói: "Chưa thử, sao em biết được?!"

Được Cố Hoài vỗ về, Jimmy liền ngoan ngoãn im lặng, nó nằm úp trong lòng Cố Hoài, nét mặt hồn nhiên đáng yêu, chẳng khác nào thiên thần.

Cố Ly lại lần nữa bị đánh bại, nét mặt lộ rõ vẻ không tài nào tin được.

"Chị à, chuyện này có gì lạ đâu, được nằm úp trên ngực Cố Hoài, ngửi mùi hương xả vải lavender tỏa ra từ áo sơ mi, chuyện tốt thế đổi lại là em, em cũng nín thôi." Neil ngước ánh mắt cực kỳ chân thành nhìn Cố Ly rồi phân tích, vừa nói vừa hướng ánh mắt hâm mộ mà đố kỵ về phía Jimmy.

Tôi và Nam Tương nghiêm cẩn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Cố Hoài thu đôi đồng tử đen láy vào sau cặp chân mày, ném lại cho bọn tôi cặp mắt trắng dã.

https://thuviensach.vn

“Được trở lại Thượng Hải, cảm giác thật là tuyệt.” Neil không có chỗ ngồi, nên bèn ngồi bệt xuống thảm cỏ. Thân thể cơ bắp cuồn cuộn mà ngày ngày hắn tu chỉnh trong phòng tập thể hình nếu cũng có thể ngồi lên tay vịn ghế giống Cố Hoài kia, chắc sẽ xảy ra thảm kịch nhân gian. Dưới sức nóng của mặt trời, thứ mùi hương mê hồn trên cơ thể hắn càng thêm quyến rũ. Hắn ngồi khoanh hai cẳng chân dài ngoẵng trên thảm cỏ, hai tay chống về sau, toát lên vẻ tao nhã nhàn tản. Thời tiết vừa chuyển nóng, thằng nhãi này đã vội vàng mặc quần soóc, ánh nắng chói chang chiếu lên cẳng chân lông lá rậm rạp khiến hắn trông như chàng sinh viên đại học căng tràn sức sống. Hắn luôn có khả năng như vậy, dù xuất hiện ở đâu, cũng có thể khiến chớp mắt cảnh tượng xung quanh biến thành cảnh quay trong phim lãng mạn của Pháp, dập dờn mùi hương hoóc môn như mê hồn trận. Chị gái hắn, Cố Ly, cũng có khả năng này, dù đi đến đâu, cũng chỉ cần nháy mắt là khiến xung quanh trở thành trung tâm phát tin tức trực tiếp của kênh “Kinh tế tài chính số 1”. Lúc này, nữ đạo diễn chương trình này đang cuộn mình trong chiếc áo khoác da báo, nhìn vào trang phục của hai người có thể nhận ra họ đã thành công trong việc tạo nên hai kẻ mắc chứng rối loạn tâm thần, một không sợ lạnh, một không sợ nóng.

Nếu tiếp tục liên tưởng theo hướng này, về Cung Minh, dù xuất hiện ở đâu, trong nháy mắt cũng có thể biến xung quanh thành sàn diễn của tuần lễ thời trang quốc tế Milan. Về Nam Tương, bất kể xuất hiện nơi nào, nó đều có thể trong nháy mắt biến xung quanh thành bức họa xúc động Đại Ngọc chôn hoa[5]. Còn Đường Uyển Như, xuất hiện bất cứ nơi đâu, nó cũng có thể biến xung quanh thành nhà hát truyền hình của chương trình Không xem không biết, thế giới thật diệu kỳ trong chớp mắt – tất nhiên, cũng có thể biến thành cảnh chương trình đón giao thừa “Đêm xuân” năm 2000.

[5] Cảnh Đại Ngọc chôn hoa nằm trong hồi 27 của Hồng lâu mộng.

Tháng trước, Neil rời Thượng Hải trở về New York. Tòa chung cư cao cấp ở phố 44 Tây Manhattan mà cha hắn mua tặng trước đây, đã được một

https://thuviensach.vn

người giàu nứt đố đổ vách thích, sẵn sàng bỏ ra cả bạc tỷ để mua lại. Hắn định về New York làm thủ tục chuyển nhượng, sau đó sẽ mang đồng đô la đó về nước trong vinh hiển. Tất nhiên, thực ra trước khi hắn rời New York trở về Thượng Hải cũng đã nhanh chóng đem mọi thứ liên quan ủy thác cho công ty môi giới, hắn vẫn có thể làm việc từ xa. Sở dĩ hắn phải đích thân ngồi máy bay vượt đại dương tới New York là vì nghe nhân vật Luc định mua lại căn nhà kia ngoài việc giàu nứt đố đổ vách ra, còn tuấn tú trẻ tuổi, cơ bắp săn chắc, tướng mạo giống Jude Law hồi thanh niên lúc còn chưa cắt tóc, mê du lịch, tinh thông thiết kế nhà ở, ăn mặc hợp thời, thích nghe ca kịch, mê nghệ thuật hiện đại, cũng rất chuộng tranh sơn dầu cổ điển, quan trọng là anh ta cực thích Mariah Carey và Madona – nghe như chỉ còn thiếu điều chưa mặt chiếc T–shirt trên ngực có dòng chữ "Nobody knows I am gay" vậy.

"Sao về sớm vậy? Cứ theo lý luận yêu đương của cậu, chẳng phải luôn đầu tư đường dài, con đường của kẻ si tình sao?" Cố Ly vẫn đang đội chiếc mặt nạ của công nhân hàn xì trông như một dị nhân khoa học, thấy vừa thần bí lại vừa xúc cảm, có gì đó giống nhân vật Chúa tể Voldemort đang tướng thanh[6], "Đúng ra phải ba tháng nữa cậu mới về mà! (Neil:…) Chưa đầy một tháng mà."

[6] Một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

"Giao dịch hủy rồi." Neil dẩu môi.

"Đối phương coi thường cậu à?" Đôi mắt Cố Ly ánh lên vẻ châm chọc.

"Không hẳn là thế. Quả thực anh ta rất trẻ, rất điển trai, vả lại cũng rất giống Jude Law – giống Jude Law lúc mới cắt tóc. Nhưng sau khi trở về em mới phát hiện, người mua nhà không phải anh ta, mà là bạn gái của anh ta." Neil so vai dưới ánh mặt trời, rồi uống một ngụm Latte, sau đó thè đầu lưỡi

https://thuviensach.vn

ra liếm nhẹ váng sữa còn dính lại trên môi. Tôi và Nam Tương cùng nhìn động tác đó, cả hai đều nuốt nước miếng ừng ực. Thứ báu vật đáng chết này dù làm động tác nào, đều chẳng khác nào cảnh quay chậm trong phim. Nếu búp bê Barbie dưới suối vàng biết được, nhất định sẽ hận hắn đến chết, chắc chắn nó sẽ vò đầu bức tai mà tháo giày cao gót ra nện cho hắn một trận, đồng thời còn điên dại thét thẳng mặt Neil rằng: "Đừng hòng tranh cướp đàn ông với tôi, đồ đê tiện!"

"Hum… I am sorry." Ngữ khí của Cố Ly vô cùng chân thành, giống như xuất phát từ tâm can vậy, nhưng biểu hiện trên gương mặt lại cười vẻ khoái trá y chang một bà mẹ đang làm ăn phát đạt.

"I am sorry too!" Neil di chuyển ánh nhìn lên từng người, rồi dùng vẻ mặt khoa trương cùng giọng điệu từ hồi học tiểu học ở nước ngoài nói, "Khi bạn gái anh ta vừa xuất hiện trước mặt em, em đã thân thiết nắm chặt tay cô ta mà rằng: 'Chắc bà là bà nội của Luc nhỉ?' 'Ồ không, hoàn toàn không phải', đối phương nhã nhặn trả lời, 'còn nữa, giao dịch hủy nhé, chúng ta đến đây thôi."

"Ồ…" từng đứa bọn tôi phát ra tiếng thở dài mang hàm ý sâu xa.

"Cậu nói Luc toan tính gì đó à? Tục ngữ nói rất đúng, 'Phụ nữ quá lứa, dù có đẹp cũng là xơ mướp', đêm nào cũng phải ôm xơ mướp to xụ mà ngủ, còn toan tính gì được chứ?" Đường Uyển Như hiên ngang hào sảng chõ miệng vào.

"Thôi, dẹp đi, dẹp đi, không nói chuyện người ta nữa, ngay cả chúng ta cũng phải cảnh giác, chớ đòi hỏi bản thân cao quá. Xơ mướp thì xơ mướp, hồi trước tớ ngủ cùng cậu, chẳng phải cũng thường nửa đêm gào thét giật mình tỉnh giấc đó sao, lúc ấy tớ còn tưởng mình đang ôm cây gậy như ý của Tôn Ngộ Không, nhà nào cũng có cái khó riêng, tha được thì tha cho người ta đi, ngoan!" Cố Ly vô cùng thành khẩn, thân thiết kéo cánh tay săn

https://thuviensach.vn

chắc rắn rỏi của Uyển Như, vuốt ve sờ soạng, tỏ vẻ "nhà nào cũng có cái khó riêng" trên mặt.

"…" Đôi mắt Đường Uyển Như chợt trở nên vô hồn, giống như đã hóa đá ngay tại chỗ.

"Uống cà phê đậm thơm, nghe mùi hương cỏ dịu, tụ tập cùng bạn bè, tắm mình trong nắng vàng rực rỡ, mới gọi là sống." Cố Ly vừa đeo chiếc mặt nạ phòng độc của nó vừa như đang tự tình, xem chừng cảm xúc dâng trào lắm, nó nói xong liền đưa tay ra nhận tách cà phê Cố Hoài đưa cho, sau đó dè dặt thận trọng dịch chiếc mặt nạ hàn điện trên mặt qua một bên chỉ để lộ bên khóe miệng rồi uống một hớp thật nhiều, sau đó lại vội vã đeo mặt nạ lại.

Nam Tương ngồi đối diện với tôi, cười ngặt nghẽo, nó vừa nghe chuyện phiếm của một đám tâm thần, vừa không ngơi tay đem tuýp kem chống nắng hiệu Armani trộm được từ tủ hóa trang của Cố Ly, bôi bôi trát trát lên trên khuôn mặt mềm mại trắng nõn của nó, động tác nhẹ nhàng tao nhã mà vô cùng quyến rũ, trông như đang phủ một lớp men trắng ngần lên đồ gốm vậy.

Còn Đường Uyển Như ngồi cạnh Nam Tương, lúc này cũng nối gót theo sau bắt đầu bôi gì đó, theo suy luận logic đó phải là thứ dạng như kem chống nắng (…), nhưng nhìn bao bì bên ngoài, thông thường kem chống nắng sẽ không to như thế, tôi ngờ rằng nó đã lấy nhầm hộp. Động tác của nó cũng tao nhã mà quyến rũ chẳng kém, trông giống đang trát vữa lên bức tường gạch vậy.

Neil nhìn mấy đứa chúng tôi đang bận bịu, liền tỏ vẻ hoài nghi: "Phụ nữ các cô có đúng là sợ bị nắng cháy như vậy không? Tôi còn thích phơi nắng là đằng khác."

https://thuviensach.vn

“Em là đồ quỷ tây dương, toàn thân khoác lớp da giống như mắc bệnh bạch biến, làm sao so với bọn chị được, định dọa ai hả, sao không đi khiêu chiến với công chúa Bạch Tuyết ấy! Em thật sự đã nắng hóa dưới ánh mặt trời rồi, chỉ có điều hóa thành sữa tươi Deluxe nguyên chất mà thôi, còn chị và Nam Tương sẽ hóa thành một cốc trà xanh, Lâm Tiêu sẽ hóa thành một tách Capuchino, còn như Đường Uyển Như, thì chính là một thùng nhựa đường.” Cố Ly nói ồm ồm từ phía sau chiếc mặt nạ.

“Em không phải quỷ tây dương, mà cũng thích phơi nắng đấy thôi.” Cố Hoài ngồi bên cạnh, cười ủng hộ Neil. Không biết tại sao, nụ cười của cậu ta luôn khiến tôi thấy khó chịu, dù nét cười đó vừa tinh tế vừa hững hờ, toát lên vẻ điềm đạm của trong gia đình gia giáo nghiêm khắc, nhưng nó luôn khẽ vương lại trên mặt mà không đi vào sâu nơi đáy mắt. Con ngươi trông như hai viên kim cương đen bị băng đá bao bọc. Lạnh giá vô cùng không tan chảy được. Thực tình, tôi vẫn không thích cậu ta lắm, lẩn khuất phía sau vẻ không thích, thực ra có chút sợ hãi.

“Nhưng theo chị, em đừng phơi nhiều quá”, Cố Ly nhìn gương mặt tinh tế răng trắng môi hồng của Cố Hoài, mà liên tục phun nọc độc ra từ phía sau mặt nạ, “Chị sợ chút nữa bọn chị tán chuyện đến mức cao trào, thì em ngồi bên cạnh đã lặng lẽ hóa thành làn khói trắng sau mấy tiếng xèo xèo rồi.” Rõ ràng dạo gần đây, Cố Ly xem quá nhiều phim ma cà rồng.

“Chả trách chị lại đeo mặt nạ như vậy, té ra là sợ hóa thành làn khói trắng, em hiểu rồi.” Cố Hoài ngồi uống cà phê, đôi mắt trông về nơi xa xăm nào đó, chẳng nhìn Cố Ly mà phản công với giọng điệu mỉa mai, ngưng lại giây lát, cậu ta nhếch đôi chân mày rậm rạp được cắt tỉa gọn gàng một cái, rồi bồi thêm một nhát, “thảo nào chị lại sợ chiếc máy hút bụi trong nhà bếp đến thế.”

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tôi thấy Cố Ly hít một hơi thật sâu sau chiếc mặt nạ, rồi vươn bộ móng ra dùng lực véo một cái lên ngực Cố Hoài: “Muốn chết hả em trai!”

Nói đến chuyện chống nắng, mấy đứa bọn tôi, kể cả Đường Uyển Như đều chu đáo và cẩn thận như thế, cũng chẳng phải là chuyện vô lý gì. Thái độ tới mức cực đoan của bọn tôi như vậy, đều bắt nguồn từ sự ám ảnh mà Cố Ly từng để lại cho chúng tôi hồi còn học cấp ba.

Hồi ấy có một dạo, làn da “bánh mật” của tên quỷ tha ma bắt gì đó mà Cố Ly từng theo đuổi như bị ma xui quỷ khiến đã biến thành “người đẹp chocolate”, vì thế nó đã bao chúng tôi mấy vé và toàn bộ tiền khách sạn trong kỳ nghỉ hè, rồi dùng đủ cách dụ dỗ để tập hợp chúng tôi rồi kéo nhau đến bãi biển Tam Á, sau đó bốn chúng tôi đã nằm thườn thượt trên bãi biển phơi nắng suốt bảy ngày trông chẳng khác nào mấy thi thể đang bất động, nếu nói như Cố Ly, đây là truyền thuyết tuyệt đẹp về “hai mỹ nhân ngư (nó và Nam Tương) và một cô gái mò trai (tôi) cùng một con hải sâm lớn (Đường Uyển Như)” – còn việc người khác có hiểu như thế hay không, thì đó là một câu đố, dạo ấy cũng còn vì chúng tôi nằm phơi nắng quá lâu, nên đã khiến một phụ nữ qua đường sợ chết khiếp suýt chút nữa đã hét lên báo cảnh sát. Bận đó, chúng tôi còn trẻ người non dạ đâu hiểu gì về thứ kem chống nắng này, còn Cố Ly vô nhân tính ấy lại chỉ nhớ bôi cho mình, mà quên béng chuyện nhắc ba chúng tôi. Kết cục là sau khi tôi và Nam Tương về trường, chưa đầy nửa ngày sau đã đẻ ra thêm hai cái biệt hiệu mới, tuy hai biệt hiệu đó đều nhằm vào làn da đen nhẻm của chúng tôi, nhưng Nam Tương nhờ có khuôn mặt đẹp nên ít nhiều biệt hiệu còn dễ nghe hơn chút,

https://thuviensach.vn

là “Công chúa Hắc Tuyết”, còn tôi vì sắc vóc khiêm tốn so với Nam Tương nên mang biệt hiệu: “Gà ác.”

Vô sỉ nhất là Cố Ly, nhờ sự hỗ trợ của các loại kem chống nắng mà nó đã tầng tầng lớp lớp bôi bôi trát trát lên mặt, nên da nó chỉ hơi xạm một chút, vừa đạt tới màu chocolate mà nó mong muốn, lại vừa khỏe khoắn mà hài hòa. Khi thấy tôi và Nam Tương đen thui vì phơi nắng, nó khom lưng xuống mà cười nắc nẻ suốt ba phút, cười đến mức cúc áo ở ngực cũng bật tung ra. Cười thỏa thuê rồi, nó bắt đầu chống nạnh, rồi giở nét mặt ra chiều thông cảm mà lại ấm ức nói với bọn tôi: “Thượng đế thật bất công, người muốn phơi nắng cho đen nhất là tớ, kết quả da lại chỉ hơi đổi màu chút xíu, còn hai cậu lại kiếm được khoản hời lớn, các cậu xem xem, hai cậu đen đến mức chẳng khác gì hai quả cà tím già.”

May mà tôi tuổi trẻ khỏe mạnh, nếu không khốn kiếp, chắc tôi tắt thở từ lâu rồi.

Còn Đường Uyển Như, nó là đứa thảm nhất. Vì mỗi khi có mấy chàng trai cơ bắp cuồn cuộn trẻ trung mặc quần bơi bó sát người bước qua chỗ bọn tôi đang nằm, ngay tức khắc nó bay vèo ra khỏi khu vực có dù che nắng, đuổi theo những cơ thể đang tỏa mùi hoóc môn nam tính để rít lấy rít để, mắt trợn trắng, lưỡi thè ra, đầu lắc lư điên đảo, còn miệng thì nhỏ dãi ròng ròng, như để đang đánh dấu lãnh thổ – nó chẳng khác gì việc rắc vụn bánh mì dọc đường vào rừng sâu để tìm được lối về lúc trở ra vậy. Nhưng nói thực, nhìn kỹ lại trông như con chó Labrador sung sức đang thỏa sức chạy tung tăng trên bãi cát thì đúng hơn.

Vì Đường Uyển Như chạy nhảy tự do, giải phóng dục tính trên bãi biển Tam Á nên sau khi về đến Thượng Hải thì da nứt thịt rạn, cơ thể đen nhẻm giống như trong truyện Truyền kỳ tân Bạch nương tử. Nó nằm trên giường tứ chi giãy đạp điên cuồng, miệng há hốc đỏ ngầu rồi không ngừng kêu la, tiếng gào thét vừa khan khản lại vừa lảnh lót, tần suất cũng khá ổn định, vả lại cũng bởi răng của nó cực to và cực ngay ngắn dày dặn, khiến trong

https://thuviensach.vn

khoảnh khắc thảng thốt tôi có cảm giác như nó là một con… ngựa đang lâm bồn.

Tôi đang tự hào về ví dụ cực kỳ chuẩn xác mà mình đưa ra, Cố Ly đã ngay tức khắc đánh bại tôi bằng một câu nói bâng quơ. Nó chỉ vào mảng da bong tróc trắng hếu trước ngực Đường Uyển Như, rồi nói: “Trông giống hai hạt ‘đường’ ‘sữa’ ‘ư ư’ vừa lột ra mà chưa xé bỏ áo chưa kìa?”

Nam Tương ngồi đối diện tỏ vẻ nghiêm trang rồi đưa ngón tay cái lên.

Tôi nhìn vẻ mặt đắc ý rạng rỡ ánh hào quang của Cố Ly, cảm thấy trên đầu nó như đang bao trùm vầng Phật quang, tôi chợt nghĩ, hồi Newton bị quả táo rơi trúng đầu, chắc cũng giống thế này?

Tôi tỉnh lại khỏi một mớ ký ức, đám người trẻ trung trước mặt, nét mặt ai cũng tươi tỉnh, quý phái sang trọng, tôi đột nhiên cảm thấy thoáng mơ hồ. Bầu không khí bất giác bị ánh mặt trời chói chang chiếu rọi làm cho khẽ lay động, giờ là năm 2009, hay là năm 2010? Tôi đột nhiên không rõ nữa.

Từ sau khi tốt nghiệp đại học, tôi luôn cảm thấy thời gian vận động hỗn loạn và trôi qua dị thường. Còn hồi đang học, có vô số khoảnh khắc để chúng tôi trải nghiệm thời gian lặng lẽ trôi qua, ngày nào cũng có thời khóa biểu nhắc nhở, ngày nào cũng được phân chia thành từng khúc đoạn bốn mươi lắm phút, rồi tổng hợp thành các học kỳ khác nhau, năm học khác nhau, thế là chúng tôi học lớp khác nhau, có nghỉ đông, nghỉ hè, nghỉ tết mừng thành lập trường vân vân và vân vân, để nhắc chúng tôi rằng thời gian đang không ngừng trôi qua.

Sau khi tốt nghiệp, hình như từng ngày từng ngày vẫn không khác gì so với quá khứ, nhưng dường như lại chẳng có ngày nào giống trước đây.

Sự hỗn loạn của thời gian tạo thành màn bóng sáng mong manh giữa một bức ảnh không hề có tiêu điểm, dán lên trên mặt mỗi người.

https://thuviensach.vn

Khép mắt lại, tôi nhớ lại mình của mấy tháng trước.

Khi ấy, ngoài đi học ra, ngày nào tôi cũng nhốt mình trong phòng. Tôi thấy vô cùng chán nản và cực kỳ thất vọng khi ngắm nhìn những bông tuyết đang bay ngoài cửa sổ, trong phòng điều hòa phả hơi nóng hừng hực khiến mặt kính cửa sổ như bị che phủ một màn sương mờ, trong khoảnh khắc từng cánh tuyết đập vào mặt kình rồi nhanh chóng tan thành nước, sau đó hỗn loạn lăn xuống men theo cửa sổ.

Khi đó, bên ngoài là màn tuyết xơ xác tiêu điều, khiến người ta nhìn vào cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Giống như thế giới này đã bị thủng một lỗ lớn, tuyết từ trong lỗ thủng ấy phun ra cuồn cuộn, trong chớp mắt thổi ngập cả thế giới, từng cơn gió vừa buốt lạnh vừa mạnh mẽ thổi thốc vào ngực người ta, chẳng tốn chút sức lực nào cũng đã thổi cho trái tim vừa nặng trịch vừa ấm áp dễ chịu vỡ vụn.

Ngày qua ngày, tôi thẫn thờ tựa mình trước khung cửa sổ, khi nước mắt lưng tròng, khi mặt mày ráo hoảnh, nhưng trong đáy mắt lúc nào cũng nhói lên như có mạt sắt rắc vào, đôi khi tôi còn cảm thấy thời gian dừng lại ở cái ngày mà Giản Khê trở về, có điều hôm đó anh ấy trở về không phải là để nối lại duyên xưa với tôi. Anh ấy trở về là để thu dọn đồ đạc, để hoàn toàn rời xa tôi.

Khi đó, cứ đêm nào không ngủ được, khoảnh khắc cầm chắc ly nước nóng trong tay ngơ ngẩn ngồi cuộn mình trong chăn trước cửa chớp ban công, tôi luôn mơ hồ cảm thấy Giản Khê vẫn đang thu dọn đồ đạc trong phòng ngủ, là những cuốn truyện ký nhân vật lịch sử châu Âu vừa khô khan vừa dày cộp mà anh ấy thích đọc, là những chiếc đĩa CD mà anh ấy mua về để chuẩn bị nghe cùng tôi, là những chiếc áo len lông cừu có kiểu dáng hầu như mười cái như một nhưng màu sắc lại cực kỳ đa dạng, là đồ lót màu trắng và chiếc quần bò. Anh ấy thong thả ung dung nhưng lại cực kỳ kiên định sắp xếp hành lý để rời khỏi nơi này, thi thoảng anh ấy dừng lại uống nước, sau đó lại tiếp tục. Tôi tựa người bên cửa sổ hỏi anh có cần giúp gì

https://thuviensach.vn

không, động tác của anh vẫn không dừng lại, lưng quay về phía tôi mà cất tiếng: “Không sao, có ít đồ mà.” Giọng nhỏ nhẹ và ấm áp mang hương vị như mùi cơ thể anh, giống như một nắm cát đã được rang nóng. Thậm chí đến phút cuối cùng trước lúc ra đi, anh ấy còn bình thản ôm tôi một lát. Cánh tay ấy vẫn theo thói quen vòng thành hình vòng cung hơi chếch lên, để bàn tay rộng dài của anh ấy vừa đủ ôm lấy xương bướm của tôi. Lồng ngực của anh ấy vẫn nóng bỏng, ngập tràn mùi vị mà tôi quen thuộc.

Khi đó, đường Nam Kinh Tây treo đầy đèn lồng đỏ. Từng chiếc từng chiếc đỏ lựng lắc lư giữa gió tuyết hòa với những gương mặt đỏ gay căng cứng của người đi đường. Năm mới đến, xem chừng các mặt hàng đều đầy đủ, trái ngược với cảnh tượng này là vẻ bực dọc u ám trên mặt từng người vẫn bận bịu trước Tết, họ mang vẻ mặt còn chưa tỉnh ngủ, vội vã cầm dù bước đi trong gió tuyết mịt mùng, lao về phía khoản tiền thưởng cuối năm ở chỗ không xa trước mặt.

Khi đó, cả thế giới đều chìm đắm trong bầu không khí lạnh lẽo trăm năm mới thấy. Tin tức của Bắc Kinh và Thượng Hải, cứ cách mấy ngày một lần, lại dự báo không khí lạnh mới đổ bộ. Trên bàn hội nghị Copenhagen, các nhà khoa học khí tượng với nét mặt buồn khổ, sôi nổi phát biểu tham luận, nói “hiệu ứng nhà kính” biến mất, trái đất lại tiến vào thời kỳ băng hà ngắn – bạn xem, mọi thứ trông giống như một trò hề, nhất là khi vị chuyên gia địa chất của Italia đột nhiên đỏ mặt tía tai nhảy lên bàn cầm microphone liên tục gõ vào đầu mình.

Còn hiện tại ư, rét mướt đã qua. Tất cả đều đã qua rồi. Thượng Hải lại trở về với nét kiều diễm duyên dáng trong tiết trời đầu xuân. Khu Ngoại Than bị những bức tường rào cao vút và vô số giàn giáo màu xanh lục bao quanh cách ly với thế giới suốt hơn hai năm qua, cuối cùng đã lộ ra diện mạo mới toanh, sắc màu mới xa hoa, kiều diễm, cổ điển, hiện đại, vừa bối rối lại cũng thật cao ngạo. Giống như nàng công chúa mặc trang phục lộng lẫy, nhẹ nhàng nằm xuống men theo dải sông Hoàng Phố, phần eo thon uốn

https://thuviensach.vn

khúc thành đường chân trời rung động lòng người của Ngoại Than, cặp đùi trắng như tuyết của cô ấy lay động vô số nhà tài phiệt, khóe môi, đuôi mắt, tóc da, thân thể cho đến linh hồn tên họ đều đang treo giá chờ đợi.

Nhưng bất kể thay đổi thế nào, bất kể cải tạo ra sao, bất kể khu Ngoại Than có mọc thêm những khách sạn bán đảo sừng sững chỉ hận không thể dát vàng lên tường hay không, bất kể tủ kính mới toanh trong các cửa hiệu tiên phong của Chanel và Prada có hút hồn phách của người ta hay không, bất kể Ngoại Than có đội đất mọc lên một trung tâm Milan quốc tế mới toanh hay không, khi ấy lãnh sự quán nước Anh sẽ được xây dựng lại thành câu lạc bộ các nhà tài phiệt, thì tất cả sự xa hoa đang lấp lánh hào quang này, đều chưa từng, cũng chưa có, và mãi mãi không bao giờ lấy đi sự thê lương, lạnh lùng, và hương vị của tương lai vốn không thể ngăn chặn vốn thuộc về Ngoại Than kia.

Đó là vẻ đẹp riêng sau khi bị gió sông cuồng bạo thổi suốt mấy trăm năm, lại bị nước mưa ăn mòn mấy trăm năm mới có được. Giống như chiếc huy hiệu gia tộc suy tàn đã gỉ sét trong pháo đài cổ đã sụp đổ, ghi lại vinh quang, và cũng ghi lại cả thời gian đã vô tình lướt qua.

Chúng tôi bây giờ, trông như lại trở về thời đại học. Sự trở về của Đường Uyển Như khiến chúng tôi lại biến thành bốn kẻ đồng hành, năm tháng hung bạo tàn nhẫn. Nói đến quá trình Uyển Như tái hòa nhập, thì thật khó mà nói ra thành lời được. Hỏi đến từng người bên cạnh, Nam Tương và tôi đều thấy khó nói nhưng lại hết lượt này đến lượt khác kể không biết mệt những gì người đó đã trải qua.

Tất nhiên những chuyện này chắc chắn đều xảy ra trong tiệc sinh nhật Cố Ly. Đúng vậy, mấy năm nay, hầu như năm nào, vào đúng ngày sinh nhật của Cố Ly, Thượng đế sẽ đóng vào sinh mạng của chúng tôi một dấu ấn không thể phai mờ, khiến chúng tôi khắc sâu trong lòng rằng vậy là một năm nữa đã lại qua, giống như đóng liên tiếp những chiếc cọc gỗ với khoảng cách đều tăm tắp vào vỏ não của chúng tôi vậy. Mỗi lần sinh nhật

https://thuviensach.vn

Cố Ly đều đánh dấu cuộc đời chúng tôi đã lật sang một chương mới: Hôm sinh nhật Cố Ly năm 2008, cha của Cố Ly đã dùng thi thể cứng đờ nặng trịch của ông ấy, dùng cái chết, kéo Cố Ly ra khỏi cuộc sống như thể vườn địa đàng ở trường đại học chẳng phải lo cơm áo gạo tiền, rồi ném nó vào rừng rậm nhiệt đới đầy rắn độc và thú dữ để tự lần mò lăn lộn, theo đó, tôi, Nam Tương, Đường Uyển Như, ba đứa như ba bông hoa trong phòng điều hòa, từ nhỏ đã chung số mệnh, hít chung bầu không khí, cũng bị đồng loạt nhổ tận gốc khỏi mảnh đất của vườn địa đàng màu mỡ ấm áp, vứt lên mặt đường đầy dầu bị ánh mặt trời tàn bạo nung chín. Kể từ hôm đó, chúng tôi đều trưởng thành vượt quá tưởng tượng.

Năm nay, tiệc sinh nhật của Cố Ly đã xảy ra đủ thứ chuyện đáng được bàn tán, đồng thời những tiết mục đó đều đã trở thành tin tức lan truyền không ngớt tại bãi biển Thượng Hải một thời gian dài.

Chẳng hạn như cô ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nhờ khuôn mặt hạt dưa bị công chúng gọi là hồ ly tinh cũng xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật. Tất nhiên, cô ta không quen biết Cố Ly, mà chỉ thuận đường ghé qua ngắm Cung Minh một lát, sự xuất hiện của cô ta khiến toàn bộ đèn chớp tắt hàng loạt như thể bị mất kiểm soát vậy.

Chẳng hạn như Neil thoải mái mặc chiếc quần bơi trễ lưng bó sát hình tam giác màu trắng, rồi nằm trong hồ bơi sauna ở trung tâm sân thượng giữa không trung, nét mặt cực kỳ dâm đãng đồng thời vô cùng quyến rũ, khiến động vật cái có mặt tại hiện trường đều ngắm nhìn đến ngây người, nếu không phải bọn tôi liều chết giữ chặt Đường Uyển Như, nhất định nó sẽ mặc nguyên cả trang phục dự tiệc nhảy bổ vào hồ ngay tắp lự để được ở chung một hồ với Neil.

Chẳng hạn như khi Lục Thiêu – người mẫu đang nổi đình nổi đám trong làng thời trang Thượng Hải hiện nay – xuất hiện, chẳng ai biết được anh ta từng là nhà văn Chu Sùng Quang danh tiếng chấn động cả nước – trừ tôi ra.

https://thuviensach.vn

Lồng ngực như đang ẩn chứa một con quái thú răng nhọn vuốt sắc, tôi bị cảm giác căng thẳng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào kiên quyết bao trùm từ đầu đến chân. Mấy lần tranh thủ lúc không để ý, anh ta lén nhìn về chỗ tôi, trong mắt vẫn mơ hồ mà dữ dội vương mùi tanh của máu, ánh mắt nóng bỏng mà nhiệt thành ấy, giống như dòng suối sục sôi, khiến người khác trông thấy mà lồng ngực nhói đau.

Đương nhiên, xuất sắc nhất vẫn phải kể đến Cố Ly. Cả tuần nó chẳng có một giọt cháo nào vào bụng, chỉ dựa vào tác dụng quang hợp để duy trì tín hiệu sống của cơ thể, cuối cùng nó tự hào nhét mình vào chiếc váy đen ngắn do Victoria Beckham nổi tiếng thế giới thiết kế được công ty mượn về. Tất nhiên, suốt buổi tiệc sinh nhật, nó cười nói cực kỳ gượng gạo, thậm chí vừa khai tiệc nó đã uy hiếp chúng tôi: “Kể từ lúc này, tớ không thể cười, không thể khóc, không thể hít thở sâu, cũng không thể đong đưa, vì váy của tớ bó rất chặt, có thể toác ra bất cứ lúc nào. Nếu các cậu dám chọc tớ bật cười, hoặc dám chuẩn bị điều ngạc nhiên gì đó nhằm làm tớ kích động, nhất định tớ sẽ lột các cậu cho đến khi chỉ còn lại một chiếc quần lót sau đó treo ngược lên đỉnh của Trung tâm tài chính Hoàn Cầu đầy gió lộng đấy!” Khi nó nói mấy câu này, nét mặt trang nhã tươi mát, ánh mắt trầm ngâm sâu thẳm, cơ thể không hề nhúc nhích, cứ như một ni cô đã rơi vào hồi ức sâu thẳm – Tôi hoàn toàn tin nó có thể duy trì trạng thái tĩnh lặng như nước đọng này mãi cho đến khi kết thúc party sinh nhật, tôi có niềm tin về khả năng kiểm soát đầy biến thái của nó.

Thậm chí nó cũng đủ sức để kiểm soát bản thân có uống say hay không – trước giờ chẳng có ai biết lúc nào nó được xem là đã say, còn lúc nào vẫn đang tỉnh táo. Nên biết rằng, chỉ cần nó muốn, dù nó có uống đến mức suýt phải vào viện để rửa ruột đi chăng nữa, vẫn đủ sức duy trì dáng vẻ bình thản của ni cô và trò chuyện với bạn về giao dịch định kỳ và nguyên lý đòn bẩy.

https://thuviensach.vn

Trong danh sách những người uống say đêm đó tất nhiên có cả Đường Uyển Như. Sự dũng cảm của nó chẳng biết từ đâu ra, giống như pho tượng Phật, thở phào một tiếng rồi ngồi xuống bên Cố Ly, sau đó hai mắt đỏ ngầu nhìn Cố Ly nói: “Cố Ly! Chả giấu gì cậu, một ngày không gặp như xa cách ba thu!” Nói xong, khoát tay cái xoẹt, thần thái trang nghiêm,móc chiếc bra từ trong ngực ra ngoài đánh soạt một cái, pạch pạch hai tiếng giòn tan, rồi quăng lên chiếc khay champagne trước mặt Cố Ly, trông như một món ăn đang bốc khói…

Cố Ly nhác thấy đã run lập cập, nó thực sự sốc, con ngươi đen láy run lên từng cơn như thể bị điện giật. Có điều, sau mấy giây, Cố Ly đã bình tĩnh trở lại, không hổ là người đã trải qua sóng to gió lớn, nó quay người cầm miếng giấy gói còn bỏ lại sau khi đã bóc quà ở sau lưng, nhẹ nhàng cẩn thận, điềm nhiên gói chiếc bra lại như chưa có chuyện gì xảy ra.

Cả quá trình ấy, vô số người đi qua đi lại đều bị cảnh này làm cho ngạc nhiên, nhao nhao dò hỏi: “Đây là quà tặng?!” Tất nhiên, mỗi lần như thế Cố Ly đều ứng đối tự nhiên hơn nữa còn với nhiều kiểu khác nhau.

Khi Neil mặc quần bơi màu trắng ướt rườn rượt đi ngang qua, hắn hỏi đầy nghi hoặc: “Is that a gift?”

Cố Ly đáp: “Yes, for your grandma!”

Khi Nam Tương trang điểm lộng lẫy đã uống đến mức đỏ mặt tía tai đi ngang, e thẹn hỏi: “Đây là quà?”

Cố Ly đáp: “À không, đây là tang vật.”

Khi Lam Quyết vẫn tỉnh táo, ánh mắt nghiêm nghị bước qua tỏ ý giúp, anh ta thoáng bối rối hỏi: “Đây là… quà?”

Cố Ly đáp: “À không, đây là khí quản.”

https://thuviensach.vn

Khi Cung Minh như một khối núi băng di động đi ngang qua, anh ta dùng ánh mắt thinh lặng dò hỏi: “Đây là quà?”

Cố Ly đáp: “Dạ không, đây là vũ khí.”

Ngay sau khi gói xong, dây thần kinh tỉnh táo của Cố Ly đã hoàn toàn mệt lử. Nó từ trạng thái tỉnh táo, trong nháy mắt đã rơi vào trạng thái say xỉn không còn biết gì nữa. Tôi nửa say nửa tỉnh nhìn nó cố gắng cầm danh thiếp nhét vào tay phục vụ mặc áo đuôi tôm, phục vụ đang cầm bình rượu tỏ vẻ bối rối, cũng không biết phải tiếp tục rót rượu thêm, hay phải nhéo vào nhân trung của nó, còn Cố Ly thì nở nụ cười giả tạo kinh điển, phá lên cười ha ha ha ha rồi nói với phục vụ: “Chà chà, giám đốc Lưu, không hổ là người làm kinh doanh, thật hào sảng! Uống cả chai! Phận gái hèn mọn tôi xin cạn trước để tỏ lòng kính trọng!” Nói xong liền ngửa cổ uống cạn ly rượu đang cầm trên tay rồi dốc ngược lại, sau đó còn giả vờ đưa tay lên, quệt quệt khóe miệng, đồng thời còn phùng mang trợn má cố dùng sức nuốt xuống, khốn kiếp, diễn y như thật, tôi ngồi bên cạnh nhìn mà đau cả thắt lưng.

Nó điềm nhiên tự tại bỏ đi trong sự bối rối cùng cực của nhân viên phục vụ. Chân đạp lên đôi giày cao gót 14cm nhọn hoắt, nhưng bước đi vững chải, ánh mắt trong veo, nét mặt tao nhã hướng về phía nhà vệ sinh – trông bộ dạng này của nó, tôi biết nó đã say. Lúc tỉnh táo, nhất định nó sẽ không ngừng trợn tròn mắt, sau đó bình phẩm trò hề của mọi người như súng máy, chứ sao có thể bình tĩnh như vậy được.

Khi sắp đến mười hai giờ, nó rời khỏi toilet với cặp mắt long lanh, nhìn bộ dạng cũng đủ biết đã nôn không dưới tám bận. Nó như con chuột một tai trong bộ phim hoạt hình Cảnh sát mèo đen kia, lấm la lấm lét, con ngươi lâng láo đảo quanh một vòng, sau khi xác nhận không ai phát hiện ra mình đã uống say, lại vênh váo tự đắc bước lên trước sân khấu nhỏ nơi đặt bánh sinh nhật, gỡ chiếc micro trên giá đỡ, rồi gào lên như một tên trọc phú: “Các người hãy nghe đây!”

https://thuviensach.vn

Ai nấy đều giật mình: “…”

Nó hài lòng thỏa dạ nhìn mọi người đang ngạc nhiên thảng thốt, rồi tiếp tục phát biểu cảm tưởng kinh thiên động địa: “Tôi cảnh báo trước, Cố Ly tôi từ nhỏ đến lớn, chuyện ghét nhất chính là người khác đem bánh sinh nhật trát lên mặt tôi hoặc mặt người khác! Các người xem, các người nghĩ xem, đây là hành vi hạ tiện biết bao! Đừng nghĩ đây là chuyện fashion gì đó, nên tôi mới nói cho các người biết, bất kể là ai…” khi nói đến chữ “ai”, nó ngừng lại một lát, sau đó trưng nét mặt cười nhạt tàn nhẫn như Diệt Tuyệt sư thái, cầm mũi dao cắt bánh sinh nhật chị thẳng mặt từng vị khách mời đang đứng quanh nó – giữa chừng khi chỉ đến mặt Cung Minh tay nó thoáng run, nhưng lập tức trấn tĩnh lại, dẫu sao nó cũng là người từng trải, nó tiếp tục chỉ cho đến hết lượt, sau đó nói tiếp, “dù là ai, tôi cũng sẽ dùng chiếc dao này cắt tiết rồi đổ đầy hồ bơi này.”

Có mặt trong buổi tiệc bao gồm nhân viên phục vụ và mấy bà thím đang đợi ở cửa nhà vệ sinh sẵn sàng dọn sạch rác đều bị nó cầm dao uy hiếp, sau đó nó hài lòng thỏa dạ chuẩn bị cắt bánh sinh nhật. Đúng lúc này, chẳng biết Đường Uyển Như từ đâu chui ra, lắc đầu loạng choạng như từ trên trời rơi xuống, bước đến bên Cố Ly, ánh mắt ngó nghiêng một vòng trong vô thức, rõ ràng không biết chuyện gì đang xảy ra, trông nó có vẻ đã uống đến mức ngay đến mẹ nó cũng chẳng nhận ra được nữa, đứng liêu xiêu, nó nũng nịu nói với Cố Ly: “Đúng là tớ đã uống nhiều rồi.” Nó liếc nhìn chiếc bánh sinh nhật vĩ đại sáu tầng cao vút bên cạnh, sau này nhớ lại, tôi cảm thấy nhất định nó đã nhìn chiếc bánh thành bức tường, nếu không sẽ không bao giờ vừa nói, vừa đưa tay ra vịn lên chiếc bánh, sau rồi cả người ngã chổng vó vào chiếc bánh.

Không gian vụt chốc sụp đổ, tất cả hoàn toàn thinh lặng.

Ngoài chiếc micro trong tay Cố Ly lúc này đang cứng đờ, rú lên một hồi liên tục vô cùng hợp cảnh, vang vọng cả bầu trời đêm của bến Thượng Hải.

https://thuviensach.vn

Tôi và Nam Tương nhìn Đường Uyển Như đang kêu gào giãy giụa giữa một đống bánh kem mà lòng dạ rối bời. Nam Tương lắp bắp bên tai tôi: "Cậu nói xem Cố Ly có cầm con dao trong tay nó xiên cho Uyển Như một phát không?"

Tôi chau mày: "Xem chừng, cú sốc này hơi quá với Cố Ly rồi."

Có điều, cuối cùng Cố Ly vẫn cố gắng kiềm chế, nó hoàn toàn không cầm con dao trong tay đâm Đường Uyển Như, mà đỡ Đường Uyển Như lên, rồi dìu về phía nhà vệ sinh.

Tôi và Nam Tương vội vã theo sát phía sau, sợ rằng Cố Ly sẽ làm to chuyện.

Tôi và Nam Tương vừa mở cửa nhà vệ sinh, Nam Tương đã kinh hoàng hét lên, đợi sau khi hai đứa tôi cùng định thần nhìn kỹ, nó mới bình tĩnh trở lại. Rõ ràng, nó đã bị cảnh tượng kinh hãi vừa rồi đập vào mắt làm cho khiếp đảm. Đường Uyển Như úp mặt vào bồn cầu không ngừng nôn ọe, nó thọc đầu xuống quá sâu nên cả đầu đều khuất hẳn trong bồn cầu, lúc này Cố Ly đang vén tóc giúp nó để tránh chúi đầu vào bồn cầu, nên trông chẳng khác hung thủ vừa mới dìm chết Đường Uyển Như.

Khoảnh khắc ấy, Cố Ly trước mắt chúng tôi trông như một nữ tu sĩ đang được ánh mắt ngập tràn yêu thương bao phủ, ánh mắt hiền từ, nét mặt dịu dàng, một tay nó vuốt ve sau lưng của Đường Uyển Như, tay còn lại đang vén lọn tóc phủ trước trán nó. Tôi và Nam Tương đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho cảm động. Lúc này nó giống thời khắc ấm cúng tươi đẹp khi chúng tôi mới bước chân vào đại học biết bao, hằng sáng bốn chúng tôi tay trong tay đi thư viện, đọc sách, tích lũy kiến thức, sẵn sàng cống hiến cho sự nghiệp "tứ hóa"[7] của đất nước, còn tối đến bốn chúng tôi lại tay trong tay tiến về phía quầy bar trước cổng trường, sau đó uống đến say túy lúy.

https://thuviensach.vn

[7] Tứ hóa gồm hiện đại hóa công nghiệp, nông nghiệp, quốc phòng và khoa học kỹ thuật.

Khi tôi và Nam Tương đang đắm chìm trong hồi ức thanh xuân tươi đẹp, bi kịch đã xảy ra.

Đường Uyển Như ói xong, ngẩng đầu lên, Cố Ly vừa định khom xuống ân cần hỏi han, thì thứ chất nhầy nhụa đầy ắp đang nổi lềnh phềnh trong bồn cầu đập vào mắt Cố Ly, bao tử của nó quặn lên, mấy giây sau, nó mở bung cổ họng rồi òng ọc òng ọc không ngơi phun thẳng lên đầu Đường Uyển Như.

Tĩnh lặng.

Yên ắng.

Êm dịu.

Cả không gian phòng vệ sinh đã đông đặc, giống như nút tạm dừng khi phát đĩa DVD đã được nhấn.

Bốn chúng tôi nhìn nhau, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, không dám manh động.

Lúc này, Đường Uyển Như đã hoàn toàn say xỉn, không còn biết trời đất gì nữa, cũng chẳng biết vừa rồi Cố Ly đã nôn hết bữa tối lên đầu mình, hơn nữa, hôm nay tóc nó còn được búi vô cùng sang trọng, trông như một đóa sen đang bung nở – "bi kịch" là, nhụy của bông sen này, bây giờ đang như một chiếc bát nhỏ, chứa đầy bữa tối mới tiêu hóa một nửa của Cố Ly. Cùng với động tác xoay xoay lắc lắc của Đường Uyển Như, chiếc bát "bữa tối" ấy cũng liên tục lắc lư, lúc này cũng đang tròng trành muốn đổ. Ánh mắt của ba chúng tôi bị thứ trông như chiếc bát trên đỉnh đầu Đường Uyển Như này hút hồn, không thể rời mắt, đột nhiên tôi cảm thấy Đường Uyển Như

https://thuviensach.vn

trước mặt chẳng khác nào diễn viên xiếc trên tivi đang giữ thăng bằng trong khi đội bát nước trên đỉnh đầu.

Đường Uyển Như đứng trước mặt Cố Ly, tỏ vẻ vô cùng cảm động, nói: "Cảm ơn cậu, Cố Ly, cậu đã chăm sóc tớ, tớ còn cho rằng cậu không thèm nói chuyện với tớ nữa cơ."

Đôi mắt Cố Ly lúc này đang muôn phần sợ hãi nhìn dán vào thứ trông như chiếc bát trên đỉnh đầu Đường Uyển Như đang không ngừng nghiêng trái vẹo phải rung lên lắc xuống kia: "…"

Đường Uyển Như: "Vừa nãy khi cậu vuốt lưng tớ, cảm động miễn bàn luôn."

Con ngươi Cố Ly rung lên liên tục: "…"

Đường Uyển Như: "Thật đấy, cảm ơn cậu!"

Nói xong, nó khom người gập 90o trước mặt Cố Ly.

Cố Ly nhìn chiếc bát "cháo" trên đỉnh đầu Đường Uyển Như đang nghiêng thẳng vào mình kia, thì tay chân bủn rủn, hai mắt nhắm nghiền, sau đó lập tức cảm thấy thứ chất dịch nhầy nóng hổi ào ào từ ngực chảy xuống.

Tôi và Nam Tương cảm thấy hai chân cũng nhũn ra, gối như khụy xuống đất.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tôi nghĩ có thể vì cảnh sắc khi ấy quá đẹp – trên nền trời đen láy điểm xuyết những vì tinh tú tựa kim cương lấp lánh, đối mặt với màn đêm đen kịt phủ trên rừng rậm bê tông hợp thành những tòa nhà chọc trời của Lục Gia Chủy, chỉ còn lại rải rác vài cửa sổ vẫn sáng đèn vì tăng ca, trên đỉnh các tòa cao ốc một loạt đèn dẫn màu đỏ đang chớp chớp như một cánh rừng đen ngòm đã bị đốt rụi, vẫn còn vô số đốm lửa bị gió thổi sáng lên. Tất cả, tất cả những thứ này, đều khiến Lục Gia Chủy trông như một chuỗi kim cương được tháo ra từ cổ Thượng đế đặt xuống bên sông. Tôi nghĩ cũng có thể vì tôi đã dồn nén quá nhiều nỗi ưu tư, đập nước cao ngất được chúng tôi xây nên trong lòng cuối cùng đã sụp đổ ầm ầm dưới sự kích động của men rượu.

“Sau đó thế nào? Chị cúi mình trước Cố Ly như vậy, không khiến chị ấy nhe nanh ra bập vào cổ chị để hút máu ngay tại trận sao?” Cố Hoài nhìn Đường Uyển Như, đôi chân mày đen nhánh của cậu ta giống như một đôi với logo của Nike, khiến gương mặt anh tuấn của cậu ta mang vẻ như hân hoan, vừa nghiêm túc lại vừa hài hước.

“Tất nhiên là không rồi, Cố Ly là chị em tốt của tôi mà.” Đường Uyển Như háo sắc nhích chiếc ghế qua phía Cố Hoài. “Tôi nói cho mà biết, chú em, cảnh tượng lúc đó thật tráng lệ, thứ chất nhầy nóng hổi chảy ào ào xuống rãnh ngực của chị cậu, sắc mặt chị cậu khi ấy chẳng mảy may thay đổi, mặc cho trời đất có gầm thét, gió mây có biến sắc, nó vẫn hiên ngang bất động.”

https://thuviensach.vn

Tôi và Nam Tương mặt chau mày ủ, bọn tôi biết rõ, vẻ hiên ngang bất động của Cố Ly khi ấy, hoàn toàn là vì cảnh tượng này với Cố Ly, chẳng khác nào chiếc máy tính hiệu suất cao bất ngờ gặp phải một phép tính với độ khó cao vượt qua cả logic lập trình của nó, thế nên lập tức: treo máy.

Tôi khép mắt lại, ánh nắng bỏng rát chiếu lên da tôi, võng mạc nhuốm màu đỏ thẫm hầm hập, chẳng khác nào nham thạch nóng chảy.

Tối đó, bốn chúng tôi chen nhau trong nhà vệ sinh cao cấp của khách sạn Mậu Duyệt ở Ngoại Than, vui vẻ tắm táp, trong nhà vệ sinh có lắp sẵn vòi hoa sen cho khách tắm hồ lộ thiên xong vào giội lại, hơn nữa chất lương nước còn được xử lý qua hệ thống lọc ba tầng, nếu thực sự bạn muốn vục lên uống mấy ngụm, cũng OK. Tất nhiên, Cố Ly không mấy vui vẻ, nét mặt nó khi cầm vòi sen giội nước lên ngực trông như một võ sĩ Nhật Bản đang chuẩn bị cầm dao mổ bụng mình, toát lên vẻ đẹp bi thương của người thiếu nữ trông theo cánh buồm của người thương đã khuất chốn chân trời góc bể.

So với Cố Ly, Đường Uyển Như tự nhiên thoải mái hơn nhiều, nó gỡ tung mái tóc được cố định bằng vô số kẹp và ruy băng, sau đó dùng lực hất mạnh mái tóc tuyệt đẹp qua một bên, từ nhỏ đến lớn nó đều thích làm động tác này, mỗi lần như thế nó lại tưởng tượng mình giống như người mẫu quảng cáo dầu gội trên tivi, ánh đèn quyến rũ soi lên mái tóc đen nhánh của nó, như có chiếc máy quay tốc độ cao đang cố chụp lấy khoảnh khắc hoàn mỹ ấy. Nhưng trên thực tế, mỗi khi nhắm mắt rồi hất qua hất lại mái tóc như vậy, nét mặt của nó luôn khiến người ta cảm thấy như một bà thím đi chợ mua đồ ăn giật mình nghe thấy Lady Gaga đang nhảy múa điên cuồng – tất nhiên, "bữa tối" của Cố Ly trên đầu nó, cũng theo động tác múa may bay bướm của mái tóc đen nhánh kia mà tung tóe khắp nơi.

Sau khi chúng tôi dằn vặt xong xuôi rồi trở ra khỏi toilet thì đêm đã khuya, đợi khi bốn đứa chúng tôi cuộn mình trong khăn tắm mà khách sạn cung cấp, khách khứa bên ngoài đều đã lục đục ra về, tôi nghĩ chắc chắn mọi người đều rất hài lòng, suy cho cùng, cảnh tượng "một cô gái ngã nhào

https://thuviensach.vn

vào chiếc bánh kem đang giãy giụa gào thét" dramatic như vậy, không phải lúc nào cũng có thể bắt gặp.

Bốn đứa chúng tôi ngồi bên bể bơi lộ thiên ấy, xung quanh chỉ còn hai nhân viên phục vụ mặc gi-lê đen, sơ mi trắng đang thu dọn hơn một trăm ly rượu trên các bàn tiệc, cũng như các loại khay đĩa đang nằm bừa bãi. Tôi chẳng nói chẳng rằng, thậm chí cũng không thể chăm chú nhìn được, chất cồn trong đầu vẫn chưa tan hết, quay cuồng điên đảo, ý thức mơ hồ và lo lắng, như một chiếc kìm lớn đỏ lửa vẫn luôn kẹp sát hai bên não, tay tôi day đi day lại lên huyệt thái dương.

Trên sân thượng vắng tanh không một bóng người, ở nơi cao nhất bên sông Ngoại Than Thượng Hải, chỉ còn lại bốn chúng tôi, bốn bề lặng ngắt như tờ, một màu đen đặc, cảm giác đó thật là tuyệt. Tôi ngẩn đầu lên, nhìn Nam Tương mặt mày đỏ ửng, bất chợt dòng lệ lăn dài trên má. Từ đỉnh đầu nó dõi mắt ra xa là bầu trời đêm của Thượng Hải với ánh sao tỏa sáng lóa. Nhưng bộ não hỗn độn của tôi chẳng còn phân biệt được đâu là những vì sao đang lấp lánh, đâu là ánh đèn tín hiệu của Lục Gia Chủy nữa.

Tối đó, chúng tôi nhân có chút men rượu, giữa đêm khuya còn đề nghị nhân viên khách sạn cung cấp đồ bơi, sau đó bốn đứa bì bà bì bõm như bốn chiếc bánh sủi cảo trắng phau, nhảy vào trong bể bơi, rồi quay cuồng trong đó. Cũng vì mọi người đều uống nhiều, nên ai cũng cười nghiêng ngả, hơn nữa còn xô đẩy nhau, nhiều khi tôi chẳng phân biệt được ai là Cố Ly, ai là Đường Uyển Như (…). Với khoảng thời gian mà Cố Ly đã thuê với khách sạn, bọn tôi đã phí phạm thời gian hai tiếng đồng hồ cuối cùng.

Tối đó, ngoài tôi đã khóc ra, tôi thấy ba đứa nó cũng khóc. Đôi mắt ngấn lệ của Nam Tương trông còn đẹp hơn mấy chiếc đèn phát sáng trên đỉnh đầu kia, chứ đừng nói đến ánh sao đã lọc qua tầng khí quyển sau khi ô nhiễm trên kia. Tôi nhìn mà con tim như vỡ nát. Còn với Cố Ly, tuy nó lặp đi lặp lại rằng đôi mắt đỏ ửng của nó là vì cặp kính áp tròng mà nó đeo không chịu được nước khử khuẩn trong bể bơi, nhưng tôi tin chắc rằng nó

https://thuviensach.vn

cũng đã khóc. Vì tôi hiểu nó nhất, nó có một cái miệng sắc bén – tất nhiên, nó cũng có một trái tim không gỉ sét.

Còn Đường Uyển Như thì khỏi phải nói, kẻ mù cũng biết nó khóc, nó ngoác miệng kêu khóc không ngừng, vì miệng ngoác ra quá lớn nên vừa khóc vừa uống từng ngụm lớn nước trong bể bơi, nó khóc lâu đến nỗi mực nước trong bể cạn đi không ít, tôi dựa vào chút hơi men mà quát thẳng mặt nó: “Cậu bớt khóc đi! Bớt khóc chút đi, nước trong hồ sắp cạn rồi đấy, ngực tớ lộ hết ra rồi đây này!” Cố Ly nghe thấy lời tôi, bèn trợn tròn mắt to như quả bóng bàn: “Lâm Tiêu, cậu đừng nói thẳng ra như thế chứ, rãnh ngực? Rãnh ngực là cái gì? Rãnh ngực của cậu ở đâu ra? Cậu biết rãnh ngực mọc ở đâu sao?”

Tôi nghe xong câu chất vấn của Cố Ly, bất chợt im lặng, bèn quay sang hỏi Nam Tương: “Nam Tương, cậu nói rãnh ngực mọc ở đâu? Chỗ đó nên hình dung thế nào, bên dưới cổ họng? Hay ở trên rốn hả?”

Nam Tương đang định trả lời, liền nghe thấy tiếng của Đường Uyển Như lanh chanh chen ngang: “Nằm giữa bầu ngực ấy!” Cố Ly hụp ngay xuống nước, như chịu không nổi cú sốc này, nên đã tự sát.

Sao lại khóc?

Sau này tôi luôn nhớ tới đêm đó, rồi lúc nào cũng tự hỏi mình.

Nếu Thượng đế có thật, nếu lúc hừng đông ngài vẫn còn tỉnh táo, nếu ngài không uống say giống chúng tôi, thì ở trên cao vời vợi kia, khi ngài cúi xuống nhìn bốn đứa con gái trên sân thượng của tòa nhà cao nhất bên sông Hoàng Phố này, ngài nhìn thấy nước mắt của họ, nghe thấy nhịp đập trái tim vừa bình thường lại vừa mơ hồ của họ, ngài sẽ nghĩ gì?

Tôi nghĩ có thể vì cảnh sắc khi ấy quá đẹp – trên nền trời đen láy điểm xuyết những vì tinh tú tựa kim cương lấp lánh, đối mặt với màn đêm đen kịt phủ trên rừng rậm bê tông hợp thành từ những tòa nhà chọc trời của Lục

https://thuviensach.vn

Gia Chủy, chỉ còn lại rải rác vài cửa sổ vẫn sáng đèn vì tăng ca, trên đỉnh các tòa cao ốc một loạt đèn dẫn màu đỏ đang chớp chớp như một cánh rừng đen ngòm đã bị đốt rụi, vẫn còn vô số đốm lửa bị gió thổi sáng lên. Tất cả, tất cả những thứ này, đều khiến Lục Gia Chủy trông như một chuỗi kim cương được tháo ra từ cổ Thượng đế đặt xuống bên sông.

Tôi nghĩ cũng có thể vì tôi đã dồn nén quá nhiều nỗi ưu tư, đập nước cao ngất được chúng tôi xây nên trong lòng cuối cùng đã sụp đổ ầm ầm dưới sự kích động của men rượu.

Vào thời điểm này của bốn năm trước, Nam Tương còn đang đắm chìm trong thế giới sách ảnh và những cuốn tiểu thuyết ái tình dày cộp mà ngào ngạt mùi mực in trong thư viện. Khi ấy nó vẫn là một nữ sinh nghệ thuật không thích trang điểm, tranh của nó hằng năm đều đoạt giải thưởng, đôi chân thon dài của nó thu hút vô số thanh niên ẻo lả của Học viện Nghệ thuật và lũ quái vật vật lý của Học viện Công trình say đắm điên cuồng.

Đường Uyển Như khi đó, vẫn là một con ếch trâu to xác đáng yêu mà cực kỳ e lệ, thích đeo nơ bướm màu hồng phấn thật to trước ngực rồi tung tăng chạy nhảy trên bãi tập, trông như đang dán hai miếng bra trước ngực vậy. Nó mê mẩn Vệ Hải, thậm chí còn lấy tinh thần hồi học cấp ba năm đó làm thí nghiệm, dựng một chiếc bếp nhỏ nhỏ trên sân thượng của ký túc xá, rồi dùng đủ thứ thiết bị và nguyên liệu khó bề tưởng tượng, đích thân mày mò làm ra từng hộp từng hộp cơm tình yêu.

Cố Ly của bốn năm trước là lưu manh suốt ngày cầm thẻ ngân hàng và máy tính đi gây sự khắp nơi, nhưng thực ra hồi đó nó còn chưa có nhãn quan rộng mở, nó không hề biết Thượng Hải sau vài năm nữa sẽ thịnh hành một thứ gọi là “trà chiều trong khách sạn bán đảo Ngoại Than mà các kiều nữ nổi tiếng của Hồng Kông vẫn luôn viện dẫn như một huyền thoại”. Hồi ấy nó vẫn thỏa mãn với bữa sáng giá sáu mươi tám đồng của trường, khi đó nó cảm thấy đã cao cấp lắm rồi, chỉ cần có thể hơn bọn đê tiện khác trong

https://thuviensach.vn

trường là được. Ánh mắt hồi đó của nó, thực ra vẫn bị nhốt trong bốn bức tường bao quanh trường học.

Tôi của bốn năm trước, một đứa xuất thân từ gia đình bình thường, cũng ở phòng điều hòa trong một căn nhà toàn kính, tôi là một bông hồng yếu ớt, gió tuyết bên ngoài không thổi đến được, những bàn tay bẩn thỉu không thể chạm vào được, hoàng tử dịu dàng ngày ngày đọc thơ tình cho tôi nghe, nhưng tôi vẫn vươn dài những chiếc gai ra chích vào chàng bất cứ lúc nào, nhìn gương mặt đau đớn mà rất đỗi anh tuấn của chàng, tôi càng làm ra vẻ ngạo nghễ, càng tràn đầy hưng phấn, giày vò Giản Khê chính là một bình xuân dược hữu dụng nhất. Tôi với tư cách là Lâm Hoa Hồng, khát có người cho uống nước, lạnh có người sưởi ấm cho, thi thoảng rụng một chiếc lá thì khóc toáng lên trong nỗi lo âu "mùa thu đã đến rồi, mùa đông còn xa không."

Thế rồi trong chớp mắt, tôi đã bị bật gốc đem đi cắm xuống sa mạc Taklamakan khô cằn, bão cát điên cuồng và man dại vuốt ve từng cánh hoa mềm yếu của tôi, như gã đàn ông đê tiện đang nở nụ cười dâm đãng làm nhục một trinh nữ đang gào khóc thảm thiết, hơn thế nữa bên cạnh tôi là một rừng cây gai bàn chải cao lớn thân đầy gai góc, chúng đều đi giày cao gót, tranh từng chút dinh dưỡng và nước uống với tôi.

Thế là trong trạng thái như vậy – trạng thái gì ư? Chính là trạng thái công việc ngày ngày cầm đồng hồ bấm giây để căn thời gian mà hoàn thành hết nhiệm vụ bất khả thi này đến nhiệm vụ bất khả thi khác – bốn đứa tôi hầu như rất hiếm khi tụ hội cùng nhau, chứ đừng nói đến tâm sự thâu đêm, hay như mèo trong phòng ngủ, cùng nằm cuộn mình trên chiếc giường lớn xem DVD hòa nhạc (ba năm sau, ngay cả DVD cũng không lưu hành nữa, còn đầu Blu-ray thì ngập tràn thế giới), ngay cả việc cùng nhau uống trà chiều, thậm chí đơn giản hơn là cùng nhau ăn một bữa cơm trưa, cũng trở thành chuyện xa xỉ.

https://thuviensach.vn

Không biết đã bao nhiêu ngày, tôi luôn thấy bộ dạng gọi điện thoại không ngừng, liên tiếp nhận thư của Cố Ly trong phòng làm việc, nét mặt nó không chút biểu cảm, nhưng đốm sáng lập lòe trong mắt xem ra chính là sự mệt mỏi uể oải, giống như mặt sân của quảng trường Nhân Dân sau cơn mưa. Tôi còn chứng kiến cảnh nó vì cả đêm hôm trước phải viết bản kế hoạch rồi ngay sáng sớm hôm sau lại tiếp tục họp hành, thế là tranh thủ thời gian giải lao giữa cuộc họp, nó xông thẳng vào phòng vệ sinh nôn thốc nôn tháo vì đói, tôi theo vào phòng vệ sinh vén giúp chiếc khăn tơ tằm hiệu Kenzo của nó, ói xong nó lại tiếp tục trở lại buổi thảo luận về các đề án mà mặt không hề biến sắc, nó đâu biết rằng tôi đã lén đổ vào ly cà phê của nó một túi bột ngũ cốc dinh dưỡng mà chuyên gia dinh dưỡng đã điều chế cho Cung Minh.

Còn Nam Tương đã nộp hết bản lý lịch này đến bản lý lịch khác, qua hết cuộc phỏng vấn này đến cuộc phỏng vấn khác. Có đêm tôi chợt tỉnh giấc đi vệ sinh, vẫn thấy nó đang ngồi trước máy tính tìm việc, bên cạnh đặt một tách cà phê, sớm đã nguội từ bao giờ, trông như một bát thuốc sắc vị đắng tính hàn.

Cuộc sống như thế, chúng tôi luôn nói thẳng băng, thật lòng thật dạ, chúng tôi mặc chung chiếc áo bông nhỏ của nhau, chúng tôi là chị em tri kỷ yêu thương lẫn nhau giữa năm tháng học sinh ấy, rồi mọi thứ từ từ như khói tỏa mây bay.

Tôi nhớ những năm tháng đó.

Tôi thật sự nhớ những năm tháng đó!

Những năm tháng đó đang được phủ một lớp bụi, đang vuốt ve trên khuôn mặt còn chưa hằn nếp nhăn của chúng tôi như tơ lụa mịn màng, nước mắt có thể men theo khóe mắt trơn bóng của tuổi trẻ chạy vào trong cổ áo, nhưng sẽ không giống như bây giờ khiến bóng mắt và mascara bị rửa thành một màu đen kịt khó coi quanh quầng mắt.

https://thuviensach.vn

Hồi đại học chúng tôi ở chung ký túc xá, cứ ba rưỡi chiều thứ bảy bọn tôi cùng nhau ở lại trường, cùng bật radio, nghe tiết mục ca khúc vàng một thời trên đài phát thanh, tiết mục đó phát đi phát lại Tìm người trong mộng – ca khúc chủ đề của phim Tuyết sơn phi hồ, mỗi khi Phụng Phi Phi hát đến đoạn "hãy nhìn em nhìn một lần", mấy đứa chúng tôi đều sẽ nhìn nhau cùng hát theo, rồi vươn tay ra, bắt chước tư thế của nữ diễn viên chính trong phim.

Cũng chính vào đêm đó, bên mặt hồ phả ra hơi ấm cùng ánh đèn LED cao cấp sáng lạnh lấp loáng trên mặt nước, đột nhiên tôi hiểu được câu nói mà trước đây người lớn thường nói, cuộc sống là gì? Cuộc sống chính là sức mạnh không thể kháng cự, nó là điều khoản duy nhất trong hợp đồng, cũng là điều khoản tiên quyết không ai được phép tùy tiện sửa đổi và sẽ tồn tại mãi mãi.

Cứ như thế dưới bầu trời đầy sao lãng mạn và vĩnh hằng, giữa không gian nguy nga tráng lệ trên đỉnh tòa chọc trời ven sông, đám chúng tôi hết khóc lại cười, nói biết bao nhiêu chuyện, tôi đã uống say, hầu như không còn nhớ được gì nữa, nhưng cuối cùng tôi đã hiểu, Đường Uyển Như vẫn là Đường Uyển Như, nó vẫn mãi mãi là Như Như trong tim chúng tôi hồi ấy – đúng, chính là đồ vật cưng ấy. Nó đã nói cho bọn tôi biết chuyện mẹ Nam Tương dùng ma túy, người báo cảnh sát là nó, khi đó nó đã thực sự sợ hãi, nó vốn đến nhà để tìm Nam Tương cãi nhau, kết quả, khi nó mặt mày đằng đằng sát khí vừa đẩy cửa bước vào, lập tức bắt gặp ngay cảnh tượng ghê người: mẹ Nam Tương đang đưa kim tiêm chích lên bắp tay. Khi ấy nó hoàn toàn bấn loạn, bản năng muốn bảo vệ Nam Tương, hơn nữa, nền giáo dục mà nó nhận được từ nhỏ đến lớn luôn là "xảy ra chuyện gì, tìm chú cảnh sát". Không giống tôi, tôi đã bị tẩy não thành công nên mô hình tư duy đổi thành "xảy ra chuyện gì, tìm Cố Ly". Chỉ là hành động này, đặt dưới áp lực thấp hèn của "mối tình yêu hận tay ba giữa Nam Tương – Vệ Hải – Đường Uyển Như" khi đó, chắc chắn sẽ bị hiểu lầm. Thực ra nếu suy nghĩ kỹ, đổi lại là tôi lúc ấy, biết Nam Tương dính dáng đến chuyện liên

https://thuviensach.vn

quan đến ma túy, có lẽ tôi cũng sẽ báo cảnh sát. Tôi không thể trừng mắt đứng nhìn nó xuống địa ngục như thế, huống hồ tôi không phải Cố Ly, có thể gọi mấy cú điện thoại, thậm chí gửi mấy dòng tin nhắn là giải quyết xong mọi việc.

Còn khi nhắc đến Vệ Hải, Đường Uyển Như lại cực kỳ hào phóng, giơ cả hai tay lên trời: "Không sao, tất nhiên là tớ hiểu được! Đổi lại tớ là anh ấy, tớ cũng thích cậu. Cậu xinh đẹp như thế, lại còn biết vẽ tranh, hơn nữa ngực lại đầy đặn, mông cũng tròn trịa, thua cậu, tớ cũng thấy bình thường!" Có lẽ dạo này Đường Uyển Như đã chăm chú đọc sách, nên mới dùng cụm từ "ngực lại đầy đặn mông cũng tròn trịa", trước đây hồi năm thứ nhất đại học, nó hình dung một em ngực bự trong khoa chúng tôi đâu được nho nhã như vậy: "Khốn kiếp, tớ thấy đứa kia, vú cứ như Turban vậy!" Hồi đó tôi chưa hiểu được, còn hỏi lại nó: "Turban chẳng phải là bồn địa sao, nó lõm xuống mà!" Đường Uyển Như điềm nhiên đáp: "Ừ, Turban chính là cái rãnh được tạo nên sau khi cô ta ngã ấy."

Lúc này, Đường Uyển Như tựa đầu lên vai Nam Tương, nghiêng đầu qua nhìn Cố Ly rồi kịp thời bồi thêm một câu: "Nếu thua Cố Ly, có thể tớ sẽ không cam lòng, ai muốn nói chuyện yêu đương với một cái máy tính chứ!"

Tôi bị một tràng pháo tay vang dội làm cho bừng tỉnh khỏi hồi ức, dưới ánh nắng vàng rực rỡ trước mắt, Cố Hoài và Neil nghe xong sự tích anh hùng của Đường Uyển Như, đều không thể kìm nén được liền vỗ tay cổ vũ nó. Đường Uyển Như nhìn hai chàng trai quyến rũ trước mặt đang mỉm cười cổ vũ mình, ánh mắt lập tức như ngây dại, nó không thể kìm nổi cảm xúc của mình, hơi thở trở nên gấp gáp, vội đưa tay lên đỡ ngực, nhìn chẳng biết là vì kích động hay muốn nôn, thật khó phân biệt.

Tiếng chuông báo giờ trầm vang của chiếc đồng hồ có lịch sử lâu đời trên phố Nam Kinh Tây kia đang vang vọng giữa không gian, đã tám giờ rồi.

https://thuviensach.vn

Mấy đứa tôi cũng đã kết thúc buổi tụ họp buổi sáng, nhao nhao đem ghế ra đặt dưới mái hiên, rồi ai nấy lại về phòng mình chuẩn bị đồ dùng cần thiết để đi làm.

Tôi và Nam Tương lôi ghế đi vào nhà, vừa đi tôi vừa hỏi nó: “Hôm nay cậu có đi phỏng vấn nữa không?”

Nam Tương gật đầu đáp: “Ừ, tìm được một công việc trong xưởng tranh nhưng là trợ lý ban đầu. Cứ thử xem sao.”

Tôi gật đầu, đưa tay ra chào đón: “Câu lạc bộ trợ lý chào đón bạn. Join the club.”

Nam Tương uống một ngụm cà phê, rồi nói như không hề nghĩ ngợi: “Nghe nói xưởng tranh này cũng có liên quan đến tập đoàn ‘M.E’ của các cậu, có vẻ có không ít cổ phần của công ty cậu, trước đó, khi tớ nộp hồ sơ hình như cũng nhìn thấy.”

Tôi chợt thộn người, không biết phải phản ứng thế nào.

Còn Nam Tương đã theo Cố Ly bước vào phòng, ngoài để lại cho tôi một cái bóng, nó chẳng để lại gì khác dù chỉ là một ánh mắt, một nét mặt. Hình như nó hoàn toàn không biết mình đã nói một câu khiến người ta cứng đờ người – dù câu nói đó có vẻ qua loa hời hợt, nhẹ tựa lông hồng.

Với đám sinh viên đại học, câu nói này chẳng khác nào bảo “Chút nữa đi uống cà phê không? Tớ vừa nghe tin đồn về Lưu Tuyết Phượng, khiến người ta kinh hoàng thảng thốt miễn bàn luôn” . Nhưng với chúng tôi, những người đã lăn lộn ở tầng đáy kim tự tháp của xã hội này suốt hai năm, nghe y như là: “Cậu có thể giúp mình không?”

Sáng nào cũng vậy, vừa đến giờ đi làm, mấy đứa tôi đều răm rắp rời khỏi nhà tứ tán khắp nơi, lao về phía tòa nhà cao ngất của “M.E”, cứ như một

https://thuviensach.vn

bầy động vật nhỏ vui vẻ, rầm rì chít chít tay trong tay nhảy ra khỏi rừng rậm, ấp ủ hoài bão nhảy vào lò giết mổ.

Thực ra suy nghĩ kỹ lại, cuộc đời bọn tôi dường như đúng là có một thứ giống như sự thần bí, nói cho văn vẻ một chút là duyên phận, còn nói khó nghe một chút thì đó là sự ràng buộc của tiền kiếp, nhưng nếu nói như số đông thì đó chính là nghiệt do kiếp trước gây nên! Hai mươi mấy năm, có đủ thứ chuyện khiến nhóm tôi chia tách rồi lại tái hợp, biệt ly rồi lại trùng phùng. Lũ chúng tôi tay nắm tay đi qua tiểu học, trung học, rồi đại học… nhưng hình như Thượng đế vẫn thấy chưa đủ, chúng tôi còn phải cùng nhau trải qua quãng đời dài dằng dặc hơn nữa. Có lẽ Thượng đế ngày càng nhận ra, lũ chúng tôi đây là những diễn viên rất có năng khiếu sân khấu hóa cuộc đời, chúng tôi có thể biến cuộc đời trở nên ngoạn mục, còn đáng xem hơn cả những cảnh quay hành động rực lửa của Hollywood – có ai không thích xem phim truyền hình dài tập với những tình tiết mưu tính hại nhau, nam thanh nữ tú, tin đồn ngập trời chứ?

Cho nên, rốt cuộc phải có xác suất thấp đến cỡ nào mới có thể khiến đám chúng tôi ào vào được chung một công ty vậy. Bắt đầu từ thời khắc tôi đi phỏng vấn ở “M.E” ba năm trước, dường như Thượng đế đã khởi động bánh răng quay không thể dừng lại, răng rắc răng rắc, mãi cho đến hôm nay, Cố Ly đã trở thành giám đốc quảng cáo của “M.E”, Cố Nguyên trở thành giám đốc tài vụ, Neil cũng thoăn thoắt nhảy vào bộ phận pháp chế, Cố Hoài nắm trong tay rất nhiều cổ phần của công ty, muốn vào làm việc trong công ty quả thật dễ như lấy kẹo trong túi, so ra còn dễ hơn cả đi vào cửa hàng McDonald’s mua một que kem. Còn bây giờ, lại thêm một hộp Pandora – Nam Tương, tôi lờ mờ cảm thấy đằng sau những chuyện này có một chuỗi kỳ quái dị thường, nhưng tôi không thấy rõ, cũng không hiểu rõ. Tôi chỉ biết chắc chắn rằng, chuyện này vẫn chưa kết thúc.

… Chuyện gì ư? Ha ha, tất nhiên là chuyện cuộc đời chúng tôi rồi.

https://thuviensach.vn

Tôi thôi suy nghĩ vẩn vơ, đưa tay lên cầm ly Starbucks đã uống hết ném vào thùng rác trước cửa, vừa ngẩng lên, đụng ngay Cố Nguyên chuẩn bị rời đi trong bộ vest màu đen mau rất vừa vặn. Anh ta cúi thấp đầu, nhìn thẳng vào mắt tôi, giây phút đó, tôi cảm thấy mình như bị một thau nước lạnh lẫn đá giội từ trên đỉnh đầu xuống.

Đúng thế, kể từ sau khi Giản Khê ra đi, anh ta luôn nhìn tôi bằng ánh mắt đó, pha lẫn khinh miệt và lạnh lùng. Mỗi lần tôi gặp Cố Nguyên, anh ta đều dùng ánh mắt như vậy để thường xuyên nhắc nhở, khiến tôi luôn dằn vặt bản thân là kẻ đê tiện đáng ghét nhường nào. Đây là cách trừng phạt lặng lẽ mà lạnh lùng đến đáng sợ. Anh ta giống như Cố Ly, luôn hiểu được phải làm thế nào để dùng sức ít nhất nhưng có thể giày vò người ta nặng nề nhất.

Dù thời gian đã trôi qua gần nửa năm, buổi sáng mùa hạ năm 2009, chính là buổi sáng Giản Khê chia tay tôi, tôi vẫn cố chấp sống trong đôi mắt cứng rắn sắc sảo của anh ta, vẫn tươi mới như một phôi thai nguyên thủy được tích trữ trong chiếc tủ lạnh thí nghiệm luôn để ở mức 0oC, chỉ cần một động tác nhỏ cũng có thể nhanh chóng phân chia nảy nở, trở thành con quái vật máu me đầm đìa khiến tôi chẳng cách nào lẩn tránh, chỉ có thể đối mặt.

Thực ra tôi hiểu lòng thù hận của Cố Nguyên với tôi, nói thật, nếu hôm nay đổi vị trí cho nhau, Cố Nguyên vì cô gái khác mà bỏ rơi Cố Ly, tôi nghĩ mình sẽ thể hiện còn đến nơi đến chốn hơn cả Cố Nguyên lúc này, điều đó xuất phát từ tâm lý lúc nào cũng kịch tính hóa mọi việc nằm sâu trong cơ thể phụ nữ. Tôi nghĩ chắc chắn mình sẽ không chỉ dùng ánh mắt lạnh tanh để sỉ nhục đối phương, chuyện mà đám điên khùng chúng tôi có thể làm còn nhiều hơn nữa, dù có táng tận lương tâm hay không, chúng tôi chỉ mong hợp nhau là được.

Cố Ly nói rất đúng, nam nữ về căn bản là đối địch. Thượng đế chưa đem chúng tôi đặt vào hai đầu của chuỗi mắt xích đã là thủ hạ lưu tình rồi.

https://thuviensach.vn

Đúng như trước đây Giản Khê từng nói, nếu Cố Ly giết người, nhất định tôi là người lắp đạn vào súng giúp nó; Cố Ly cũng từng nói, nếu Cố Nguyên cưỡng hiếp Đường Uyển Như, nhất định Giản Khê là người lột váy giúp Cố Nguyên – hoặc chính Đường Uyển Như tự cởi cũng nên.

Trong chuyện này, tôi cảm thấy Cố Ly là người khó xử nhất, nó đứng giữa tôi và Cố Nguyên, không biết phải đứng về bên nào. Nhất là khi trong phòng khách chỉ có ba người, cảnh tượng cực kỳ gượng gạo bối rối, dù là một giờ, hay suốt đêm, Cố Nguyên có thể sẵn sàng không nói với tôi câu nào, thậm chí trong quá trình đối thoại của anh ta và Cố Ly, nếu tôi và Cố Ly ghép thành một câu, anh ta chắc chắn sẽ không tiếp thêm câu nào nữa. Tôi hiểu Cố Nguyên, thậm chí tôi cũng chẳng trách anh ta. Tôi càng hiểu Cố Ly hơn, tôi cảm ơn nó.

Người duy nhất mà tôi không tài nào hiểu được, chính là bản thân tôi.

Để bù đắp cho những phiền phức mà tôi đã gây ra cho Cố Ly – vả lại tôi cũng đang ăn nhờ ở đậu – tôi đã ngốn hết tháng lương của mình để mua một đôi giày cao gót hiệu GUESS cho nó (giá này tất nhiên không mua nổi đồ của Chanel hay Dior, tôi chỉ gây phiền phức cho Cố Ly, chứ hoàn toàn không giết cháu gái nó hay làm bẩn chiếc áo khoác lông lạc đà hiệu Prada của nó). Khi tôi đem món quà này tặng Cố Ly, nó cứ lấm la lấm lét quan sát một vòng từ trên xuống dưới, rồi cảnh thận cảnh giác nhận hộp quà, động tác chính xác mà vững chãi, giống như chuyên gia phá bom, nó hít một hơi thật sâu, sau đó hỏi tôi: “Nói đi, cậu muốn nhờ tớ việc gì?” Tôi gằn lên một tiếng rồi vung móng vuốt của mình ra chộp lấy cổ nó. “Thứ tình bạn thiên trường địa cửu” đang nung nấu trong tim tôi đã bị “quỷ họ Cố” hủy hoại mất rồi.

Sau khi tôi gầm gừ nói rõ chủ ý của mình, Cố Ly lại tỏ ra áy náy, nó đã kiểm điểm lại mình, đồng thời chân thành nói lời cảm ơn tôi, cuối cùng, nó nắm chặt tay tôi rồi nói: “Lâm Tiêu, nhưng với tư cách là bạn thân của cậu,

https://thuviensach.vn

tớ cần phải nói thật, bình thường hầu như tớ không đi giày đế thấp, cho nên…”

Tôi ngắm nghía đôi giày cao gót 6cm nằm trong hộp, rồi lại so sánh với đôi giày cao gót nhọn cao 14cm trông như chiếc compa dưới chân Cố Ly, tôi giơ cờ trắng nhận thua. Tôi đỡ tay lên trán, hòng cố gắng cứu vãn, nói: “Đôi giày này tốt xấu cũng cao 6cm, nếu nó không đủ để tính là giày cao gót, vậy giày thể thao thường ngày chúng ta đi được gọi là gì?”

Cố Ly tỏ vẻ khó xử vỗ về tôi: “Bạn thân mến, nói thế nào nhỉ? Thường ngày khi ở “M.E”, tớ thấy cậu đi bít tất đi làm.”

Tôi: “…”

Cố Ly nhìn tôi với khuôn mặt “hạt hạnh nhân”, ngón tay đang đùa giỡn hai lọn tóc của tôi, khều tới khều lui, ánh mắt rất mực phong trần, như con gà hết thời ở bến Thượng Hải, nó đột nhiên đảo mắt nói: “À! Sao tớ không nhớ ra nhỉ? Tớ có thể tặng cho Lucy mà! Như thế tớ sẽ không thấy áy náy khi mỗi lần gặp nó đều thấy nó như đang quỳ khi đưa món ăn cho tớ vì chân quá ngắn nữa!”

Tôi: “… Cậu mau cút đi!”

Sau khi chúng tôi tức tốc hóa thân bằng tốc độ âm thanh từ áo ngủ, váy ngắn thành những vị khách kỳ lạ chốn công sở với vest đen váy ngắn đen trong trạng thái cực kỳ trẻ trung, rồi nối đuôi nhau ra khỏi nhà, nhanh chóng tản ra, như một đám áo đen lao đến tang lễ. Nhưng điểm đến của chúng tôi đều như nhau, chẳng qua cách thức rời đi khác nhau mà thôi. Cách thức khác nhau khiến trong chớp mắt đã chia chúng tôi thành những người không cùng đẳng cấp. Tôi thuộc đẳng cấp thấp nhất, trên đôi giày cao gót chạy đi chen lấn trong tàu điện ngầm, Cố Hoài ở đẳng cấp kế trên, cậu ta đi đến cửa tiểu khu, đưa tay vẫy một chiếc xe, rồi biến mất trên đường Nam Kinh Tây nhộn nhịp. Còn thằng nhãi Neil, lái chiếc xe con của

https://thuviensach.vn

mình, vèo một tiếng, lao ra khỏi tiểu khu như con chuột chạy vọt ra vậy. Còn hai người Cố Nguyên và Cố Ly, đi đến cửa tiểu khu, thì ai nấy đều chui vào trong chiếc Benz 350 màu đen và chiếc BMW 730 của mình, hai lái xe đứng bên hai chiếc xe cùng lúc mở cửa. Nói thực, lượng khí thải carbon chính là do nhưng người như họ làm tăng, rõ ràng đi làm cùng một công ty, đâu cần phải ngồi hai chiếc xe như vậy.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trước đây, tôi còn lôi việc này ra để nhục mạ Cố Ly, tôi bảo: "Có cần thiết không, việc mà một chiếc xe có thể giải quyết được, cậu xem điệu bộ của hai người kìa, định diễn cho ai xem, muốn vào nhóm 'giải thưởng điện ảnh Hoa ngữ' à?"

"Đấy gọi là chuyên nghiệp, được chưa? Em gái à, quản lý cao cấp trong công ty mà nói chuyện yêu đương vốn là không đúng đắn cho lắm, hơn nữa còn là hai bộ phận quảng cáo và tài vụ, nói khó nghe một chút, tớ và anh ấy chỉ cần động não một chút câu kết với nhau, có thể nhanh chóng cấu kết thành một dây chuyền sản xuất, anh cày ruộng em dệt vải, thế sao được! Những đức tính tốt đẹp theo truyền thống của dân tộc Trung Hoa tớ vẫn có cả!" Cố Ly đeo cặp kính đen hiệu Dior, không thèm đếm xỉa gì đến tôi, quay ngoắt mặt đi chỗ khác mà nói, có điều nó hoàn toàn không ý thức được hành động ấy khiến nó trông như một người mù vậy.

Thế là tôi liều mình châm chọc: "Cố Ly, Cố Ly, tớ ở đây mà, nhìn bên này, bên trái cậu." Hai người vừa đi qua bên cạnh không nhịn được đã quay lại nhìn Cố Ly.

Tôi cũng không kiềm chế được mà phá lên cười, Cố Ly so vai với hai người kia, rồi lí nhí cất lời tỏ vẻ thần bí rằng: "… Tôi không quen cô gái này, khiếp quá, tôi cũng chẳng biết cô ta bị làm sao nữa, chắc ở đây có vấn đề." Vừa nói vừa đưa ngón tay lên, khi nói đến hai tiếng "ở đây", liền chỉ mạnh vào huyệt thái dương của mình rồi ngoáy đầu ngón tay một vòng như thể đang vẽ tranh.

https://thuviensach.vn

Tôi: "…"

Đây là cảnh tượng khởi đầu mỗi ngày của chúng tôi.

Tuy đã khác so với hồi đại học, nhưng ít ra cũng có điều vui mừng nhất là, mấy đứa chúng tôi vẫn ở cùng nhau. Ngày nào cũng được nghe đủ kiểu bí kíp mắng người sáng tạo, chanh chua, vô tiền khoáng hậu, cũng như ngày nào cũng trông thấy gương mặt đẹp trai đến kinh người kia của Nam Tương ở bên làm tôn lên cái gương mặt vàng khè của tôi… tôi còn mong gì nữa?

Mỗi sáng sau khi chúng tôi đi làm hết, căn biệt thự hai tầng trống trải chỉ còn lại một mình Đường Uyển Như, trong mấy tiếng đồng hồ đó đủ để chọc giận 99% dân chúng của Thượng Hải, chỉ cần nó muốn, thậm chí nó còn có thể tự lái xe giải trí trong căn biệt thự này. Phải biết rằng, dù là Cung Minh, cũng chỉ có một phòng làm việc mà thôi.

Cuối cùng, sau hai tuần, Đường Uyển Như cũng không tài nào chịu đựng thêm được nữa, nó đã tiêu tốn thời gian hai tuần qua để nhận ra được "những kẻ ăn không ngồi rồi thật đáng xấu hổ", vậy nên, nó liền phát huy sở trường trong lĩnh vực "không thầy đố mày làm nên", tìm được một công việc gia sư, dạy cậu nhóc mười sáu tuổi đánh cầu lông.

Ăn tối xong, trong khi mọi người tập trung trong phòng khách uống trà, xem tivi, đọc tạp chí, tán gẫu, nó đã hùng hồn tuyên bố.

Con một trong nhà, mười sáu tuổi, đang tập cầu lông, hiện cần người tập cùng, thứ hai, thứ tư và thứ bảy, buổi tối từ bảy giờ đến tám giờ. Địa điểm ở trung tâm thể dục Tĩnh An. Mức lương thỏa thuận. Người liên hệ: ông Trần.

Đường Uyển Như đọc cho chúng tôi nghe qua về công việc mà nó tìm được trên mạng, đồng thời còn nói cho chúng tôi biết, hồi chiều, nó liên lạc với người tuyển dụng, đó là người đàn ông trung niên bốn mươi bảy tuổi,

https://thuviensach.vn

điều kiện công tác vô cùng tốt, hơn nữa còn được đào tạo cao cấp, gia đình giàu có.

“Thế cậu còn nghĩ ngợi gì nữa? Mau đi phỏng vấn đi.”

“Lạ là thời gian phỏng vấn kìa! Có ai hẹn phỏng vấn buổi tối bao giờ! Hơn nữa còn hẹn ở nhà họ.” Đường Uyển Như cực kỳ lo lắng, nét mặt hằn sâu nỗi bất an, giống như con hải ly đang vô cùng khó chịu vậy, “không phải khi đang phỏng vấn lại kéo tớ vào toilet cưỡng hiếp chứ?”

Nghe xong câu này, bọn tôi đều bày tỏ chính kiến, góp ý chân thành như sau:

“Cưỡng hiếp? Lại còn cưỡng hiếp trong toilet? Cậu mơ ngủ à? Người lớn chút đi, đừng có suốt ngày nằm mơ giữa ban ngày thế đi, chẳng có sung rụng vào miệng đâu mà chờ, thôi cái suy nghĩ đó đi.” – Cố Ly.

“Tại sao phải lôi vào toilet? Phòng ngủ không được sao? Dù là phòng khách cũng tốt hơn toilet mà? Khẩu vị của cô sao nặng mùi vậy?” – Cố Nguyên.

“Chị không kéo người ta vào toilet thì em đã cảm tạ trời đất rồi.” – Cố Hoài.

“Fuck kim! Go Ruby go!” – Neil.

Bọn tôi cùng nhau lít cha lít chit, Đường Uyển Như chẳng còn nhớ được ai nói gì, chỉ nghe được câu kết sau cùng của Neil, thực ra nó cũng chẳng hiểu, nhưng nó vẫn muốn tỏ ra mình là cô gái quốc tế hóa được giáo dục đàng hoàng khi đứng trước mặt Neil, nên đã lưỡng lự hồi lâu, rồi đáp một câu với vẻ thăm dò: “… You are welcome?”

Neil kinh ngạc: “… am I?”

https://thuviensach.vn

Tôi: “…”

Nam Tương nhìn bộ dạng vẫn đang rất lo lắng của Uyển Như, nên không kìm được bèn an ủi: “Được rồi, người ta đi làm, nên tất nhiên chỉ rảnh rỗi sau giờ làm, hơn nữa cậu vốn là người tập cùng, thuộc về dịch vụ gia sư, tất nhiên phải phỏng vấn ở nhà riêng là đúng rồi.”

Đường Uyển Như đưa tay lên che ngực, vẻ mặt cực kỳ tủi thân: “Dù là vậy, nhưng trong nhà ông ta còn có một cậu con trai mười sáu tuổi, lỡ nó lôi tớ vào phòng tắm thì sao? Cậu cũng biết tuổi mười sáu có nghĩa là gì? Khí quyết sung mãn, tình xuân nảy nở, đúng không, Lâm Tiêu?” Đường Uyển Như vô cùng đắc ý, như hoàn toàn không hiểu.

Tôi vội gạt đi: “Cậu hỏi tớ làm gì!”

Cố Ly: “Thôi đi, với khuôn hình của cậu, làm gì có đứa con trai mười sáu tuổi nào lôi nổi hả? Hơn nữa, cửa phòng tắm hẹp thế, có lôi đi cũng còn khướt. Cửa phòng toilet nhà chúng ta rộng như thế. Mà lần nào vào cậu cũng phải bôi dầu mỡ mới lọt qua được mà? Chẳng phải tớ đã bảo, ăn ít hơn bình thường một chút, cậu nhìn cậu xem, tháng trước lại cao vọt, giờ cậu được bao nhiêu rồi? Được một mét chín chưa?”

Đường Uyển Như bị Cố Ly ngồi đối diện dùng tốc độ âm thanh như một cỗ súng máy đang nhả đạn bắn hạ trực diện, nó nằm nghiêng trên sofa, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng đối phương, không biết có phải do đòn tấn công quá mạnh, chưa kịp hồi phục hay không, mà nét mặt nó đờ ra, trông như đang bị sốc vậy.

Nam Tương không nhịn được nữa lại chen vào: “Thôi, ở đó còn có cha cậu ta mà, tục ngữ nói, đàn bà bốn mươi như sói, đàn ông năm mươi như hổ, cái loại mới lớn này, cần phải đề phòng, không sợ chẳng may, chỉ sợ sơ ý thôi.”

https://thuviensach.vn

Đường Uyển Như cứ như tìm được cứu tinh, vụt chốc đôi mắt đã lóe sáng: “Đúng! Vẫn là Nam Tương có văn hóa, có học vấn! Chẳng phải Bạch Cư Dị có một bài thơ, cái gì mà cô nam quả nữ, cùng ở một nhà, củi khô bén lửa, mây mưa hoan lạc gì gì đó, thật là hay! Chính là nói chuyện của thiếu nữ tươi trẻ chúng ta đấy!”

Cố Ly nhoẻn miệng, cười tao nhã, dịch độc trên răng nanh phát sáng lấp lánh dưới ánh đèn chùm: “Đực rựa nào trông thấy cậu mà có thể bốc hỏa? Hơn nữa, bó củi kia của cậu, chắc khô quá rồi hả, còn khô hơn cả Taklamakan. Bạch Cư Dị còn có một bài thơ nữa, chắc cậu chưa đọc qua hả? ‘Nếu hỏi Uyển Như khô nhường nào, ánh trăng nói hộ lòng tôi’!”

Đường Uyển Như nhìn Cố Ly, chân bước lảo đảo cùng vẻ mặt xót xa bước qua trước mặt nó, như một hiệp nữ bị trọng thương sắp chết: “Cố Ly, tớ mắc ói quá.”

Lời nói chưa dứt, Cố Ly đã dịch chuyển trong chớp mắt, giống như một hiệp sĩ tia chớp xoẹt một cái đã biến mất khỏi tầm nhìn của chúng tôi, đồng thời nghe rầm một tiếng, cánh cửa phòng nó đã đóng im ỉm.

Xem ra hành động khom lưng của Đường Uyển Như với nó tối hôm đó, thực là một bài học xương máu.

Đường Uyển Như nở nụ cười gian xảo rồi nói: “Đối phó với Cố Ly đâu có khó! Ói thẳng vào nó này! Vệ sinh lên người nó này! Trét phân lên người nó này! Phương châm tác chiến như vậy bài bản đấy chứ!”

Tôi: “…”

Nam Tương: “…”

Cố Hoài: “…”

Neil: “Fuck her! Go Rubygo!”

https://thuviensach.vn

Đường Uyển Như: “You are welcome!” Lần này nó tỏ ra tự tin, dấu hỏi cũng đã biến thành dấu chấm than.

Tối hôm đó, sau khi Như Như ra khỏi nhà, hơn một tiếng sau nó quay về. Chúng tôi rạo rực chờ xem nó sẽ đem về câu chuyện quái dị đến nhường nào, nó nói cho chúng tôi biết đối phương đã tiếp đón vô cùng lễ độ, sau đó tất cả dường như đều hài lòng, sau đó tiễn nó về, bảo nó đợi thông báo. Mọi việc nghe có vẻ rất thuận lợi, nhưng nét mặt của Đường Uyển Như lại cực kỳ thất vọng. Tôi nghĩ nó nhất định rất buồn, vì người ta đã không có ý định lôi nó vào toilet để cưỡng hiếp như nó hằng tưởng tượng.

Sau đó mọi người tán gẫu thêm chút nữa, rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Tôi nằm trên giường, khép mắt lại nhưng không tài nào ngủ được. Trong đầu luôn chập chờn gương mặt của Sùng Quang – đúng, bây giờ thiên hạ gọi anh ấy là Lục Thiêu, cái tên kỳ lạ ấy hiện tại đang làm mưa làm gió trong giới người mẫu Trung Quốc. Ngày mai anh ấy sẽ chụp một loạt ảnh cho “M.E”, còn tôi vừa hay lại phụ trách vai trò trợ lý trang phục, nguy hiểm hơn là, tờ mờ sáng tôi đã phải đến nhà để đánh thức anh ấy, không làm trễ buổi chụp hình.

Vận mệnh là chuyện quá ư kỳ diệu, tôi thấy cuộc đời mình luôn trong trạng thái mông lung như vậy. Một năm trước, anh ấy là Chu Sùng Quang, là nhà văn, vì tôi phụ trách xúc tiến bản thảo, nên phải đến nhà anh ấy gõ cửa; một năm sau, anh ấy là Lục Thiêu, là người mẫu, tôi vẫn phải đến nhà anh ấy gọi cửa.

Cái mùi vị quen thuộc ấy lại như ẩn như hiện trước mũi tôi. Hương thơm vừa ấm áp vừa quyến rũ tựa như bóng hoàng hôn, thoảng chút mùi tanh của máu đến rùng mình, béo ngậy, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm. Anh ấy mặc bộ áo khoác lông cừu hàng hiệu Neil Barrett màu xám, trông vừa dày rộng vừa yên bình, giống như phi trường vắng lặng không một bóng người trong

https://thuviensach.vn

cơn mưa. Tuy đã đổi dáng vẻ, đổi tên họ, đổi quốc tịch, nhưng cách ăn mặc của anh ấy vẫn không đổi, vẫn mê đắm với màu xám.

Từ ngày biết anh ấy còn sống đến nay, tôi đều cố hạn chế tiếp xúc với anh ấy. Tất nhiên anh ấy cũng ít khi tìm tôi, nhưng tôi vẫn chưa thoát khỏi thế giới của Giản Khê. Tuy tôi biết tình cảm của mình với Giản Khê đã chẳng còn gì, nó bị chính tôi làm đổ vỡ, chẳng khác nào một quả trứng thả từ đỉnh của Trung tâm tài chính hoàn cầu rơi xuống đất, không ai có thể gom lại được nó đã vỡ nát trên mặt đường bê tông. Nhưng ít nhất tôi cần thời gian để thay đổi bản thân, ít nhất cũng phải đợi đến lúc tôi có thể bình thản mà đối mặt với những thất bại và sự vĩ đại trong tình yêu đã qua của chúng tôi, đối mặt với sự đồng cam cộng khổ và yêu hận tràn đầy trong những năm tháng đã qua. Chí ít cũng phải đợi mùi vị mà anh ấy còn lưu lại trong đời tôi tan hết, tẩy rửa hết trong dòng sông dài dằng dặc của thời gian, tôi mới có thể có tư cách đứng trước mặt Sùng Quang. Vì thế tôi vẫn luôn tránh mặt Sùng Quang.

Tuy nhiên, nhiều lúc cô đơn và hụt hẫng, nhắm mắt lại, khoảnh khắc đầu tiên tôi đều nghĩ đến giọng nói trầm ấm và đôi mắt bi thương pha lẫn ngọt ngào của anh ấy. Đôi mắt sâu thẳm chất chứa tâm tư sánh đặc như đường mật của anh ấy luôn có thể khiến tôi tả tơi rơi rụng.

Nhưng tôi biết, bây giờ không thể.

Bởi tôi đã biến mình thành một kẻ đê tiện, tôi không muốn thêm lần nữa biến mình thành một con điếm.

Cả đêm qua cứ trằn trọc trăn trở, nghĩ ngợi mông lung khiến sáng nay thức dậy, đầu nặng như đeo trì, tôi bưng hai quầng mắt đen sì to phình trên mặt bước đến bàn ăn rồi cầm bình cà phê rót cho mình một tách, dốc một hơi cạn sạch, suýt chút nữa đã bị vị đắng ghê gớm kia làm cho choáng ngất.

Trên bãi cỏ ngoài sân, vọng lại tiếng cười nói rôm rả của Neil và Cố Ly.

https://thuviensach.vn

Tôi quay qua, liền thấy Cố Nguyên đang ngồi trên sofa uống cà phê, đọc tạp chí.

Tôi không biết phải nói gì nữa, bầu không khí trong phòng khách khác thường. Chắc chắn đã nghe thấy tôi bước ra, nhưng anh ta có bản lĩnh tỏ ra như thể đang hưởng thụ tình huống cực kỳ bối rối như vậy – khi một người trừng phạt ai đó, thì cảm giác đúng là một sự hưởng thụ.

Cố Ly và Neil uống hết cà phê thì bước vào nhà, hai người chuẩn bị đi làm.

Cố Ly vừa cầm di động và laptop nhét vào chiếc túi xách tay hiệu Kate Moss for Longchamp mới mua, vừa nhắc nhở tôi: “Cậu đừng quên tóm Lục Thiêu qua công ty chụp ảnh đấy, chiều tớ còn phải gặp ba nhà sản xuất, trước bữa trưa phải chụp xong, tớ đến công ty trước đợi cậu. Đi đây.”

Nói xong, nó như Bạch Tố Trinh hóa thành một luồng khói xanh, biến mất trước mắt tôi.

Nghe nó nói xong, tôi lại rót một tách cà phê nữa, hai mắt nhắm nghiền, rồi ngửa cổ uống. Sau đó đi thẳng vào phòng thay quần áo, chuẩn bị ra khỏi nhà. Sao không dám đối mặt? Nói trắng ra, chẳng phải đã từng là nhân tình nhân ngãi sao! Sợ gì chứ?! Tôi sợ quầng mắt đen hoa lệ của bà cô tôi đây dọa anh thôi!

Đầu bù tóc rối xông ra khỏi nhà, chưa đi được mấy bước, đã nghe tiếng còi chói tai vang lên như thể có người cầm dao đâm thẳng vào màng nhĩ của tôi vậy, trái tim đang đập loạn vì vừa uống cà phê xong suýt chút nữa đã bị tiếng còi ấy làm cho nhồi máu cơ tim.

“Tít…” tiếng còi lại vang lên.

Tôi ngẩng đầu lên, dưới ánh nắng ban mai trong trẻo, Sùng Quang đã biến thành anh chàng ngoại quốc bảnh trai mắt xanh tóc vàng, lúc này đang

https://thuviensach.vn

đứng bên chiếc xe màu đen, một tay luôn qua cửa kính xe bấm còi, còn tay kia đưa lên, khoát khoát về phía tôi.

“Bé trợ lý!” Đôi môi là thứ duy nhất chưa thay đổi trên gương mặt ấy, khẽ khàng nhếch lên tạo thành một đường cong mà tôi quen thuộc, mỉm cười ngang bướng bất kham riêng có ở nam giới trưởng thành. Anh đứng thẳng người, những đường nét gãy gọn của chiếc sơ mi trắng phẳng phiu ôm trên thân thể săn chắc trông rất đẹp, chiếc khuy áo trước ngực hờ hững mở ra, để lộ một khoảng cơ bắp màu nâu nhỏ. Tay của anh vịn hờ lên cửa xe, cổ tay áo đính thạch anh màu xám dưới ánh mặt trời khúc xạ tạo nên thứ ánh sáng xa xỉ.

Tôi bước đến đối mặt với mái tóc và đôi chân mày màu nâu vàng, cùng cặp mắt màu lục bích như ngọc của anh ấy. Tôi cảm thấy mình như đang từng bước từng bước đi đến một pháp trường hạnh phúc.

Tôi đứng trước mặt anh, anh đưa bàn tay với những ngón tay thon dài ra cầm tay tôi lên, cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn tôi với khuôn mặt mỉm cười ưa nhìn nhưng có chút gì đó gian trá, thứ mùi hương mê người trên thân thể anh ấy càng trở nên mãnh liệt mà sắc sảo hơn xưa, có thể vì đã trưởng thành hơn, không còn là một chàng trai nữa, mà từng ngày từng ngày trở thành một sinh vật giống đực mang đầy hơi hướng xâm lược – anh ấy bây giờ có chút gì đó giống anh trai anh ấy.

Cung Minh.

Nhưng Thượng đế chưa bao giờ quên lạc thú thưởng thức kịch hay của mình, ông ta làm tôi bỏ quên di động trong phòng khách, còn lúc này, ông ta lại bất ngờ tỏ lòng thương bảo Đường Uyển Như cầm chiếc di động ấy đuổi theo tôi.

Nếu tôi có thể trong lúc bình yên vẫn nghĩ đến khi loạn lạc, không mù quáng đắm chìm trong ánh mắt mê người của Sùng Quang, chỉ cần quay

https://thuviensach.vn

đầu lại, thậm chí chỉ cần khẽ liếc qua, tôi đã có thể thấy Đường Uyển Như lúc này đang ở ngay sau tôi, mắt chữ A miệng chữ O.

Chín giờ bốn mươi bảy phút, trong phòng chụp ảnh ở tầng một của công ty đã rộn rã tiếng người. Nhân viên phụ trách đã tề tựu đông đủ, hơn nữa còn rất nhiều nhân viên không liên quan đều kéo đến đây vì anh chàng Lục Thiêu có dung mạo hút hồn kia. Vì ảnh chụp hôm nay là loạt đồ bơi mùa hè của một nhà sản xuất đồ thể thao, dáng vẻ mặc đồ bơi của Lục Thiêu, đủ để khiến bất cứ cô gái nào cũng như một bộ phận nữ giới mà trên hộ chiếu ghi là "nam giới" tìm được đủ thứ lý do để đến phòng chụp ảnh, tôi dám cá, dù bạn có bảo họ cầm giẻ quỳ trên nền nhà lau bùn đất, chắc chắn họ cũng sẽ đồng ý.

Còn lúc này Lục Thiêu đã thay xong quần bơi, quấn thêm chiếc khăn tắm ngồi trên sofa chờ đợi. Một người có vóc dáng chẳng thua kém đang ngồi trên vị trí của đạo diễn nhiếp ảnh, bắt đầu kiểm tra ánh sáng thay Lục Thiêu.

Mọi người đều chờ đợi sau khi Cố Ly đang đi ra hành lang gọi điện thoại bước vào, lập tức có thể bắt đầu. Cố Ly là giám sát buổi chụp hình này.

Tôi đứng bên cạnh, vừa đếm đồ mẫu đang treo trên giá, đồng thời ghi lại số thứ tự chụp ảnh của chúng, vừa dỏng tai nghe động tĩnh của Cố Ly đi lại bên ngoài. Không biết tại sao, từ sáng đến giờ tôi cảm thấy sắc mặt của nó không tốt, hơn nữa lúc này nó đang ở bên ngoài, cách nói chuyện điện thoại như là đang cãi nhau vậy. Điều này với Cố Ly, thật không bình thường lắm.

Một lúc sau, Cố Ly bước vào. Nó vừa đến cửa, khom lưng cầm chiếc còi lớn lên, nhét vào miệng, sau đó phun ra dịch độc tuýt tuýt tuýt như một con yêu quái: "Những người có mặt, nam nam nữ nữ, nói chính xác là nữ nữ nữ nữ, các cô nghe tôi nói đây, ngoài mấy người của bộ phận quảng cáo họp với tôi hôm qua, cùng mấy trợ lý có tên trong lịch trình hôm nay, và nhân viên phụ trách trong nhóm chuyên gia nhiếp ảnh ra, những người khác,

https://thuviensach.vn

mau nhặt con ngươi lên, nhét vào hốc mắt các cô, sau đó mau cụp cái đuôi đang vểnh lên hoặc những thứ đồ chơi khác của các cô lại, ai đến từ đâu, mau trở về đó. Nếu không", Cố Ly ngừng một lát, tựa như đang suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể giáng một đòn chí mạng, "nếu không tôi sẽ gọi điện thoại, bảo Cung Minh xuống đây."

Tiếng nói chưa dứt, trong chớp mắt, mọi người đã tản đi như đàn thú, cảm giác như Cố Ly đã phóng thích quái vật biển Kraken vậy.

Sau khi không gian yên tĩnh trở lại, Cố ly quay người ném chiếc còi lên chiếc ghế bên cạnh, sau đó giẫm lên đôi giày cao gót lắc lư yểu điệu bước qua, nó nhìn tôi, dương dương tự đắc, giống như vừa giành được thắng lợi trong cuộc chiến chớp nhoáng, sau đó nó lại nhìn Lục Thiêu đang ngồi dưới ánh đèn, đột nhiên trầm lặng.

Khoảnh khắc đó, một cảm giác mơ hồ đột nhiên tấn công tôi. Giống như linh hồn u uẩn không biết từ đâu đột nhiên lao ra, sau đó chọc thủng lưng tôi chui vào.

Trong lòng tôi đột nhiên trào dâng lên cảm giác sợ hãi, giống như bị con bạch tuột ướt nhớp nháp quấn chặt lấy trái tim vậy. Tôi nhìn Cố Ly, ánh mắt như dán vào Lục Thiêu của nó như bất động, nét mặt nó từ từ hiện lên vẻ như đã phát hiện ra chuyện quái lạ gì đó không thể lý giải, sắc mặt nó lập tức trắng bệch đi. Nó quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt chòng chọc, cũng chẳng nói gì, một giây, hai giây, ba giây, bốn giây. Tôi bị ánh nhìn chòng chọc này của nó làm nổi hết cả da gà.

Sau bốn giây, ánh hào quang đang lay động lấp lánh trong con ngươi nó đột nhiên tắt ngấm, bủa vây một màu đen kịt giống như bóng đèn bị người ta tắt đi.

Nó nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc tri giác như biến mất, ngửa mặt ngã rầm về phía sau trong tư thế thân người thẳng đuỗn.

https://thuviensach.vn

Chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì, không gian chụp ảnh rộng lớn đều im phăng phắc, vô số bóng đèn cao áp lặng lẽ chiếu lên Cố Ly đang nằm bất động trên nền nhà, lồng ngực nó tĩnh lặng như mặt hồ, không còn phập phồng, không còn nhịp thở.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tất cả cửa sổ đã đóng chặt. Rèm cửa đều đã kéo kín. Chẳng còn nghe thấy tiếng gió nào. Giống như mọi thanh âm đều đã hẹn nhau, cùng vắng mặt trong thời khắc ngoạn mục này. Cuối cùng mùa xuân đã kết thúc. Hơi nóng bắt đầu xuất hiện, bành trướng không kiêng dè trên từng tấc kẽ hở của thành phố này. Không phải nghi ngờ gì nữa, mỗi tia nắng sẽ tụ lại thành tai họa, bùng nổ tan tác thành biển lửa vô biên vô tận. Nuốt chửng trời và đất, nuốt chửng bạn và tôi, nuốt chửng hoa và mộng, nuốt chửng hoa và rắn. Giống như vụ nổ lớn trong buổi bình minh của vũ trụ, từ kích cỡ như đầu cây kim, bùm một tiếng tan tác thành vùng hỗn mang không biên giới. Tương lai là tro bụi xám đen mịt mù. Hãy đốt đi.

Thượng Hải tháng Tư theo lẽ thường phải được tính là mùa xuân, nhưng rõ ràng mọi người không đoán trước được, mùa xuân cũng có thể nóng đến mức khiến người ta phát ngán đến vậy. Có lẽ trong từ điển Từ Hải ngoài từ Thu lão hổ[1] ra, còn phải thập vào thêm một từ nữa là “Xuân báo tử”.

[1] Có nghĩa nắng gắt cuối Thu.

Ánh nắng bỏng rát hừng hực bùng cháy trên mặt như tia laser, qua mắt kính râm có thể thấy những đốm lửa đang nổ lép bép bắn tung tóe trên mặt những người đi đường kia. Hàng cây xanh đồng loạt gục rũ, có thể là bị bão quật, cũng có thể bị sóng người cuộn trào mãnh liệt hất tung – Thượng Hải lúc này, giống như là nơi hội tụ dân số của cả thế giới, rõ ràng “triển lãm thế giới” phải đến tháng năm mới khai mạc, nhưng lúc này đã có vô số người đi lại trên đường trông lạ hoắc lạ hươ từ nơi khác đến đang phun ra đủ thứ ngôn ngữ trên các quảng trường lớn nhỏ, dường như họ chỉ cần

https://thuviensach.vn

được đứng trên cầu lớn Nam Phố trông xuống khu vực sân bãi chuẩn bị cho triển lãm lúc này đang được giàn giáo bao vây kia thôi cũng đã cảm thấy mãn nguyện rồi. Thượng Hải lúc này, cảm giác giống như nhà tắm lớn dịp cuối tuần, bể nước đông nghìn nghịt đều là bức xạ nhiệt và hơi nước, cùng với mùi mồ hôi và mùi hơi thở khiến người ta hận không thể cứa đứt cổ mình được, thứ cảm giác đó chẳng khác nào có người nhét một vốc muối trộn tóc vào miệng bạn vậy.

Còn trong ngôi nhà tưởng niệm ở nơi cách xa trung tâm thành phố, lúc này đang cử hành một tang lễ.

Trên chỗ đất trống ngoài lề đường, bốn cây cổ thụ lớn cao vút giữa tầng không im lìm bất động, đổ bóng đen kịt xuống phía sau giống như ma quỷ đang dính sát trên nền xi măng, trông vừa lạnh lẽo vừa bi thương.

Trong đại sảnh rộng thênh thang đặt một linh đường cực kỳ trang trọng, thân quyến và khách khứa đều mặc trang phục đen. Khách nữ còn may, có thể mặc váy lễ phục ngắn bằng gấm hoặc sa tanh đen, tuy nóng nhưng vẫn miễn cưỡng có thể chấp nhận được. Nhưng khách nam thì khá mệt, áo sơ mi màu đen lại khoác thêm vest đen bên ngoài, cổ còn bị chiếc cà vạt màu đen siết chặt, ánh nắng hanh khô từ bốn phương tám hướng rọi vào đều bị thứ chất liệu vải đen hấp thụ ánh sáng cực tốt này hứng trọn, cảm giác này thực chẳng khác nào những người bị đẩy vào lò hỏa thiêu, bạn có thể cầm một chiếc đũa để quệt một vệt trên chiếc vest đen mà họ đang khổ hận thâm thù có thể bốc cháy ngay. Từ vẻ mặt khó chịu bức bối của các khách nam có thể thấy, nếu đứng thêm một lát nữa, tại đó chắc phải chuẩn bị thêm mấy cái linh đường nữa.

Mẹ Cố Ly đang đứng hàng đầu, nhìn di ảnh như mất hồn, di ảnh không phải ảnh chụp mà là ảnh họa. Họa sĩ đã vẽ chân mày của người chết nhăn nheo, nếp nhăn nơi rãnh mũi môi có vẻ rất sâu, trông tuổi tác rõ ràng đã rất cao, nếu bỏ đi mái tóc ngắn kiểu Victoria Beckham gọn gàng, trông sẽ như khuôn như đúc với Cố Diên Thịnh thời trẻ.

https://thuviensach.vn

Mẹ của Cố Ly là Lâm Y Lan lúc này đang mặt chau mày ủ, nét mặt thương xót, nhưng ánh mắt lại di chuyển láo liên, trong lòng như đang chất đầy mưu mô tính toán nhưng lực bất tòng tâm. Lúc này, di động trong túi xách tay hiệu Lady Dior màu đen của bà ta rung lên vo vo, bà ta lặng lẽ rời khỏi hàng ngũ, lánh vào trong góc khuất nghe điện thoại, rồi nói ra vẻ thậm thà thậm thụt: “Cố Ly! Mày có còn nhân tính không hả? Tang lễ của cô ruột mày mà cũng không thèm đến, cô ta và cha là cùng một mẹ sinh ra đấy!”

“Đúng vậy, nhưng sau khi cha được sinh ra, bảy năm sau, cô ấy mới được sinh ra! Sao có thể nói là sinh cùng chứ? Làm người phải thật sự cầu thị, không được nói quá, một sào ruộng sao sản xuất ra cả chục tấn thóc, cùng một bụng mẹ, chưa chắc cùng lúc sinh ra một đứa trẻ sơ sinh nhau thai còn dính rốn với một đứa đã học năm nhất tiểu học, cổ quàng khăn đỏ và đã biết làm xì dầu, bán bột ngọt được.” Giọng lanh lảnh như yêu tinh chuột vang lên trong di động của Lam Y Lan, trong linh đường rộng thênh thang nghe như tiếng rít vọng lại như tiếng loa bên nhà hàng xóm vẳng lại trong đêm khuya, Lâm Y Lan một tay bịt kín tai nghe, ngẩng đầu lên nhìn di ảnh của Cố Diên Thanh em gái của Cố Diên Thịnh, cảm giác nếp nhăn nơi chân mày của bà ta càng sâu thêm…

“Cố Ly, từ nhỏ đến lớn nó đối với mày tốt như thế, nghĩa tử là nghĩa tận, thường ngày nó mời chúng ta đến nhà ăn cơm uống trà mày không đi đã đành, tang lễ của nó mà mày cũng không đến, thế chẳng phải quá đáng lắm sao?!” Lâm Y Lan nép người vào sâu hơn trong góc khuất, rồi thì thào vào di động như kẻ trộm, nhưng trong giọng điệu đầy ắp sự tức giận và thằng thắn cương trực.

“Mẹ, con nói lại lần nữa, làm người phải thật sự cầu thị, cô tốt với con? Ngay cả dáng vẻ cô ấy thế nào con cũng quên rồi, từ nhỏ đến lớn con chỉ gặp cô ấy có một lần, đó là khi cô ấy còn ăn tết ở nhà bố, hơn nữa từ đầu đến cuối cô ấy chỉ nói với con đúng một câu: ‘Cố Ly, hãy nhường chị lớn ăn trước, hiểu không, đã từng nghe chuyện Khổng Dung nhường lê chưa?

https://thuviensach.vn

Con phải chăm đọc sách một chút giống như chị đây vậy.’ Sau đó cô ấy tự nhiên giật miếng chocolate trong tay con nhét vào miệng em họ. Mẹ nói cô ấy có còn mặt mũi không? Hơn nữa, em họ hồi đó đen như gà ác, vậy mà cô ấy còn lấy chocolate cho em ấy ăn, không biết có bổ gì không? Càng ăn càng đen! Mẹ nói lương tâm cô ấy có tốt không? Mẹ ghẻ của công chúa Bạch Tuyết cũng chẳng ác như thế.”

Giọng Cố Ly xé toạc cả sự yên tĩnh của linh đường, dội thấu tận trời xanh.

Di ảnh của Cố Diên Thanh, trông chừng nếp nhăn chỗ rãnh mũi môi sâu không thấy đáy, mây sầu mưa thảm.

Cố Ly vừa trợn tròn mắt với hộ lý đang giúp nó mặc chiếc áo khoác khử khuẩn màu lam, vừa tiếp tục nói vào di động: “Còn nữa, mẹ, với một người chết mà mẹ còn quan tâm thế, chẳng lẽ mẹ không quan tâm đến con một chút sao? Con gái mẹ hiện giờ đang nằm trong bệnh viện đấy, hơn nữa còn có một bà chị gái đang mặc áo khoác màu xanh giúp con, loại áo mà nút cài nằm ở sau lưng ấy, mẹ từng thấy chưa? Bây giờ con chẳng khác nào một hạt đậu phộng, chỉ cần mẹ dùng sức, có thể tách con ra làm hai mảnh. Mà chất liệu của chiếc áo này cũng thật phản nhân loại, nếu phải hình dung thì chẳng khác nào con đang mặc cái áo mà Cố Diên Thanh mặc nằm trong quan tài kia, đều là thứ chất liệu có thể đẩy vào hòm sắt của lò thiêu châm một mồi lửa là cháy sạch. Sao mẹ không quan tâm đến con một chút chứ?”

Tôi nhìn cô gái trẻ mặt đầy mụn trứng cá được Cố Ly gọi là “bà chị gái” đang đứng bên cạnh, rõ ràng cô ấy hơi khó thở thì phải. Tôi hiểu tâm trạng cô ấy, người nào lần đầu nghe Cố Ly nói chuyện cũng đều có phản ứng như vậy, lâu rồi, thành ra miễn dịch, chẳng khác gì một con ếch bị ném vào nồi nước đá, trong quá trình đun bằng lửa nhỏ, tự nhiên cảm thấy không có gì đáng sợ, vì cảm giác như đang ngâm suối nước nóng vậy. Ở bên Cố Ly càng lâu, càng được thưởng thức thứ nghệ thuật ngôn từ giỏi giải phẫu người khác và cũng rất khéo giải phẫu chính mình của nó. Tôi và Nam

https://thuviensach.vn

Tương từ nhỏ đã đắm chìm trong thế giới nghệ thuật của tiểu thuyết, được các đại văn hào thế giới mưa dầm thấm lâu, nhưng bọn tôi lại không nắm bắt được khuynh hướng cảm xúc xuất thần nhập quỷ như thế. Còn Cố Ly, con người ở một góc độ nào đó có thể nói là mù văn chương (vì nó chỉ đọc những con số và tạp chí tài chính kinh tế, nó đọc tiểu thuyết thì đầu óc đau buốt) giống như Đường Uyển Như, nhưng miệng lại có thể phun thạch tín như hoa rơi nước chảy, không thể không quy kết nó thuộc vào bản năng bẩm sinh.

"Có thể có chút mạo muội, nhưng mà," biểu hiện trên mặt Cố Ly chẳng có chút gì gọi là mạo muội hết, quả đỗi tự nhiên là đằng khác, nó ngắt điện thoại, rồi mỉm cười với hộ lý, trông rất xinh đẹp, "Tôi có thể gọi cô là Lucy không? Như vậy tiện hơn cho cả cô và tôi, vì tôi nhớ tên kém lắm."

Ôi trời, lại nữa rồi. Đây chắc là Lucy thứ 127 xuất hiện trong đời nó. Vố số Lucy vây quanh cuộc đời nó, bà bác của cửa hàng tiện lợi dưới lầu, người phụ nữ trung niên ngày ngày dắt chó đi dạo ở cửa tiểu khu, con bé nhà sát vách ngày ngày tết tóc hai bên to tướng ngồi BMW đi học kia, nữ công nhân nhổ cỏ cho tiểu khu, bọn họ đều là Lucy. Người thứ 126 là cô sinh viên đại học mới vào thực tập ở bộ phận của nó, ngày đầu tiên khi thực tập sinh đó cầm dự toán quảng cáo đưa nó duyệt. Cố Ly nhìn gương mặt lạ hoắc, nói: "Lucy, hôm nay là ngày đi làm đầu tiên của cô à, cảm giác thế nào?" Cô nữ sinh vội đáp: "Tên của em là Ella…"

"Tôi xin lỗi, nhưng mà," nói thế nhưng nét mặt Cố Ly chẳng có chút gì là hối lỗi, mắt nó nhìn bảng dự toán còn đầu thì chẳng thèm ngẩng lên, "sau này cô đưa văn bản cho tôi, nhớ đánh máy bằng cỡ chữ 5 đúng chuẩn nhé, Lucy?"

Ella: "… Dạ được."

Thực ra trước đây một chuyên viên kỹ thuật mạng máy tính tên là Mã Hùng thuộc bộ phận kỹ thuật máy tính chuyên phụ trách sửa máy tính cho

https://thuviensach.vn

Cố Ly, cũng một thời gian nó có ý định gọi anh ta là Lucy, nhưng vì đối phương quá ư cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn, mái tóc đen dày lại có giọng nói vang rền như tiếng trống, cuối cùng nó đành phải buông xuôi ý định của mình.

Cố Ly trượt xuống giường bệnh, rồi nhìn thẳng vào chiếc gương trên tường ngắm nghía dáng vẻ của mình đang được gói gọn trong chiếc áo choàng khử khuẩn màu lam rộng với vẻ khó chịu, tôi cầm bảng kiểm tra sức khỏe treo trước giường bệnh giúp nó, rồi lại xách chiếc túi to hiệu Chanel quý giá kia, dìu nó về phía phòng làm việc của bác sĩ điều trị. Tuy mặt nó đã gầy sọp đi chỉ còn như lòng bàn tay, thân thể chỉ còn da bọc xương trong bộ quần áo bệnh viện nhưng nó vẫn mạnh bước như bay, người nhẹ như chim én, chân đi trên đôi giày cao gót hình dùi nhọn của Gucci, lắc người một cái đã vù một tiếng xuyên qua hành lang, trông như bệnh nhân (tâm thần) muốn nhân chút sức tàn lực kiệt cuối cùng chạy khỏi bệnh viện. Nó nhanh đến mức gần như khiến tôi tưởng nhầm nó đang chạy đua cự ly ngắn trong bệnh viện, tôi thở hổn hà hổn hển chạy đuổi theo phía sau, như người nằm bất tỉnh nhân sự trên đất mấy ngày trước là tôi chứ chẳng phải nó.

Tôi đẩy cánh cửa phòng bác sĩ điều trị, cũng vừa lúc ông ta bắt đầu đón nhận những câu vặn hỏi của Cố Ly.

Cố Ly một tay kéo chiếc ghế ra, rồi ngồi xuống, trông như một nữ đặc vụ quan sát một vòng sự sắp đặt trong phòng, rồi nhìn thẳng vào bác sĩ, bảo: “Nói đi.”

Rõ ràng tôi trông thấy bác sĩ khẽ run lên, chắc là chưa từng gặp bệnh nhân nào ngang ngược như thế. Ông ta cầm bệnh án lên, tư thế ngồi rất ngay ngắn, như một nghiên cứu sinh đang báo cáo với giáo sư vậy. Tôi phải thừa nhận rằng, từ lúc sinh ra trên người Cố Ly đã có thứ khí chất khiến người ta khi đối mặt dễ dàng tả tơi rơi rụng ngay đến chiếc quần bông trên người cũng khao khát được cởi ra.

https://thuviensach.vn

“À, tạm ngừng hô hấp có mấy loại, một loại là hội chứng tổng hợp tạm ngưng thở trong khi ngủ, nhưng khi đó cô đang làm việc, cho nên không thể cho rằng cô ở trạng thái ngủ…” Bác sĩ căn cứ theo bảng bệnh lý trên tay rồi nghiêm túc nói như đọc nhưng ra chiều khá khó nhọc.

Cố Ly nhướng mắt lên rồi tráo trưng một cái: “Đương nhiên là thế còn gì? Ông ngủ rồi còn có thể diễn tập sao? Ông ngủ rồi còn có thể đi giày cao gót gọi điện thoại sao? Ông ngủ rồi còn có thể sau khi gửi xong fax lại gửi thêm mấy tin nhắn để nhắc đối phương ‘đã fax rồi, hãy kiểm tra đầu nhận đi’ sao?”

Trong tràng bắn phá pằng pằng pằng pằng pằng như đạn súng máy liên thanh như vậy, mặt bác sĩ đã bị bắn đến đỏ ửng, ông ta nuốt nước bọt rồi tiếp tục: “Loại thứ hai, là tạm ngừng hô hấp do trung khu, chẳng hạn có mắc bệnh viêm não hoặc là dùng ma túy quá liều.”

Cố Ly trưng gương mặt nhỏ như lòng bàn tay trắng bệch của nó kê sát trước mặt bác sĩ: “Lão già này, lão dùng ma túy quá liều còn có thể diễn tập sao? Còn có thể đi giày cao gót gọi điện thoại sao? Còn có thể…”

Viền mắt của vị bác sĩ đẫm ướt mồ hôi, ông ta kiên cường chống đỡ, rồi tiếp tục nói: “Loại thứ ba, là hiện tượng tạm ngừng hô hấp do quá sốc gây nên,” bác sĩ lau mồ hôi, “bước đầu chúng tôi chẩn đoán, do cơ thể cô suy nhược, hơn nữa còn huyết áp thấp, vốn dĩ đường huyết thấp, lại thêm trước đó thức khuya liên tục, nên đã sinh ra trạng thái ngủ sốc do phản ứng của cơ thể…”

“Trạng thái ngủ sốc do phản ứng?... Ý của ông là, sở dĩ đột nhiên tôi ngã lăn ra đất trước sự chứng kiến của bao nhiêu con mắt như vậy, là vì…” Hình như Cố Ly đang cân nhắc lời của bác sĩ, con ngươi đảo tới đảo lui, “… tôi đột nhiên ngủ?” Rõ ràng, thực sự Cố Ly không thể chấp nhận cách giải thích như vậy, theo tôi thấy, nó thà chấp nhận mắc chứng bệnh gì đó, chứ không muốn vì nguyên nhân mất mặt như vậy.

https://thuviensach.vn

Tôi đứng bên cạnh chợt thấy nực cười, nhưng lại không dám, vì tôi sợ nó sẽ cho tôi ngủ sốc do phản ứng mất.

Chính lúc tôi đang nén cười đến mức cực kỳ khó chịu, điện thoại đột nhiên đổ chuông. Tôi còn chưa kịp nghe thì điện thoại của Cố Ly cũng reo lên.

… OK, tôi về ngay.

… OK, tôi về ngay.

Hai đứa tôi cùng lúc thét vào di động.

“Chúa tể Voldemort cũng gọi tên cậu à?” Cố Ly ngắt điện thoại, nhìn tôi rồi hỏi.

“Đâu có, chúa tể Voldemort sai kẻ ăn xác Kitty cấp dưới của anh ta gọi tên tớ, anh ta chả thèm đích thân gọi tớ đâu.”

“Dù thế nào, cũng mau trở về công ty thôi, vì nghe giọng điệu gấp gáp của anh ta, như tòa nhà của chúng ta bị King Kong tấn công, hoặc có người nào đó đặt một chậu cá sống trên bàn làm việc anh ta.” Cố Ly đứng lên, giật giật bả vai của mình.

“Đúng rồi, tớ nhớ lần trước khi động đất ở Vấn Xuyên, cả tòa nhà văn phòng lắc lư, trong lúc mọi người của công ty đang la hét, anh ta vẫn bình thản ngồi bên cửa sổ, tay cầm tách cà phê, trông như sắp ngủ đến nơi.” Tôi nhớ lại cảm giác lạnh lùng đến mức khiến người ta hồn xiêu phách tán ấy mà Cung Minh lúc nào cũng lộ ra.

“Cô Cố, cô Cố, giờ cô phải đi sao?” Bác sĩ nhìn điệu bộ đứng lên chuẩn bị rời đi của hai chúng tôi, lập tức gọi giật Cố Ly trở lại.

https://thuviensach.vn

“Chẳng đi thì sao? Tôi đợi suốt hai ngày trong bệnh viện của các người, ngày nào cũng truyền vào người tôi một đống đủ thứ chất dịch lúc thì trong suốt khi lại lờ mờ – trước đó còn có bịch gì đó màu tím trông như nước nho tím ép, chẳng thèm hỏi tôi một tiếng đã truyền ào ào vào mạch máu, tôi còn chưa tính sổ với các người – giờ nói cho tôi biết nguyên nhân tôi ngừng thở hôm trước là tôi đột nhiên ‘ngủ’!” Cố Ly tay chống nạnh, giống như chiếc compa cắm ngay trước mặt bác sĩ.

“Cô Cố à, chúng tôi đề nghị cô nên làm một xét nghiệm toàn diện mức độ chi tiết hơn, thể chất của cô rất yếu, lại quá gầy, cô xem bạn cô khỏe mạnh thế kia, hơn nữa có vẻ khối lượng công việc của cô cũng rất lớn, chúng tôi đề nghị cô nên làm xét nghiệm toàn diện đi.”

“Cái chú này, người bạn này của tôi,” Cố Ly đưa tay chỉ tôi, “Cô ấy như thế mà bảo là khỏe mạnh? Thế gọi là béo phì được không? Một người mà chiếc quần bò size S mặc vào rồi thì chẳng thể ngồi xổm, có thể khỏe được bao nhiêu? Một người mà đứng lên cân sức khỏe có thể khiến kim cân quay mấy vòng sẽ khỏe đến mức nào? Làm người phải thật sự cầu thị, chú cũng nhiều tuổi rồi đừng đùa nữa, được rồi, hôm nay chú đừng giữ tôi nữa, tôi đã tốn hai ngày trong bệnh viện rồi, sau này nếu rảnh tôi sẽ quay lại làm xét nghiệm tổng thể, bây giờ tôi phải đi. Nếu tôi không tức tốc về công ty, thì hô hấp của tôi e là lại phải tạm ngừng lần nữa – nếu dùng thuật ngữ phổ biến nhất nãy giờ để nói, thì là “bị tạm ngừng,” hiểu không lão già?” Nói xong, Cố Ly nói với hộ lý đang đứng phía sau mình: “Chị gái, lấy giúp tôi quần áo nhé, nhân tiện gọi giúp tôi chiếc taxi đến cổng luôn.”

Cô hộ lý trẻ mặt mày đỏ ửng, xấu hổ và giận dữ giống y củ đậu phộng đột nhiên bị bóc trần rồi quay lưng bỏ đi. Bóng dáng của cô ấy quá ư yếu ớt.

Điểm mà tôi cực kỳ khâm phục Cố Ly chính là ở đây, nó có thể tự nhiên biến những người bên cạnh thành Lucy. Có lần công ty mở cuộc họp, nó đang cúi đầu đọc tài liệu về cuộc họp, rồi lại điềm nhiên đẩy tách cà phê đã

https://thuviensach.vn

uống cạn sang trước mặt Cung Minh ngồi bên tay phải: “Rót cà phê giúp tôi,” giây tiếp theo, cả phòng họp như đông cứng, im phăng phắc, ba giây sau, Cố Ly ngẩng đầu lên, cũng bị chính hành động của mình dọa cho phát khiếp, nhất là còn trực diện đụng phải con ngươi lạnh tanh như hai quả cầu pha lê bất động kia của Cung Minh.

May mà hôm đó nó vừa ăn cơm xong, đường huyết còn đầy đủ, nếu không e rằng nó đã một phen phải tạm ngưng thở.

Xuống đến đại sảnh lớn của bệnh viện, Cố Nguyên trong bộ vest phẳng phiu đang bước đến trước mặt. Anh ta và Cố Ly đều có bản lĩnh này, giữa cảnh trời nóng như thiêu như đốt, vẫn thoải mái mặc thứ trang phục kín mít dày cộp này, hơn nữa còn làm ra vẻ như bên trong bộ trang phục ấy chứa đầy nước đá, có thể liên tục tỏa hơi lạnh vù vù ra ngoài. Anh ta cầm hóa đơn viện phí đã thanh toán xong trên tay, vừa đối chiếu kiểm tra, vừa chào hỏi Cố Ly.

Tất nhiên, anh ta chẳng thèm để ý đến tôi. Mắt anh ta hướng về phía tôi như đang nhìn cái chốt phòng cháy treo trên tường. Chẳng ai lại chào hỏi với chốt phòng cháy, ngoài Đường Uyển Như đã uống say.

Cố Ly thoáng bối rối, khẽ khàng xoay mắt, miễn cưỡng nhìn qua tôi.

Bắt đầu từ hôm Cố Ly vì “đột nhiên ngủ” mà ngừng hô hấp trong phòng chụp ảnh rồi được đưa vào viện, tôi và Cố Nguyên luôn vướng vào cảnh tượng bối rối như vậy.

Cố Nguyên chăm sóc bạn gái, tất nhiên phải ngày đêm theo sát. Kể từ hồi học cấp ba, anh ta đã là người bạn trai mẫu mực bên cạnh chúng tôi, về điểm này, chẳng cần phải nói. Khi Cố Ly ngủ, anh ta vẫn ngồi yên lặng bên giường bệnh đọc tạp chí tài chính kinh tế, và chính xác như chiếc đồng hồ báo thức khi cách một tiếng, anh ta lại nhẹ nhàng vén chăn, sờ lên mu bàn tay lạnh ngắt đang cắm đầy kim tiêm của Cố Ly, kiểm tra xem vết truyền

https://thuviensach.vn

dịch có bị sưng vì lệch ven hay không. Sáng sớm, khi tôi lén vào phòng, luôn nhìn thấy trên chiếc giường kê bên cạnh Cố Ly trống trơn, Cố Nguyên chẳng bao giờ ngủ trên đó, mà dịch ghế lại ngồi xuống cạnh giường bệnh của Cố Ly, đang nắm tay Cố Ly, chỉ cần Cố Ly động đậy, anh ta sẽ tỉnh ngay. Ánh nắng đang vuốt ve trên gương mặt lạnh lùng tựa băng tuyết của anh ta, khuôn mặt góc cạnh rõ rệt tỏa chiếu sự dịu dàng nóng bỏng, sáng lấp lánh, giống như nước sôi sùng sục.

Trong hai ngày Cố Ly nằm viện, tôi đóng vai trò người đưa tin siêu tốc riêng của nó.

Vì nó và Cố Nguyên, hai người bắt đầu từ hồi đại học, đều là chiến binh chuyên cần. Bảo họ trốn học là chuyện không thể được, trừ khi có chuyện quan trọng hơn, chẳng hạn Cố Nguyên phải đi tham dự buổi gặp mặt thương mại do gia đình họ tổ chức, ở đó có thể học được những mánh lới, cách luồn lách xoay chuyển tình thế trong giới làm ăn (…) mà dù có ngồi nghe 500 tiết học trên giảng đường cũng không thể nào có được. Hay như Cố Ly, nó đã hẹn với trung tâm SPA cao cấp nổi tiếng toàn Thượng Hải của Portman (…).

Vì thế, phòng bệnh đơn cao cấp của Cố Ly, trở thành địa điểm làm việc mới của hai người. Họ đem laptop bày ra trên giường bệnh, đèn xanh của hai chiếc USB 3G nhấp nháy liên tục, cả phòng đều như chìm trong thứ âm thanh “ting”, “ting”, “ting” khi tải files đính kèm hoàn tất trong quá trình gửi nhận email, mới đầu nó khiến tôi cảm thấy mình như đang ở sảnh uống trà của công ty trong buổi cơm trưa, âm thanh lò vi ba ở đó chẳng khác gì cảnh ở đây. Tất nhiên, tiếng điện thoại của họ cũng là thứ chẳng bao giờ kết thúc.

Còn tôi, như đã nói ở trên, đang đóng vai một nhân viên chuyển phát nhanh, tôi chuyển văn bản mà Cung Minh yêu cầu đưa cho Cố Ly, Cố Nguyên, sau đó lại đem những văn bản mà hai người họ đã chỉnh sửa xong cần Cung Minh ký tên chuyển về cho Cung Minh ở công ty.

https://thuviensach.vn

Lúc này, tôi đang đợi trong phòng bệnh, nghe hai người họ lách ca lách cách gõ bàn phím máy tính như hai chiếc máy đánh chữ tự động, thỉnh thoảng giữa chừng còn đứng lên xách bịch nước biển cho Cố Ly, dìu nó vào phòng vệ sinh – đây là việc duy nhất Cố Nguyên để tôi làm, vì anh ta không thể nào ngang nhiên bước vào toilet nữ, dù tôi tin rằng phái nữ trong toilet chưa chắc đã phản đối, vì tướng tá anh ta rất được. Trừ việc vào toilet nữ ra, những việc khác, anh ta đều không cho tôi động tay, bưng trà, rót nước, đặt cơm, đấm lưng, yêu thương vỗ về (…), anh ta giống như người hầu đa năng dị thường hay một lão quản gia quý tộc Anh.

Nhưng anh ta chẳng bao giờ nói chuyện với tôi.

Cái kiểu chiến tranh lạnh ngấm ngầm lặng lẽ này sắp khiến đỉnh đầu tôi nứt tung ra rồi.

Cho nên, nhân khoảng thời gian Cố Ly đi thay quần áo, tôi trông sang Cố Nguyên, vận hết dũng khí nói: “Cố Nguyên này.”

Anh ta chẳng thèm để ý lời tôi.

Đương nhiên anh ta sẽ không để ý đến tôi, thậm chí còn gõ mạnh mấy cái xuống bàn phím như thể đang khiêu khích.

Tôi đang trông mong gì ư? Anh ta cúi đầu tiếp tục nhìn bảng tính xanh xanh đỏ đỏ trên màn hình laptop, tất nhiên tôi biết anh ta đang cố ý dùng sự lạnh lùng, giả bộ không nghe thấy để cười nhạt với tôi. Còn tôi cũng chẳng phải ngọn đèn thiếu dầu, lăn lộn mấy chục năm với Cố Ly, chưa ăn thịt lợn thì cũng đã thấy lợn chạy, tôi một tay giật phăng tờ hóa đơn xanh xanh đỏ đỏ trong tay anh ta: “Cố Nguyên, tôi muốn nói chuyện với anh!”

Anh ta ngẩng đầu lên, đôi mắt ánh lên vẻ chế giễu, như tia nước mưa lạnh ngắt quét qua mặt hồ mù khói vậy, anh ta nhếch mép, nửa cười nửa không: “Cô gọi tôi?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là gọi anh, tôi gọi anh hai lần rồi đấy. Có cần đến khoa Tai Mũi Họng bốc số thứ tự không? Tôi đi xếp hàng giúp.” Ngọn lửa dồn nén mấy tháng qua đang hừng hực trong lòng tôi.

“Cô biết không, Lâm Tiêu,” Cố Nguyên vẫn thản nhiên nhìn tôi, ánh nắng gay gắt lúc chính Ngọ xuyên qua cửa chớp ban công bệnh viện soi lên lưng anh ta, nhuốm đen sì cả bóng anh ta, đè lên cơ thể tôi nặng trình trịch, sắc mặt anh ta bị ánh sáng chiếu ngược nuốt chửng chỉ còn lại đường viền lạnh băng, “tôi không thèm tranh cãi với cô.”

“Nguyên do, giờ thấy thế nào rồi?” Tôi bị kích động đến mức cũng nhếch mép cười khẩnh một tiếng đáp lại, tôi cảm thấy mình giờ không phải là mình nữa, giây phút này linh hồn Cố Ly như đã nhập vào tôi, “Vì Giản Khê và tôi đã chia tay, mà tôi biến thành kẻ thù giết cha của anh? Chúng ta không đội trời chung?”

“Cô đọc nhiều tiểu thuyết yêu đương quá đấy,” Cố Nguyên vẫn bình thản lạ thường. Anh ta càng bình tĩnh càng tôn thêm vẻ kích động đến mức xấu xí khó coi của tôi. Ngọn lửa trong tôi lại bùng lên cao hơn. “Trước hết, tôi và Giản Khê là bạn, khi cô là bạn gái của cậu ấy, tự nhiên trở thành bạn tôi. Còn bây giờ các người chia tay rồi, tự nhiên tôi cũng có quyền lựa chọn không còn là bạn của cô nữa. Có vấn đề gì không?”

Tôi chớp mắt một cái: “Chẳng có vấn đề gì cả. Nhưng giờ tôi và Cố Ly là bạn, anh là bạn trai của nó, vậy trong tình huống này, anh có cần thiết lần nào gặp nhau cũng phải làm cho cảnh tượng cứng nhắc gượng gạo như vậy mới thấy vui hay không? Anh cho rằng mỗi lần anh ném vẻ mặt ấy ra, người bối rối chỉ có tôi thôi sao? Người bị anh ném cái vẻ hời hợt kia chỉ có tôi thôi sao? Anh nhầm rồi, còn Cố Ly nữa đấy. Anh giày vò tôi, cũng đồng thời đang giày vò nó đấy. Hơn nữa, anh còn yên lòng đắc ý như vậy.” Tôi đột nhiên nhớ đến thứ gì đó, ánh sáng dịu nhẹ mà lung linh chợt lóe lên trong đầu tôi, “À, đúng rồi, có thể anh cũng không yên lòng đắc ý, nên anh mới hỏi han ân cần, quan tâm săn sóc nó để bù đắp cho nghiệp chướng

https://thuviensach.vn

trong lòng anh, làm ra vẻ như giữ thể diện trước giường bệnh, có giường không nằm, có nước không uống, khổ nhục kế cứ thế mà tuôn ra.” Nói xong một tràng, toàn thân chợt rùng mình ớn lạnh. Tôi cảm thấy mình lúc này rất giống Cố Ly. Tôi kéo chiếc túi về trước ngực mình, sẵn sàng phòng vệ bất cứ lúc nào, vì sắc mặt của Cố Nguyên đã sưng vù, da đầu căng lên, khiến tóc của anh ta dựng đứng, giống như còn sư tử bị chọc giận, tôi cảm thấy anh ta có thể đánh tôi bất cứ lúc nào.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, anh ta vung nắm tay ra, tóm chặt cổ áo tôi: “Cô có biết tôi từng xếp hàng thâu đêm cùng Giản Khê, chỉ để mua đôi giày bóng đá giới hạn số lượng để làm quà tặng sinh nhật cho cô không?”

Tôi khẽ cười khẩy một cái, đáp: “Thế anh có biết tôi từng làm bao nhiêu việc vì sự hòa thuận của anh và Cố Ly không? Anh mở cái đầu này ra, dùng nó mà nói chuyện, Cố Nguyên, tôi chỉ có thể nói anh đi chết đi.”

Tôi nghiêng đầu sang một bên, trên gương mặt kiêu ngạo mà lạnh lùng, một giọt lệ nóng hổi trào ra rơi xuống mu bàn tay anh ta, mặt anh ta thộn ra, rõ ràng thấy bất ngờ. Trong chuyện “khóc” này, tôi và Nam Tương đều có bản lĩnh bẩm sinh. Vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ để đối phó với đàn ông, luôn là nước mắt. Vạn Lý Trường Thành được xây nên từ thân xác máu thịt của hàng ngàn vạn đàn ông Trung Quốc chẳng phải đã bị cô gái yếu đuối Mạnh Khương Nữ[2] ấy khóc cho đổ đó sao? Lấy nhu khắc cương, khe nhỏ sông dài, ở phương diện này Cố Ly phải học tập chúng tôi.

[2] Mạnh Khương Nữ là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Chuyện kể rằng, thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường

https://thuviensach.vn

Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn than khóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn.

Cánh tay Cố Nguyên buông thõng: “Tôi thấy bất công cho Giản Khê! Đã sống cùng cô nhiều năm như thế, sau đó thì sao chứ? Còn cô bây giờ, hàng ngày vẫn cười ha hả, vẫn mặc quần áo đẹp, xuất hiện ở chốn đèn xanh lầu đỏ, tiếp tục kêu ong gọi bướm. Tôi thật xem thường cô, Lâm Tiêu.”

“Vậy tôi phải thế nào anh mới vui? Ngày ngày giam mình trong nhà uống rượu, ôm bồn cầu mà ói, sau đó đi làm trong trạng thái thần trí lơ mơ, rồi bị ông chủ sa thải, về nhà la khóc đòi treo cổ, đem thuốc diệt chuột ra đổ vào ngâm làm cà phê uống, như vậy anh mới hài lòng? Anh nghĩ anh là ai? Người dơi ư? Người xấu chưa bị trừng trị thì anh ngủ không yên hả? Với ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh, cứ nửa đêm anh lại ra phố bắt cướp phải không?” Tôi nhìn chằm chằm vào đôi mắt tuấn tú của anh ta, chính đôi mắt này đã khiến Cố Ly chết mê chết mệt, đến mức không thấy được ánh nhìn lạnh nhạt mà tôi phải chịu đựng.

Cố Nguyên buông cổ áo tôi ra, thần sắc trên mặt cho thấy anh ta đang thấy hối hận vì sự xốc nổi vừa rồi của mình. Anh ta nên biết hối hận, bất cứ đàn ông thời nào động tay động chân với phụ nữ, đều phải biết hối hận, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tôi vừa định nói gì đó, liền bị một người kéo lại, loạng choạng lùi về sau mấy bước.

Tôi ngước đầu lên, Cố Ly đang đứng ngay trước mặt tôi, giống như cái bóng lạnh lùng kiên cường như thép, nhưng cũng cực kỳ an toàn.

“Hai người tha cho tôi được không?” Cố Ly lạnh lùng nhìn Cố Nguyên, sau đó xoay người sang nhìn tôi, “Cậu cũng tha cho tớ được không?”

Cố Nguyên chẳng nói lời nào, quay người đi ra. Sau đó ngồi lên chiếc xe màu đen không vệt bụi bỏ đi.

Tôi theo sau Cố Ly, đưa tay lau sạch nước mắt – vì tôi biết nước mắt chỉ có thể đối phó với đàn ông, còn nó vô dụng với Cố Ly. Đối phó với Cố Ly phải ôm chặt chân nó sau đó liều mạng chịu đựng acid sunphuric mà nó phun ra đầy miệng, chịu đựng qua một trận là được, sau đó nó lại sẽ vuốt ve mái tóc của bạn, nhìn bạn với ánh mắt thương cảm, sẵn sàng vào sinh ra tử vì bạn, trung thành, dũng cảm như Lưu Hồ Lan.

Còn chưa ra khỏi cửa chính bệnh viện, đã trông thấy Lam Quyết đứng ngay ngắn như con ngựa cung kính chờ đợi nó phía xa xa, hơn nữa còn là con ngựa bạch ngẩng cao đầu.

Từ nhỏ tôi đã thích bọn con trai mặc áo sơ mi trắng, mùa hè hàng năm, trên đường đầy rẫy thiếu niên tuấn tú mặc áo sơ mi trắng với ánh mắt sâu thẳm, thời điểm đó tôi và Cố Ly luôn thấy thoải mái hào hứng, y như đón Tết vậy. Chúng tôi thích kiểu ăn mặc tượng trưng cho sự thuần khiết, an

https://thuviensach.vn

toàn, sạch sẽ, mơ mộng đó. Còn Nam Tương thì khác, bạn trai nó hoàn toàn trái ngược những tính từ này, Tịch Thành lúc nào cũng mặc quần bò khoét lỗ, T–shirt màu đen có gắn đinh, tóc để dài, khuôn mặt râu quai nón trông có vẻ vừa tàn tạ vừa bẩn bẩn, con ngươi như đang cuộn trào dòng nham thạch màu đỏ đen sôi lên xèo xèo, vừa lạnh lùng vừa sôi sục.

Có điều cũng may, cảm tạ trời đất, con người ấy đã biến mất khỏi cuộc đời chúng tôi. Bạn trai hiện giờ của Nam Tương, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của bọn tôi, Vệ Hải, bức tượng David bằng đá hoa cương di động, sạch sẽ, đẹp trai, quan trọng nhất là đơn giản, đồng thời còn cực kỳ cơ bắp.

Tôi và Cố Ly ngồi lên chiếc Benx màu đen của nó, Lam Quyết mở cửa trước, nhanh chóng đeo găng tay trắng, đóng vai tài xế. Anh ta ngoái đầu lại, trình bày cho Cố Ly về mấy bản dự toán quảng cáo và hạng mục chi tiêu ở quý tiếp theo mà bộ phận tài vụ phản hồi lại mà nó cần phải xem, tất cả đều để trong chiếc túi ở ghế sau. Giọng của anh ta nghe không hề thanh tao như gương mặt, ngược lại còn có cảm giác khàn khàn như gỉ sét, thật hút hồn người.

Tôi nhìn nghiêng khuôn mặt anh tuấn của Lam Quyết và vết bớt màu xanh như màu cỏ nhạt dưới cằm anh ta, thầm nghĩ, thằng nhãi Neil kia lần này lời lớn rồi.

Về đến công ty, xe vừa dừng lại, Cố Ly đã nhanh như bay bước xuống xe xông thẳng vào tòa nhà, tôi còn chưa kịp nói với nó câu nào nó đã mất tăm mất dạng như làn khói trước sự phản quang của cửa kính.

Về bàn làm việc của mình, thu dọn những thứ đang chất đống lộn xộn trên bàn, sau đó đọc tin nhắn mà Kitty gửi cho tôi, thời gian diễ ra cuộc họp chiều là một giờ ba mươi phút, thế rồi tôi lập tức quay đầu đi về phía quán ăn nằm cạnh công ty, cả buổi sáng chạy tới chạy lui đã bào mòn rất nhiều năng lượng, buộc tôi phải bổ sung thêm một chút – có trời mới biết chiều nay còn có sóng gió gì nữa không, dù thế nào đi nữa, từ những cuộc điện

https://thuviensach.vn

thoại ập đến liên hoàn của Cung Minh, mọi người có thể thấy sự việc không hề đơn giản.

Tôi ngồi cạnh cửa sổ, vừa lật xem bản ghi nhớ công việc vừa chờ món ăn mà tôi đã gọi. Một tiếng leng keng vang lên, cánh cửa mở ra, tôi ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt thanh tú tựa búp sen vừa nhô lên khỏi mặt nước của Nam Tương hiện ra trước mắt, tôi khoát tay gọi: “Nam Tương! Ở đây!”

Nam Tương quay lại nhìn thấy tôi, rõ ràng nó rất ngạc nhiên, rồi bước nhanh đến chỗ tôi, kéo ghế ra ngồi đối diện tôi.

“Sao cậu lại ở đây?” Tôi hỏi Nam Tương.

“Công việc trợ lý của triển lãm tranh do “M.E” thực hiện mà cậu giới thiệu cho tớ, hôm nay mời phỏng vấn, cậu quên rồi à?” Nam Tương vừa dùng ánh mắt pha chút giận dỗi nhìn tôi, vừa nhận thực đơn mà nhân viên phục vụ đưa cho.

“À? Là hôm nay à? Tớ quên béng mất, tớ còn nghĩ phải mấy hôm nữa kia.” Tôi đưa tay day day huyệt thái dương, mấy hôm nay bận chăm sóc Cố Ly, chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và công ty, mệt rũ xác rồi, “Có điều, chẳng phải trước đó cậu đã đi phỏng vấn công việc gì đó rồi sao, hình như cũng có liên quan đến công ty chúng tớ hay sao ấy? Thế kết quả ra sao rồi, có tin gì chưa?”

“Đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Chẳng hy vọng gì đâu.” Nam Tương gọi món xúp gà, thêm một ly nước mật ong, nghĩ một lát, lại hủy, “Cho tôi một cốc nước lọc là được.” Nó đặt thực đơn xuống, đặt túi xách lên ghế ngồi bên cạnh, “Đúng rồi, Cố Ly sao rồi?”

“Sáng nay vừa ra viện, về công ty rồi, giờ này chắc là đang vừa bay vừa nhảy mà gửi điện báo, đu tàu hỏa, vọc súng máy cũng nên.” Nghĩ đến mỗi lần Cố Ly đặt chân vào cảnh kinh thiên động địa của bộ phận nó, tôi lại thấy đầu đau như búa bổ.

https://thuviensach.vn

“Buổi phỏng vấn hôm nay có kết quả chưa?” Tôi hỏi.

“Cũng được, vì tớ tốt nghiệp chuyên ngành mỹ thuật, hơn nữa chỉ là công việc trợ lý tạm thời, nên họ cũng không đòi hỏi quá cao, nếu ai có điều kiện cá nhân tốt sẽ không xem trọng việc này đâu, công việc chẳng hấp dẫn lắm, “M.E” chắc không thích người như thế. Nên tớ cảm thấy mình vẫn có hy vọng. Đợi điện thoại thông báo.”

“Ồ.” Tôi gật gật đầu.

Thức ăn của tôi vừa đem lên, điện thoại đã lập tức đổ chuông. Đường Uyển Như gọi.

“Lâm Tiêu, tớ đang đứng dưới công ty của các cậu.” Trong điện thoại, giọng nó nghe như đang đóng phim – đừng hiểu nhầm, tiêu chuẩn của điện ảnh thời nay ngày càng thấp, từ sau hôm tôi nhìn thấy Phù Dung tỉ tỉ trên áp phích quảng cáo phim ở Studio City, thâm tâm tôi đã thử điều chỉnh cực tốt, dù có ngày An Ni Bảo Bối (Baby Annie) kết hợp cùng Quách Đức Cương diễn trong phim Cô gái tên Uyển Quân, tôi cũng không lấy làm lạ – nhưng chắc chắn tôi sẽ không mua vé, tôi làm người vẫn có lương tri.

Tôi nghe thấy giọng của Đường Uyển Như, da đầu chợt tê dại, linh cảm bất an đang trào dâng trong lòng.

Mỗi lần nó gọi điện đều dẫn đến muôn vàn tai họa xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Nó chẳng khác nào từ trái nghĩa của chim báo tin vui: chim báo tin buồn.

Tuần này nó đã gọi cho tôi hai lần: Hôm thứ hai, nó dùng giọng điệu vừa ra ý tranh công lại vừa khoe khoang nói cho tôi biết, nó đã kiếm được chiếc máy giặt kiểu mới đem về nhà, để thử nghiệm chức năng “phun sương ion làm mềm vải” và “tia tử ngoại tần số cao sát khuẩn,” “Tớ đã đem hai chiếc váy liền quần nhăn nhúm mà cậu thay ra bỏ trên ghế sofa cho vào giặt” – hai chiếc váy liền quần nhăn nhúm ấy là đồ tôi lấy từ công ty về chuẩn bị

https://thuviensach.vn

sáng hôm sau đem đi chụp ảnh ngoại cảnh. Khi mượn chiếc váy bằng chất liệu the đen của thương hiệu Givenchy về, trợ lý trang phục của đối phương khi đưa cho tôi đã nhắc đi nhắc lại là không được làm bẩn, không được ủi phải giữ nguyên những nếp nhăn đã được xử lý đặc biệt đó, vì thế trang phục này không được giặt…

Hôm thứ tư, nó gọi cho tôi, giọng điệu cực kỳ hưng phấn mà lại mang vẻ ấm áp ngọt ngào riêng có của phụ nữ Thượng Hải: “Chao ôi, Lâm Tiêu, cậu nói xem cái này thật tuyệt, cậu nói xem, cậu nói xem, cái này thật là, cậu nói xem…” Trong khi nó lặp đi lặp lại khoảng mười mấy lần câu “cậu nói xem” như thế, màn hình di động của tôi hiển thị cuộc gọi của mẹ đang gọi đến, tôi nhận cuộc gọi chen ngang này, liền nghe thấy tiếng khóc rống vọng ra từ điện thoại: “Lâm Tiêu à, hôm nay mẹ gặp Đường Uyển Như, nó bảo muốn đi cắt tóc, rồi cố sống cố chết lôi mẹ đi cùng, chết mất thôi, con bé ấy quá khỏe, sức vóc chẳng khác gì kẻ cướp. Tiêu Tiêu à, đầu tóc mẹ lúc này thật sự không tiện gặp ai, mẹ không biết phải dùng ngòi bút nào để tả hình dáng mẹ lúc này nữa…” Tôi ngắt cuộc gọi rồi quay lại với cuộc gọi của Đường Uyển Như, còn chưa kịp mở miệng chất vấn nó đã làm gì mẹ tôi, thì đâu dây bên kia đã truyền lại giọng bô lô ba la không dứt của nó, hóa ra từ bấy đến giờ nó chẳng để ý tới việc tôi tạm ngắt cuộc gọi của nó để nghe cuộc gọi khác, “Lâm Tiêu à, tớ bảo nè, kiểu tóc thịnh hành nhất năm nay của Sassoon chính là kiểu này, một phát cắt bằng mái tóc! Hơn nữa còn có ba bậc! Bậc nổi trội nhất, là sau gáy khuyết vào một lõm! Nhìn từ xa giống như đập nước mới mở một nửa vậy!... Cậu bảo tớ á? Hì, tớ không đâu, kiểu tóc này chỉ hợp với người trung tuổi, tớ chỉ đi gội đầu thôi.” Tôi tức tối cắt ngang cuộc gọi của nó, sau đó quay lại tiếp tục nghe mẹ tôi khóc.

Mấy phút sau, Đường Uyển Như đã thản nhiên ngồi đối diện tôi và Nam Tương, nó giương mấy cái móng tay lên, rồi dùng ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng lật từng trang từng trang thực đơn ra chiều chăm chút, kiểu như đang thưởng thức bộ sưu tập tranh vĩ đại của Monet vậy, nó thẹn thùng gọi một bát hồng thiêu nhục[3] và hẹ bung lưỡi bò, rồi thêm một ly nước mật ong

https://thuviensach.vn

(món đáng ra Nam Tương đã gọi trước đó), hơn nữa còn chau mày ẻo lả nói với nhân viên phục vụ: “Nước mật ong không cho đường, tôi không thích uống đồ ngọt.”

[3] Món này giống như thịt kho tàu, ăn khi còn nóng, với nguyên liệu chính là thịt ba rọi, vị ngọt chứ không mặn, ăn rất ngậy.

Phục vụ: “…”

Đường Uyển Như không hề để ý đến vẻ bối rối trên mặt nhân viên phục vụ, nó quay đầu lại, nhìn tôi và Nam Tương. Tuy động tác của nó lúc nào cũng yểu điệu và tao nhã như thế, nhưng cái đuôi ngựa gọn gàng đang búi rất chặt trên đầu nó khiến huyệt thái dương bị kéo căng đến mức phát sáng, hơn nữa chiếc áo ba lỗ màu trắng mà nó đang mặc, cũng làm những đường gân trên các múi cơ ở cánh tay nó tương phản rõ nét dưới ánh nắng mặt trời, trông như người công nhân vừa chuyển xong các thùng nước lọc từ tòa nhà văn phòng bước ra vậy.

Nhân viên phục vụ vừa đi, thần sắc Đường Uyển Như đột nhiên từ một phu nhân ung dung quý phái, chớp mắt đã biến thành nữ điệp viên trong phim Điệp viên 007, vô cùng thần bí.

Nó nhìn tôi, rồi lại nhìn Nam Tương, sau đó nhoi người lên mặt bàn chống khủy tay, khẽ nói với tôi: “Lâm Tiêu, tớ nhờ chút được không?” Cảm giác như nữ thích khách trong phim kiếm hiệp.

Tôi muốn đem ly nước mật ong hắt lên mặt nó.

Tôi đặt đũa xuống, chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn: “Cậu đang ở triều đại nào vậy? Mới cưỡi ngựa đến đây hả? Thượng Hải nhiều đèn xanh đèn đỏ như vậy, không quen à? Cỏ hai bên đường cũng ít, muốn gọi cho ngựa của cậu một phần rau muống không?”

https://thuviensach.vn

“Tớ đang nói chuyện nghiêm túc!” Đường Uyển Như trừng mắt lên với tôi, rồi lại nhìn Nam Tương.

“Có gì cậu nói đại đi, Nam Tương đâu phải người ngoài. Giữa chúng ta còn có bí mật gì chứ? Mặt trong bắp vế của cậu có cái bớt dài như con chuột nhắt mà chúng tớ còn biết, thì có việc gì không thể nói?”

Nam Tương ngồi bên đang uống nước lọc, cúi đầu ăn mì, có vẻ nó không muốn nghe.

Đường Uyển Như ngồi lại ghế, hít một hơi thật sâu, rồi nói: “Chu Sùng Quang chưa chết, đúng không?”

Tôi và Nam Tương giống như vừa bị tạt nước sôi, ngẩng đầu lên, tôi chắc chắn con ngươi khi ấy đang đảo qua đảo lại liên hồi như vừa trải qua một tai họa khủng khiếp, thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng răng rắc phát ra từ xương sống khi ưỡn thẳng phía sau lưng Nam Tương.

“Hơn nữa, anh ta hiện giờ chính là anh chàng người mẫu, Lục Thiêu.” Đường Uyển Như cực kỳ nghiêm túc nhìn tôi, “Đúng không?”

Cố Ly ngồi xuống ghế trong phòng làm việc của mình.

Nó đang hít thở bầu không khí (…) được điều hòa nhả ra, cảm giác như mình được sống lại. Nó vừa uống cà phê rang cháy pha bột màu vàng mà nó mua ở Nhật Bản, vừa lật xem giấy tờ chuẩn bị cho buổi triển lãm tranh của bộ phận kế hoạch chuyển đến hiện tại đang đặt trên bàn, lật tới lật lui, nó đã trông thấy phướn chiêu hồn tung bay không ngừng, lòe loẹt quyến rũ kẹp trong xấp văn bản – Nam Tương.

Tôi đang nhìn Đường Uyển Như ngồi đối diện, chưa biết phải trả lời thế nào. Câu hỏi vừa rồi của nó như hung khí giết người đang đầm đìa máu, lúc này được chuyển sang tay tôi, nó cho tôi hai đường có thể đi: hoặc là giải

https://thuviensach.vn

thích rõ ràng để chứng minh bản thân trong sạch, hoặc là giết chết nó để diệt khẩu.

Trong mười mấy giây ngắn ngủi ấy, Cố Ly đã gọi đến.

Cảm ơn trời đất, tôi đã tìm được cứu tinh. Có điều, sau khi nhận cuộc gọi, tôi mới hiểu, đúng là cứu tinh đã xuất hiện, nhưng là để va chạm vào trái đất.

"Là cậu giới thiệu Nam Tương đến phỏng vấn ở công ty chúng ta?" Giọng Cố Ly ở đầu dây bên kia cực kỳ tức tối.

"Ừ, Nam Tương đang tìm việc, tớ thấy công ty đang tuyển dụng trợ lý ngắn hạn trong thời gian triển lãm tranh, tớ nghĩ Lam Tương vốn học mỹ thuật, hơn nữa triển lãm tranh cũng giúp ích nó, có thể tiếp xúc với nhiều người trong ngành này…"

Tôi còn chưa nói hết, Cố Ly đã lập tức cắt ngang – thực ra điều tôi muốn nói còn nhiều nữa, vì tôi muốn tranh thủ thời gian để nghĩ cách đối mặt với Đường Uyển Như đang ngồi đối diện tôi như tượng Phật kia, Cố Ly nói vẻ kỳ lạ: "À, thế ư? Cậu bảo là Nam Tương nhờ cậu tìm giúp? Bản lĩnh gớm nhỉ, Lâm Tiêu." Nói xong, nó cúp máy đánh rụp một cái.

Điện thoại ngắt bất ngờ khiến tôi chẳng hiểu gì, ngẩng đầu nhìn Nam Tương, nó huơ huơ đôi đũa trên tay, tỏ vẻ mù mờ không hiểu.

Điện thoại của tôi vừa ngắt, điện thoại của Nam Tương ngay tức khắc đổ chuông. Là Cố Ly gọi.

"Hôm nay cậu đến công ty bọn tớ ứng tuyển à?" Tôi nghe thấy giọng nói sắc lẹm như ngậm lưỡi lam trong miệng của Cố Ly vang lên trong điện thoại của Nam Tương.

https://thuviensach.vn

“Cố Ly, tớ và Lâm Tiêu đang ngồi cùng nhau, bọn tớ đang ăn trưa. Lúc nãy cậu gọi cho nó tớ nghe thấy rồi. Sao, có vấn đề gì không?” Nam Tương vừa nhìn tôi, vừa dùng chất giọng nhu mì mà dịu dàng dễ nghe trả lời. Tôi biết nó cẩn thận dè dặt không muốn chọc giận Cố Ly – dù chúng tôi đều không biết, nó đang điên đến mức nào.

“Dự án này là tớ phụ trách. Sao cậu không đến tìm tớ?”

“Tớ không biết là dự án do cậu phụ trách, có trời chứng giám, làm sao tớ có thể biết cậu đang làm dự án này chứ?” Nam Tương chống trán, đặt điện thoại lên bàn, ấn vào nút bật loa ngoài, rồi ra dấu với tôi, sau đó tiếp tục nói, “Tớ không biết cậu đang tức giận điều gì. Vả lại, cũng không phải tớ chủ động tìm Lâm Tiêu nhờ giúp đỡ, tớ thấy nó nhắc tới công ty cậu có chức vụ đó, tớ mới thử ứng tuyển xem sao thôi.”

“À, ra vậy? Thế là nó chủ động giúp cậu, cũng tức là nó đang lo cho cuộc sống của cậu, còn tớ chẳng đoái hoài gì, là ý đó đúng không?”

Nghe đến đây, xem như tôi đã hiểu được ngọn ngành. Tôi khoát tay ra hiệu Nam Tương, ý là bảo nó dỗ dành Cố Ly, rồi nhanh nhanh kết thúc cuộc nói chuyện này, tôi biết Cố Ly đang tức giận rồi.

Nam Tương đang định nói, Đường Uyển Như lập tức nhoài người lên, the thé vào di động của Nam Tương: “Cố Ly, tớ cũng ở đây ba chúng tớ đang ăn trưa ở quán ăn dưới công ty các cậu nè!”

“Tình cảm chị em của các cậu thật tuyệt! Hồi đó chắc Quỳnh Dao quen biết ba cậu, nên mới viết ra Tình thăm thẳm mưa mịt mùng! Chúc các cậu ăn trưa vui vẻ!” Cố Ly hằm hằm cúp máy.

Tôi trợn tròn mắt nhìn Đường Uyển Như. Không thèm đếm xỉa đến lời nó.

Tôi nhìn sắc mặt Nam Tương, biết chắc nó cũng đã hiểu.

https://thuviensach.vn

Cố Ly luôn như vậy, từ trong xương tủy luôn có cảm giác phải gánh vác trách nhiệm với cuộc đời của mọi người. Chẳng hạn trong chuyện Nam Tương tìm việc, nếu Nam Tương muốn tìm người giúp đỡ, người đó phải là Cố Ly, nếu không phải là Cố Ly, chí ít người này cũng không thể giống tôi – một kẻ có năng lực kém hơn Cố Ly, dù Nam Tương thực sự tìm đến người như tôi để nhờ giúp đỡ, chí ít tiền đề phải là Cố Ly sắp xếp để tôi giúp nó.

Nếu không, nó sẽ cảm thấy cuộc sống của chúng tôi không cần đến nó nữa.

Vì như thế chẳng khác nào con chó săn lông vàng đột nhiên có thể tự ăn uống thỏa thích, tự cắt tỉa móng chân, tự thắt vòng cổ đi dạo phố, không còn ngoan ngoãn nằm ở cửa chờ chủ về, không còn quấn quýt quanh chân chủ bất cứ lúc nào, người chủ ấy nhất định sẽ cảm thấy khó chịu.

Tôi rất hiểu Cố Ly lúc này.

Cho nên tôi và Nam Tương đã hẹn nhau, tôi nay về nhà sẽ ca tụng công đức của Cố Ly, để nó hiểu nó mãi là nữ hoàng the one and the only[4] trong tim chúng tôi.

[4] Có nghĩa: số một và duy nhất.

Còn việc trước mắt là Như Như đang ngồi đối diện với tôi.

Tôi hỏi nó: “Cậu biết từ bao giờ?”

Đường Uyển Như ngừng năm giây, sắc mặt trắng bệch, rồi nhả từng chữ trả lời tôi: “Vừa mới.”

Tôi thấy khó hiểu: “Là sao?”

https://thuviensach.vn

“Thực ra trước đây tớ đoán,” Đường Uyển Như uống một ngụm nước, như để đang làm dịu cảm xúc của bản thân, “sáng hôm đó tớ thấy anh chàng người mẫu đang nổi ấy đón cậu ở tiểu khu, cử chỉ của hai người thân mật khác thường, với sự hiểu biết của tớ, cậu không thể thân mật đến mức ấy với một người vừa quen, trong đời cậu cũng chỉ có bốn chàng trai làm được như thế, Giản Khê, Neil, và bố cậu. Còn một người là Sùng Quang trước kia. Nhưng anh ấy chết rồi. Tớ cảm thấy anh ta rất giống, cho nên mới đoán vậy. Thực ra tớ cũng đoán mò thôi… mãi đến khi cậu hỏi tớ biết từ bao giờ, tớ mới xác định, người đó chính là Chu Sùng Quang.”

Tôi chợt nhận ra mình đã đánh giá thấp trí thông minh của Đường Uyển Như.

Tôi đã đánh giá thấp trí thông minh của mọi người.

Vì thế hiện giờ tôi chỉ có thể mài một thanh kiếm thép sắc bén, sau đó tự nuốt vào bụng.

“Việc này cậu đã nói cho Cố Ly biết chưa?”

“Chưa. Tớ chưa nói với ai, tớ muốn hỏi cậu trước.” Giọng Đường Uyển Như lại trở về vẻ kỳ quái lạ lùng vốn có, con ngươi mờ ám chuyển động tán loạn tứ phía, “Tớ biết chuyện này không đơn giản, tuyệt đối không được rút dây động rừng.”

“Mau lôi sai nha[5] của cậu về đi!” Tôi bị làm cho bực tức.

[5] Người trong các nha môn thời phong kiến chuyên lo việc truy nã bọn tội phạm.

Cố Ly cầm điện thoại ném phịch lên mặt bàn, sau đó rút cây bút máy từ ống bút, vặn nắp ra, rồi khoát tay như rồng bay phượng múa lên hồ sơ của Nam Tương, đánh một dấu chéo to tướng.

https://thuviensach.vn

Nó nhấn nút điện thoại trực tuyến trên bàn, bảo: “Lucy, thông báo cho người của bộ phận kế hoạch, trợ lý tạm thời của triển lãm tranh lần này tuyển cô gái có mã hồ sơ A07 Lưu Bình Thước. Những người khác, cho về, không cần.”

Vừa nói xong, Cố Nguyên đẩy cửa bước vào: “Em tìm anh có việc?” Sắc mặt anh ta vẫn lạnh băng, rõ ràng tâm trạng bực dọc lúc ở bệnh viện của anh ta vẫn chưa hết.

“Đừng làm loạn nữa, em mấy tuổi rồi?” Cố Ly nhìn anh ta, nét mặt càng chùng xuống. Nó cầm chiếc điều khiển từ xa của cửa chớp, bấm nút kéo rèm che kín mít các cửa kính lại, sau đó cài đặt điện thoại và hệ thống gọi trực tuyến ở chế độ im lặng. Nó bước ra cửa, trông về vị trí Lam Quyết ngồi, không có ai, ghế trống không, sau đó quay người bước vào rồi đóng cửa, ấn nút khóa, chốt cửa lại.

“Em muốn biến nơi đây thành mật thất, sau đó mưu sát anh hả?” Cố Nguyên nhìn Cố Ly như bắt đầu lên cơn động kinh, sắc mặt dịu xuống, anh ta nói một câu pha trò hòng khiến dây thần kinh khi này đang căng như dây đàn của Cố Ly chùng xuống một chút.

Cố Ly kéo Cố Nguyên, đi đến ngồi xuống ghế sofa.

Nó nhìn Cố Nguyên, trong mắt hầu như không tồn tại ánh sáng, trông như nhuốm thứ chất lỏng màu đen lạnh ngắt mà tĩnh lặng: “Cố Nguyên, Chu Sùng Quang chưa chết, anh ta còn sống.”

“Em nói gì?” Con ngươi của Cố Nguyên “răng rắc” một tiếng rồi kết thành băng đá.

“Anh còn nhớ, buổi tối đó vào năm ngoái, chúng ta đột nhập vào phòng Cung Minh, giấy tờ mà chúng ta thấy trong máy của anh ta không?” Cố Ly mặt mày trắng bệch, cảm giác tuyệt vọng không chút giả dối đang di

https://thuviensach.vn

chuyển hỗn độn trong mắt. Nó giống như ngọn núi băng sừng sững đứng đó hàng vạn năm trước, lúc này đang tan chảy sụp xuống.

“Chúa tôi…” Cố Nguyên đưa tay ra nắm chặt tay Cố Ly, đôi môi tái nhợt, “vậy có nghĩa là, vậy có nghĩa là…”

Cố Ly gật gật đầu, cuối cùng Cố Nguyên đã hiểu ý của nó.

Họ đang chia sẻ nỗi sợ hãi giống như đang trong cơn ác mộng sâu thẳm đen ngòm.

Cơn ác mộng này, từ khoảnh khắc Cố Ly ở trong phòng chụp ảnh, đối diện với Lục Thiêu, nó có thể cảm nhận được linh hồn của Sùng Quang bắt đầu từ giây phút ấy, bùng cháy dữ dội như một khối Tam muội chân hỏa[6]. Nước mưa ào ào kéo đến cũng không thể dập tắt được sự thiêu hủy đã được định trước này. Nó không hề sốc ngủ, cũng không sốc vì ngưng hô hấp tạm thời. Nó chỉ đột nhiên được khơi thông hai mạch Nhâm – Đốc[7] , mở rộng nhãn thần.

[6] Tam muội chân hỏa chính là hỏa trong mộc + hỏa trong đá + hỏa trong không khí, hay nói cách khác, trên là lửa của vua, giữa là lửa của bề tôi, dưới là lửa của dân. Muốn dập lửa này phải dùng chân thủy, tức là ngọc lộ của trời đất, hoặc là nước của bốn biển mới dập được. Người xưa dùng từ này để ám chỉ ngọn lửa thần thánh, uy lực vô cùng, có thể thiêu đốt hết mọi sự xấu xa. Trong truyện Tây Du Ký cũng có nhắc đến thứ lửa này, và đây cũng là bảo bối của Hồng Hài nhi.

[7] Mạch Nhâm là mạch của các kinh âm, mạch Đốc là mạch của các kinh dương. Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì hai mạch này là hai mạch chính trong cơ thể con người.

Nó đã nhìn thấy được một nghi thức tanh mùi máu được bao phủ dưới màn sương đen kịt.

https://thuviensach.vn

Tất cả cửa sổ đã đóng chặt.

Rèm cửa đều đã kéo kín.

Chẳng còn nghe thấy tiếng gió nào. Giống như mọi âm thanh đều hẹn nhau cùng vắng mặt trong thời khắc ngoạn mục này.

Cuối cùng mùa xuân đã kết thúc.

Hơi nóng bắt đầu xuất hiện, bành trướng không kiêng dè trên từng tấc kẽ hở của thành phố này.

Không phải nghi ngờ gì nữa, mỗi tia nắng sẽ tụ lại thành tai họa, bùng nổ tan tác thành biển lửa vô biên vô tận. Nuốt chửng trời và đất, nuốt chửng bạn và tôi, nuốt chửng mơ và mộng, nuốt chửng hoa và rắn.

Giống như vụ nổ lớn trong buổi bình minh của vũ trụ, từ kích cỡ như đầu cây kim, bùm một tiếng tan tác thành vùng hỗn mang không biên giới.

Tương lai là tro bụi xám đen mịt mù.

Hãy đốt đi.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tôi vốn chưa nói cho anh ấy biết, khi hai chúng tôi đứng bên đường, động tác anh ấy nhẹ nhàng mở ô che mưa, sao mà quyến rũ đến thế – nhiều lần trong mơ, trước mắt tôi vẫn là bàn tay anh đang cầm ô, từng đốt ngón tay thon dài, làn da trắng nõn, thần sắc tự nhiên điềm tĩnh, nhưng vẫn mang sự cưng nựng chiều chuộng vốn có, mùi hương tỏa ra từ cơ thể anh, thứ mùi hương pha trộn giữa hương thanh của cỏ khô và nồng nàn của hoa hồng, khiến bầu không khí trong không gian bé nhỏ dưới tán ô trở nên khô ráo và thoải mái.

Thượng Hải chớm hạ, trời hay đổ mưa. Từ cuối xuân sang đầu hạ, đến khi gió thu dần phất lên, suốt mùa hè, tựa hồ như Thượng đế đều quên vặn vòi nước trong vườn hoa sau cung điện.

Bước ra khỏi quán ăn, nhìn màn mưa đang tí tách rả rích trước mặt, vội lục tìm trong túi xách mới phát hiện mình chẳng mang ô. Nếu không phải tham dự cuộc họp quan trọng, chắc chắn tôi sẽ chẳng nề hà chuyện đi giữa trời mưa như vậy. Thời còn là sinh viên đại học, tôi thường xuyên xuất hiện với bộ dạng ướt như chuột lột trong những ngày trời đổ mưa như thế. Sau này đi cùng Giản Khê, chẳng còn bị mưa ướt nữa. Vì sáng nào, trong lúc đánh răng, anh ấy đều có thói quen bật đài nghe dự báo thời tiết. Hôm nào có mưa, anh ấy sẽ chuẩn bị sẵn chiếc ô màu đen tuyền trong túi xách. Tôi vốn chưa nói cho anh ấy biết, khi hai chúng tôi đứng bên đường, động tác anh ấy nhẹ nhàng mở ô che mưa sao mà quyến rũ đến thế – nhiều lần trong mơ, trước mắt tôi vẫn là bàn tay anh đang cầm ô, từng đốt ngón tay thon dài, làn da trắng nõn, thần sắc tự nhiên điềm tĩnh, nhưng vẫn mang sự cưng nựng chiều chuộng vốn có, mùi hương tỏa ra từ cơ thể anh, thứ mùi hương

https://thuviensach.vn

pha trộn giữa hương thanh của cỏ khô và nồng nàn của hoa hồng, khiến bầu không khí trong không gian bé nhỏ dưới tán ô trở nên khô ráo và thoải mái.

Nhưng bây giờ anh ấy không còn bên tôi nữa rồi.

Hãy đối diện với sự thật đi. Tôi tự nhủ với mình, việc tôi làm bây giờ là ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi trong màn mưa, sau đó vào nhà tắm công ty hong người dưới máy sấy tay khoảng ba mươi phút, nhân tiện hong khô luôn mái tóc.

Đúng lúc ấy, một chiếc ô màu đen đã bật lên che cho tôi.

Tôi quay sang nhìn, đôi mắt đen láy ướt rườn rượt của Nam Tương đang nhìn tôi: “Tớ đưa cậu đi.” Giọng nó toát lên nỗi đắng chát, với tình cảm bao năm giữa tôi và nó, nhất định nó cũng hiểu, vừa rồi tôi đã không làm chủ được mình khi để hồi ức về Giản Khê nhấn chìm trong mưa.

Đường Uyển Như vẫn ngồi trong nhà hàng, nó không phải đi làm, cũng chẳng phải phỏng vấn, cho nên có thể vừa uống trà chiều vừa đợi mưa tạnh. Nó vẫy tay tạm biệt chúng tôi sau bức tường kính.

Qua màn mưa tựa những chuỗi ngọc kia, tôi nhìn gương mặt tươi mới đầy đặn của Đường Uyển Như. Lần đầu tiên tôi ý thức được rằng, khi bọn tôi đều không thể cưỡng lại việc bước vào xã hội rộng lớn mà ướt sũng tựa màn mưa trước mắt này, cũng chỉ có nó vẫn lưu lại thời sinh viên, không phải đi làm, không phải dậy sớm, không phải đi giày cao gót rồi lấn thắng, chen ngang trên những lối đi chật hẹp trong công ty, không phải sứt đầu mẻ trán trên con đường gọi là đường đời.

Khi chúng tôi bị mưa to làm cho ướt nhẹp, nhếch nhác thảm hại vô cùng, nó vẫn mỉm cười với chúng tôi phía sau bức tường kính, bầu không khí thoáng mát khô ráo mà thoải mái vẫn bao quanh nó, trong nhịp thở lặp đi lặp lại giữa động tác vung tay cất bước, vẫn là thời áo trắng tung bay, hồn nhiên không vướng bận.

https://thuviensach.vn

Tôi rất ngưỡng mộ nó.

Tôi biết Nam Tương cũng vậy, vì tôi nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ phía sau tôi.

Những hạt mưa bị gió thổi thành những vệt nhỏ lăn dài trên cửa kính.

Đến trước cổng công ty, Nam Tương đang định chào từ biệt, tôi đột nhiên nghĩ ra liền nói với nó: “Hay là cậu lên cùng tớ, Cố Ly cũng đang ở đây, có thể quyết định chuyện cậu ứng tuyển vị trí trợ lý luôn. Cậu cũng biết, nó khẩu xà tâm Phật, miệng nanh nọc chứ dễ mềm lòng, giờ lên đó hô hai câu “Cố Ly vạn tuế”, không để tối nay về nhà nhìn nó liếc ngang liếc dọc cả buổi.”

“Vậy có tiện không?” Nam Tương vừa cụp ô lại, vừa hỏi tôi: “Ngang nhiên đi cửa sau trước mặt mọi người trong công ty như vậy, người ta không nói gì sao?”

“Nói gì chứ, chỉ là một trợ lý tạm thời thôi mà, ai thèm để ý.” Nói xong câu này tôi mới nhận ra mình đã đâm cho Nam Tương một dao, “Tớ không có ý đó.” Tôi nhìn gương mặt Nam Tương quả nhiên có chút bối rối, nói lời xin lỗi.

Thực ra trong lòng tôi cũng không thoải mái chút nào. Vì đằng sau câu nói đã thoát ra khỏi miệng này, rõ ràng ẩn chứa sự khinh miệt ẩn sâu trong tiềm thức – nhưng tôi có tư cách gì để khinh miệt người khác? Tôi cũng chỉ là một trợ lý. Sự khác biệt giữa tôi và Nam Tương cũng chỉ ở chỗ, sau chữ trợ lý thiếu hai chữ “tạm thời” mà thôi.

Tôi kéo Nam Tương theo, đẩy cánh cửa kính nặng trịch của tòa nhà.

Tôi lại lần nữa nhận ra vẻ đẹp của Nam Tương.

https://thuviensach.vn

Từ lúc bắt đầu bước vào sảnh chính tòa nhà, cho đến thang máy, trong hành lang, chỗ tiếp tân… mọi người đi qua đi lại đều đổ dồn ánh mắt về Nam Tương, một nửa ánh mắt đến từ cánh đàn ông, là thèm khát; một nửa đến từ cánh phụ nữ, là ghen tị. Tôi không kìm nén nổi liền nghiêng đầu qua nhìn nó, mái tóc nó lấm tấm mấy giọt mưa, trông càng thêm đen nhánh, mái tóc vừa dày vừa đậm, uốn cong tự nhiên xõa trên bờ vai, khuôn mặt không hề trang điểm, đôi mi vừa mềm vừa dài như hai chiếc lông tơ ở cánh chim thiên nga đen, môi nó như cánh hoa màu hồng phấn được tắm gội trong sương mai, căng mọng quyến rũ, sắc nét mê người, nét tươi sáng mềm mại bẩm sinh trên mặt nó, khiến nó như mỹ nữ vừa từ trong tranh thủy mặc bước ra, đôi mắt đen láy, hàm răng trắng ngà, mang vẻ đẹp căng mọng sau khi đã được ánh trăng tắm gội.

Thời gian cách buổi họp mà Cung Minh đề nghị còn khoảng nửa tiếng.

Tôi dẫn Nam Tương đến phòng làm việc của Cố Ly, đẩy cánh cửa kính ra, thấy Lam Quyết ngồi sau máy tính ngẩng đầu lên nhìn tôi, lúc này anh ta đã mặc bộ trang phục mới là một chiếc áo sơ mi màu nâu sẫm, trên ve áo khảm hai đường tơ tằm màu đen, vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, đến chiếc cà vạt carô kinh điển kia, tôi chưa dùng nhưng cũng biết là hàng của BURBERRY. Tôi thở dài thườn thượt, cùng là trợ lý, một người thì trông như đang ở trong pháo đài, còn người kia lại như đang ở trấn Tân Kiều – Tùng Giang.

“Có Cố Ly không?” Tôi nhìn gương mặt tạp chí của Lam Quyết rồi hỏi.

“Ở trong phòng.” Lam Quyết mỉm cười, hàm răng trắng bóng trở nên cực kỳ quyến rũ trên nền chiếc áo sơ mi tối màu, cả người anh ta trông như thỏi chocolate cám dỗ người ta. Giọng anh ta luôn trầm thấp như vậy, giống như cây ghi-ta đã gỉ sét phát ra thanh âm rất đỗi khêu gợi.

Tôi và Nam Tương liếc nhìn nhau, rồi mỉm cười như đã hiểu ý, sau đó quay sang đồng thanh nói với Lam Quyết: “Neil bảo chúng tôi gửi lời chào

https://thuviensach.vn

đến anh.”

Thế là cây ghi-ta trước mặt soạt một cái bề mặt đã ửng đỏ. Anh ta vội vớ chiếc cốc bên cạnh, bối rối uống nước.

Tôi hả hê quay người đi về phía cửa phòng Cố Ly, vừa đi được vài bước đã bị Lam Quyết gọi giật lại: “Cô thấy miếng giấy màu đỏ trên núm khóa cửa ghi gì không? Tức là đã khóa trái cửa bên trong rồi, mà ý nghĩa của việc khóa trái cửa thông thường là bảo cô đừng quấy rầy họ…”

“Họ nào?” Huyệt thái dương của tôi bỗng nhảy dựng lên, “Anh nói Cố Ly không ở một mình? Không phải là Cung Minh chứ? Giữa ban ngày ban mặt…”

Tôi còn chưa nói xong, đã bị Nam Tương đứng sau cắt ngang: “Đừng làm ồn Lâm Tiêu, cậu cũng đọc nhiều tiểu thuyết xem nhiều phim ảnh, phải hiểu chứ, dù là trong phim, vào những tình huống thông thường, nhân vật chính cũng chỉ ở cùng với anh chàng bảo vệ anh tuấn cao lớn, hầu nữ xinh đẹp yểu điệu, hoặc kiểu người như đầu bếp tao nhã quyến rũ, cậu đọc ở đâu ở cùng kế toán chưa?”

Tôi quay người lại, nhìn Nam Tương: “Cậu nói rất có lý.” Sau đó quay đầu hỏi Lam Quyết: “Ai trong đó vậy?”

“Là Cố Nguyên… cô cũng biết, nam nữ bắt đầu yêu say đắm,” anh ta ngừng trong giây lát, rồi làm một động tác tỏ vẻ nhìn qua là hiểu, “cho nên tốt nhất cô đừng gõ cửa.”

“Được đấy, trông hai người họ thế mà bảo là bắt đầu yêu say đắm à, có mà cháy sắp tắt rồi ấy.”

Tôi quá hiểu Cố Ly, chuyện hôn nhân giữa chốn công khai với nó là việc khó chịu đến mức nào. Nhưng đừng nói nó quá bảo thủ, mà ngược lại, yêu cầu của nó với chuyện yêu đương nam nữ rất cao. Nếu nó muốn thân mật

https://thuviensach.vn

với Cố Nguyên, ánh sáng xung quanh nhất định phải được kiểm tra trước đó vài hôm, đèn nến bên cạnh cũng phải đốt lên, cánh hoa hồng trên giường phải tươi mới thơm, tắm gội thay trang phục, đánh răng thắp hương, cảnh tượng ấy trông chẳng khác nào biến mình thành vật hiến tế, đặt mình lên thớt trong trạng thái bóng loang loáng.

Bảo nó công khai ăn nằm cùng Cố Nguyên trong khi đèn điện sáng trưng giữa trưa thế này thật là chuyện không tưởng. Huống chi, nó từng vô số lần nói với tôi: "Tớ khẳng định trong phòng làm việc của tớ có treo ảnh chân dung Cung Minh." Dù hầu như nó đã lật tung tất cả đệm mút lót dưới thảm sàn lên để kiểm tra, thời chiến tranh lính trinh sát vào trận rà mìn cũng chẳng tỉ mỉ như nó.

Tôi đưa tay lên gõ cộc cộc cộc lên cửa, cửa phòng vẫn đóng im ỉm.

Tôi quay đầu lại nhướng mày tỏ vẻ hoài nghi đối với Lam Quyết.

Lam Quyết đưa tay lên phân bua.

Tôi lại gõ cửa, vẫn không có ai trả lời.

Thôi bỏ đi. Tôi quay người rời đi, khi bước ngang chỗ Lam Quyết, tôi nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp kia của anh ta rồi nói: "Đợi chút nữa Cố Ly mở cửa thì anh gọi điện cho tôi nhé, anh bảo, tôi có việc tìm, bảo nó đợi tôi, tôi đến đây rồi cùng đi họp với nó."

Lam Quyết gật đầu, tôi đang định đi, thì ánh mắt rơi sụp xuống xấp hồ sơ đặt trên bàn anh ta.

"Đây là hồ sơ phòng Kế hoạch mới chuyển đến à?" Tôi chỉ ngón tay vào xấp hồ sơ đó.

"À đúng, hồ sơ trợ lý triển lãm tranh đến ứng tuyển sáng nay." Lam Quyết cầm xấp hồ sơ lên, đưa cho tôi, "Nhân tiện cô chuyển đến chỗ Tổng

https://thuviensach.vn

biên tập Cung Minh giúp nhé.”

“Đã chọn được người rồi ư?” Tôi vừa hỏi Lam Quyết, vừa quay lại mỉm cười với Nam Tương, nháy nháy mắt, nụ cười nở rộ trên mặt Lam Tương, tôi có thể thấy được niềm hạnh phúc của nó phát ra từ trong sâu thẳm trái tim, với nó điều này rất quan trọng.

Ít nhất có thể khiến cho nó gọi một ly nước mật ong trong nhà hàng mà không phải lo lắng. Tôi chợt nghĩ đến cảnh tượng khiến tôi không thể đối mặt mà chỉ có thể lẩn tránh trong im lặng ấy. Trông thấy khuôn mặt tỏa sáng của Nam Tương, bất giác tôi cũng mỉm cười, giống như bị nhiễm vậy, niềm vui dâng trào trong lòng như thể nước mật ong dưới ánh mặt trời chiều, niềm hạnh phúc ngọt ngào ấm áp. Vừa mở xấp hồ sơ ra, niềm vui đã tắt ngấm. Cốc nước mật ong ấm áp kia đã biến thành cốc nước chanh pha nước đá, đổ ụp vào lòng tôi.

Tôi nhìn thấy dấu gạch chéo cực lớn trên bức tranh thủy mặc màu xanh đen kia của Nam Tương. Nét bút mạnh bạo xuyên thấu, xé rách một điểm trên bức ảnh chụp gương mặt xinh đẹp của Nam Tương.

“Cái này Cố Ly đưa cho anh à?” Tôi nhìn vẻ mặt của Lam Quyết, rõ ràng không muốn đối mặt với tôi lắm, sau khi gật gật đầu, anh ta liền quay đi nhìn sang chỗ khác.

Tôi không tưởng tượng được mặt tôi lúc này như thế nào nữa, nhưng chắc chắn không hề ưa nhìn. Tôi càng không dám tưởng tượng vẻ mặt Nam Tương lúc này ra sao, tôi thậm chí không đủ dũng khí để quay đầu lại nhìn nó, nó đang đứng sau lưng tôi, chẳng nói chẳng rằng, ngay cả tiếng thở cũng nhẹ đến mức khó nắm bắt.

Làm sao nó có thể bình tĩnh như vậy? Tôi chỉ thấy sau lưng tôi là vẻ tĩnh lặng tựa như đống lá rụng, như cánh rừng rậm mênh mông sau khi mưa tuyết tạm ngưng, mọi âm thanh và sự ấm áp đều bị lớp tuyết dày sụ đem đi

https://thuviensach.vn

mất, chỉ còn lại màu trắng ngợp mắt tràn ngập khắp nơi, như sắp chọc mù mắt của người ta.

Cuối cùng mạch suy nghĩ của tôi đã bị bàn tay của Nam Tương kéo lại. Bàn tay mảnh mai xinh đẹp ấy khẽ khàng giật cổ tay áo tôi, giống như đang giật trái tim tôi. Thứ mà bàn tay lạnh toát ấy truyền lại là cảm giác mệt mỏi sau khi buông xuôi, sự bình thản sau khi thất vọng. “Đi thôi.” Giọng nó nhẹ bẫng như lớp bụi bám trên đồ sứ được thận trọng thổi bay đi, nhưng lại nhẹ nhàng cứa vào tim tôi.

Tôi nghĩ tiếng đập cửa thình thình của tôi đã khiến Nam Tương và Lam Quyết phát khiếp. Trước đây, trong công ty này tôi như người cá bé nhỏ đi lại rón rén, nhẫn nại kín tiếng, cẩn thận nghiêm túc, sống dưới đôi cánh kiêu hãnh ngạo nghễ của Cố Ly, như chú gà con được gà mẹ che chở vậy.

Lam Quyết đứng bên cạnh tỏ ý ngăn cản tôi, nhưng lại bị khí thế của tôi làm cho khiếp đảm, bối rối chẳng biết phải làm thế nào, chỉ có thể đứng lặng ở đó mặt mày đỏ ửng, rồi liên tục vặn tay.

Tôi đập liên tục lên cửa phòng làm việc Cố Ly, tiếng đập thình thình nghe chừng đủ để gửi bức điện báo 500 chữ. Sau khoảng một phút đập cửa liên hồi, cánh cửa khẽ khàng mở ra.

Phía sau cánh cửa là khuôn mặt của Cố Nguyên, lạnh lùng mà trắng bệch, anh ta nhìn tôi, đầu mày đang chau lại, ánh mắt hiện rõ vẻ thờ ơ mà khó chịu: “Cố Ly hiện không rảnh, đợi chút hãy nói.”

Tôi chưa kịp nói gì, Cố Nguyên đã ngay tức khắc đẩy cánh cửa trước mặt tôi đánh sầm một cái – tôi đứng há miệng trợn mắt trước cửa phòng, giống như thứ Cố Nguyên đẩy không phải là cánh cửa, mà là khuôn mặt tôi. Tôi đã bị cái bạt tai vô hình rút cạn sức lực.

Nam Tương và Lam Quyết đứng quanh tôi, họ chẳng nói gì, trong bầu không khí tĩnh lặng này có một thứ dễ cháy đang tăng lên nhanh chóng,

https://thuviensach.vn

không màu không mùi mà thẩm thấu dữ dội, cả căn phòng như chiếc lò vi sóng trong suốt mà nhiệt lượng đang tăng liên tục, có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Tôi cúi đầu lặng thinh khoảng nửa phút, sau đó vung chân đạp vào cửa rầm một cái như thác đổ.

Mãi sau này, tôi vẫn nhớ về buổi chiều đầu hạ giống như lò vi sóng sau khi đã tăng nhiệt ấy, sấm chớp báo mưa oi bức bên ngoài cửa sổ, mùi vị quen thuộc tỏa ra trên mái tóc Nam Tương, ánh mắt lấp lánh của Lam Quyết, ánh đèn chân không sáng trắng lạnh lẽo trên trần nhà, tiếng ù ù khi máy điều hòa vận hành, tất cả đều rõ nét đến kinh ngạc, tôi luôn nghĩ, sự phẫn nộ của tôi trong chiều hôm ấy rốt cuộc bắt nguồn từ đâu, có lẽ từ ánh mắt ráo hoảnh khó chịu của Cố Nguyên, có lẽ từ ánh mắt thất vọng của Nam Tương, nhưng sự thật, trong lòng tôi hiểu rõ, sự phẫn nộ của tôi bắt nguồn từ ánh mắt của Cố Ly khi cuối cùng nó cũng chịu mở cửa, cũng như những lời mà nó đã nói với tôi.

Sau này, cuối cùng tôi cũng hiểu, chính từ giây phút đó, giữa chúng tôi, đường ranh giới thiên định không thể vượt qua ấy cuối cùng đã được vạch ra độ sâu chính thức theo cách ấy, từng dao, từng dao, từng dao. Mỗi chữ Cố Ly nói, đều như những nhát rìu sắt khổng lồ bổ xuống trong thời Bàn Cổ khai thiên lập địa, trên mảnh đất mà chúng tôi đặt chân, dao lớn rìu to hơn ngàn quân đang băm vằm. Cát bay đá chạy, sấm sét ngàn cân, khắp chốn tang thương, nhưng mọi tiếng động lại im bặt.

Còn những cơn mưa như trút nước triền miên không dứt đã tưới cho những khe sâu mới toanh, nhưng cũng cắt đứt đường lui và hy vọng cuối cùng của chúng tôi.

Nơi đó, chính nơi đó.

Một dòng sông rộng lớn mới khơi thông đang khóc thầm.

https://thuviensach.vn

Sau này, tôi cũng quên không biết mình đã đưa Nam Tương xuống dưới tòa nhà với tâm trạng thế nào. Đi qua những lối đi giữa các ô vuông nhỏ hẹp của công ty, đi qua hành lang xa hoa trải đá hoa cương lạnh ngắt, bước vào thang máy, bước ra thang máy, bước vào sảnh chính, bước ra sảnh chính. Suốt đường đi, tôi và Nam Tương tay trong tay, giống như chị em cùng chung hoạn nạn. Thực ra tôi không có tư cách nói như vậy, người nếm trải hoạn nạn là nó, còn tôi chỉ đứng bên cạnh nhìn. Nhưng như thế càng khiến tôi đau lòng hơn.

Khi đó, tôi cảm thấy giống như lần tiễn biệt sau cùng, không phải là vách ngăn giữa sống và chết, nhưng là vách ngăn giữa thế giới này với thế giới khác, trong tôi cuộn trào linh cảm sợ hãi mà chua xót ấy: lúc này, đích thân tôi đưa nó vào thế giới khác mà chúng tôi không thể đạt đến, thế giới không liên quan đến cái chết, thế giới liên quan đến sinh tồn.

Nam Tương đứng bên đường, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của nó núp trọn dưới bóng chiếc ô màu đen, có lẽ do mưa to hay vì nước mắt của tôi đã nuốt chửng những đường nét rõ rệt trên mặt nó, trong tầm nhìn chỉ còn lại hình dáng nhạt nhòa của nó, tiếng xe buýt vang lên xình xịch, đậu sát lề đường, trong toa xe chật chội như thùng cá Sardine, chất đầy người với vẻ mặt tê dại. Nam Tương quay đầu lại nở nụ cười với tôi, dưới cơn mưa, đường nét khuôn mặt nó ướt sũng, rất giống thứ dầu bóng dưới ngòi bút của họa sĩ trường phái ấn tượng mà nó thích, tuy tôi không thấy rõ mặt nó, nhưng đôi con ngươi kia lại rõ nét mà sáng ngời, lấp lánh đến thế.

Khi cửa xe buýt đóng lại, bóng nó biến mất phía sau cửa xe. Tôi đột nhiên há hốc miệng, nước mắt hòa quyện cùng nước mưa chảy vào miệng, trong cổ họng giống như có bàn tay đang cố sức bóp nghẹt yết hầu tôi. Đầu óc tôi đang cố nhớ lại những ngày tháng đại học, từng tấm từng tấm, chẳng khác nào một album, cài chắc trong não tôi, mỗi bức ảnh đều như một lát cắt pha lê sắc bén, truyền tải hình ảnh thời thanh xuân, truyền tải năm tháng tốt đẹp vô song của chúng tôi. Vô số tiêu bản pha lê đập vào tầm nhìn của

https://thuviensach.vn

tôi, giống như chiếu xuyên qua tấm kính phóng đại, thứ mà tôi thấy trong mắt mình, chỉ có ba nét chữ bị nước mưa làm nhòe đi:

Tạm biệt nhé.

Một mình tôi lặng lẽ quay vào thang máy, nhìn trong gương, mái tóc bị nước mưa làm cho ướt sũng, dính bết lên đầu tôi, đôi mắt như mùa hạ bị ngâm qua nước khử khuẩn của hồ bơi, một khoanh tròn lớn đỏ ửng, đôi mi bị nước mắt làm ướt như lông vũ dính lại với nhau. Tôi biết, tôi trong mắt Cố Ly vừa rồi, chính là bộ dạng này – bộ dạng mà nó chẳng bao giờ có.

Nó chưa từng khó chịu, cũng chưa bao giờ bối rối, đôi mi nó luôn vuốt cong từng cọng rõ rệt, mãi tóc nó mãi mềm mại xõa xuống, làn da nó mãi căng mẩy không tì vết.

Cho nên nó mới dùng giọng điệu kia, kết hợp với gương mặt ấy, nói với tôi: “Chẳng phải chỉ là chức trợ lý tạm thời sao, có chuyện gì lớn đâu. Lâm Tiêu, chẳng phải cậu rất giỏi nhẫn nại sao, chẳng phải cậu rất thích giúp đỡ người khác sao, vậy cậu giúp đi!”

… Vậy cậu giúp đi! Sau đó lại lần nữa, hai cánh cửa kia đóng sầm ngay trước mặt tôi. Trong tiếng rầm rúng động ấy, có một số thứ theo đó cũng vỡ vụn.

Tôi giam mình trong phòng trà, rót nước pha cà phê đợi dùng khi họp. Chiếc máy pha cà phê chạy lộc cà lộc cộc, mùi cà phê nồng nàn tràn ngập căn phòng bé nhỏ.

Tôi ngồi trên sofa đơn, khuỷu tay đặt lên đầu gối, úp mặt vào lòng bàn tay.

Tôi nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân khoan thai mà chắc nịch, đang định ngẩng lên, một bàn tay ấm áp đã nhẹ nhàng đặt lên

https://thuviensach.vn

đầu tôi, giống như miệng cống đột nhiên mở ra, cổ họng tôi như hét lên trong tiềm thức thành tiếng mơ hồ: “Giản Khê?”

Bàn tay trên đầu tôi trong chớp mắt lạnh ngắt đi.

Tôi ngước mắt lên, Sùng Quan gđang đứng sừng sững trước mặt tôi. Đôi mắt sâu hẹp của anh ấy trào dâng vẻ trầm lặng như đá sỏi đang lăn lạo xạo. Anh ấy ngồi xuống trước mặt tôi, động tác chậm rãi, dịu dàng lạ thường, dáng vẻ cẩn trọng như sợ làm kinh động gì đó, ánh nắng ngoài cửa sổ rọi lên lưng áo sơ mi trắng của anh ấy, cuộn lên lớp bụi trần phát sáng.

Đôi mắt anh bất động nhìn tôi, vẻ mặt giống như đang xem một vở kịch câm đầy thương cảm.

“Sao anh ở đây?” Tôi cố vận hành cổ họng, gượng gạo cất lời. Chắc chắn anh ấy đã nghe thấy cái tên Giản Khê mà tôi vừa gọi trong vô thức, nhưng tôi không muốn đối mặt.

“Hôm nay có chụp ảnh,” đôi chân mày màu nâu của anh ấy đã được trang điểm, phấn màu nâu vàng khiến đường nét càng thêm sắc sảo và rõ nét, nhìn ở khoảng cách gần, cảm giác như đang xem một bộ phim, “vừa chụp xong, muốn lên đây thăm em.”

“Sao anh biết em ở đây?” Tôi quệt quệt mắt, rồi gồng mình lấy sức hít một hơi thật sâu để bình tĩnh trở lại.

“Là họ nói em ở đây pha cà phê.” Sùng Quang kéo chiếc ghế dựa ở góc tường ra, rồi ngồi xuống cạnh tôi, theo thói quen anh ấy lại đưa tay luồn qua mái tóc tôi, vòng qua sau cổ, vịn lấy vai rồi kéo tôi tựa gần vào anh ấy, tôi cảm nhận được mùi hương tỏa ra nơi ve áo sơ mi của anh ấy, thứ mùi hương riêng có trên làn da của chàng trai trẻ tuổi, giống như biển cả xanh thẳm có vương vị mặn vậy.

https://thuviensach.vn

Tôi gật gật đầu, chẳng nói gì nữa. Nhịp tim và tâm trạng của tôi đều dần khôi phục theo mùi hương của anh ấy. Giống như cả gian phòng đều là mùi của anh ấy, ngay cả mùi hương của cà phê cũng chẳng còn.

“Sau khi tan làm em có kế hoạch gì không?” Anh ấy nghiêng đầu nhìn tôi, sắc mặt như muốn nói chuyện nghiêm túc.

“Tạm thời thì chưa, sao vậy?” Tôi nhìn lại, đôi mắt anh càng dài và hẹp hơn, so với đôi mắt to cùng hàng chân mày đậm của vẻ đẹp điển hình trước đây, anh ấy của hiện tại càng khiến anh trở nên phức tạp, thần bí hơn. Cùng với cảm giác xâm chiếm lại như che giấu, và sự ôn hòa dịu dàng trước kia, nay thêm phần khó đoán lạnh thấu xương. Nhưng ánh mắt ấy vẫn ôn hòa thuần hậu.

“Anh đưa em đi xem phim nhé, sau giờ làm.” Anh ấy nhìn tôi, nét mặt vẫn nghiêm túc, giống như đang tuyên thệ vậy. “Chúng mình lâu rồi chưa đi chơi cùng nhau.”

“Vâng, phim gì? Chạng vạng à?” tôi bị bộ dạng của anh ấy làm cho bật cười.

“Chắc là không chiếu đâu. Hơn nữa, quỷ hút máu có gì hay ho đâu?” Anh dẩu môi.

“Tất nhiên anh không thấy hay rồi, vì giờ anh có khác gì quỷ hút máu đâu, mắt xanh tóc vàng, hơn nữa làn da còn trắng hơn cả em.

“Ừm, dù sao anh cũng chết một lần rồi, không phải sao?” Anh ấy quay đầu đi, không nhìn tôi nữa. Tôi thấy nét mặt anh toát lên vẻ uất ức, đau lòng, lồng ngực như hồ nước bị xả van, càng lúc càng trống rỗng.

“Chắc anh nên ra ngoài phơi nắng nhiều hơn, sẽ không trắng như vậy nữa.” Tôi nói ra chiều xin lỗi, định đùa một chút.

https://thuviensach.vn

Anh ấy xua xua tay, giống như đang đuổi thứ gì đó đáng ghét: “Giờ anh… không tiện xuất hiện bên ngoài.” Anh ấy vừa nói vừa đứng lên, cầm lấy bình cà phê đã pha xong, đưa tay ra với lấy chiếc cốc sứ màu trắng trên tủ bên cạnh, rót một cốc cà phê đen rồi uống cạn, không thêm sữa, cũng chẳng thêm đường. Về điểm này, anh ấy và Cung Minh quả thật khác nhau quá nhiều.

“Anh không giận.” Anh ấy nhìn tôi, đôi chân mày nhô cao đổ bóng dài hẹp nơi hốc mắt trông càng thêm quyến rũ, anh ấy chìa ngón tay ra chỉ vào mặt mình: “Chỉ là sau khi… phẫu thuật xong, nét biểu cảm trên mặt luôn không tự nhiên cho lắm, khi cơ thể bày tỏ cảm xúc gì đó, chúng đều tỏ ra quá nặng nề, không đủ thanh thoát. Nhưng nét mặt như vậy lên ảnh trông khá ủ dột. Người ta thích thế.”

Tôi nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh ấy, trong lòng như một tờ giấy bị người ta vo tròn, đang vang lên âm thanh sột soạt, sột soạt.

“Anh vẫn không thể nói cho em biết, tại sao anh lại… thay đổi dáng vẻ, hoàn toàn biến thành một người khác như vậy?” Tôi ngước ánh mắt vẻ trông đợi, rồi như không kìm nén nổi đã đề cập đến chủ đề mà lâu nay chúng tôi vẫn luôn né tránh.

“Anh không biết phải nói thế nào.” Anh ấy khẽ đáp, sau đó không nói gì nữa. Tôi biết, anh ấy đã nhẹ nhàng kết thúc đề tài này tại đây.

“Tan ca anh ở dưới cao ốc đợi em, anh lái xe.” Anh ấy nhìn tôi, hồi lâu sau cũng nở nụ cười, xem chừng, là nụ cười rất gượng gạo, vừa có vẻ nghiêm túc lại vừa khiến người ta thấy mà đau lòng.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuyên qua khung cửa sổ, anh ấy cố gượng cười với tôi, thậm chí trông còn hơi thái quá, đến mức như đang gắng che giấu điều gì đó. Tôi lặng lẽ đưa tay ra, chạm lên tay anh ấy, rồi siết chặt.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng trước mắt đột nhiên bị che đi một nửa, bóng râm trùm xuống, cảm giác nóng bỏng từ cơ thể Sùng Quang phả thẳng tới, tôi còn chưa kịp khép đôi môi đang mở ra vì ngạc nhiên, thì hàm răng thẳng tắp mà trắng ngần của Sung Quang đã nhẹ nhàng cắn lấy môi dưới của tôi, giống như dòng điện truyền đến, chớp mắt đã lan ra phá hủy mọi xúc giác trên cơ thể tôi. Tâm tư trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi, lan tỏa trong đại dương xanh ngắt mang chút vị mặn của anh ấy. Chỉ còn lại cảm giác rõ nét trên làn môi, anh ấy dịu dàng xâm chiếm, cắn nhè nhẹ trên môi tôi, bàn tay anh ấy vừa do dự nhưng lại rất kiên định đặt sau lưng tôi.

“Đừng tránh anh…” Giọng nói trầm thấp mà cuốn hút hòa cùng hơi thở nồng nàn, giọng nói khe khẽ như thủ thỉ bên tai vừa như muốn độc chiếm lại vừa như đang ra lệnh truyền vào miệng tôi.

Nhưng giống như cảnh quay trong các bộ phim truyền hình dài tập nhàm chán khác, đúng thời khắc quan trọng điện thoại lại đổ chuông – tôi đột nhiên nhận ra kỳ thực những bộ phim truyền hình ấy hoàn toàn không chán đến thế, chúng đã tái hiện chân thực cuộc đời hoang đường của bọn tôi.

Tôi đứng trước chiếc gương đặt trên máy pha cà phê sửa sang lại mái tóc như vừa bị sét đánh của mình, sau đó hít một hơi thật sâu để nét ửng đỏ trên mặt như thiếu nữ anh hùng trên thảo nguyên mau chóng tan đi, cùng lúc ấy, Sùng Quang ngồi xuống phía sau tôi, thông qua gương tôi có thể thấy được nụ cười như mếu trông rất hài hước của anh ấy.

Tôi vội bỏ anh ấy ở lại, chạy đến chỗ họp, lúc ra khỏi phòng vẫn còn bị giọng nói hút hồn và thơm mát tựa mùi cà phê dính sát theo tôi: “Tan ca anh đợi em dưới cao ốc, đừng quên đấy.”

Tôi bê một bình cà phê đầy bước vào phòng họp.

Hầu hết mọi người đã ổn định chỗ ngồi, chỉ có Cung Minh là chưa tới, Cố Ly và Cố Nguyên lặng lẽ ngồi đối mặt nhau phía gần cuối bàn họp. Cả

https://thuviensach.vn

hai đều đang cúi đầu gõ gõ gì đó vào laptop, trông có vẻ rất ăn ý. Hai người họ đều chẳng thèm để ý đến tôi, tất nhiên, tôi cũng sẽ không bận tâm đến họ. Trên mặt tôi vẫn còn in hai cánh cửa lớn mà họ đã đẩy sầm lúc trước.

Tôi rót cà phê vào ly của từng người, sau đó ngồi xuống chỗ của mình, chờ cuộc họp bắt đầu.

Tôi quan sát xung quanh, bàn họp bóng loáng, không có bất cứ tài liệu nào, điều này ít nhiều có vẻ bất thường.

Tôi ngẩng đầu lên, ngước ánh mắt thăm dò về phía Kitty, chị ta nhún nhún vai, trông điệu bộ cũng không biết gì.

Tôi ngẩng đầu nhìn Cố Ly, đường nét trang điểm vẫn vô cùng tinh tế, hàng mi ánh mắt chẳng có bất cứ tì vết nào, giống như giây phút vừa ra khỏi nhà vào buổi sáng, tôi nhìn nó, cảm giác lạ lẫm chưa từng xuất hiện trước đây bất chợt ùa đến – có lẽ, nó vẫn luôn như vậy, chỉ là tôi không ý thức được sự khác nhau giữa nó với chúng tôi mà thôi. Ý nghĩ đó không ngừng xuất hiện trong đầu tôi, giống như tảng băng khô gặp nước vậy, cuộn trào lên vô số bọt khí lửng lơ lạnh ngắt, tôi cảm thấy mình giống như chiếc tủ làm đá đang đặt trên mặt bàn họp.

Đúng lúc ấy, cửa chính phòng họp mở ra, Cung Minh bước vào.

Giống như bao cuộc họp khác, anh ta luôn chau mày, tiết kiệm nét biểu cảm của ánh mắt, vẫn trong bộ quần áo không một nếp nhăn như mới lấy về từ tiệm giặt ủi, cổ tay áo được xắn nhẹ lên trên cẳng tay, để lộ ra những múi cơ tuyệt đẹp, cà vạt thắt khít trên cổ, chiếc ghim cà vạt phát sáng giữ chặt cà vạt không hề nhúc nhích.

Tất nhiên khi Cung Minh chậm rãi ngồi xuống với vẻ mặt không chút cảm xúc, bầu không khí của phòng họp vụt chốc như bị hút sạch. Nhịp thở của từng người trong chớp mắt đều ngừng lại. Ánh mắt cùng đổ dồn về phía Cung Minh, con ngươi đen láy khẽ run rẩy.

https://thuviensach.vn

Anh ta từ tốn ngồi xuống, không làm gì, cũng chẳng nói gì, nhưng lại như đã cẩn trọng đặt lên bàn họp một quả lựu đạn không biết khi nào sẽ phát nổ.

Dạ dày tôi như bị người ta nhét một con tê tê vào, lúc này nó đang cố sức quay ngang quay dọc để xé rách lồng ngực tôi.

Cung Minh ngồi ở ghế phía cuối cùng của bàn họp – không ngồi lên ghế chủ tịch, anh ta nhìn ghế chủ tịch trống không, rồi lại nhìn đám người đang bất động như thể tượng sáp trong phòng, rồi bắt đầu chậm rãi, từ tốn nói:

“Nội dung của cuộc họp hôm nay, chủ yếu là việc chuyển giao công việc tiếp sau đây, nhân tiện cũng chính thức tuyên bố với mọi người, tôi không còn là tổng biên tập của ‘M.E’ nữa, kể từ tháng này, tôi sẽ phụ trách công việc Giám đốc nghệ thuật của ‘M.E’, còn vị trí tổng biên tập sẽ do người mới lên thay.”

Lúc này, cửa chính phòng họp nhẹ nhàng mở ra.

Đôi giày cao gót đang gõ trên nền đá, thanh âm như một chuỗi tiếng phát tin điện báo: tổng biên tập mới đã đến.

Tôi trông thấy nét mặt như tro tàn của Cố Ly, ánh mắt nó lập lòe nỗi sợ hãi, còn khi nó quay sang nhìn Cố Nguyên, vụt chốc ánh mắt đã biến thành sự tức giận, rõ ràng vẻ mặt của Cố Nguyên nói cho nó biết, anh ta đã sớm biết chuyện này.

Giây phút ấy, tôi đột nhiên trào dâng thứ khoái cảm phụ thù mãnh liệt, à không, chưa đủ, hình ảnh Nam Tương cô đơn lủi thủi khuất sau cánh cửa xe buýt đang chập chờn vẩn vơ trong đầu tôi, khóe mắt ướt rượt, mái tóc bị mưa to giội cho ướt sũng, nguyện vọng bé tí tẹo không đáng nói của nó đã bị chà đạp, bị sỉ nhục, tất cả như một đội quân hùng hậu ùa vào não tôi.

https://thuviensach.vn

Cố Ly, tớ biết làm thế nào để cậu có thể cảm nhận được tất cả điều này đây không phải là cơ hội tốt nhất mà trời đã ban cho tớ sao?

Cậu đợi đấy.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Những ngày này, cả Thượng Hải đều dầm mình trong màn mưa, tiếng mưa tí tách táp vào tường kính của những tòa cao ốc, giữa đêm khuya thanh vắng vang vọng lại như một khúc dương cầm trong bộ phim của ngày xưa. Còn nhịp tim của bao người đều trở nên hỗn độn, giống như từ từ tan ra giữa bọt khí khổng lồ. Áng mây đen khổng lồ đang cuồn cuộn vần vũ không ngừng trên bầu trời, bị gió mùa thổi tung lên như một dải lụa đen đang tháo chạy. Tôi nhìn bầu trời đen đặc ngoài cửa chớp ban công, chợt thấy da đầu mình như tê dại đi, giống như vô số lưỡi kéo vô hình lúc này đang lơ lửng trên đỉnh đầu.

Cuối cùng Thượng Hải đã bước vào những ngày khó chịu nhất trong năm – mùa mưa dầm.

Nhưng mùa này, ấn tượng về nó không rõ nét như mùa đông. Mùa đông Thượng Hải ùa về thường kéo theo từng đám lá rụng giống như tai họa giáng xuống, lá ngô đồng màu đỏ tươi và lá long não màu lục sẫm giống như bươm bướm bu kín mặt đường tĩnh lặng, nước mưa làm chúng ướt rườn rượt dính lên mặt đường, cùng với nhiệt độ cao làm chúng mục rữa đi thành mùi thảo mộc thanh khiết. Còn cả những chiếc lá kim khô úa thành từng bó giống như tàn hương, phủ xuống mặt đất một lớp dày chi chít, đó là những cây tùng lá kim Canada được trồng dày đặc trong các khu phố cao cấp hoặc vườn hoa trung tâm thành phố Thượng Hải.

Màn sương trắng bao la vô tận của mùa đông bao trùm thành phố này suốt ngày đêm, hơi thở của mọi người, khói trắng của ô tô, luồng khí của máy điều hòa, tất cả đều hòa với màn sương trắng xóa của trời đất. Thượng

https://thuviensach.vn

Hải vào mùa đông lạnh buốt, thờ ơ, sắc sảo, trống vắng, nhưng cũng mang thứ hơi hướng hoan lạc điên cuồng, vận dụng hết mọi khả năng trước khi ngày tận thế đến. Người ta nói "Merry Christmas" với nhau, rồi cuộn trong những chiếc áo choàng màu đen khổng lồ sau bữa tiệc party, rồi lặng lẽ đứng đơn độc một mình trong mưa lạnh gọi một chiếc taxi màu vàng để về nhà.

Còn khi mùa mưa dầm đến sẽ ôn hòa hơn nhiều, nó chậm rãi, ẩm ướt, nhớp nháp, không dễ nhận ra.

Giống như giờ hóa học tiết hai buổi chiều của lớp hồi cấp ba. Vườn trường rộng lớn mênh mông xuất hiện những đường nét mờ ảo mông lung trong làn hơi nước bao la bát ngát, cái nóng bao trùm trên khóe mắt khiến tư duy của người ta hỗn độn, mặt trời biến thành nước, rưới lên trái đất. Sự xuất hiện của tất cả những thứ này, chỉ cần một vài cơn mưa lớn, những đợt gió mùa tràn về thổi tan những ráng mây hỗn độn trên nền trời lúc chạng vạng thành chu sa, tiếng sóng vỗ rì rào ngoài biển lớn khi triều dâng vang lại, thì mùa vui vẻ cuối xuân đầu hạ cũng đã đi qua.

Cùng với đó – khi ngủ bạn cũng sẽ chẳng thể hy vọng cảm giác mát mẻ lúc nửa đêm sẽ đến đúng hẹn nữa, trong màn đêm oi bức chỉ có thể bật máy lạnh, nhưng trước lúc bình minh lại phải choàng lên người một chiếc áo khoác lông cừu, hoặc ôm chặt cánh tay người ấy trong gió lạnh tê tái. Còn mái tóc vừa mới gội xong, cũng không nên hy vọng sau khi thay xong quần áo, đi xong bít tất, nó tự nhiên khô ráo xõa ra trong ánh nắng rực rỡ đầu hè nữa, vì nó vẫn ướt nhẹp dính chặt trên gáy, bạn phải lôi chiếc máy sấy tóc từ hộc tủ ra.

Những ngày này, cả Thượng Hải đều dầm mình trong màn mưa, tiếng mưa tí tách vào tường kính của những tòa cao ốc, giữa đêm khuya thanh vắng vang vọng lại như một khúc dương cầm trong bộ phim của ngày xưa. Còn nhịp tim của bao người đều trở nên hỗn độn, giống như từ từ tan ra giữa bọt khí khổng lồ. Áng mây đen khổng lồ đang cuồn cuộn vần vũ

https://thuviensach.vn

không ngừng trên bầu trời, bị gió mùa thổi tung lên như một dải lụa đen đang tháo chạy. Tôi nhìn bầu trời đen đặc ngoài cửa chớp ban công, chợt thấy da đầu mình như tê dại đi, giống như vô số lưỡi kéo vô hình lúc này đang lơ lửng trên đỉnh đầu.

Phòng họp lặng ngắt như tờ.

Chỉ có chiếc máy điều hòa trung tâm trên đỉnh đầu đang ù ù phả hơi lạnh.

Mọi người như đều thắt chặt khí quản của mình vậy – không ai muốn phát ra tiếng động trước để "phá tan sự tĩnh lặng" này.

Cung Minh ngồi ở vị trí gần ghế chủ tịch, ánh mắt điềm nhiên buông xuống mặt bàn, đôi mi mềm mại ấy như có thể bị gió thổi bay. Nét mặt anh ta không hề tỏ ra tức giận, cũng chẳng thấy vẻ thất vọng; không chán nản cũng chẳng vui mừng – gương mặt không lộ ra chút cảm xúc nào. Anh ta chỉ yên lặng ngồi đó, như một người mẫu phía sau sàn diễn không biết làm gì mà tranh thủ thời gian rỗi đọc một cuốn tiểu thuyết.

Tôi thận trọng ngước mắt lên, vừa đúng lúc gặp gương mặt của Diệp Truyền Bình. Bà ta ngồi ở vị trí ghế chủ tịch, ánh mắt như đang che chắn cho một con báo vàng. Tôi nhìn bà ta xong, lại quay sang nhìn Cố Nguyên ngồi đối diện tôi, không hổ là mẹ con ruột, trong mắt hai người họ, đều toát lên vẻ hung hãn tàn nhẫn mà vô cùng điềm tĩnh đang lặng lẽ ngủ vùi, điều này hoàn toàn khác về bản chất với kiểu chanh chua, cay nghiệt nhe nanh trợn mắt, thùng rỗng kêu to như thể Jerry của Cố Ly. Nếu cần một ví dụ thì nhiều lắm Cố Ly cũng chỉ có thể đi trên đôi bốt cổ thấp đế nhọn hoắt hiệu GUCCI nhảy một điệu Waltz trước mặt đối thủ, nhưng Diệp Truyền Bình lại có thể sau khi ăn xong patê gan ngỗng của bữa tối, móc ra một khẩu súng từ chiếc túi dạ hội da rắn chỉ có thể bỏ vừa một chiếc di động kia rồi nhằm thẳng mang tai của bạn mà bình thản bóp cò.

https://thuviensach.vn

“Tôi đã điều tra tình hình thu chi của ‘M.E’ trong ba năm qua, cũng đã nghiên cứu tình hình đầu tư của các nhà quảng cáo trên tạp chí hàng năm, và kinh phí để tiến hành các hoạt động và quan hệ công chúng ba năm, kết quả điều tra đã có, tôi chỉ có thể nói, tôi vô cùng thất vọng.” Diệp Truyền Bình vừa lật một xấp văn bản màu đen do trợ lý chuyển qua, vừa bình thản nhìn mọi người có mặt trong phòng họp.

“Vậy bà có nghiên cứu sự thay đổi của tạp chí ‘M.E’ ba năm nay không? Từ khi bắt đầu tạp chí chỉ có thể mời được ngôi sao hạng hai trong nước phỏng vấn, đến tháng trước đã mời được Charlize Theron – hoa hậu ảnh Oscar vừa đại diện cho hãng nước hoa Dior đến phỏng vấn trọn vẹn 12P, từ chụp ảnh đến bài phỏng vấn, toàn bộ đều do lực lượng nội bộ công ty, thưa bà Diệp, bà thất vọng điều gì?” Đôi môi Cố Ly mấp máy, dưới ánh đèn, đôi môi nó trông như đóa hoa mùa xuân, mang một vẻ đẹp nguy hiểm. Lưng nó ưỡn thẳng ra, bộ trang phục công sở hiệu Emporio Armani kia cực kỳ vừa vặn với thân hình uyển chuyển của nó, giống như bộ áo giáp gợi cảm màu đen bọc lấy toàn thân, nó tự tin mà lại lạnh nhạt, lẳng lơ mà lại sắc sảo.

Nhưng tôi biết, Diệp Truyền Bình luôn là cơn ác mộng của nó, là lõi của cuộn giấy vệ sinh đã dùng hết mà nó mò thấy sau khi đi giải quyết nỗi buồn xong, là miếng kẹo cao su mãi dính chặt dưới đế giày, là câu “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau” trăm phát trăm trúng của nó. Lúc này Cố Ly chỉ là một con hổ giấy, một con búp bê được bơm đầy hơi, cơn tức giận và cảm giác tự ti đang căng phồng trong cơ thể, khiến nó hồng hào uyển chuyển ra vẻ ta đây, nhưng nếu ánh mắt có thể biến thành chiếc kim thép, tôi nhất định phải chọc mấy lỗ thông hơi sau lưng nó, như vậy, thì cái vẻ phô trương thanh thế kia của nó mới nhanh chóng thoát hết ra ngoài trong tiếng xì xì từ những lỗ thủng, cuối cùng biến thành một đống nhăn nhúm rúm ró.

“Tôi nghĩ cô vẫn chưa hiểu lời tôi nói. Tôi quan tâm đến tình hình thu chi, tình hình quảng cáo, cũng quan tâm đến việc phát triển hình ảnh công

https://thuviensach.vn

ty. Nhưng tôi thật sự không quan tâm, cũng không cần phải quan tâm mỗi kỳ tạp chí in những nội dung gì, là tin lá cải nóng hổi Phạm Băng Băng bị người ta chụp lén, hay Jobs lại giới thiệu thứ đồ chơi nào đó khiến người ta như uống nhầm thuốc gây ảo giác đến mức mất hết lý trí xếp hàng thâu đêm suốt sáng, nội dung nào có thể khiến các nhà quảng cáo cam tâm tình nguyện móc tiền mua trang quảng cáo, thì làm cái đó. Tôi nói thế đã đủ rõ chưa?" Diệp Truyền Bình chống khuỷu tay lên mặt bàn, cả người rướn nhẹ về phía trước, bà ta thu ngắn khoảng cách giữa mình với Cố Ly – một cuộc đàm phán ngoạn mục, phá vỡ khoảng cách an toàn của đối thủ, khiến đối phương cảm thấy bất an sau khi mất đi khoảng cách an toàn, rồi nhân lúc đối phương còn chưa kịp điều chỉnh lại khoảng cách thích hợp, đã lại tiếp tục tấn công – "Tôi nghĩ cô với tư cách là giám độc bộ phận quảng cáo, giám đốc Cố, cô cũng phải giống tôi, chỉ cần quan tâm đến những chuyện thuộc phạm vi quyền hạn của mình là đủ rồi. Đã rõ chưa?"

Cố Ly không trả lời. Tuy lưng nó vẫn ưỡn thẳng, trang phục không hề có nếp nhăn, nhưng tôi biết rõ, nó bắt đầu xì hơi, những lỗ kim châm bé tí xíu không nhìn thấy bằng mắt thường, nhất định đang cười nhạo chỗ nào đó trên cơ thể nó. Nét mặt nó vẫn nguội lạnh, nhìn Cố Nguyên ngồi đối diện, giống như gương mặt anh ta không hề tồn tại, nhưng nó vẫn chằm chằm như xuyên thấu anh ta như nhìn vào một nơi nào đó trong không trung, thoạt nhìn nó vẫn là bức tượng kim loại lạnh ngắt – nhưng đôi mi run rẩy đã bán đứng nó.

"Giám đốc Cố, đã rõ chưa?" Diệp Truyền Bình nhìn Cố Ly đang trầm lặng, chợt khẽ mỉm cười, bà ta nhẹ nhàng dịch chuyển trọng tâm cơ thể về lại ghế ngồi, trên mặt mang một thứ cảm xúc kỳ lạ khó hiểu, nó giống như thầm mỉa rằng – "Cô còn non lắm."

Không khí trong phòng họp như đóng băng, Diệp Truyền Bình bình thản nhìn Cố Ly, kiểu đôi co này ngay từ đầu đã chẳng có ý nghĩa nào, ngay cả người như tôi cũng có thể nhận ra đây là bản phán quyết thắng thua sớm đã

https://thuviensach.vn

được ghi ở trang đầu tiên, việc xem xong chỉ là vấn đề thời gian, mà không, giống quá trình mang tính hình thức hơn. Thời gian trầm lặng càng lâu, sự sỉ nhục mà nó mang lại càng lớn. Cố Ly nhìn Cố Nguyên ngồi đối diện, đôi mắt anh ta như hai dòng suối toát lên cảm giác bi thương, và cả sự vội vã lo lắng, nhưng nét mặt lại không hề biến động.

“Hiểu rồi.” Ánh mắt Cố Ly khẽ khàng khép lại, giọng nói như vô cảm – tôi biết, đây là sự tôn nghiêm sau cùng của nó.

“Cuộc họp hôm nay, chỉ là khởi đầu việc tiếp quản công ty này của tôi. Sau này, tôi sẽ căn cứ yêu cầu để điều động nhân sự thỏa đáng. Nếu hôm nay có đề nghị gì, các vị có thể nói cho tôi biết.” Ánh mắt Diệp Truyền Bình như chiếc lông đuôi chim công tẩm độc, quét qua mặt từng người bọn tôi. Tôi biết rằng, thời cơ của tôi đã đến.

Tôi đằng hắng một tiếng, vẻ mặt kính trọng nhìn Diệp Truyền Bình. Tôi biết mình chẳng dám nhìn Cố Ly hoặc Cung Minh, tôi biết ngay trong khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của họ, tôi sẽ mất đi mọi dũng khí mà tôi đang có lúc này, tôi nói: “Nếu nói có đề nghị gì, thực ra tôi cho rằng, với một công ty, mối quan hệ giữa bộ phận quảng cáo và bộ phận tài vụ là cực kỳ nhạy cảm, tôi nghĩ các vị ít nhiều đều biết mối quan hệ yêu đương giữa Cố Nguyên và Cố Ly, trong hầu hết doanh nghiệp, yêu đương ở nơi làm việc là chuyện nên tránh, huống hồ là hai bộ phận có quan hệ trực tiếp, ra sổ vào sổ liền nhau. Tôi nghĩ, có nên suy nghĩ lại vị trí của họ hay không?”

Sau khi nói hết những lời đã luyện tập lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần trong đầu vừa rồi, tôi mới ý thức được, năng lượng mà nó cần để thoát ra khỏi miệng vượt xa so với dự tính của tôi. Khi nhả xong chữ cuối cùng khỏi miệng như chuẩn bị thiếu dưỡng khí đến nơi, rõ ràng tôi có thể cảm nhận được nét mặt khó tin của Cung Minh và Cố Ly – không cần nhìn họ, tôi cũng có thể đoán được cảm giác méo mó lạnh tanh ấy đang bồng bềnh trong không khí. Tay đặt lên đầu gối dưới mặt bàn, tôi biết chúng đang run. Tôi cảm thấy, nói những lời này, thực ra chẳng khác gì cầm kéo chọc thẳng

https://thuviensach.vn

vào cổ họng mình, với lại cầm kéo chọc vào cổ mình thực ra còn dễ hơn chút.

“Rất đáng lưu ý.” Diệp Truyền Bình chống tay vào huyệt thái dương, trong mắt nhìn tôi lấp lánh thứ ánh sáng cực kỳ phức tạp, “Tôi sẽ cân nhắc kiến nghị của cô.”

Tôi mỉm cười. Sau đó nhìn sang Cố Ly, tôi muốn thấy bộ dạng suy sụp của nó, tôi muốn thấy trên gương mặt như được đúc từ thép kia của nó viết đầy những chữ như thất bại, thất vọng, khuất phục… khắc đầy những cảm xúc vừa rồi trên mặt Nam Tương. Nhưng không hề có. Nét mặt nó vẫn bình thản, và giống vừa rồi, ánh mắt nó vẫn theo tầm cúi đầu, nhìn lên mặt bàn họp, tôi chẳng thấy có điểm gì khác biệt trên mặt nó, thứ duy nhất có thể nhìn thấy là sự thương hại và tiếc rẻ. Càng khiến tôi ngạc nhiên hơn là trên mặt Cung Minh, cũng viết đầy sự thương hại. Tôi cảm giác như một nghệ sĩ xiếc đang đi trên dây thép giữa tầng không, tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc mà tôi trông đợi đã không xuất hiện, tôi như bước hụt chân trong sự thinh lặng ấy.

“Có điều, cô là?” Diệp Truyền Bình nhìn tôi.

“Lâm… Lâm Tiêu. Tôi là trợ lý của ngài Cung Minh.” Tôi kéo ánh mắt khỏi mặt Cố Ly, thoáng thấy bối rối.

“À, vậy sau này cô không cần tham gia những cuộc họp cấp cao kiểu này nữa. Các trợ lý khác cũng vậy. Sau này bất cứ cuộc họp nào do tôi triệu tập, người tham gia chỉ đến cấp giám đốc và chủ quản bộ phận.”

Diệp Truyền Bình thu ánh mắt lại, nửa cười nửa như không, nét mặt ấy như chiếc mặt nạ của cao thủ quan hệ công chúng cực kỳ điêu luyện, đặt bất cứ chỗ nào cũng không phạm lỗi, có thể hiểu theo nhiều cách khác nhau. Tôi bối rối ngẩn người tại chỗ, hai gò má tức tốc nóng ran, khoái cảm đắc ý vì phục thù lúc này đã ướt dính trên mặt tôi, nhớp nháp mà bỏng rát,

https://thuviensach.vn

giống như tôi tự cho mình thông minh nhưng lại thẳng thừng nhổ một bãi nước bọt lên mặt mình vậy.

“Tạp chí M.E sắp tới sẽ đối mặt với việc điều chỉnh và sửa đổi ở nhiều mặt, như mọi người cũng biết, tạp chí giấy hiện nay đang đứng trước sự tấn công mạnh mẽ của ngành xuất bản điện tử, Kindle đã đốt ngọn lửa đầu tiên, iPad đã tưới thêm dầu vào lửa, sau đó các tập đoàn xuất bản toàn thế giới đều bị đẩy vào lò thiêu vừa khai trương đang long trọng đón khách này. Ngài Constanly trước đây đã thu mua một nhà xuất bản văn nghệ và một công ty chế tác điện ảnh, tương lai, ‘M.E’ sẽ đóng vai trò đầu nguồn của ngành, chứ không chỉ xuất bản tạp chí, còn phải xuất bản tiểu thuyết, rồi biến tiểu thuyết thành kịch bản, sau đó quay thành phim điện ảnh, phim truyền hình, tương lai sẽ từng bước mở rộng phát triển ra các sản phẩm xung quanh. Tiếp đó, tôi sẽ căn cứ vào sự thay đổi của những ngành này, để biên chế mới lại đội ngũ hiện tại.” Diệp Truyền Bình ngồi tựa lưng lại xuống ghế, “Nửa tiếng tiếp sau đây, tôi hy vọng các vị tập trung lắng nghe. Hơn nữa, quan trọng nhất là, nếu không cần thiết, xin đừng cắt ngang lời tôi.”

Tôi không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cuối cùng cuộc họp cũng kết thúc khi trong đầu tôi là một mớ hỗn độn. Hầu như tôi chẳng nghe thấy nội dung cuộc họp tiếp sau đó, trong đầu tràn ngập tiếng cười nhạt và tiếng thở dài. Những đám mây đen cuồn cuộn bên ngoài cửa sổ bị gió thổi tan hết, mưa cũng đã tạnh. Ánh mặt trời ngoài cửa chiếu xuyên qua bức tường kính rỗng ruột Low-E màu lam rọi vào phòng họp, đáng lẽ ánh nắng phải nóng hừng hực, thế mà lại lạnh lùng và thê lương đến đáng sợ. Ánh mặt trời sau khi thẩm thấu qua lớp kính màu lam, trông như lớp trang điểm trên mắt cô gái đã bị nước mắt làm cho nhòa đi.

Thính giác của tôi hoàn toàn biến mất trong vạt nắng màu lam lạnh này, cảm giác như mình chìm sâu xuống đáy biển trống vắng. Miệng của từng người trước mặt tôi đang mở mở khép khép, họ hoa tay múa máy để nhấn

https://thuviensach.vn

mạnh giọng điệu, để tăng sức thuyết phục cho quan điểm của mình, họ lật lật tài liệu trong tay như gió thổi làm lay động những chiếc lá rụng phủ đầy mặt đất, nhưng trước mặt tôi âm thanh của mọi thứ đều đã biến mất.

Tôi nhìn gương mặt của Cung Minh, Cố Ly, Cố Nguyên, lúc này tôi mới nhận ra, nét mặt của họ đều giống nhau – như khuôn với từng đường nét đang thể hiện trên mặt Diệp Truyền Bình. Họ đều đang duy trì vẻ bình tĩnh nửa cười nửa không, tựa như đang thận trọng nhưng lại cực kỳ ung dung, họ cúi đầu thấp, ghi chép đủ thứ cần ghi nhớ lên laptop của mình, nét mặt ấy khiến họ trông như đang ký một bản di chúc, cũng như đang viết mấy câu thần chú ác độc, lại như đang viết một bức thư tình cho người mình yêu thương – tôi ngưỡng mộ họ có thể tỏ ra như vậy, tôi thật sự ghen tị.

Đến thời khắc này, tôi mới hiểu rõ, khi một người có thể biểu lộ cảm xúc bằng kiểu nét mặt có khả năng chuyển tải vô hạn như vậy, tức là anh ta mới thật sự bước vào mặt trận cao cấp. Tôi cho rằng cuối cùng mình đã trả đũa được Cố Ly, mình đã chọc cái túi chứa đầy khí của nó thủng lỗ chỗ, nhưng trên thực tế, họ đều đang đứng trên đỉnh núi cách tôi rất xa, đang điên cuồng chà đạp tôi dưới chân núi, đang biểu lộ nét mặt thương hại mà ở tầm của Thượng đế mới có thể có được.

Tôi không hiểu được thế giới của họ. Nhưng điều này hoàn toàn không phải là việc bi ai nhất.

Mà việc bi ai nhất là, trước đó tôi hoàn toàn không biết điểm này, nhưng họ lại biết rất rõ.

Khi cuộc họp sắp kết thúc, Diệp Truyền Bình cầm tạp chí “M.E” của tuần trước, dựng đứng tờ tạp chí trên mặt bàn, bàn tay khẽ vịn trên góc tạp chí, quay trang bìa về phía mọi người: “Tạp chí tuần trước, đã ra trễ bảy ngày so với kế hoạch, tôi không biết nguyên nhân tại sao…”

“Đó là vì…” Cung Minh đang định mở miệng.

https://thuviensach.vn

“Tôi không quan tâm.” Ngón tay của Diệp Truyền Bình gõ gõ lên bìa tạp chí, cắt ngang lời Cung Minh, “Tôi chỉ biết như vậy sẽ khiến các nhà quảng cáo vô cùng tức giận, họ đã tính rất chính xác thời gian tung quảng cáo ra thị trường, việc này có liên quan mật thiết đến chu kỳ tung sản phẩm ra thị trường của họ. Cho nên, tôi hy vọng, tuần tới, trong ‘Sổ ghi nhớ tổng biên tập’ của mình, anh hãy viết một bức thư xin lỗi, đồng thời, chuyển bản sao bức thư xin lỗi đó vào hòm thư của nhà quảng cáo.”

“Nhưng dù ra trễ bảy ngày, tạp chí lại thỏa mãn được tâm lý của độc giả, vì nguyên nhân này, cũng đã giúp tạp chí tuần qua vừa phát hành đã bán hết veo, tạo được kỳ vọng và quan tâm của độc giả. Đối với tạp chí, thi thoảng làm một lần như vậy, chẳng phải cũng rất tốt sao?” Ánh mắt của Cung Minh như một gương mặt, lạnh lùng mà khó dò.

“Viết thư xin lỗi.” Diệp Truyền Bình khẽ cười nhìn Cung Minh. “Đừng quên gửi bản sao.”

Cung Minh hít sâu một hơi, cúi đầu viết vào sổ ghi chép, không nói gì thêm.

“Tôi nghĩ không cần thiết, vì hiện tại chúng ta chưa nhận được khiếu nại của nhà quảng cáo, nếu chủ động viết thư xin lỗi, chẳng khác nào nhắc họ, khiến sai sót của chúng ta sẽ lan rộng hơn, như vậy có vẻ không hay lắm.” Cố Ly nhìn Cung Minh đang cúi đầu im lặng, không kiềm chế được đã nói chen vào.

“Tôi đang định nói đến cô đây, Cố Ly,” Diệp Truyền Bình nhẹ nhàng đứng lên, “với tư cách giám đốc của bộ phận quảng cáo, mọi khách hàng quảng cáo đều là Thượng đế, tạp chí phát hành trễ một ngày, thì ngay 0 giờ của ngày hôm sau, cô đã phải gọi điện xin lỗi. Dù tổng biên tập không ý thức được vấn đề này, cô cũng phải ý thức được. Trong bản sao thư xin lỗi các nhà quảng cáo do Cung Minh soạn, cô hãy cùng ký tên bên dưới.”

https://thuviensach.vn

Cố Ly lặng thinh, cuối cùng gật gật đầu.

Diệp Truyền Bình đứng dậy, tuyên bố cuộc họp kết thúc: “Cuối cùng, đính chính một chút, tôi chỉ giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị và tổng giám đốc của công ty này, còn tổng biên tập tạp chí ‘M.E’ vẫn do Cung Minh đảm nhiệm, tôi đã nói, tôi không quan tâm nội dung in trên giấy là gì, tôi chỉ quan tâm thứ được in ấy có thể đem lại những gì cho công ty. Còn nữa, Cung Minh tiếp tục giữ chức tổng biên tập, cho nên phòng làm việc của anh ta không cần phải di chuyển, dù sao phong cách của phòng đó cũng không phải kiểu tôi thích. Người phụ trách hành chính của công ty, sau khi cuộc họp này kết thúc, hãy dọn sạch căn phòng này, sau này đây chính là phòng làm việc của tôi.”

Đôi mắt Diệp Truyền Bình lấp lánh dưới ánh nắng lạnh tanh sau khi được lọc qua bức tường kính, trên mặt vẫn là nét biểu cảm nửa cười nửa không ấy.

Mọi người tham gia cuộc họp nối gót nhau rời khỏi phòng, ai nấy đều đầy ắp nỗi niềm riêng.

Khi tất cả đã rời đi được một lúc, Cung Minh đứng lên, bước đến bên Diệp Truyền Bình lúc này đang dùng di động kiểm tra lịch trình làm việc, nói: “Sau này tôi còn tiếp tục làm tổng biên tập, tôi hy vọng nếu trong công việc có vấn đề gì, bà có thể nói riêng với tôi, tránh chỉ trích công khai trước mặt mọi người. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến uy tín của tôi, cũng không tốt cho quản lý và xây dựng đội ngũ.”

Diệp Truyền Bình khóa máy xong, ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Anh biết phải làm sao để tránh tình huống này tái diễn không?”

Cung Minh nhíu mày: “Làm sao cơ?”

“Thì đừng để nó xảy ra nữa.” Diệp Truyền Bình bỏ di động vào túi xách, khi rời khỏi phòng họp, bà ta quay đầu lại nhìn Cung Minh: “Ngày mai anh

https://thuviensach.vn

có kế hoạch gì chưa?" Rồi không đợi Cung Minh trả lời, vì bà ta hoàn toàn không phải đang hỏi, mà là đang thông báo, "bất kể anh có kế hoạch gì, hãy cancel hết đi, trưa và tối mai tôi đã hẹn đàm phán hợp tác với hai tổ chức điện ảnh và truyền hình, anh đi cùng tôi."

Khi bước qua chỗ Kitty, bà ta lại ném một câu: "Nhớ chuẩn bị giúp hai bộ vest khác nhau cho ông Cung. Nhớ phải áo sơ mi dài tay."

Hiện tại chưa đến sáu giờ, nhưng bầu trời đã như bị tạt mực, bóng đêm đen thẳm đã lan ra khắp nơi. Nam Tương nhìn ra ngoài cửa sổ xe buýt, xe đang chạy vào đường Hoài Hải Tây náo nhiệt, bức tường kính gắn đèn LED khổng lồ mới toanh của Cartier tỏa ra ánh sáng màu lam ở ngay ngã tư, ai đi qua đường khi đến đây cũng bị thứ ánh sáng màu lam hút hồn này quét qua mặt – trông họ cũng mê hồn như thứ ánh sáng đó.

Mảnh đất biệt thự phía đối diện từng một thời thuộc tô giới Pháp, lúc này đã bị một vòng tường màu trắng bao lại, trên tường là vô số hình thù hoa văn được vẽ bằng những nét chấm phá cách điệu, kết hợp với dải lụa in chữ HERMES kéo dài tưởng như không dứt – sau một năm nữa, nơi đây sẽ biến thành tòa nhà lớn nhất châu Á của Hermes.

Thành phố này ngày càng tập trung mọi sự giàu có, dục vọng và vật chất ngày càng nhiều thêm, xoay tròn rồi tụ lại trên vùng trời tấc đất tấc vàng trung tâm thành phố, cuối cùng nặng trình trịch đè xuống đầu mọi người. Chẳng ai chạy thoát được

Đài phát thanh trên xe buýt liên tục đưa tin cảnh báo cơn bão "Compa" sắp đổ bộ vào đất liền. Cả thành phố bao trùm trong bầu không khí thê lương hoảng sợ như ngày tận thế chuẩn bị ập xuống, giọng nữ phát thanh viên rành rọt như ma ám phát đi phát lại những thông tin khiến người dân thành phố nghe mà rụng rời: "Biển Hoa Đông sóng lớn dâng cao 9m!"; "Toàn bộ các trường trung học và tiểu học của Thượng Hải nghỉ học lánh nạn!" Kiểu dự báo bắn tiếng đe dọa từ chiếc loa trên xe buýt cứ chọc nhói

https://thuviensach.vn

vào màng nhĩ. Chiếc xe chở người đang lừng lững tiến về phía trước trong ánh hoàng hôn với không khí trầm lặng, vẻ xa hoa trụy lạc phủ khắp con phố bên ngoài cửa sổ xe, ánh lên mặt mọi người đang tỏ ra uể oải.

Nam Tương tựa đầu lên cửa sổ xe, khép mắt lại. Hàng mi trên đen láy dính sát hàng mi bên dưới, giống như mấy chiếc lông vũ màu đen bị ướt sũng.

Vừa mở cửa chính căn nhà, còn chưa vào đến phòng khách, Nam Tương đã nghe thấy giọng ra vẻ kia của Đường Uyển Như – đúng, chính là cái giọng mà lần nào nó gặp được anh chàng đẹp trai nào cũng sẽ khởi động theo bản năng ấy. Cố Ly hình dung giọng của nó vô cùng chuẩn xác: "Đem xốt cà ri bôi khắp người Lâm Chí Linh, rồi đặt vào lò vi sóng quay trong vòng 3 phút, tiếng rít chói tai phát ra từ trong lò, chẳng khác nào giọng của cậu lúc này."

Nam Tương thay dép lê, đặt túi xách lên chiếc tủ chỗ cửa ra vào, bước vào phòng khách, liền nhìn thấy Cố Hoài trong bộ quần tây đen và áo sơ mi trắng phẳng phiu. Cậu ta vốn được xem là tay vô công rồi nghề, nhưng lại ăn mặc chẳng khác nào thương nhân. Lúc này, cậu ta đang đứng đối diện Đường Uyển Như, mỗi tay Đường Uyển Như cầm một tấm ảnh giơ lên trước mặt cậu ta, còn Cố Hoài đang đứng khoanh tay, như đang trầm tư điều gì. Nam Tương liếc nhìn cặp mông tròn lẳn mà chắc nịch được bọc trong chất liệu ka–ki mỏng manh mà cậu ta mặc, rồi thở một hơi dài, nó rất hiểu tâm trạng kích động lúc này của Đường Uyển Như, chỉ cần bóng lưng này thôi cũng đủ khiến gò má nóng ran còn hormone thì đang không ngừng tiết xuất, huống hồ Đường Uyên Như lúc này đang đứng trực tiếp với gương mặt tinh tế sắc lẹm kia. Nam Tương ngước mắt nhìn Đường Uyển Như, mà thấy con tim đau nhói.

Như Như lúc này đang giơ cao hai tấm ảnh, có ý đồ hấp dẫn ánh mắt của Cố Hoài sang phía mình, nên nó ưỡn ngực ra, thỉnh thoảng còn hất mái tóc, từ bên vai trái, soạt một cái hất qua vai phải, quất mạnh lên mặt mình, sau

https://thuviensach.vn

mấy giây, lại dụng sức quật trở lại, trông còn bi tráng hơn các nữ liệt sĩ khảng khái trượng nghĩa dưới ống kính quay chậm trong các bộ phim điện ảnh cách mạng. Trên môi nó dính mấy sợi tóc đen, chắc chắn lúc này nó tự thấy mình quyến rũ lạ thường.

Nghe có tiếng người bước vào, Cố Hoài quay đầu lại, trông thấy Nam Tương, liền nhẹ nhàng khoát tay, khóe miệng nhếch nhếch, hàm răng trắng muốt ngay ngắn như cặp vỏ sò nhỏ, cất tiếng: "Ô, về rồi à." Cổ áo sơ mi của cậu ta bật ra hai nút, để lộ khoảng ngực màu tiểu mạch chắc nịch. Nam Tương thở một hơi dài, cậu ta cũng như chị gái Cố Ly, đều là vật cưng của Thượng đế. Ai nói Thượng đế công bằng? Xếp Cố Ly, Cung Minh, Cố Nguyên vào chung một đội, thì có thể khiến mọi người đều phải ngậm miệng (sau đó ném cà chua vào họ).

"Hai người làm gì vậy?" Nam Tương lấy một chiếc ly trong tủ, khom người trước bình đun nước sôi rót một ly, ngồi trên ghế sofa, nhìn Đường Uyển Như đang tóc tai bù xù, mặt mũi đỏ ửng, rồi lại nhìn Cố Hoài vẻ mặt háo hức, rồi hỏi.

"Em đang nghiên cứu, hai bức tranh này, bức nào đẹp hơn." Cố Hoài nói đến đây, chợt nhớ điều gì đó, quay đầu sang nhìn Nam Tương, trong mắt phản chiếu ánh đèn treo trên trần nhà, lộng lẫy vô cùng, "Ơ, em quên mất chị là dân chuyên ngành mỹ thuật, chị chọn giúp em nhé."

"Chọn làm gì?" Nam Tương đứng lên, bước đến phía Cố Hoài, ánh mắt rơi lên hai tờ giấy in kia, trên cơ thể Cố Hoài đứng bên cạnh đang tỏa ra hương vị khỏe khoắn của chàng trai trẻ, không phải mùi nước hoa kiểu phụ nữ, mà là thứ mùi nguyên thủy nhất trên da thịt.

"Ở hành lang số 3 toà cao ốc Ngoại Than đang triển lãm những bức họa của họa sĩ này, trong đó có một vài bức là bán công khai, hai bức này nằm trong số đó mà em thích, có điều chưa quyết định mua bức nào." Giọng của

https://thuviensach.vn

Cố Hoài nghe như thứ kim loại lạnh lùng, nhưng lại tỏa ra vẻ nhiệt thành mà bình tĩnh.

“Tác giả là Hoàng Thừa Viễn nhỉ? Khi bọn chị còn đi học đã xem triển lãm tranh sơn dầu của ông ấy rồi. Hai năm gần đây lại bắt đầu sốt lên.” Nam Tương vừa uống nước vừa nhìn hai bức tranh nói: “Theo quan điểm của mọi người, thì bức bên trái là tiêu biểu nhất, vì phần lớn tranh của Hoàng Thừa Viễn đều vẽ tĩnh vật bên bờ nước như vậy. Nhưng những bức vẽ kiểu này rất nhiều, không hiếm, khả năng tăng giá cũng nhỏ. Ngược lại, bức bên phải, thoạt nhìn thì không giống phong cách của ông ấy lắm, tranh của ông ấy ít khi thấy nhân vật nghịch hướng ánh sáng như vậy, nhưng chính vì thế, khả năng tăng giá lại nhiều hơn.”

“Cool!” Cố Hoài hấp háy đôi chân mày rậm, huýt một tiếng sáo về phía Nam Tương, ngược lại Nam Tương lại tỏ vẻ ngạc nhiên, thường ngày như một thần chết trẻ tuổi sẵn sàng đem linh hồn người ta đi bất cứ lúc nào, thế mà lúc này lại mang cảm giác mỉa mai ngoan cố của một thiếu niên. Nụ cười của cậu ta như đã từng quen biết, chỉ là chưa thể nhớ là đã gặp ở đâu.

“Vậy chị có thể đi cùng em đến triển lãm không? Đúng lúc em chỉ có một mình, chưa có bạn đi cùng. Lát nữa em mới đi.” Cố Hoài thọc tay vào túi áo, đứng với tư thế vừa thoải mái lại ưa nhìn.

“Số 3 tòa cao ốc Ngoại Than? Chị không đi đâu. Giờ chị không tìm được chiếc váy ngắn nào để có thể bước vào tòa nhà đó một cách thuận lời mà không bị bảo vệ chặn lại. Số 3 đường Thất Phố thì có thể.” Nam Tương đổ uỵch xuống sofa, đi lại cả ngày khiến nó cũng mệt mỏi lắm rồi, nó cuộn tròn trên ghế sofa, xõa tung búi tóc buộc sau gáy, mái tóc dài dày đen mượt, giống như đang xõa xuống cuộn xoắn bồng bềnh tựa rong tảo. Làn da trắng nõn như tuyết đầu mùa được mái tóc đen tôn thêm, lộ ra sự đối sánh đen trắng rõ ràng.

https://thuviensach.vn

“Tủ quần áo của Cố Ly đang mở kìa, chị chỉ cần tùy chọn lấy một cái váy ngắn đã cắt nhãn hiệu là được, chị ấy chưa kịp mặc hết số quần áo mới mua về thì mùa hè cũng qua rồi. Tin em đi.” Cố Hoài bước tới trước sofa, khom lưng xuống, gương mặt anh tuấn kia dưới luồng sáng ngược chỉ còn lại một vài đường nét cao cao thấp thấp. “Giúp em đi.”

“Không vấn đề!” Đường Uyển Như bật dậy khỏi ghế sofa.

Cố Hoài hít một hơi lạnh, còn chưa kịp nói gì, Đường Uyển Như đã như cơn gió xoáy, cuốn vào phòng quần áo của Cố Ly. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Cố Hoài tái xanh tái mét, đôi mắt dài hẹp mê người long lanh lộng lẫy trước đó, lúc này đang trừng lên tròn ve, ướt rườn rượt, giống như con nai đang sợ hãi, cậu ta chỉ vào Nam Tương nói: “Nếu chị để một mình Đường Uyển Như đưa em đi, em sẽ lập tức dùng cà vạt treo cổ lên chiếc đèn chùm trong phòng này đấy.”

Nam Tương thở một hơi dài, rồi ngồi nhón lên ghế sofa, vừa búi mái tóc rối bù lại, vừa nói: “Chị đi cũng được, nhưng chị không muốn trang điểm, mệt lắm, cậu đừng chê chị làm mất mặt đấy.”

“Chị không trang điểm đã đẹp lắm rồi.” Cố Hoài đứng thẳng người, ánh nắng trong khoảnh khắc soi sáng vóc dáng cậu ta, nụ cười của cậu ta giống như áng mây quyến rũ.

Cố Hoài vừa ngồi trong phòng khách đọc tạp chí, vừa nghe đủ thứ âm thanh leng keng phát ra từ nhà tắm, nếu chỉ dựa theo âm thanh mà phán đoán, thì hoặc là đang trang điểm, hoặc là đang nhảy sạp với bảy tám quý bà trong đó. Nhưng trên thực tế, Cố Hoài biết, đó chỉ là Đường Uyển Như đang trang điểm. Có lần Cố Hoài đẩy cửa phòng vệ sinh ra, liền thấy Đường Uyển Như đang ở tư thế giống như tam giác chổng ngược hoảng sợ đứng sững trên máy giặt, Cố Hoài giật bắn cả người, còn cho rằng Đường Uyển Như nhìn thấy gián nên sợ quá lập tức nhảy lên máy giặt, nhưng kết quả chỉ là…

https://thuviensach.vn

“À, chị đang đánh phấn nền.”

“Phải trèo lên máy giặt đánh?”

“Ừ mà, ở đó sáng. Nhìn từ góc độ này sẽ thấy thêm đường nét.”

“…”

Luồng sáng chiếu lên trang tạp chí bị che đi một nửa, Cố Hoài ngẩng đầu lên, thấy Nam Tương đang đứng trước mặt mình. Nó đã chọn lấy chiếc váy ống cúp ngực đuôi xòe bằng sa đen, mái tóc thắt thành búi buông bồng bềnh sau gáy, khuôn mặt không đánh phấn, để lộ ra vẻ tươi mát sau cơn mưa lớn, như cánh hoa ngọc lan trắng vừa bung nở, chiếc váy rất ngắn, cặp đùi thon dài trắng nõn kia của nó đủ để thu hút mọi ánh nhìn của đàn ông, khiến ánh nhìn đó căng phồng lên – có lẽ thứ căng phồng lên không chỉ có ánh nhìn. Cổ nó đeo sợi dây chuyền bạc tinh tế, trên dây chuyền có gắn viên đá màu hồng phấn, vừa khớp nằm ở vị trí rãnh ngực đang phập phồng lên xuống.

Đôi mắt của Cố Hoài nhìn chằm chằm vào Nam Tương, chẳng nói năng gì.

“Cậu cũng quá không tôn trọng người khác rồi đấy!”

Nam Tương trợn mắt nhìn Cố Hoài đang dán vào phần ngực của mình, rồi đưa ngón tay chỉ vào mặt mình. “Mắt tôi ở đây.”

“Viên đá trên sợ dây chuyền kia của chị đặt ngay chỗ ấy, không phải là để chỉ dẫn người ta nhìn vào đó sao? Chẳng khác gì bảng chỉ dẫn, khác nhau chẳng qua là trên viên đá có khắc ba chữ ‘nhìn ở đây’.” Cố Hoài đưa hai tay lên vòng ra sau người, khẽ so vai (động tác này cậu ta thực hiện rất ư quyến rũ), “Huống hồ em ngồi đây, mắt vừa khít độ cao này, chị muốn đứng trước mặt để dùng ngực cản trở ánh mắt của em, thì có khác gì Hoàng

https://thuviensach.vn

Kế Quang lấp lỗ châu mai. Em chính là lỗ châu mai ấy, lỗ châu mai có thể nói gì đây, cũng chỉ có thể im lặng để bị lấp thôi.”

Nam Tương: “…”

Ba phút sau, Đường Uyển Như cũng đã xong. Nó mở cửa phòng vệ sinh đánh cạch một tiếng, Nam Tương cảm nhận rõ rệt luồng khí xoáy đang cuồn cuộn, giống như đoàn tàu đang tông thẳng về phía mình vậy.

Đường Uyển Như đứng trước mặt Cố Hoài, dùng lực hất mái tóc rối tung từ vai trái qua vai phải, tạo nên vẻ đẹp rối loạn giữa làn gió.

Con ngươi của Cố Hoài hơi hơi run rẩy, nói một cách nghiêm chỉnh là: “Rất đẹp!”

“Cậu cũng quá coi thường người ta rồi đấy!” Đường Uyển Như hờn mát một câu với Cố Hoài đang dán mắt nhìn mình, rồi đưa tay ra chỉ chỉ vào ngực. “Chị chỉnh cả nửa ngày đấy!”

Nam Tương: “…”

Cố Hoài thở dài một hơi, “… Em phải đi tìm một sợi dây để thắt cổ.”

Nam Tương: “Cậu định treo cổ trên đèn chùm sao?”

Cố Hoài: “…”

Cố Hoài lục được chiếc cà vạt nhung hiệu DOLCE & GABBANA màu xanh sapphire của Cố Nguyên, rồi thắt lên trên ve cổ áo. “Chắc em không cần cổ tay áo đâu.” Vừa nói vừa cầm cổ tay áo tùy tiện xắn lên một đoạn, để lộ cánh tay với những đường cơ rõ nét. Cả người toát lên vẻ hiện đại, nhưng lại không gây cảm giác quá kiểu cách.

Khi ba người vừa định ra cửa, chuông cửa vang lên.

https://thuviensach.vn

Nam Tương bước đến mở cửa, một bàn tay cầm bức thư chuyển phát nhanh đưa lên trước mặt nó.

Nam Tương xé bì thư ra, liền thấy một xấp văn bản đánh máy, vừa xem qua mấy dòng, nó đã hít ngược một hơi khí lạnh.

Dù là thư của Harry Potter ở Học viện Hogwarts dùng bút lông ngỗng viết, cũng chẳng thể dọa người ta chết khiếp ngay tắp lự như thế. Nam Tương nhìn bức thư của nhà xuất bản tạp chí "M.E" trong tay, lướt đến nội dung trên đó, chợt thấy choáng váng. Nó xem đi xem lại hai lượt, mới tin đó thực sự là thông báo tuyển dụng liên quan đến mình do bộ phận thiết kế gửi đến. Nó đọc nội dung ở dòng cuối cùng đượcviết bằng tay trên bức thư: "Nam Tương, chào cô, nhận được thư này, hãy gọi vào điện thoại của tôi, tôi là Diệp Thiến ở bộ phận thiết kế thuộc 'M.E'."

Nam Tương lôi di động ra, rồi gọi vào số điện thoại lưu trên bức thư. Sau hai tiếng tu tu, điện thoại đã kết nối.

"Xin chào, tôi là Nam Tương, tôi vừa nhận được thư, nhưng tôi không hiểu…"

"Ồ, Nam Tương à, chào cô, chào cô. Là thế này, trước đây giám đốc Cố, tức là Cố Ly bạn thân cô, nhờ tôi tìm một việc trong bộ phận thiết kế giúp cô, tuần trước cô ấy đã gửi cho tôi bản lý lịch của cô, rất kỹ càng tỉ mỉ, sự chuyên nghiệp và năng lực của cô chúng tôi đều rất thích. Cô ấy vốn dĩ muốn sắp xếp cô vào bộ phận của cô ấy, hoặc là trong dự án do cô ấy phụ trách. Nhưng sau này cô ấy thấy sẽ tạo ra dị nghị của người khác, không tốt với cô, cho nên, cô ấy bảo tôi sắp xếp, vì bộ phận của tôi và cô ấy chẳng liên quan gì đến nhau, như vậy người khác cũng sẽ không cho cô vào công ty bằng cửa sau. Tôi và Cố Ly ấy à, là bạn học cùng lớp thời đại học, cô chắc cũng học cùng trường với chúng tôi, ha ha, vì chuyện này mà cô ấy tìm tôi tới ba lần đấy…"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài nhìn Nam Tương cầm di động đứng lặng thinh trước mặt, không biết đã xảy ra chuyện gì, cậu ta sốt ruột vỗ vỗ vai nó: “Chị sao thế?”

Phòng họp sau khi mọi người tản đi hết càng thêm rộng thênh thang. Tôi nhìn căn phòng trống trải, không thể tưởng tượng được nơi đây sẽ biến thành phòng làm việc chỉ để cho một người sử dụng. Nó quá rộng, lớn đến mức có thể lấy làm địa điểm phóng tàu Thần Châu 5.

Cố Nguyên, Cố Ly, Cung Minh, Kitty, tôi, chỉ còn lại năm người chúng tôi, vẫn ngồi đó trong thinh lặng, chẳng ai nói với ai tiếng nào, nhịp thở dài ngắn nghe rất rõ rệt.

Hoàng hôn bên ngoài cửa sổ đã sa xuống đường chân trời giao thoa với hiên nhà, bóng đêm tựa triều dâng từ ngoài cửa sổ kính tràn vào, mấy người chúng tôi lặng lẽ im ắng tựa như đang say ngủ ngồi đó trong biển bóng đêm, không biết qua bao lâu, Kitty đứng dậy, bật đèn trong phòng họp. Ánh đèn trắng bệch lóe lên mấy cái, rồi bật sáng xé nát bóng đêm và sự tĩnh lặng nơi đây.

Ánh mắt tôi quét qua mặt từng người từng người, sau đó lại quét vào căn phòng. Tôi lại bắt đầu tưởng tượng trong vô thức, từ sau ngày hôm nay, nơi đây sẽ biến thành phòng làm việc của Diệp Truyền Bình. Bàn làm việc của bà ta, sofa bà ta tiếp khách, tủ lạnh, tủ quần áo của bà ta… ba năm trước, khi chúng tôi còn ngồi trên giảng đường đại học, tôi và Cố Ly từng dùng giọng điệu tựa như mẹ kế bàn luận về công chúa Bạch Tuyết, để nói về bà ta như thể cùng chung kẻ thù, hồi đó, hai chúng tôi vẫn là thiếu nữ thanh xuân không sợ trời chẳng sợ đất, dù lý do không sợ trời chẳng sợ đất của hai chúng tôi có khác nhau, tôi đơn giản là vì không biết, còn nó đơn giản vì là người kế thừa thế hệ thứ hai của một gia đình giàu có. Vậy mà trong nháy mắt, chúng tôi đã ngồi trong phòng họp lạnh tanh trầm lặng này, mẹ kế trước kia của công chúa Bạch Tuyết, giờ đã biến thành công chúa Bạch Tuyết. Còn tôi và nó, đã biến thành gì? Tôi không tìm được đáp án.

https://thuviensach.vn

“Cố Ly, đi, đi ăn cơm thôi, anh muốn nói chuyện với em.” Gương mặt Cố Nguyên dưới ánh đèn huỳnh quang trắng sáng choang, trông như một món hàng dễ vỡ.

“Vâng, anh hẹn thời gian với Lam Quyết đi.” Cố Ly ngồi đối diện, vẫn là nét mặt như khi vừa bắt đầu cuộc họp, nét mặt ấy có thể được hiểu bằng ngàn cách khác nhau.

Cố Nguyên chẳng nói gì, lặng lẽ kéo ghế ra đứng lên, xoay người bước rời khỏi văn phòng. Nhìn từ góc độ và ánh sáng này của tôi, bóng dáng anh ta trông như một bức tường màu xám, tôi tin rằng, rất nhiều thứ, bắt đầu từ lúc này, đã ngăn cách phía ngoài bức tường.

Lại ít đi một người.

Tôi nhìn Cung Minh, anh ta ngồi đúng trong một khoảng bóng râm, chẳng thấy rõ nét mặt. Bóng đen khiến thân thể anh ta trở nên mong manh, cũng trở nên lạnh giá. Gió lạnh thổi mạnh trên đỉnh đầu gần như sắp biến anh ta thành một khối băng.

“Lâm Tiêu, vừa rồi cậu có ý gì?” Cố Ly ngẩng đầu lên, nhìn tôi, dưới ánh đèn viền mắt nó ửng đỏ. Nhưng tôi biết, đây chỉ là ảo giác của tôi mà thôi, sao nó buồn được chứ? Sao nó kích động được chứ? Sao viền mắt nó ửng đỏ được chứ? Đây đều là cảm xúc của nhân loại, làm sao nó có được chứ? Thứ vật chất màu tối đang trào dâng trong lòng, tấn công mãnh liệt vào não tôi, đem đến một thứ khoái cảm. Trong lòng tôi đang cuồn cuộn điên khùng, giống như cảm giác khi xé rách vết thương, pha trộn cảm giác đau đớn và khoái lạc, đó là cảm giác sảng khoái hay được nhắc đến.

“Tớ chẳng có ý gì. Chỉ là cuối cùng tớ đã hiểu, chúng tớ đều ở trên một gò núi nhỏ, còn câu đang ở trên mây.” Tôi bình tĩnh mà lạnh lùng đáp. Tôi thầm hiểu lý trí của mình đã hoàn toàn biến mất, vì cấp trên của tôi cũng đang ngồi đây, tôi lại đang ở trong phòng họp của công ty, bất kể hiểu theo

https://thuviensach.vn

cách nào đi nữa, thì tình cảnh tiếp ngay sau đây đều là những việc cực kỳ nghiêm túc, nhưng tôi lại xem nó như chuyện xảy ra trong phòng khách nhà mình, việc giằng xé của tôi và Cố Ly.

Cố Ly từ từ đứng lên, tư thế và động tác của nó đều vô cùng chậm rãi, giống như vì ngồi lâu mà đôi chân đã mất hết cảm giác, nó rời khỏi bàn họp như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn nào đó. Nhưng nét mặt nó vẫn bình thản, chỉ là đôi mắt ướt đẫm kia, lại không tương xứng với dáng vẻ sắc sảo lạnh lùng ấy, nó đang thấy quá bẽ mặt.

Nó nhìn tôi, nói chính xác hơn là chỉ liếc mắt về phía tôi đang ngồi, không hề nhìn vào mắt, mà đang nhắm vào vị trí nào đó trên đầu gối hoặc cổ chân tôi, tóm lại là ở chỗ nào gần đó. Trong giọng nói của nó như đang bị nhét một sợi bông mềm mại: “Tớ từng cho rằng cậu hiểu được ở trên mây, có nghĩa là gì.” Nói xong, nó quay người đi. Rõ ràng, nó cũng là người thất bại. Nó cũng hoàn toàn quên bầu không khí làm việc tiếp sau đây, nó bộc lộ cảm tính của mình một cách trần trụi trong hơi lạnh của mùa hè, giống như một cái cây, phơi trần bộ rễ của mình trên mặt đất. Nó bước qua, đứng trước mặt tôi, rõ ràng đang kích động, thậm chí tôi còn lờ mờ cảm thấy nó sẽ mất kiểm soát – tôi ý thức được, như vậy là chuyện đáng buồn cười biết bao, nó là Cố Ly, làm sao có thể mất kiểm soát? Người có thể bình tĩnh ngồi xem di chúc ngay trong tang lễ của cha mình, làm sao có thể mất kiểm soát?

Lúc này di động của tôi nằm trên mặt bàn phòng họp lặng lẽ nhấp nháy đèn có người gọi đến, cái tên Nam Tương đang hiển thị trên màn hình, nhưng tôi đã tắt âm thanh, nên chẳng phát hiện thấy.

Cố Ly nhìn tôi, rồi nói thẳng: “Người ở trên gò núi nhỏ, trượt chân lăn xuống, sẽ chỉ bị cây cối cào xước, hoặc là ngã sưng mắt cá chân, nhưng bọn họ sẽ sống tiếp, sẽ khỏe trở lại, sẽ không cảm thấy sợ mà sẽ tiếp tục leo lên gò núi nhỏ. Nhưng người sống trên mây, ngã xuống rồi, thì chỉ có chết. Chẳng ai cho họ cơ hội sống lại lần nữa.”

https://thuviensach.vn

Hai giọt lệ chảy xuống, không hề ấm áp, mà chớp mắt đã bị hơi lạnh thổi cho buốt giá. Ngực tôi như nước sôi bị đun lên sùng sục, vô số câu chữ hỗn độn trào lên cổ họng, cuối cùng vọt ra khỏi miệng tôi, chỉ có ba chữ nhẹ tênh: “Đáng đời cậu.”

Tôi cảm thấy nhất định mình bị điên rồi.

Sau khi tôi nói xong ba chữ này, Cố Ly chẳng nói nửa lời, quay người đẩy cửa không chút do dự, rồi một mình lặng lẽ rời khỏi phòng họp. Đèn trần hành lang chưa bật sáng, chỉ có đèn an toàn màu đỏ sẫm ở góc tường đang phát sáng, tràn lan một vạt màu đỏ tươi trên nền đá hoa cương, tựa như máu tươi đang tràn ra mặt đất. Đôi giày cao gót của nó dính đầy máu, rồi biến mất sau cánh cửa thang máy.

Tôi nhìn Cung Minh ngồi đối diện, anh ta đứng dậy mà mặt không cảm xúc, nhìn tôi, cuối cùng cũng chẳng nói gì, bỏ đi. Mặt anh ta lại lần nữa xuất hiện thần sắc trước đây, tôi nghĩ mình chẳng bao giờ quên được, thần sắc thương hại ấy, thần sắc đồng tình ấy, giống như đang nhìn bệnh nhân tâm thần bị cách ly qua kính cửa sổ vậy.

Kitty cũng xoay người rời phòng họp, trước khi đi chị ta quay đầu sang nói với tôi một câu: “Đồ dở hơi.”

… Nhiều năm sau, tôi nghĩ, nếu lúc đó tôi nghe điện thoại của Nam Tương, thì mấy đứa chúng tôi có phải tiến đến cục diện như hiện nay không? Nếu lúc đó, tôi đuổi theo Cố Ly ra ngoài, nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của nó đang ngồi trên thang gác phòng thoát hiểm, tôi có bước đến gần nó, rồi lặng lẽ ngồi xuống ôm lấy nó hay không, giống như chúng tôi đã vô số lần ôm nhau trong những tháng ngày thanh xuân hay không.

… Nhưng Thượng đế sẽ chẳng bao giờ cho chúng tôi, cơ hội một lần “nếu như”.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Những ngày này đều như vậy, nói chính xác là từ sau trận ầm ĩ với Cố Ly ở công ty lần trước, thì đã như vậy rồi. Tôi từng hồi tưởng lại cảnh tượng của buổi hoàng hôn ngày đó rất nhiều lần, cảnh chiều hôm đông đặc, ánh đèn an toàn rọi đỏ ửng hành lang, vết chân nhuốm máu từ đôi giày cao gót của Cố Ly, loang ra đỏ tươi trên nền đá hoa cương, ở tầng sâu nhất của cõi mộng, rìa xa nhất của cơn mơ, nơi nông nhất của ảo cảnh, thậm chí khi tôi tỉnh táo, hình bóng của Cố Ly cũng hiện ra rõ nét trên võng mạc, cái bóng dáng từ từ xa dần càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng biến thành một mũi kim thép màu đen đâm thẳng vào lồng ngực, mỗi lần hít thở đều khiến tôi cảm thấy nhói đau.

Suốt cả mùa hè, Thượng Hải đều đổ mưa.

Nước mưa thẩm thấu lên từng tấc đất của thành phố. Quần áo của tôi móc trên giá phơi, không biết bao lần cứ đến lúc gần khô thì lại có một cơn mưa ập tới, tất cả quần áo lại ướt sũng.

Trên đường, đâu đâu cũng là lá cây ngô đồng ướt sũng dính chặt trên mặt đường. Mấy trăm năm trước, khi chúng từ nước Pháp di thực qua đây, chắc chắn chúng chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày có thể nhập gia tùy tục mà phủ kín từng tô giới đắt đỏ của Thượng Hải, chúng đã tô điểm cho cái thành phố Phương Đông này trở nên xinh đẹp lạ thường, mang theo cả nét lẳng lơ vô giá, chúng lay động dục vọng, chúng bao bọc tất cả dã tâm lang sói trần trụi và cảnh tàn sát khốc liệt sắc lẹm trong tiếng lào xào khe khẽ mà mệt mỏi – giống như tiếng hát thánh thót đang cố che giấu nét thê lương lúc nửa

https://thuviensach.vn

đêm, giống như mùi cơm thơm ngon đang che đậy cho sự nghèo khốn của ngõ hẻm.

Nét rạng rỡ của liễu Bắc Kinh, vẻ quý phái của mẫu đơn Lạc Dương, phong thái lộng lẫy của phù dung Thành Đô, vẻ nóng bỏng của bóng dừa Hải Nam, đều không thể sánh kịp với sự quý giá của ngô đồng Pháp ở Thượng Hải, chúng thản nhiên ôm lấy những cột đèn đồng đen ngòm hai bên đường, ôm những lữ khách độc hành trong đêm tối, ủ ấm những người khó ngủ giữa đêm khuya, chúng chìa rộng cành lá xum xuê, khẽ khàng che lên những khung cửa sổ sáng đèn trong đêm, giống như đang bảo vệ một bí mật rung động lòng người.

Tôi nằm trên giường, tay đang cầm một cuốn tiểu thuyết nước ngoài mới đọc được một nửa, tôi không ngủ được – mỗi lần mất ngủ, tôi sẽ lấy trộm một cuốn tiểu thuyết trong tủ sách đa phần là tiểu thuyết nước ngoài tối nghĩa khó hiểu của Nam Tương, lật xem vài trang, lập tức lăn ra ngủ khò, hữu hiệu hơn nhiều so với dùng thuốc ngủ, nhưng hiện giờ ngay cả vũ khí giết người của tôi cũng đã mất đi tác dụng.

Những ngày này đều như vậy, nói chính xác là từ sau trận ầm ĩ với Cố Ly ở công ty lần trước, thì đã như vậy rồi. Tôi từng hồi tưởng lại cảnh tượng của buổi hoàng hôn ngày đó rất nhiều lần, cảnh chiều hôm đông đặc, ánh đèn an toàn rọi đỏ ửng hành lang, vết chân nhuốm máu từ đôi giày cao gót của Cố Ly, loang ra đỏ tươi trên nền đá hoa cương, ở tầng sâu nhất của cõi mộng, rìa xa nhất của cơn mơ, nơi nông nhất của ảo cảnh, thậm chí khi tôi tỉnh táo, hình bóng của Cố Ly cũng hiện ra rõ nét trên võng mạc, cái bóng dáng từ từ xa dần càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng biến thành một mũi kim thép màu đen đâm thẳng vào lồng ngực, mỗi lần hít thở đều khiến tôi cảm thấy nhói đau.

Nghĩ kỹ lại, hôm Diệp Truyền Bình trở thành tổng giám đốc công ty chúng tôi, rất có thể nó lọt vào nhóm ba ngày xui xẻo nhất đời tôi.

https://thuviensach.vn

Ngay tại bàn họp, Diệp Truyền Bình đã sỉ nhục sai lầm của tôi ngay trước mặt mọi người, với bộ mặt của con chồn sóc, bà ta đã nói với tất cả "trợ lý cấp thấp không cần tham gia họp sau này nữa."

Khi ấy ánh mắt Cung Minh nhìn tôi như thể đang nhìn một bệnh nhân tâm thần, không nói một lời, trong mắt hằn đầy sự thương hại kẻ cả, và vẻ mệt mỏi màu xám, tôi biết, thứ màu sắc ấy gọi là "bỏ đi".

Kitty lạnh lùng ra đòn tổng kết với tôi, trên cặp môi tô son màu hồng tươi nhẹ nhàng nhả ra ba chữ: "Đồ dở hơi."

Sau đó, trong thanh âm của câu nói "đáng đời cậu" kia của tôi, Cố Ly đã để lại cho tôi một cái bóng.

Vận xui xẻo của tôi chưa kết thúc, ngược lại chỉ vừa mới bắt đầu, tôi cảm thấy mình mới là người ứng với câu "đáng đời cậu".

Một loạt báo ứng đã bắt đầu từ khi tôi tan ca rời khỏi thang máy của tòa cao ốc. Thang máy dừng ở trạm trung tâm của tầng 12 và tầng 13. Công nhân bảo trì cạy cửa ra, yêu cầu tôi leo lên phía trên, hai công nhân này mặc đồng phục giống như mấy tay đàn ông bẩn thỉu trong phim cấp ba của Nhật vậy, vui vẻ hớn hở đứng ở tầng 13 chờ tôi, bọn họ cho rằng đây là việc cực kỳ đơn giản. Nhưng tôi phải giải thích thế nào để họ hiểu việc này với một cô gái mặc váy công sở bó sát và đi giày cao gót đế nhọn, cũng khó khăn chẳng khác gì bảo họ leo lên tòa tháp Oriental Pearl Tower bằng tay không – tất nhiên, không bao gồm Cố Ly và Kitty, những tuyển thủ chuyên nghiệp có thể mang giày đế cao 14cm nhọn hoắt chạy vượt rào, từ nhỏ bọn họ đã trải qua bách trận, đi giày cao gót mà cứ như đi trên đất bằng, cái dáng vẻ lão luyện điệu nghệ, như cá gặp nước của họ đối với giày cao gót, khiến người ta tin sái cổ rằng bất kể khi họ ngủ hay tắm, đạp sóng hay lặn nước, đều luôn đạp trên đôi hung khí nhọn hoắt tựa mũi dao ấy, cho dù bạn nói gàn rằng họ đi giày cao gót bước ra khỏi tử cung của mẹ, tôi cũng tin.

https://thuviensach.vn

Ngay sau khi leo được lên trong bộ dạng nhễ nhại bẩn thỉu, hai gã công nhân vạm vỡ cường tráng xộc tới nói với tôi: “Tốt rồi chị gái, chị chỉ cần đi bộ xuống 13 tầng nữa là có thể về nhà rồi”… Bạn xem, bọn họ cũng cảm thấy đây là việc rất dễ hệt như thò tay vào túi lấy kẹo vậy. Tôi cởi giày ra, kéo mạnh cánh cửa của lối thoát hiểm đen ngòm.

Tiếp sau đó, trên đường tôi về nhà, một chiếc taxi chạy vọt qua vũng nước bên đường, thế là bức tường nước dựng đứng ập thẳng lên người tôi. Hồi đó khi cơn bão “Compa” đổ bộ vào Thượng Hải, những cơn sóng lớn đánh vào đê chắn sóng cũng chẳng mãnh liệt đến thế. Tôi thấy mình giống như Bạch Tố Trinh bị Đại Hải đánh cho phải hiện nguyên hình trong phim Thanh Xà vậy, hoàn toàn quên mất phản ứng, đứng ngây như trời trồng bên đường. Ngược lại là mấy bác gái tay xách đồ ăn về nhà đang đi phía sau tôi, rít lên the thé, giống như người bị nước tạt phải là họ vậy.

Rồi sau đó, tôi mở túi xách ra lấy khăn giấy lau bộ mặt ướt nhẹp của mình, khi đang lục tìm, di động từ trong túi văng ra, rơi bộp trên đất, màn hình tinh thể rắc lên một tiếng rồi nứt thành một mạng nhện. Màn hình soạt một cái đã tắt ngấm, xem chừng như nó đang trăn trối giã biệt tôi.

Lúc này, tôi lại thấy thư thái hơn chút. Cảm giác người ta sau khi gặp phải một chuỗi đả kích liên túc, cường độ mạnh, tần suất lớn, chất lượng cao, đều sẽ sinh ra thứ cảm xúc cảm tử kiểu như Mạnh Khương Nữ khóc ở Trường Thành, khóc hết phiên này đến phiên khác, thậm chí tôi đang nghĩ, liệu có thể xui xẻo hơn được nữa không? Còn có thể kịch tính hóa hơn nữa không? Có bản lĩnh thì hãy lái chiếc xe rửa đường lao lên vỉa hè cán chết tôi ngay tại trận đi, để xác tôi trưng bày trong âm thanh hài hòa của câu “Chúc bạn sinh nhật vui vẻ” được bạn bè quốc tế từ khắp các nước kéo đến tham quan triển lãm thế giới nghiêng mình tưởng nhớ. Dám không? Làm được không?

Khi về đến nhà mở cửa ra, ngài Thượng đế vô tình mở miệng nói với tôi như thể người phát ngôn của Chinamobile: “Ta dám.”

https://thuviensach.vn

Nam Tương cầm bức thư của “M.E” vô cùng quen thuộc với tôi kia – ngày nào tôi cũng gửi đi không dưới mười thư như vậy – rồi mở thư ra với vẻ mặt phức tạp, sau đó chuyển nội dung lá thư cho tôi, giống như một quan tòa đang mặt chau mày ủ chuyển phán quyết tử hình cho phạm nhân đang nản lòng thoái chí.

Đây vẫn chưa phải là đòn cuối cùng, bất cứ buổi biểu diễn nào cũng đều có encore, đó là cao trào hạ màn khiến mọi cảm xúc đều dâng trào tột cùng, mọi người đều ca vang.

Khúc encore ngày hôm đó, là tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Nam Tương bước đến bên sofa, cầm điện thoại lên nghe: “Ừ, đang ở đây.” Sau đó nó nhìn về phía tôi nói, “Tìm cậu đấy. Là Sùng… Lục Nghiêu.”

Tôi bất giác nhớ lại, lúc này lẽ ra tôi phải ở cùng anh ấy trong rạp chiếu phim, chúng tôi đã hẹn tan ca anh ấy đợi tôi ở dưới cao ốc, còn tôi sau khi bước ra khỏi lối an toàn, thì quên béng chuyện này, cứ thế rời khỏi công ty. Tôi đã bỏ lại Sùng Quang một mình đứng đợi ở đó.

Tôi nhận lấy điện thoại, khi nghe thấy giọng dịu dàng trầm ấm của anh ấy vọng vào tai, nước mắt tôi đã chảy xuống.

Tối đó, tôi và Nam Tương ngồi mãi trong phòng khách đợi Cố Ly về, nhưng màn đem ngoài cửa sổ dần đông đặc, người qua đường dần thưa thớt, cả con phố Nam Kinh Tây nhộn nhịp đã ngủ say, mà Cố Ly vẫn chưa về. Cảm giác tội lỗi trong lòng tôi và Nam Tương càng lúc càng mãnh liệt theo sự chuyển dịch của thời gian.

“Cậu nói xem Cố Ly có làm chuyện ngốc nghếch gì đó vì không chịu nổi đả kích không?” Tôi cuộn mình trong sofa, ôm lấy chiếc đệm tựa lưng hiệu FENDI bằng cả tháng lương của tôi, lập bập hỏi Nam Tương.

“Cậu nói Cố Ly à? Hay đang nói Lâm Đại Ngọc?” Nam Tương đầu tóc bù xù, trông như nữ yêu tinh trong động Bàn Tơ, “Cho dù nó muốn làm

https://thuviensach.vn

chuyện ngốc nghếch, cũng chỉ là cầm một cốc cà phê nóng rưới lên đầu gã đàn ông trung niên có ý đồ chen ngang, hoặc vào khu trưng bày của LV ở Hằng Long cõng về một chiếc vali du lịch."

Tôi nghĩ, cũng đúng. Người bình thường khi tâm trạng không vui, hoặc khi đả kích, thường mượn rượu giải sầu, uống đến say mèm, còn Cố Ly khi tâm trang khó chịu, lại tao nhã cầm rượu vang đỏ đổ vào cổ Đường Uyển Như từng ly từng ly một, sau đó dần thấy dễ chịu trở lại.

Đêm đó, tôi và Nam Tương đợi mãi như thế trên ghế sofa, rồi ngủ lúc nào, tôi cũng không biết. Rốt cuộc hai chúng tôi đã ngủ cả đêm trong phòng khách.

Khi sáng hôm sau tỉnh lại, toàn thân đau nhức, khi mở mắt ra, đã nhìn thấy Cố Ly đang đứng trước mặt tôi, tay nó đang cầm một con dao mổ sáng loáng (…), nhìn chằm chằm vào tôi, đôi mắt long lên sòng sọc như thể yêu tinh chuột đã tu luyện ngàn năm: "Nói đi, cậu muốn lột da, hay là chết nguyên vẹn."

Vừa mới bảnh mắt, còn chưa kịp rửa mặt, thần trí còn chưa tỉnh táo, đã bất ngờ đối mặt với câu hỏi khủng khiếp và nghiêm túc như vậy, tôi nói như thể xổ từ gan ruột ra: "Để xem tình bạn nhiều năm nay của chúng ta." Tôi chồm lên siết lấy thắt lưng của Cố Ly, rồi ra chiều đại nghĩa lẫm liệt, "Cậu giết Nam Tương trước được không?!"

"…" Nam Tương nằm đối diện trên ghế sofa cũng đã tỉnh, nhưng vừa mới bảnh mắt, câu đầu tiên nó nghe thấy chính là "Cậu giết Nam Tương trước được không?" thoát ra từ miệng tôi – chị em tốt của nó, tôi nghĩ nó cũng thấy khó chịu.

"Tớ chỉ đang chiên trứng ốp la làm sandwich, hỏi các cậu có cần cắt bỏ viền bánh mì nướng, hay là giữ nguyên?"

https://thuviensach.vn

Cố Ly mỉm cười vừa bí ẩn vừa đoan chính, như Mona Lisa đang cầm chiếc dao mổ vậy. Nói xong, nó quay người lại yểu điệu bước vào trong bếp… vừa mới bảnh mắt, nó đã trang điểm xong xuôi, trên người vận chiếc áo liền váy bó sát người bằng lông cừu màu đen với những đường kim tuyến sẫm màu, để lộ khoảng lưng phía sau, trông như không mặc áo ngực vậy (nhưng tôi tin trước ngực nó nhất định đã dán băng dính, trong băng dính nhất định đã rịt hai cá bra), đeo đôi giày cao gót nhọn lông nhuyễn da hươu màu lam sẫm (chính là cái đôi Miu Miu gót nhọn như mũi kéo xuất hiện trên bức tường cực lớn chỗ cửa chính khách sạn Portman), trên tóc cài một cây trâm mũi nhọn chĩa thẳng về trước còn hình dáng thì kỳ dị, trông như trên đầu nó đang đội cả tòa tháp Oriental Pearl Tower.

Tôi lập cập dịch đến bên Nam Tương, rồi nghiêm túc hỏi: “Tớ nghĩ nó hạ độc vào trứng ốp la, cậu có thấy thế không?”

Nam Tương lắc đầu, mắt mũi lấp liếm: “Không, nó chỉ tiện tay đã có độc sẵn, đổ thêm một miếng trứng ốp la mà thôi…” Nói xong nó ngoái đầu lại, vừa vò mái tóc bung xõa quyến rũ, vừa trưng gương mặt mềm mại bất kể là ba giờ sáng tinh mơ hay bảy giờ chạng vạng tối vẫn quyến rũ mê hoặc của nó, nói với tôi: “Lâm Tiêu, cậu đi tắm rửa súc miệng đi nhé, giờ cậu như mùi của chiếc ba lỗ cotton của Đường Uyển Như sau khi chơi thể thao xong ra ném vào trong hộc bàn suốt một tuần quên đem về hồi năm thứ ba trung học vậy, sự khác biệt duy nhất giữa cậu và cái áo ấy chính là cậu còn chưa mốc.”

“Vừa mới bảnh mắt, nói chuyện gì vậy? Tớ nghe thấy tên tớ.” Đường Uyển Như vù một tiếng, xuất hiện ghế sofa giống như một linh hồn, chẳng ai thấy rõ động tác của nó, nó đã xuất hiện trong nháy mắt. Nó nằm nghiêng như tư thế của nữ hoàng Cleopatra của Ai Cập, cắt ngang tôi và Nam Tương, còn mặc một chiếc áo ba lỗ.

“Nam Tương nói tớ có mùi giống áo ba lỗ của cậu.” Tôi nói ra vẻ đau lòng.

https://thuviensach.vn

Đường Uyển Như gật gật đầu, vuốt ve mái tóc tôi, rồi nhìn lại Nam Tương, lạnh nhạt nói: “Đã nhiều năm như thế, vẫn là Nam Tương biết khen ngợi người ta nhất, chỉ một câu bâng quơ, cũng khiến mọi người ngọt đến tận cuống họng.”

Tôi và Nam Tương đều bật dậy bỏ đi. Yêu quý sinh mạng, rời xa Uyển Như.

Tiếng dao nĩa liếc vào đĩa sành, nghe âm thanh đó luôn dấy lên cảm giác kinh hãi. Mỗi lần nghe thấy đều khiến da đầu tôi trong chớp mắt săn lại, cảm giác giống hệt như tết cái đuôi sam quá chặt, đến mức sắp kéo tôi thành mắt phượng hoàng đỏ vậy. Những âm thanh giống thế còn có tiếng móng tay cạo vào bảng đen, tiếng thìa sắt quẹt vào bát sứ tráng men, tiếng tay ma sát với bong bóng… còn cả tiếng đọc thơ của Đường Uyển Như nữa.

Tôi và Nam Tương ngồi lặng trước mặt Cố Ly. Chúng tôi nhìn Cố Ly mà trong lòng ngổn ngang suy tư, nó an nhàn thản nhiên, ấn đường sáng loáng, đôi mắt rũ xuống, điềm đạm từ bi, trông như Quán Thế âm đang ăn sáng. Bạn có thể tưởng tượng được không, khiến người ta quá kinh hãi ấy chứ: một con chuột tinh ánh mắt sáng rực rỡ ngồi trên đài hoa sen rũ mắt mỉm cười.

Sau khi Cố Ly ăn hết phần ốp la trước mặt, nó lau lau miệng, rồi bắt đầu buổi răn dạy và quở mắng tôi và Nam Tương. Trong suốt thời gian dài đến mười phút, chẳng có bất cứ khoảnh khắc ngừng nghỉ nào, cũng chẳng có bất cứ sai lầm nào, đồng thời ngữ điệu cân bằng ổn định, không có lên xuống. Riêng với Nam Tương, chủ yếu tập trung vào mấy điểm, ví dụ: “Cậu gặp khó khăn sao không đến tìm tớ? Tìm Lâm Tiêu thì được ích gì? Kể từ hồi đại học, nó ngoài sở trường làm hỏng những việc tớ đã lên kế hoạch chu toàn ra, thì cái được duy nhất của nó cũng chỉ là khi gặp gián có thể liên tục la hét với âm lượng cực lớn, đến mức tiếng thét đó có khả năng dọa lui địch thủ. Chỉ trong tình huống không tìm được thuốc diệt muỗi, cậu

https://thuviensach.vn

tìm nó giúp mới là lựa chọn sáng suốt nhất.” Hay như, “Hơn nữa một trợ lý triển lãm ngắn hạn có gì đáng làm? Đừng nói là ngắn hạn, cho dù là trợ lý chính thức, cũng không phải như Lâm Tiêu, ngày nào cũng đeo giày cao gót đi khắp Thượng Hải để tìm cho ra thứ cà phê ‘có thể pha ra màu tím’, hoặc bật nhạc Jazz cho mấy chậu cây Cung Minh trồng nghe. Có việc nào giống việc của người đâu?” Hoặc ví như, “Lẽ nào tớ không phải là một người thân thiết mà lại ôn hòa? (Nam Tương: “…”) Khi cậu tìm kiếm sự giúp đỡ ở tớ, tớ đã từ chối cậu lần nào chưa (Nam Tương: “…”) Trông tớ lẽ nào giống người cố chấp lạnh lùng không hiểu lý lẽ sao? (Nam Tương: “…”) Tớ sao nào…”

Còn khi đến lượt tôi, lại cực kỳ đơn giản mà tập trung, nếu tổng kết bằng một câu thì có thể khái quát: “Lâm Tiêu này, trí tuệ của cậu chỉ có thể dùng để đi nuôi gà thôi.” Tất nhiên, nó luận chứng từ chính diện, phản diện, trắc diện, nói có sách mách có chứng, nêu sự thực, đưa lý lẽ, cuối cùng nói đến mức bản thân tôi cũng rất tán đồng, nhiều lần nhịn không nổi muốn đứng lên tìm chiếc khăn tay hoa nhỏ màu trắng để trùm tóc lại, sau đó bê một bát gạo đi rắc vào trong ổ gà.

Suốt cả quá trình ấy, Đường Uyển Như cứ như một pho tượng Phật, nặng trình trịch không nói chen nửa lời ngồi bên cạnh Cố Ly. Nó vừa bóc quả trứng luộc, vừa cầm trứng chấm vào tương cà rồi ăn, trông rất là… đặc biệt.

Chính trong khoảng thời gian Cố Ly thao thao bất tuyệt đó, tâm trạng của tôi và Nam Tương càng lúc càng tốt lên. Đôi môi lóng lánh tựa máu tươi của nó, bật tới bật lui bô lô ba la, giống như một đóa hoa ăn thịt người không ngừng phun acid rào rào ra ngoài, còn tôi và Nam Tương thì tắm mình trong màn sương acid đó, trông có vẻ vô cùng hạnh phúc, nét mặt như những đóa hướng dương đang ngước lên đón ánh nắng ban mai ấm áp.

Vì bọn tôi đều quá hiểu Cố Ly, khi nó còn muốn sỉ nhục bạn, khi nó còn muốn dùng những lời mắng nhiếc sáng tạo vô cùng vô tận đủ mọi cung bậc để nhả ngọc phun châu lên người bạn, thì có nghĩa trong lòng nó vẫn xem

https://thuviensach.vn

bạn là người thân nhất. Nếu có một ngày, nó bắt đầu khách sáo với bạn, lễ độ quá mức, giống như con búp bê Nhật Bản đã được lập trình sẵn trình tự lễ nghĩa, nhất cử nhất động đều tỏ ra phù hợp mà không thất lễ, thì có nghĩa nó sắp rời khỏi bạn.

Chính lúc tôi và Nam Tương gần như sắp mừng rơi nước mắt vì trút được gánh nặng, thì Cố Nguyên từ trong phòng bước ra, ánh mắt anh ta nhìn về phía chúng tôi tỏa ra một luồng nhiệt mơ hồ, không mấy trong trẻo, mà vô cùng mập mờ và phức tạp, kiểu ánh mắt này giống như đoạn thi luật không hài hòa bất chợt xuất hiện trong trường cảnh tựa như phim chị em tình thâm của chúng tôi, vậy là, Cố Ly đã ngừng lại, quay đầu qua, mỉm cười trông về phía anh ta.

“Sao em dậy sớm vậy?” Cố Nguyên nở nụ cười gượng, ánh mắt hàm chứa vẻ cưng nựng nhún nhường, nhìn Cố Ly.

“Ừ, vậy à, dậy sớm ăn sáng. Anh muốn ăn chút không?” Cố Ly nhìn Cố Nguyên, mỉm cười nhã nhặn mà xinh tươi, đôi mắt lấp lánh dưới lớp trang điểm tinh tế của nó, đang phát sáng tựa những hòn bi ve, thứ ánh sáng của sự trống rỗng.

Tim tôi đột nhiên chùng lại.

Những ngày tháng sau đó, cách cư xử đối đãi lịch thiệp dị thường này của Cố Ly và Cố Nguyên, đều diễn ra liên tục. Thực ra hoàn toàn không thể nói là đối đãi, mà nói chính xác hơn, phải là Cố Ly đã đơn phương cách ly Cố Nguyên ra khỏi thế giới của mình, đồng thời ngày qua ngày, đang cố sức đẩy anh ta ra xa hơn.

Tôi và Nam Tương âm thầm chứng kiến tất cả, có nhiều khi, chúng tôi không sao chịu đựng được thêm nữa muốn đưa tay ra cứu vãn, nhưng chúng tôi luôn ghì cương ngựa trước dốc cao, quay đầu trước sóng cả. Mâu thuẫn của chúng tôi với Cố Ly vừa được hóa giải chưa được bao lâu, cho dù

https://thuviensach.vn

phải tự châm lửa đốt mình, cũng phải đợi chúng tôi mặc xong áo chống cháy đã, nếu không với uy lực của Cố Ly, chỉ trong mấy giây tôi và Nam Tương có thể biến thành một đống tro tàn đựng trong lọ sành rồi.

Có điều, tôi và Nam Tương vẫn là người có lương tri, hơn nữa chúng tôi biết trong chuyện này, thực ra Cố Nguyên chẳng làm gì sai. Diệp Truyền Bình có thể vào ra như phòng khách nhà mình, bình thản điềm nhiên ngồi lên chiếc ghế cao nhất trong Hội đồng quản trị của "M.E", không phải là lỗi của Cố Nguyên. Tôi tin đằng sau vụ việc kỳ dị này, nhất định đang mập mờ âm hồn của Cung Huân. Cho nên, tôi và Nam Tương đều đã ngấm ngầm lo liệu xong, đợi một thời gian nữa, đến lúc hai đứa chúng tôi an toàn rồi, chúng tôi mới xuất ngựa, để làm trung gian cho hai người họ làm lành với nhau. Những chuyện kiểu này, trong những năm tháng của chúng tôi, thật tình đã làm quá nhiều rồi, xe nhẹ chạy đường quen, hay làm khéo tay, làm đến mức hữu xạ tự nhiên hương. Về phương diện này, nói không phải khoe, tôi và Nam Tương là chuyên gia lành nghề. Cũng như hồi đại học, tạo ra cơ hội khiến họ suy yếu, sinh bệnh, thất bại, tắt máy điều hòa hay đẩy vào hồ nước, chiêu thức xưa phong cách cũ, chẳng qua đổi đối tượng thành Cố Nguyên mà thôi.

Sau mấy ngày mưa dầm liên tục, cuối cùng cũng có một thứ bảy rực rỡ nắng vàng.

Vì đang trong kỳ nghỉ hè, nên cả Thượng Hải đều chật ních người, du khách trời nam đất bắc đều nhân cơ hội trường học nghỉ hè, trước khi triển lãm thế giới kết thúc, đưa con cái cùng đến ngắm một vòng phong cảnh Thượng Hải. Cả khu Ngoại than lúc nha lúc nhúc toàn người là người, xem ra chẳng có khác biệt lớn lắm so với ga tàu mùa giáp Tết. Tâm trạng của Cố Ly lúc này cực xấu, thứ mà nó ghét nhất chính là bọn trẻ con: "Tớ thà thấy du khách đem theo thuốc súng hoặc những bình acid đến tham quan Thượng Hải, còn hơn là đem theo lũ con nít đến, bọn chúng gây thù chuốc oán với Thượng Hải quá nhiều rồi!"

https://thuviensach.vn

Khu Ngoại Than tấc đất tấc vàng, lúc này đã biến thành thiên đường của bách tính, từ số 1 đến số 27 của Ngoại Than đã từng kiêu hùng giữa bốn phương, lúc này lại như nàng công chúa tuyệt trần chốn cung điện lưu lạc vào dân gian bần hàn vậy, bất cứ ai cũng có thể ngắm nhìn. Bạn xem, thế giới này chính là như vậy. Lên voi xuống chó xoay vòng, cọp có hùng mạnh đến đâu cũng có ngày lọt xuống đồng bằng và bị chó đuổi, phượng hoàng có lộng lẫy đến đâu cũng có thể ngã nhào xuống rừng liễu mờ sương khói biến thành chim sẻ tầm thường.

Phía trước nhà hàng Hòa Bình được trang hoàng như mới, một anh chàng canh cửa mặc áo vest cao cấp đang chau mày sụ mặt, vì du khách kéo đến quá đông khiến cả đại sảnh nhà hàng biến thành Carrefour thời hoang tàn, càng gay go hơn là, những du khách này vào chỉ để chụp ảnh kỷ nhiệm, Carrefour tốt xấu gì cũng còn có doanh thu, còn nhà hàng Hòa Bình lúc này, chỉ hận là không thể đóng cửa được, khách vào cần phải quẹt thẻ ngân hàng trước.

Nhưng thành phố này luôn có cách để chưng ra mặt tàn khốc của nó, Roosevelt Club vừa khánh thành ở số 27 Ngoại Than, cái dòng họ từng làm tổng thống Mỹ này, nay đóng hộ khẩu ở đây, trên sân thượng của đỉnh tòa nhà được xem là lớn nhất Ngoại Than, đang giăng một tấm lưới lọc “Phí hội viên mười tám vạn”, cho nên, bạn vẫn có thể ở Ngoại Than trong thời gian đỉnh cao du lịch này, ngồi cô độc một mình trên sân thượng dưới ánh mặt trời rực rỡ, cúi xuống ngắm nhìn dòng sông Hoàng Phố, nhìn các kiểu kiến trúc kỳ lạ như thể ma quái ở phía đối diện đang lấp la lấp lánh, rồi cảm thán sao mà cô đơn đến thế.

Chính trong ngày cuối tuần rực rỡ nắng vàng như vậy, Nam Tương đã quyết định đi sửa mái tóc của mình. Đây có thể nói là thời khắc lịch sử, vì trong ký ức của tôi, kể từ hồi cấp ba, Nam Tương chưa từng đụng đến chiếc phướn gọi hồn đen láy óng ả này của nó. Nếu không phải nó đồng ý với sự sắp xếp của Cố Ly, quyết định vào làm biên tập mỹ thuật trong “M.E”, thì

https://thuviensach.vn

tôi tin trước khi nó tao nhã ngủ trong nấm mồ kia, mái tóc này vẫn sẽ đi theo nó trong từng chiến dịch chinh phục đàn ông.

Vì quyết định này, tôi và Cố Ly cùng Đường Uyển Như, đều cùng nhau vui vẻ tiến lên. Đường Uyển Như thì khỏi nói, bất kể hoạt động nào không vi phạm hiến pháp quốc gia, nó đều "vui vẻ tiến lên", chúng tôi không cần lo lắng nó sẽ từ chối, thứ chúng tôi lo lắng chỉ là nó có "vui vẻ quá mức" hay không thôi. Nhưng Cố Ly suy nghĩ một hồi rồi cũng "vui vẻ" đồng ý, về điểm này tôi và Nam Tương lại càng bất ngờ. Nhưng trong lòng tôi biết rõ, thực ra từ hồi tốt nghiệp đại học đến nay, cơ hội để bốn chúng tôi tụ họp cùng nhau ngày càng ít, cho nên, trong ngày cuối tuần tươi đẹp như vậy, có thể cùng những chị em tốt của mình đốt thời gian, rong chơi giữa cuộc đời, há không tuyệt sao?

Nhưng có một điểm, tôi và Nam Tương cần phải nói cho Cố Ly biết. Nam Tương móc trong túi ra hai tấm thẻ Vip và tờ phiếu mua hàng, nói với Cố Ly: "Đây là cửa tiệm mới khai trương, do bạn học đại học của tớ bảo tớ đi, nó nói tớ đến lần đầu sẽ được miễn phí, nhưng tiệm này…" Nam Tương hít một hơi thật sâu, siết chặt tay Cố Ly, rồi tiếp tục nói với vẻ đau khổ: "Tiệm này, ở Phố Đông! Cố Ly, có lẽ cậu nên suy nghĩ thật kỹ!"

Sắc mặt Cố Ly trắng bệch, lo lắng trùng trùng: "Ra ngõ đã đen đủi thế này, tớ dị ứng lắm."

Tôi cảm thông ôm Cố Ly: "Kiên cường chút đi!"

Cố Ly ngồi trong chiếc BMW của nó, nét mặt nghiêm túc trang trọng như một liệt sĩ đang ôm bộc phá xông vào trận địa của địch. Còn Đường Uyển Như lại đặc biệt quan tâm, luôn ngồi sát bên cạnh, siết chặt tay nó, ghé bên tai nó nhắc tới nhắc lui: "Cố Ly, cậu thả lỏng đi, thả lỏng đi… hít sâu vào… cảm nhận một chút, đừng sợ hãi, hít sâu vào, cố lên…" Sau khi nghe suốt mấy phút, tôi luôn ảo giác có thể tiếp sau nữa nó sẽ nói "dạng chân ra nào".

https://thuviensach.vn

Cố Ly chẳng thèm đoái hoài đến Đường Uyển Như, đôi con ngươi đau khổ của nó lúc này đang quét tới quét lui trên đại lộ Phố Đông thênh thang, những tòa cao ốc khổng lồ, người đi đường thưa thớt, lan can phòng hộ ngăn cách giữa đường, bụi bặm tung bay và những con đường xi măng chẳng thấy màu xanh… nó thở một hơi dài, nói: “Thật đáng sợ, quá đáng sợ… ở đây giống Bắc Kinh thế!”

Đến trước cửa tiệm cắt tóc mới khai trương kia, ngẩng đầu lên thấy trên mặt tường phía ngoài cửa tiệm là một hàng tranh mẫu chụp mấy chàng trai ăn mặc thời trang đang cầm ván lướt sóng, đánh bóng chuyền bãi biển, đi chân vịt… xếp thành hàng, thân thể tráng kiện, những múi cơ bụng cuồn cuộn và các gương mặt vừa nhìn đã biết được chạm trổ từ đám thần tượng Âu – Mỹ mà ra kia, đủ để tạo nên sức hấp dẫn tuyệt đối cho những cô gái qua lại trên đường. Trên tấm biển hiệu cực lớn của tiệm là dòng chữ tiếng Anh “BEACH BOY” như rồng bay phượng múa.

“BITCH BOY? Trai bao sao? Tiệm này cũng to gan nhỉ, thời nay tin tức chống đồi trụy cứ xa xả như thế, sao bạn học của cậu còn chưa bị dẹp vậy? Chắc có người che chở chứ gì? Nhất định là chân tay của quan chức cao cấp nào rồi.” Đường Uyển Như ngước đầu lên, nhìn hai chữ tiếng Anh đó, vừa đọc, vừa nói ra chiều lo lắng.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tôi và Cố Ly, Nam Tương, ba chúng tôi đều lặng lẽ đồng loạt lôi kính râm ra đeo lên, rồi bước nhanh bỏ rơi nó mà bước vào trong tiệm.

Vừa đặt chân vào cửa tiệm, bạn của Nam Tương đã đon đả như hoa cúc mùa thu tiến đến đón tiếp: “Chao ôi, Nam Tương đại mỹ nữ của lòng tôi, cơn gió nào thổi cậu đến đây vậy?” Anh ta mặc bộ vest với những đường ly thẳng tắp, trông như một con ngựa vằn âu lo đã uống nhầm thuốc, tôi có thể hiểu được, từ sau khi vào “M.E”, tôi luôn gặp những người quan hệ xã giao kiểu này, lúc nào bọn họ cũng duy trì giọng nói ở cao độ mức bốn tư này, bất kể là vừa mới ngủ dậy, hay bận suốt ngày vừa mới ngả lưng, chỉ cần điện thoại gọi đến, hay gặp được “khách hàng tiềm năng”, giọng của họ đều tức khắc điều chỉnh đến tần số này, hơn nữa, dù họ nói nội dung gì, đều có thể duy trì thứ ngữ cảm thoáng chút sợ hãi và hưng phấn đó, mỗi câu đều mở đầu bằng “Oh my God!” và kết thúc bằng “Really?”

… Oh my God, mẹ anh nằm viện à? Thật không vậy?!

… Oh my God, sao anh lại ở đây? Anh cũng ra ngoài mua đồ ăn à? Thật không vậy?!

… Oh my God, anh dắt chó đi tắm à, tôi cũng tắm cho chó của tôi ở cửa hàng thú cưng đó đấy, thật không vậy?!

… Oh my God, dì của anh cũng bị ung thư tuyến vú à? Dì tôi cũng vừa mất đấy! Thật không vậy?!

https://thuviensach.vn

… Oh my God, bây giờ anh cũng làm quan hệ công chúng à? Thật không vậy?!

Nam Tương kéo con ngựa vằn âu lo ấy sang phía chúng tôi rồi giới thiệu: “Đây là bạn học của tớ, Eric. Eric, ba người này là bạn thân của tớ, chúng tớ đều học chung cùng trường, đây là Lâm Tiêu, đây là Đường Uyển Như, đây là Cố Ly.”

Ánh mắt của Eric lập tức quét qua Đường Uyển Như, sau đó dừng lại vài ba giây trên người tôi, rồi tiếp tục quét sang Cố Ly, khoảnh khắc nhìn Cố Ly ấy, trông con ngươi của anh ta như chiếc bóng đèn đã cắm phích, bật sáng lên sau khi có điện.

“Oh my God, là Cố Ly à, thật không vậy?! Chúng mình từng cùng học môn Công chúng đấy, ‘Nghiên cứu cơ cấu xã hội hiện đại’, tớ ngồi trước cậu, cậu còn nhớ tớ không?” Eric rõ ràng muốn khóa chặt Cố Ly thành “khách hàng tiềm năng”, vậy nên anh ta ngay tức khắc điều chỉnh giọng nói của mình sang chất giọng chuyên nghiệp. Tôi có chút thương xót mà khẽ lắc đầu, chưa định nói cho anh ta biết, Cố Ly là người tự cho là mình sẽ bị dị ứng khi đến Phố Đông. Đồng thời nó còn cho rằng khi nghe điện thoại ở Phố Đông còn bị tính phí kết nối đường dài. Nó còn bảo Phố Đông không có tàu điện ngầm. Khi nghe nói Trung tâm Tài chính Quốc tế Thượng Hải đã hội tụ số thương hiệu thời trang vượt qua cả Hằng Long, nó đã tỏ ra khó tin cho rằng: “What’s wrong with those people?”[1]

[1] Những người đó bị làm sao vậy?

Cố Ly bỏ kính râm xuống, quan sát Eric một chút, trên mặt xuất hiện nụ cười mỉm giả tạo, trông như một bình nước suối đã uống cạn. Nó bối rối duy trì nụ cười ấy, mãi đến khi nụ cười biến thành hai nếp nhăn hằn sâu lưu lại nơi khóe miệng, nó cũng chẳng nói gì.

https://thuviensach.vn

“Cậu thật sự không nhớ tớ ư?” Eric trưng ra vẻ mặt “chuyên nghiệp” vừa vô cùng thất vọng, nhưng trong thất vọng lại hàm chứa hờn dỗi, trong hờn dỗi lại lộ chút vui mừng, trong vui mừng lại ẩn chứa vẻ oán trách.

“Có phải hồi đấy tớ từng bảo cậu không được ưỡn thẳng người, nếu cản trở việc tớ ghi chép, tớ sẽ lấy kẹo cao su vò lên tóc cậu, đúng không?” Cố Ly nghiêng đầu qua, giống như đang rơi vào hồi ức.

“Đúng, đúng, đúng!” Eric trông như đột nhiên được chích một mũi tiết gà.

Tôi và Nam Tương nhìn nhau mỉm cười, nhún nhún vai.

“À, tớ nhớ ra rồi.” Cố Ly bừng tỉnh, sau đó lập tức nói một câu như chẳng cần suy nghĩ, “Thế giờ cậu ở đây gội đầu cho người ta à?”

Eric đứng sững lại vài giây giống như người vừa bị bắn một phát vào thái dương, sau đó lại sống dậy, đáp: “Cố Ly cậu thật biết đùa, tớ làm quản lý ở đây.”

“Quản lý cửa tiệm?... Nghe có vẻ công việc không thuận lắm, chức này làm gì? Dạy người ta gội đầu như thế nào à?” Cố Ly lia mắt một lượt khắp cửa tiệm, rồi hỏi một cách tự nhiên.

Nam Tương cầm phiếu mua hàng trên tay dúi cho một nhân viên trong tiệm, tôi biết, nó muốn tranh thủ cắt tóc trước khi Cố Ly chưa kịp chọc giận bạn học của nó, và Eric tuyên bố phiếu mua hàng vô hiệu.

Tôi nhìn ánh mắt của Nam Tương đã hiểu được ngay ý tứ trong lòng nó, vì thế tôi mới đưa tay kéo cả Cố Ly và Đường Uyển Như bước thẳng vào trong. Nam Tương đi gội đầu mà như trút được cả gánh nặng.

Số người trong tiệm không nhiều cũng chẳng ít, tôi lôi lôi kéo kéo Cố Ly đi một lúc, vòng đến khu làm móng tay. Dù đợi ở đây cũng khá mất thời

https://thuviensach.vn

gian, nhưng được cái ít người, lại có thể ngồi trên sofa nghe nhạc đọc tạp chí, đồng thời còn có người giúp bạn trang trí móng tay khiến bạn hài lòng thỏa ý, bất kể bạn hy vọng khảm đầy kim cương lên móng, khi xòe mười ngón tay ra có thể chiếu sáng cả màn đêm, hay muốn đánh cho bộ móng thành vũ khí phòng thân, để tiện khi đi đêm về hôm gặp bọn bất hảo có thể kịp thời tấn công đáp trả, các chuyên gia làm móng đều có thể làm được.

“Chi bằng chăm sóc móng một chút.” Tôi kéo Cố Ly, bước qua hất cằm lên nhìn hàng sơn móng tay đủ màu sắc.

“Cũng được,” Cố Ly thuận đà ngồi xuống, cúi đầu quan sát tay tôi, “bàn tay này của cậu, cần phải dọn dẹp một chút, nói thế nào nhỉ? Đôi tay này trông có vẻ quá cực khổ, người không biết, sẽ cho rằng cậu vừa thu hoạch xong hai mẫu ba sào đất ở quê đấy. Mau mau, chăm chút cho đôi tay đi, cô đốt than.”

Tôi ngồi xuống mà tâm tư ngổn ngang. Tôi không cam lòng, nói: “Cậu đừng có xem thường người đốt than, nông thôn thời nay đều hiện đại hóa rồi, gặt lúa đều dùng máy, tay của họ mà xòe ra còn nõn nà hơn cả người thành phố ấy chứ.”

Đường Uyển Như ngồi bên cạnh gật đầu hùa theo: “Lâm Tiêu nói đúng đấy, tớ thường thấy hình ảnh xúc động lòng người như thế trong chương trình Tiếp cận khoa học của đài CCTV3, trên cánh đồng xanh ngút tầm mắt, những người máy gang thép khổng lồ đang xoay chuyển bánh răng, rầm rầm rầm, vô số lúa mì đã được thu hoạch vào trong toa.” Đường Uyển Như biểu đạt cực kỳ sống động, cảm giác như đang đọc thuộc lòng bài văn tả cảnh của học sinh tiểu học. Nhưng ánh mắt hào hứng của nó đột nhiên lưỡng lự giây lát, sau đó hỏi chúng tôi một câu rất ư khó hiểu, “Có điều tớ cũng rất tò mò, cậu nói xem giữa đồng không mông quạnh như thế, những chiếc máy ấy muốn khởi động, thì cắm điện ở đâu?”

Tôi và Cố Ly lần nữa lặng lẽ đeo kính râm lên.

https://thuviensach.vn

Cố Ly làm ra bộ người mù, muốn chỉ đường cho Đường Uyển Như, nên nó ra bộ thân thiết níu lấy Uyển Như, nói: “Như Như, cậu xem, ở đây rộng như thế, cậu cũng đi dạo chút đi, kiếm một dịch vụ nào đó, làm cho bản thân đẹp hơn, trẻ hơn. Đừng lo cho bọn tớ, bọn tớ tự lo được. Nhân khi còn trẻ, là thời gian cậu phải sống vì bản thân mình đấy! Mau đi đi, em Như!” Tôi nhìn Cố Ly, lời lẽ thốt ra có tình có lý, tôi chỉ nhìn thôi mà cũng sắp bị thuyết phục đến nơi.

Đường Uyển Như tỏ vẻ đồng tình, trông như đã gãi đúng chỗ ngứa của nó. Nó bảo: “Ừ nhỉ, huấn luyện sinh viên thể thao nhiều năm như vậy, ai cũng nói tớ già hơn các cậu, già hơn tuổi thực của tớ, Cố Ly, ở đây có nhiều dịch vụ lắm, cậu nói xem rốt cuộc tớ phải làm gì, mới có thể khiến bề ngoài trông phù hợp hơn với tuổi tác?”

Cố Ly trầm tư giây lát, rồi nói vô cùng nghiêm túc: “Sửa ngày tháng năm sinh trên chứng minh thư của cậu thành năm 1974.”

Đường Uyển Như: “…”

Sau khi tôi và Cố Ly sửa xong móng tay, trông hai đứa chẳng khác nào hai con cua, mười ngón tay cố sức nhướn lên, cứ như đang giơ nanh vuốt lên bước đi tìm Nam Tương. Nam Tương đã gội đầu xong, lúc này đang ngồi bên thợ làm tóc, chờ hớt tóc, mái tóc đen bóng của nó sau khi gội xong càng thêm đen bóng như chiếc nghiên mực cao cấp, trông mềm mại quyến rũ như hình ảnh họa đồ các thiếu nữ thời xưa.

Còn tôi và Cố Ly ngồi cạnh nó, nét mặt điềm đạm, nhưng tư thế kỳ dị, hai chúng tôi cố sức duỗi mười đầu ngón tay ra, thi thoảng còn rảy rảy mấy cái, để cho móng tay chóng khô, việc này khiến hai chúng tôi trông như hai người đang nhảy nhạc Jazz. Còn Đường Uyển Như đứng chống nạnh phía sau, trông chẳng khác nào một quản đốc.

https://thuviensach.vn

Thợ làm tóc lấy khăn quấn một vòng quanh cổ Nam Tương, hỏi: “Người đẹp, muốn cắt kiểu gì đây?”

“Kiểu mốt ấy!” Tôi cướp lời, “Nhưng không được mốt quá.”

Thợ làm tóc “…”

“Phải quyến rũ!” Đường Uyển Như góp thêm, nháy mắt ra hiệu, nó nói như người trong nghề, “Nhưng đừng quyến rũ quá!”

Thợ làm tóc: “…”

“Phải trông chuyên nghiệp hóa!” tôi khoanh tay, “Nhưng không được chuyên nghiệp quá.”

Thợ làm tóc: “…”

Lúc này, Cố Ly không nhịn được nữa, nó trợn mắt trắng dã, nét mặt vừa khó chịu lại khinh khỉnh, khoát khoát tay phóng khoáng với tôi và Đường Uyển Như, ra điều bảo chúng tôi lui xuống, khí thế của nó quả thực quả đủ ý, giống như Võ Tắc Thiên, khiến tôi suýt chút nữa không kìm được mà mặc niệm trong cổ họng một tiếng “Vâng! Thưa Hoàng hậu!”

Cố Ly hất mái tóc, rồi nói: “Hay là thế này đi, nó cần một kiểu tóc, để khi đặt chân vào party, vừa đủ thu hút sự thèm muốn của đàn ông, nhưng đồng thời không tạo nên nét phản cảm của bọn gay, nhưng không được kích thích tính dục của bọn Lesbian.”

Thợ làm tóc: “Tôi hiểu rồi.”

Tôi và Đường Uyển Như lén thở một hơi dài. Bọn tôi đã thất bại.

Cố Ly càng thêm đắc ý, tiếp tục phát huy: “Hơn nữa, kiểu tóc này không được quá lẳng lơ, quá bốc đồng, phải có khả năng quyến rũ đàn ông Phố

https://thuviensach.vn

Tây, nhưng ở những khu vực bảo thủ cố hữu như Phố Đông lại không bị xem là đĩ thõa mà phải đánh nhau.”

Thợ làm tóc có chút bực bội: “Hiện giờ các cô đang đứng trong tiệm làm tóc ở Phố Đông đấy, có nhận ra không hả?”

Cố Ly gật đầu: “Thế nên hiện giờ anh có thể hiểu được sự lo lắng của tôi rồi đấy. Đến Phố Đông, hơn nữa đi ra vành đai, tôi đã phải mạo hiểm đến mức nào? Việc này đối với tôi, là lần mạo hiểm lớn nhất trong đời, kể từ sau vụ tôi cùng Lâm Tiêu tham gia chương trình niềm vui nhà nông gì gì đó ở ngoại thành lúc năm thứ hai đại học. Có thể thấy tôi coi trọng tình bạn đến thế nào!”

Tôi: “… Thôi cắt đi!”

Trong khoảng thời gian mái tóc của Nam Tương dần ngắn đi từng tấc, Đường Uyển Như đã ngồi thiền trên ghế sofa, giống như đã nhập vào thế giới suy tưởng, (sau này nó cho tôi biết, nó đang xem chương trình Tiếp cận khoa học phát trên tivi…) và tôi ngồi bên chẳng biết làm gì đành lật xem một cuốn tạp chí lá cải, còn Cố Ly, tiếp tục đứng sát bên Nam Tương, chỉ cho thợ cắt tóc biết phải làm thế này phải thế kia trên mái tóc của Nam Tương, tôi thấy sắc mặt của người thợ kia càng lúc càng trắng bệch, lo anh ta sẽ cầm kéo trong tay đâm cho Cố Ly một nhát – nếu thật sự như thế, thì anh ta chết chắc, anh ta sẽ bị Cố Ly cắn nát cả da lẫn xương rồi nhổ vào bãi cỏ xanh ven đường cho bọ ngựa ăn.

Lúc này, di động đổ chuông. Tôi bật màn hình đọc tin nhắn, cả người giật bắn như bị người ta đâm cho một nhát kéo sau cổ vậy. Tôi cầm di động gí sát dưới mũi Cố Ly, khi nó thấy rõ nội dung tin nhắn, tôi cảm thấy rõ ràng nó đã hít ngược một hơi thật dài, trong nháy mắt đỉnh đầu nó như bật tung lên, chẳng khác gì nắp của chiếc bình trà bị hơi nóng đẩy bật lên rồi lại đậy xuống.

https://thuviensach.vn

Trên màn hình di động, tin nhắn của Kitty ngắn gọn rõ ràng: “Cung Minh nhập viện. Mau đến ngay.”

Tôi nhìn Cố Ly, nói: “Tớ phải đi ngay phải không?”

Cố Ly gật gật đầu: “Mau đi đi. Có chuyện gì gọi điện cho tớ, tớ phải đợi Nam Tương cắt tóc xong, không yên tâm được khi giao khuê nữ ấy vào tay đàn ông này được. Xong việc ở đây tớ sẽ lập tức qua tìm cậu.” Xuyên qua gương mặt lo lắng trùng trùng của nó, tôi có thể thấy bộ dạng nghiến răng ken két, chằng chịt gân xanh nổi đầy trán của anh chàng cắt tóc đang đứng sau nó.

Tôi bước ra khỏi tiệm, vội vã vẫy taxi, lòng như lửa đốt hướng về phía Phố Tây. Trên con đường tám làn xe rộng thênh thang, hầu như chẳng có xe nào qua lại, nắng vàng rực rỡ, thế giới sắc nét vô ngần. Tôi cuộn mình trong chiếc xe lao như bay trên xa lộ, giống như con bọ cánh cứng nhỏ đang bay với tốc độ siêu nhanh trên đường.

Còn giây phút này, trên con phố nhỏ hẹp tại Phố Tây, dưới bóng hàng cây ngô đồng Pháp cao lớn hai bên đường, có một người khác cũng đang nóng lòng sốt ruột giống tôi, cậu ta gọi cho Nam Tương hai cuộc điện thoại, nhưng kết quả, không có người nghe máy.

Nam Tương nhìn màn hình điện thoại, một số máy lạ đang nhấp nháy, nó cầm di động lên, nghiêng nghiêng màn hình cho Cố Ly xem, rồi nói: “Chẳng biết là ai, cứ gọi mãi cho tớ.”

Cố Ly nói: “Thì nghe thử xem.”

Nam Tương lắc đầu: “Tớ không thích nhận cuộc gọi của số máy lạ, nếu có chuyện gì hắn sẽ nhắn tin thôi.”

Cố Ly gật gật đầu: “Tớ có thể hiểu được. Ở Phố Đông này, tốn cước gọi đường dài vì một người lạ hoắc, quả là không đáng lắm. Tắt đi cho lành.”

https://thuviensach.vn

Nó giơ tay ra, cầm di động nhấn phím tắt.

Nam Tương: "…"

Bóng cây lay động đong đưa, từng vệt nắng vụn vỡ thi thoảng nhảy múa trên mặt cậu ta, sống mũi thẳng cao nhưng thanh tú toát lên đường nét tươi sáng trên khuôn mặt ấy. Cậu ta lắng nghe tiếng dập máy vang lên trong điện thoại, sắc mặt lộ vẻ khó hiểu nhưng vẫn cố chấp, tiếp tục nhấn nút gọi lại.

Nam Tương nhấc điện thoại lên, thở một hơi dài: "Tên này cũng cố chấp quá nhỉ?" Vừa định lắc đầu, đã bị thợ làm tóc dùng lực ấn ngồi im, Nam Tương thuận tay cầm di động đưa cho Cố Ly, "Cậu nghe giúp tớ, hỏi xem hắn rốt cuộc là ai."

Cố Ly nhận lấy điện thoại, vừa bật lên, còn chưa kịp nói gì, bên tai đã vang lên tiếng vui mừng khôn xiết của đối phương: "Ôi dào, cuối cùng chị cũng nghe máy, điện thoại của chị khó gọi thật đấy, như là trúng số độc đắc vậy. Hôm trước đã hẹn chị đi xem triển lãm tranh, chị còn nhớ không? Giờ em đang ở công viên Lỗ Tấn, trong Bảo tàng Mỹ thuật đang có một cuộc triển lãm, rất hay, chị có muốn…"

Đối phương còn chưa nói hết, Cố Ly đã quăng một câu "Gọi nhầm rồi" sau đó ngắt máy cái rụp.

Dưới bóng cây, gương mặt của chàng trai trẻ rất đỗi kinh ngạc, cậu ta đưa tay lên dụi dụi mũi đang bị gió thổi cho phát ngứa của mình, rồi như kìm không được liền bật cười trong bối rối.

Cố Ly ngắt xong điện thoại, thầm cảm thấy giọng ấy nghe quen quen. Nó lại lần nữa nhìn số máy kia trong nhật ký cuộc gọi trên màn hình, rồi lôi di động của mình ra, sau đó gọi lại theo số ấy, khi vừa nhấn nút gọi đi, thì chuỗi số trên màn hình đã ngay tức khắc biến thành hai chữ tiếng:

https://thuviensach.vn

Cố Hoài.

Cố Ly quay sang nói với Nam Tương: “Tớ ra ngoài gọi điện thoại một lát,” sau đó bước ra cửa, nó lôi di động của mình ra gọi điện.

“Cố Hoài, chị Cố Ly đây. Em đang làm gì vậy? Hôm nay chị đang rảnh, em đang ở ngoài à? Chúng ta đi ăn cơm trưa với nhau được không? Cố Ly nhìn ra đại lộ rộng thênh thang ngoài cửa tiệm, đôi mắt híp lại dưới ánh nắng chói chang, cảm giác giống như Bạch Tố Trinh đã uống quá nhiều rượu hùng hoàng vậy[2] .

[2] Trong Tây Hồ truyện, sư Pháp Hải trong chùa Kim Sơn cho rằng Bạch Nương là yêu quái sẽ làm hại dân hại nước và thông báo cho Từ Tiên biết. Vào tết Đoan Ngọ, Từ Tiên bắt ép Bạch Nương uống rượu hùng hoàng, sau khi uống rượu nàng lập tức hiện nguyên hình là rắn.

“Ồ chị à, em vừa tỉnh giấc, còn chưa dậy. Có gì trưa em gọi lại, em ngủ tiếp đây.” Đầu bên kia, Cố Hoài nói với giọng rệu rã, sau đó tắt máy.

Cố Ly cầm di động, đứng lặng trong lát, rồi quay lại nhìn vào tiệm, Nam Tương ngồi trước gương, lúc này đã thấp thoáng có thể thấy được mái tóc dài trên đầu nó trông khá tinh tế đồng thời vừa toát lên khí chất nữ tính nồng nàn, nhìn nghiêng khá đẹp, Nam Tương nhìn thấy Cố Ly trong gương, nó mỉm cười, nắng chiếu lên mặt Cố Ly, khiến một bên mặt còn lại chìm trong bóng râm.

Nó đẹp đến mê hồn.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua trong làn gió thu bắt đầu phe phẩy, lá cây ngô đồng dần chuyển sắc vàng, thậm chí cảm giác như ửng đỏ mỗi khi hoàng hôn buông xuống.

Gió thổi qua thành phố này, bị những tòa nhà chọc trời muôn hình vạn trạng cắt ngang thành những dòng khí to nhỏ khác nhau, như một mảnh vải

https://thuviensach.vn

nguyên vẹn, bị vô số lưỡi dao cắt rách ra vậy, phân chia tứ tán, những dòng khí to nhỏ khác nhau như những tia nước nhỏ giọt, vuốt ve từng góc cạnh, mỗi tấc đất của thành phố này, trong sự vuốt ve đó, lá cây rơi đầy mặt đất. Rồi mỗi khi có những chiếc xe chạy qua, lại phát ra tiếng rào rào như sa mạc.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Hằng ngày, trong khoảng thời gian bận rộn ấy, chúng tôi đều cảm thấy khó chịu, chỉ hận một nỗi không thể biến thành Tôn Ngộ Không có thể tùy ý nhổ lông thổi ra một đàn khỉ thay thế, hay trong kỳ nghỉ đông, có thể ngủ đủ hai mươi tiếng ở nhà trong giấc mộng mông lung mơ màng. Dù cảm quan của chúng tôi có thể nhạy bén đến mức nghe thấy âm thanh của chiếc kim thêu rơi xuống đất ở nơi cách xa ngàn dặm, hay bị tước mất năm giác quan, sống trong tăm tối dằng dặc như nhúng linh hồn mình trong một bát xúp Nga đặc sánh, thì thời gian vẫn cứ khách quan mà vô tình tích tắc tích tắc trôi đi. Nó sẽ không chậm lại. Nó chỉ càng nhanh thêm.

Cuối cùng mùa thu đã trở lại. Bao trùm lên những con phố khắp Thượng Hải là cảm giác âm trầm, vắng lặng.

Cho dù hội chợ triển lãm thế giới ồn ào, ầm ĩ vang dội, cũng không thể làm nhạt đi nét vắng lặng nhuốm vàng đang bủa vây bầu trời Thượng Hải. Triển lãm thế giới chỉ có thể chiếm được một góc của Hoàng Phố, và dù người trên khắp thế giới đều tề tựu đến Thượng Hải, cũng chỉ có thể gào thét khàn giọng, chen vai thích cánh trong một góc khuất nhỏ nhoi. Thượng Hải quả là rộng lớn, nhưng trong phạm vi ấy, cảnh tượng náo nhiệt như vậy lại càng toát lên nét vắng vẻ lạnh lẽo thê lương. Bọn họ ầm ĩ vang trời trong một góc nhỏ nhoi, giống như tiếng con sóc chuột đang cắn vỡ hạt quả thông giữa chốn thâm sơn cùng cốc vậy.

Ngược lại nó khiến sự vắng vẻ vốn dĩ phải lạnh tanh lạnh ngắt này, bắt đầu trở nên hanh khô càng lan rộng.

https://thuviensach.vn

Giây phút này, ngập tràn trong mũi tôi là mùi thơm của cà phê nóng hổi bên trong cửa hàng Starbucks.

Từ khi tôi trở thành trợ lý riêng của Cung Minh, cái thứ mùi ngọt ngậy tựa tơ tằm màu nâu này luôn quấn chặt lấy tôi, không rời nửa bước, như một con quỷ ngoan cố đeo bám trên lưng tôi. Người không quen tôi, không chừng sẽ cho rằng tôi mê cái khoản nước hoa mùi cà phê một cách biến thái khủng khiếp.

Tôi đứng chờ trong tâm trạng chán ngán trước quầy Starbucks. Xem ra đây là cửa tiệm mới khai trương chưa lâu, bàn và sofa vẫn toát lên cảm giác cứng nhắc mới toanh, chúng còn chưa bị vô số khách hàng nhàn rỗi lưu lại dấu vết. Mùi vị của người ta, mùi vị của năm tháng, mùi vị cuộc đời, chúng đều chưa nếm trải. Chúng vẫn chưa kịp trở nên mềm mại, trở nên mơ hồ, trở nên xốp mềm, trở nên cũ kỹ trong sự mài giũa của thời gian, biến thành một vật khiến người ta có cảm giác thư thái thoải mái muốn ngủ tựa như hương thơm của cà phê Starbucks.

Nhưng đừng lo lắng, chẳng lâu nữa chúng sẽ có thôi.

Trên thế gian này, chẳng thứ gì có thể giữ mãi dáng vẻ mới tinh mà lại sạch sẽ như lúc nguyên sơ. Tất cả mọi thứ, thứ có sinh mạng, hay thứ không có sinh mạng, dù không chết, cũng sẽ già.

Nhân viên phục vụ rút ra hai miếng nhựa trong suốt, rồi chuyển hai tách cà phê Latte sau khi đã đậy nắp cẩn thận cho tôi. Tôi xách chiếc túi giấy màu xanh đen, đẩy cửa kính bước ra, gió mát đầu thu phả thẳng vào mặt, khiến tôi có cảm giác như vô số sợi tơ lạnh tanh ngắn ngủn tung bay trên mặt.

Tôi lê bước trên con đường quen thuộc, ba năm rồi, con đường này vẫn chưa có bất kỳ sự thay đổi nào, những cây tùng đỏ lá kim cao lớn vẫn lặng lẽ đứng hai bên đường, vô số lá khô tựa mũi kim vẫn vô tình rơi rụng, rớt

https://thuviensach.vn

xuống nền đất rồi bện lại với nhau thành một tấm thảm dày; xung quanh là những cột đèn đường đã ít nhiều hoen gỉ, ngập trong màn sương sớm của mùa thu trông chúng như những người mặc áo đen, trẻ tuổi, vừa gầy vừa cao; ven đường có rất ít kiến trúc, trong không khí vương một thứ mùi vị rừng rậm hiếm thấy của Thượng Hải.

Tôi mỉm cười chào hỏi một y tá đang bước đến, gương mặt trẻ tuổi của cô ấy giữa bầu không khí màu lam xám mong manh trông như một quả táo căng mọng.

Khoảng ba năm trước, có một khoảng thời gian tôi cũng thường xuyên vào ra bệnh viện này, đầu tiên là vì cha ruột của Cố Ly, ông ta nằm ở đây, từ một người sống sờ sờ, toàn thân ấm áp, biến thành một thi thể lạnh ngắt. Sau đó vì Sùng Quang cũng vào nằm ở bệnh viện này, hồi đó, tôi còn là một trợ lý quèn mới vào "M.E", ngày ngày đều phải sống trong vực sâu hối thúc bản thảo của Sùng Quang. Khi ấy, Sùng Quang còn là chàng trai cao lớn với đôi mắt và mái tóc đen láy, toàn thân toát lên vẻ mạnh mẽ riêng của đàn ông, vẻ mạnh mẽ ấy lại được bao trùm dưới cái bóng cực lớn của thần chết, khiến anh ấy càng trở nên sắc sảo và lay động người ta. Hồi đó, trong tim tôi ngập tràn cảm giác tuyệt vọng, từng ngày trôi qua, tôi nhìn vẻ tuấn tú của anh ấy mà như nhìn bình nước truyền khổng lồ đang treo ngược trên bầu trời, chất lỏng bên trong chính là thứ nuôi dưỡng anh ấy. Phía dưới khung trời bao la, ngập tràn tiếng tích tắc đinh tai nhức óc của chiếc đồng hồ đếm ngược sinh mạng của anh ấy khiến người ta nghe thấy mà muốn nổi điên.

Anh ấy của hồi đó, ngày nào cũng cuộn mình trong chiếc chăn đơn, ôm chiếc gối, mặc quần áo vải bông mềm, đờ đẫn nhìn bức tường, tất cả đều một màu trắng muốt, anh ấy lặng yên mà trong suốt trong thế giới màu trắng ấy, trông như một áng mây sạch sẽ tinh khiết.

Anh ấy của hồi đó, ngày nào trên mu bàn tay cũng chích một kim, tiêm chất lỏng lạnh ngắt chảy vào cơ thể trẻ trung ấm áp ấy, anh ấy đọc sách,

https://thuviensach.vn

nghe iPod, viết nhật ký, thẫn thờ nhìn ra mặt hồ trống vắng.

Anh ấy của hồi đó, toát ra một mùi hương riêng, thứ mùi vị bẩm sinh hàm chứa hương cay và nồng hậu của một loài thực vật. Còn anh ấy của bây giờ, với tư cách là người mẫu, ngày ngày xịt lên người đủ thứ nước hoa theo yêu cầu của các hãng trang phục khác nhau, có khi là Chanel, có khi là nước hoa của Parma, còn thứ ẩn chứa sâu thẳm bên dưới làn da của anh ấy, càng ngày càng nhạt.

Anh ấy của hồi đó, ngồi trên giường, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vị trí còn trống bên cạnh, gỡ một bên tai nghe xuống, rồi đưa cho tôi, mời tôi cùng chia sẻ với thế giới của anh ấy. Còn tôi thì thật sự đã bước vào thế giới của anh ấy – dù phía sau tôi đang lưu lại hình bóng ướt nhẹp của Giản Khê, anh ấy cũng từng ngóng trông về phía tôi, lệ trong mắt cũng từng nóng hôi hổi.

Vậy mà ba năm đã trôi qua, thêm lần nữa tôi quay lại đây. Còn khoảng thời gian trước đây, tôi vốn dĩ chưa từng đặt chân qua đây, không phải là vì tôi không có bệnh, mà vì dù có bệnh đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không đốt tiền ở cái nơi giết người không thấy máu này. Thực ra trong ba năm ấy, tôi đã bị ốm không ít bận, cảm cúm, sốt nóng là chuyện xảy ra thường như cơm bữa, tôi cũng càng ngày càng quen với việc vừa ngậm nhiệt kế vừa đến tiệm giặt là lấy trang phục cho Cung Minh, uống thuốc pha lẫn cà phê hoặc nước uống tăng lực. Nhưng tôi vẫn chưa vượt qua được Kitty, có khi chị ấy đau bụng kinh tới mức hai mắt tối sầm, vẫn lướt đi sóng đôi cùng Cung Minh, cũng có khi sốt cao đến 39 độ, chị ấy vẫn cùng Cung Minh đi nhảy bungee, nó treo ngược khuôn mặt vừa trắng bệch vừa bình thản kia bên dưới cầu, khiến tôi mỗi lần tình cờ đi ngang qua dưới tấm bia tưởng niệm các anh hùng, khi trông thấy những bức tượng liệt sĩ nhấp nhô ở đó, thì đều nhớ đến chị ấy. Ba năm đã qua, tôi cũng đã từ một trợ lý học việc nhỏ nhoi, trở thành một nữ người nhện có thể đi giày cao gót dùng tay không leo lên đến đỉnh tháp OrientalPearlTower trong mắt những người mới ở công ty.

https://thuviensach.vn

Năm tháng thực sự trôi qua quá nhanh.

Con người ta còn thay đổi nhanh hơn.

Hằng ngày, trong khoảng thời gian bận rộn ấy, chúng tôi đều cảm thấy khó chịu, chỉ hận một nỗi không thể biến thành Tôn Ngộ Không có thể tùy ý nhổ lông thổi ra một đàn khỉ thay thế, hay trong kỳ nghỉ đông, có thể ngủ đủ hai mươi tiếng ở nhà trong giấc mộng mông lung mơ màng.

Dù cảm quan của chúng tôi có thể nhạy bén đến mức nghe thấy âm thanh của chiếc kim thêu rơi xuống đất ở nơi cách xa ngàn dặm, hay bị tước mất năm giác quan, sống trong tăm tối dằng dặc như nhúng linh hồn mình trong một bát xúp Nga đặc sánh, thì thời gian vẫn cứ khách quan mà vô tình tích tắc tích tắc trôi đi.

Nó sẽ không chậm lại.

Nó chỉ càng nhanh thêm.

Một tháng trước, khi nhận được điện thoại của Kitty, tôi và Cố Ly, Đường Uyển Như cùng Nam Tương, bốn đứa tôi còn đang ở trong một tiệm làm tóc vừa khai trương ở Phố Đông, chờ Nam Tương chuẩn bị cắt đi cái phướn chiêu hồn để thay da đổi thịt, lúc đó, tôi nhớ ánh nắng còn rất gắt, khi mùa thu sắp về mà nó vẫn đủ uy lực quay nướng bê tông đến mức nóng sôi. Nhưng chớp mắt một cái, sáng nào Nam Tương cũng cùng tôi đi trên đôi giày cao gót tựa compa bước vào tòa nhà của “M.E”, chúng tôi mặc váy đen ngắn xấp xỉ nhau, để đầu tóc như nhau, gọi điện thoại gửi tin nhắn với tần suất gần tương đương nhau, sự khác biệt duy nhất chính là tôi trang điểm còn nó lại để mặt mộc – nhưng như thế trông nó càng đẹp hơn. Nữ Oa đáng chết! Về việc này, Cố Ly có một câu nói kinh điển, và còn may là nhắm vào Đường Uyển Như, chứ nếu nhắm vào tôi, thì sự đả kích mà tôi phải gánh chịu có lẽ sẽ đủ để tạo ra một cấp độ nhận thức cao hơn về thế giới này. Nó nói: “Hồi đó khi Nữ Oa nặn đất thành người, thực ra cực kỳ

https://thuviensach.vn

nghiêm túc, cũng rất công bằng, chỉ là khi bà ấy nặn cậu không cẩn thận đã hắt xì hơi một cái thôi.”

Có điều nói về Cố Ly, nó hiện giờ đã có thể cầm hoa mỉm cười[1], tựa như cưỡi mây qua núi hẹn với Diệp Truyền Bình cùng nhau brunch[2], bọn họ có thể vừa cắt miếng bít tết vừa uống nước có ga kiềm chế cảm giác thèm ăn như thể hai chị em thân thiết. Ai có thể tưởng tượng được, ba năm trước khi còn học đại học, nó đã bị chiếc xe con đen bóng lộn của Diệp Truyền Bình xả đầy khói vào mặt, người đầy bụi bặm đứng trước cửa ký túc xá mà mắt rưng rưng lệ. Hồi đó nó còn đặt ghế sofa hiệu IKEA trong phòng khách. Nó còn có thể vui sướng dạt dào dạo bước trong đại sảnh người chật như nêm của IKEA, lưu luyến quên đường về trước những món đồ gia dụng lấy “giản ước, tỉ số giá cả/tính năng, mới mẻ gọn nhẹ, thiết kế Bắc u, nhận thức toàn cầu” làm từ chìa khóa. Ba năm sau, nó lại lưu luyến quên đường về khu vực triển lãm đồ gia dụng của cửa hàng tiên phong tại bến Ngoại Than của Armani, từ chìa khóa của nó cũng tức tốc biến thành “đắt, rất đắt, vô cùng đắt”. Phải nói rằng, khả năng thích ứng của nó thật là siêu phàm thoát tục, trên trái đất mấy trăm triệu năm trước, mấy con trùng đáy biển nhỏ bé bước lảo đảo lên bờ; trải qua sự tiến hóa lâu dài, rồi đến quá trình chọn lọc tự nhiên, những loài trùng nhỏ nhoi chiến thắng hoàn cảnh khắc nghiệt, thích ứng sinh tồn khi đó đã tiến hóa thành hai chủng tộc, một là gián, chủng tộc còn lại là Cố Ly.

[1] Niêm hoa nhi tiếu hay Niêm hoa vi tiếu nghĩa là cầm hoa mỉm cười, đây là một giai thoại thiền, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích-ca Mâu-ni đưa cành hoa lên khai thị, tôn giả Ca Diếp phá nhan mỉm cười.

[2] Ăn bữa sáng kiêm bữa trưa.

Trong khi đang vẩn vơ nhớ lại cuộc sống của mình ba năm nay, tôi đã bước đến cửa chính bệnh viện, cái bệnh viện này mấy năm nay hầu như chẳng thay đổi gì. Thực ra cũng chẳng cần thay đổi, ngay từ khi bắt đầu nó đã được xây dựng để bất cứ lúc nào cũng có thể treo một tấm bảng đồng lên

https://thuviensach.vn

nữa là thành bảo tàng mỹ thuật hoặc viện bảo tàng. Bạn từng thấy bệnh viện nào có một cái hồ cực lớn chưa? Ở đây có đấy, giữa hồ còn có một bức tượng Hygea cao ba mét – vị thần sức khỏe trong thần thoại Hy Lạp cổ đại. Bạn đã thấy trên mái vòm sảnh chính của bệnh viện nào vẽ bằng tranh sơn dầu chưa? Ở đây có đấy. Bạn thấy bệnh viện nào để lấy một số khám bệnh mà phải tốn hai trăm bảy mươi đồng chưa? Ở đây có đấy.

Tôi bước bên hồ, con đường trải đá vẫn không chút bụi trần, so với ba năm trước, tôi thậm chí còn cảm thấy thời gian dường như chẳng để lại chút dấu vết nào trên bề mặt, nó vẫn bằng phẳng, sạch bóng, chẳng hề biến dạng – nó chính là gương mặt của Cố Ly được duy trì hằng ngày bằng cách uống thứ thuốc chống ôxy hóa tính kiềm yếu, thoa thử kem lỏng được xem là tinh hoa bạch kim căng da hiệu La Prarie. Nếu có thể, tôi nghĩ Cố Ly còn muốn gỡ cả mặt nó xuống, ngâm trong formalin. Có một dạo nó còn luôn nghiên cứu, tra cứu tài liệu về chiếc quan tài bằng thạch anh nổi tiếng nhất Trung Quốc ở Bắc Kinh kia, nó nói là tạp chí cần làm một chuyên đề về việc này. Nhưng với sự hiểu biết của tôi về nó, e rằng… Anyway, tôi nghĩ nếu nó tiếp tục như vậy, sẽ có ngày nó trở thành người tiên phong trong sự nghiệp phòng chống thối rữa của Trung Quốc, đồng thời lưu danh ngàn năm.

Gió đã ngừng một đêm rồi, đến giờ vẫn chưa thổi lại. Sương mai vẫn còn nặng trình trịch áp sát trên mặt hồ, những khóm cây thường xanh bao quanh vẫn tươi tốt um tùm, trên cành cây kết dày những hạt sương trĩu nặng. Mặt hồ dường như cũng đang hàm chứa rất nhiều sự tĩnh lặng trong bầu không khí mát mẻ của mùa thu, giống một tấm gương lớn mà Thượng đế trên cao đã thuận tay đặt xuống thảm cỏ xanh. Tôi vừa đi sát mép hồ, vừa ngây người trông theo bóng mình đổ dài trên mặt hồ. Ba năm trước, Cố Ly buồn đau cực độ đã nhảy từ đây xuống hồ, khi đó bề ngoài trông nó có vẻ sáng suốt, bình tĩnh, nhưng trong lòng lại chia năm xẻ bảy dưới đòn tấn công thần tốc, như một chiếc laptop cao cấp trông bề ngoài sắc nét bóng bẩy nhưng trong đĩa cứng đủ các loại virus thành Troy đang tàn phá. Dáng

https://thuviensach.vn

vẻ khi nó nhảy xuống điềm đạm ung dung vô cùng, đến mức tôi và Đường Uyển Như khi trông thấy còn chỉ nghĩ là muốn nhảy xuống bắt cá. Đợi mấy giây sau khi tôi và Đường Uyển Như có phản ứng trở lại, thì cả hai đứa đã hoảng loạn sợ hãi thộn người, đứng trân bên hồ như khúc tượng gỗ, giống như hai người máy bị ngắt nguồn điện. Cũng may khi đó Giản Khê đã ngay tắp lự nhảy xuống hồ, mò nó lên.

Nhắc đến Giản Khê, trong lòng tôi lại lần nữa bùng lên cảm giác bi thương như đã được pha loãng ra rồi. Chẳng khác nào một ly rượu vang bị cho thêm nước lạnh, chẳng còn đủ sức làm say người ta, nhưng vẫn cảm nhận được mùi rượu mát rượi, nó có thể nhuộm say hồi ức, nhuộm thành mùi vị khiến bạn không tài nào chịu nổi; hoặc nói như một cuốn tiểu thuyết bi kịch mà tôi từng đọc qua vô số lượt, mỗi khi đọc lại, thì chẳng còn lệ nóng rưng rưng, nhưng trong lồng ngực vẫn như có một nắm đấm nhỏ, đang khe khẽ gõ cửa.

Tôi bước vào phòng bệnh của Cung Minh, đẩy cửa ra, đã thấy anh ta bước xuống giường bệnh, lúc này đang ngồi xếp bằng trên chiếc ghế sofa lớn rộng và mềm mại đặt bên cửa chớp ban công, trên tay cầm một quyển tạp chí thiết kế nước ngoài vừa xuất bản. Âm thanh lật trang tạp chí của anh ta rất nhẹ, dưới ánh nắng ban mai, xương chân mày của anh ta trông khá cao, hốc mắt sâu. Chỉ cần bất động như thế, anh ta lập tức biến thành người mẫu với gương mặt trắng bệch, ánh mắt se lạnh ở trang trước tạp chí VOGUE kia. Nhưng lúc này, anh ta chỉ là một bệnh nhân. Tôi chợt nhận ra, anh ta và Sùng Quang của mấy năm về trước có một điểm giống nhau lạ thường. Dù trong người không hề chảy chung một dòng máu, nhưng trong linh hồn họ, lại phát ra thứ mùi tương đồng nhau ấy.

Biết hình dung sao đây…

Tựa hồ họ đều đến từ một bến cảng xa xôi ở phương Bắc, trên vai vương đầy hương thơm của hoa tuyết mùa đông, ngay cả hơi thở cũng toát lên cảm giác bát ngát bao la như những dãy núi ở nơi đó, con ngươi là ngôi sao

https://thuviensach.vn

rực sáng dưới bầu trời mỏng manh của cao nguyên, họ mang những đường nét sắc sảo phải có trong thế giới lạnh lùng của phương Bắc, cả dáng điệu lánh đời hoang vắng. Họ khoác lên mình thảm lông Ba Tư, áo choàng lông cáo trắng, khiến nét bí ẩn trên người họ có những hình xăm không dễ gì hiểu được. Họ như thuộc tầng lớp quý tộc cô đơn buồn tủi, bị vàng bạc châu báu hương liệu bủa vây, chất chứa sự hiu quạnh ngập tràn. Họ đứng ở đâu, thì nơi đó bắt đầu tung bay những bông tuyết nhỏ vụn.

Trong linh hồn họ, đều có mùi ấy.

Thân hình vốn cao lớn của Cung Minh lúc này đang co quắp lọt thỏm giữa chiếc ghế sofa, như một chấm nhỏ.

Gương mặt tiều tụy hơn nhiều so với hồi mới nhập viện. Chiếc chăn nhung dệt lông cừu cao cấp màu trắng tuyết đắp hờ trên đùi, đó là chiếc chăn tôi mang từ nhà vào cho anh ta. Hồi đó tôi ngồi ghế sau rộng thênh trên chiếc Benz với tâm thế còn rất tiểu thị dân, nằm ngang trên ghế, kéo chăn lên người, hưởng thụ chút cuộc sống của kẻ giàu có. Qua kính chiếu hậu tôi lờ mờ thấy được nét mặt của tài xế, anh ta ngồi thẳng lưng mặt mày nghiêm túc, mắt không liếc lại, tôi nghĩ nhiều năm nay anh ta đã được Cung Minh huấn luyện đến mức dù trong xe có chở Trương Mạn Ngọc, bên cạnh có Beckham đang hát bài Mua bán tình yêu, chắc chắn anh ta cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ.

Tôi vừa bước vào, anh ta khẽ khàng nhướng mắt lên, rồi gật gật đầu với tôi, động tác nhỏ đến mức khiến người ta hoài nghi không biết anh ta có gật đầu thật hay không. Anh ta vẫn không giống Sùng Quang năm đó, dù khi đã khoác lên người bộ quần áo màu trắng của bệnh viện, anh ta vẫn có thể dễ dàng biến cái nhà tù màu trắng này thành một căn phòng biệt lập trong tòa nhà văn phòng trên đường Hoài Hải Trung. Anh ta nhắn Kitty chuyển đến hai chiếc máy tính để bàn, một máy fax, một máy in. Thậm chí anh ta còn triệu tập một đống nhà thiết kế của công ty đến bệnh viện để mở một

https://thuviensach.vn

cuộc họp nhỏ. Tôi nghĩ nếu anh ta còn nằm viện kiểu đó, rất có nguy cơ cả công ty sẽ chuyển đến gần bệnh viện để làm việc.

Tôi đặt cà phê lên chiếc tủ nhỏ màu trắng, máy in bên cạnh đang ren rét ren rét nhả giấy, tôi cúi đầu nhìn lướt một chút, phong cách thiết kế trang nội dung của tạp chí "M.E" vô cùng quen thuộc, chắc là bản thảo của số tuần tới. Tôi nhặt những tờ đã in xong rồi xếp lại, sau đó lấy một tách cà phê ra khỏi túi giấy, bước qua đưa tập giấy cho Cung Minh, liền đó lấy một túi đường nhỏ, xé ra rồi đổ vào tách Latte ấy. Khi tách cà phê bật nắp mở ra, hương vị nồng nàn như dòng suối xao động ấm áp và dễ chịu đang trào dâng trong bầu không khí tĩnh lặng của căn phòng.

Chúng tôi chẳng nói câu nào. Thực ra chỉ cần ở riêng với Cung Minh thôi đã khiến tôi thấy vô cùng căng thẳng rồi. Trên người anh ta toát ra một thứ khí chất như Voldemort vậy, dù đứng ở đâu, anh ta đều như một khối băng khổng lồ. Tôi cúi đầu tìm kiếm di động, làm ra vẻ vô cùng bận rộn, sau đó tiện tay gửi một tin nhắn cho Kitty: "Khi nào chị đến vậy?"

"Đang trên đường đến." Mười mấy giây sau khi tôi nhắn, tin trả lời của chị ấy đã lặng lẽ xuất hiện trên màn hình, bởi di động của tôi đã cài đặt chế độ im lặng rồi.

Sau nửa phút, tôi lại nhận được một tin nhắn khác của chị ấy: "Đừng có mưu tính tán chuyện với Cung Minh, anh ta không tìm cô nói chuyện, thì tuyệt đối không được khơi mào đấy. Nhưng nếu anh ta chủ động tìm cô trò chuyện, thì bầu không khí dù có tẻ nhạt đến mức nào, cô cũng luôn phải có trách nhiệm làm nó nóng lên, liên tục dẫn dắt cuộc nói chuyện. PS. Phải nhớ, (để) di động (ở chế độ) im lặng."

Đúng lúc ấy, Cung Minh đột nhiên hắng giọng, khiến tôi giật bắn cả người, cho rằng anh ta muốn tìm tôi trò chuyện, nhưng anh ta chỉ đổi tư thế rồi tiếp tục lật xem tạp chí. Tôi thở phào một tiếng, chỉ với động tĩnh nho

https://thuviensach.vn

nhỏ vừa rồi ấy cũng khiến tôi cảm thấy mình như một con cua to xác đột nhiên bị người ta đập vỡ vỏ ngoài, óc não văng tung tóe.

Tôi với lấy tách Latte khác, bật nắp ra, uống một ngụm lớn, chất lỏng tựa những sợi tơ ấm nóng cuộn vào trong cổ họng.

Trong chớp mắt tách cà phê chỉ còn trơ đáy. Nhưng đoàn xe trước mắt vẫn rồng rắn xếp hàng, hầu như chẳng nhúc nhích gì cả. Cả đoàn xe nối đuôi nhau trên đường, trông như một con rắn đã uống say. Tiếng còi xe đây đó cùng hợp lại, giống như chiếc máy khoan điện đang cắm trên huyệt thái dương.

Kitty tiện tay bóp nát tách cà phê bằng giấy, rồi ném vào chiếc túi giấy bên cạnh. Chị ta đưa tay lên xem đồng hồ, tình trạng giao thông của Thượng Hải thời điểm hơn bảy giờ đáng bị xếp vào tội chống lại loài người. Đôi giày cao gót nhọn hoắt trên chân chị ta, liên tục thay đổi giữa thao tác đạp thắng xe, sang số, nhấn ga, chị ta cảm thấy như mình sắp đạp thủng sàn xe đến nơi.

Đúng lúc này, chiếc xe trước mặt phụt ra một luồng khói đen đặc, hai mắt Kitty tối sầm, cảm giác như vừa bị quẳng vào trong một đường hầm.

Trong tòa nhà văn phòng ở đường Hoài Hải Trung, trên chiếc bàn họp dài ngoẵng đã xếp đầy những tách cà phê to nhỏ khác nhau, mùi vị của cà phê từ sáng sớm tinh mơ đã bao trùm trong mỗi tòa cao ốc văn phòng lớn nhỏ, sáng nào cũng đều bị thứ mùi như vậy đốt cháy, kích thích, sau đó mọi cảm xúc đều dần trở nên phấn khích không thể cưỡng lại. Mùi hương ấy sẽ liên tục tiếp diễn cho đến chiều muộn, nửa đêm, hừng đông, cuối cùng tan dần, các tòa nhà văn phòng lại trở về với sự tĩnh lặng, giống như một con quái vật khổng lồ mệt mỏi sau khi đã gầm gừ suốt một ngày liền.

Cố Ly nhìn lũ cấp dưới mặt chau mày ủ, cả một dây chuyền sản xuất quảng cáo, dưới sự phá hủy của cuộc khủng hoảng tài chính đã trở nên cực

https://thuviensach.vn

kỳ mong manh. Các nhà quảng cáo đều đang ra sức cắt giảm chi tiêu, bóng dáng của những nhà quảng cáo hùng mạnh về tài chính, tranh nhau đăng quảng cáo trên trang đầu trước đây giờ trở nên quá xa xỉ, xa vời chẳng khác nào thời đại chấp chính của Từ Hy thái hậu, các nhà quảng cáo lúc này, ai nấy cũng đều tỏ vẻ khách sáo: "Ôi ôi, không sao, không sao, trang nhất cứ nhường lại cho họ đi. Các cô có trang quảng cáo nào đang chiết khấu không?"

Không khí trầm lắng nặng nề bao trùm cả căn phòng.

Chiếc điện thoại ở giữa bàn họp đột nhiên đổ chuông, một nam trợ lý ấn nút speakers, giọng của Diệp Truyền Bình pha với tiếng rè của điện thoại vang lên: "Đừng ngồi ngây ra đấy nữa, các người có ngồi đấy cho đến khi Mỹ biến thành nước cộng sản, thì khách hàng quảng cáo cũng sẽ không tự đến mở cửa công ty chúng ta đâu. Nghĩ cách đi." Điện thoại ngắt cạch một tiếng. Để lại đám người mặt mày xám ngoét trong phòng, thể diện hay tôn nghiêm gì đó, chẳng ai còn để ý đến những thứ này nữa, nguyên nhân khiến mặt họ xám ngoét là vì quá đói. Kể từ tối qua, suốt một đêm dài, đến khi ánh mặt trời ngày mới xuyên phá lớp cửa chớp công ty, dưới tia tử ngoại phát ra từ đôi mắt của Cố Ly, chẳng ai dám rời đi. Có điều, Cố Ly có thể dựa vào quang hợp để duy trì tinh thần khỏe mạnh vĩnh hằng của mình, thì những nhân viên khác chẳng qua chỉ là loài người thôi – loài người sẽ không thể ngăn cản được Cố Ly.

Cố Ly kéo ghế ra: "Mọi người đi ăn sáng đi, sau khi ăn xong trở về công ty tắm rửa, thay quần áo, sau đó ngủ một lát để bổ sung tinh thần và sức lực, rồi viết một bản tiến độ trong phạm vi công việc của mình cũng như bản kế hoạch mới trong tháng kế tiếp, những việc này cộng lại hai tiếng đủ không? Vậy đúng mười một giờ, trở lại công ty họp tiếp."

Mọi người: "…"

https://thuviensach.vn

Cố Ly giẫm trên đôi giày cao gót, lộp cộp lộp cộp lướt một mạch ra khỏi phòng họp. Tuy mặt nó không hề biến sắc, giữa hai chân mày vẫn lộ ra thái độ bất cần mà Võ Tắc Thiên hay Từ Hy thường thể hiện trên mặt, nhưng người hiểu nó, chẳng hạn như tôi, nhất định sẽ biết rằng, lúc này nó chỉ là một con hổ giấy, tức tốc rời khỏi hiện trường gây án, vì nó biết nếu đi chậm một chút, chắc chắn nó sẽ bị đánh tan xác. Kiểu tác phong này, hồi còn ở đại học, nó đã tôi luyện đến mức thành thục.

Năm đó, khi với tư cách sinh viên nữ xuất sắc thay mặt các sinh viên Học viện tài chính phát biểu với sinh viên mới nhập học năm thứ nhất, nó đã hùng hồn khảng khái mà nói rằng: “Các bạn nghe kỹ đây, những thứ như bít tất gì gì đó, những phụ kiện di động đáng yêu gì gì đó, những chiếc váy màu hồng phấn gì gì đó của các bạn, chút nữa sau khi kết thúc buổi lễ này, về đến ký túc xá hãy đốt sạch đi. Kể từ hôm nay, các bạn không được vểnh mặt lên trời, hớn ha hớn hở làm gì, có thời gian rảnh rỗi đi huênh hoang này nọ, chi bằng đi xem biểu bảng báo cáo. Sung không rụng vào miệng, cũng không rụng vào trong căn nhà gỗ nhỏ bên bờ biển đâu, gần bờ biển chỉ có biệt thự, chỉ những người đi giày cao gót mới vào đó được! Còn bạn nữa, bạn gái tết tóc hai bên đứng ở hàng đầu ấy, bạn để kiểu tóc này, có từng nghĩ đến cảm nhận của mọi người xung quanh không? Bạn đã từng tìm hiểu xem cảm xúc của con bò là như thế nào chưa? Tuy chúng ta học kinh tế cần lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng cũng không được kiêu ngạo thái quá thế đâu?” Nói xong, con hổ giấy này lướt một mạch khỏi hiện trường, lộp cộp lộp cộp… cực kỳ điêu luyện.

Năm đó, giữa mùa hè nóng nực, nó mặc váy siêu ngắn cực thấp, trên người xịt đầy COCO CHANEL NO.5 mà thứ ấy với đám sinh viên nam khí huyết đang sung mãn kia thì chẳng khác nào xuân dược[3] , rồi đong đưa điệu đà bước vào ký túc xá nam, trên tay xách một hộp Haagen–Dazs, đối mặt với những cơ thể nam tính trẻ trung chỉ mặc độc chiếc quần lót bó sát lồ lộ trước mắt, mặt nó không hề biến sắc, ánh mắt e ấp tình xuân, nó nhìn Vệ Hải ra mở cửa, anh chàng cơ thể tráng kiện này cũng chỉ mặc một chiếc

https://thuviensach.vn

quần lót, nó giống như đóa hoa nở rộ giữa tháng Ba bay vào, đặt ly kem xuống, rồi lại nhẹ nhàng lướt ra, để lại Cố Nguyên như sắp vỡ đôi ngay tại trận, trong ánh mắt sắc lẹm long lanh của Cố Nguyên, con hổ giấy này đã lặng lẽ bỏ đi, như khi nó hùng hổ xuất hiện, vung vẩy tay áo, như mây xuống phố… nó lướt một mạch, lộp cộp lộp cộp…cực kỳ điêu luyện.

[3] Từ dùng chỉ những loại thuốc khi dùng vào sẽ gây kích thích ham muốn tình dục.

Năm đó, nó nhanh mồm nhanh miệng, vừa sáng sớm trông thấy giáo sư môn Luật kinh tế đến, liền thân thiết chào hỏi: “Em chào thầy, nghe nói vợ thầy hôm qua xách một chiếc giỏ hồng của PRADA ngã từ trên cầu vượt bộ hành xuống thảm xanh ạ? Ha ha ha ha… PRADA và bọn cây xanh kia không bị sao chứ”, sau đó con hổ giấy này lướt nhanh một mạch, lộp cộp lộp cộp… cực kỳ điêu luyện.

Nhiều năm như vậy, nó luôn sống trong tâm thế liếm máu đầu dao này. Nó chưa bị giết, điều đó đủ để chứng minh phần mộ tổ tiên nhà nó phải chắc chắn biết nhường nào. Nhiều năm như vậy, tôi luôn cảm thấy từ một số góc độ nào đó, nếu nhìn một cách biện chứng, nếu phân tích một cách khách quan, nếu bỏ qua hiện tượng để nhìn bản chất, thì tôi cảm thấy nó và Đường Uyển Như thực sự giống nhau, không phải duyên kiếp, không chung một nhà. Tôi từng sỉ nhục nó: “Cố Ly, điểm khác biệt giữa cậu và Đường Uyển Như chính là ở chỗ có đang mặc Dior hay không mà thôi.” Nó cười nhạt một tiếng, rồi đáp: “Cậu nhầm rồi. Điểm khác biệt giữa tớ và Đường Uyển Như ở chỗ, là có mặc hợp với Dior hay không mà thôi.”

Tôi ngắm dung nhan biết nhìn xa trông rộng của nó, tôi thua rồi.

Cố Ly rời khỏi phòng họp, về đến phòng làm việc của mình, nó tức tốc vơ lấy di động, túi xách, áo khoác – ba món đồ điển hình khi ra khỏi nhà, sau đó lại tức tốc biến mất trong tòa nhà “M.E”. Lam Quyết nhìn Cố Ly bay vèo ra cửa như một trận cuồng phong không mây không khói (vung

https://thuviensach.vn

vẩy tay áo, như mây xuống phố) như thế, anh ta chợt giật mình, vội vàng chạy theo: “Giám đốc Cố, cô đi đâu vậy? Tôi lái xe giúp cô.”

“Được, mau đi thôi, tôi đợi anh ở gara.” Cố Ly bay vun vút rồi nhanh chóng biến mất phía cuối hành lang, vừa ngoái lại liền buông thêm một câu rất tùy hứng, “À đúng rồi, đem theo luôn con dao trên bàn làm việc của tôi nữa.”

Lam Quyết: “…”

Bầu trời dần rõ nét hơn.

Cái sắc lam xám rất riêng của buổi ban mai ấy từ từ bị pha nhạt đi, cảm giác sương mù như được giăng mắc mờ ảo tràn ngập trong không khí, và biến mất hoàn toàn dưới ánh mặt trời. Ánh nắng mùa thu có gì đó đặc biệt cũng na ná với thành phố rộng lớn hậu công nghiệp hóa này, trông như một chỉnh thể tự nhiên chân thực, nhưng nhìn lâu lại khiến người ta cảm thấy giả tạo. Mặt trời chói chang trông chẳng có sự khác biệt nào so với giữa hè tháng sáu, nó vẫn cheo leo trên vòm trời, vẫn trên những áng mây kia ngạo nghễ trông xuống thế giới dưới chân, nó vẫn dùng những tia sáng để vuốt ve mỗi tấc da thịt, nhưng rồi chỉ đem đến cảm giác tê tái. Nó long lanh soi rọi trên mặt hồ, nhưng mặt hồ băng giá chỉ đáp trả lại những tia sáng phản chiếu càng lạnh lùng hơn mà thôi.

Lục Thiêu ngồi trên thảm cỏ nơi anh ấy thích nhất trong công viên Tĩnh An. Đeo cặp kính râm, đội mũ len đan, cả chiếc khẩu trang đang đeo trên mặt nữa. Trông như thế, anh chỉ là một người nước ngoài bình thường. Nhưng chỉ cần bỏ kính xuống, hoặc tháo khẩu trang ra, diện mạo xuất hiện liên tục tràn ngập trên các tạp chí và truyền hình kia, có lẽ đủ sức thu hút một cơ số thiếu nữ chạy theo thời trang, xương xẩu lởm chởm.

Thực ra, suýt chút nữa anh đã quên mất là bao lâu rồi mình chưa được nhàn nhã tản bộ trên phố như thế, bao lâu rồi chưa được thoải mái đi xem

https://thuviensach.vn

trọn vẹn một bộ phim như thế, bao lâu rồi chưa được sảng khoái ăn uống ở quán ven đường như thế. Trước đó chưa từng, bây giờ cũng không thể. Bản thân bây giờ, chẳng khác nào một bí mật không thể để người khác trông thấy, sống trong bóng tối, sống trong một trạng thái thời gian đếm ngược luôn luôn phải để tâm cảnh giác.

Anh ấy nhổm dậy, móc chìa khóa xe ra khỏi túi. Đột nhiên anh ấy muốn đến một nơi.

Tôi ngồi trên chiếc ghế dựa đối diện với Cung Minh, nói là ghế dựa, nhưng thực ra còn to hơn cả ghế sofa. Không gian tĩnh lặng trong phòng khiến người ta lầm tưởng thời gian đang trôi qua vùn vụt với trạng thái của một thứ chất keo bán đông đặc. Cà phê kích thích cơ thể đã giúp tôi thoát khỏi trạng thái lơ mơ hỗn độn của buổi sáng sớm mà tỉnh táo hơn nhiều.

Trong khoảng thời gian Cung Minh nằm viện, tuy tôi và Kitty vẫn bận tối mắt tối mũi, nhưng suy cho cùng anh ta không phải là siêu nhân, lượng công việc chắc chắn sẽ không thể nhiều như lúc bình thường được. Vậy nên dạo này, tôi cũng có chút thời gian rảnh rỗi, chẳng hạn như lúc này, để tôi có thể hồi tưởng lại đôi chút cuộc sống của mình. Lâu nay, tôi luôn phải làm việc với tốc độ về đích của vận động viên điền kinh chạy cự ly ngắn, chẳng khác nào một con chuột mù bị đốt lửa sau đuôi phải nhe nanh há miệng lao về phía trước, nhưng khi tôi dừng lại hồi tưởng về cuộc sống của mình, dường như có thể cảm nhận được rất nhiều hạt cát tích tụ lại trong trái tim, theo dòng máu chảy vào các bộ phận của cơ thể, lắng đọng lại trên người tôi vô số sự thương cảm gồ ghề trúc trắc.

Sau khi trời vào Thu, cuối cùng Đường Uyển Như cũng chuyển khỏi biệt thự của chúng tôi.

Thực ra chẳng có nguyên nhân nào cả, chúng tôi không tranh cãi, cũng chẳng ghét bỏ nhau – nói trắng ra, đã nhiều năm trôi qua, với cá tính của Đường Uyển Như, nếu ghét thì đã ghét từ sớm rồi – vấn đề giữa chúng tôi

https://thuviensach.vn

nằm ở chỗ, khi mỗi chúng tôi đều vội vã chia tay thời sinh viên, khoác lên mình những bộ đồng phục màu đen đơn điệu chen mình trong chiếc thang máy bé tẹo của những tòa cao ốc với gương mặt còn tiều tụy, thì nó vẫn cố thủ trong thời kỳ lãng mạn xưa kia. Nó vẫn thích đọc loại tiểu thuyết tình cảm ướt át, vẫn khóc ở những phân đoạn xúc động, đến mức mẹ nó cũng không nhận ra nó nữa, tối nào nó cũng lôi chúng tôi tụ tập vừa uống cà phê, hồng trà, vừa tám chuyện lan man về những ngôi sao (nam) của làng giải trí toàn quốc, trong đầu nó vẫn chờ đợi Cố Ly lôi ra đủ loại đồ uống đến tên còn chưa từng nghe từ trong chiếc tủ tựa cái hộp Pandora kia ra để pha cho mọi người, thậm chí nó vẫn hào hứng trông đợi một ngày nào đó Cố Ly bốc lên một thứ cảm xúc hoài cổ, mời chúng tôi cùng ngồi xếp bằng trên thảm Ba Tư trong phòng khách tập Yoga.

Nhưng thực tế lại là, đứa nào cũng về nhà muộn cả, mà về đến nhà rồi thì vội vã vào bếp pha một tô mì ăn liền hoặc lấy một trái táo trong tủ lạnh, sau đó ngồi xếp bằng trước máy tính gõ bàn phím lách ca lách cách, hay cột tóc đuôi ngựa dốc ngược lên trời, rồi day day huyệt thái dương đến ửng đỏ lên, sau đó ngồi trên đất, khổ sở ứng chiến với đống giấy in trải ra đầy trước mặt.

Cuối cùng Đường Uyển Như đã sống cuộc sống hiện tại bằng linh hồn của quá khứ, nó đang thay thế tất cả chúng tôi lưu lại trên trục thời gian của một thời, khi nó nhìn chúng tôi, ánh mắt toát lên vẻ thương cảm, và mong mỏi cái điều mà ngày cả bản thân nó cũng không có hy vọng.

Thậm chí ngay cả Nam Tương từng luôn bầu bạn với nó, cũng gia nhập vào phe của chúng tôi. Mỗi sáng sớm, chúng tôi uống sữa mạch nha trên bàn ăn, trước khi đi làm thì dốc cạn ly cà phê đậm đặc vào cổ họng, chúng tôi tranh thủ chút thời gian bên bàn ăn để thảo luận về những tin đồn bên lề trong “M.E” và những kế hoạch khó bề tưởng tượng, cảm xúc bùng nổ như hồi đại học khi chúng tôi tán gẫu xem đường kính nốt ruồi trên mặt chủ nhiệm hướng dẫn có vượt quá một đồng xu hay không.

https://thuviensach.vn

Sau khi Đường Uyển Như tỉnh giấc, luôn phát hiện, người mặc váy ngủ đứng trong phòng khách, chỉ còn lại một mình nó. Trên bàn ăn trong bếp, còn lưu lại ba bộ đồ ăn, Lucy đang ngâm nga rửa chén, bọt nước rửa chén phủ đầy cả bồn rửa tay.

Mỗi sáng thức giấc, đón tiếp nó luôn là một phòng khách như vậy.

Mãi đến một tối của tuần trước, khi mấy đứa chúng tôi ở trong phòng khách say sưa bàn về những tài liệu cần chuẩn bị cho cuộc họp ngày mai, thì nó bước ra khỏi phòng tắm với chiếc khăn quấn trên đầu, trên mặt bôi một lớp mặt nạ như bùn màu đen, trông như đem nửa con gà ác cho vào trong máy ép trái cây đánh nát rồi đắp lên mặt vậy. Nó ngồi xuống bên chúng tôi, ồm ồm nói rằng: “Cố Ly, cậu phải sửa lại vòi sen nhà tắm đi, nó phun nước ra quá mạnh quá to, cảm giác mỗi khi tắm như đang bị người ta hiếp dâm ấy!”

Cố Ly còn chưa kịp khởi động phần mềm phản công của nó, thì Như Như đã bồi thêm một câu: “May là tuần tới tớ chuyển đi rồi, tớ cũng tìm được phòng rồi. Cách các cậu không xa.”

Trong âm hưởng lời nói của nó, mọi người đều lần lượt ngẩng đầu lên.

Xe dừng lại, Cố Ly chẳng đợi Lam Quyết mở cửa, tự mình đẩy cửa xe ra rồi bước xuống. Nó khoát khoát tay với Lam Quyết: “Anh đi tìm chỗ đậu xe. Sau đó hãy tìm tôi.” Lam Quyết gật đầu, gương mặt nhỏ nhắn anh tuấn biến mất phía sau cánh cửa kính màu đen đang đóng lại. Cố Ly soi mình qua cánh cửa kính, lớp trang điểm sau khi đã trải qua thử thách suốt một đêm, vẫn rạng rỡ tươi sáng.

Cố Ly nhìn quanh một lượt, cảnh tượng vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, khiến trong lòng nó đột nhiên dấy lên biết bao suy tư.

Bị một hồi chuông cửa đánh thức khỏi dòng hồi ức, mở cửa ra, sau khi định thần nhìn kỹ, đầu óc tôi như đạn bắn tung tóe – lại lần nữa tôi đã ngay

https://thuviensach.vn

tức khắc biến thành một con cua khổng lồ bị búa đập vỡ vỏ.

Ngoài cửa, Sùng Quang – chính là Lục Thiêu hiện nay – cũng đang trợn mắt há mồm nhìn tôi. Trong mấy giây như vậy, sự tương tác trong não bộ của chúng tôi, chẳng biết đã cuộn lấy bao nhiêu đám mây hình nấm. Chắc hẳn anh ấy cũng chưa từng nghĩ tới việc tôi sẽ ở đây.

Cung Minh thấy tôi đứng ngẩn người ở cửa, không kiềm chế nổi đã bước ra hỏi: "Ai vậy?"

Khi nhìn rõ khuôn mặt đang đứng ngoài cửa, anh ta cũng thộn ra như tôi.

Ba con cua lớn đứng ở cửa ra vào, trầm lặng trân trối.

Phải giải thích tình cảnh này thế nào đây? Tôi mau chóng điều động tất cả trí tuệ của mình, hòng đưa ra một phản ứng chính xác, nhưng với trí tuệ của mình, tôi thấy quá khó. Cái cảm giác ấy giống như Đường Uyển Như vẫn đang lầm rầm luẩn quẩn trong đầu tôi:

Đầu tiên, Cung Minh không hề biết tớ đã biết chuyện Sùng Quang vẫn chưa chết, còn Sùng Quang cũng chẳng nói cho Cung Minh việc tớ đã biết chuyện anh ấy chưa chết, đồng thời, theo lý mà nói, tớ cũng phải tỏ vẻ tớ không biết Sùng Quang chưa chết; nhưng cái anh chàng người mẫu Lục Thiêu này chẳng thân chẳng thích với Cung Minh đột nhiên đến thăm anh ta, cũng không thể nào giải thích được, vậy tớ tỏ vẻ ngạc nhiên là đúng rồi, nhưng sự ngạc nhiên này, liệu có bị hiểu nhầm là tớ đã biết Lục Thiêu chính là Sùng Quang không? Hay nói cách khác, thực ra Cung Minh biết tớ đã biết Sùng Quang chính là Lục Thiêu, nhưng tớ và Sùng Quang lại cho rằng Cung Minh không biết chúng tớ đã biết Sùng Quang chính là Lục Thiêu…

…não tôi đang ngạt thở rồi.

Cung Minh: "… Anh là Lục Thiêu? Anh đến đây làm gì?"

https://thuviensach.vn

… Tôi thầm run lên, nhưng đồng thời tôi cũng biết, trong lòng Cung Minh cũng đang run lên, anh ta tuy là người đẹp của núi băng, nhưng lại là diễn viên hạng quèn. Khi nói dối, đôi mi anh ta run lên trông như đôi cánh con ong đang bay.

Lục Thiêu ngượng nghịu nhìn tôi, rồi bối rối nói: "… Ồ… muốn đến bàn chuyện hợp tác…"

Ba người giống như ba tên hề đứng trên cầu thăng bằng, chỉ đang xem ai ngã xuống trước.

Nhưng Thượng đế luôn là người không hề nghi ngờ vô cớ, ông ta luôn kỳ vọng người đời có thể có trí tuệ cao hơn, tấm lòng rộng lớn hơn, cuộc sống dramatic hơn mình. Có gì hỗn loạn hơn cục diện hiện tại không?

Có.

Trong hành lang vang lại một tràng âm thanh lộc cộc lộc cộc lộc cộc.

Khi tôi thấy gương mặt của Cố Ly ngoài cửa, hệ thống tính toán logic vẫn luôn miễn cưỡng duy trì trong đầu tôi nãy giờ đã hoàn toàn sụp đổ. Nhưng tôi tin, trí tuệ của ba người họ rõ ràng cao hơn một người như tôi, vẫn đang duy trì quá trình tính toán logic tốc độ cao:

Cung Minh không biết Cố Ly đã biết Sùng Quang chưa chết, Sùng Quang hoàn toàn không biết Cố Ly đã biết mình chưa chết, Cố Ly cho rằng tôi không biết Sùng Quang chưa chết nhưng thực ra tôi đã biết Sùng Quang chưa chết, hơn nữa Cố Ly hoàn toàn không thể xác định được Cung Minh có biết bản thân mình đã biết Sùng Quang chưa chết hay không…

Bộ não của tôi sau khi vừa mới khởi động lại, lại chết máy lần nữa.

Tôi đứng tại chỗ, duy trì trạng thái chết máy, tôi thề rằng trong không gian tĩnh lặng này tôi có thể nghe thấy âm thanh chuyển động răng rắc răng

https://thuviensach.vn

rắc của đĩa cứng trong bộ não ba người họ…

… Khi tôi cho rằng trên đời có lẽ không thể xuất hiện cục diện nào hỗn loạn hơn cục diện này nữa, Thượng đế đã bật cười. Ông ta cười nhe hàm răng trắng bóng, đầu lưỡi quăng quật ầm ầm.

Trong căn phòng tĩnh mịch này, khi Lam Quyết và Kitty lại bước vào, cục diện đã diễn biến thành một cuốn tiểu thuyết khoa học giả tưởng giết người trong mật thất và du hành xuyên thời gian. Tôi nhìn Lam Quyết và Kitty, thật khó đoán định trong chuyện này, họ là người hiểu chuyện hay là người ngoài cuộc, Lam Quyết và Kitty đều không biết, Lam Quyết biết Kitty không biết, Lam Quyết không biết Kitty biết, Lam Quyết và Kitty đều biết, bất cứ một sự thay đổi tổ hợp sắp xếp, rồi cộng thêm với tổ hợp logic của bốn người gồm Cung Minh, Sùng Quang, Cố Ly và tôi vừa rồi đã đặt ra, đều sẽ dẫn đến 2.2(2n–1) khả năng. Sùng Quang nhìn Kitty, Kitty nhìn Cung Minh, Cung Minh nhìn Lam Quyết, Lam Quyết nhìn Cố Ly, Cố Ly nhìn tôi, tôi nhìn tất cả bọn họ… thậm chí tôi còn cảm thấy Lam Quyết và Kitty đang lo lắng nhưng không thể hiện ra trên sắc mặt, thông tin trong ánh mắt của họ truyền cho nhau giống như một chuỗi số nhị phân, nhìn thì thấy, nhưng đọc không hiểu.

Nếu nói cục diện hiện tại là một cuốn tiểu thuyết, tôi nhất định sẽ đánh tác giả của cuốn tiểu thuyết ấy.

Cục diện bế tắc trong căn phòng vẫn tiếp diễn, tôi là người ngã gục trước tiên trong số đó. Việc tôi có thể làm, chính là đợi xem cục diện bế tắc trước mặt cuối cùng sẽ sụp đổ ra sao, xem ai có thể kiên trì đến cùng.

Trong sự tĩnh lặng tràn ngập căn phòng, thứ tiếp tục vang lên là tiếng răng rắc khi máy tính bắt đầu quét dọn ổ đĩa cứng.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Trong phòng, chẳng ai nói lời nào, ngay cả tiếng vi vu của gió cũng muốn tháo chạy ra ngoài cửa sổ, chỉ còn lại tiếng nước chảy không ngừng, nó róc rách lấp đầy thời gian, lấp đầy những khe hở bối rối, lấp đầy khoảng cách giữa người với người. Giống như gió giăng kín bầu trời. Giống như mưa khỏa lấp vực sâu. Giống như bí mật sinh sôi vô tận len khắp mọi hốc cây trong rừng thẳm.

Bộ tiểu thuyết viễn tưởng này, đã được khép lại đánh cạch một tiếng trong tiếng ho của Cung Minh. Tôi nghĩ anh ta không hề muốn để mọi người mặc sức tọc mạch vào bí mật và đầu mối bên trong. Thậm chí ngay cả trang bìa anh ta cũng không muốn bị người ta nhìn thấy. Nếu có thể, tôi nghĩ nhất định anh ta sẽ đem bộ thiên thư kỳ quái này đổi thành một trang bìa trên đó có ghi bốn chữ cỡ lớn “Tân Hoa Tự Điển” màu xanh đen. Anh ta có quá nhiều việc muốn che đậy, là một kẻ ngốc như tôi cũng có thể cảm nhận được. Cho nên tôi tin, Cố Ly chắc chắn biết nhiều chuyện hơn tôi. Dòng thứ chín chương thứ ba triết học cuộc đời của nó chép: Vô sự bất đăng tam bảo điện, bất thị Diêm Vương bất xao môn[1] .

[1] Vô sự bất đăng tam bảo điện, Bất thị Diêm Vương bất xao môn: Không có chuyện gì hệ trọng thì không đến điện Tam Bảo, không phải Diêm Vương không gõ cửa. Ý nói không lo chuyện bao đồng, làm đúng phận sự, không phải việc của mình không xen vào, không làm việc không đúng lúc đúng chỗ.

Cung Minh hắng giọng, dáng vẻ cực kỳ bình thản: “Sao mọi người đều đến vậy, thật trùng hợp. Lục Thiêu chào anh, rất vui được gặp anh, nhưng

https://thuviensach.vn

hôm nay tình hình sức khỏe của tôi không tốt lắm, hơn nữa còn có mấy việc chưa xử lý xong. Lần này chắc không bàn bạc được rồi, rất xin lỗi. Đợi tôi ra viện, tôi sẽ hẹn anh ngay. Nếu có thể hợp tác với anh, "M.E" chúng tôi vô cùng vinh hạnh."

Cung Minh vừa nói xong, Lục Thiêu cũng gật gật đầu đáp, tỏ ý cung kính với mọi người, rồi lui ra khỏi phòng. Trước khi đi, anh ấy khẽ đưa mắt ra hiệu với tôi. Nhưng tôi chẳng tài nào nắm bắt được tín hiệu đó, mọi tế bào não của tôi trước đó mấy phút đều chết sạch rồi. Lúc này, ngay cả số chứng minh nhân dân của mình tôi cũng chẳng thể nhớ nổi. À không, đừng nói là số chứng minh nhân dân, ngay cả giới tính trên giấy chứng minh của tôi là gì chưa chắc tôi đã biết.

Chuyện của Sùng Quang đã khiến mọi chuyện rối rắm phức tạp trong tình huống này giảm đi trông thấy. Nhưng bầu không khí trong phòng bệnh vẫn chẳng dịu đi, chẳng qua chỉ khiến mức độ căng da đầu của người ta từ cấp bậc "buồng an ninh" trước đó hạ xuống thành "phòng tra tấn" mà thôi. Trong không gian chẳng lớn cũng chẳng nhỏ này đang chứa đầy các dụng cụ tra tấn vô hình, cảm giác bất cứ lúc nào cũng sẽ có người bị ném lên trói gô lại, rồi thành thật khai báo.

"Cô tìm tôi có việc?" Cung Minh ngồi xuống ghế sofa to rộng, trông điệu bộ kia cũng đủ biết anh ta đã thiết lập lại thành công tuyến phòng vệ an toàn của mình – Sùng Quang vừa đi, điều đó đồng nghĩa anh ta chẳng còn gì đáng để lo lắng nữa, bất cứ cục diện thế nào anh ta đều có thể kiểm soát được. Về điểm này tôi không chút nghi ngờ, cho dù lúc này Cố Ly là một phần tử khủng bố trên ngực quấn đầy thuốc nổ muốn xông vào cùng chết với anh ta, tôi tin Cung Minh có thể bình thản như không hề có chuyện gì xảy ra, và trong vòng ba phút đã có thể bước vào giai đoạn đàm phán ngay được.

Chỉ có Sùng Quang.

https://thuviensach.vn

Cung Minh là chiến thần bất bại Achilles, còn Sùng Quang chính là gót chân chí mạng trên người anh ta – năm đó khi nữ thần biển cả Thetis mẹ đẻ của ông ta túm chặt lấy mắt cá chân của ông ta và đem ông ta vào trong dòng Acheron, nếu bà ấy biết trước cái gót chân duy nhất chưa nhiễm nước của dòng Acheron đó sẽ trở thành nhược điểm duy nhất của ông ta, thì tôi tin rằng bà ta nhất định sẽ không hề do dự mà buông tay, để đứa bé ấy chìm hẳn vào dòng sông này.

“Đúng vậy.” Cố Ly đáp lại. Tôi nhìn mặt nó, cảm giác nó và Cung Minh phải là một mảng xốp lớn trên sông.

“Vậy sao cô không gọi điện thoại trước? Cô không cảm thấy trực tiếp chạy qua đây tìm tôi, rất không đúng mực sao?” Cung Minh đang mặc bộ quần áo bệnh nhân kẻ sọc bằng chất liệu thuần coton, mái tóc bung mềm, trông giống một thanh niên văn nghệ có chút bất thường, nhưng nét sáng ngời trong đôi mắt ấy đã bán đứng anh ta. Ánh mắt anh ta giống như hai con dao phẫu thuật.

“Tình huống khá đặc biệt, cho nên đến trực tiếp. Nói qua điện thoại không rõ hết được, hơn nữa, nếu anh biết tôi đến là vì việc gì, tôi tin anh cũng sẽ không muốn tôi chọn cách dùng điện thoại để nói với anh.” Cố Ly chẳng hề suy sụp trong ánh mắt không gì không xuyên thủng của Cung Minh kia, trước khi đến đây, chắc chắn nó đã tập đi tập lại vô số lượt trong đầu rồi. Trước khi đẩy cánh cửa lớn này ra, nó nhất định đã tắm qua trong dòng Acheron.

“Tôi biết cô muốn hỏi gì tôi.” Mí mắt của Cung Minh sụp xuống một nửa, ánh nắng rọi trên đôi mi khiến có thể thấy rõ từng cọng một, giống như râu tua vểnh thẳng tắp của cỏ Kim Tuyến trong hang núi nắng ráo.

“Sao?” Ngược lại Cố Ly không ngờ anh ta sẽ nói như vậy.

https://thuviensach.vn

“Nhưng tôi đề nghị cô tìm một hoàn cảnh tương đối riêng tư, vì chuyện cô muốn biết, sẽ không khiến cô cảm thấy vui vẻ, cũng không khiến dòng họ của cô thêm vinh đâu.” Cổ áo bệnh nhân của Cung Minh khẽ phanh ra, khiến tôi lờ mờ có thể cảm nhận được thứ mùi vị tựa hồ như trong phòng mổ lan ra – mùi thuốc sát trùng sạch sẽ đến mức khiến người ta khó chịu. “Tôi đề nghị, không được có người ngoài.”

Cố Ly hít một hơi thật sâu, lồng ngực căng lên một chút, nó quay sang nói với Lam Quyết: “Anh đi xe về công ty trước đi, giữ chìa khóa xe cho tôi là được, đợi lát nữa tôi tự về.”

Lam Quyết gật gật đầu, lặng lẽ đóng cửa đi ra. Cố Ly quay đầu lại, nhìn Cung Minh, sau đó ánh mắt chuyển sang phía Kitty.

Cung Minh khẽ nhếch mép lên, trông giống đang cười, nhưng đôi chân mày của anh ta lại thoáng có chút gượng gạo, nét mặt có chút phức tạp. Anh ta gật đầu với Kitty, Kitty như hiểu được liền quay người rời khỏi phòng bệnh. Trông chừng, rõ ràng cô ta đã thở phào một hơi.

Trong căn phòng chỉ còn lại ba người: Cung Minh, Cố Ly, tôi.

Cục diện phức tạp trong nháy mắt đổ sụp thành một cục diện bế tắc kiểu tam giác, trong đầu tôi lập tức suy xét, tôi phải tìm một cái cớ thế nào để mau chóng chuồn khỏi đây. Tôi tự cho rằng mối quan hệ của mình với Cố Ly đủ vững chắc, nhưng chỉ cần hai chúng tôi không phải sinh ra cùng một tử cung, thì tôi vẫn mãi là “người ngoài”.

Tuy trong lòng nhận thức như thế, nhưng tôi vẫn không muốn nghe những chữ bảo tôi phải tránh đi từ miệng Cung Minh, tôi biết như vậy có vẻ hơi bất bình thường và “cô là cái thá gì”, nhưng tôi thà thức thời đào tẩu, chứ không muốn bị Cung Minh cách ly. Tôi thừa nhận mình làm không đến mức vũ trang toàn bộ, chuyên nghiệp cực đỉnh, một phần xúp ba đồng sáu hào tư cũng đòi viết hóa đơn giống Kitty. Tôi đối với Cung Minh, đối với

https://thuviensach.vn

Sùng Quang, tình cảm của tôi đối với hai anh em họ càng ngày càng phức tạp, tôi không biết mình phát hiện ra điểm này từ khi nào, tôi chỉ biết, đầu tôi lại vừa bị đẩy vào nước.

Hơn nữa, trừ việc sợ Cung Minh bảo tôi rời đi ra, thực tình tôi còn sợ Cố Ly bảo tôi ở lại hơn. Bản năng tự vệ trong tôi mách bảo rằng, tuyệt đối không được xen vào chuyện trước mắt. Câu ấy nói thế nào nhỉ, nơi có người, thì có giang hồ. Cùng một đạo lý, nơi có bí mật, thì ắt có thuốc trừ sâu, phải xem bạn có muốn cạn chén hay không. Ba lần bảy lượt, trăm vạn nghìn vụ, vô số bận, Cố Ly và tôi đã tay trong tay đón tiếp hết quả lựu đạn này đến quả lựu đạn khác bay thẳng về phía mình, từ khi học cấp ba đến nay nó và tôi đã tay trong tay nhìn người ta nhảy lầu, đến khi học đại học tôi và nó đã tay trong tay nhìn khói sau đuôi xe của Diệp Truyền Bình phụt cho một chữ "Dơ"[2] rõ to trên mặt, suốt dọc đường về, thê thảm vô cùng, nghĩ lại mà phát sợ. Nó là con chuột Jerry[3] vũ trang toàn thân, tay cầm binh khí người mặc áo giáp, nhưng tôi chỉ là một con chuột thường, tay không tấc sắt, cáo mượn oai hùm. Tục ngữ nói, khinh thương bất hạ hỏa tuyến[4]. Nhưng tôi đã bị thương rồi, tôi muốn rút lui.

[2] Ở đây cùng với ý giễu cợt, kiểu như đồ mặt dơ.

[3] Ý nói lanh lẹ thông minh tinh quái.

[4] Bị thương nhẹ thì không lùi khỏi trận tiền. Ý nói chiến đấu kiên cường đến cùng không nản chí.

Tôi vừa định mở miệng, Cố Ly đã lên tiếng.

Nó chẳng thèm nhìn tôi, bình thản nhìn Cung Minh, nhưng lại nói với tôi: "Lâm Tiêu, cậu về công ty trước đi."

Tôi ngẩn người ra.

https://thuviensach.vn

Sự thù hận của con người thực ra được chia làm hai loại: một loại mang nhiệt độ của hỏa diệm sơn và sắt thép nung chảy, toàn thân từ trên xuống dưới mỗi tế bào đều đầy ắp sự nôn nóng muốn phải cùng sống cùng chết với đối phương, nghiền thành bã, thiêu thành than, thề phải cùng tan xương nát thịt mà hóa thành bụi khói đen sì thổi khắp thế giới này mới thôi; còn một loại khác, thì mang cái vẻ ớn lạnh của gió thu và đêm dài, chẳng có chuyện phục thù đến mức điên cuồng mất nhân tính, chỉ có sự chán ghét hờ hững, sự xa lạ lạnh lùng, muốn quên đi hắn ta, tránh xa hắn ta, cảm thấy nhục nhã khi nhắc đến hắn ta, muốn tránh khỏi thế giới của hắn ta, từ đó mà không còn liên quan gì đến hắn ta nữa.

Tôi hoàn toàn chắc chắn, sự oán hận của tôi đối với Cố Ly tuyệt đối không phải loại thứ nhất.

Khoảng một tuần trôi qua, Cung Minh đã ra viện, hôm đó vừa đúng dịp cuối tuần. Tôi gọi điện thoại hỏi Kitty, xem có cần tôi đi lo thủ tục xuất viện không, Kitty nói qua điện thoại là không cần, lo mà tận hưởng cuối tuần đi. Nhưng trong câu nói sau cùng, cô ấy khiến tôi chợt thấy không mấy thoải mái, cô ấy nói: “Mọi thứ đều nhờ có cô đấy.”

Cái cảm giác đó lại đến.

Cảm giác này khiến tôi cảm thấy mình có bệnh.

Theo lý mà nói, tôi phải cảm thấy vui vì không cần tăng ca cuối tuần, tôi phải vui vì không phải đối mặt với gương mặt lạnh tanh lúc nào cũng đề phòng cảnh giác của Cung Minh, tôi phải thỏa thích lăn lộn trên chiếc giường mềm mại trong nhà vừa xem những bộ phim sụt sùi ướt át của TVB vừa ăn đồ ăn nhanh mà trải qua một ngày cuối tuần ý nghĩa nhất. Nhưng được như vậy rồi, tôi lại cảm thấy lạc lõng. Đây chẳng phải là có bệnh là gì?

https://thuviensach.vn

Giống như mấy ngày trước, khi ở trong phòng bệnh của Cung Minh, Cố Ly bảo tôi về công ty trước, cảm giác của tôi cũng y như vậy. Con người chính là một loài động vật kỳ lạ, bạn càng bảo nó thoải mái, thì nó càng muốn tự tìm phiền phức cho mình.

Có điều từ sau khi rời khỏi phòng bệnh của Cung Minh, Cố Ly cũng chẳng đề cập gì đến chuyện của ngày hôm đó nữa. Tôi chẳng tài nào biết được trong phòng bệnh hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, với kiểu tư duy siêu việt lạ thường của hai người họ, có xảy ra bất cứ chuyện gì tôi cũng chẳng mấy ngạc nhiên. Họ có khả năng tựa vào nhau đồng thời ngồi xếp bằng trên giường bệnh, dùng một sợi len chơi trò tạo hình bằng dây trên đầu ngón tay suốt cả ngày, cũng có thể trong vòng nửa phút đã tung quyền cước, tóm lấy Hồng Anh đại đao chém nhau vù vù suốt buổi chiều. Thật sự, tùy cơ ứng biến. Giống như con mèo nổi tiếng thế giới Erwin Schrodinger ấy, trước khi chưa mở hộp ra, bạn sẽ không biết được nó là mèo sống hay mèo chết, một con mèo có thể cùng lúc ở trạng thái vừa sống lại vừa chết, nó muốn không nổi tiếng thế giới e cũng khó.

Suốt mấy ngày liền, tôi thăm dò ý tứ, nhưng cũng chẳng phát hiện Cố Ly có hành động gì bất thường. Trái tim cảnh giác của tôi cũng dần thả lỏng trở lại. Hơn nữa vì liên quan đến chuyện Cung Minh nằm viện, những việc cần giải quyết ở công ty cũng ngày càng nhiều, hiện nay sáng nào tôi cũng có thể giống như Kitty vừa chat MSN, vừa dùng QQ gửi văn bản, cùng lúc đính kèm file dữ liệu trên các bức thư điện tử, rồi đồng thời có thể rất chính xác chuyển một bản fax cho khách hàng, tất nhiên, suốt quá trình ấy còn có thể gọi di động, nếu cần thiết – nhưng Kitty luôn trội hơn tôi một bậc, cô ta cùng lúc làm nhiều việc như tôi, còn có thể thuận tay thay băng vệ sinh.

Trong những ngày này, lượng cà phê tôi uống ngày càng nhiều, khi cầm từng ly từng ly cà phê dốc ngược vào cổ họng, cái cảm giác ấy thực ra rất giống với việc rót dầu cho chiếc máy thu hoạch cỡ lớn. Với tốc độ như vậy, lọ cà phê rang mà tôi vừa mua bỏ trong ngăn tủ kia, đã nhanh chóng trơ

https://thuviensach.vn

đáy. Nhờ tác dụng của cà phê, tôi duy trì được trạng thái long lanh của ánh mắt trong suốt thời gian làm việc, giống như hai chiếc đèn pin cực lớn. Giữa chừng còn có mấy lần khi Diệp Truyền Bình đi qua phòng làm việc, tôi loáng thoáng cảm giác bà ta mỉm cười với tôi. Đúng vậy, bà ta giống Cung Minh, Cố Ly, những quản lý cấp cao bọn họ, đều thích nhìn đám nhân viên cấp dưới điên cuồng tận sức kiếm tiền cho công ty như một con ngựa.

Nhắc đến Cố Ly, có một điểm tương đối khác thường là, từ sau khi ra khỏi phòng bệnh của Cung Minh, nó bắt đầu vào ra phòng làm việc của Diệp Truyền Bình thường xuyên và khó hiểu hơn – đúng, chính là cái phòng to tướng được chuyển đổi từ phòng họp sang ấy. Nó luôn bước chân vào với thần sắc lo lắng trùng phùng, sau đó bước ra với nét mặt vô cùng sốt sắng.

Đã mấy lần tôi nhịn không được định hỏi nó, cách làm kiểu tự sát "chồn sóc chúc tết gà" này, rốt cuộc là thế nào? Tôi không muốn có một ngày đột nhiên nhận được thông báo, có một quả đạn sắp nổ tung bên tai. Nhưng Cố Ly và tôi đang duy trì một khoảng cách cực kỳ khéo léo, khoảng cách chần chừ này cực kỳ tốt – vừa không hạ gục được tôi, khiến tôi xuất hiện một cảm giác phẫn nộ như muốn ngọc đá cùng tan, đồng thời lại khiến tôi không đủ dũng khí, tiến đến gần chất vấn nó, nó dùng vẻ lạnh lùng thê lương chết người của mưa gió thu sang não nề, để chặn đứng người ta cách xa ngoài ngàn dặm.

Sau khi tan ca ngày thứ Sáu, tôi đến siêu thị Cửu Quang, mua cà phê cho mình – tất nhiên, đây là thứ yếu, chủ yếu là mua cà phê cho Cung Minh, nếu không thì tôi đã trực tiếp mua ở cửa hàng tạp hóa dưới chân tòa nhà rồi. Tôi vừa hỏi thăm được cái loại cà phê Nhật Bản có trộn thêm bột vàng mà anh ta hay uống trước đây, trong siêu thị ở tầng phụ tòa nhà Cửu Quang có bán. Vì vậy tôi không phải vất vả lên mạng tìm kiếm người mua hộ. Tất nhiên, cà phê của hai chúng tôi sắp trên những kệ hàng khác nhau, cà phê

https://thuviensach.vn

của tôi nằm ở khu vực hàng trong nước, ở đó người mua đông nhung nhúc, đạp gót chèn vai, cải bẹ và tã lót có đủ, gan ngỗng cộng với cua đồng sắp lượt. Còn loại cà phê anh ta uống, thì sắp ở khu vực hàng nhập khẩu, ở đó ít thấy bóng người, lạnh lùng một khoảng, chim bay rừng lặng, cô quạnh lạ thường.

Trong sự cô quạnh lạ thường đó, tôi đã gặp Vệ Hải. Anh ta đang đứng bên giá đồ khu vực hàng gia dụng nhập khẩu từ Nhật Bản, trên tay đang cầm một món trông giống như một cái lọ.

Cách nhau đến mấy mét, tôi vẫn có thể nhìn thấy những múi cơ săn chắc đầy đặn trên người anh ta, cho dù sau khi tốt nghiệp đại học anh ta đã ngừng thi đấu, không còn tham gia luyện tập trong đội cầu lông nữa – điểm này giống Đường Uyển Như, nhưng anh ta vẫn duy trì được một thân thể quyến rũ mà hồi còn đi học được chúng tôi gọi là “David di động”.

Anh ta mặc chiếc áo ba lỗ thể thao bằng chất liệu cotton màu lam xám bó sát, những đường gân múi cơ ở cánh tay và bả vai nổi lên rõ nét, bóng mờ giữa các múi cơ vừa mơ hồ vừa mượt mà tựa như những hang núi được mưa to xối rửa tạo ra. Cơ thể anh ta trông cực kỳ tươi mới, hình như là vừa làm tóc, mái tóc ngắn dày trông khá lộn xộn, nhưng trông rất có sức sống, khỏe khoắn, toát lên thứ khí chất riêng có ở những chàng trai trẻ tuổi. Tóc của anh ta khác với hơi hướng anh tuấn mềm mại của Cung Minh, Sùng Quang. Hai người kia chỉ là quý tộc ngạo mạn cuộn mình trong áo lông ở miền đất tuyết phương Bắc, còn Vệ Hải lại là người đi săn những con sóng với làn da rám nắng bên bờ biển.

Tôi bước qua chỗ đó, anh ta ngẩng đầu lên, phát hiện ra tôi, anh ta lập tức cười híp mắt và chào hỏi, tôi đã thấy rõ thứ anh ta đang cầm trên tay, là một hộp than hoạt tính dùng để làm sạch không khí.

“Anh mua thứ này làm gì?” Tôi nhướng nhướng mày với anh ta, “trong nhà vừa quét sơn à?”

https://thuviensach.vn

“À, không phải nhà anh, là Đường Uyển Như vừa chuyển sang nhà mới, cô ấy vừa tìm được phòng, trước đó cô ấy đã quét sơn phòng ngủ thành màu hồng phấn, phơi cả tuần lễ rồi, nhưng vẫn có mùi. Cô ấy chuẩn bị ngày mai chuyển đồ vào nên anh muốn mua chút than hoạt tính, ít nhiều có thể giảm khí độc.”

“Thế nó không thể đợi thêm mấy hôm nữa à?” Tôi chau mày, Đường Uyển Như luôn thích làm ra vẻ cực kỳ bi tráng, bất luận là đọc tiểu thuyết hay xem phim, chỉ cần nghe thấy những từ kiểu như “huyết chiến sống còn” hay “giải quyết tận gốc”, “tráng sĩ chặt tay”, hoặc như “bướm bay thiêu thân”, thì nó toàn thân run lẩy bẩy giống như vừa chích 200ml máu gà vậy. Trong số các hình tượng những cô gái cổ điển của Trung Quốc mà nó thích, đại đa số đều là DRAMA QUEEN kiểu như Mạnh Khương Nữ này, Thường Nga này, Vương Chiêu Quân này, Bạch Tố Trinh này. Sự khác biệt giữa họ và Đường Uyển Như chính là ở chỗ, những kỳ nữ này, đều có tính cách quá dramatic, nhưng vấn đề của Đường Uyển Như nằm ở chỗ nó cũng rất dramatic.

“Dạo gần đây cô ấy đều ở nhà bố mẹ, cô ấy nói qua điện thoại mà, sáng nào cũng nghe radio chào buổi sáng, ngoài giò cháo quẩy có thêm một quả trứng luộc, chập tối ăn cơm đúng giờ, xem tin tức thời sự, khuya chín giờ rưỡi là phải tắt điện. Cô ấy nói cảm thấy mình như trở về những năm tháng thời cải cách mở cửa vậy, bên hông lúc nào cũng dắt một cái máy nhắn tin.” Vệ Hải cười ha ha, đôi mắt đen láy híp lại, hàng mi rậm rịt. “Cô ấy nói tối qua vô tình trông thấy bố mua một cuốn Mao chủ tịch ngữ lục bản mới về nhà, vậy là cô ấy đã gọi cho anh, nói phải lập tức chuyển đi.”

“Ồ vậy à? Đường Uyển Như chẳng nói với em. Lần này sao nó lại tốt bụng muốn bỏ qua bọn em…” Tôi nói đến đây, chuông điện thoại đã reo. Bật màn hình di động lên, cái gương mặt khổ ải năm ngàn năm của nhân dân Trung Quốc kia của Đường Uyển Như đang nhấp nháy trên màn hình

https://thuviensach.vn

di động. Tôi nhận cuộc gọi: “Chào cô Đường, xem ra cô còn chưa có ý định bỏ qua tôi. Tôi đánh giá quá cao sự tu dưỡng đạo đức của cô rồi đấy.”

“Tiểu thư? Cô có biết lễ phép là gì không vậy Lâm Tiêu, chẳng khác nào đang trực tiếp gọi tôi là gà.” Giọng của Đường Uyển Như vang lên đinh tai nhức óc trong điện thoại.

“Này gà, cô tìm tớ làm gì vậy?”

“…Lâm Tiêu, ngày mai đến giúp tớ chuyển nhà, tớ vừa đếm xong, tớ chắc, mười ba thùng giấy, chỉ một mình tớ thì chẳng biết làm đến khi nào mới có thể vào ở được, chắc khi đó toàn thế giới đều đã thực hiện xong chủ nghĩa cộng sản rồi.”

“Có phải cậu lắp camera trên trán Vệ Hải không vậy, tớ vừa mới nhắc đến chuyện chuyển nhà của cậu với anh ta, cậu đang do thám bọn tớ đấy à?” Tôi đẩy điện thoại ra xa tai một chút, giọng của nó quá to, khiến tôi luôn cảm giác như mình đang bê một chiếc radio kê sát vào tai vậy.

“Cái gì cứng với không cứng, cậu đang nói bầu vú hay là nhân dân tệ hả? Tớ nghe không rõ, chỗ cậu tín hiệu kém quá. Sáng mai mười giờ, đến đúng giờ đó. Tớ nhắn địa chỉ cho. Tớ tắt máy đây, mai gặp lại.” Giọng của Đường Uyển Như xa dần, nhưng rõ ràng, nó đã quên tắt điện thoại, chỉ là buông điện thoại xuống mà thôi, vì tôi vẫn loáng thoáng nghe thấy âm thanh the thé bên kia điện thoại, “Mẹ, mẹ đừng để dung dịch vệ sinh phụ nữ của mẹ cạnh lọ nước súc miệng của con có được không?!”

Tôi ngắt điện thoại, dang tay tỏ vẻ “chịu thua” với Vệ Hải, anh ta mỉm cười tỏ vẻ đồng tình ra chiều rất hiểu tâm trạng của tôi. Tôi nói: “Vậy hẹn mai gặp, mai em không phải đi làm, em cố gắng qua sớm một chút.”

Vệ Hải: “Không sao.”

https://thuviensach.vn

Khi đang định từ biệt anh ta, tôi đã thuận miệng nói một câu: “Anh gọi Nam Tương chưa? Thế ngày mai em và Nam Tương cùng qua nhé.”

Nói xong câu này, sắc mặt Vệ Hải rõ ràng cứng đờ đi, trên gương mặt anh tuấn tràn đầy sức sống ấy giống như là đã bôi một lớp sáp mỏng trong suốt, lúc này đã đông cứng lại trong hơi lạnh đang thổi ù ù: “Hay là… không cần gọi đâu.”

“Sao vậy? Hai cái miệng lại đấu nhau rồi à?” Tôi đúng là một con lợn.

“Cô ấy chưa nói với em?” Lớp sáp trên mặt Vệ Hải đã biến thành thủy tinh.

“Gần đây bọn em đều bận đến vắt chân lên cổ, em chẳng gặp được Nam Tương. Có điều, hai cái miệng đấu nhau là chuyện rất bình thường, nó không nói với em chứng tỏ không phải là chuyện lớn. Anh là đàn ông mà, đại lượng chút.” Tôi đúng là một con lợn ngốc nghếch, tôi đáng bị bằm nát rồi nhét vào trong dồi, sau đó cắt thành từng khúc từng khúc treo lên mái hiên nhà chuẩn bị ăn tết.

“Ý tôi là, cô ấy không nói với em, anh và cô ấy đã chia tay rồi sao?” Sắc mặt của Vệ Hải dịu xuống, thở phào một hơi, nhưng trông không giống vừa trút bỏ gánh nặng, mà là sự thất vọng, giống như chốn ngoại ô tĩnh lặng sau khi cơn bão tràn qua, những chiếc túi nhựa vụn vặt tung bay càng làm nổi bật sự hoang tàn.

Tôi thộn người ra.

Sự lừa dối chia làm hai loại: một loại là cô ta bóp méo đen trắng, đảo điên trái phải. Cô ta rõ ràng phủ lên mặt bạn một lớp sa tanh, nhưng cô ta lại nói cho bạn biết chỉ là đột nhiên nổi lên một trận sương mù; cô ta rõ ràng hất một vệt máu lên lưng bạn, nhưng lại nói với bạn chỉ là trời đột nhiên đổ mưa. Kiểu lừa dối này là con dao găm chọc vào xương bả vai, là móng tay cào cào vào ngực, là hàm răng trắng dã cắn trên bắp tay.

https://thuviensach.vn

Còn một loại lừa dối khác, là cách ly khỏi sự truyền tải thông tin, giống như rút hết mọi âm thanh của thế giới. Trong vũ trụ bao la lạnh giá, một vụ nổ siêu tân tinh, ngàn vạn cánh hoa lấp lánh bắn tung tóe, mấy trăm sinh vật mới nổi lên rồi lại suy vong, hàng ngàn nền văn minh sinh ra rồi lại mai một, mấy trăm triệu năm hoặc một giây thoáng qua, mọi âm thanh đều ẩn náu trong biển tin đồn mịt mù tăm tối. Còn bạn đang quay lưng về phía vũ trụ này, bạn cho rằng thế giới sau lưng đều bình yên vô sự, chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tôi biết, Nam Tương chưa hề lừa dối tôi theo kiểu thứ nhất.

Sáng sớm hôm sau, khi xuất phát đến nhà Đường Uyển Như, tôi không gọi Nam Tương.

Một mặt là tôi cố ý làm vậy, còn mặt khác, tôi cũng chẳng có cơ hội. Đêm qua khi tôi đi ngủ, nó còn chưa về. Sáng sớm hôm sau, khi tôi tỉnh dậy, nó đã ra khỏi nhà – hoặc có thể, nó suốt đêm không về nhà. Tôi không phân biệt được. Vì ngày nào sau khi ra khỏi giường, nó cũng thu dọn giường chiếu cực kỳ ngăn nắp, hoàn toàn không nhìn ra mấy phút trước đó, trên chiếc giường ấy là một cô gái nóng bỏng mềm mại thơm tho.

Thực sự tôi cũng chẳng biết khoảng thời gian này rốt cuộc nó đang bận gì. Nhưng ít nhiều tôi có thể tưởng tượng được, vì hồi tôi làm trợ lý thực tập, tôi cũng luôn ảo giác phải chăng mình là người tàn tật, tôi thật sự cảm thấy mình bị thiếu một tay, hai cái miệng, bốn con mắt, tám cái chân so với người khác.

Nhưng có một người khác đã thay thế Nam Tương đi cùng tôi đến nhà Đường Uyển Như, cùng giúp nó thu dọn đồ đạc.

Khi Đường Uyển Như mở cửa ra nhìn thấy người đó đứng cạnh tôi, trên đầu nó đang quấn một dải khăn trắng, trông như người đàn bà chua ngoa lúc này đang chuẩn bị rút đao võ sĩ đạo ra mổ bụng tự sát, nhưng khi nó

https://thuviensach.vn

thét lên, thì trong chớp mắt nó lại biến thành một nghệ sĩ dân gian đến từ vùng Bắc Thiểm Tây.

Người đi cùng tôi, là Sùng Quang.

Anh ấy đeo chiếc khẩu trang màu đen, lộ ra đôi mắt màu xanh thăm thẳm, trông giống như mắt sói điềm đạm trong khu rừng vắng lặng.

Tôi thật sự cảm thấy có lỗi với Sùng Quang, lại lần nữa tôi quên cuộc hẹn với anh, chúng tôi vốn dĩ đã hẹn nhau cùng đi tham quan bảo tàng mỹ thuật Ngoại Than vừa tu sửa xong còn chưa mở cửa cho công chúng, ở đó đang triển lãm các tác phẩm mỹ thuật của Tăng Phạn Chí. May là anh cũng chẳng buồn, chỉ hơi chau mày, đưa tay vịn chắc vai tôi, rồi nghiêm túc nói: "Lâm Tiêu, ra ngoài rồi, thì sớm muộn gì cũng phải về đấy."

Giọng điệu của anh thấp trầm mà lôi cuốn, giống như dây đàn Cello bị khẩy vang trong vô thức. Nếu ánh mắt anh phiêu thêm chút nữa, tôi nhất định sẽ nghĩ rằng anh đang cợt nhả. Tôi vốn cảm thấy anh nhất định sẽ từ chối lời mời của tôi, đến giúp Đường Uyển Như chuyển nhà, vì tôi biết anh không thích xuất hiện chốn đông người, anh từng nói thà đợi trong căn phòng trữ đông của lò giết mổ Trùng Giang, chứ không muốn vào nhà hang Panko ở quảng trường Nhân Dân.

Nhưng thật bất ngờ, anh lại đồng ý.

Còn tôi lại nghĩ, đúng lúc ấy anh đang hối hận.

Nói là anh và tôi cùng đến giúp Đường Uyển Như chuyển nhà, nhưng thực ra chẳng khác nào anh đến đón nhận một cuộc phỏng vấn độc quyền về những tin đồn liên tục được lan truyền kia, Đường Uyển Như giống như một thứ dây độc với những bông hoa tuyệt đẹp nở ra to như những chiếc sọt cứ bám riết không rời anh, cứ hai phút lại hỏi một câu, đói khát giống như đã bị phơi nắng ba ngày ba đêm ở trung tâm Sahara vậy.

https://thuviensach.vn

Chính trong tình cảnh chất vấn liên tục không ngừng nghỉ của Đường Uyển Như, ngay cả Vệ Hải một anh chàng vận động viên thể thao vốn bị chúng tôi gọi là "thừa cơ bắp thiếu đầu óc" này, cũng như bừng tỉnh hiểu ra người nước ngoài đang đứng trước mặt này, chính là Chu Sùng Quang nhà văn nổi tiếng trước đây. Tôi mượn cớ "nói dài dòng", nhiều lần cắt ngang ánh mắt thăm dò của anh ta đối với tôi. Đồng thời tôi cũng lấy lý do "không nên dẫn lửa đốt mình", bảo anh ta không được rêu rao ra ngoài, nếu không rất dễ "có thể ngày nào đó anh xuống lầu mua một bình Cola, hôm sau khi tỉnh dậy đã trông thấy một bao tải trôi theo dòng nước trên sông Tô Châu, trong bao tải chính là anh."

… "À, cô nói cái tên Lục Thiêu này á, là tôi chọn bừa trong lúc cáu giận thôi. Hồi đó chẳng nghĩ nhiều thế đâu, tôi nghĩ có lẽ trong tiềm thức đã nghĩ đến tên của cha tôi, tên tiếng Anh của ông ấy là Shaun, nên tôi mới nghĩ, vậy thì gọi là "Thiêu" đi. Hủy diệt cùng nhau? Không không, tôi không muốn thiêu đốt gì cả."

… "Chỗ đau nhất là mắt, khi chích thuốc tê tôi đau đến mức sắp ngất đến nơi. Thực ra các bộ phận trên mặt tôi bao gồm cả vùng cằm cũng ít nhiều đều có chỉnh sửa, tuy không phải chỉnh sửa lớn, nhưng vì chỗ chỉnh sửa tương đối nhiều, nên nhìn tổng thể, gần như chẳng còn dáng dấp gì của trước đây nữa. Tôi bây giờ, chính là một người có tướng tá tây phương đúng chuẩn, chí ít cũng là người lai vô cùng rõ nét."

… "Dưới chân mày tôi đã lót thêm một miếng xương, làm cho hốc mắt càng trở nên sâu hơn, nhưng như vậy sẽ khiến mắt tôi không còn to như trước đây nữa. Trước đây nhìn nam tính hơn, còn bây giờ, thì trông u sầu hơn, tôi nghĩ thế. Họ thích như vậy. Môi tôi được gọt cho mỏng đi, nếu theo sở thích tiêu chuẩn của giới thời trang thì đây chính là 'môi mỏng tựa lưỡi dao', họ cảm thấy làn môi như vậy có một sức hấp dẫn chết người."

… "Cô nói màu mắt sao? Mỗi lần ra khỏi nhà tôi đều đeo kính áp tròng màu xanh, giờ nếu tôi gỡ kính ra, thì mắt tôi vẫn là màu đen. Màu con

https://thuviensach.vn

ngươi thực ra cũng chẳng có cách nào đổi được.”

… “Trước đây tôi lớn lên ở nước ngoài, cho nên tiếng Anh chẳng thành vấn đề. Tôi còn biết chút tiếng Đức, nhưng nói không giỏi lắm.”

… “Chiều cao vẫn như trước đây, chỉ là tôi luyện cơ bắp cho rắn chắc hơn một chút, nên trông có vẻ cao hơn thôi.”

Suốt cả buổi sáng, Sùng Quang bị Đường Uyển Như quấn chặt lấy như vậy đấy, nhưng điều khó tin là, anh vẫn không hề tỏ nét mặt khó chịu, trên mặt anh lúc nào cũng thấp thoáng nụ cười ấm áp tựa ánh mặt trời ngày đông, hàm răng trắng muốt làm tôn thêm nét mặt vui cười quyến rũ kia, giống như khóe môi của anh lúc này đang ngậm một nụ hôn. Giọng nói thấp trầm ấp ấy giống như chocolate nhung tơ được dày công tạo ra. Thần sắc này khiến tôi nhớ đến anh trước kia. Hồi đó anh ấm áp, dịu dàng, giống như tấm thảm lông cừu, bất cứ lúc nào cũng có thể bao bọc lấy bạn trong một khối hương thơm mê ảo. Hiện giờ anh ấy cũng rất hiếm khi để lộ ra nét mặt dịu dàng này, phần lớn luôn thể hiện sự sắc sảo, lạnh lùng – trông giống Cung Minh.

Sau đó rất lâu, Sùng Quang mới nói cho tôi biết, hôm đó ở nhà Đường Uyển Như, thực lòng anh rất vui. Từ sau khi biến thành Lục Thiêu, ngày nào, khi làm việc bên ngoài, bao vây xung quanh cũng là một đám nhân viên làm việc, giống như dải từ trường có bức xạ cực độc, cách ly anh ra xa những người khác. Sau khi công việc kết thúc, anh trở về chung cư cao cấp được đặt dưới hệ thống giám sát an ninh cấp năm, ngay cả người bán rong anh cũng chẳng bao giờ được gặp – muốn mua gì chỉ có thể đi đến đại sảnh, sau đó có nhân viên chuyển đến cửa phòng khách. Chẳng có khách khứa, chẳng có tiệc tùng, chẳng có người thân.

“Có một khoảng thời gian, anh cảm thấy mình giống như đang sống trong một chiếc vỏ nhỏ bé cô độc. Anh giống một hạt đậu phộng bé nhỏ trôi dạt trong vũ trụ xám đen. Có khi trống rỗng đến đáng sợ, anh phải tự

https://thuviensach.vn

mình tạo ra một vài âm thanh, tiếng nhạc, tiếng phim, tiếng nước vòi hoa sen rào rào, tiếng ồn của đồ gia dụng xê dịch liên tục. Những âm thanh ấy khiến anh cảm thấy mình đang sống, khiến anh cảm thấy thế giới này vẫn đang tồn tại. Lâm Tiêu, em có biết không, có lúc anh cảm thấy mình thật sự đã chết."

"Vậy Cung Minh đâu? Không phải Cung Minh luôn đến thăm anh sao?" Tôi lại như trở về những buổi chiều mưa dầm liên miên, những ngày tháng cuộn mình trong chăn đọc tiểu thuyết của anh.

"Anh ấy cũng hay đến thăm anh. Anh ấy là người duy nhất còn đến hỏi han anh. Mỗi lần đến anh ấy đều đem đến cho anh rất nhiều tiểu thuyết, truyện ký nhân vật, truyện tranh. Anh ấy chưa từng đem báo đến, anh ấy nói những thứ trên báo đều vớ vẩn. Ngay cả tạp chí anh ấy cũng rất ít khi đem đến. Có thể anh ấy cũng không muốn để anh liên tục chứng kiến cái bản thân giả dối kia của anh. Nhưng khi anh ấy đến thực tình cũng không giao lưu nhiều lắm, giữa bọn anh chẳng có nhiều chuyện để nói. Hơn nữa, có khi anh ấy còn đột nhiên bật khóc mà chẳng hiểu tại sao. À, mà không phải là kiểu khóc to đâu. Đầu tiên đôi mắt anh ấy sẽ ửng đỏ lên, giống như bị xông khói ấy, mỗi khi anh ấy rơi lệ, anh đều không tiện hỏi han lắm, vì anh hoàn toàn không rõ cuộc sống của anh ấy. Anh chỉ đứng đợi bên cạnh trong thinh lặng. Một lúc sau, anh ấy trở lại bình thường. Nhưng anh biết anh ấy thực ra sống rất mệt mỏi. Mệt mỏi hơn so với anh."

Anh điềm đạm mỉm cười, trả lời tôi như thế.

Vệ Hải dùng dao thủ công rạch đứt băng dính trên từng thùng carton, sau đó xếp đủ thứ đồ lộn xộn trong những chiếc thùng ấy ra ngoài, tôi lo việc phân loại, đồng thời cầm miếng giẻ lau và một cái chổi lông gà quét sạch bụi bám trên đó. Cho dù trên chiếc thùng của Đường Uyển Như đều dùng bút lông đen cỡ lớn ghi rõ phân loại, nhưng khi Vệ Hải vừa rạch ra xong, ào một tiếng, luôn có điều ngạc nhiên. Chẳng hạn trong chiếc thùng có ghi "công cụ" kia, chất đầy dép lê, bàn chải đánh răng, nước súc miệng và ba

https://thuviensach.vn

quả cà chua tươi cùng hai củ gừng. Chẳng hạn trong thùng ghi “sách và tạp chí”, nhưng chúng tôi rõ ràng phát hiện thấy DVD, váy liền áo, đĩa cứng di động và hai ống cầu lông.

Đang rạch đến nửa chừng, Vệ Hải đã bị một cái thùng trên có ghi “lời nguyện cầu của thiếu nữ” làm cho đớ người, với sự khích lệ nhiều lần của tôi, anh ta mới run rẩy rạch chiếc thùng ấy ra, chiếc quần lót thêu ren màu hồng phấn và chiếc áo ngực màu da nằm phơi phới trước mặt, giống như vô số bùa chú có pháp lực cao cường, khiến Vệ Hải toàn thân run bắn còn làn môi thì tím tái, tôi nhìn bàn tay cầm dao rạch băng dính của anh ta cứ run rẩy mãi, tôi không nỡ đã bước đến giật lấy con dao, thật sự lo rằng anh ta không chịu nổi sự kích thích trước mắt mà cầm dao tự chọc vào cổ họng mình mất.

Thực ra ngay cả tôi sau khi đã trông thấy nhiều lần, còn chịu không được, vì trong đó còn có mấy chiếc quần lót, rõ ràng có thể được xếp vào diện “quần chẽn lớn”, tôi thật lòng cảm thấy cho dù Neil mặc chúng vào mà đi dạo trong Hằng Long cũng sẽ chẳng có bảo vệ nào chặn cậu ta lại. Tôi hỏi Đường Uyển Như mấy món đồ bảo tàng kỳ dị lạ thường này rốt cuộc là của yêu tinh phương nào, Đường Uyển Như gãi đầu một cái, rồi nói rất ư thản nhiên: “À, hai cái đó hả, quần tắm biển.” – Bạn có thấy cô gái nào mặc quần tắm biển không? Cảm giác chẳng khác nào khi bạn nghe thấy một chàng trai nói với bạn “à, hai cái đó à, bikini đi biển đấy.”

Tất nhiên, bên trong chiếc thùng “lời nguyện cầu của thiếu nữ”, chúng tôi cũng phát hiện hai hộp bánh khô Oreo và ba bịch Mylikes cùng một lọ thuốc mắt dùng cho kính áp tròng. Tôi nghĩ đối với một số fan cuồng tiểu thuyết viễn tưởng nào đó mà nói, những món đồ như vậy khi kết hợp cùng những thứ chứa trong “lời nguyện cầu của thiếu nữ” kia, cũng đủ tạo thành một bộ “Tuyển tập Những câu chuyện án mạng bí ẩn” đáng kinh ngạc.

Tôi và Vệ Hải bối rối mà trầm lặng tiếp tục rạch hết thùng này đến thùng khác, cảm xúc thực tình chẳng khác mấy so với những quân nhân chống

https://thuviensach.vn

khủng bố xem cái chết nhẹ tựa lông hồng trong phim The Hurt Locker. Nhất là khi mở chiếc thùng có ghi "sự chờ đợi trầm lặng", nhìn thấy bên trong có mười mấy quả xương rồng gai mập mạp khỏe khoắn đang "trầm lặng chờ đợi" tôi và Vệ Hải.

Còn Đường Uyển Như và Sùng Quang thì ở trong nhà bếp vui vẻ thoải mái tán chuyện. Hôm nay tôi mới phát hiện, thì ra Sùng Quang không phải là phế phẩm cao cấp dài lưng tốn vải như trong tưởng tượng của tôi, anh biết cách dùng những miếng rửa chén khác nhau để rửa những chiếc đĩa không cùng chất liệu, đĩa sứ và đĩa thủy tinh được phân loại xếp chồng phơi khô, cũng biết cách đem những chiếc bát chồng lên nhau rồi lật úp trở lại, đợi sau khi nước chảy ráo sạch, đặt vào trong tủ chén. Anh thậm chí đã xử lý thành công những vết bẩn màu đen bám đầy trên mặt kiềng bếp gas, còn kiểm tra sự thông suốt của đường ống thoát nước, đồng thời anh còn biết cách cho thuốc khử khuẩn để tẩy rửa miệng tiếp nước của máy lọc nước – tôi thi thoảng quay đầu qua nhìn trộm chiếc áo ba lỗ màu trắng bó sát ấy, mồ hôi nhễ nhại, từng múi cơ trên cơ thể anh săn chắc hơn trước, mùi vị của anh mãnh liệt hơn trước. Tôi cảm nhận rõ rệt nhịp tim mạnh mẽ và hơi thở gấp gáp của mình, khiến tôi mấy phen ảo giác mình đang xem một bộ phim người lớn chủ đề là công nhân cống rãnh của Nhật Bản.

Khi mọi người đều đang bận rộn, Đường Uyển Như e thẹn dựa sát vào Sùng Quang, nhìn chăm chú, nghiêm túc lắng nghe, thi thoảng gật đầu, đôi lúc phụ theo: "À vậy sao?", "Thật vậy à, em cũng vậy!", "Thế anh thuộc chòm sao nào?", "Nhóm máu nào?", "Thế hồi nhỏ bố có đánh anh không?" – nếu đầu nó to thêm một chút, người gầy đi một chút, mái tóc ngắn đi một chút, tôi thật sự cho rằng mình đang xem chương trình "Lỗ Dự có hẹn", vì những từ này thật quá quen thuộc.

Sùng Quang giống như một khách quý chuyên nghiệp và cung kính, có nhu cầu gì đều đáp ứng, có vấn đề gì đều giải đáp, cực kỳ phối hợp, mặt mày phấn chấn thân thiết cảm động giống như một ca sĩ đang giao lưu với

https://thuviensach.vn

khán giả. Nhưng tất cả những điều này đều kết thúc trong câu hỏi bất ngờ của Đường Uyển Như: “Vậy sao anh phải giả vờ chết sau đó còn thay đổi diện mạo? Hồi đó bọn em đều sắp bị hù chết rồi đấy.”

Và lần này, anh không trả lời.

Sùng Quang mỉm cười điềm đạm, làn nước ấm chảy ra từ vòi hoa sen đang dịu dàng vuốt ve các ngón tay có những đốt xương rõ ràng của anh, giống như một tấm vải trong suốt đang quấn chặt lấy tay. Anh cẩn trọng mà dịu dàng rửa sạch chiếc tô trong tay, giống như đang vuốt ve khuôn mặt của con vật cưng. Trong phòng, chẳng ai lời nào, ngay cả tiếng vi vu của gió cũng muốn tháo chạy ra ngoài cửa sổ, chỉ còn lại tiếng nước chảy không ngừng, nó róc rách lấp đầy thời gian, lấp đầy những khe hở bối rối, lấp đầy khoảng cách giữa người với người.

Giống như gió giăng kín bầu trời.

Giống như mưa khỏa lấp vực sâu.

Giống như bí mật sinh sôi vô tận len khắp mọi hốc cây trong rừng thẳm.

Bạn thấy đấy, sự lừa dối trên thế giới này, thực ra chia làm hai loại.

Sự tĩnh lặng khiến người ta lo lắng bất an này, đã bị một hồi chuông cửa còn khiến người ta lo lắng bất an hơn phá tan. Từ kiểu bấm chuông cửa reo liên tục không ngừng ấy có thể đoán được, chắc chắn là Cố Ly. Cái cảm giác gấp gáp và sốt ruột với khí thế ngất trời khi ấn chuông gọi cửa nhà người quen của nó, ngay cả Hứa Tiên năm đó ra sức đập cửa trước Lôi Phong tháp, gọi lớn “hòa thượng đáng chết mau thả vợ ta ra” e rằng cũng không sánh bằng. Nhưng nếu nó đến một nhà người khách không quen biết, thì tiếng chuông gọi cửa lại trở nên lắng lơ muôn màu, hơn nữa còn cách một khoảng thời gian bằng nhau mới ấn lại một lần, giống như trong miệng đang lâm râm bảng mã thời gian vậy.

https://thuviensach.vn

Tôi chưa hề nói cho nó biết hôm nay Đường Uyển Như chuyển nhà.

Tôi quay sang nhìn Đường Uyển Như, hiển nhiên, nét mặt của nó nói cho tôi biết là nó đã mời Cố Ly. Nó vẫn đang quấn chiếc khăn trắng trên đầu, hùng hùng hổ hổ lao ra mở cửa, cánh cửa sắt chống trộm vừa mở ra, đã phải hứng ngay dịch độc đang phun rào rào vào mặt: "Đường Uyển Như, nhà cậu thuê ở khu gì vậy? Trên vách thang máy dán quảng cáo băng vệ sinh thì vứt rồi, tớ vừa thấy trong bụi cây xanh dưới đất, hai con mèo đang nằm phơi nắng, thiên địa lương tâm, bọn chúng chẳng sợ tớ chút nào, thậm chí tớ còn cảm thấy chúng chớp chớp mắt định chào hỏi tớ. Có điều không chỉ có điểm này, chúng còn khá hơn nhiều so với đám sinh viên thực tập kia ở công ty tớ. Cái đám nữ sinh đại học đến cả giày cao gót cũng chẳng biết mang ấy, lần nào trông thấy tớ cũng như là trên đỉnh đầu đang bị trời đất vây đánh vậy, sắc mặt trắng bệch rồi the thé tản đi theo các lối khác của tòa nhà. Tớ nghĩ tòa nhà có bốc cháy thì tụi nó cũng không chạy nhanh đến thế, còn nữa cái cửa chống trộm nhà cậu ấy, cậu phải đổi đi, khe hở giữa các thanh thép nằm ngang trên cửa rộng như thế, cùng lắm chỉ có thể chống được thứ trộm đầu to bụng bự như cậu mà thôi, còn với loại mặt nhỏ eo thon như chúng tớ đây, muốn chui lọt cánh cửa này dễ như bỡn..."

Suốt cả một tràng như vậy, nó nói liến thoắng, chẳng khác nào phát thanh viên của bản tin thời sự đang nhìn vào máy nhắc lời mà đọc thuộc lòng, tôi thật sự nghi ngờ việc nó đã diễn tập sẵn ở nhà trước khi đến đây. Khi nói xong một lô một lốc này, thời gian cũng trôi qua mấy phút, màng nhĩ tôi cứ nhức ong ong lên, Sùng Quang và Vệ Hải ngồi tựa lưng vào ghế sofa lặng thinh không nói, trông có vẻ yếu ớt, Đường Uyển Như đang há hốc miệng, chiếc khăn trắng vấn trên đầu cuối cùng đã rơi xuống...

Còn Cố Ly ư, đang nói giữa chừng, nó đã thuần thục cầm chiếc túi xách hiệu LOEWE trông còn to hơn cả vali du lịch của nó bỏ vào trong tủ kính khóa lại, trước khi đóng khóa, nó lôi từ trong túi ra một vật trông giống chiếc áo choàng sát trùng màu xanh của đám bác sĩ phẫu thuật thường mặc

https://thuviensach.vn

quấn lấy bộ váy liền thân lông cừu màu lạc đà trên người, sau đó lại móc ra một chiếc mũ an toàn màu vàng của công nhân xây dựng chụp lên đầu, rồi tao nhã đeo một đôi găng cao su màu vàng – kính râm thì khỏi phải nói, nó đã đeo từ khi bước vào cửa.

“Cố Ly, Đường Uyển Như chỉ gọi cậu đến chuyển nhà, không phải gọi cậu đến phanh thây.” Tôi nhìn trang phục của nó, mà thấy ngực đau nhoi nhói.

Cố Ly quay đầu lại, nhìn tôi rồi nói ra vẻ nghiêm túc: “Lời của Đường Uyển Như cậu cũng tin?” Chiếc kính râm cực lớn của nó kết hợp với chiếc mũ an toàn màu vàng trên đầu, khiến nó trông giống một ngôi sao trên mạng trình diễn một tiếc mục văn nghệ cho những người công nhân đang làm việc trên công trường không thể về nhà đón giao thừa. “Lần trước nó bảo chúng ta đến hái dâu tây, uống rượu đỏ, tận hưởng buổi chiều cuối tuần vui vẻ trong trang viên kiểu Pháp của thông gia nhà nó. Kết quả thì sao? Chẳng phải là dùng một chiếc máy kéo lôi chúng ta đến nông trường ở bên Thanh Phố ấy rồi phát cho mỗi người chúng ta một cái liềm đi làm cỏ à!”

Tôi nhìn cái cách ăn mặc mà đến cả Lady Gaga cũng sẽ bực tức bỏ đi của nó, thở dài một hơi. Nhưng ngay sau đó, ý thức được một vấn đề còn nghiêm trọng hơn, tôi thừa nhận mình đã bị khí thế tựa gió cuốn mây tan khi Cố Ly vừa mới vào cửa trấn áp, trong khoảng thời gian ngắn đã bị đánh tan hồn phách, mất hết tư duy logic: tôi hoàn toàn không ý thức được, lúc này, người mẫu Lục Thiêu mới nổi toàn Trung Quốc đang đứng rửa chén trong nhà của Đường Uyển Như, có gì đó không hợp lý lắm.

Hơi thở của tôi đột nhiên dồn dập.

Nhưng Cố Ly lại vô cùng điềm tĩnh tự nhiên, ánh mắt nó quét qua quét lại trên gương mặt mấy chúng tôi, trông chẳng có sự khác biệt nào so với cái khuôn mặt compa xảo trá thường ngày của nó. Nó lục tìm trong tủ của Đường Uyển Như ra một hộp trà xanh, bật nắp ra ngửi, rồi nhìn có vẻ miễn

https://thuviensach.vn

cưỡng gật gật đầu, xoay người qua cầm hộp trà đưa thẳng cho tôi: “Lâm Tiêu, pha một bình trà đi.”

Tôi chẳng bao giờ biết được trong hồ lô của nó bán thuốc gì. Nó giống như một con rắn thành tinh, chỉ cần niệm một câu “như ý như ý, theo tâm ý ta”, thì có thể thiên biến vạn hóa, thần quỷ khó đoán.

Tôi đang nghĩ xem có nên nhận hộp trà xanh trên tay nó hay không, thì nó đột nhiên như nhớ đến điều gì đó, quay người qua, nói với Lục Thiêu đang đứng trầm ngâm bên ghế sofa: “À đúng rồi, anh muốn uống cà phê chứ, Sùng Quang?”

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Shakespeare nói: “Thời gian sẽ đâm nát sự tinh tế hoa mỹ của tuổi thanh xuân, sẽ khắc đường chân trời lên trán người đẹp; nó sẽ nuốt chửng những thứ cực kỳ quý giá hiếm có của thế giới, những thứ đẹp tự nhiên. Chẳng gì có thể thoát khỏi lưỡi hái quét ngang của nó.” Tôi nghĩ ông ta nói rất đúng, nhưng có một thứ, sẽ không bị lưỡi hái của nó thu hoạch, đó chính là tình bạn của chúng tôi. Sau mười năm, chúng tôi nhất định còn có thể chụp một tấm ảnh theo cùng một cách. Tôi không mảy may nghi ngờ.

Cố Ly có rất nhiều điểm lợi hại hơn tôi.

Điều này là chuyện đã rõ như ban ngày. Nó giàu hơn tôi, nó gầy hơn tôi, nó đẹp hơn tôi, nó thông minh hơn tôi, nó đanh đá hơn tôi, nó dũng cảm hơn tôi. Những ví dụ kiểu này có liệt kê đến sáng cũng chẳng hết.

Nhưng tôi cũng có những điểm lợi hại hơn nó. Chẳng hạn tôi cảm tính hơn nó, tôi để tóc dài hơn nó (nhưng đồng thời kiến thức cũng ngắn hơn nó), gia đình tôi viên mãn hơn nó. Trước đó, tôi còn có thể sẽ cảm thấy tính nó quá nóng nảy, mà nóng nảy thì có khác gì giấy không gói được lửa, cho nên tôi cảm thấy tôi trầm tính bình tĩnh hơn nó.

Nhưng rõ ràng, tôi đã nhầm.

Sau khi biết được Sùng Quang chưa chết, hơn nữa còn chính là Lục Thiêu đang sống vui vẻ trước mắt, nó không hề tỏ thái độ gì đã hơn một tuần. Ánh mắt nó nhìn tôi trong veo như nước, giống như hồ nước trong mà nước chỉ sâu đến mắt cá chân, và có mấy con cá nhỏ đang tung tăng bơi lội,

https://thuviensach.vn

trông thấy rõ nét. Nhưng ai biết được, trong sâu thẳm ánh mắt nó đang ẩn chứa một con cá nhà táng.

Ngay sau khi tôi nghe thấy chính miệng nó nói ra hai chữ "Sùng Quang", tôi gần như ngay tắp lự buột miệng nói lại: "Sao cậu biết?"

Tôi vừa nói xong, Đường Uyển Như đã thở một hơi dài: "Ôi trời, đồ ngốc ạ!" Rõ ràng, nó muốn ngăn cản tôi nhưng không còn kịp nữa.

Cố Ly ngước khuôn mặt bé nhỏ buồn cười đang ẩn dưới chiếc mũ an toàn kia, đôi chân mày vặn thành một biểu tượng của NIKE nhìn Đường Uyển Như: "Nói như vậy, cậu cũng đã biết."

Đường Uyển Như cũng không trả lời.

Cố Ly lại khẽ khàng quay đầu về phía Vệ Hải, sắc mặt Vệ Hải chẳng tỏ chút ngạc nhiên, chỉ có sự bối rối; chẳng dao động, chỉ có sự hoang mang. Cho nên – "Nhìn điệu bộ, ngay cả Vệ Hải cũng biết rồi?"

Trong sự trầm lặng của cả căn phòng, Cố Ly nhẹ nhàng gỡ chiếc kính râm xuống. Ánh mắt nó quét lần lượt qua gương mặt mấy người chúng tôi, hai bàn tay đeo găng cao su nhẹ nhàng xoa đi xoa lại, chẳng khác nào động tác khi nó thoa một lớp kem dưỡng da dày lên tay hằng đêm trước khi ngủ.

Tôi nghĩ, nó sắp bắt đầu phanh thây rồi đây.

Nhưng tôi lại đoán nhầm.

Tôi phát hiện sự hiểu biết của tôi về Cố Ly mười mấy năm nay, gần đây càng ngày càng không chính xác. Trước đây tôi còn có thể đại khái đoán được hướng hành động tiếp theo của nó, nhưng hơn nửa năm nay, tôi toàn đoán sai hết lần này sang lần khác.

https://thuviensach.vn

Nó chẳng hề nhe răng nanh ra lao vào cổ họng chúng tôi, cũng chẳng cầm con dao trắng hếu tao nhã chặt chúng tôi ra làm tám khúc. Nó thậm chí hoàn toàn chẳng đề cập đến chuyện này nữa. Bạn nói xem như vậy có khiến người ta chịu được không? Vậy là chiêu bài của trường phái nào đây?

Nhưng xét từ góc độ chuyển nhà, Đường Uyển Như mời Cố Ly, xem như là đúng rồi. Nó không phải là người đang chiến đấu, nó đã đem một đội giữ vệ sinh đến. Khi đội hình được huấn luyện chuyên nghiệp ấy xuất hiện trong căn chung cư cũ bé này, tôi thật sự cảm thấy giống như đang xem biệt đội hổ bay được trang bị vũ khí lazer và đồ bảo vệ nano đang thực thi nhiệm vụ "đưa bà lão và các bạn nhỏ qua đường". Giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu, Cố Ly không đem dao mổ trâu, mà nó đem Ỷ Thiên Kiếm Đồ Long Đao đến – cho nên, Đường Uyển Như hay là cái chung cư này của Đường Uyển Như, chính là con gà xui xẻo ấy.

Vậy là khi đội ngũ chuyên nghiệp được huấn luyện có bài vở, mặc đồng phục trắng, mặt đeo khẩu trang cùng kính mắt này bắt đầu hành động, mấy người chúng tôi trước đó đều rút khỏi vị trí. Nhiệm vụ còn lại, chính là cùng Cố Ly, ngồi uống trà nhàn nhã ở khu vực ghế sofa vừa mới dọn dẹp xong. Tất nhiên, trà xanh này đã không còn là trà lấy từ tủ của Đường Uyển Như nữa, vì trước đó sau khi pha một bình trà của Đường Uyển Như, Cố Ly chỉ uống một ngụm, "chí ít tớ cũng đã cố sức nếm thử", nói xong thì cầm bình trà bốc khói nghi ngút trút ngược vào bồn rửa bát. Liền đó, nó đề nghị: "Hay là để họ dọn dẹp đi, chúng ta đến khu sân vườn của khách sạn Phác Lệ uống trà chiều, thấy thế nào? Tớ nói với cậu, cái sân vườn ấy như thế thôi, còn có thể ngắm chim hoang dã nữa đấy, con chim ấy lớn vô cùng, có một dạo tớ còn cho rằng họ nuôi gà trong sân ấy đấy." – Tất nhiên, đề nghị này đã bị chúng tôi tuyệt tình phủ quyết. Đường Uyển Như nói: "Ai cũng đi hết, họ trộm đồ thì làm thế nào?"

Cố Ly tháo đôi găng tay cao su ra, nhún nhún vai nói: "Cậu cho rằng họ đều ăn chay sao? Thu nhập của họ có thể cao hơn cậu nhiều đấy, những thứ

https://thuviensach.vn

này trong nhà cậu, họ lấy trộm về cũng chẳng dùng được việc gì, chỉ có thể quyên cho các tổ chức từ thiện. Từ tiêu chuẩn thu phí của họ có thể thấy, tớ không cho rằng họ là người biết làm từ thiện. Hóa đơn mà họ viết cho tớ quả thật là không được từ thiện cho lắm."

Đường Uyển Như im lặng. Nhưng nó vẫn giữ sự tôn nghiêm cuối cùng, sống chết không chịu ra ngoài uống trà.

Vậy là Cố Ly phải nhượng bộ, từ trong chiếc "vali hành lý" kia, nó lôi ra một hộp trà xanh vỏ hộp làm bằng chất liệu sơn mài phản quang của Nhật Bản, sau khi mở nắp, nó lại móc ra một cái kẹp, rồi cẩn trọng gắp từng cánh từng cánh lá trà nhỏ xíu ra, vì nó đang mặc áo choàng khử khuẩn, đeo găng tay, mang khẩu trang (còn có chiếc mũ an toàn buồn cười trên đầu nữa), cho nên, trông nó như một bác sĩ pháp y đang tiến hành kiểm tra tử thi: "Vậy uống trà của tớ đi."

Tôi uống trà trong chiếc bình nó mới pha lại, nhiều cảm xúc xuất hiện cùng lúc. Đây là lần đầu tiên trong những ngày qua tôi và Cố Ly ở cùng nhau trong một khoảng thời gian dài như vậy. Cho dù trước mắt là cảnh tượng thường ngày mà chúng tôi hiểu rất rõ, cũng rất thân thiết: một nhóm người tụ tập cùng nhau, nghe Cố Ly kể những trích đoạn chanh chua cay nghiệt trong cuộc đời.

Nếu đổi lại là trước đây, tôi chắc chắn đã nằm nghiêng trên ghế sofa, tựa vào bạn trai mình, hoặc tựa vào Nam Tương, sau đó cười ngặt nghẽo, đồng thời không quên tận hưởng thức uống xa xỉ mà Cố Ly cung cấp. Tôi sẽ cảm thấy ngày tháng như trong mộng, nhân thế bình yên, tôi sẽ cảm thấy Cố Ly giống như một nữ thần Die Walküre trên chiến trường, mấy tên lính bé nhỏ chúng tôi chỉ cần đi theo sau lưng, cầm những thanh đao bé nhỏ bằng nhựa giả vờ hò reo la hét để trợ hứng, thì nó có thể đánh trăm trận trăm thắng, mãi mãi khải hoàn. Chúng tôi sống dưới sự che chở của nó, giống như những con sóc ngủ đông trong gốc cây ấm áp, gió tuyết rất gần, nhưng lạnh giá lại cách xa nghìn trùng.

https://thuviensach.vn

Nhưng giờ đây, cảm giác này chẳng còn nữa.

Tôi nhìn Cố Ly, cảm thấy nó vô cùng xa lạ.

Tôi nhìn nó mắt mũi dáo dác, đầu óc đảo điên, cầm một chiếc khăn tơ tằm nhỏ hiệu Hermes huơ qua huơ lại, giống như viên cảnh sát giao thông, lại giống như tên hải tặc đang chỉ huy hàng hải. Tôi nghe những con "quái vật hỗn hợp của hài hước và cay độc" đang bắn ra những hòn bi sắt nhỏ từ trong miệng nó, trong lòng lại không thể vui được.

Tôi cảm thấy tôi không còn an toàn nữa.

Tôi muốn vẫn nằm yên trong hốc cây, nhưng rừng rậm bên ngoài, đã bắt đầu bốc cháy.

"Chậu hoa kia đã bẩn thế thì không cần nữa. Vừa rồi nếu tớ không nhìn nhầm, bên trong có phải có một con giun không?"

... Cô Cố, đây là một cái bát.

"Không được đặt dung dịch vệ sinh phụ nữ trên bồn rửa tay, chẳng ra thể thống gì cả! Thứ này tất nhiên phải đặt trong tủ lạnh!"

... Cô Cố, đây là nước súc miệng.

"Anh nói cái này là gì? Khăn chăn lông á? Đừng đùa chứ, đây rõ ràng là một tấm thảm sàn, nào, lót nó lên lối đi giúp tôi."

... Cô Cố, có thể mặt sau của thứ này có nhãn, ghi ba chữ "khăn chăn lông."

"Phòng ngủ thì cần gì phải đặt chiếc máy rửa bát bên cạnh chứ? Cho dù chủ nhân quen nằm trên giường ăn khuya, nhưng cũng đâu có nghĩa nó chắc chắn sẽ chấp nhận rửa bát trên giường như vậy! Nào, nghe tôi, đặt trong phòng vệ sinh."

https://thuviensach.vn

... Cô Cố, đây không phải là máy rửa bát, mà là máy điều hòa độ ẩm không khí.

“Máy điều hòa độ ẩm không khí? Máy điều hòa độ ẩm không khí cái gì? Trên thế giới này hoàn toàn chẳng có thứ này, các anh không được đặt tên đồ vật tùy ý như vậy, anh cho rằng anh là ai, Edison à? Tôi nói cho anh biết, máy điều hòa trên thế giới này đều có tính năng điều hòa độ ẩm tự động cả đấy.”

...

Cho nên, những người còn lại, chỉ có hai việc có thể làm: một, ngồi trên ghế sofa uống trà; hai, vừa uống trà, vừa xem Cố Ly độc diễn tướng thanh.

Biệt đội phi hổ được huấn luyện tốc độ cao này bay ngang chạy dọc trong căn chung cư bé tẹo, chưa đến một tiếng đồng hồ, cả căn nhà trông đã sáng sủa hơn chút.

Một giờ nữa lại trôi qua, mọi thứ đều được sắp xếp xong, chỉ còn lại một thùng giấy cuối cùng có thể tích to khủng khiếp, nhưng nét mặt của các thành viên trong biệt đội phi hổ rõ ràng có chút do dự, vì trên thùng này viết sáu chữ to: “Thời khắc đẹp nhất trong đời”.

Biệt đội phi hổ không dám động vào, vì trước đó họ đã liên tục bị mấy thùng như “Năm tháng thanh xuân”, “Đau thương chảy ngược thành sông”, “Đây là tất cả tình yêu của anh trao em”, “nữ nhân hoa”... làm cho hoảng hốt.

“Các anh cứ đặt ở đó đi. Thùng này tôi tự thu xếp được rồi.” Đường Uyển Như nói với những người đang mặc áo choàng khử trùng.

Những người của đội vệ sinh chuyên nghiệp ấy trong chốc lát đã đi hết. Căn phòng chợt trống vắng, không gian dường như trở nên rộng hơn, thậm chí ngay cả nhiệt độ trong phòng cũng theo đó mà giảm xuống. Tôi tiện tay

https://thuviensach.vn

lôi một chiếc chăn lông đang vắt trên lưng tựa của ghế sofa quấn lên người. Sùng Quang nhìn tôi, mặt không hề biến sắc bước thẳng qua phía tôi, rồi nhẹ nhàng đưa cánh tay khoác lên vai tôi, sau đó kéo tôi tựa lên lồng ngực rắn chắc của anh.

“Nói xem, trong thùng này rốt cuộc là gì?” Cố Ly vừa gỡ bao tay và mũ an toàn xuống, vừa hỏi Đường Uyển Như, “Là thi thể hay là ma túy?” Nó vẫn khoác chiếc áo choàng khử khuẩn ấy, nhưng vì lúc này nó vừa bỏ mũ xuống, đầu tóc rối tung, nét mặt trắng bệch, trông như một phụ nữ mang thai sắp sinh đến nơi.

“Ma túy? Cậu cho tớ là Nam Tương sao.” Đường Uyển Như oang oang trả lời, nó nói thoải mái tự nhiên, không chút giữ kẽ, nhưng những người khác có mặt ở đó khi nghe thấy đều sởn gai ốc.

“Ơ đúng rồi, sao Nam Tương không đến nhỉ? Lại tăng ca rồi à?” Cố Ly nhớ lại, hất hất cằm với tôi.

“Chắc là vậy.” Da đầu săn lại, tôi nhìn nét mặt của Vệ Hải, anh ấy cố tình im lặng, trông không có vẻ gì sẽ nói cho Cố Ly biết. Rõ ràng người trong cuộc còn không muốn nhắc đến, thì tôi càng chẳng có lý do gì để đứng ra bố cáo thiên hạ, cho nên, “cậu cũng biết đấy, trợ lý vừa vào “M.E”, bận có khác gì nữ công nhân phường dệt Đông Quản đâu.”

Cố Ly gật gật đầu, có vẻ nó hoàn toàn không muốn truy cứu đến cùng. Rõ ràng nó đã bị cái thùng “thời khắc đẹp nhất trong đời” kia cuốn hút. Nó nghiêng nghiêng cằm, hai con mắt phát ra hào quang của chuột Jerry: “Đường Uyển Như, tớ nhớ trong phim có một đoạn lời thoại là ‘cậu biết các cậu nhất định sẽ lên giường, nhưng cậu không biết khi nào sẽ lên giường. Đây là thời khắc đẹp nhất trong đời’, nói xem, đồ trong thùng này, rốt cuộc là gì vậy? Nếu nó có liên quan đến đêm đầu tiên của cậu, thì chớ mở ra cho chúng tớ xem, nếu không tớ sẽ trực tiếp nộp chúng cho cục cảnh sát làm chứng cứ phạm tội.”

https://thuviensach.vn

Đường Uyển Như nguýt Cố Ly một cái, rồi dùng giọng điệu của hồ ly tinh Tô Đát Kỷ kia trả lời: “Bên trong, có cậu...”

Cố Ly lén liếc sang phía tôi, rồi kéo nửa tấm chăn đắp lên người. Nó lặng lẽ ngậm miệng lại.

Ánh mắt của Đường Uyển Như xê dịch trên mặt tôi: “Lâm Tiêu, bên trong, cũng có cậu...”

Tôi rõ ràng cảm thấy cánh tay của Sùng Quang đang ôm tôi chợt run lên.

... Tôi không ngờ rằng, cái thùng ấy chẳng biến thành khối nguyên tử nổ tan lý trí của chúng tôi, mà ngược lại, nó đã trở thành thuốc kích thích để tôi và Cố Ly hòa giải với nhau – nói là hòa giải, nhưng thực ra cũng hơi quá, vì chúng tôi chưa đến mức trở mặt thành thù, binh đao giáp chiến. Nên nói thế này thì đúng hơn, nó đã trở thành chất xúc tác để tôi và Cố Ly trở nên thân thiết trở lại. Sau này, rất lâu rất lâu về sau, thậm chí đến cuối câu chuyện này của nhóm, mỗi lần tôi nhớ lại buổi chiều hôm đó, khi Đường Uyển Như mở cái thùng đó ra, tôi luôn cảm giác thấy một thứ mùi vị, thứ mùi vị này giống như có sinh mạng. Nó không đậm đặc, rất mỏng manh, yếu ớt đến mức khiến người ta thương cảm. Nó như một loài không thể thích ứng với môi trường khắc nghiệt, đôi mắt trừng lên kinh hoàng và hoảng loạn, mang theo oán hận và bối rối mà ngoan cường sinh tồn trên thế giới này.

Nó thuộc về chúng tôi, quá khứ.

Nó đánh thức sự tín nhiệm và sự yêu mến, sự ỷ lại và sự dung túng vốn có trong tôi đối với Cố Ly, hồi ức đã chinh phục tôi, quá khứ đã tóm chặt tôi. Kể từ lúc đó, tôi cũng chẳng còn hoài nghi và hờn ghét Cố Ly nữa. Nhưng tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày như vậy, khi cả thế giới đều lạnh lùng quay lưng lại với Cố Ly, bên cạnh nó, người còn lại, chỉ có mình tôi.

Trong thùng có vô số quá khứ.

https://thuviensach.vn

Trong thùng có ảnh chụp của chúng tôi, nhật ký của chúng tôi, lưu bút bạn bè của chúng tôi, đồ trang trí mà chúng tôi đã từng trang trí trong ký túc xá, thẻ sinh viên của chúng tôi, thẻ cơm của chúng tôi, giáo trình của chúng tôi, thảm tập Yoga của chúng tôi.

Trong thùng còn có áo ngủ chúng tôi cùng mua. Đó là vào tháng 1 năm 2007, hàng mẫu của MUJI lần đầu được nhập vào Thượng Hải, giờ nhìn lại chúng đã rất cũ kỹ quê mùa, nhưng hồi đó có thể mặc được MUJI là mơ ước của đám thanh niên uống cà phê vỉa hè mà say đắm An Ni Bảo Bối nên lúc nào cũng muốn đi Lệ Giang để được tình một vậy, Cố Ly giống như một Parvenu[1] quăng một xấp tiền mặt mua cho chúng tôi mỗi người một bộ, nó đã quật nát trái tim của đám thanh niên bằng diện mạo trần trụi của mình.

[1] Parvenu, còn gọi là người giàu mới nổi, từ này được dùng chỉ những người giàu lên nhanh chóng trong một khoảng thời gian rất ngắn. Thường trước khi được chụp mũ là một Parvenu, những người này đa phần sống dưới đáy xã hội, họ đem những khoản tiền mà họ có được ném vào những món hàng xa xỉ hoặc cuộc sống hoang đường mà trước đây họ không dám mơ đến. Từ này cũng được dùng để chỉ những tên trọc phú, giàu nhưng kém hiểu biết và kiến thức.

Trong thùng còn cả một khúc thạch cao được gỡ khỏi tay Nam Tương hồi đó. Khi vừa vào đại học, Nam Tương chưa mua xe đạp, vậy nên tôi luôn chở nó đến lớp. Một ngày xuân nọ, bông liễu xù xì bay khắp vườn trường, mắt tôi bị kích ứng với thứ có lông bay trong gió này nên nước mắt cứ chảy mãi không thôi, thế là vào một buổi sáng, đầu óc còn lơ mơ, đang chạy xe mà tôi đã buông cả hai tay ra, để dụi dụi mắt, cho nên tôi và Nam Tương cả người lẫn xe, ngã xuống thảm cỏ xanh, cánh tay trái của Nam Tương bị gãy, còn tôi chỉ bị xây xước nhẹ. Nó đã nằm viện một tháng, khi ra viện, Cố Ly đã âm thầm thanh toán mọi hóa đơn viện phí.

https://thuviensach.vn

Bốn chiếc cốc màu trắng mà chúng tôi đã cùng nặn thời đại học cũng ở đây, đó là món mà chúng tôi mua được trong cửa hàng đồ lưu niệm bình thường khi bốn chúng tôi cùng đi du ngoạn ở Chu Trang. Hồi đó chúng tôi cảm thấy, ngoài việc lên lớp học hành ra, có thể kéo Cố Ly ra đường vành đai, quả là một chuyện đáng ghi vào sử sách, cho nên chúng tôi suy nghĩ dù thế nào cũng phải lưu lại chút kỷ niệm. Thế là chúng tôi làm bốn chiếc cốc này: chỉ cần cho nước nóng vào, hình ảnh của chúng tôi sẽ hiện lên thành cốc. Bức ảnh đó là do tôi dùng di động của Cố Ly chụp ngay tại hiện trường sau đó lưu vào máy tính. Năm đó, chỉ có cái của Cố Ly là di động thông minh, còn bây giờ, mấy người chúng tôi đều đang dùng quả táo.

Trong thùng còn có "Bản ghi nhớ quy tắc ở cùng phòng" do Cố Ly soạn thảo, tổng cộng 11 trang, gồm 7 mục lớn, 119 mục nhỏ. Từ những điều khoản như "Nghiêm cấm đưa bạn cùng giới về phòng qua đêm, bạn khác giới phải gửi đơn xin phép trước chờ phê duyệt", đến "khi một điều khoản nào đó không thể đạt được thỏa thuận, lấy ý kiến đa số làm chuẩn, nếu xuất hiện tình huống hai chọi hai, lấy ý kiến Cố Ly làm chuẩn." Trang cuối cùng của bản ghi nhớ, có dấu chỉ điểm của tôi, Nam Tương, Đường Uyển Như, trông chẳng khác nào khế ước bán thân, còn Cố Ly, lại ngang nhiên đóng một cái dấu mộc riêng lên trên.

Còn có rất nhiều rất nhiều hình ảnh khác.

Tấm ảnh sinh nhật tuổi 16 của tôi, đứng trước chiếc bánh kem hai tầng, tôi như một kẻ tị nạn đến từ Ethiopia, trông chẳng giống đang chuẩn bị thổi nến gì cả, mà hệt một thôn phụ đã đứt bữa ba ngày. Cố Ly đứng bên cạnh, tỏ vẻ thỏa mãn và tự hào: vì bánh kem là do nó mua về tặng tôi. Đây là chiếc bánh sinh nhật to nhất đắt nhất mà tôi từng thấy trong cuộc đời mười sáu năm của mình. Trong những buổi tiệc sinh nhật của rất nhiều năm về trước, tôi đều ở nhà ăn một bát mì trường thọ cho xong.

Có bức ảnh chụp tôi qua đêm ở nhà Cố Ly, khi lần đầu tiên tôi và Giản Khê cãi nhau long trời lở đất. Tôi mặc chiếc áo ngủ bằng tơ tằm, cuộn mình

https://thuviensach.vn

trong chăn của nó. Đôi mắt tôi ửng đỏ, giống như hai quả đào ngâm nước. Tôi nhớ khi đó Cố Ly đã bâng quơ nói với tôi rằng: “Thế thì sao? Phải quậy chết anh ấy mới hả à? Cậu đúng là!” Nói xong, nó móc di động ra, giơ lên trước mặt tôi, chụp tấm ảnh này, “Lâm Tiêu, chụp lại để lưu niệm, kỷ niệm lần đầu tiên cậu đến qua đêm ở nhà tớ.” Khi đó, ngực của hai chúng tôi đều rất nhỏ, bên dưới chiếc áo ngủ tơ tằm, chỉ có thể nhìn thấy như búp sen nhu nhú. Mặt tôi áp sát vào mặt nó, nhìn tôi quá xấu, còn nó trông thật đẹp.

Còn tấm ảnh chụp ngày đầu nhập học đại học, hai chúng tôi ngồi trên xe riêng nhà Cố Ly, xuống xe ở cửa chính, tôi lết hai túi vải to tướng và một cái vali cồng kềnh thêm một chiếc ba lô leo núi, còn Cố Ly nhẹ nhàng khoan thai với giỏ xách tay Chanel 2.55 đeo kính râm trông như đi dạo phố, cùng chụp chung trước cổng trường. Sau khi chụp chung xong, nó ra lệnh hai người ngồi sau xe bước xuống, chuyển bốn chiếc vali hợp kim nhôm hiệu RIMOWA của nó vào ký túc xá. Sau đó, nó đưa tay ra, xách giúp tôi một chiếc túi vải.

Còn có tấm ảnh tôi dùng di động chụp lại, Đường Uyển Như là người đi rửa. Trong ảnh, Nam Tương và Cố Ly ngồi cùng nhau, nhưng quay mặt lại với nhau, rõ ràng đang giận dỗi. Nam Tương trong ảnh đang rưng rưng nước mắt, giống như một đóa uất kim hương bị mưa xối ướt sũng, còn khóe miệng Cố Ly có một vết bầm đen, nhưng ánh mắt nó vẫn lạnh lùng, nét mặt mãi giống như sương phủ ánh trăng, tuyết phủ đỉnh núi. Hai người họ vừa đánh nhau với Tịch Thành, quá trình vụ việc có thể nói ngắn gọn, là Tịch Thành cho Nam Tương một bạt tai, Cố Ly trông thấy không cam, bèn cầm lon nước coca hắt vào Tịch Thành, Nam Tương thấy không nỡ, bèn đứng ra can ngăn, kết quả Tịch Thành nhân cơ hội Cố Ly và Nam Tương tranh cãi, đã tóm lấy tóc Cố Ly, rồi bạt thẳng vào mặt nó một tát. Tiếp đó, Nam Tương không chút do dự, chộp ngay chai bia bên cạnh, đập thẳng vào đầu Tịch Thành: “Khốn khiếp, anh cho rằng Cố Ly là tôi hả, muốn là đánh sao!”

https://thuviensach.vn

Còn có một tấm ảnh, là tôi và Cố Ly, hai đứa mặc váy liền áo màu đen, cài một bông sơn trà màu trắng bên tai. Bối cảnh là non xanh trập trùng bất tận, và từng tấm bia mộ màu trắng. Đó là khi an táng cha nó, ảnh chúng tôi chụp chung.

Còn có một tấm ảnh Nam Tương và Cố Ly ra sức đè Đường Uyển Như trên sofa rồi đánh nó. Người chụp ảnh là tôi, tôi đã ghi lại thời khắc ngoạn mục này. Hôm đó sau khi Nam Tương tự học về muộn, nó đã mua suất ăn khuya ở cửa hàng sau trường, kết quả là trên đường trở về, ngay chỗ góc cua, đã gặp phải một tên khoe thân biến thái đang đạp xe đạp. Hắn ta tài nghệ siêu phàm, thân thủ lanh lẹ, vừa cười cợt dâm đãng vừa một tay lái xe chạy qua – tất nhiên, tay còn lại của hắn đang bận móc của quý. Nam Tương về đến ký túc xá mà hồn vía vẫn chưa kịp định thần, cuộn mình trên sofa, tôi lấy cho nó một cái chăn, Cố Ly rót cho nó một ly nước nóng, rồi an ủi: “Cậu nên nghĩ theo hướng, nhìn một cách biện chứng, việc này xét theo một khía cạnh nào đó đã chứng minh sức hấp dẫn hoóc môn nữ tính nồng nàn trong cậu, nếu không thì sao hắn ta không đi móc của quý với mấy bác gái bán hàng rong ở Thiểm Tây kia.” Lúc này, Đường Uyển Như lao đến hỏi han, soạt một cái đã móc từ trong lòng ra một vật: “Nào, Nam Tương, ăn quả chuối tiêu áp chế nỗi sợ nào.” Vậy là, sau khi Nam Tương thét lên một tiếng, liền cùng Cố Ly nhảy bổ qua, đánh nó.

Tấm ảnh cuối cùng rất lớn, được đặt trong một khung ảnh gỗ cao su màu cà phê. Trên ảnh, bốn chúng tôi mặc áo thụng đội mũ vuông, dưới ánh nắng gay gắt chói lóa của mùa hè, đứng trên bậc tam cấp cực lớn phía trước thư viện trường – khi “Gossip Girl”[2] bắt đầu thịnh hành trên cả nước, vô số nữ sinh cấp ba, nữ sinh đại học đều ào ạt bắt chước tư thế của Blair ngồi trên thang máy uống sữa chua, còn mấy chúng tôi đều chỉ niêm hoa vi tiếu, vì từ khi bắt đầu bước vào đại học, hằng ngày ngồi trên tam cấp cực lớn này tán gẫu, ngơ ngẩn, đọc sách, ngắm các chàng trai, chỉ khác là chúng tôi không uống sữa chua, mà là sữa đậu nành. Trong ảnh, hình như Đường Uyển Như vừa cười đến mức mặt mày nhăn nhúm, lỗ mũi hếch ngược,

https://thuviensach.vn

chẳng may mà trời đổ mưa chắc nó có nguy cơ chết ngạt. Đôi giày màu lam sẫm tôi mua tặng kia, đã bị nó giặt thành màu đỏ tím, lúc này đang lấp ló dưới tà áo thụng; vóc người của Nam Tương dù được cuộn trong chiếc áo thụng cũng vẫn tiền hô hậu ủng, thon thả vòng eo, lúm đồng tiền khi cười vẫn cứ căng đầy vẻ đẹp nồng nàn, mái tóc, chân mày, hàng mi, đồng tử mắt nó vẫn mờ ảo tựa như bức tranh thủy mặc, đen đến tận cùng, đen đến quyến rũ. Còn tôi thì trông có vẻ ngờ nghệch, mái tóc bị gió thổi tung, mũ đội trên đầu mà trong như đang rung rinh muốn rớt, trong tay đang cầm một ly kem Starbucks. Còn Cố Ly, nét mặt của nó luôn mang về sốt sắng thường thấy, đôi môi hơi vểnh lên, toát lên thứ cảm giác cách ly người lạ pha trộn giữa sự kiêu ngạo và xinh đẹp, trong đôi mắt nó hàm chứa mấy vì sao lạnh lùng, giống như vừa được người ta gọi ra từ trong tủ lạnh. Bên dưới tấm ảnh này, Đường Uyển Như đã viết một dòng chữ:

... Shakespeare nói: “Thời gian sẽ đâm nát sự tinh tế hoa mỹ của tuổi thanh xuân, sẽ khắc đường chân trời lên trán người đẹp; nó sẽ nuốt chửng những thứ cực kỳ quý giá hiếm có của thế giới, những thứ đẹp tự nhiên. Chẳng gì có thể thoát khỏi lưỡi hái quét ngang của nó.” Tôi nghĩ ông ta nói rất đúng, nhưng có một thứ, sẽ không bị lưỡi hái của nó thu hoạch, đó chính là tình bạn của chúng tôi. Sau mười năm, chúng tôi nhất định còn có thể chụp một tấm ảnh theo cùng một cách. Tôi không mảy may nghi ngờ.

[2] Bộ phim truyền hình ăn khách của Mỹ, ở Việt Nam phim này có tựa đề là “Thế giới của nàng”.

Tôi thừa nhận, bị những tấm ảnh này, những vật cũ kỹ này, những khoảnh khắc xưa cũ được cất giữ trong lớp hổ phách này, kéo vào một mặt biển chua chát. Tôi ngửa mặt nhìn trời, bồng bềnh trên mặt nước tràn ngập những hạt muối trắng phau, cảm giác mình đang nằm trên một vùng bao la toàn nước mắt.

Chúng tôi chẳng ai nói với ai, chỉ khẽ khàng vuốt ve những tấm ảnh, những vật xưa cũ ấy. Thỉnh thoảng có người chen vào, nói một vài câu

https://thuviensach.vn

chuyện bất chợt nhớ ra, buồn cười, khó chịu, bối rối, hạnh phúc.

Thời gian ngưng đọng lại bắt đầu tan chảy thành nước, giống như khi mùa xuân về, băng tuyết trên đỉnh núi cao ngạo suốt mùa đông cuối cùng đã lộ ra nụ cười dịu dàng tươi đẹp, chúng hóa thân thành tơ lụa trơn bóng, trượt thẳng xuống hang núi, vuốt ve từng tấc từng tấc da của rừng thẳm. Sự oán giận của tôi với Cố Ly, chính trong làn nước của thời khắc tan chảy này, đã được cọ rửa sạch sẽ. Chỉ còn lại một số phiền muộn nhạt nhòa, những phiền muộn này bắt nguồn từ suy tư của tôi với chính mình: trong những tháng ngày sau khi tốt nghiệp này, chúng tôi đã ra sao.

Đợi đến khi thu dọn xong thùng "thời khắc đẹp nhất trong đời" ấy, trời đã tối mịt.

Cố Ly cởi áo choàng sát khuẩn, để lộ ra chiếc váy liền áo lông cừu màu nâu trên người, tôi nhớ rồi, đây là mẫu áo thu đông mới nhất của Valentino, là áo "M.E" mượn về để chụp ảnh, trước đó tôi còn ký vào giấy mượn. Thế mà nó lại đường hoàng ngang nhiên đem tang vật mặc lên người. Nó cởi bao tay và mũ an toàn, tự nhiên khoát khoát tay: "Đi thôi, tớ mời mọi người ăn cơm, để chúc mừng Đường Uyển Như chuyển nhà thành công, cũng là chúc mừng thời khắc đẹp nhất của chúng ta. Đường Uyển Như, cậu muốn ăn gì?"

Vừa nghe thấy Cố Ly nói ra câu này, tôi liền phát hoảng.

Phải biết rằng, trước đây mỗi khi bọn tôi cùng ra ngoài ăn cơm, đều là Cố Ly chọn, nó xứng đáng là Alpha Dog trong quần thể của chúng tôi, thứ đến, chính là Nam Tương, nó là quản gia số hai. Chỉ có mấy lần Đường Uyển Như đưa ra quyết định, thì điều khiến chúng tôi hận không thể nhét mình vào trong bụng mẹ để được sinh ra lần thứ hai.

Chẳng hạn lễ hội HALLOWEEN năm ngoái, Đường Uyển Như nằng nặc muốn dẫn chúng tôi đến một nhà hàng vừa tây, vừa thời thượng, vừa ăn

https://thuviensach.vn

ngon, lại phải chăng. Kết quả, nó dẫn chúng tôi đến một quán ăn vỉa hè phía cửa sau tiểu khu nhà nó. Quán ăn ấy nhỏ đến mức chỉ có thể đặt vừa hai cái bàn, mấy chúng tôi cộng thêm bạn trai của mình, vừa bước vào, chớp mắt đã khiến quán này chật ních, trên tường dán đầy áp phích quảng cáo của các hãng di động Bird và Gionee, trong máy cát–sét đang vang vang giọng hát như thể bệnh tâm thần của Mộ Dung Hiểu Hiểu "ngày đó em muốn chia tay, chia tay thì chia tay", trên tivi đang phát chương trình của đài truyền hình vệ tinh Hồ Nam, lại thêm mấy người mặc trang phục cao cấp đen trắng đủ màu trông như vừa bước xuống khỏi sàn catwalk Milan như Cố Ly, Cố Nguyên, Neil, Lam Quyết... liền đến đây. Thật đấy, toàn bộ cảnh tượng trông giống trong một bộ tiểu thuyết viễn tưởng. Hơn nữa tôi nói quán ăn ấy nhỏ, thật sự không hề nói quá. Sau khi ngồi xuống, tôi phát hiện cái bếp to tổ chảng của bác đầu bếp đã gần như dính sát sau lưng, mỗi lần ông ấy hất đồ ăn trong chảo lên, tôi cảm giác như phía sau đang có từng cơn mưa dầu ăn dày đặc táp vào lưng, nhiều lần tôi thậm chí còn cảm thấy mình đã ngửi thấy mùi tóc cháy khét lẹt của chính mình. Sau khi ông ấy xào xong đồ ăn, chẳng cần phải vẽ vời gì, trực tiếp quay người, đổ thức ăn trong nồi vào đĩa ăn trên bàn của chúng tôi. Đến nay tôi vẫn không thể nào quên được tác phẩm viễn tưởng hoành tráng hôm ấy, sau đó một tuần, đứng cách tôi cả chục mét mà Cung Minh đã phải dùng tay bịt mũi, cái mùi dầu chiên trên người từ hôm ấy đã khiến tôi trở thành tâm điểm suốt thời gian dài trong công ty. Chỉ riêng Kitty còn có chút lương tâm, cô ấy nói: "Cái mùi nước hoa này của cô tuy tôi không thích, nhưng... tôi ca ngợi gan của cô thật to!"

Khi tôi định mở miệng ngăn cản, thì đã trễ.

"Bảo tớ chọn á? Trời ạ, tớ được ưu tiên vậy sao, trước đây mỗi khi ăn uống tiểu tiện hay đại tiện cùng các cậu, tớ chẳng có quyền phát ngôn gì, không ngờ vừa chuyển nhà tớ đã biến thành chủ nhân rồi, xem ra phụ nữ vẫn là phải độc lập, mới nhận được sự tôn trọng nhỉ!" Đường Uyển Như đang chuẩn bị tiếp tục phát huy, đã bị Cố Ly cắt ngang: "Như Như, trước

https://thuviensach.vn

đây cậu chỉ ăn uống cùng chúng tớ thôi, còn như chuyện ‘tiểu tiện đại tiện’ của cậu, xin lỗi chúng tớ không can dự. Với lại hỏi cậu muốn ăn gì, cũng không có nghĩa cậu đã trở thành chủ nhân, cậu nên biết rằng, tớ cũng hay hỏi con vẹt Bangladesh tớ nuôi trên sân thượng muốn ăn gì, nhưng sau khi nó hót một hồi cọc kẹc, tớ vẫn như bao ngày khác quẳng cho nó một củ sâm.”

Đường Uyển Như lập tức ỉu xìu, nó ngồi xuống, ngẩng đầu suy nghĩ, rồi nói: “Hay là ăn ở gần nhà thôi, bình dân thân thiện chút, gà trống ninh, hoặc bánh rán Tiểu Dương?”

“Cậu nghĩ cả ngày mà chỉ ra được hai đề nghị ấy hả?” Đôi mắt trợn tròn của Cố Ly như sắp lặn vào tít trong tận xương trán. “Cậu có biết ăn xong hai thứ ấy thì cả tuần liền trên người sẽ có mùi không? Khi cậu từ phía sau bước qua người ta, nếu không quay đầu lại, chắc chắn người ấy sẽ cho rằng sau lưng có một người đang bưng một nồi lẩu ra ngoài bán. Cậu nên biết rằng, lúc này thứ mà bà chủ quán đó đang mặc là... Valentino đấy!” Nó cố ý ngắt quãng giữa chừng, tôi hiểu, thực ra vừa rồi thứ nó muốn nói không phải là “Valentino”, mà là “tang vật”.

“Cố Ly, cậu đừng có bắt bẻ, cậu cứ nghĩ như vậy, nếu lúc này có ai cầm một con dao kề sát cổ cậu, và có hai khả năng cho cậu lựa chọn, cậu sẽ chọn gà trống ninh, hay là bánh rán Tiểu Dương?”

“Có lựa chọn ‘ra tay mau, chém chết tớ đi’ không?” Cố Ly xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

“Được rồi được rồi, Như Như, cậu đừng làm ồn nữa, chọn chỗ nào gần gần chút.” Tôi lo xảy ra án mạng, nên mở miệng can ngăn, “Cậu phải giở ngón đòn mà năm đó khi ở trường, cậu đã liều mạng ôm chặt chân của Cố Ly để nó đưa cậu đi ăn bữa sáng đắt đỏ do nhà trường cung cấp, năm đó hai đầu gối của cậu bị kéo lê lết gần nửa sân vận động, không phải là vì tế Cố Ly một bữa sao, bây giờ sao cứ phải là gà trống ninh? Hãy lấy hết dũng khí

https://thuviensach.vn

của cậu ra, nói đại một nơi nào đó, chỉ cần không phải là nhà bếp của thị trưởng, Cố Ly nhất định có thể giúp cậu toại nguyện. Cố Ly đã lâu rồi chưa mời chúng mình cùng ăn một bữa ra trò, cậu phải mau nắm chắc cơ hội này."

"Rất chính xác!" Đường Uyển Như chợt như tỉnh ngộ, "Đã thế thì phải tính kế lâu dài. Lâm Tiêu, cậu có ý nào không, đừng ngại nói thẳng."

"Tớ buồn nôn." Tôi nói thẳng.

Sùng Quang ở bên cạnh tôi mỉm cười dịu dàng, tôi nghiêng đầu qua, đôi môi của anh ấy thật gợi cảm.

"Tớ nghe nói Ngoại Than đã khai trương một nhà hàng Anh, điểm độc đáo nhất của họ chính là mọi waiter đều treo trên lò xo, chuyển món ăn bay qua bay lại trên đầu bạn, giống như người nhện, vù, một đĩa sườn cừu từ trên trời hạ xuống, soạt, một chai champagne từ trên không xuất hiện, tớ xem blog của bạn bè, ôi tuyệt lắm! Đáng tiếc họ không tuyển nhân viên phục vụ nữ, nếu không nhất định tớ sẽ đi ứng tuyển, cậu nghĩ xem, ngày nào cũng bay tới bay lui như Chu Chỉ Nhược, thật thích thú biết bao, tớ tin, với sắc vóc và độ dẻo dai của mình... toàn bộ cảnh này tớ làm ngon!!" Đường Uyển Như khoát tay một cái đánh soạt.

"Có mà ngậm cứng." Cố Ly uống một ngụm trà, rồi nói bâng quơ.

"Hơn nữa, đây không phải là điểm mấu chốt nhất, điểm độc đáo nhất là những anh chàng đẹp trai mắt xanh tóc vàng, tất cả đều ăn mặc theo phong cách truyền thống của Scotland, con trai mặc váy, ngoại trừ thấy Neil mặc khi còn nhỏ, cậu còn có thể thấy ở đâu nữa không? Cái cảnh lạ ở chốn nhân gian này, lẽ nào bọn mình lại bỏ qua?"

"Bạn thân mến, nói thế nào nhỉ... nếu cậu đi gần nhóm thời trang của bọn tớ hơn, thì cậu phải hiểu, nói thế nào nhỉ... từ xưa đến nay, trong nước ngoài nước, từ Mark Jacobs đến Lý Đông Điền, từ Tiểu Thẩm Dương đến

https://thuviensach.vn

Thái Khang Vĩnh, đàn ông mặc váy chỉ cần đưa tay vơ một cái là có cả nắm.” Cố Ly đặt tách trà xuống, cầm chiếc khăn tơ tằm lên lau miệng, rồi nói ra chiều buồn rầu, “Hơn nữa, Như Như à, cậu biết váy Scotland nếu mặc theo phong cách truyền thống, thì bên trong họ sẽ không mặc nội y.”

“Thế thì sao? Ý cậu là gì?” Đường Uyển Như vặn trái người trên ghế tựa, nói: “Cảnh tượng như vậy thì càng phải đi!”

Cố Ly gật gật đầu, tỏ vẻ thản nhiên: “Đẹp mắt thì đẹp mắt, cảnh tượng một đám những anh chàng bảnh trai mắt xanh tóc vàng mặc váy bên trong không mặc nội y, nghe thì vô cùng hấp dẫn, nhưng bạn thân mến, nói sao nhỉ, cậu muốn để những bộ mông trống hoác của họ bay trên đĩa thức ăn của cậu sao?”

Sùng Quang và Vệ Hải bên cạnh tôi, cùng phát ra hai tiếng ọe.

Trong mười mấy phút sau đó, Đường Uyển Như và Cố Ly vẫn tiếp tục trao đổi. Từ cuộc đối thoại của họ có thể thấy thực ra thần kinh của hai người họ đang cùng trên một tần số. Cuộc trao đổi vô cùng trôi chảy, người ngồi bên như chúng tôi hoàn toàn không chen vào được. Chẳng hạn khi Đường Uyển Như nói “Món rau muống của nhà hàng đó, dùng thứ tương đặc biệt, cảm giác giống như được xào từ Nam nhũ trấp[3] vậy”, thì Cố Ly đã nối tiếp một câu “Sữa tươi nam á? Loại này rất hiếm, chắc là bán đắt lắm nhỉ?”

[3] Một loại nước sốt gia vị dùng để ướp, làm tăng vị đậm đà của món ăn, đặc biệt là các món thịt, thành phần cơ bản gồm chất điều vị, muối, bột ngọt và một số nguyên liệu khác.

Cuộc đối thoại liên tục không dừng, khó bề tưởng tượng ấy khiến Sùng Quang không chịu đựng nổi. Tôi nhìn đôi mắt anh ấy như sắp không mở nổi nữa, đầu tóc cũng đã như một đống cỏ bị gió thổi rối tung đội trên đầu, rõ ràng da đầu đã săn chắc lại. Anh ấy đứng dậy, cùng lúc ra hiệu ngậm

https://thuviensach.vn

miệng (khi đó tôi thầm nói một câu “manly handsomes[4]”) với Cố Ly và Đường Uyển Như, sau đó nói: “Theo anh, anh sẽ đưa các em tới một nhà hàng.”

[4] Đẹp trai nam tính, ra dáng đàn ông, bảnh trai.

Tôi không ngờ Sùng Quang đưa chúng tôi đến khu dinh thự Tư Nam.

Tôi biết chỗ này, nhưng chưa từng đến. Không phải vì tôi không tìm ra, mà tôi tìm được, thậm chí nhắm mắt cũng có thể tìm ra. Vì trong danh sách những điểm đến yêu thích của Cung Minh gần đây mà tháng trước Kitty đã cập nhật cho tôi, có mấy nhà hàng đều nằm trong quần thể dinh thự Tư Nam này. Tôi cũng đã lên mạng và tạp chí, tìm hiểu thông tin liên quan đến khu dinh thự Tư Nam, để phòng khi Cung Minh bất ngờ hỏi đến.

Xe chạy vào một khu vực bóng cây ngô đồng Pháp rậm rạp. Gió thu chạng vạng thổi qua, từng chiếc từng chiếc lá vàng bay qua ngoài cửa sổ, trông có gì đó sầu muộn như trong một bộ phim cũ.

Cố Ly ngồi cạnh tôi, nói với Sùng Quang đang lái xe ở ghế trước: “Tôi chỉ mời mấy người đi ăn cơm thôi, tôi không nói muốn lấy máu đâu.”

“Yên tâm đi, nếu đắt quá, thì đem cho anh tôi thanh toán.” Sùng Quang cười, “Cô còn chưa từng làm chuyện này sao?”

“Nói cũng phải.” Cố Ly gật gật đầu, cảm thấy rất hợp lý.

“Khu phố này biến thành như vậy từ khi nào thế? Tớ nhớ trước đây đều là nhà cũ rách mà.” Đường Uyển Như chồm người lên cửa sổ xe, gió thổi vào bím tóc, nó phấn khích há hốc miệng, nét mặt vui vẻ trông như một chú chó Dachshund được người chủ dắt ra ngoài đi dạo.

“Trong vòng mười năm qua, nơi đây là vùng đất công trường được rào quanh bằng một giàn giáo màu xanh. Mười năm trước, nó là khu dân cư

https://thuviensach.vn

chật chội với 72 khách thuê nhà rất điển hình của Thượng Hải, kỷ lục cao nhất trong mỗi tòa nhà có khi đến 17 hộ gia đình cùng sinh sống. Cậu có thể tưởng tượng được không? Kiểu mật độ này cũng chỉ có ong hoặc kiến mới ở được nhỉ.” Tôi nhớ đến những thông tin đã tra cứu trên mạng khi trước.

“17 hộ gia đình ở trong một biệt thự? Thế thì quay đầu đã ngửi thấy mùi hôi miệng của hàng xóm rồi nhỉ. Hơn nữa, áo ngực giặt xong cũng chẳng cách nào treo bên ngoài được? Thế thì có biết bao người nhìn thấy áo ngực của cậu đây?” Đường Uyển Như nhoài hết nửa người ra ngoài cửa sổ xe, trông như muốn tự sát.

Không nói chuyện với Đường Uyển Như, tôi cũng chẳng kìm lòng được liền quay đầu nhìn quần thể biệt thự ánh đèn rực rỡ sáng ngoài cửa xe. Mười năm trước, chính quyền tuyên bố sẽ cải tạo quy hoạch lại khu này, và thời gian trôi qua trong nháy mắt, sau khi những hàng rào giàn giáo màu xanh thần bí kia được gỡ bỏ, một quần thể khách sạn cao cấp đã ra đời. Vô số cảnh quan đã tạo nên diện mạo kiến trúc ẩn giấu trong vô số bóng cây cực lớn. Từ nhà hàng với tên gọi Aux Jardins Massenet (trong tiếng Pháp có nghĩa là “Hoa viên”), đến phòng tranh với các tác phẩm nghệ thuật đương đại mà giá bán của chúng lên đến con số không tưởng, từ cửa hàng nổi tiếng bán hàng xa xỉ phẩm, đến chung cư cao cấp, ở đây đều có đủ. Nó thậm chí không tiếc chỉ vì mục đích để có cảnh quan đẹp hơn, mà đã xoay nguyên cả căn biệt thự ba tầng quay 90° để sắp đặt lại, trông chẳng khác gì Thượng đế chơi trò xếp gỗ. Khu dinh thự Tư Nam đã mọc lên ở Thượng Hải sau một đêm thần bí, nó có vẻ ngoài cổ xưa thâm trầm, nó khiến thời gian kết đọng lại thành hoàng bào của buổi đăng cơ, nó như được bàn tay của Thượng đế ban tặng cho một lớp thếp vàng cao quý, nó khiến đại đa số những khách sạn cao cấp năm sao ngạo nghễ của Thượng Hải trong khoảnh khắc biến thành viện dưỡng lão của đại gia dầu khí Thiểm Tây xây dựng ở sân sau nhà riêng. Ở khu tô giới trung tâm thành phố, một quần thể biệt thự như vậy, cảm giác chẳng khác gì đống kim cương xếp chồng ở đó, chỉ có

https://thuviensach.vn

điều trên đống kim cương ấy đã được phủ một chiếc khăn màu xám. Cảm giác như nó trần trùng trục rồi kêu gào bạn: “Tôi rất đắt, nhưng người khác không biết. Cho nên bạn mau đến đi.”

Thời gian mười năm có thể khiến một đống hoang tàn, biến thành một tòa dinh thự.

Tôi bất giác nhớ đến những lời Đường Uyển Như đã viết bên dưới tấm ảnh khi tốt nghiệp, chúng tôi sau mười năm, sẽ như thế nào? Chúng tôi giống như bị giàn giáo bao vây trong một mạng lưới an toàn màu xanh, khi bàn tay của thời gian xé rách cái bọc của chúng tôi, vậy thì, chúng tôi sẽ thấy được thế giới thế nào?

Một đống hoang tàn có thể biến thành dinh thự, tiến trình ngược lại cũng có thể xảy ra.

Người trong nhà hàng không nhiều. Khi lật thực đơn, tôi đã biết họ dùng giá cả độc ác đến mức nào để cách ly 99,9% khách hàng trên toàn Thượng Hải. Trong ánh sáng mờ ảo, tôi trông thấy một hình bóng quen thuộc đang cuộn mình trong lễ phục ngắn màu đen.

Tôi không ngờ, sẽ gặp Nam Tương ở đây.

Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là, người đi cùng Nam Tương.

Anh ta mặc chiếc áo khoác bằng lông cừu Tây Sơn màu xám sẫm, trông như muốn hút hết mọi ánh sáng xung quanh vào mình. Nét mặt của anh ta trắng bệch, giống như tuyết dưới thềm nhà. Giọng nói trầm thấp mà từ tốn, âm lượng rất nhỏ, nhưng mang một thứ ma lực khiến người ta muốn áp sát để lắng nghe. Anh ta cúi xuống nói bên tai Nam Tương, ngón tay thon dài thỉnh thoảng còn chỉ chỉ thứ gì đó trên cuốn sổ ghi chép bìa da màu xám trước mặt, nét mặt của Nam Tương trông vừa chuyên nghiệp lại dễ thương. Nó mặc bộ váy ngắn bằng lụa bóng màu đen không thấy rõ thương hiệu, nhưng cảm giác vô cùng cao cấp, dưới ánh đèn êm dịu bờ vai nó trở nên

https://thuviensach.vn

quyến rũ kinh ngạc, chỗ lõm xuống của xương quai xanh có thể chứa đầy ánh mắt của mọi đàn ông, vòng ngực của nó, cặp đùi của nó, đôi môi căng mọng tựa cánh hoa của nó. Ánh mắt của mấy gã đàn ông nước ngoài xung quanh, giống như đôi bàn tay của người chết đuối, cứ luôn bấu vít bám chặt lấy bóng nó. Mắt nó nhìn anh ta, hàm chứa một thứ giống như sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ dưới ánh trăng.

Anh ta là Cung Minh.

Cung Minh cởi áo khoác ngoài ra, trao cho Nam Tương, Nam Tương xoay người cầm đưa cho hầu bàn đem đi cất. Khi nó xoay người, Cung Minh đã ở bên, lẳng lặng kéo ghế ra cho nó. Đây là thói quen của gia tộc nhà họ, Sùng Quang cũng sẽ như vậy. Bất kể đối phương là người lớn hơn, hay là cấp dưới của họ, chỉ cần là phụ nữ ngồi cùng bàn ăn, họ đều sẽ kéo ghế ra, trong quá trình dùng bữa nếu có phụ nữ rời bàn đi vệ sinh hoặc gọi điện thoại, họ cũng nhất định sẽ cùng đứng lên, sau đó lại ngồi xuống. Nếu ở cùng xe, thì họ nhất định sẽ mở cửa xe giúp cho phụ nữ. Những lễ nghi cổ lỗ trông chẳng chút ý nghĩa này, đối với họ mà nói, giống như huân chương trên ngực kỵ sĩ, vết thương trên lưng chiến sĩ, là một thứ vinh hiển tối thượng.

Nam Tương ý tứ khép hai chân lại, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế ở trước Cung Minh, nó trải khăn ăn ra, đặt lên trên đùi mình, sau đó ngẩng đầu lên.

Lúc này, nó đã thấy chúng tôi đang ngồi trước mặt.

Chúng tôi ở đây là: Tôi, Đường Uyển Như, Cố Ly.

Nó không thấy Vệ Hải.

Tôi tẩy đi tẩy lại não mình, nó không hề nhìn thấy Vệ Hải. Nếu không nó sẽ không điềm nhiên như vậy. Nó không thể điềm nhiên như vậy. Nó không

https://thuviensach.vn

nên điềm nhiên như vậy. Tim tôi như đang có một bàn tay đầy móng vuốt, bắt đầu cào cào vào tim tôi.

Sau khi Nam Tương thấy chúng tôi, nó tao nhã gật gật đầu, dưới ánh đèn, nét mặt nó giống như viên ngọc đang phát tán ra thứ ánh sáng tao nhã và êm dịu.

Sau đó, nó khẽ khàng quay mặt đi, không nhìn về phía chúng tôi nữa.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Nó có thể là bất kỳ ai. Nó có thể là nữ thần báo thù cuộn mình trong chiếc áo choàng dài màu đen, dùng thứ nước đen ngòm trong mắt nuôi dưỡng sự báo thù điên cuồng trong tim vạn vật; nó cũng có thể là Gaia – nữ thần đất mẹ, nó có thể được sinh ra giữa tầng trời theo sát phía sau nữ thần bóng đêm, sáng tạo nên đất mẹ, bầu trời và biển cả, nó là một trong những vị thần sáng tạo nên thế giới. Nó có thể là Pandora, nó cũng có thể là Athena. Nó đa tình lẳng lơ, giả dối vô hạn.

Tôi từng nói, Nam Tương giống như chiếc hộp ma thuật Pandora.

Chẳng ai có thể dễ dàng cạy nó ra. Nhưng một khi nắp hộp bật mở, cũng chẳng ai đoán được, bên trong rốt cuộc sẽ nhảy ra con yêu thú gì, anpaca[1] hay là cá cóc, người nhện hay là Bạch Cốt Tinh, chẳng có phần dưới, cũng chẳng có đỉnh trên.

[1] Một loài thú có hình dáng gần giống với lạc đà, lại vừa giống ngựa, tên tiếng Anh là Grass Mud Hors, còn người Trung Quốc gọi nó là Thảo Nê Mã.

Việc Cung Minh và Nam Tương cùng ăn cơm với nhau trong dinh thự Tư Nam, chẳng khác nào làm đầu tôi phóng ra một quả bom hạt nhân có tính quyết định, giống như quả bom nguyên tử phóng về thành phố Hiroshima của Nhật Bản, và chỉ sau mấy ngày Nhật đã phải vẫy cờ trắng đầu hàng. Lúc này chút lý trí còn sót lại trong tôi đang gắng gượng gào khóc, giống như trên chiến trường ngổn ngang thi thể, giống như lá chiến kỳ đang phất phơ không ngừng trong giờ phút sau cùng của cuộc chiến vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng tôi đã đánh giá thấp năng lực sát thương của Nam Tương.

Sau khi hoàn thành công việc chỉ hướng cho quả bom ấy, nó lại lái một chiếc xe bọc thép, ung dung thỏa thích san bằng chiến trường đẫm máu mấp mô này, lý trí của tôi bị đè bẹp dưới bánh xích không lồ, biến thành một đống cát bằng phẳng.

Nó đứng lên, gật đầu về phía cửa, tôi nhìn theo ánh mắt nó, Cố Hoài mặc vest màu đen kịt, vừa gọi điện, vừa bước vào. Khi đến chỗ ngồi, cậu ta lịch sự tắt điện thoại, sau đó đưa tay qua bắt tay Cung Minh.

… Đây là nhóm gì vậy?

Đây là nhóm vừa hát vừa nhảy với ba người Thái Y Lâm, An Ni Bảo Bối, Viên Long Bình.

Tôi quay sang nhìn mấy người đang ngồi cạnh tôi, Cố Ly, Đường Uyển Như, Sùng Quang, Vệ Hải, chẳng ánh mắt của ai giống nhau. Tuy trong lòng mỗi người đều có mối toan tính riêng, nhưng họ cùng trầm lặng cực kỳ ăn ý.

Tôi chỉ thấy đáng tiếc cho món sườn bê tối đó.

Sườn bê của nhà hàng này vốn rất nổi tiếng – nổi tiếng ngon, nổi tiếng sang trọng, nổi tiếng đắt đỏ. Nếu bạn biết giá của nó, bạn sẽ suy ra ngay cái miếng nhỏ xíu vuông vắn đen sì đang nằm trong đĩa này thực ra là một chiếc iPhone 4S. Nhưng tôi như một người mắc chứng chán ăn, đối diện với thứ sơn hào hải vị mà người ta ham hố này lại chẳng thấy hứng thú chút nào. Ngay cả thứ đang được cắt dưới dao nĩa của mình là thịt bò hay măng sậy, tôi cũng chẳng phân biệt nổi nữa, chứ đừng nói gì đến việc nhắm nghiền hai mắt, đóng kín mọi giác quan khác chỉ còn lại vị giác nơi đầu lưỡi và khứu giác đầu mũi để cảm nhận hết vị ngon của món ăn trước mặt như bao thực khách khác.

https://thuviensach.vn

Mặt tôi như đang dính vào ba con người áo quần đúng điệu, cử chỉ lịch thiệp, dáng vẻ ưa nhìn đến mức bất bình thường đang ngồi cách tôi mấy mươi mét phía bên trái trước mặt tôi kia, trông như một con nhái bén xấu xí lò dò trong bụi cỏ, dán mắt vào ba con bướm thanh thoát lanh lẹ đậu trên lá cây.

Cố Hoài và Cung Minh có thể cùng xếp vào diện "trắng bệch", nhưng điểm khác là, Cố Hoài giống như tử thần trẻ tuổi đến nhân gian để tìm niềm vui, từ đầu đến chân cậu ta khoác chất liệu đen, mái tóc đen ánh, con ngươi đen nhánh, đôi mắt rậm với hàng lông mi đen kịt, bộ trang phục giống như kéo tuột cậu ta vào bóng đêm của một thế giới khác. Làn da trắng nõn tươi trẻ mà căng tràn của cậu ta dưới lớp sắc đen này, được tôn lên trông như lớp tuyết mỏng trắng muốt phủ trên đỉnh núi, đằng sau nụ cười mỉm bí hiểm nơi khóe môi kia hàm chứa một sự tao nhã khiến người ta không cảm thấy lành lạnh nhưng sẽ thoáng run rẩy, cậu ta giống như một tử thần mặc vest bằng chất liệu lông cứng của loài cừu đen, đem theo lưỡi hái nhưng lại giấu vào trong người. Còn thứ mà gương mặt gầy gò trắng bệch của Cung Minh để lộ ra lại là một vẻ đẹp mỏng manh. Mái tóc của anh ta mềm mại, đôi mắt hẹp sâu đến quyến rũ quá đỗi, vì vậy cũng giảm đi sức sát thương, hơn nữa mỗi khi mỉm cười khóe mắt của anh ta sẽ để lộ những nếp nhăn mỏng manh riêng có ở đàn ông trưởng thành, đây là hình bóng của năm tháng mà kẻ vừa mới ra lò chưa sạch nước mũi như Cố Hoài không thể có được, đôi môi luôn khép mở giống như đang ngậm một đóa tử kim hoa vừa tinh tế vừa quyến rũ, dưới ánh sáng mái tóc của anh ta ửng lên một thứ màu như gỗ cao su tao nhã, giống một tách cà phê Silk nồng nàn. Anh ta giống như một đại thiên sứ cuộn mình trong trang phục lông cừu núi mềm mại màu xám, thu gọn đôi cánh, cùng vầng trán mãi bao trùm sự đau buồn.

Còn Nam Tương ư? Nó có thể là bất kỳ ai.

Nó có thể là nữ thần báo thù cuộn mình trong chiếc áo choàng dài màu đen, dùng thứ nước đen ngòm trong mắt nuôi dưỡng sự báo thù điên cuồng

https://thuviensach.vn

trong tim vạn vật; nó cũng có thể là Gaia – nữ thần đất mẹ, nó có thể được sinh ra giữa tầng trời theo sát phía sau nữ thần bóng đêm, sáng tạo nên đất mẹ, bầu trời và biển cả, nó là một trong những vị thần sáng tạo nên thế giới.

Nó có thể là Pandora, nó cũng có thể là Athena. Nó đa tình lẳng lơ, giả dối vô hạn.

Tôi cảm thấy nếu tốn chút suy nghĩ, chắc có thể hiểu được Cố Ly. Nhưng tôi có dốc cạn sức lực và trí tuệ bình sinh đi nữa, cũng chẳng thể nào nắm bắt được Nam Tương.

Tôi hoàn toàn không rõ mấy người ngồi cạnh tôi lúc này đang dùng bữa với tâm trạng thế nào. Những bữa cơm nổi tiếng trên thế giới từ xưa đến nay, từ bữa tối cuối cùng, đến Hồng Môn yến, từ bữa sáng của Tiffani, đến tiệc của nhà Phật, hay tiệc đãi khách trông như tâm thần của Thạch Sùng, tôi nghĩ còn phải thêm vào buổi tối ở dinh thự Tư Nam.

Khi Cung Minh ngẩng đầu lên, đã thấy chúng tôi. Ánh đèn mờ ảo khiến anh ta có chút ngập ngừng không dám khẳng định, nhất là người đang đối diện với anh ta lại là Đường Uyển Như, tôi nghĩ trong mấy giây đầu, chắc chắn anh ta sẽ nghĩ mình bị ảo giác. Nhưng Sùng Quang đưa tay lên ra dấu. Sùng Quang đứng lên, có lẽ anh ta cần phải bước qua chào hỏi, anh ta cúi đầu rồi dùng ánh mắt thoáng chất vấn Cố Ly đang ngồi bên tôi, Cố Ly gật gật đầu, sau đó quay sang cũng ra hiệu cho tôi.

Với tín hiệu của Cố Ly, tôi cũng kéo ghế ra đứng lên.

Khoảng cách mười mét ngắn ngủi, tôi liên tục điều chỉnh tâm trạng của mình. Thế giới này luôn luôn tồn tại một số lộ trình chắc chắn khiến bạn khó mà cất bước, một khoảng đất mấy mét vuông cũng đủ uy hiếp mạng già của bạn. Chẳng hạn như đoạn tam cấp cuối cùng bước lên giá treo cổ, chẳng hạn bảy bước trên tam cấp đá trước vương vị của lễ đăng cơ, chẳng hạn đoạn thảm đỏ như máu nơi cử hành hôn lễ.

https://thuviensach.vn

Cung Minh và Cố Hoài, cùng lúc khi chúng tôi bước qua đã lịch thiệp kéo ghế ra đứng lên, Nam Tương quay lưng về phía chúng tôi, mà lập tức không chút do dự bỏ dao nĩa xuống, rút khăn ăn khỏi đầu gối, nhẹ nhàng bỏ trên bàn ăn, sau đó nó lịch sự đứng lên xoay người quay mặt trực diện với chúng tôi. Khi thấy tôi và Cố Ly, nó chẳng chút ngạc nhiên. Tôi nhìn nó tao nhã mà xinh đẹp, trong lòng chợt dấy lên lòng ghen tị. Nó đã đọc nhiều sách "nghi thức cơm tây" và "đại toàn lễ tiết xã giao" như thế, nên chắc chắn cũng bị đủ thứ điều khoản trong ấy làm cho đầu óc mê muội – thấy chiếc đĩa kích thước nào thì phải cầm cái nĩa số mấy lên; cho dù cùng một món, có thể bạn cũng sẽ gặp phải cảnh khó xử không thể phân biệt nổi sự khác biệt giữa dao dùng ăn thịt và dao dùng ăn cá; thấy nước khoáng có ga, thì phải ăn món ăn nào trước; khi trải khăn ăn trên đầu gối phải như thế nào; trò chuyện với người ngồi bên trái và người ngồi bên phải nên luân phiên thế nào hay cách sắp xếp dao nĩa ra sao…

Nhưng tất cả những kiến thức này, đều như bản năng sinh ra đã có, được Nam Tương vận dụng cực kỳ nhuần nhuyễn.

Tôi không tin.

Tôi không muốn tin.

Tôi không muốn tin đây là hình ảnh của đứa đã lớn lên cùng tôi từ nhỏ, cái đứa đứng trong nhà bếp chỉ rộng mấy mét vuông với bốn vách tường đầy mùi dầu khói, đầu bù tóc rối bê đĩa dùng đũa hoặc dùng tay bốc cơm ăn trước đây, lúc này lại giống như công chúa Monaco lấp lánh rạng rỡ. Tôi thậm chí không nhìn ra nhãn hiệu trên bộ trang phục kia của nó, cái chất liệu tựa như tơ lụa bóng ấy không thể là thứ nó kiếm được ở ZARA hay H&M, nhưng tôi cũng không tin khả năng của nó đã đến mức giống Kitty hoặc Cố Ly, có thể tùy theo sở thích trộm đồ đạc trong tủ trang phục mẫu dùng cho chụp ảnh của công ty.

https://thuviensach.vn

Trong lòng tôi tuy chẳng đốt lên nổi ngọn lửa sáng xanh lét, nhưng đã sớm trào dâng thứ hồng nhiệt tựa thép sôi.

Tôi không thể giống Cố Ly và Sùng Quang, hàn huyên với mọi người làm như không có chuyện gì. Sùng Quang đã thay bộ mặt tiêu chuẩn đại diện cho Lục Thiêu kia, phần lớn thời gian đều dùng tiếng Anh để nói chuyện, thi thoảng dùng tiếng phổ thông. Cố Ly cũng tương tự, là gương mặt ngàn năm không đổi tựa như giao diện khởi động của hệ điều hành Window.

Tôi không nói chuyện được với họ, suy cho cùng, vẫn là đạo hạnh của tôi chưa đủ. Việc tôi có thể làm chỉ là miễn cưỡng duy trì nụ cười mỉm trên mặt, cố gắng hết sức không để bản thân bốc cháy ngay tại trận giống như cái lò thiêu. Tin tôi đi, chỉ cố gắng duy trì nụ cười bình thản thôi, cũng đã là giới hạn cực điểm trong bản lĩnh của tôi rồi.

Khi Cung Minh nghe nói hôm nay là tiệc chúc mừng Đường Uyển Như chuyển nhà, anh ta đã quay sang tự nhiên dặn dò Nam Tương là cần thêm chai rượu nữa, đưa đến bàn bên kia của chúng tôi – đây chính là cọng cỏ khô cuối cùng đè chết con lạc đà.

Tình cảnh này giống như một chiếc đục dùng phá băng, trong chớp mắt đã đục thủng một lỗ lớn trên lớp vỏ băng ở điểm ranh giới mà tôi đang cố gắng duy trì, tôi không thể kìm nén hơn được nữa, nên đã buột miệng nói: “Anh Cung à, hôm nay Kitty không có ở đây, hay là để tôi đi. Rõ ràng tôi hiểu hơn anh, Nam Tương đâu biết gì chứ.”

Tôi không biết tại sao mình lại nói như vậy. Trong tiềm thức của mình, tôi muốn nắm bắt những gì, chiếm cứ những gì. Giống như một con mèo khi đột nhiên có loài động vật khác xâm chiếm lãnh thổ của mình sẽ lập tức xù lông lên vậy. Tôi khẽ khàng giật giật tà áo mình, để giảm bớt những vết nhăn trên người. Tôi rất bực khi hôm nay mình đã mặc một chiếc áo lông

https://thuviensach.vn

màu lam cũ kỹ để ra ngoài, nó khiến tôi trông như bị một trận mưa to gió lớn đưa đến đây vậy.

“Không cần, cứ để Nam Tương đi đi, hôm nay ở đây cũng là cô ấy đặt.” Cung Minh nói mà như không có chuyện gì, thậm chí còn chẳng thèm ngoái lại khi vẫn tiếp tục trò chuyện với Cố Ly, Sùng Quang, anh ta chẳng thèm liếc tôi lấy một cái.

Sắc mặt của Nam Tương có chút bối rối, trong mắt nó như đang truyền tín hiệu gì đó về phía tôi, nhưng trái tim tôi đã cháy thành một đống than hồng nên lúc này trong đầu ngoài sự kích động điên khùng muốn chứng minh điều gì đó ra, thì tất cả đều trống rỗng.

Tôi không cam chịu mà xuất kích lần nữa, nói thẳng thắn nghiêm chỉnh, cần phải sỉ nhục mình thêm lần nữa. Tôi nói: “Nam Tương, có thể đây là lần đầu tiên cậu đến dịch quán Tư Nam, trước đây tớ đã tìm kiếm rất nhiều thông tin liên quan đến địa điểm dành cho anh Cung, tớ cũng khá am hiểu thức ăn và đồ uống của nhà hàng này, hay để tớ đi cho. Dẫu sao ở những nơi như thế này, để cậu đi lo liệu, thì có chút làm khó khó. Hơn nữa, tớ là trợ lý của anh Cung, theo lý tớ phải đi lo những việc vụn vặt này.”

Trong ánh mắt của Nam Tương nhìn tôi, bất ngờ toát lên vẻ đồng tình và đáng thương.

Cung Minh đang nói chuyện với bọn họ liền quay đầu lại, ánh mắt không lạnh cũng chẳng nóng, giống như một cốc nước chẳng cảm xúc chẳng sủi tăm thậm chí chẳng có gas. Anh ta nói: “Thực ra tôi biết nơi này cũng là do Nam Tương giới thiệu với tôi. Tôi lần đầu đến đây, cũng do cô ấy đưa đi. Lâm Tiêu, không phải hôm nay cô đang nghỉ cuối tuần sao? Cô cứ để Nam Tương lo đi, không cần nhúng tay vào.”

Nam Tương chẳng thèm nhìn tôi, trực tiếp quay người bước về phía quầy bar. Hình bóng của nó có chút bối rối, nhưng chủ yếu là không muốn đối

https://thuviensach.vn

mặt với tình huống khó xử này. Hình bóng yểu điệu hoạt bát của nó, búi tóc quý phái bóng mượt của nó, đều giống như đôi bàn tay đang làm việc, vừa vuốt ve an ủi, vừa nói với tôi: “Đồ nhiều chuyện.”

Tôi xoay người: “Tôi vào phòng vệ sinh một lát.”

Tôi cố sức che giấu tiếng bước chân của mình, cũng cố kìm nén để nước mắt mình không rơi xuống.

Tôi cũng chỉ còn lại chút lòng tự trọng cuối cùng này, nó giống như lá cờ đã bị rách, phần phật bay giữa bầu trời ngập tràn khói súng, nó đại diện cho quang vinh từng có, và cảm giác ô nhục lúc này.

Sau này, khi tôi đã đổi việc, đổi nơi cư trú, đổi mọi thói quen sinh hoạt trong quá khứ, thậm chí đổi trái tim đổi mạng sống, thi thoảng tôi lại suy xét lại bản thân mình hồi đó.

Thực ra tôi là một cô gái hay tự ti mà thích đố kỵ.

Sự kết hợp của tôi và Cố Ly, Nam Tương, Đường Uyển Như, nhìn bề ngoài tôi ở vào vị trí cao không tới thấp chẳng xong, về điều kiện kinh tế, địa vị gia thế của tôi đều thua xa Cố Ly; về diện mạo dung nhan của tôi, càng bị Nam Tương bỏ xa. Nhưng tôi cũng có Đường Uyển Như lót đường, có thể khiến tôi nhìn lên không bằng ai nhìn xuống không ai bằng mình mà gật gù đắc ý sống trong một thế giới bình yên khép kín. Nhưng sau này, tôi luôn nhớ lại quá khứ của chúng tôi, tôi mới dần ý thức được rằng, kỳ thực trong lòng tôi chưa bao giờ cảm thấy ba người họ tốt hơn tôi.

Trước hết là Cố Ly, sự ỷ lại của tôi đối với Cố Ly thực ra là một thứ tác dụng ngược, đó là kiểu dựa trên nền tảng sự ỷ lại của Cố Ly đối với tôi, những biểu hiện khó chia khó lìa, không rời không bỏ của tôi đối với nó, thực ra toàn bộ đều là cái bóng của nó đổ lên người tôi. Cố Ly hiểu rất rõ cảm giác vượt trội của tôi đều xuất phát từ trong lòng tôi, bất kể nó trông có rực rỡ xán lạn, kiên cường rắn rỏi, lập địa thành Phật đến mức nào, nhưng

https://thuviensach.vn

rắn có điểm yếu của rắn, rồng có nhược điểm của rồng, bao trùm lên nó là sự cô độc. Nó là một kẻ hoàn toàn thất bại trong việc thỏa mãn nhu cầu động vật quần cư cơ bản nhất của loài người. Nó chẳng bạn bè, thiếu người quan tâm, người bạn trai duy nhất của nó cũng như nó là một chiếc máy tính. Còn tôi, là người bạn duy nhất trong sinh mạng của nó. Cho dù nó cũng hòa đồng với Nam Tương, Đường Uyển Như, nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, đó chẳng qua chỉ vì tôi cũng hòa đồng với Nam Tương, Đường Uyển Như. Mọi sự ỷ lại của tôi đối với nó đều là để nó càng ỷ lại tôi hơn, sâu trong tiềm thức của tôi đang có một con quái vật nham hiểm, con quái vật ấy muốn chiếm đoạt nó, muốn nuốt chửng nó, muốn ăn tươi nuốt sống cả da lẫn máu nó, muốn nuốt cả thân xác và tâm hồn nó vào bụng để biến thành của riêng mình. Đó cũng là vì, mỗi lần chỉ cần tôi cảm thấy nó có bí mật gì đang giấu tôi, có việc gì lừa dối tôi, tôi sẽ nổi khùng lên bừng bừng tức giận. Vì tôi tự cho rằng, Cố Ly không được giữ riêng điều gì trong mối quan hệ với tôi, nếu trên thế giới này còn một người có thể chia sẻ với nó, thì người đó chỉ có thể là tôi. Nhưng khi tôi nghĩ thông suốt tất cả, thì mọi việc đều đã quá muộn.

Thế còn Đường Uyển Như thì sao, càng không cần phải nói. Với nó, cảm giác vượt trội của tôi có thể đến từ nhiều phương diện, mỗi tấc, mỗi chân lông trên cơ thể da tóc của tôi, đều toát lên dáng vẻ cao hơn hẳn và vênh mặt hất hàm với Đường Uyển Như. Tôi cho rằng mình đang cứu rỗi nó, trong tiềm thức tôi cho rằng, nếu chẳng có tôi nó không thể trở thành bạn của Nam Tương và Cố Ly, nếu chẳng có tôi, nó chỉ có thể ngày ngày ở trên sân tập cầu lông đến mức miệng sùi bọt mép như con ngựa hoang tuột dây cương mà nhảy nhót đánh cầu cho đến lúc tuổi già sức yếu thê thảm rồi về vườn. Làm sao nó có thể sống trong mùa giáng sinh để đến biệt thự Từ Sơn cùng chúc mừng sinh nhật với Cung Minh, Sùng Quang? Nó làm sao có thể có được vinh hạnh khiến Sùng Quang giúp nó chuyển nhà rửa bát?

Cuối cùng là Nam Tương. Nó đúng là da dẻ trắng hơn tuyết, mịn màng tựa mỡ đông, dễ thương vô cùng, tôi không sánh kịp, đứng cạnh nó thì tôi

https://thuviensach.vn

chỉ như con cóc ghẻ đứng cạnh thiên nga mà thôi. Nhưng từ trong sâu thẳm tôi tin rằng, hồng nhan bạc mệnh, xấu mới có phúc. Nam Tương hồng nhan, nhưng nó mệnh bạc; tôi đích thực là gái xấu, nhưng tôi có phúc. Đó vẫn luôn là khuôn mẫu để tôi và Nam Tương sống chung, cũng là giới tuyến cuối cùng trong tiềm thức của tôi. Hai mươi mấy năm trước trong cuộc đời nó, quả thực quá xui xẻo quá bi kịch, nó bị tên Tịch Thành kia bám riết không rời. Gia cảnh của nó bần hàn, tài năng bị mai một. Cuộc đời nó chính là hai chữ "bi kịch" in đậm. Tôi hâm mộ vẻ đẹp của nó, nhưng tôi lại đồng tình với cảnh ngộ của nó, cán cân trong lòng tôi duy trì một trạng thái cân bằng thiện ác khéo léo. Nhưng đến một ngày, nó có thể tao nhã ngồi cùng với Cung Minh ăn sườn bò cao cấp, có thể vượt mặt tôi, rồi trực tiếp bước vào thế giới mà hai mươi mấy năm nó chưa từng được tiếp xúc, cái cán cân công bằng kia trong lòng tôi đã nghiêng lệch dữ dội, nó đang đứng trên vách trong trái tim tôi, phá ra một rãnh sâu vĩ đại, những vết nứt hình mạng nhện trên vách ấy như sắp bóp nát tôi. Tôi mơ màng cảm thấy nó ngày càng tỉnh táo để nhận thức được vẻ đẹp của nó sẽ là vũ khí lợi hại bách chiến bách thắng trong xã hội tanh mùi máu xám xịt này, nữ thần giết chóc tay cầm kiếm lớn đang thức tỉnh trong nó.

Cảm giác tự ti khiến tôi không thể chấp nhận tất cả những điều này.

Tôi sợ sẽ trở thành một kẻ tầm thường trong lòng họ, tôi sợ sẽ trở thành người mà họ không cần nữa.

Cảm giác tự ti của tôi đã sinh ra đố kỵ, sự đố kỵ trong tôi bốc lên thành ngọn lửa.

Cuối cùng nó sẽ đốt hết tất cả mọi thứ chúng tôi từng có thành tro tàn xám ngắt.

Tôi mới là kẻ đáng chết nhất.

https://thuviensach.vn

Sau khi ăn xong món chính, còn chưa đợi món tráng miệng đưa lên, Cung Minh đã rời đi trước. Tôi không hề thấy lạ trước việc này, khi hẹn ăn cơm với người ta, hầu hết trường hợp đều kết thúc trước so với dự kiến. Trường hợp anh ta có thể kết thúc bữa ăn cùng đối phương ít đến mức có thể đếm trên đầu ngón tay. Có nhiều lần, thậm chí chỉ vừa ăn xong món đầu tiên và uống mấy ngụm rượu khai vị, anh ta đã vội vã rời đi. Tệ hơn là có lần anh ta vừa ngồi xuống, uống hai ngụm nước suối, rồi đi mất, bỏ lại tôi và Kitty cùng bảy vị khách trên bàn ăn ngồi ngơ ngác nhìn nhau.

Tôi vẫn luôn tin trong cơ thể anh ta có một chiếc đồng số lúc nào cũng tích tắc tích tắc bấm giờ để thôi thúc anh ta làm việc, trong đầu anh ta có một chiếc máy nhắc nhở tự động, màn hình luôn ở chế độ chạy run down. Bên ngoài, cơ thể anh ta còn có hai cái đồng hồ bấm giây đang vận hành chính xác: tôi và Kitty.

Nhưng bây giờ tôi có chút hoài nghi là đã có thêm một chiếc đồng hồ bấm giây thứ ba.

Sau khi Cung Minh rời đi, thần sắc của Sùng Quang và Cố Ly rõ ràng cũng được thả lỏng đôi chút. Họ thoải mái nói chuyện với Đường Uyển Như và Vệ Hải, nhưng tôi chẳng nghe được gì dù chỉ một câu. Mắt tôi vẫn như hai chiếc đinh tán đóng lên thân thể mỏng manh thon thả như thể tivi màn hình tinh thể lỏng kia của Nam Tương.

Nhìn nghiêng Nam Tương như một món đồ gốm được điêu khắc tỉ mỉ, còn tôi đứng thẳng ngay đơ lại thêm cái đầu không chút động đậy nữa, khiến tôi trông như chiếc búa sắt. Tôi thật sự muốn đập vỡ cái gì đó.

Nam Tương và Cố Hoài vẫn tiếp tục tốc độ nói chuyện không gấp cũng chẳng chậm, như vậy khiến nó trông cực kỳ thanh lịch, không quá nhanh để khiến người ta cảm thấy nó tùy tiện, cũng không quá chậm để làm người ta cảm thấy mất hứng thú. Trong khi mỗi ngày chúng tôi đều mệt mỏi khổ sở

https://thuviensach.vn

như một con chó, rốt cuộc nó đang làm những gì? Giống như nó đã tham gia một lớp huấn luyện đặc công vậy.

Nó chẳng thèm để ý gì đến tôi. Sự lơ là của nó càng như đốt thêm sự phẫn nộ trong tôi, tôi nhìn chằm chằm vào nó, như muốn chớp lấy khoảnh khắc nó quay đầu lại nhìn mình, sau đó dùng ngọn lửa trong mắt tôi phụt mạnh một phát. Nhưng nó thông minh lắm, nó đâu cho tôi cơ hội như thế, thậm chí ngay cả ngoái đầu lại liếc tôi một cái nó cũng chẳng có thời gian – hoặc là nó không thèm. Đôi mắt giận dữ của tôi kiên trì từng giây từng giây nhưng cuối cùng vẫn không được hồi đáp, đã càng lúc càng buồn cười và đáng thương. Giống như tôi đang đấm túi bụi điên cuồng, trong một màn đêm tối tăm trống rỗng, đáp lại tôi chỉ là sự thinh không và thất vọng, tôi cảm thấy mình như chiếc vỏ sò khô cạn nằm há ra phơi nắng, bị thủy triều từng cơn từng cơn quét vào, tôi ngây ngô cắm mình trên bãi biển thê lương lạnh lẽo này.

Tôi cầm dao nĩa trên tay ném mạnh vào đĩa ăn.

Tiếng rơi cực lớn không ngờ đã thu hút những cái liếc xéo của mọi người, mấy người nước ngoài bàn bên chau mày nhìn tôi, Cố Ly chẳng nói lời nào đẩy ghế ra đứng lên đi thanh toán, trong giọng nói của Sùng Quang rõ ràng có ý bực bội nhưng được kiểm soát chặt chẽ, anh ấy bao bọc nó bằng sự dịu dàng ấm áp đến mức không làm tổn thương người khác, nhẹ nhàng ghé qua hỏi nhỏ tôi: “Em định làm gì vậy?”

Tôi chẳng định làm gì cả, tôi chỉ muốn món đồ gốm được trang trí tinh tế trước mặt kia quay đầu qua nhìn tôi một cái, như vậy tôi có thể nhảy bổ vào nó như kẻ thất tình, như chúng tôi của mười năm trước, đầu bù tóc rối cấu véo nhau rồi sau đó lại ôm đầu mà khóc nức nở.

Nhưng nó không hề.

Nam Tương từ đầu đến cuối chẳng liếc tôi một cái.

https://thuviensach.vn

Ngược lại là Cố Hoài trong khi nói chuyện với Nam Tương, đã khẽ khàng ngẩng đầu lên nhìn tôi một lát, cái nhìn lướt qua không chủ ý ấy, tràn đầy sự thông cảm và đồng tình.

Sùng Quang kéo tôi rời khỏi nhà hàng.

Đường Uyển Như và Vệ Hải cũng bối rối rời bàn. Khi đi nó đã tiện tay cầm luôn chai rượu đỏ mới uống hết một phần ba kia, vì nó liếc thấy giá của chai rượu này trên thực đơn, "Cậu bỏ hai ngàn đồng trên bàn rồi cứ tưng tửng mà đi sao?"

Sau này, khi đã uống sạch hai ngàn đồng ấy, chúng tôi lại lục rượu trong tủ rượu của Cố Ly ra uống.

Màn đêm bên ngoài cửa sổ đã buông, đúng lúc này trời lại bắt đầu đổ mưa. Những cột đèn màu đồng vàng có niên đại xa lắc xa lơ đã bật sáng, tỏa ra thứ ánh sáng cũ kỹ, ánh đèn màu vàng cam ẩn phía sau tán cây, giống như những con mắt đầy lông lá đang nhìn trộm chúng tôi. Tầm nhìn của tôi sau khi đã uống bay mấy chai rượu đỏ bắt đầu chếnh choáng, đã như có thêm lớp phim lọc lờ mờ, những chiếc đèn đường đầy lông lá ấy, trong màn mưa rét mướt nhìn tôi đầy bi thương, cảnh sắc trong mưa gió ngoài cửa sổ, trông vô cùng quen thuộc, nhưng lại không nhớ rốt cuộc đã từng gặp ở đâu.

Hai giờ trước, chúng tôi chuyển từ dịch quán Tư Nam về nhà Cố Ly. Kể từ khoảnh khắc tôi ném dao nĩa đánh cạch một cái lên đĩa ăn ấy, tôi đã biết mình thua. Tôi đã biến thành một tên hề vừa từ trên xe một bánh ngã xuống mà bị sa thải: buồn cười, mất mặt, bi kịch. Cho nên, chuốc say chính mình, trở thành việc duy nhất còn lại mà tôi có thể làm, vì với tác dụng của men rượu, mọi người đều sẽ trở nên buồn cười, mất mặt, bi kịch.

Tôi không còn cô độc nữa.

Khi uống đến chai thứ hai, Neil đột nhiên bước qua. Hắn mặc một bộ vest màu đen, cà-vạt cởi ra vắt trên cổ, cổ áo bật tung, để lộ làn da trắng

https://thuviensach.vn

nõn hồng hào, hắn mà uống rượu vào thì toàn thân ửng đỏ. Cặp mắt quyến rũ của hắn lúc này giống như được quét một lớp keo dính cứ sững sờ nhìn chúng tôi chằm chằm, trên tay còn xách một chai rượu đỏ đã uống hết một nửa. Hắn ngã đùng lên ghế sofa, đưa đầu gác lên bắp đùi Cố Ly: “Chị gái! Em uống say rồi!”

Tôi chân nam đá chân chiêu cũng nhào qua, trong miệng phát ra tiếng cười dâm đãng “hê hê ha ha hi hi”, điệu bộ của tôi lúc này nhất định giống một con gà hoa điêu đã ngâm trong hũ rượu ba ngày ba đêm, rõ ràng tôi nghe thấy tiếng cười mỉa mai của Sùng Quang phát ra sau lưng. Mỗi lần tôi uống say, anh ấy đều vô cùng vui vẻ, như một người bạn nhỏ lớp ba đang xem “Chuột da xanh và Mèo mặt bự” vậy.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 16

"Ai chuốc say cậu vậy?" Đầu gối tôi đụng phải mép bàn, tôi nghiến răng nghiến lợi len đến bên Cố Ly rồi xoa xoa chân, "Cậu mặc thế này là đi đám cưới hay đi đám tang?"

"Em vừa ở nhà hàng Roosevelt số 27 Ngoại Than, Cung Minh đang uống rượu cùng một nhóm khách hàng quảng cáo, em bị kéo đi sắm vai bình hoa, lo việc cùng uống rượu và tán gẫu với ba quý bà rõ ràng tuổi tác đã đủ làm bà của em, nhưng vẫn cố mặc dạ phục để hở cả nửa ngực ra. Em có chút hối hận vì đã đứng khá gần họ, hơn nữa ánh đèn cũng sáng, khiến em nhìn kỹ cả những nếp nhăn trên mặt họ, ôi, ba nếp ngoài ba nếp trong. Cái bà mặc áo hồng thì đội chiếc mũ lông chim, trông như con cú mèo bay mệt rồi lao từ trên trời xuống chết bẹp trên đầu vậy. Còn trên cổ một bà khác hình như là đeo vòng càn khôn, em chỉ nhìn bà ta thôi mà cũng cảm thấy mệt mỏi rồi, cả đêm bà ta bị chuỗi hạt trên cổ như chiếc vòng thép kia đè cho không ngẩng đầu lên được, suốt cả buổi trông cứ như đang tán gẫu với cái rốn của em vậy. Bà cuối cùng thì kinh khủng hơn, đôi giày cao gót của bà ta cao thấy ớn, em đứng bên cạnh mà thầm lo, lúc nào cũng phải sẵn sàng đỡ lấy, nói thật, bà ta đi đôi giày cao như thế, chẳng may ngã xuống, thì chẳng khác nào nhảy từ lầu hai xuống đất tự sát."

Cái thằng nhãi này hồi vừa về Thượng Hải, ngay cả tiếng phổ thông còn nói chưa sõi, vài ba ngày đầu phải viện đến cả tiếng Anh để nói chuyện, thế mà lúc này nói năng bô lô ba la như trong miệng đang ngậm một sợi pháo điện nổ vang trời vậy.

https://thuviensach.vn

“À nói nãy giờ, Lâm Tiêu, chị sao rồi? Trông chị gay go đấy, như một tờ giấy in loại nặng 80g đã vị vò nhàu.” Hắn nói năng ngày càng giống người của “M.E”, miệng đầy thuật ngữ, tự cho rằng ai nghe cũng hiểu cả.

“Bộ phận các cậu hiện nay ký hợp đồng đã dùng loại giấy này rồi chứ?” Cố Ly quay đầu qua nhìn Neil, Neil gật gật đầu, tiếp tục quở trách tôi, “Nếp nhăn khóe mũi của cậu nhìn như sắp bằng miệng vết khâu phẫu thuật của người ta rồi đấy.”

Chẳng cần phải soi gương, tôi cũng biết bản thân lúc này trông bù xù bẩn thỉu tiều tụy đến mức nào, lại thêm sự tàn phá của men rượu càng khiến hai mắt đỏ ửng, tôi chẳng khác nào một con thỏ lông dài bị người ta quật mạnh vào tường ba lần. Nhưng thỏ bị dồn vào chân tường cũng biết cắn người, tôi chỉ vào Neil: “Cậu nghĩ cậu dễ nhìn hơn tôi cỡ nào? Cậu đi soi gương chút đi, xem gương có khóc thét lên vì cậu không?”

“Thôi đi, chị mà giống em á, hai ngày trông trẻ thì chị chắc chắn thảm hại hơn cả em. Trước khi ra khỏi nhà em đã đắp mặt nạ tắm táp xịt nước hoa rồi.” Neil trông như sắp khóc, “Chị phải biết rằng, hai hôm trước em thậm chí chẳng có thời gian xịt nước hoa nữa.” Thế thì xem ra sự thể có chút nghiêm trọng, ai cũng biết Neil cuồng nước hoa đến mức nào, chín cái ngăn nhỏ trong ba chiếc tủ lớn trong nhà hắn, vừa kéo ra một cái thì nước hoa bình bình hũ hũ đã trưng ra khiến hắn trông như đang đứng trong một hiệu thuốc bắc vậy.

“Trông trẻ? Cậu giỏi thì làm một mình xem?” Cố Ly roạt một cái, đứng phắt khỏi ghế sofa, đầu suýt chút nữa đụng phải đèn chùm.

“Không phải con em đâu, mà là con của mẹ chị.” Neil cởi áo sơ mi ra, để lộ khối thịt rắn rỏi trên người. Tôi còn chưa kịp lau nước miếng, đã lập tức bị Sùng Quang một tay kéo tuột vào lòng, anh ấy rất giỏi trong việc kéo tôi ra khỏi những ý nghĩ phạm tội như thế. “Hai ngày trước Cố Hoài bảo em trông.”

https://thuviensach.vn

“À. Cậu đang nói đến Jimmy”, Cố Ly thở phào một hơi, “Tôi nói cho cậu biết, trẻ con rất đơn giản, lẽ nào cậu còn không rõ sao? Một đứa con nít hai tuổi, nhu cầu chỉ là một chiếc chăn lông Hermes ấm áp, sau đó lại nhét ví tiền hiệu LV vào trong tay nó, thế là được. Còn nếu không được nữa, thì cậu đeo cho nó một cái vòng cổ của Van Cleef & Arpels, phun một chút nước hoa Eau de Cologne Imperiale, hai lọ thuốc cực mạnh này mà dùng đến, thì dù là Mạnh Khương Nữ đầu thai, nó cũng lập tức ngậm miệng nín khóc.”

Lại nữa rồi. Lại xuất hiện cái bộ mặt giảng giải huyên thuyên này của Cố Ly, trông chẳng khác nào nữ MC chương trình Legal Report, đại nghĩa hào hùng, khổ hận thâm thù. Nếu không đích thân cảm nhận, tôi cũng chẳng chút hoài nghi về tính quyền uy của nó.

“Vô dụng, em đã thử hết rồi. Thậm chí em còn đem đồng hồ đeo tay hiệu Patek Philippe số lượng có hạn của em đeo cho nó, nó chẳng chút nể nang cầm lấy rồi đập bồm bộp lên lan can gỗ của chiếc cũi… tiếng thét thất thanh của em lúc đó, nói thế nào nhỉ, sáng hôm sau hàng xóm hỏi có phải đêm qua em ở nhà xem phim Saw 7 hay không.” Gương mặt nhỏ nhắn của Neil mỗi lúc một trắng bệch, trông như trong lòng vẫn còn nỗi lo sợ sau sự việc vừa rồi ấy. Tôi có thể hiểu được chuyện đó, có lần khi tôi xuống taxi, đã đem chiếc túi Bottega Veneta mà Cố Ly cho mượn kẹt ngay cửa xe, khi đó nếu không phải Đường Uyển Như kéo, thì tôi đã hạ quyết tâm phải chèn dưới bánh xe để lấy lại túi đó rồi.

“Hơn nữa chị biết đấy, giờ Jimmy đang mọc răng, khi nhìn thấy bất cứ thứ gì thì phản ứng đầu tiên là đút ngay vào miệng,” Neil nói đến đây, liền quay đầu sang chào Đường Uyển Như, “điểm này rất giống chị.” Nói xong lại quay đầu lại than vãn với Cố Ly, “Bây giờ nó vừa lật vừa bò, nhai khắp lượt đồ đạc trong nhà, dù là nuôi chó, nó cũng chỉ tiểu tiện khắp trong nhà mà thôi, kết quả Jimmy lưu lại dấu răng của nó trên từng món đồ, để chứng minh ‘ông đã đến đây chơi’, em không biết có phải em ảo tưởng hay không,

https://thuviensach.vn

chứ em thật sự cảm thấy trên cái nắp bồn cầu sứ nhà ta cũng có in một dấu răng đấy. Tối qua một người bạn đến nhà em chơi, ngồi chưa đến ba phút, đã hỏi em có phải đang nuôi một con hải li trong nhà hay không. Em nói như thế, tức là các chị tuyệt đối không được sinh con tùy tiện, một khi đống thịt này từ trong bụng các chị sinh ra, thì cuộc đời của các chị xem như chỉ còn có thể hình dùng bằng một câu…”

“Mời anh cạn chén cay này, Dương Quan qua khỏi ai người cố nhân?” Cố Ly hỏi.

“Không phải, là ‘Dậy sớm hơn gà, ngủ trễ hơn trộm’.” Neil ôm đầu, như chưa thôi hoảng hồn.

Đường Uyển Như cười ngặt nghẽo trên ghế sofa, dáng vẻ đầu bù tóc rối của nó trông như tấm thảm trải sàn lông dài màu đen mà Cố Ly mới mua về. Nhắc đến thảm sàn lông dài…

“Cố Ly, có phải gần đây cậu bị rối loạn nội tiết không, tớ thấy tóc cậu rụng cả nhúm mỗi khi gội đầu, trong bồn tắm cũng toàn tóc của cậu, rụng nhiều quá rồi đấy, hù chết người ta, tuần trước nửa đêm chui vào toilet, tớ còn tưởng rằng trong bồn rửa tay có để một cái đầu người! Cậu nên bớt nhuộm tóc đi, mấy cái màu “nâu gỗ cao su” và “nâu cà phê” mà cậu nói với tớ, chỉ có máy quang phổ mới phân biệt được điểm khác nhau thôi, loài người không phân biệt nổi đâu! Cậu đã hỏi cảm nghĩ của cái đầu cậu chưa? Nó có muốn mỗi tuần đều bị cậu nhuộm một lần như vậy không?”

Rượu vào gan lớn, giờ tôi thấy mình như ngũ tráng sĩ của núi nanh sói, tôi dám nhổ răng trong miệng hổ, dám bôi phân lên đầu Cố Ly, dám… trong ly cà phê của Cung Minh, mà Cung Minh vẫn dùng. Tôi vừa nghĩ đến cái gương mặt như tờ giấy bằng đồng ấy, thì chợt giật mình, tỉnh lại được một phần ba.

https://thuviensach.vn

“Tớ rụng tóc á? Đó là tóc của Cố Nguyên đấy! Cậu không nhìn thấy nó quăn à? Tóc của tớ đây rậm dày bung xõa, bóng đến mức có thể soi gương.” Nó làm động tác khiêu khích người của Lâm Chí Linh trong phim quảng cáo dầu gội đầu, ánh đèn chiếu trên mái tóc ngắn theo phong cách Victoria dày đậm kia, trông như dầu bóng nhẫy, chẳng khác nào một hạt dẻ căng bóng.

“Mái tóc này bị cô tra tấn như vậy, nhưng vẫn cứ láng bóng như thế, cô làm cách nào vậy?” Sùng Quang không nén được đã xen vào. Dưới ánh đèn, mái tóc óng ánh kia của Cố Ly như một súc tơ tằm.

“Anh nên biết rằng, tôi là một nhà khoa học, bất kể thông tin do tổ chức y học cao cấp hay là lang y giang hồ dân gian công bố, tôi đều sẽ thử, anh có biết gần đây các quý bà Thượng Hải bắt đầu lặng lẽ thịnh hành phong trào ngâm tóc vào trong một thùng đỉa không?” Dáng vẻ lem lém gian xảo của Cố Ly, giống như vừa cuỗm được một chai nước gội đầu từ trong siêu thị chạy ra vậy.

Gương mặt Sùng Quang tái mét: “…”

Cố Ly chậm rì rì thu hồi ánh mắt tựa chuột Jerry kia, rồi phun ra một câu: “Tôi nói cho anh biết, vô dụng.”

“Tóc quăn cũng chưa chắc của Cố Nguyên, ai chẳng có mấy cọng tóc quăn. Cậu nói thế làm người ta khó xử quá.”

Khi mọi người còn đang đắm chìm trong sự thinh lặng đáng sợ mà Cố Ly vừa tạo ra, lúc này, đột nhiên dưới đáy bàn trà, vang lên một giọng nói thẹn thùng chen vào, chỉ nghe thấy tiếng, chẳng thấy người đâu, “Tôi sợ chết đi được.”

“Nói vậy chứ, Cố Nguyên đâu?” Vệ Hải nãy giờ chẳng nói gì, chỉ nhìn chúng tôi cười ngây, uống rượu đến say xỉn, nhìn quanh một vòng, cuối

https://thuviensach.vn

cùng đã hiểu được nãy giờ anh ta vẫn cảm thấy thiếu thiếu ai đó, “Sao chẳng thấy anh ta đâu? Chắc phải tan ca rồi chứ?”

“Cố Nguyên á, anh ấy vừa ở cùng bọn tôi ở Ngoại Than, cả Nam Tương cũng ở đó. Giờ này mà còn chưa về, thì có thể có hai tình huống, hoặc là vẫn đang trụ vững giữa lũ, hoặc là đã vong mạng gục ngủ trên nắp bồn cầu rồi.”

“Cậu nói Nam Tương cũng ở đó?” Tôi đột nhiên bật dậy khỏi lòng Cố Ly, như tỉnh hẳn một nửa.

“Ừm, hơn nữa tớ nói cho cậu biết, bộ lễ phục nó mặc hôm nay đẹp lắm, trông như là đám mây ráng hồng từ trên trời rủ xuống quấn lên người nó vậy, nếu tớ nhìn không nhầm thì chính là chiếc váy thêu ren màu tuyết kiểu mới mùa thu đông của CHANEL năm nay, chiếc váy đó như một hòn tam muội chân hỏa, cả hiện trường đều bị nó đốt cháy. Hơn nữa, rãnh ngực của nó hôm nay rất sâu, nói đi, Cố Ly, có phải cậu dạy nó cách độn không? Tớ đã bảo cậu rồi, mắt của đám đàn ông ở đó chẳng chịu rời khỏi ngực nó đâu. Thật đấy, hiệu quả của bộ ngực nó hôm nay thật kinh hồn, tớ không biết bên trong có lót bra hay không, nhưng tớ cảm thấy nếu nằm ngửa xuống, thì nó chính là nóc nhà của thế giới.”

Tôi đã hoàn toàn tỉnh hẳn, cảm thấy thần kinh hưng phấn như vừa uống một chén giấm cũ, tâm hồn trong trẻo, tôi cảm thấy mùi chua khó ngửi trong miệng mình: “Nam Tương sao lại đến những chỗ ấy? Nó thích hợp sao?”

“Chị ấy rất thích hợp ấy chứ, em thật sự muốn quỳ xuống mà hành lễ, sau đó đội vương miện vàng lên đầu chị ấy. Chị ấy lúc thì chen vào trong một tụm quý bà để tán gẫu làm thế nào bảo dưỡng túi bạch kim bản giới hạn số lượng, lúc lại bay vào trong một đám đàn ông trò chuyện cùng họ về đợt bán đấu giá mới nhất của nhà Sotheby’s, giá trị nhất hoàn toàn không phải là bức tranh sơn dầu có mức giá niêm yết cao nhất, em cảm thấy chị ấy

https://thuviensach.vn

từ lịch sử phục hưng văn nghệ châu Âu đến triển lãm nghệ thuật đương đại Pompidou, từ nữ opera giọng cao Maria Callas của Hy Lạp đến Mộ Dung Hiểu hát Tình yêu mua bán, thật không gì không biết, em quá khâm phục, chị ấy thậm chí mặt không biến sắc khi nói ra chiếc khuy áo trên cổ tay áo của một ông trung niên bụng bự lặc lè trong số đó là làm bằng chất liệu tráng men thuần thủ công. Dưới ánh đèn mờ ảo ở đó, cho dù chị có đặt một viên kim cương và một viên bi ve trước mặt em, em cũng chưa chắc phân biệt được! Hơn nữa, khả năng tiếng Anh của chị ấy không biết từ bao giờ lại trở nên lưu loát đến thế? Sắp gần bằng tiếng Trung của em rồi!" Neil cởi trần, nằm lên bắp đùi của Cố Ly huyên thuyên một hồi, may mà Cố Nguyên không có mặt, nếu không cậu ấy chắc sẽ bị Cố Nguyên nhét vào trong lồng máy giặt, "Em cảm thấy nguyên nhân chị ấy được gọi đi, giống như em, đều là để sắm vai một bình hoa cao cấp, giờ em đã ý thức được, chỉ có em là bình hoa, còn chị ấy là một chiếc máy tính mà bên ngoài được trang trí thành một bình hoa. Cho dù em có ra tay giở trò, thì vẫn chịu thua trong tay chị ấy."

"Trò của cậu là gì?" Cố Ly có chút nghi hoặc.

"Thì cởi thêm hai chiếc cúc áo nữa!" Neil đáp với vẻ đương nhiên, nét mặt như đang trách Cố Ly "thế mà chị cũng không hiểu".

Tôi lảo đảo đứng lên, đi vào phòng vệ sinh.

Ngoài cửa tiếp tục vang lên tiếng cười nói huyên náo, giọng nói êm ái pha lẫn tiếng Anh của Neil, âm điệu cuốn hút mê người trầm thấp của Sùng Quang, cái cổ họng the thé giọng chuột như chiếc máy bắn chất độc kia của Cố Ly, còn cả tiếng cười vui vẻ vừa giống tiếng sư tử vừa giống ngựa của Đường Uyển Như.

Tôi vặn vòi nước, mặc cho dòng nước chảy rào rào tuôn xuống, tôi vịn tay lên mép bồn rửa, đứng trước gương soi, trong gương là hình ảnh cô gái đầu bù tóc rối mặt ửng đỏ, trong ánh mắt như rắc đầy đinh tán.

https://thuviensach.vn

Tôi đang oán giận gì vậy? Thực ra tôi lờ mờ cảm nhận được, nhưng tôi không muốn thừa nhận. Tôi như bị thứ huyết thanh màu đen trong tim mình làm cho khiếp sợ.

“Cậu đang oán giận gì vậy?” Không biết từ khi nào, Cố Ly đã đứng phía sau tôi. Nó đưa tay ra, vặn vòi nước lại, sau đó nhặt chiếc khăn đặt trên mặt bàn đá lên, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi.

“Tớ không biết nữa, tớ chỉ có một thứ… cảm giác ‘đột nhiên không hiểu được Nam Tương’”, tôi tìm thấy đôi mắt của Cố Ly trong gương, nét dịu dàng trong mắt nó là thứ cực kỳ hiếm thấy, cổ họng tôi đột nhiên thắt lại, giống như bị người ta bóp nghẹt, giọng nói của tôi nghe như một con vịt đang uống nước nóng, cực kỳ nực cười, “Cố Ly, cậu biết không, tớ đối với cậu, cũng có thứ cảm giác này. Cảm giác tớ đột nhiên không hiểu được cậu nữa. Đường Uyển Như cũng vậy, tớ cũng không hiểu được.”

Cố Ly xả đầy nước vào chiếc bồn mát–xa cực lớn ấy, rồi đổ sữa tắm vào đánh cho đầy bọt phủ kín cả, cả phòng vệ sinh được ánh đèn vàng soi rọi, đồng thời hơi nước nóng bốc lên nghi ngút bao bọc lấy cơ thể chúng tôi, dường như cơ thể tôi đột nhiên thả lỏng.

Tôi và Cố Ly trượt vào trong bồn tắm, mũi chân chạm mũi chân, đầu gối chạm đầu gối, nó thuận tay với lấy một hộp sữa tẩy trang trên mặt bồn tắm đưa cho tôi, tôi bật nắp hộp ra lấy ra một ít, để vào lòng bàn tay, tôi vừa xoa mặt, vừa tán gẫu với nó, dòng nước đen đen chảy vào bồn tắm từ kẽ chân tôi, Cố Ly lại hoàn toàn không lấy làm khó chịu.

Tôi nói trong tiếng nức nở: “Cố Ly, tớ rất hâm mộ cậu.”

Cố Ly nói: “Cha tớ đã chết, tớ lại không nhận mẹ, cậu có gì phải hâm mộ?”

Tôi cầm lấy vòi hoa sen, xối thẳng vào đám bọt còn sót lại trên mặt mình, tôi đã uống say, vừa xối nước vừa nói chuyện, cho nên rất nhiều bọt

https://thuviensach.vn

đã chảy vào miệng, mùi vị rất chát, rất đắng. Tôi nói: “Cố Ly, cậu rất đẹp, gia đình cũng khá, những thứ cậu hiểu lại nhiều, chẳng ai gạt được cậu, lừa dối được cậu.”

Cố Ly chẳng nói gì, một lúc lâu sau, nó mới nhẹ nhàng hỏi tôi: “Lâm Tiêu, cậu đang ghen tị với Nam Tương à?”

Tôi úp mặt vào lòng bàn tay, qua một hồi rất lâu, tôi đáp bằng giọng nói mà gần như ngay cả tôi cũng chẳng nghe thấy: “Ừ, đúng thế.”

Trên đỉnh đầu tôi, bàn tay của Cố Ly vừa bé nhỏ vừa mềm mại.

“Nhưng cậu biết không, Lâm Tiêu, tớ và Nam Tương, vẫn luôn rất hâm mộ cậu.”

Sau khi tôi và Cố Ly ngâm trong bồn tắm cả tiếng đồng hồ, dường như người bên ngoài đã không kìm nén thêm nổi nữa, đặc biệt là Neil, ra sức húc cửa, nói muốn vào tham gia cùng chúng tôi. Cố Ly từ chối hắn với lời lẽ nghiêm túc: “Trước tiên em hãy đi sửa giới tính trên hộ chiếu đi đã!”

Tôi và Cố Ly khoác áo lông bước ra, làn da mệt mỏi của tôi, lại thêm hơi men làm cho toàn thân ửng hồng, rồi kết hợp với mái tóc ướt rườn rượt, trông tôi lúc này chẳng khác gì một con rạm to trong nồi lẩu vừa mới bung ra. Nhưng Cố Ly lại vẫn sáng sủa gọn gàng, thậm chí mái tóc hạt dẻ bóng đen đến phát sáng của nó, cũng vẫn còn nếp. Chất gel gắn mi và phấn bóng mắt của nó thật sự ngăn nước quá tốt, tôi cảm thấy cho dù là sóng thần năm 2012 có ập đến, nó cũng có thể vùng vẫy trong cơn sóng lớn đục ngàu với đủ vẻ đẹp trang điểm này.

Cố Ly liếc nhìn mấy chai rượu rỗng không mới tăng thêm trên bàn: “Mọi người sao vẫn còn uống? Nếu còn uống nữa thì mấy món đồ giảm giá ở siêu thị mua về sắp bị mấy người uống sạch rồi. Số rượu còn lại đều rất đắt, liệu mấy người có đủ tiền không? Tuy tôi không chấp nhận quẹt thẻ, nhưng chuyển khoản alipay cho tôi thì có thể được.”

https://thuviensach.vn

Sùng Quang: “…”

“Vệ Hải nói ngày mai đi rồi, anh ấy muốn rời Thượng Hải.” Mắt Đường Uyển Như khóc đến sưng đỏ hai quả đào, “Các cậu nói xem, Nam Tương phải làm thế nào?”

Tôi nhìn về phía Vệ Hải đang trầm lặng không nói, dáng vẻ nhìn thật đáng thương. Anh ấy như con chó săn lưng đen thất bại, cúi đầu cụp đuôi. Xem ra anh ấy chưa hề nói cho người khác biết chuyện anh ấy và Nam Tương đã chia tay.

Những cảm xúc tiêu cực của tôi đối với Nam Tương vừa mới dịu xuống, giờ lại như thủy triều cuộn trào ập vào bờ Thượng Hải. Vô số xương trắng, xác chết, rác rưởi, toàn bộ đều mắc cạn trở lại trên bờ biển, phơi mình trần trụi dưới ánh trăng.

“Nam Tương à? Nó và Vệ Hải đã chia tay rồi, nên chẳng phải làm sao cả.” Cố Ly lạnh lùng bật nắp chai rượu đỏ, trong nhà tràn ngập một luồng hương trái cây.

Tôi và Vệ Hải, Đường Uyển Như cùng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, tuy nguyên nhân ngạc nhiên của bọn tôi khác nhau, nhưng lời thoát ra khỏi miệng lại trùng khớp đến bất ngờ: “Sao cậu biết?”

“Khi bước ra khỏi nhà hàng sau bữa tối, tớ đến trước quầy đổi hóa đơn, nên đến muộn một chút, kết quả là vừa ra đến cửa, lập tức nhìn thấy Nam Tương bước lên xe của Cố Hoài, lúc này hai người họ chắc đang ở cùng nhau rồi.” Cố Ly rót đầy một ly, rồi uống một hơi thật lớn.

“Lên xe cũng đâu có nghĩa là ở cùng nhau, tớ đã ngồi xe của Neil đấy thôi!” Đường Uyển Như phản đối, trong lòng vẫn nuôi hy vọng. Neil bên cạnh nghe thấy mà nổi cả da gà.

https://thuviensach.vn

“Thế khi cậu ngồi trên xe của Neil có ôm cậu ấy hôn đắm hôn đuối ba mươi giây không?” Cố Ly trợn tròn mắt, khóe miệng nhếch lên vẻ khinh khỉnh, để lộ bộ răng nanh sắc lẹm.

Mọi người đều thinh lặng. Trong bầu không khí ấy, Đường Uyển Như không kìm nén được đã khẽ thút tha thút thít.

“Không sao, tôi sẽ thường xuyên về thăm các bạn.” Vệ Hải ngẩng đầu lên, vừa cười vừa cầm chai rượu, rồi rót cho mình một ly, anh ta đã say rồi, tôi nghĩ anh ta chỉ muốn tự chuốc cho mình say mèm mà thôi, “Hơn nữa thời nay mạng internet, di động, tin nhắn, email phát triển như vậy, còn cả một đống thứ như Miliao, Weixin, Facetime gì đó mà tôi chẳng thể nào hiểu nổi.”

“Cạn ly nào.” Sùng Quang từ ghế sofa đối diện nhổm dậy, loạng choạng nâng ly rượu lên.

Đêm đó tất cả chúng tôi đều đã say. Cố Ly hi hi ha ha xông vào phòng ngủ, đem chiếc máy đĩa hát của nó chuyển đến phòng khách, rồi thay cái đĩa than màu đen cực lớn trông như đồ cổ, thế là trong tiếng máy rè rè, giọng ca quen thuộc của Phụng Phi Phi lại ôm riết lấy chúng tôi.

Để tuổi thanh xuân thổi bay mái tóc dài của em, để nó dẫn lối cho giấc mộng của em.

Lịch sử của thế giới vô tình này đã khắc ghi nụ cười của em.

Trời xanh xanh trong trái tim hồng hào, là sự khởi đầu của cuộc sống.

Âm nhạc của thời đó nghe thật êm ái, giọng hát thuần khiết biết bao. Cái thời xa xôi ấy, chẳng có những đám mây điện tử bùng nổ liên tục, chẳng có sóng điện từ lặng thầm xuyên thấu tầng không, chúng tôi ngồi bên bàn làm việc với ánh đèn đơn độc, rất nhiều đêm như thế, nhật ký chúng tôi viết, giấy viết thư chúng tôi dùng, đã ngủ say trong dòng thời gian đằng đẵng.

https://thuviensach.vn

Thời ấy chẳng có những đêm diễn ồn ào hỗn loạn, chẳng có quầy bar, KTV, trong những đêm tối cô đơn đều lôi những cuốn tiểu thuyết đầy mùi mực, trong nước mắt và nụ cười, đổ bóng cuộc đời mình trong những câu chuyện xa lạ. Vẻ tĩnh mịch ngoài cửa sổ khiến con tim nhạy cảm mà trẻ trung căng tràn sức sống của bọn tôi, có thể chộp được những âm thanh tinh tế nhất, tiếng mưa dằng dặc và tiếng vẫy gọi của bạn bè, đều rõ ràng thanh khiết giữa đêm khuya.

Còn giờ đây, đêm này nối đêm khác, chúng tôi lại ở chốn phố xá người xe như nước hoặc trong quầy bar đinh tai nhức óc, hoặc gào thét điên cuồng vào điện thoại nhưng lại chẳng hề nghe thấy tiếng của đối phương.

Hãy liếc nhìn em đi, chớ để hồng nhan ôm gối chiếc.

Tuổi thanh xuân chẳng hề hối tiếc, hỡi người yêu mãi mãi bất tử.

Hồi đó, khi nhớ đối phương, thì dù là đêm đông cũng sẽ mang găng tay, đạp xe đạp, chạy đến thăm anh ấy. Đứng dưới nhà, vừa khóc vừa cười, ôm chầm lấy anh ấy, cảm giác như dù ôm thế nào cũng chưa hề đủ. Giống như nếu không ôm anh hòa vào lồng ngực mình được, thì trái tim của mình chẳng có chỗ nương tựa vậy. Ngày ngày chúng tôi chờ trong phòng thu phát của trường, trèo lên bệ cửa sổ, căng mắt ra nhìn xem trên tấm bảng đen nhỏ nhắc nhở thư đến xem có viết tên mình hay không?

Còn hiện nay và cả trong tương lai xa vời nữa, có lẽ chúng tôi chỉ cần vào QQ hoặc hộp thoại MSN, lạnh lùng gõ dòng chữ “Anh online không?” Ba chữ này giống như ném một hòn đá xuống vực sâu không đáy, chẳng có bất cứ âm thanh vọng lại nào. Trên màn hình hiển thị lạnh ngắt, cũng chỉ có gương mặt ngây ra lạnh lùng của chính mình.

Đúng là tôi uống say rồi, nhưng lại không cảm thấy khó chịu, mà cảm giác giống vừa thoải mái lại vừa mệt mỏi như khi uống xong thuốc cảm, đầu óc trống rỗng, nhưng lại thấy vui vẻ, rồi đột nhiên lại thấy đau lòng.

https://thuviensach.vn

Cố Ly uống đến tận cuối hiệp, thì lập tức chạy vào nhà vệ sinh nôn mửa, tôi bước vào theo, áp mặt mình sát vòi nước, nó chẳng thèm đoái hoài việc tôi đang ở đó vẫn hiên ngang cởi quần ngồi lên bồn cầu, nó thực sự chẳng còn ngại gì tôi nữa. Nó đứng lên khỏi bồn cầu rồi tức tốc ấn nước xả, nhưng tôi bất chợt liếc mắt nhìn, vệt máu lưu lại chưa đầy mấy giây trong bồn cầu, đã ngay lập tức biến mất theo dòng nước.

Tôi kéo tủ kính, lấy một miếng băng vệ sinh ra ném cho nó.

Ký ức sau cùng của tôi, là tôi nằm trên ghế sofa, gối đầu lên đùi Sùng Quang. Anh ấy cúi người, nhìn tôi ở khoảng cách rất gần, rồi hôn tôi.

Trong mắt anh ấy lại lần nữa đong đầy thứ nước mật vừa ngọt ngậy lại vừa bi thương, vừa nóng bỏng lại vừa nồng nhiệt. Ánh mắt ấy nhìn tôi như chiếc bàn chải dính đầy sáp nóng, chậm rãi lướt trên mặt tôi, tôi bị ánh nhìn ấy làm cho vừa bỏng khát vừa mê loạn. Cuối cùng tôi đã hoàn toàn mất đi ý thức, chìm đắm trong xúc cảm mãnh liệt của anh ấy.

Tôi không tài nào ý thức được tai họa của mình – đúng, chính là tai họa đã ủ mầm suốt năm năm, cuối cùng đã dần đâm chồi mà mọi người hằng trông đợi.

Ánh sáng của lưỡi lê, âm thanh của thương giáo, hòa cùng ánh mắt sốt ruột lo lắng mà cuồng nhiệt rực lửa của người xem đang thêu dệt nên cảnh tượng thèm khát rùng rợn đến hồn xiêu phách lạc.

Đúng rồi, đã đợi quá lâu rồi, cuối cùng cũng đến. Reo lên đi.

Chào đón bình minh hủy diệt của ngày mới.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ánh dương ngoài cửa sổ đang dần dần sáng rỡ, cách tiểu khu một dải lụa xanh, tiếng dòng xe tấp nập mỗi lúc một ồn ào dội lại, vô số thanh âm hỗn tạp sau khi đập vào vách kính cách âm chân không thì giống như biển cả tĩnh lặng nuốt chửng, trong đầu tôi không biết tại sao lại xuất hiện nhiều bướm đêm điềm tĩnh tự nhiên bay vào trong biển lửa như vậy.

Ở Thượng Hải, có vô số người có thể được thấy ban mai tinh sương khi mặt trời mới mọc.

Chẳng hạn những công nhân vệ sinh môi trường mặc đồng phục màu xanh lam cầm chổi quét dọn, hằng sáng họ đều miệt mài quét sạch thành phố, gương mặt tê dại của họ được che đậy đằng sau những chiếc khẩu trang to đùng. Những đoạn đường tấc đất tấc vàng dưới sự quét đi dọn lại của họ, đã tỉnh giấc từ trong đêm đen xám xịt mệt mỏi, trở nên hối hả lạ thường đón chào ngày mới.

Chẳng hạn những người lớn tuổi bị thời đại chạy vùn vụt với tốc độ ánh sáng quẳng lại, mỗi sáng tinh sương họ bò dậy từ chiếc tổ của mình, tìm kiếm một khoảng cỏ xanh vô cùng hiếm hoi ở trong thành phố tựa rừng bê tông xếp san sát này, họ thân thiết ôm lấy những thân cây mà hít thở, trầm tư, bạn chỉ cần nhìn qua nét mặt với đôi mắt khép kín, khẽ chau mày, bạn nhất định sẽ thấy sợ hãi về tương lai. Những bóng cây trầm lặng không nói, là thứ duy nhất họ có thể ôm ấp trong thành phố này. Những ánh đèn sân khấu quay cuồng điên đảo không thuộc về họ, những ly rượu pha lê không thuộc về họ, di động Apple và phim IMAX không thuộc về họ, họ là đám

https://thuviensach.vn

bô lão bị thành phố này quẳng lại, khi đứng trước mặt những thân cây có tuổi đời còn xưa cũ hơn cả họ, họ đã biến thành một đám mồ côi.

Còn cả những tài xế taxi suốt đêm không ngủ. Họ mở trừng trừng đôi mắt mệt mỏi, lục lọi trên đường xem người khách có thể vung tay lên bất cứ lúc nào. Nhưng khoảng thời gian ấy đều là những người phải vội vã đi làm, đều là đám làm công ăn lương mắt nhắm mắt mở một tay xách cặp, một tay cầm ly đậu nành, hộc tốc lao về hướng trạm xe buýt hoặc ga tàu điện ngầm, giá taxi ngày càng tăng không chỉ khiến tiếng kêu than vang lên ngập đường, còn khiến những chiếc taxi bật sáng bảng đèn "xe trống" trên đường mỗi lúc một nhiều. Người có thể mặt không biến sắc, tim không nhảy giật khi nhìn những con số nhảy nhót trên đồng hồ tính cước taxi, chẳng ai phải vội vã đi làm trong khoảng thời gian sớm như vậy, địa chỉ và số điện thoại trên danh thiếp của họ tuy chẳng giống nhau, nhưng hầu như đều in hai từ như nhau: Tổng giám đốc hoặc Giám đốc. Nhưng cũng chưa hẳn họ sẽ đi taxi. Xe mà họ đi, hoặc là tự lái, hoặc có người khác lái hộ. Hoặc ở ngay đối diện công ty, chỉ cần bước qua đường là xong.

Còn có những cô gái trẻ, tuổi đôi mươi mắt kẻ đen vừa từ trong khách sạn bước ra. Lớp trang điểm đã nhòe đi trong nắng mai thuần khiết trông càng thêm dơ bẩn, miệng họ nhả ra một thứ mùi rượu, chua, đắng, tanh, hôi, quyện vào nhau tạo thành thứ mùi nước hoa có tên là "kẻ thất bại". Thành phần nguyên liệu gồm năm vị kỳ chân dị thảo gọi là hư vinh, tham lam, lười nhác, xúi quẩy, ngu xuẩn.

Còn có một nhóm người khác. Họ lại như ánh ban mai trước mắt, sạch sẽ, thuần khiết, quy luật, khỏe khoắn.

Ví như Cố Nguyên và Nam Tương.

Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, tôi lờ mờ nghe thấy tiếng người nói chuyện trong phòng khách. Thế là tôi lập tức mở mắt, vẫn chưa định thần lại được, đột nhiên một cơn gió thổi từ khe cửa sổ chưa được đóng kín vào,

https://thuviensach.vn

rèm cửa bị hất tung, ánh nắng chói lóa rọi thẳng vào phòng, khiến bóng tối trong gian phòng chớp mắt đã nát vụn, tôi thét lên một tiếng, cảm giác như có người đem nước cốt chanh xịt vào trong mắt vậy.

Có thể do tôi thét quá to, lại kết hợp với việc say mèm đêm qua, khiến tai tôi lập tức kêu lên ong ong không ngừng, trong tầm nhìn của tôi cả gian phòng đang xoay chuyển dữ dội như hệ thống vắt khô của máy giặt đang hoạt động.

Tiếng thét của tôi cũng khiến Sùng Quang đang ngủ bên cạnh tôi cũng bừng tỉnh. Dáng vẻ của anh ấy trông như người mẫu cơ bắp, tóc vàng mắt xanh trong quảng cáo đệm của truyền hình, bọn họ đều trần nửa người, nằm nghiêng như đang trong mộng đẹp, đồng thời để lộ ra một bờ vai chắc khỏe và cánh tay cơ bắp phía ngoài chiếc giường đơn màu trắng để thu hút cặp mắt của người tiêu dùng, cũng như khiến người ta thèm thuồng. Mái tóc xõa tung sạch sẽ, tỏa ra mùi hương của dầu gội đầu, làn da sáng mịn cùng đường nét rõ rệt trong ánh nắng ban mai. Rõ ràng anh ấy đã tắm gội, đánh răng thay áo ngủ rồi mới lên giường. Trông anh ấy như một bữa điểm tâm sáng vừa chế biến xong còn nóng sốt.

Còn tôi ư? Đang ngọ nguậy rồi bật thẳng người dậy, thì bắt gặp ngay dung nhan của tôi trên gương treo tường, mi mắt to đùng sa xuống, như sắp treo phía trên huyệt nhân trung, lớp maccara đã nhòa thành một mớ hỗn độn, khiến tôi trông như vừa bị Đường Uyển Như đánh cho một trận. (Cũng có thể đích thực là vậy, nói thật lòng, trong chút ký ức còn sót lại đêm qua, có mấy cảnh khiến tôi cảm thấy rất có thể Đường Uyển Như đã đánh tôi, chẳng hạn, tôi lờ mờ nhớ mình đã cầm một quả dưa mà cứ ngỡ mình đang một chiếc ôm rồi đập thẳng vào đầu Đường Uyển Như). Còn mái tóc của tôi trông còn kinh khủng hơn, cảm giác chẳng khác nào đã bị thổi suốt ba tiếng đồng hồ dưới ống xả của xe tải hạng nặng của hãng Đông Phong.

Tôi buồn ói.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng Sùng Quang cũng bị tôi làm cho đờ người, anh ấy trợn đôi mắt quyến rũ kia, đồng thời hít sâu một hơi, sau đó dứt khoát khép chặt mắt rồi ngả đầu xuống tiếp tục ngáy o o. Tôi nghĩ, có lẽ anh ấy nghĩ mình gặp ác mộng.

Tôi ngất ngưởng bước ra khỏi phòng ngủ, vặn vòi nước trên bồn rửa tay, sau đó thò đầu xuống dưới dòng nước đang chảy ra từ vòi. Tôi vừa để dòng nước ấy chảy rào rào gột rửa, vừa tranh thủ tiếp tục ngủ. Nếu không rút nút xả của bồn nước, tôi nghĩ có khả năng mình đã bị dìm chết trong bồn rửa tay đầy ắp nước. Tôi tin rằng trông thấy kiểu hiện trường phạm tội kỳ dị ấy thì ngay cả Sherlock Holmes cũng chẳng phá nổi vụ án mạng này.

Trong cơn mơ màng, tôi đã kịp tẩy trang, gội đầu, đánh răng, rồi khoác mái tóc ướt rườn rượt đi vào phòng khách, đã thấy Cố Nguyên và Nam Tương mặt mày rạng rỡ, trang phục gọn gàng – giờ này phút này, họ là hai người tôi không muốn nhìn thấy nhất.

Tục ngữ nói thế nào nhỉ, “tuyết kịp lúc lã chã chào năm cũ, thù mới hận cũ cũng kéo về”. Đúng vậy, Cố Nguyên chính là hận cũ của tôi, anh ta đã hận tôi hơn nửa năm nửa, tôi cũng chẳng thua kém. Còn Nam Tương ư, là thù mới cách mấy giờ trước.

Nam Tương vừa trông thấy tôi liền vồn vã chào hỏi, trông bộ dạng hiền lành vô hại, vui buồn không vướng bận.

Còn Cố Nguyên, không ngoài dự đoán của tôi, vẫn giữ thái độ coi tôi như vô hình ấy, anh ta tiếp tục nhẩn nha thưởng thức cà phê đang bốc khói đưa hương trong ly, và trò chuyện rất ăn ý với Nam Tương, sự xuất hiện của tôi với anh ta chẳng khác nào chiếc túi bóng bay qua phía đường đối diện, anh ta chẳng hề chớp mắt lấy một cái.

Nếu đổi lại là trước đây, ít nhiều tôi còn vì sự áy náy từng có mà cảm thấy có chút day dứt, anh ta không thèm nhìn thì cũng mặc kệ vậy đi.

https://thuviensach.vn

Nhưng còn lúc này, cái cảm giác say mèm sau một đêm túy lúy giống như chiếc thẻ khắc lời chú trên vòng kim cô[1] cài trên đầu tôi, hậu quả những cơn cuồng dại do rượu gây nên như tiếng khóc rưng rức, tiếng hi hi ha ha chẳng khác nào căn bệnh thần kinh đang lấp đầy lồng ngực, cho nên, cái thái độ kiểu "khinh người xâng xấc", đã lập tức khiến sự tức giận trong tôi bốc lên, bầm gan tím ruột.

[1] Lời chú mà Quan âm Bồ Tát đã chỉ cho Đường Tam Tạng dùng để khống chế Tôn Ngộ Không bằng chiếc vòng kim cô trên đầu, mỗi lần niệm chú này thì chiếc vòng siết lại, khiến đầu Tôn Ngộ Không đau đớn như muốn chết.

Trông như chiếc máy kéo nhả khói đen xình xịch xình xịch, tôi xông đến bên bàn ăn, cầm lấy bình cà phê trên tay Cố Nguyên, lấy một chiếc cốc đang úp ngược trên bàn ăn, rồi rót rào rào một cốc đầy, cơn say của tôi còn chưa tỉnh hẳn, nên đương nhiên đã làm vấy bẩn ra bàn. Sự khiêu khích của tôi lập tức khiến Cố Nguyên vốn yêu sạch sẽ đến cuồng dại "Này…" lên một tiếng, chẳng khác nào con mèo bị người ta giẫm vào đuôi, đôi chân mày anh ta lộ ra biểu hiện cực kỳ bực tức, nhưng anh ta đã cố nhẫn nhịn để không buông lời khó nghe với tôi. Đúng là thực tình có chút thất vọng, vì tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc huyết chiến, thế mà kết quả đối phương chỉ nhẹ nhàng lách qua, rồi ung dung quất roi dài mà ngạo nghễ bước đi, để lại tôi ngơ ngẩn trông theo.

Nam Tương thấy cảnh giương cung rút kiếm của hai chúng tôi, liền đứng ra giải vây, nó nhìn tôi, thở dài rồi nói: "Hôm qua các cậu có chuyện gì à? Sao phải uống đến mức như vậy?"

"Uống đến mức như vậy? Uống đến thế nào thì làm sao?" Nó cho rằng nó đang giải vây, nhưng xin lỗi đi, nó chỉ đang nhóm lên một đống lửa khác mà thôi.

https://thuviensach.vn

“Tẩy rửa xong rồi mà cậu còn đọc hiểu được nhiều thông tin như thế trên mặt tớ sao? Tớ đã uống đến mức thiếu đi một mắt hay là nhân trung đội lên trên trán sao?” Khí thế vừa mới thức dậy của tôi cộng với cơn đau đầu vì say rượu, rồi thêm sự sỉ nhục ở dịch quán Tư Nam hôm qua, khiến tôi trong một giây đã biến thành con chó Rural[2] của Trung Quốc lên cơn dại điên cuồng, gọi tục là chó rách.

[2] Loại chó có màu lông vàng, giống như chó cỏ phổ biến ở Việt Nam, nhiều nơi người dân gọi chúng là chó dách hay chó vàng.

“Cậu chỉ có một mắt đang đeo kính áp tròng.” Nam Tương nhìn tôi, điềm nhiên nói.

“…” Tôi quay người nén giận bước về phía nhà vệ sinh, nếu không phải vừa rồi tôi rửa mặt gội đầu, đồng thời đã gột đi quá nửa sức mạnh của hơi men, thì tôi nghĩ mình có thể tự khoét cả đôi mắt mất.

Tôi gỡ chiếc kính áp tròng ra rồi ném vào sọt rác, sau đó lấy chiếc kính trong tủ kính ra đeo lên, tôi nhìn mình trong gương, rất rõ ràng, trong khoảnh khắc tôi lại đem hai chữ “như vậy” trong câu “uống đến mức như vậy” của Nam Tương thay đổi đến mức đáng kinh ngạc hơn nhiều.

Tôi trở lại phòng khách tiếp tục uống cà phê, Nam Tương và Cố Nguyên đều không nói gì nữa, sau khi trải qua tình cảnh tự chuốc nhục vào người vừa rồi, ngọn lửa trong lòng cũng chẳng còn quá dữ dội nữa. trong mùi hương nồng nàn của cà phê, cơn đau đầu của tôi cũng dần dịu đi đôi chút.

Tôi nhìn Nam Tương ngồi phía đối diện, dưới ánh sáng ban mai dìu dịu, gương mặt duyên dáng của nó trông chẳng có bất cứ điểm khác biệt nào so với hồi đại học mấy năm trước. Còn tôi ư? Đầu rối mặt bẩn, mí mắt sưng húp, đeo một cặp kính gọng đen, trông tôi chẳng khác ông chủ nhiệm hướng dẫn thời đại học mấy năm trước là mấy.

https://thuviensach.vn

Lúc này, một hồi âm thanh vang rền từ phía sau vọng lại, giống như chiếc máy ủi đang lái về phía tôi, không cần quay đầu tôi cũng biết là Đường Uyển Như đã dậy.

Nó ngật ngưỡng bước qua, trèo lên chiếc ghế bar bên bàn ăn, sau đó lại như con gà say không xương nằm xụi lơ trên mặt bàn, nó mặc bộ váy ngủ ngắn thêu ren tay bồng màu trắng, trông tròn trùng trục, trắng phơ phớ, nhìn như một chiếc bánh kem đầy bơ trắng từ trên ghế sau xe motor lật nhào xuống mặt đường vậy.

Con ngươi của nó như có một nửa treo lơ lửng trên hốc mắt, nửa còn lại như lặn sâu vào trong não, khiến nó trông rất ngầu, giống một người đang đăm chiêu suy nghĩ. Tất nhiên, lời nó nói cũng có thể khiến người ta buộc phải nghĩ ngợi, chẳng hạn như tôi, tôi chẳng thể ngay lập tức có thể hiểu được lời nó nói nghĩa là gì. Nó nói: “Khốn kiếp, đầu tớ đau như đang đội một cái áo ngực vậy.” Tôi nghĩ hồi lâu, mà chẳng hiểu gì hết.

Nam Tương lấy nước khoáng trên bàn, rót một ly đưa cho nó: “Cậu cũng uống à? Để chúc mừng gì sao?”

“Để chúc mừng tớ chuyển nhà.” Đường Uyển Như chợt ợ một tiếng, trong không khí đột nhiên thêm mùi chua của rượu vang. Cố Nguyên chau mày lại, mặt không hề biến sắc đưa cổ tay đặt lên mũi. Không cần hỏi cũng biết, trên cổ tay anh ta chắc chắn đã xịt 1ml nước hoa, mà tiền mua số nước hoa đó đủ để cho tôi ăn một bữa tối.

“Thì ra hôm qua các cậu họp cùng nhau, là vì cậu chuyển nhà.” Nam Tương gật gật đầu, sụp mắt xuống rồi uống một ngụm cà phê, “Thế sao cậu không gọi tớ đến giúp?”

Nét mặt Đường Uyển Như vụt trở nên bối rối, nó quay mặt qua, tìm kiếm sự cứu viện ở tôi. Nó đâu làm gì được Nam Tương, tâm tư của nó chỉ cạn

https://thuviensach.vn

khô như dòng nước cống ngầm kia, chỉ cần bật nắp ra là nước sôi sùng sục, thứ gì cũng có thể thấy hai năm rõ mười. Nó chẳng giấu được chuyện gì cả.

Còn Nam Tương ư, nó là Bermuda, là hẻm biển lớn, là bản 3D của phim Vertical Limit[3]. Nó có thể giấu cả một con cá sấu to lớn trong đôi con ngươi sắc sảo kia. Khi Đường Uyển Như giao đấu với nó, cảm giác giống việc phái Lâm Đại Ngọc đi đánh Ngưu Ma Vương vậy.

[3] Tên bản gốc là Giới hạn thẳng đứng, ở Việt Nam nó được biết đến với tên Bão Tuyết.

“Cậu phải rõ nhất tại sao mình không gọi cậu chứ.” Tôi ưỡn người ra vẻ trượng nghĩa lẫm liệt, “Vệ Hải cũng ở đó, nếu cậu cũng đi nữa, có tiện không?”

“Có gì không tiện, chia tay thôi mà, đâu phải quật mộ tổ nhà họ lên đâu.” Ngoài cửa vọng lại một tràng âm thanh trầm thấp cuốn hút, nhưng có vẻ cũng lạnh lùng vô cùng. Tôi không cần quay đầu cũng biết là Cố Hoài đã về, vì chỉ cậu ta mới có thể khiến mọi người có thứ cảm giác sau lưng đột nhiên xuất hiện một chiếc quạt hơi lạnh được bật lên, cả xương sống như đóng băng trong khoảnh khắc. Đặc điểm “chỉ nghe tiếng, đã biết người” này cũng giống Đường Uyển Như, rất đỗi quen thuộc.

Cố Hoài cầm một ly Latte mua ở Starbucks, ngồi xuống vị trí cạnh Nam Tương, sau đó cậu ta dùng đôi mắt màu xám sẫm lạnh lùng kia nhìn tôi, giống như một con chó săn đang trục xuất kẻ xâm phạm có ý đồ áp sát lãnh thổ của nó. Tôi đã hiểu, lãnh thổ mà cậu ta canh giữ chính là mỹ nữ xinh đẹp tuyệt thế không gì sánh nổi này đang ngồi cạnh cậu ta. Tôi nhìn cậu ta, rồi lại nhìn Nam Tương, vẻ tình tứ lặng lẽ đang bùng lên trong mắt nó, chẳng khác nào hồi đó khi nó nhìn Vệ Hải.

Cảm giác buồn nôn bất giác trào dâng, giống như đã uống phải một ly nước cốt ruồi ép.

https://thuviensach.vn

Lẽ nào gian phu dâm phụ mà cũng ngạo nghễ như thế, sau khi tôi bị Cố Hoài khiêu khích, ý chí chiến đấu càng thêm hừng hực. Điều duy nhất khiến tôi lấy làm tiếc chính là Cố Ly vẫn chưa tỉnh, tôi bị thiếu hỏa lực tiếp viện, nếu không thì dựa vào hai người, cộng thêm mấy cái miệng nữa, cũng không sánh được đòn kinh hồn của Cố Ly với các người, trong vòng mười giây đảm bảo khiến hai người hồn xiêu phách lạc.

Tôi nhìn Nam Tương, giọng chợt dâng cao, càng như vậy tôi thấy càng quái dị hơn, tôi nói: “Vả lại hôm qua, cậu bận thế, vừa lo tiệc tối ở dịch quán Tư Nam, vừa lo party ở sân thượng Roosevelt bến Ngoại Than, cậu chạy ngược chạy xuôi, lách ngang luồn dọc, đâu thể lo thêm chuyện đến giúp Đường Uyển Như chuyển nhà. Chuyện nhỏ này, đâu đủ xỉa răng, tuyệt không dám làm lỡ tiền đồ xa rộng của cậu. Cậu xem cậu bận đến mức cả đêm không về nhà thế cơ mà.”

“Kết thúc chuyện tối qua xong xuôi, tớ về nhà mình một chuyến, phải lấy một số thứ.” Nam Tương nhìn tôi, cố sức nén cơn giận, trong mắt nó mang vẻ khoan dung với tôi, nhưng nó lại không hề biết, tôi lúc này chẳng khác gì so với con bò đực mà trước mặt đang có một tấm vải đỏ trêu ngươi. Gân máu đỏ ửng trong mắt tôi chính là lá chiến kỳ đang bay phần phật.

“Nhà của mình? Là về nhà Cố Hoài?” Tôi hiểu Nam Tương, căn nhà kia của nó đã trống huếch trống hoác rồi, mẹ nó hiện giờ đang trong trại cai nghiện, căn nhà ấy chỉ còn là bốn bức tường, về đó lấy đồ? Lấy gì chứ? Lấy cái khỉ gió! “Có điều cũng cần phải nói thêm, ở một góc độ nào đó, nhà của Cố Hoài với cậu mà nói chính là ‘nhà của mình’, tớ hiểu.”

“Nam Tương về đâu, chẳng liên quan gì đến cô!” Có thể vì tôi đã quá ép người, hoặc tôi và anh ta đã tích oán thù đã lâu, Cố Hoài ngồi bên cảm thấy không lọt tai, liền cầm chiếc ly đặt trên mặt bàn gỗ, ngước mắt lên trừng trừng nhìn tôi.

https://thuviensach.vn

“Thế việc tôi và Nam Tương nói chuyện, là chuyện liên quan đến cậu sao?!” Tôi dùng lực mạnh hơn ném chiếc ly lên mặt bàn, trong chớp mắt cà phê bắn tung tóe. Nói thực, tôi không phải con ngốc, tôi có thể cảm thấy sự căng thẳng cực độ trong bầu không khí, đừng nói là tôi, mà ngay cả một Đường Uyển Như bản lĩnh cao cường, lúc này khóe miệng cũng giật giật, sắc mặt trắng bệnh. Đôi mắt nó chuyển động tứ phía, giống như lúc này đang ở trong một căn nhà kín mít đầy khí gas, bất cứ tia lửa điện nào, cũng có thể lập tức biến thành một biển lửa, mọi người chẳng thể thoát được số phận hồn xiêu phách tán, ngọc đá vỡ nát.

Nhưng trong lòng tôi lại giống như bị người ta chích cho một ống thuốc kích thích, lý trí và tình cảm, ngạo mạn và thành kiến đều đang lao như điên theo một hướng đến một kết cục không thể thu dọn. Cảm xúc của tôi trải qua sự nung nấu đầy nước mắt suốt một đêm, trải qua quá trình lên men đầy hơi rượu suốt một đêm, thì sớm đã sôi sục gào thét chờ đợi cái thời khắc gạt cần nước xả sạch.

Còn lúc này, Neil từ trên lầu bước xuống với cánh tay trần. Thực ra dùng từ “cánh tay trần” để hình dung cách ăn mặc của hắn lúc này, thật bảo thủ quá mức, nói một cách chính xác, thì phải là “chỉ mặc nội y”.

Không biết có phải người Mỹ đều sống thoáng như vậy hay không, cái thằng quỷ tây lai này gần như khỏa thân đứng trước mặt chúng tôi, cực kỳ tự nhiên thoải mái cầm bình cà phê rót một ly, chẳng hề tỏ ra bối rối, hắn vừa uống, vừa hào hứng hỏi chúng tôi: “Mọi người đang nói chuyện gì mà sôi nổi thế?” Hắn ngực phanh vú lộ, đứng dạng hai chân, điệu bộ cực kỳ khêu gợi.

Qua câu hỏi của hắn, có thể biết, cơn say của hắn vẫn chưa tỉnh hẳn. Ít nhất hắn hoàn toàn chẳng nhận ra sát khí đằng đằng trên mặt tôi và Cố Nguyên, với bộ mặt của chúng tôi lúc này nếu đang đi trên phố, nhất định ngay tắp lự sẽ bị cảnh sát đè xuống còng lại.

https://thuviensach.vn

Đường Uyển Như như một con chó Labrador nhìn thấy hộp thức ăn hình đầu chó, nước miếng nhỏ tong tong, ánh mắt dán lên người Neil. Đôi mắt rực cháy của nó giống như hai chiếc cọ sơn quét đi quét lại trên từng thớ thịt tươi rói của Neil, chỉ tiếc là không thể lật qua lật lại hắn mà ngó nghiêng một chút, nếu lúc này hắn đang được đốt trên một đống than, nó có thể lập tức đứng trên phố bán thịt dê xiên. Ánh mắt Đường Uyển Như cuồng nhiệt như thế, khiến tôi cảm thấy chiếc quần lót màu trắng duy nhất trên người Neil kia như sắp bị ánh mắt của nó liếm tuột xuống đến nơi.

Nhưng miệng của Đường Uyển Như đã bán đứng trái tim nó, nó đưa tay bịt mắt lại (nhưng kẻ hở giữa các ngón tay đủ vẫn đủ để lọt mấy con cá chép), lẳng lơ nói: “Ôi trời cậu còn biết xấu hổ không Neil, chơi trò lưu manh giữa ban ngày thế này!” Đôi mắt nó vẫn long lanh phía sau bàn tay xòe ra kia, “Người ta còn chưa đánh răng mà!” Tôi chẳng tài nào hiểu được câu nói sau cùng ấy, nhưng thực sự tôi bị nghĩa đen của câu ấy làm cho rung động. Hoặc là vì tôi suy nghĩ quá đen tối, hoặc là Đường Uyển Như quá bốc đồng.

Nhưng tôi không thể ngờ được, sự bốc đồng của nó còn ở phía sau. Nó như đột nhiên nhớ đến điều gì đó, giật phắt tay khỏi mặt, nhìn chằm chằm vào vòng eo chắc nịch của Neil (tiếp đó, sau khi nó nói ra sự nghi hoặc trong lòng, tôi mới ý thức được, chỗ nó dán mắt vào hoàn toàn không phải là cái eo), nói: “Hả? Không phải chứ, trước đây khi tớ và Vệ Hải bị nhốt trong cung thể thao, anh ấy đã ngay lập tức ‘thế ấy’ rồi. Chẳng phải con trai các cậu buổi sáng ngủ dậy đều sẽ ‘thế ấy’ ư? Sao cậu chẳng ‘thế ấy’?” Mỗi lần nó nói ‘thế ấy’, thì lại kết hợp với cử chỉ dùng tay tạo ra một dấu hiệu dung tục vô cùng – chĩa ngón tay trỏ lên theo hình số “1”.

Tôi: “…”

Neil: “…”

Nam Tương: “…”

https://thuviensach.vn

Còn Cố Hoài đã bị ngụm cà phê đang ứ đọng trong cổ họng làm cho sặc, ho đến mặt mũi đỏ gay.

“Cậu mau mặc quần áo vào đi, ở đây có cả nam giới đấy, cậu đừng khiến mọi người mất tự nhiên!” Nam Tương mặt mày méo xệch nói với Neil, rõ ràng nó muốn chuyển đề tài hot sặc mùi thuốc súng vừa rồi sang chỗ khác, lúc này, Neil chính là bình chữa cháy đến tay kịp lúc.

“Cố Nguyên có gì không tự nhiên chứ,” Neil vụt chốc đã uống hết sạch cà phê trong ly, hắn vươn vai một cái, đường nét các múi cơ trên lồng ngực và bắp tay vặn tới vặn lui, trông vô cùng đẹp mắt, “trước đây em từng thấy anh ấy và Giản Khê hai người khỏa thân trong phòng tắm, còn cắt móng tay giúp nhau nữa ấy chứ.”

Tôi và Đường Uyển Như ngay tức khắc hít một hơi khí lạnh, lúc này đây, tôi đã vô thức làm một động tác – tôi khẽ ngước mắt lên nhìn Nam Tương, thật bất ngờ, đúng lúc ấy Nam Tương cũng ngước mắt lên nhìn về phía tôi.

Trái tim vốn đã hoàn toàn đóng băng, cứng như sắt thép của tôi, lúc này lại có một phần nho nhỏ đang tan chảy. Hai chúng tôi luôn ngầm hiểu nhau từ nhiều năm nay, bất kể thời gian nào, ra-đa bã đậu phụ trong não chúng tôi, luôn khởi động cùng lúc, kết thúc công việc cùng thời điểm. Khi chúng tôi bắt được bất cứ đầu dây mối nhợ nào giữa Cố Nguyên và Giản Khê, hai chúng tôi đều sẽ không hẹn mà gặp, trong lòng tự có ý nghĩ đen tối mà len lén trao nhau ánh mắt dung tục, chúng tôi dùng thần thái để giao lưu ba chữ “cậu hiểu mà”.

Cảm thấy thần sắc lạnh toát tựa thép không gỉ trên mặt đã dịu xuống, có lẽ vì sự hiểu ngầm này giữa tôi và Nam Tương đã làm dao động tâm trạng oán hận của tôi với nó, nhưng mặt khác, có lẽ khi nghe đến cái tên Giản Khê, hai chữ này với tôi mà nói, giống như một lá bùa Kim Cương dán lên trên trán quỷ nhập tràng vậy, tôi lập tức không còn giãy giụa nữa, mà ngừng chiến ngay tại trận.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay thứ hai mà, sao mọi người còn chưa đi làm, lại ở đây tán gẫu nhàn nhã như vậy?” Neil mặc chiếc áo T–shirt không biết của ai để trên ghế sofa, sau đó lại tiện tay lấy chiếc quần cũng không biết từ đâu ra mặc vào. Hắn lập tức từ người mẫu nội y của CK lúc trước biến thành chàng trai bãi biển trên trang quảng cáo đồ bơi của AussieBum. Nhưng sau khi mặc vào, lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ kiểu khác. Tục ngữ nói rất đúng, Phật cần dát vàng, người cần áo đẹp, một con công sau khi đã vặt sạch bộ lông, thì cũng chỉ là một con gà to mà thôi, chẳng có ý nghĩa gì.

“Tớ muốn đợi Cố Ly dậy, hỏi mượn nó một cái váy. Hôm nay tớ phải tháp tùng Cung Minh đi dự một buổi đấu giá, quần áo của tớ không tiện ra vào những nơi như thế lắm.” Nam Tương nói.

Cái phần nho nhỏ vừa mới mềm dịu lại trong tôi kia, chẳng nói chẳng rằng đã biến thành sỏi thận.

“Cái váy tối qua cậu mặc đến Roosevelt uống rượu ấy, chẳng phải rất sang trọng sao? Lúc Neil về đã miêu tả cho chúng tớ nghe rồi, cảm giác mặc nó vào rồi thì có thể biến thành Hằng Nga cũng nên, giày thủy tinh của cô gái lọ lem cũng chẳng tuyệt đến thế, cô gái lọ lem chỉ biến thành công chúa trong một giây, còn cậu thì gần như trong một giây đã biến thành Hằng Nga.” Tôi nói với giọng mỉa mai.

“Cái váy ấy là Kitty lấy cho tớ, chị ấy mượn từ trang phục mẫu của công ty, sao tớ có thể có trang phục đắt như thế được.”

“Giờ cậu cũng thân thiết với Kitty gớm nhỉ? Tháng sau không chừng cậu còn cùng với cha của Cung Minh ngồi xe buýt đi ăn gà trống ninh đấy nhỉ.” Cách nói chuyện của tôi rõ ràng không phải là miệng cười giấu dao, dao của tôi hiện lên quá rõ, chẳng có miệng cười nào giấu được, cho dù là miệng rộng cỡ như Angelina Jolie hay Đào Thần đi nữa, thì cũng vậy thôi. Tôi chỉ treo trên mũi dao sáng loáng một chút nụ cười mà thôi, cũng như

https://thuviensach.vn

trên dao mổ lợn của đồ tể luôn treo những miếng thịt vụn vậy, nó cho thấy tôi vẫn còn sót lại chút nhân tính.

“Cung Minh bảo Nam Tương tháp tùng anh ta đi dự tiệc, nếu cô ấy mất mặt, thì có nghĩa Cung Minh mất mặt. Cung Minh mất mặt, thì Kitty phải mất mạng. Lẽ nào cô còn không hiểu tính khí của Cung Minh?” Cố Nguyên ở bên đằng hắng một tiếng, trong mắt thấp thoáng vẻ chế giễu.

Tôi bị chẹn ngang, cũng không biết nên nói tiếp điều gì. Cũng chỉ có thể cười nhạt một tiếng rồi quay mặt đi. Dù tôi có điên khùng đến mức nào đi chăng nữa, cũng chẳng có gan dẫn lửa lên đầu Cung Minh. Tôi lặng thinh không có nghĩa tôi nhận thua, ngọn lửa đố kỵ trong lòng tôi như được dội thêm một gáo xăng, hiện đang bùng cháy trong tim, nhiệt độ của lá gan tăng cao, nhưng bề ngoài tôi vẫn tiếp tục thể hiện sự ôn hòa và rạng rỡ. Nhưng yên tâm, tôi có thể biến thành nhím biển bất cứ lúc nào, chích mọi người đến máu tươi đầm đìa.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Nhưng khi đang chờ mình biến thành nhím biển, tôi đã hoàn toàn không biết, phía trước còn có một quả lựu đạn đã giật kíp nổ đang đợi. Tôi cho rằng mình đủ tàn nhẫn, đủ mạnh mẽ, đủ máu lửa, nhưng tôi đã nhầm, tôi đã đánh giá thấp sự quan tâm của Thượng đế với nhóm chúng tôi. Ông ta như một người cầm điều khiển từ xa rề rà chưa muốn lỏng tay, ôm hộp bỏng cốm ngồi trên ghế sofa, chờ đợi cuộc đại chiến đổ nát nổi lên hết đợt này đến đợt khác.

"Tôi đi gọi cô ấy lại. Mười một giờ còn có một cuộc họp nữa." Cố Nguyên nhìn Nam Tương, kéo ghế ra đứng lên. Nam Tương gật gật đầu, rồi cũng bước theo Cố Nguyên vào phòng ngủ của Cố Ly, nó quay đầu lại gọi Cố Hoài: "Cậu muốn vào tham vấn giúp tôi chút không?"

Trên đôi môi mỏng manh của Cố Hoài hàm chứa một nụ cười mờ ám, cậu ta gật gật đầu, ba người cùng bước vào phòng ngủ của Cố Ly. Tôi nhìn vẻ mặt thân thiết như trong Những người bạn của ba người họ, cảm giác lại lần nữa uống cạn ly nước cốt ép ruồi tươi.

Tôi tiếp tục uống cà phê, Đường Uyển Như vẫn như trước quấn lấy Neil để tra hỏi vấn đề liên quan đến cái "thế ấy" buổi sáng sớm, ngón trỏ đứng thẳng ngoan cường của nó kia, chẳng khác nào một lá cờ – bên trên có viết mấy chữ to bằng bút lông "Vua hèn hạ, quân thô bỉ".

Khi ly cà phê vừa đặt lên môi, liền nghe thấy phía sau vang lại tiếng Cố Nguyên mở cửa phòng ngủ Cố Ly, nhưng sau tiếng mở cửa đó không gian lại im ắng trở lại như cũ. Tôi cười nhạt một tiếng, vì biết chẳng ai dám đánh

https://thuviensach.vn

thức Cố Ly, bằng không dù là nó đang nhắm mắt cũng vẫn có thể vung dao kết liễu bạn giống như khi đứng xa trăm bước vẫn bắn xuyên lá liễu vậy. Lúc nào tôi cũng nghi ngờ cái túi được may bằng lụa đặt dưới gối nó kia nhất định không phải là chất thơm lavender, tôi nghĩ hoặc là súng ngắn, hoặc là lựu đạn cầm tay.

"Vậy xem ra Vệ Hải khỏe hơn cậu rồi!" Giọng của Đường Uyển Như càng lúc càng dâm đãng, nhất định nó đang nắn bóp từng múi cơ trên lồng ngực của Neil, "Cơ bắp của Vệ Hải cũng lợi hại hơn cậu!"

Chính trong giây phút đó, trong đầu tôi đột nhiên lóe lên luồng sáng tựa như ánh chớp, dòng suy tư mơ hồ xuất hiện, hai chữ "Vệ Hải" giống như dòng mật mã, đã khởi động chuỗi tín hiệu, trước mắt tôi như có những chiếc đèn led đủ màu đủ sắc nhấp nháy trên đồng hồ chỉ dẫn, nhưng thứ hiển thị trong não lại là một chuỗi ký hiệu công trình, tôi không hiểu được, nhưng tôi lại thấy sợ hãi.

Tôi chắc chắn rằng trong sâu thẳm tiềm thức tôi đã cảm nhận được thứ gì đó, nhưng không thể nói được đó là gì.

"Vệ Hải đâu?" Tôi đột nhiên bừng tỉnh.

"Không biết nữa, tối qua anh ta uống đến như thế, chắc không về nhà đâu?" Đường Uyển Như quay đầu qua nhìn Neil, "Không phải cậu đã cưỡng dâm anh ta rồi đấy chứ? Múi cơ bắp trên người anh ta kia, chẳng phải là thứ thuốc kích thích sống sờ sờ trong mắt cậu còn gì!"

"Thôi đi nhé, em ngủ ở phòng Nam Tương." Neil trợn mắt với Đường Uyển Như, "Nếu thật sự muốn cưỡng dâm Vệ Hải, thì người đó chỉ có thể là chị."

Tôi đẩy mạnh ghế ra, đứng phắt dậy giống như đã bị lửa đốt vào mông vậy, vừa quay người lại, còn chưa kịp xông vào phòng ngủ Cố Ly, đã nghe thấy một tràng âm thanh chói tai, giống như một chiếc đèn ngủ bị vỡ hoặc

https://thuviensach.vn

là một bình trà bị rơi vậy, ngay sau đó là tiếng gào thét giận dữ tựa tiếng gầm của con sư tử Cố Nguyên: “Vệ Hải, đồ khốn kiếp!”

Ánh dương ngoài cửa sổ đã dần dần sáng tỏ, tiếng dòng xe tấp nập mỗi lúc một ồn ào dội về phía này, vô số âm thanh hỗn tạp sau khi đập vào vách kính cách âm chân không thì giống như biển tĩnh lặng bị nuốt chửng vậy, chẳng biết tại sao trong đầu tôi, xuất hiện rất nhiều hình tượng bướm đêm điềm tĩnh tự nhiên bay vào trong biển lửa đến vậy.

Cả thành phố này đã choàng tỉnh giấc, nhưng căn nhà của chúng tôi lại là một vùng tĩnh mịch.

Cố Ly, Cố Nguyên, Cố Hoài, Neil, Đường Uyển Như, tôi, mấy người chúng tôi ngồi trên ghế sofa phòng khách, chẳng ai nói với ai câu nào. Sùng Quang sau khi bị tiếng ồn của chúng tôi làm cho tỉnh giấc, cũng lặng lẽ từ trong phòng ngủ bước ra. Anh ấy ngồi xuống bên tôi, và thinh lặng. Tôi cảm thấy thật khó cho anh ấy, có thể anh ấy không quen lắm với vai diễn ngoạn mục này của đám chúng tôi, màn kịch sở trường của chúng tôi chính là túm tóc nhau, phun nước bọt, nguyền rủa đối phương xuống địa ngục, sau đó lại lệ nóng lưng tròng ôm chầm lấy nhau. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, hôm nay cái lều có dựng to thêm chút nữa, tôi cũng không dám chắc sau khi sụp rồi còn có thể dựng lại được hay không.

Tôi nghĩ cảm giác lo lắng sợ hãi của tôi lúc này, chính là vì điều này.

Tiếng bước chân trên lầu vọng lại, một lát sau, Nam Tương đã bước xuống, không biết lấy từ tủ quần áo của ai ra một chiếc áo sơ mi, nó bước đến trước mặt Vệ Hải, ném lên đầu gối anh ta: “Anh mặc vào trước đi.”

Tôi ngồi bên Cố Ly, không dám ngẩng đầu lên nhìn nó. Nói thực tình, khi xông vào phòng ngủ Cố Ly, tôi thật sự đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết điếng, trong khoảnh khắc vài ba giây ngắn ngủi ấy, tôi thực sự nghi ngờ đôi mắt của chính mình. Nhưng ai mà chẳng có mắt. Cảnh tượng

https://thuviensach.vn

trước sự chứng kiến của bao nhiêu cặp mắt chính là, Cố Ly và Vệ Hải đang nằm trong chăn. Vệ Hải có mặc quần hay không tôi chẳng biết, nhưng chắc chắn anh ta không mặc áo. Còn Cố Ly thì ngược lại có mặc quần áo, nhưng mặc mà cũng như không. Cái áo ngủ thêu ren tơ tằm kia nếu bảo nó dùng để che đậy, thì chi bằng nói nó dùng để khiêu khích, thật sự, ma–nơ–canh trong tủ kính các cửa hàng bán đồ chơi tình dục cũng ăn mặc đến thế là cùng. Khi tôi xộc vào, vừa hay thấy Cố Nguyên tung một nắm đấm trời giáng vào mặt Vệ Hải.

Cố Ly cầm chiếc thùng rác bên cạnh, đặt xuống cạnh Vệ Hải: “Trong miệng có máu thì nhổ vào, đừng làm bẩn thảm sàn của tôi.” Vệ Hải đưa tay đỡ một bên mặt đang sưng vù lên, ừ hử gật đầu.

Cố Nguyên đứng phắt dậy, không nói một lời bước đến bên Vệ Hải, tung chân đá văng cái thùng rác ấy ra thật xa, mấy lon Cola rỗng và một đống rác bừa bộn văng tung tóe trên sàn nhà.

“Anh điên à? Anh làm bẩn như vậy, ai thu dọn đây?” Cố Ly ngước mắt lên nhìn Cố Nguyên, lạnh lùng nói.

“Cô không sợ cái mặt mình bẩn hơn thảm hả? Sao cô không xem xem bản thân mình bẩn cỡ nào trước đã? Cô làm bản thân mình nhơ nhớp như vậy, ai thu dọn đây?” Đôi mắt Cố Nguyên đỏ ngàu, gằn độc hung dữ như muốn giết người đến nơi.

Tôi lặng lẽ cầm con dao gọt hoa quả đang đặt trên bàn, nhét xuống dưới nệm ghế sofa. Sau đó nhẹ nhàng giật giật gấu áo Cố Ly, muốn ra dấu bảo nó đừng đổ thêm dầu vào lửa. Tuy trong lòng tôi có trăm điều bất mãn ngàn điều không hài lòng với Cố Nguyên, nhưng lúc này đây, lương tri và đạo đức, đều bảo tôi phải đứng về phía Cố Nguyên – ngày xưa, tôi chỉ cần nhìn thấy ảnh Giản Khê và Lâm Tuyền hôn nhau trên di động thôi cũng đã như sét đánh bên tai, cho nên, tôi có thể cảm nhận được cảm giác bị phản bội này, chết tiệt, ai nhìn thấy người yêu của mình nằm lõa lồ trong chăn với kẻ

https://thuviensach.vn

thứ ba như thế, làm sao có thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện lý lẽ, rồi cuối cùng bắt tay nhau cùng ký vào thỏa thuận đình chiến hay là điều ước bồi thường.

Chỉ là một thứ tình bạn hèn mọn, vẫn đang kiên cường chống đỡ, khiến tôi kiên định đứng phía sau Cố Ly – đứng sau nó không phải là ủng hộ nó, mà là dùng hết sức để giữ nó lại. Trước mặt nó đã là vực sâu muôn trượng, nhưng nó vẫn khoan khoái vung roi xông lên phía trước.

“Cố Nguyên, trước tiên anh hãy bình tĩnh đã, không cần phải càng nói càng khó nghe…” Neil ngập ngừng cất lời, âm lượng không lớn, có chút gì đó dè dặt như đi trên băng mỏng, điều này thật chẳng giống hắn chút nào. Nhưng lúc này, cũng chỉ có hắn, mới dám nói được vài câu, còn những người khác, đều đã chẳng còn đủ tư cách lên tiếng nữa rồi. Trong vòng xoáy này, có ai hoàn toàn sạch sẽ, có ai không ít nhiều che giấu một điều gì đó, đụng một cái đã nhũn toàn thân, chẳng còn làm gì được nữa, giây phút này đây, chẳng có cách nào khác, ngậm miệng mới là chân lý.

Tôi đứng cách Neil một khoảng, nếu không tôi cũng đã đưa tay ra kéo T–shirt của cậu ta luôn rồi.

Nhưng có một người rõ ràng không nghĩ như vậy.

Sau khi ném xong chiếc áo sơ mi, Nam Tương tìm đến một vị trí trống rồi ngồi xuống, nó vuốt mái tóc đen nhánh của mình qua bên phải, nối theo lời của Cố Nguyên, hờ hững nói với Neil: “Ăn nói khó nghe, là vì sự tình làm khó coi. Không muốn bị người ta nói bậy thì mình đừng làm chuyện xấu.” Ai cũng có thể hiểu nó đang cách sơn đả ngưu[4], Neil chính là quả núi, còn Cố Ly chính là con trâu xui xẻo.

[4] Cách sơn đả ngưu tương truyền là một loại võ thuật đứng ở khoảng cách xa dùng quyền chưởng có thể đánh ngã được đối phương. Loại võ thuật này có nhiều tên gọi khác như Cách không đả nhân, Ấn chưởng, Bách

https://thuviensach.vn

bộ thần quyền. Đến nay, môn võ thuật này có thật hay không vẫn đang là đề tài tranh cãi. Nhưng nó thường xuất hiện trong các tác phẩm văn nghệ. Ở đây dùng ý như giận cá chém thớt.

Ngay lập tức tôi như nổi xung.

Cho dù mọi người đang ngồi đây đều có tư cách đứng ra mắng Cố Ly là đồ rẻ tiền, là đĩ thõa, nhưng chỉ riêng cậu, đúng vậy, chỉ riêng cậu, Nam Tương, ngay cả tư cách đặt mông xuống ngồi đây cậu cũng chẳng có đâu. Tôi cười nhạt trong lòng.

Tôi rất hiểu ngọn lửa tức giận của nó đến từ đâu, nó có thật lòng yêu Cố Hoài hay không tôi không biết, những thứ hấp dẫn người ta trên người Cố Hoài quá nhiều, gia thế của cậu ta, tiền của cậu ta, cổ phần của cậu ta, địa vị của cậu ta, còn cả sự thần bí của cậu ta, sự quyến rũ của cậu ta, dung mạo của cậu ta, khí chất ngang tàng quyến rũ quái lạ tựa như thần chết áo đen của cậu ta. Cậu ta như chiếc đèn đường rực sáng vô cùng bên kia đường, vô số thiếu nữ tuổi teen và thiếu phụ lớn tuổi, đều sẽ như những con thiêu thân cố công cố sức đâm đầu vào chết trên tấm ảnh chụp hình cậu ta. Nhưng tôi biết Nam Tương thật lòng yêu Vệ Hải, nếu quay lại một thời gian, nó đã từng yêu Vệ Hải. Bởi vì Vệ Hải chẳng có gì.

Nhưng Nam Tương ơi là Nam Tương, cậu đừng quên rằng, người chia tay với Vệ Hải là cậu, người quấn lấy Cố Hoài cũng là cậu, bây giờ cậu lại đứng ra khoác một chiếc áo rồi đóng vai cha sứ dìm người ta xuống địa ngục, cậu nghĩ quá hay rồi đấy.

“Chuyện của cậu à?” Tôi hất hàm hỏi Nam Tương, âm điệu cao hơn nó vài key, “Người ta nói hay nói dở, làm việc tốt hay việc xấu, thì đó là chuyện của người ta, lanh chanh như hành chấm muối, chưa đến lượt cậu làm quan tòa đâu?” Tôi lấy chiếc nệm lưng trên ghế sofa nhét vào sau lưng, đang chuẩn bị đánh trận lâu dài, tôi muốn ngồi xuống để không bị mỏi lưng.

https://thuviensach.vn

“Lâm Tiêu, thế ra đây là chuyện của cậu à?” Nam Tương lập tức bê mấy lời của tôi ném trả lại tôi. Tôi biết, cuối cùng tôi đã mài bóng được lớp vỏ ngoài chịu đựng của nó, cái thân xác quyến rũ tao nhã mà văn nghệ kia, cuối cùng đã bị tôi xé nát như xơ mướp, tôi thật sự đắc ý, ngước mắt lên nhìn, trong mắt đang thắp lên sự kiêu ngạo tựa anh hùng chiến tranh. Nó quay mặt qua nhìn tôi, “Từ khi ở dịch quán Tư Nam cho đến vừa rồi, cậu luôn gây sự với tớ, nói móc nói máy, cậu nghĩ rằng tớ câm điếc ngu đần sao? Cái thứ công phu mèo ba chân của cậu mà cho rằng tớ không nhận ra sao? Chẳng qua là tớ không muốn so bì với cậu. Tớ chẳng chọc chẳng phá cậu, chẳng ngủ với bạn trai của cậu, vậy chiếc xương sườn nào của cậu nối nhầm hay sao mà cứ thích gây sự với tớ thế hả?”

“Ai ngủ với bạn trai cậu? Bạn trai cậu Cố Hoài chẳng phải vừa mờ sáng đã ngồi uống cà phê cùng cậu trong phòng khách sao?” Tôi ngay lập tức nắm điểm sơ hở trong lời của nó, tranh thủ phun nọc độc rào rào, “còn Vệ Hải, là cậu đã vô duyên vô cớ ném bỏ anh ta, sau đó tức tốc lao vào lòng Cố Hoài. Vệ Hải giờ độc thân, muốn ngủ với ai còn cần cậu cho phép à? Sao hả? Thứ cậu không cần, vẫn không thể cho người khác cần hay sao?”

Tôi luôn là vậy, chỉ cần giận lên, lập tức sẽ lôi hết trí lực ngang ngửa Đường Uyển Như ra mà chiến đấu. Tôi nói xong câu này, mới phát hiện, mình đã bắn một mũi tên trúng bốn con nhạn, ngoài Nam Tương là mục tiêu chính ra, thì Cố Hoài, Vệ Hải, Cố Ly đều cùng lúc trúng đạn, nhất là Cố Ly, xem như tôi đã dìm nó xuống nước.

Vệ Hải nhìn tôi, muốn nói rồi lại thôi, gương mặt ửng đỏ. Tôi biết, người đau khổ nhất lúc này chính là anh ta, người bất hạnh nhất cũng chính là anh ta. Tôi nghĩ hiện giờ anh ta đã hoàn toàn mơ hồ đối với cõi nhân sinh, mới cảnh trước mọi người còn cùng nhau nâng ly tiễn biệt, vậy mà khi anh ta mở mắt tỉnh giấc, đã lãnh ngay một cú đấm móc tay trái nhớ đời của người anh em tốt của mình. Sùng Quang ngồi bên cạnh lặng lẽ đưa tay qua, đặt

https://thuviensach.vn

lên mu bàn tay tôi. Nhưng vô dụng, ngọn lửa hừng hực đang ấp ủ trong người tôi kia đã cháy lên đến cổ đến mắt rồi.

“Lâm Tiêu, cậu đừng có mà ở đây trổ tài lạc đề, tớ biết cậu đang khó chịu chuyện gì. Chẳng phải Cung Minh để tớ làm nhiều hơn cậu mấy việc, gần tớ hơn so với cậu sao? Cậu ở đây uống phải giấm nhà nào vậy? Cung Minh là cha ruột cậu hay là ông xã của cậu, mà cậu cần phải độc chiếm bao vây, để người khác không chạm được vào như thế? Tớ cũng chẳng thèm sợ cậu, mấy việc gần đây Cung Minh giao cho tớ, có giao cậu cũng làm không xong. Cậu có hiểu bức tranh sơn dầu nào đắt tiền nhất trong các cuộc đấu giá không? Xem một bức tượng điêu khắc cậu có thể nói ra câu chuyện và bối cảnh thời đại đằng sau nó không? Cậu không thể. Cậu cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhớ được cho thêm hai túi đường vào trong cà phê, sau đó xăm xắp chạy đến hiệu giặt là lấy quần áo mà thôi. Nói thật, Lâm Tiêu, cái đồ đần cậu bay trước, bay đến hôm nay cao như vậy mà chưa ngã chết đã là may mắn rồi, ngay cả em trai Cung Minh cũng vào tay cậu, cậu còn có gì không hài lòng nữa? Chẳng lẽ cậu trông đợi đàn ông cả thế giới này phải vây quanh cái linh hồn nông cạn nhợt nhạt và cái thân xác bình thường đến cùng cực của cậu kia sao? Có được một người đàn ông thẩm mỹ khác người và khẩu vị riêng biệt như vậy, cậu đã phải cảm tạ trời đất, mau mà đi đốt hương bái tạ tổ tiên đi!”

Sùng Quang đứng bật dậy khỏi ghế sofa, rõ ràng, anh ấy không tài nào ngồi nghe thêm được nữa. Phụ nữ trong phòng khách này hết người này đến người khác phát điên. Anh ấy kéo tay tôi, lôi tôi đứng lên khỏi ghế, anh ấy tuy tức giận, nhưng trình độ học vấn khiến anh ấy chẳng thể phun nước bọt chửi đổng bâng quơ như đám đàn bà chúng tôi: “Hôm nay các cô dừng ở đây đi. Lâm Tiêu, đi thôi.”

“Muốn đi thì tự anh đi đi!” Tôi vùng vằng tay khỏi Sùng Quang, cảm thấy con ngươi của mình đã bị đun sôi, giống như hai viên bi sắt được nung đỏ rực. Tôi đưa tay ra chỉ thẳng vào Nam Tương, ra giọng kẻ cả: “Tớ tầm

https://thuviensach.vn

thường, tớ nhợt nhạt, tớ thừa nhận. Cậu xinh đẹp, cậu tao nhã, cậu mặc quần áo vào thì chẳng khác nào tu nữ trong trắng, còn cởi quần áo ra thì Bối Long phu nhân, những gã đàn ông ấy có thể không yêu cậu được sao? Cậu sinh ra với thân xác của một con hồ ly tinh, ai có thể sánh được? Khi cướp Vệ Hải khỏi tay Đường Uyển Như mắt cậu còn không chớp lấy một cái, hồi đó khi Đường Uyển Như vặn cổ tay cậu đáng lẽ tớ không nên giúp cậu, tớ nên mở to mắt đứng nhìn nó vặt đứt tay của cậu đi. Nhưng bản lĩnh của cậu tất nhiên không chỉ có vậy, cậu đã no xôi chán chè suốt ba tháng, sau khi đá văng người trước cậu đã tìm ngay đến em trai ruột của Cố Ly. Cố Ly đã gây thù chuốc oán gì với cậu sao? Ở bên kia núi, bên kia biển còn có biết bao người, họ hoạt bát lại thông minh, họ xảo trá lại sắc sảo, cậu tìm ai chả được, đâu cần phải ra tay với người sống bên mình?"

"Lâm Tiêu, cậu cho rằng cái gì cậu cũng biết sao? Cậu hiểu con khỉ ấy! Sao cậu không tự đi hỏi Vệ Hải xem, rốt cuộc ai vứt bỏ ai?" Sắc mặt của Nam Tương tái xanh, tôi chưa từng thấy nó tức giận như vậy bao giờ. Từ trong giọng điều vừa tự tin lại vừa ngạo mạn của nó, kết luận mà tôi có thể rút ra được chính là người đề nghị chia tay là Vệ Hải. Nhưng tôi lại chẳng cảm thấy áy náy gì cả, ngược lại, trong lòng tôi ngay lập tức xuất hiện cảm giác vui mừng trên nỗi đau của người khác rất khó chế ngự, tôi không kìm nén được đã cười lên mấy tiếng cay độc: "Vứt bỏ cậu thì đã sao? Đáng đời cậu lắm! Cậu phải lấy làm may mắn vì không sống trong xã hội cũ! Chưa cạo đầu bôi vôi cậu coi như là tốt lắm rồi!"

Nam Tương đứng lên khỏi ghế sofa, nó vốn dĩ đã cao hơn tôi, hơn nữa còn đi đôi giày cao gót đế nhọn màu đen, còn tôi thì đi đôi dép lê vải đứng trước mặt nó, tôi biết mình trông càng lúc càng buồn cười càng đáng thương, nó nhẹ nhàng khép mắt lại, đằng sau hàng mi cong dày lộ ra ánh mắt châm chọc: "Lâm Tiêu, nếu cạo đầu bôi vôi, thì cũng phải làm cậu trước. So với cậu, tớ còn kém xa, tớ cùng lắm cũng chỉ cải giá sang sông khi thi thể chưa lạnh mà thôi, còn cậu ư, cậu giường này còn chưa kịp lạnh,

https://thuviensach.vn

đã chui vào giường khác, một ả thờ hai anh, tớ chẳng làm nổi, vẫn là cậu có bản lĩnh hơn người.”

“Chết tiệt! Hồi đó rõ ràng cậu biết tớ nghĩ rằng Sùng Quang anh ấy đã… anh ấy đã…” Tôi nói đến đây lập tức nghẹn lại, không thể nói ra được bốn tiếng “anh ấy đã chết” trước mặt Sùng Quang, tâm trạng phẫn nộ trong tôi ách lại ở cổ họng, cảm giác giống như một phích nước nóng sắp nổ tung. Tôi điều chỉnh hơi thở, tôi biết mình sắp khóc. Tôi không thể khóc, tôi mà khóc thì chứng tỏ tôi thua.

“Cậu cho rằng cậu tốt hơn nó đến mức nào?” Cố Ly từ phía sau tôi bước qua, đứng sánh vai cùng tôi. Nó cao sàn sàn Nam Tương, trông thế trận rất cân bằng, giống như hai con sư tử mẹ với những đôi mắt phát sáng, “Cậu chia tay Vệ Hải cũng mới được một tháng nhỉ? Nhưng trước đó một tháng, cậu đã sớm dính lấy Cố Hoài rồi đúng không? Khi bọn tớ cùng đi Phố Đông làm tóc, chẳng phải hai người đã cấu kết với nhau rồi sao? Bên ngoài chăn của cậu chẳng phải cũng đang quấn một chiếc chăn khác đó sao? Cậu còn mặt mũi nào đi nói người khác?”

“Cậu xem trộm di động của tớ?!” Rõ ràng Nam Tương không ngờ được Cố Ly sẽ đứng ra làm chủ cho tôi, sau giấy phút ngạc nhiên, cơn tức giận lập tức sôi trào tới mức không thể kiềm chế được.

“Xin lỗi, thật sự tớ không có nhã hứng ấy. Cậu đừng quên, là cậu đã đích thân đưa di động cho tớ, cậu làm bộ làm tịch nói với tớ có người đang quấy rầy cậu, khi đó cậu diễn xuất tuyệt như thế, sao giờ lại quên rồi?” Trên gương mặt lạnh băng của Cố Ly vẫn duy trì nụ cười gian xảo, nó đã khoác lên mình tấm áo giáp của Athena, ánh hào quang rực rỡ dùng để giết quỷ trừ ma. Medusa hồi đó kiều diễm tuyệt trần, ngay cả thần biển cả Poseidon cũng có thể cám dỗ, kết quả thì sao? Chẳng phải là đã đắc tội với Athena, lập tức bị biến thành yêu quái có mái tóc hình đầu rắn đó sao.

https://thuviensach.vn

“Không ngờ chị có ý nghĩ đen tối như thế, hồi đó em gọi điện hỏi chị ấy một số chuyện liên quan đến cửa hàng tranh ở phố Ngoại Than của Thượng Hải mà thôi.” Cố Hoài kéo Nam Tương ngồi lại ghế, còn bản thân thì đứng lên, chắn trước mặt Cố Ly.

“Nó không ác mồm ác miệng với Lâm Tiêu, thì chị cũng sẽ không nói như vậy đâu. Nó cũng không xem xem chúng ta đang ở nhà ai, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ.” Cố Ly cười nhạt.

Thực tế đã chứng minh, bất cứ ai trong quá trình tranh cãi, trí tuệ đều chỉ đủ đi nuôi gà, nó hoàn toàn chẳng ý thực được cùng lúc nó bóp cò súng về phía Nam Tương, thì tôi đang nằm phía sau nó đây cũng trúng đạn. Tôi không kìm nén được đã thò tay qua nhéo vào hông nó một cái.

“Cô còn mặt mũi nào đi nói người khác xấu xa? Nếu quả thực Nam Tương xấu xa như vậy, chết tiệt sao cô còn ngủ với cả gã đàn ông của loại đàn bà này?” Cố Nguyên bất thình lình chen vào, trên chiến trường ngập ngụa thuốc súng, đã bùng lên một ngọn lửa.

“Anh súc miệng cho sạch đi, loại đàn bà này? Nam Tương tôi là loại đàn bà nào chưa đến lượt anh nói! Cố Ly ngủ với bạn gã đàn ông của tôi, tôi không tức đã là tốt lắm rồi. Bản thân anh không chịu được cảnh Cố Ly cắm sừng, thì đó là chuyện của anh, nếu có phát điên thì anh hãy trút lên người ả đàn bà của anh, đừng có mà đem nước bẩn tạt lên người tôi.” Nam Tương gân cổ lên, quai hàm bạnh ra, trông như một con sói mẹ đang sẵn sàng lao qua cắn đứt cổ họng Cố Nguyên bất cứ lúc nào.

“Vừa rồi là ai đã nói Vệ Hải vứt bỏ mình? Giờ lại nói tôi đã ngủ với bạn trai cậu, tôi không nghe nhầm chứ?” Cố Ly cười nhạt.

Trong khoảnh khắc mấy giây như thế, đôi mắt Nam Tương tức tốc lóe lên một luồng tia sáng cực kỳ âm u lạnh lẽo, giống như thứ nước độc màu đen trong nồi sắt của mụ phù thủy khi bị đun sôi, sóng gợn nổi lên, nó

https://thuviensach.vn

giống như một thợ săn nhẫn nại, bình tĩnh chờ đợi con hồ ly giảo hoạt kia tự thò chân mình vào chiếc bẫy thú hoen gỉ.

Sau khi cái sắc khí u lạnh trong ánh mắt nó chìm xuống, đôi môi kiều diễm của nó mấp máy trở lại: “Vệ Hải? Mình đã nói Vệ Hải sao? Tớ muốn nói Tịch Thành. Cậu không thể không nhớ, từng có thời khi tớ và anh ta nói chuyện yêu đương, hai người cậu đã ngủ với nhau rồi còn gì?”

Khi vừa nghe đến hai chữ “Tịch Thành”, tôi đã biết nó muốn nói gì, chẳng đợi nó nói hết lời, tôi đã cầm bình thủy tinh chứa nước mát trên bàn, mở nắp ra, dùng lực tạt mạnh vào mặt Nam Tương: “Thế cậu có nhớ hồi đó cậu đã tạt Cố Ly như vậy không?”

Nước trong bình thủy tinh còn chưa tạt ra, Cố Hoài đã đưa tay ra giữ chặt lấy tay tôi, nước trong bình tạt thẳng lên mặt Cố Ly.

“Tớ nhớ, tớ nghĩ Cố Ly chắc cũng nhớ, cho dù không nhớ”, Nam Tương nhìn Cố Ly ướt rườn rượt như một con chó lội nước, “Tớ nghĩ giờ cũng chắc chắn đã nhớ lại rồi!”

Cổ tay tôi bị Cố Hoài khóa chặt, không động đậy được, tôi có cảm giác như tay mình đang bị kẹp giữa đôi gọng kìm vừa được nung đỏ, vì bị bóp đau khiến tôi lập tức buông tay ra, bình thủy tinh rơi xuống đánh xoảng một cái vỡ nát trên mặt bàn.

Sự bực bội của tôi với Nam Tương, trong khoảnh khắc ấy đã nổ tung.

Tôi rất đỗi kinh ngạc vì thực sự lâu nay nó không thoải mái về chuyện của Cố Ly và Tịch Thành, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, nó giống như nàng công chúa Hạt Đậu, trong mắt mọi người nó đang ngủ trên thảm lông ngỗng trời bảy lớp dày dặn, mọi người đều nghĩ nó đêm đêm đắm chìm trong mộng đẹp, nhưng chỉ có nó biết, nó trằn trọc khó ngủ từng đêm, bị hạt đậu bé nhỏ kia làm cho đau đến không thiết sống. Tịch Thành chính là hạt đậu đặt dưới lớp chăn bông của nó.

https://thuviensach.vn

Nhưng nó phải biết, ba năm trước khi nó dội ly rượu đỏ kia lên đầu Cố Ly, thì nó đã gột rửa mất một nửa sự ngạo mạn trên người Cố Ly, còn hôm nay, nó mượn hoa dâng Phật, à không, là mượn dao giết người, dùng nước trên tay tôi, đem sự tự trọng còn sót lại của Cố Ly, dội một cái sạch trơn.

Tôi không dám ngẩng đầu nhìn Cố Ly đã bị tôi giội cho ướt rườn rượt, dù lúc này nó biểu hiện thế nào, tức giận hay bi thương, lạnh lùng hay tuyệt vọng, hụt hẫng hay thù hận, đều sẽ khiến tôi đau không thiết sống. Từng giọt lệ trào ra khỏi khóe mắt mà tôi không thể kìm nén được, tầm nhìn của tôi trở thành một vùng mơ hồ, cổ họng tôi phát ra tiếng khóc nấc từng hồi từng hồi khó nghe, giống như chiếc máy thông gió đã bị hỏng. Tôi hiểu rõ, mình khóc không phải vì nỗi đau trên cổ tay.

Sau đó, trong tầm nhìn mơ hồ, tôi chỉ thấy được mấy người đang vật lộn đánh nhau, tôi không rõ là Sùng Quang hay Cố Hoài ra tay trước, nước mắt đã dụi nhòa tầm nhìn, khiến tôi không thể phân biệt rõ ai là ai trong số họ. Bên tai là tiếng gào điên dại của đàn ông và tiếng thét chói tai của phụ nữ, có cả tiếng cốc ly vỡ nát, có tiếng đổ của ghế bàn, có tiếng của nắm đấm va chạm vào đầu.

Cuộc cãi vã kết thúc trong một tiếng ầm cực lớn, tôi cố chớp chớp mắt, sau khi nước mắt lăn ra khỏi khóe mắt, tầm nhìn của tôi mới sáng rõ hơn đôi chút.

Mấy người họ đã thôi giằng co, ánh mắt đều đổ dồn vào Đường Uyển Như lúc này đang nằm sấp trên bàn trà. Nó nằm như bất động, giống dáng vẻ sau khi uống say tối hôm qua.

Một lúc sau, nó mới chậm rãi đứng dậy, vuốt vuốt mái tóc, quay đầu lại nhìn tôi và Cố Ly, ánh mắt nó thoáng chút rời rạc, vẻ mặt toát lên cảm giác hoảng hốt như vừa tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Một mảnh vỡ thủy tinh đang cắm sâu trên gò má nó.

https://thuviensach.vn

Qua hồi lâu sau, máu đỏ tươi mới bắt đầu từng dòng từng dòng chảy ra theo mép của miếng kính vỡ, chảy xuống cằm, xuống cổ nó.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Sau này, trong giấc mơ của tôi luôn lặp đi lặp lại hình ảnh ngọn lửa im hơi bặt tiếng này. Trên đám cỏ màu xanh trải dài mênh mông, một ngọn lửa nho nhỏ dưới sự thôi thúc của rượu mạnh, đã phát ra hào quang xanh thẳm. Ngọn lửa thiêu đốt vốn dĩ phải nóng rãy đỏ rực, nhưng lúc này vì ánh hào quang u lạnh kia, mà chẳng còn vương chút hơi nóng nào. Đêm khuya cuối hạ đầu thu, vô số loài côn trùng và bươm bướm từ những bóng cây đen sẫm dập dờn bay ra, điềm nhiên mà lạnh lùng lao thẳng vào ngọn lửa màu xanh lạnh lẽ ấy. Chúng giống như vô số mảnh vỡ ký ức, những bụi trần xưa cũ đã tồn tại từ xa xưa trên thế giới, giờ đây, chúng đã bị sự đau thương, thinh lặng mà dữ dội trước mắt vẫy gọi, nhộn nhịp dựa vào cuộc cáo biệt dài dằng dặc này.

Thực ra đó không phải là ngày cuối cùng sống trong căn biệt thự trên phố Nam Kinh Tây của mấy đứa tôi, à, ý của tôi là, sau cuộc tranh cãi đã làm thay đổi hoàn toàn quỹ đạo cuộc sống của chúng tôi, thực tình tôi vẫn tiếp tục sống ở căn biệt thự ấy một khoảng thời gian nữa, sau đó, tôi mới chuyển đi.

Tôi cũng không phải là người cuối cùng rời khỏi căn biệt thự đó. Chỉ cần suy nghĩ đơn giản cũng biết, người rời khỏi đó sau cùng, tất nhiên là Cố Ly. Nhưng tôi chính là người đã kiên trì bầu bạn bên cạnh nó đến thời khắc sau cùng. Mỗi lần chỉ nghĩ đến đây thôi, trong lòng tôi lại cuộn trào cảm giác áy náy, nó như sóng thần sắp nhấn chìm tôi, hoặc ít hoặc nhiều đều khiến lòng tôi lắng lại đôi chút, giống như người mắc bệnh suyễn khi lên cơn, có người lặng lẽ dúi vào tay anh ta một chiếc túi để nôn đã vạch sẵn miệng.

https://thuviensach.vn

Mỗi lần nhớ lại khoảng thời gian đã trôi qua ấy – nói thực tình, tôi nghi ngờ chứng bệnh cưỡng bức hoài cổ không thuốc chữa này rất có thể sẽ quấn lấy tôi suốt cuộc đời, nghe thấy ca khúc quen thuộc, nhìn thấy cây đèn đường màu đồng cũ nào đó trên đường, ngửi thấy mùi vị nào đó… có quá nhiều điểm gợi nhớ, có thể khiến tôi ngay lập tức bị kéo chìm vào trong đầm lầy của hồi ức – cảnh mà tôi nhớ lại nhiều nhất, chính là cuộc tranh cãi trời long đất lở của chúng tôi ngày đó, cảnh cuối cùng trong ký ức, luôn được kết trên nét mặt hoảng loạn sợ hãi không nguyên nhân của Đường Uyển Như, máu ứa ra giàn giụa nơi khóe miệng nó đang tí tách tí tách rơi trên tấm thảm sàn hiệu FENDI quý giá của Cố Ly, đông cứng lại thành những vệt bẩn màu đen, nhìn giống như những chấm lõm nhỏ trên nền tuyết do máu nóng của động vật trong rừng sau khi bị người đi săn bắn trúng tạo ra.

Rồi sau đó, chẳng còn gì nữa.

Giống như Thượng đế đã cầm chiếc điều khiển từ xa, ấn nhẹ nút tạm dừng. Có lẽ ông ta giống như tôi, cũng bị cảnh tượng này làm cho rúng động sâu sắc, ông ta ngồi trên ghế sofa dán mắt vào cảnh tượng đang dừng lại, chớp chớp đôi mắt cảm nhận cái dư vị ấy trong vài ba giây, rồi sau đó mới để cho cuộc sống của chúng tôi tiếp tục – tiếp tục lao về hướng kết cục ráng chiều ngập trời, xa hoa tráng lệ ấy.

Nhưng khoảnh khắc tạm dừng vài ba giây ngắn ngủi ấy lại biến thành giấc mộng lặp lại, lặp lại, lặp lại, mãi không kết thúc trong nửa đời còn lại của tôi.

Giống như câu nói trong một cuốn truyện tranh của Nhật Bản thấm đẫm nước mắt mà Đường Uyển Như từng thích đọc nhất: “Thượng đế chỉ nháy nháy mắt, câu chuyện của chúng ta đã bắt đầu. Lại kết thúc rồi. Ông ta đã đánh cắp hết thảy chúng ta.”

https://thuviensach.vn

Hồi đó, sau khi đọc xong trang ấy, nó đã khóc sướt mướt suốt mười phút, sau khi dùng drap của Nam Tương lau sạch nước mắt nước mũi, nó lập tức xuống lầu photo lại trang đó, rồi phóng to thành bức tranh, lồng vào một khung tranh nhựa màu trắng trị giá hai mươi đồng mua từ siêu thị trường học về, treo lên vách tường phòng khách của ký túc xá đại học nơi chúng tôi từng ở. Sau đó, bức tranh này bị Cố Ly vô tình thay thế bằng một bức tranh hiện đại theo trường phái trừu tượng mà nó mua về từ một phòng tranh. Mức độ trừu tượng của bức tranh ấy, nói thế nào nhỉ, giống như chứng cứ phạm tội của một bác nông dân thuần phác vùng Thiểm Tây còn lưu lại sau khi bị người ta chuốc cho hai cân Hồng cao lương, rồi có người nhét vào tay một hòn than, và ép ông ta vẽ nguệch ngoạc lên tấm vải bạt vậy.

Hồi đó, Đường Uyển Như tức giận sôi trào, gần như muốn bắt Cố Ly tống vào đồn công an, nhưng lại bị một câu nói của Nam Tương làm cho bừng tỉnh: “Như Như, bỏ đi, cậu hãy đem 90 tờ nhân dân tệ mệnh giá 100 đồng treo lên trưng bày ở phòng khách cho bằng nó đi.”

Đường Uyển Như đã bị bức tranh giá chín ngàn tệ ấy làm cho kinh ngạc. Mấy tuần sau đó, chúng tôi đều thấy trong các ghi chép liên quan mà “baidu shidao” tìm kiếm được trên máy tính dùng chung trong phòng khách, đều là những dòng thông tin kiểu như “Chợ giao dịch tác phẩm nghệ thuật qua tay của Thượng Hải nằm ở đâu”, “tiệm cầm đồ nào chào giá tương đối cao với tác phẩm nghệ thuật hiện đại”.

Còn hiện tại, chín ngàn tệ đã không thể làm tôi rung động được nữa. Tôi muốn nói, tôi, và chúng tôi.

Cố Ly thì chẳng cần phải nói, có lẽ hiện giờ phải thêm một chữ vạn nữa phía sau con số chín ngàn, may ra mới có thể khiến nó ngẩng đầu khỏi bản báo cáo tài vụ mà liếc bạn một cái, nói thực tình, nó chưa từng ngại chuyện quẳng một đống tư liệu tài chính của công ty nằm hờ hững trên bàn trà trong phòng khách, vì nó biết với trí tuệ của mấy đứa tôi cũng không thể

https://thuviensach.vn

nào hiểu được. Tôi từng thử nhìn mấy hàng chữ ấy, ngay lập tức có cảm giác như bánh số nào đó trong não tôi đã bị kẹt lại, những bản báo cáo tài chính ấy thực ra khi đọc nó giống như cuốn tiểu thuyết của nền văn mình ngoài trái đất được gửi đến từ hệ sao R–2413 thuộc chòm sao Tiên Nữ vậy.

Còn tôi, tháng nào cũng mua trực tuyến đủ thứ cổ quái kỳ lạ cho Cung Minh, hóa đơn cộng lại ít nhất cũng mười mấy vạn, cũng nhanh chóng trở thành VIP mua hàng trên các trang web lớn. Một món hàng chín ngàn đồng tôi cũng sẽ chọn mua mà không chút do dự dù chỉ một giây, dù sản phẩm mua về là một chiếc ghim trông "có chút cảm giác thiết kế".

Ngay cả Nam Tương, dạo gần đây cũng hay mặc trang phục cao cấp do công ty cung cấp, cùng với Kitty và tôi, tháp tùng Cung Minh xuất hiện ở khắp nơi. Những chiếc váy như mây như khói mà chúng tôi từng mặc ấy, nếu xé ra một miếng, trải ra rồi lồng vào trong một khung tranh treo lên, chắc có thể còn có giá vượt xa cả giá bức tranh năm đó của Cố Ly.

Sau này, cũng khoảng vài năm, khi tôi vào thư viện tìm tài liệu, lúc đọc đến một đoạn có liên quan đến thời đại tiến hóa của các loài vật trên trái đất, khi đó, tôi mới lờ mờ hiểu được, nguyên nhân mà hầu hết hồi ức của tôi đều di chuyển đến hình ảnh của ngày hôm đó thì dừng lại không tiến thêm nữa, có lẽ đúng như trong sách đã viết, mỗi sinh vật, bất kể là loài linh trưởng đứng đầu vạn vật, hay loài kiến bé nhỏ, đều có cơ chế tự bảo vệ xuất phát từ bản năng, đây là bản tính bẩm sinh, nó được định dạng trong trật tự DNA của mỗi loài. Tôi nghĩ, đại não của tôi cũng đã khởi động phản ứng điện tích sinh học như vậy, nó nhằm bảo vệ giác quan và xúc cảm của tôi, để tôi không phải hết lần này tới lần khác đối mặt với những hình ảnh màu đỏ chói liên tục bùng nổ cuộn trào mãnh liệt kia trong những tháng ngày sau đó – giống như thế giới trước mắt có một vết máu bầm nguyên sơ tựa như chiếc chụp đèn đỏ đang che phủ.

Giống như con người ta đau đớn vượt quá độ 7 thì dễ dàng hôn mê.

https://thuviensach.vn

Giống như khi cắt động mạch cổ tay, vì mất máu đột ngột mà dẫn đến huyết quản co giật từ đó mà máu đông rút lại.

Giống như khi bất ngờ bắt gặp luồng sáng mạnh hoặc vật thể di chuyển tốc độ cao sát tầm nhìn, người ta sẽ nhắm mắt một cách vô thức.

Tôi nghĩ, bản năng của tôi là bảo thủ mà lại cố chấp, nó khiến tôi tránh xa cái kết trong câu chuyện của chúng tôi, tất cả những điều đã xảy ra vào khoảng thời gian sau cùng ấy. Như vậy, tôi sẽ không rơi vào trạng thái cuồng điên sau khi sụp đổ.

Tôi ngây người nhìn lên trần nhà màu trắng phau, ánh nắng ngoài cửa sổ chẳng còn vương chút hơi ấm nào, bóng cây loang lổ như đã quật nát chùm sáng, giống như quật nát một miếng bạc trên tường vậy. Trên đường Hoa Sơn, một hàng dài cây ngô đồng Pháp được xếp vào hàng những cây cổ thụ, giá trị của mỗi cây đều không thể đong đếm, chúng đã trải qua sự thử thách của thời gian, kết tinh những năm tháng vàng son lắng đọng thành bụi phấn, phủ ánh vàng rực rỡ lên thân mình. Ven đường có vô số nhà cửa cũ nát, đây là những căn nhà xưa cũ còn sót lại thời tô giới, hoặc bị các nhà tư bản mua lại, sửa chữa thành những dinh thự tao nhã, hoặc tiếp tục giữ lấy diện mạo xấu xí, giống như một cô gái quý tộc tuổi xế chiều đang đợi được giá để bán đi.

Khắp hang cùng ngõ hẻm phủ một màu vàng son rực rỡ.

Hai trăm năm nay, Thượng Hải đều như vậy, dưới cái vỏ ngoài xa hoa tráng lệ vô cùng ấy, đang chuyên chở một linh hồn mãi mãi đói khát, nó tao nhã mà lại tham lam ngấu nghiến tất cả, lúc nào cũng như một con quỷ đói khát mặc vàng đeo bạc.

Tiếng bác sĩ mở cửa đã gọi tôi tỉnh lại trong dòng hồi tưởng miên man bất tận, trở về với hiện thực trước mắt.

https://thuviensach.vn

Tôi ngẩng đầu lên, đường may màu đen vô cùng đáng sợ bên khóe miệng Đường Uyển Như kia, giống như nó đang ngậm một con rết đã chết. Ánh mắt nó rất bình thản, chẳng có chút tức giận nào như tôi từng đoán. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ không chiếu vào đồng tử đen láy ấy, đôi mắt nó như một đống lửa bị cơn mưa to dập tắt, chẳng còn bất kỳ đốm lửa nào sót lại, chỉ có một đống tro tàn ướt nhẹp đang tỏa ra sự lạnh lẽo cô tịch tựa tàn hương thảo mộc.

Bác sĩ đem chiếc khay phẫu thuật màu trắng đặt trên tủ, trong khay có một cây kéo, một cái banh, mấy miếng gạc, một hộp bông cồn, trông vô cùng đơn giản. “Cô ngồi qua đây một chút, ngồi dưới đèn chiếu là được”, bác sĩ kéo một chiếc ghế băng bên dưới gầm bàn ra ngồi, rồi nói tiếp, “Cô nằm ngửa đầu ra, gáy gác lên trên đây, đúng, như vậy được rồi.”

“Cắt chỉ không cần vào phòng phẫu thuật sao?” Tôi đứng bên cạnh, cẩn thận hỏi bác sĩ.

“Không cần đâu. Vết thương đã hoàn toàn lành miệng, không cần lo lắng vấn đề nhiễm trùng. Hơn nữa đây là chỉ ngoài, còn chỉ may trong đã được vết thương tiêu rồi. Yên tâm đi.” Bác sĩ dùng banh kẹp chặt lấy một cục bông cồn, sát trùng vết thương của Đường Uyển Như.

Phòng làm việc của bác sĩ im ắng, tôi chẳng dám nói nữa.

Cảm giác tiếng kéo cắt đứt chỉ may “pách, pách” giống như tiếng dây chun bắn vào thái dương.

Ngoài cửa sổ một vùng tĩnh lặng, ngay cả tiếng gió cũng chẳng có, từng chiếc lá cũng như bất động. Nhưng trong đầu tôi lại như nghe thấy tiếng ve kêu râm ran, tựa như mọi con ve trên thế giới, lúc này đều đang bám trước cửa sổ, dốc hết sức gầm thét vào mặt tôi.

Một tuần trôi qua, Đường Uyển Như chẳng thể mở miệng nói chuyện, để cho vết thương mau lành nó chưa từng cử động cái miệng của mình, khi có

https://thuviensach.vn

nhu cầu gì, nó đều cầm một cây bút, viết ra một cuốn sổ nhỏ nói cho chúng tôi biết. Một tuần nay, nó chỉ ăn cháo, mà lại ăn bằng ống hút. Nhưng cái vết thương dài 4cm ấy vẫn bướng bỉnh rịn máu màu đỏ, lớp thịt non mới mọc ra đều bị mười mấy mũi chỉ khâu kéo rịt lại, khiến nó trông như thằng hề kiểu tâm thần bị rách khóe miệng trong phim Batman – Kỵ sĩ bóng đêm.

Hôm đó sau khi chúng tôi đưa Đường Uyển Như đến bệnh viện, bác sĩ chẳng nói lời nào đã đẩy ngay nó vào phòng phẫu thuật.

Sau nửa tiếng trôi qua, chúng tôi nghe thấy trong phòng phẫu thuật vang lên tiếng gào khóc của Đường Uyển Như. Tôi và Cố Ly xông vào thì thấy nó đang cầm một chiếc gương còn đôi vai rung lên không ngừng, nó khóc lóc thảm thiết, nhưng vì miệng đã bị chỉ rịt chắc, không thể mở miệng, nên chỉ có thể phát ra tiếng nấc khó nghe hết hồi này đến hồi khác từ trong cổ họng. Thanh ấm ấy nghe như trong phim con tin bị bắt trói, rồi dùng băng keo dán kín miệng đang hoảng sợ kêu cứu.

Nó vứt gương sang một bên, rồi chụp lấy giấy và bút bên cạnh, viết soạt soạt soạt "Có để lại sẹo không?" Sau đó đưa cho bác sĩ xem, bác sĩ an ủi: "Sẽ có một đường sẹo màu phấn mờ mờ."

Đường Uyển Như thở phào một tiếng, tôi có thể cảm nhận được nụ cười như trút bỏ được gánh nặng ấy, cho dù vết thương dài được khâu kín trên khóe miệng của nó khiến nụ cười trông đáng sợ kỳ lạ.

"Nhưng đó là chuyện của dăm ba năm nữa." Bác sĩ thở dài một hơi, gượng gạo nói thêm, "hơn nữa còn cần cơ thể cô không tạo sẹo."

Đường Uyển Như ngẩn ra một lúc, rồi quẳng chiếc gương đánh cạch một tiếng dưới chân tôi và Cố Ly, trong đám mảnh vỡ trước mắt, có vô số gương mặt tuyệt vọng của Đường Uyển Như.

Tôi biết, ngoài chiếc gương ấy ra, thực chất còn có rất nhiều thứ, cũng đồng thời bị vỡ nát trong ngày hôm đó.

https://thuviensach.vn

Trong suốt một tuần chờ Đường Uyển Như hồi phục ấy, tôi và Cố Ly, còn có Neil nữa, mấy chúng tôi luân phiên chăm sóc.

Ngày thứ hai sau khi kết thúc cuộc tranh cãi, Nam Tương đã chuyển đi. Nó chẳng thèm từ biệt chúng tôi, chỉ lặng lẽ cùng Cố Hoài thu dọn đồ đạc trong phòng, Cố Hoài mua về ba chiếc vali hiệu RIMOWA vừa to vừa đắt, tôi nhìn ba chiếc vali cực lớn ấy bật ra trên đất, giống như ba con quái vật đang há cái miệng khổng lồ, chúng nhai nát rồi nuốt chửng vào bụng từng chút từng chút những năm tháng đã thuộc về chúng tôi.

Cố Hoài xách hai chiếc vali đã nhét đầy đồ đạc, đi xuống lầu trước. Chỉ còn lại một mình Nam Tương trong phòng, kiểm tra dọn dẹp những thứ còn sót lại.

Tôi đứng ở cửa nhìn nó bình tĩnh mà khoan thai đem quần áo xếp lại thành chồng rồi bỏ vào trong vali, gương mặt không trang điểm kia của nó lấp lánh, lung linh giống như đang phát quang, toàn thân từ trên xuống dưới đều dạt dào sự thèm khát đối với tương lai, giống như sắp sửa xuất phát tiến lên một hành trình tươi đẹp – thực ra tôi chẳng bất ngờ về biểu hiện như thể máu lạnh này trước lúc từ biệt của nó. Trái tim người ta, muốn mềm thì rất mềm; còn muốn cứng, cũng rất cứng.

Tôi hỏi: “Cậu định chuyển đi đâu? Nhà trước đây của cậu đã không còn ai ở nữa rồi.”

Nó chẳng trả lời tôi, tiếp tục thu dọn những chiếc bình chiếc lọ xanh xanh đỏ đỏ, những chiếc hộp to to nhỏ nhỏ trên bàn trang điểm, bỏ tất cả vào trong vali.

Tôi không cam lòng, tay dùng sức nắm chặt một miếng gỗ trên khung cửa, cố làm cho bản thân trông điềm tĩnh hơn: “Có phải cậu chuyển đến nhà Cố Hoài không?” Tôi có thể cảm nhận được luồng hơi nóng từ chỗ đầu

https://thuviensach.vn

gối trào ngược lên trên, trào đến vị trí khóe mắt rồi dừng lại trương phồng lên.

Bóng dáng của nó chợt cứng lại trong mấy giây, sau đó quay đầu lại, nụ cười của nó thật đẹp, đồng tử đen láy được đôi mi dày đen ôm lấy, khuôn mặt vừa nhỏ vừa tinh tế, làn da mềm mại trong ánh sáng, giống như tuyết mới phủ trên đọt cây. Nó cười nói: “Sao, không được à?”

Đưa mu bàn tay lên lau sạch nước mắt trên mặt, tôi đã nhận thua, tôi hít một hơi qua mũi, nói: “Tớ rất hận cậu.”

Nam Tương đóng vali đánh phạch một cái, nó ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn quét qua quét lại trên mặt tôi. Tôi biết, gương mặt đầy nước mắt nước mũi lúc này làm tôi trở nên đáng thương và bô nhếch đến thế nào. Nó kéo vali đi đến trước mặt tôi, chẳng chút chùn chân và nhượng bộ, nó gằn từng chữ từng câu sát vào chóp mũi của tôi: “Lâm Tiêu, cậu cho rằng tó không hận cậu sao?”

Đó là câu nói sau cùng nó để lại trong căn nhà này.

Câu nói đó giống như một lá bùa của đạo sĩ dùng máu gà màu đỏ vẽ ra, mãi mãi dán trên cửa phòng của nó.

Sau này, trong những ngày tháng chỉ còn tôi và Cố Ly sống trong căn biệt thự cực lớn này, mỗi lần đi ngang qua cửa căn phòng trống huếch trống hoác của Nam Tương, tôi đều có thể nghe thấy câu nói này: “Cậu cho rằng tớ không hận cậu sao?”

Nó không chỉ mãi mãi dán trên cửa, mà còn mãi mãi dán trên ngực tôi.

Ngày thứ ba sau khi Nam Tương chuyển đi, Cố Nguyên cũng rời đi.

Nhưng anh ta đi tiêu sái hơn Nam Tương rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Anh ta vốn chẳng ngày ngày ở đây giống như mấy chúng tôi, chỉ thỉnh thoảng qua đêm mà thôi, vì vậy đồ đạc hầu như chỉ có mấy bộ quần áo, mấy chai sản phẩm giặt tẩy, mấy thứ đồ lót, mấy đôi bít tất, mấy chiếc cà–vạt, và một số sách báo loại truyện ký nhân vật mà anh ta thích đọc mà thôi.

Muốn chuyển những thứ này đi chỉ cần một chiếc thùng carton cỡ vừa là đủ.

Nhưng ngay cả thùng carton anh ta cũng chẳng có.

Anh ta chỉ lạnh nhạt nói với Cố Ly "những thứ ấy anh không cần nữa", sau đó tháo chìa khóa cửa chính ra khỏi chùm chìa khóa của mình, rồi quăng vào trong khay chìa khóa, chiếc khay tạo hình đĩa bay được một con chó nhỏ đúc bằng đồng ngậm trong miệng đặt bên cửa ra vào.

Cạch một tiếng, câu chuyện của anh ta với căn phòng này đã kết thúc.

Nói một cách chính xác, là chuyện giữa anh ta với Cố Ly, đã kết thúc.

Buổi tối hôm Cố Nguyên rời đi, Cố Ly đã đem tất cả quần áo và vật dụng của anh ta, cho tất cả vào thùng giấy, nó bảo tôi giúp, cùng chuyển thùng giấy ra để ở bãi cỏ trong vườn. Đồ của Cố Nguyên đều là hàng cao cấp với giá trị đắt đỏ, tôi nghĩ, chẳng cần đợi đến sáng hôm sau, chắc chắn đã được người quản lý khu nhà dọn đi rồi.

Tôi nhìn cái thùng trước mặt, đột nhiên nhớ đến mấy năm trước, khi đang học đại học, lần cãi nhau giữa Cố Nguyên và Cố Ly ấy, Cố Nguyên cũng đem toàn bộ quà tặng mà Cố Ly tặng cho anh ta bỏ vào trong một cái thùng carton, rồi lẳng lặng quăng trước cửa phòng ký túc xá chúng tôi. Khi tôi còn đang chìm trong hồi ức của quá khứ, Cố Ly đã dứt khoát quay người trở vào trong phòng. Tôi trông theo bóng dáng ấy, gió thổi mái tóc dày bóng tung lên, ánh đèn đường rọi trên mái tóc màu hồng nâu của nó, ửng lên một thứ màu hồng mịn màng tựa như màu gỗ gụ, thân hình gầy gò

https://thuviensach.vn

của nó bị màn đêm bao bọc càng như siết lại, trông nó như một âm hồn xưa cũ độc hành trong màn đêm, đã không còn buồn vui đối với sự yêu hận của nhân gian nữa.

Nhưng một phút sau, trên tay nó lại cầm một chai rượu mạnh từ trong nhà bước ra, đi đến trước chiếc thùng carton, mở nắp ra rồi cầm chai rượu đổ ào ào vào trong thùng. Sau khi lạnh lùng trút hết một chai rượu mạnh 500ml, nó lôi từ trong túi áo ra một chiếc bật lửa vỏ bạc trắng, đó là kiểu bật lửa giới hạn số lượng toàn cầu của S.T.Dupont mà Cố Nguyên sưu tầm.

Cố Ly ngắm nhìn ngọn lửa đang nhảy múa, ánh lửa lấp lánh trong con ngươi nó, sau mấy giây, nó lạnh lùng ném cả chiếc bật lửa đang cháy vào chiếc thùng carton đã rưới đầy rượu mạnh. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi lửa đã phụt ra khỏi thùng giấy, giống như một con rắn xanh lục, cả bãi cỏ chợt sáng bừng lên.

Chẳng biết Đường Uyển Như ra khỏi phòng từ khi nào, nó lặng lẽ đứng bên cạnh chúng tôi, từ biệt với tất cả những thứ trước mắt. Hai tay nó lần lượt nắm lấy tay tôi và Cố Ly, ba chúng tôi tay trong tay đứng trên bãi cỏ, ánh lửa đổ bóng chúng tôi xuống thảm cỏ, cái bóng vừa gầy vừa dài, trông dáng người chắc còn hơn cả người mẫu siêu cấp, chúng tôi tay trong tay, trông như chị em gái anh hùng chốn thảo nguyên tương thân tương ái trong phim hoạt hình. Ánh lửa phản chiếu lên vết thương vừa dài vừa hồng bên khóe miệng của Đường Uyển Như, nhìn nó tựa đang khóc, lại như đang cười.

Sau này, trong giấc mơ của tôi luôn lặp đi lặp lại hình ảnh ngọn lửa im hơi bặt tiếng này. Trên đám cỏ màu xanh trải dài mênh mông, một ngọn lửa nho nhỏ dưới sự thôi thúc của rượu mạnh, đã phát ra hào quang xanh thẳm. Ngọn lửa thiêu đốt vốn dĩ phải nóng rãy đỏ rực, nhưng lúc này vì ánh hào quang u lạnh kia mà chẳng còn vương chút hơi nóng nào. Đêm khuya cuối hạ đầu thu, vô số loài côn trùng và bươm bướm, từ những bóng cây đen sẫm dập dờn bay ra, điềm nhiên mà lạnh lùng lao thẳng vào ngọn lửa màu

https://thuviensach.vn

xanh lạnh lẽo ấy. Chúng giống như vô số mảnh vỡ ký ức, những bụi trần xưa cũ đã tồn tại từ xa xưa trên thế giới, giờ đây, chúng đã bị sự đau thương, thinh lặng mà dữ dội trước mắt vẫy gọi, nhộn nhịp dựa vào cuộc cáo biệt dài dằng dặc này. Trong ánh lửa đang nhảy múa không ngừng, nét mặt Cố Ly hiện ra yếu đuối mà nhợt nhạt, luồng sáng lốm đốm lấp lánh trong mắt nó, giống như một dòng ngân hà đang xoay chuyển. Ba chúng tôi đứng lặng trong màn đêm, trút bỏ tất cả để thưởng thức ngọn lửa tiêu hủy tưởng chừng như chẳng có điểm dừng đang hừng hực trước mắt. Chúng tôi đều hiểu, hào quang trong mắt cuối cùng đều sẽ lụi tàn đi, giống như trong bộ phim Thế giới vi mô, vô số ngân hà, vô số tinh cầu, vô số nền văn minh, vô số sinh mạng đều rơi xuống và bị thiêu cháy một cánh lặng lẽ dòng chảy của thời gian.

… Chẳng thứ gì có thể chiến thắng được thời gian. Ngay cả ánh sáng cũng không thể. Ngay cả hồn phách cũng không thể. Chỉ có nó là kẻ chiến thắng sau cùng. Khi vạn vật biến mất hoàn toàn trong vũ trụ bao la, chỉ có thời gian còn ở lại, nó giãn nở lấp đầy tất cả.

… Chiếc thùng giấy ấy cuối cùng đã cháy thành một đống tro tàn, sau khi bị mấy cơn mưa to gột rửa thì chẳng còn vết tích gì nữa. Chỉ còn đám cỏ nhỏ bé ấy trong một khoảng thời gian dài đằng đẵng, trơ lại một khoảnh đất cháy đen trên bãi cỏ xanh ngan ngát, giống như có một vết sẹo cực kỳ khó coi. Mãi đến khi tất cả chúng tôi đều chuyển khỏi căn biệt thự ấy, khoảnh đất cỏ bị thiêu cháy, vẫn còn mang vẻ trọc trơ đất.

… Tôi thường nghĩ, hồi đó thực ra tôi phải hiểu rằng, đây là ám hiệu mà Thượng đế gửi cho chúng tôi, chỉ có điều tất cả chúng tôi đều bỏ sót mà thôi. Thật ra chúng tôi sớm đã được xem trước những hình ảnh dự báo ấy.

Sau khi Đường Uyển Như cắt chỉ xong, liền được cha mẹ nó đến đón về nhà.

https://thuviensach.vn

Xảy ra chuyện như vậy, cha mẹ nó không tìm chúng tôi kiếm chuyện, xem như là thông tình đạt lý lắm rồi. Cho nên, chúng tôi cũng chẳng dám hy vọng họ giao con gái cho chúng tôi chăm sóc. Trong suốt quá trình chuyển nhà, cha mẹ nó đều làm vẻ mặt sắt. Nhất là cha nó, khi thu dọn đồ đạc, luôn cầm thùng giấy đập đùng đùng lên sàn nhà.

Thực ra tôi rất hiểu họ. Họ chỉ tỏ vẻ mặt cho chúng tôi xem, chứ chưa xông vào ẩu đả đến rách đầu chảy máu đã xem như nhân cùng nghĩa tận rồi. Nếu trên mặt con gái tôi bị rách một vệt như vậy, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát, dù sao cũng phải quậy đến thẳng tòa án, không bồi thường bảy tám chục vạn đồng, thì tôi tuyệt đối không tha. Tuy trong vụ tai nạn này, chẳng ai rõ rốt cuộc người nào đã đẩy Đường Uyển Như trên đống thủy tinh vỡ như vậy, nhưng rõ ràng chẳng có ai là phạm nhân, vậy thì tất cả mọi người, đều là phạm nhân.

Ai có thể nói tay mình sạch sẽ chứ?

Tôi và Cố Ly đáp lại bằng khuôn mặt tươi tắn, trước sau đều đi theo sau họ, lúc thì rót nước, lúc lại giúp họ bê đồ, dù đa số thời gian chúng tôi đều bị coi khinh, bị lạnh nhạt. Tôi thấy gương mặt của Cố Ly sắp thộn ra đến nơi.

Cái dáng vẻ vừa ảo não, đáng thương lại vừa a dua gian xảo của nó, khiến tôi trông thấy mà đau lòng. Đã mấy lần bàn tay cầm ly nước đưa qua, rồi lại bối rối dừng trong không khí. Tôi bất đắc dĩ phải đưa tay ra đỡ lấy ly nước ấy, rồi miễn cưỡng đặt lên bậu cửa.

Khi đi, cha Đường Uyển Như chẳng nói chẳng rằng, thậm chí còn chẳng chào tạm biệt tôi và Cố Ly, ông ấy cũng từng thùng từng thùng đồ lên ngăn chứa đồ trên xe, sau đó đóng sầm cửa xe lại. Ông ấy cũng chỉ có thể dùng cách như vậy để biểu đạt sự tức giận trong lòng với tôi và Cố Ly mà thôi. Mấy con chim bồ câu vốn dĩ thong dong dạo bước trên thảm cỏ của tiểu

https://thuviensach.vn

khu bị tiếng sập cửa làm kinh động đã đập cánh hoảng loạn bay lên không trung. Tiếng đập cánh nghe sao mà thê lương giữa buổi ban mai tĩnh lặng.

Ngược lại, mẹ của Đường Uyển Như khi đi đã thở dài não nề ra chiều không còn cách nào khác với tôi và Cố Ly, bà ấy gạt khóe mặt ướt, nói: "Mấy đứa ấy mà, từ nhỏ đã thích gây chuyện, to to nhỏ nhỏ, gặp họa không thôi. Nhưng chuyện lần này… chuyện lần này phải nói thế nào đây… Uyển Như tốt xấu cũng là một đứa danh giá, dù không đẹp như mấy đứa, nhưng cũng đoan chính, vậy mà giờ trên mặt lại có một vết sẹo, còn có con trai nhà nào thấy mà trong lòng có thể dễ chịu hả…" Bà ấy nói đến đây rồi thôi, đôi môi run rẩy, lồng ngực phập phồng dữ dội.

"Bà nói những điều vớ vẩn ấy thì có ích gì! Mau đi thôi!" Cha của Đường Uyển Như từ trên xe bước xuống, lạnh lùng quát lớn về phía chúng tôi. Chòm râu bạc của ông rung lên dữ dội, vùng da nơi khóe mắt ửng hồng tựa gỉ sắt.

Chiếc Passat cũ kỹ ấy cuối cùng đã phành phạch chạy đi, nháy mắt đã mất hút ở phía cửa tiểu khu. Chiếc xe ấy trông thì quá tầm thường, quá phổ biến, thậm chí quá cổ lỗ, quá nhếch nhác, nó quả thực quá không tương xứng với những chiếc Benz, BMW, Ferarri, Porsche… thường xuyên vào ra trong khu biệt thự này. Giống như khi thu dọn phòng vừa rồi, cha mẹ của Đường Uyển Như thi thoảng lại khe khẽ thương lượng, hộp cơm này tuy đã nứt, nhưng còn có thể lấy về nhà làm hộp đựng xà phòng, chiếc lược đã gãy răng ấy đừng có vứt đi, để về nhà chăm sóc thú cưng, cũng tốt chán. Họ giống như những người dân bình thường già nua của Thượng Hải, chắt bóp tằn tiện mà sống, họ là thế hệ bước ra từ đời sống văn hóa phố hẻm của khu Thạch Khố Môn, họ mới là diện mạo thật sự của cuộc sống Thượng Hải. Còn ngược lại chúng tôi, hôm nay đi giày đế thấp màu hồng hiệu Christian Louboutin tham gia buổi công bố sản phẩm trang điểm, ngày mai đã nằm trên bãi cát vàng óng ánh của vịnh Hải Đường biển Sanya bôi kem chống

https://thuviensach.vn

nắng lên tay chân giống như người đang quét sơn; cuộc sống như vậy xem ra lại không chân thực.

Tôi chợt nhớ đến câu nói mà Đường Uyển Như từng nói với tôi, đó là mấy năm về trước, nó cùng chúng tôi đến nhà Sùng Quang ở khu biệt thự Từ Sơn tham dự tiệc sinh nhật của anh ấy. Khi đó, nó vừa giữ chặt bộ váy trên ngực để ngăn không cho tụt xuống, vừa đảo mắt láo liên nhìn kiến trúc huy hoàng lộng lẫy và mọi người đang mặc trang phục như thêu hoa dệt gấm xung quanh, rồi nói một cách đầy phấn khích: “Đây thật là một thế giới như cổ tích ấy, xem chừng tớ thật sự không thuộc về nơi này!”

Hôm nay sau mấy năm, nó đã thật sự rời xa cái thế giới mà nó không thuộc về ấy.

Thực ra, chúng tôi có ai thật sự thuộc về thế giới ấy đâu?

Trang phục mượn về, rốt cuộc cũng phải đem trả. Cuộc đời vay mượn, cũng tương tự thế.

Trong những tháng ngày sau đó, chỉ cần rảnh rỗi, tôi đều đến nhà Đường Uyển Như. Tôi và nó cùng đi dạo phố, cùng ngồi trên sofa xem phim, cùng đi phòng tập thể dục để luyện tập sức khỏe, cùng đến rạp để xem một số bộ phim bom tấn mà ai cũng thích xem. Tôi thậm chí còn cùng nó bắt đầu lang thang đến IKEA dù chẳng có việc gì. Phải biết rằng, đã rất lâu rồi tôi chưa ghé qua IKEA. Chúng tôi hồi đó, gồm cả Cố Ly, đều bị những thiết kế đơn giản kiểu Bắc Âu tinh tế bắt mắt ấy làm cho ngất ngây choáng váng, chỉ tiếc không thể đặt cùng lúc tám chiếc giường khác nhau trong cùng một phòng ngủ mà thôi. Còn từ sau khi đi làm, có lần tôi phải trừng trừng nhìn cảnh Cố Ly vác ghế sofa hiệu FENDI vào nhà, nhìn nó mua một chiếc đèn chùm với giá mười mấy vạn đồng, nhìn nó bắt chước tất cả những thứ của Cung Minh, nỗ lực để tiến vào hàng ngũ những con người giả tạo có cuộc sống giống như những trang tạp chí ấy. Nhưng nói thực, khi tôi nằm trên bộ sofa chỉ mấy mét vuông mà giá bằng cả căn nhà ấy, tôi chẳng hề cảm thấy

https://thuviensach.vn

vui vẻ hơn. Tôi không còn là Lâm Tiêu hồi ở ký túc xá năm nhất, ôm một lon Cola lớn, đầu tựa đầu với Nam Tương ngồi trên ghế lật xem tạp chí, bỏng ngô và bánh khô trên tay vương vãi đầy ra ghế sofa cũng chẳng sợ. Tôi cẩn thận dè dặt nằm ngang trên thứ chất liệu vải xa xỉ, chẳng dám cựa quậy, cảm giác chẳng khác nào đang nằm trên một tấm thép không gỉ giữa Thái Bình Dương.

IKEA vẫn đông đúc náo nhiệt như ngày nào. Bất kể là thành phần tri thức tính toán chi li, hay các sinh viên đại học đang khát khao hướng về cuộc sống tươi đẹp trong tương lai. Kẻ có tiền đang chỉ huy đám công nhân vận chuyển đưa ghế sofa và giường đến địa chỉ nhà họ, kẻ ít tiền thì ở trong khu vực thiết kế nội thất ở tầng phụ, đang chăm chú lựa chọn những chậu cây màu xanh lục mười mấy đồng và những chiếc ly pha lê giá rẻ, họ muốn trang điểm cho cuộc sống của mình, họ muốn sống cuộc sống giống như trong các trang tạp chí.

… Cuộc sống của chúng tôi đã bị vô số tạp chí thời trang tẩy não như vậy. Mặc giống tạp chí giới thiệu, ăn giống tạp chí suy tôn, sống giống tạp chí thể hiện. Còn tôi, đang đứng ở nơi gần nhất với những trang bản in bằng đồng xanh xanh đỏ đỏ ấy. Toàn thân tôi đều đang tỏa ra mùi của mực in.

Trong những ngày tháng sớm tối bên nhau với Đường Uyển Như, tôi thậm chí còn loáng thoáng có ảo giác tựa như thời gian đang chảy ngược, giống như bản thân tôi còn ở tuổi hai mươi hai, chúng tôi vẫn là những sinh viên trong sáng cưỡi xe đạp chạy đuổi theo đám bồ câu trong vườn trường. Tôi và nó vẫn tay cầm kem que, hi hi ha ha dạo phố, cười nhạt trước những chiếc áo khoác lông đắt đỏ treo trong tủ kính, nói những lời đao to búa lớn kiểu bông đùa cuồng ngạo, không sợ quyền quý như “chỉ có những bà luống tuổi bị chồng vứt bỏ mới trang trí bản thân mình giống như loài cầm thú”. Chúng tôi vẫn bị tiếng chuông báo thức của nhà trường réo gọi mỗi ban mai lạnh cắt da cắt thịt, ngọ nguậy, ôm theo tâm trạng bực tức, xuất

https://thuviensach.vn

phát chạy bộ về phía đường cỏ bao quanh hồ. Giống như tất cả chỉ là một giấc mơ kỳ quái lạ lùng, sau khi tỉnh lại chúng tôi vẫn nằm trong ký túc xá với bốn bức tường được quét thứ vôi màu trắng, ngoài cửa sổ là tiếng thể dục buổi sáng của đài phát thanh đang vang dội cả sân thể dục, tôi sẽ lật người qua, nói với Nam Tương đang ngủ say ở phía đối diện: "Này, tớ vừa mới mơ một giấc mơ dài lắm đấy…"

Nhưng mỗi lần, chỉ cần quay đầu sang, tôi đều có thể nhìn thấy cái vết sẹo nhói lòng kia trên mặt Đường Uyển Như. Nó đang cười nhạo tôi, nó đang cảnh tỉnh tôi, nó đang giày vò tôi trong tiếng bước chân của thời gian.

Vết sẹo ấy giống như một con quái vật ẩn náu trong tim, nó khiến tính cách của Đường Uyển Như thay đổi rất nhiều. Nó không còn như trước đây nữa, không còn là một con hải ly bị người ta cột pháo sau đuôi, lúc này nó đã biến thành một con chim cánh cụt đứng đơn độc bất động trên cánh đồng tuyết, không biết đang trông ngóng những gì. Trong ánh mắt nó đã có thêm rất nhiều thứ trước đây không hề tồn tại, có lẽ là thù hận, có lẽ là đau đớn, có lẽ là hụt hẫng, có lẽ là ngỡ ngàng, có lẽ là nghi hoặc, đủ thứ cảm xúc đã hòa tan vào trong đôi mắt nó.

Đôi khi tôi cảm thấy đó không phải là mắt của nó nữa, đó là đôi mắt của Nam Tương.

Có một hôm khi tôi và nó đang tung tăng dạo phố, đi vào sân giữa của một tòa nhà ở trấn Mai Long, vừa hay gặp cuộc triển lãm tác phẩm nghệ thuật tranh sơn thủy cổ đại Trung Quốc. Thực tình tôi không hiểu lắm về nghệ thuật cổ điển Trung Quốc, nếu là Nam Tương, nó chắc chắn sẽ hiểu như đếm đồ trong nhà. Từ Cố Khải Chi, Diêm Lập Bản của các đời Phổ, Tùy, Đường đến Trương Trạch Đoan, Mã Lân của đời Tống, từ tượng người cung đình đến tranh thủy mặc vẽ bằng phương pháp vẩy mực, từ tĩnh vật tả ý đến tranh hoa lá chim chóc vẽ bằng thủ pháp tỉ mỉ, nó đều có thể thuyết giảng vanh vách bên tai bạn giống như một nữ sĩ vượt thời gian.

https://thuviensach.vn

Tôi không phải nó, nên vừa xem một lát đã chẳng còn hứng thú nữa, đang định gọi Đường Uyển Như đi, thì phát hiện nó đã ngây dại đứng trước một bức tranh rất lâu. Tôi bước qua, vừa định nói, đã thấy đôi mắt nó đỏ lên, nước mắt ầng ậng nơi khóe mắt, gần như chỉ chực trào ra. Đôi vai nó run lên bần bật, thi thoảng phát ra tiếng thở trầm đục, nó nhìn chằm chằm bức họa trước mặt, hai tay siết chặt gấu áo.

Tôi nhìn theo ánh mắt của nó, trên bức họa trước mặt, một cô gái cổ đại đang cầm quạt, đứng cô đơn trong cảnh lá rụng đìu hiu, cô gái trong tranh dùng quạt che đi nửa dưới khuôn mặt.

Chỗ trống phía trên góc phải bức tranh, có một hàng chữ hành thảo bằng bút lông rất đẹp:

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Người đời mê cảnh tiên bồng, mấy ai yêu cảnh hồng trần bên ta.

Lại qua một thời gian nữa, thông tin báo lại cho biết Vệ Hải đã rời Thượng Hải, đi Bắc Kinh. Khi Đường Uyển Như nhận được thư của Vệ Hải gửi về, anh ta đã ở Bắc Kinh. Ngoài Đường Uyển Như, anh ta chẳng hề nói cho bất cứ người nào trong nhóm chúng tôi biết thông tin anh ta rời đi.

Anh ta chẳng nói cho Cố Nguyên biết.

Anh ta không muốn nói cho Nam Tương biết.

Anh ta chẳng cần phải nói cho tôi và Cố Ly biết.

Anh ta vốn dĩ chỉ là một phần thừa trong cuộc sống của chúng tôi, về điểm này, tôi nghĩ không chỉ riêng chúng tôi trơ tráo cho là vậy, mà ngay cả bản thân anh ta, cũng đồng tình một cách hèn kém như thế.

Nhưng lúc này đây, cho dù sự ra đi của anh ta, đối với tôi và Cố Ly mà nói, cũng trở nên trĩu nặng khác thường. Trong bầu không khí tựa ngày tận thế này, sự ra đi của bất cứ ai cũng đều có thể biến thành cọng cỏ khô cuối cùng đè chết con lạc đà.

Uyển Như chào em, về việc không từ mà biệt của anh, anh cảm thấy vô cùng có lỗi. Nhưng anh cũng không biết phải tiếp tục cuộc sống ở Thượng Hải như thế nào nữa? Cảm giác giống như ngày tận thế vậy, bạn bè, người yêu đều rời bỏ anh mà đi. Trong những ngày tháng sau khi sự việc xảy ra, anh chẳng tài nào ngủ được, cảm giác trong lồng ngực luôn có một tảng đá

https://thuviensach.vn

lớn đang đè nặng. Nhưng anh biết, anh chẳng có tư cách gì để nói như vậy, vì người khó chịu nhất phải là em. Em có một vạn lý do để hận anh, vì nếu không phải là anh, có lẽ sẽ không xảy ra những chuyện không may đối với em như vậy. Anh văn vẻ không hay, không biết phải làm thế nào để biểu đạt sự áy náy của mình. Chân thành hy vọng em thứ lỗi cho anh.

…

Thực ra từ đó đến nay, anh luôn hâm mộ cuộc sống nhóm của các em, sôi nổi sống động mà lại ngoạn mục, cảm giác giống như câu chuyện trong phim vậy. Nhưng khi Nam Tương dẫn anh thực sự bước vào trong thế giới của các em, anh mới nhận ra rằng thì ra các em không phải đang dạo chơi thỏa thích trong một vườn hoa tươi đẹp, mà là đang ở trong một vòng xoáy cực lớn. Cảm giác này ngày càng mãnh liệt, thực ra nếu phải nói thật, thì hơn một năm nay, anh đã sống trong một áp lực vô cùng lớn. Anh cảm thấy Nam Tương không thuộc về anh, anh cũng không thuộc về thế giới của các em.

…

Bắc Kinh vào thu từ rất sớm, thời tiết rất lạnh. Anh vừa đến đây, chỉ mặc áo mỏng. Nên đã bị cảm lạnh. Nhưng đừng lo lắng, anh đã bảo người nhà gửi áo ấm đến rồi. Cuộc sống ở đây cũng ổn định. Anh đã tìm được một công việc, làm huấn luyện viên cầu lông cho những người yêu cầu lông nghiệp dư trong câu lạc bộ. Cuộc sống không khác mấy so với hồi đại học, thu nhập cũng không đến nỗi. Chỉ có điều thỉnh thoảng cô đơn, chẳng tìm được ai tâm sự. Bắc Kinh rất rộng, cảm giác bản thân rất nhỏ bé.

…

Sau cùng chân thành hy vọng em bình an, hạnh phúc. Cho anh gửi lời chào mọi người. Anh để lại số điện thoại ở đây, nếu có đến Bắc Kinh, nhất

https://thuviensach.vn

định nhất định phải gọi điện cho anh, anh đưa em đi dạo, ngắm nghía khắp nơi đây. Tạm biệt.

Đường Uyển Như nhẹ nhàng đem bức thư ấy nhét vào tay tôi.

Tôi nhìn nó, trên mặt toát lên sự thương cảm không quá mãnh liệt. Vết thương kia trên khóe miệng khiến nó trông như đang cười. Lúc nào cũng mang cái lúm đồng tiền kỳ dị này khiến nó như luôn đầy ắp sự chế giễu cười cợt với cả thế giới, lại giống như sự khoan dung đặng chẳng đừng.

Tôi nghĩ mình mãi mãi không dám nhìn thẳng vào mặt nó, nhìn thẳng vào sự chế giễu mà lại khoan dung của nó.

Cuộc chia ly này bắt đầu từ Nam Tương, giống như một chuỗi quân bài Domino, kể từ giây phút quân bài thứ nhất bị đẩy ngã, câu chuyện của chúng tôi đã khởi động kết cuộc cuối cùng mà chẳng ai có thể đảo ngược. Tiếng quân bài đổ sụp ào ào, giống như tiếng vỗ tay và hò reo của vô số khán giả về phía chúng tôi.

Thực ra Nam Tương không phải là quân bài thứ nhất, quân bài thứ nhất phải là Giản Khê mới đúng. Anh ấy thật may mắn, với tư cách là người đầu tiên rời khỏi xoáy nước này của chúng tôi. Nhiều khi nhớ lại quá khứ, tôi đều không kìm nén được khi hoài niệm về anh ấy, trong lòng đều tràn ngập hâm mộ và ghen tị.

Còn tiếp theo đó, quân bài thứ hai chính là Tịch Thành.

Quân bài thứ ba là Nam Tương.

Quân bài thứ tư là Cố Nguyên.

Quân bài thứ năm là Đường Uyển Như.

Cạch.

https://thuviensach.vn

Cạch.

Cạch.

Cạch.

Cạch.

Thượng đế giống như một cậu bé đang khua tay múa chân, đẩy nhanh tiết tấu của vở kịch, có lẽ ông ta cũng đã chán ngấy vở drama lôi thôi ấy rồi, lúc này ông ta đang gạch bỏ từng tên từng tên trên bảng diễn viên. Ông ta muốn mau chóng hạ màn, ông ta muốn bật sáng ánh đèn tàn cuộc, ông ta muốn mau chóng chứng kiến hình tượng đầy trời mây tía, pháo hoa lễ hội cùng bay.

Chỉ là chẳng thể ngờ được, quân bài tiếp theo lại đổ nhanh như thế.

Càng chẳng thể ngờ được, quân bài tiếp theo này sẽ là Neil.

Vào hôm tôi và Cố Ly cùng tiễn Neil ra sân bay, bầu trời giăng đầy những đám mây đen đặc quánh vừa dày vừa nặng. Trông như một mẻ hồ xi măng cực lớn đang lơ lửng trên trời, làn gió mang chút hơi lạnh đầu thu, khi lướt nhẹ qua trán, cảm giác chợt nặng trĩu.

Sân ga quốc tế vẫn quạnh quẽ như thường ngày.

Ngược lại phía sân ga nội địa lại cực kỳ náo nhiệt, nhìn từ góc độ số lượng người, tôi thật sự nghi ngờ phải chăng các công ty hàng không Trung Quốc đều chuẩn bị sập tiệm hay không, vì đã đưa ra những chương trình giá rẻ, đến mức khiến mọi người cứ thích ngồi máy bay đi chơi. Thật đấy, cái tư thế người chen người ngực kề ngực kia, chẳng khác nào chen lấn vào miếu thành hoàng vậy, có lẽ chỉ cần đặt một chậu than bên đường, đảm bảo trong nháy mắt là có thể buôn bán thịt cừu xiên que nướng được.

https://thuviensach.vn

Ba người chúng tôi đi trong sân ga trống trải.

Neil kéo theo hai vali hành lý to tổ chảng, tôi và Cố Ly mỗi người xách một túi du lịch hiệu LV giúp hắn, tôi cũng không hiểu vì sao hắn phải đem nhiều đồ về Mỹ như thế – nước Mỹ có thiếu thứ gì đâu, hắn đều có thể mua được ở đó mà.

Bước bên trái hắn, nên thi thoảng tôi nghiêng đầu qua quan sát, hắn đeo cặp kính râm màu đen cực lớn, trông chẳng khác gì dáng vẻ hồi mới về nước, hắn vừa bước đi, vừa cúi đầu kiểm tra thông tin ghi trên vé máy bay và số hiệu cửa lên máy bay đường dài.

Trong khoảnh khắc tôi chợt trào dâng nỗi thương cảm, vô số hình ảnh xuất hiện trong đầu như không bao giờ kết thúc. Giống như có người đã nhét chiếc máy DV nho nhỏ vào đầu tôi. Rất nhiều hình ảnh kèm theo tiếng động đang nhảy múa trước võng mạc.

Tôi vẫn nhớ rõ tinh thần hưng phấn hồi đó khi tôi và Nam Tương nghe thấy Cố Ly nói “Neil is back”, lúc ấy chúng tôi chỉ hận mình không thể nhảy xuống khỏi xe buýt mà nâng bốn bánh xe lên giúp nó chạy nhanh hơn một chút – còn giờ đây chẳng biết đã bao lâu rồi tôi không ngồi xe buýt? Tôi của ngày xưa, trong ngăn ngoài cùng của chiếc ví nhỏ cầm tay, là vô số tấm vé xe buýt, còn bây giờ mở chiếc ví của tôi ra, những thứ giống như tem bưu chính màu lam ấy, đã biến thành một xấp những hóa đơn taxi màu hồng.

Tôi vẫn còn nhớ lại cái cảm giác hư vinh tràn ngập trên mặt mình hồi ấy khi hắn lái chiếc xe Benz mui trần đưa tôi và Nam Tương diễu võ dương oai trên trục đường chính của trường. Tôi và Nam Tương ngất ngây trong ánh mắt ngưỡng mộ của những nữ sinh đói khát trong trường, giống như hai con cá chép không ngừng nhảy lên đập mình trên mặt nước. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi ngồi xe mui trần, gió thổi tung mái tóc, để lộ quả đầu của tôi, xem chừng là rất xấu, nhưng tôi lại dương dương đắc ý, chẳng hề

https://thuviensach.vn

hay biết, mãi đến khi tôi bị chính mình trong gương chiếu hậu hù cho sợ đến kêu thét lên.

Tôi còn nhớ khi tôi và Nam Tương xem phim Chúa tể của những chiếc nhẫn trong rạp, chỉ cần hoàng tử Legolas xuất hiện, hai đứa tôi đều kích động đến mức chẳng khác nào con điên khi hai tay ôm chặt ngực mà hét lớn "Neil, Neil", còn hôm nay, loạt phim Chúa tể của những chiếc nhẫn từng tạo nên cơn sốt ở các phòng vé năm đó giờ đã trở thành những hình ảnh vàng úa trong ký ức, hiện nay các học sinh cấp ba thế hệ "hậu 90", "hậu 00" trên khắp thế giới đều đang xưng tụng tên của bọn quỷ hút máu trong phim Chạng vạng, còn những người đã trưởng thành như chúng tôi, cũng đã quen với mấy bộ phim bom tấn đầy kỹ xảo đến hoa mắt chóng mặt như Avatar và Đánh cắp giấc mơ. Chúa tể của những chiếc nhẫn đã trở thành một đoạn ngắn hoài cổ quý giá trong ký ức của chúng tôi, cũng giống các phim Tân bạch nương tử truyền kỳ và Tây du ký vào hồi bé vậy. Bất cứ thứ gì dù mới đến đâu rồi cũng sẽ cũ, bất cứ thứ gì dù thời thượng đến đâu rồi cũng sẽ bị những thứ mới hơn bỏ lại phía sau, rớt vào trong tiếng bước chân của năm tháng, để vào vùng mù trong ký ức của mỗi người.

Bạn xem, đã nhiều năm trôi qua như vậy. Hắn không còn là anh chàng đẹp trai quyến rũ vác một túi bóng tennis, mặc áo ba lỗ màu trắng mồ hôi đẫm ướt quần thảo trên sân bóng của trường, hắn đã trở thành phần tử tri thức tinh anh của bộ phận pháp chế trong công ty lớn. Chiếc đồng hồ tính giờ hào hoa tao nhã hắn từng đeo trên tay, cũng đã được đổi thành chiếc đồng hồ được xếp vào hàng di sản hiệu Patrimony của Vacheron Constantin. Thời gian hắn mặc âu phục còn nhiều hơn thời gian mặc trang phục thể thao, thời gian hắn mặc đồ màu xám trắng sẫm còn nhiều hơn thời gian mặc trang phục có màu sắc. Thời gian hắn đi giày da còn nhiều hơn đi giày thể thao, thời gian hắn nói tiếng Trung còn nhiều hơn cả nói tiếng Anh.

https://thuviensach.vn

Hắn không còn là anh chàng thiếu niên quyến rũ dẫn tôi và Nam Tương nhảy rào, trốn học đi chơi nữa.

Trên màn hình điện tử cực lớn, tín hiệu chỉ dẫn của cảng hàng không đang nhấp nháy, vô số chữ cái tiếng Anh kết hợp với những con số tạo thành số hiệu của các chuyến bay, nó đại diện cho những chuyến bay sắp sửa quét qua bầu trời vào thời điểm này và trong tương lai. Linh hồn của mọi người bị những số hiệu lạnh lùng ấy dẫn dắt, người ta vượt qua đại dương, xuyên qua bầu trời, kéo nỗi nhớ ngày càng ngắn lại, cuối cùng biến thành dây đàn kim loại kéo căng trên bầu trời, bị gió thổi rung lên than khóc từng hồi.

Tôi đột nhiên nhớ lại câu nói của Ryan trong phim Trên không, khi đó anh ta cũng giống tôi, đứng dưới một màn hình điện tử màu lam cực lớn, nói với chính mình:

“Người ta trở về nhà sau một ngày bận rộn, đón tiếp bởi con cái và vật nuôi, vợ chồng hỏi han nhau xem đã trải qua một ngày thế nào, sau đó chìm vào mộng đẹp. Muôn vì sao lấp lánh trong đêm tối, trên bầu trời rực sáng kia, có một vệt sáng nhất, đó sẽ là dấu vết đôi cánh của tôi đã quét qua.”

Hồi đó, tôi cảm thấy Ryan cực kỳ cô đơn, tôi nhìn gương mặt mệt mỏi của Ryan trên màn hình máy tính, mà rất muốn ôm chầm lấy anh ta.

Cuối cùng, Neil để lại cho tôi và Cố Ly một cái ôm thắm thiết.

Hai tay mở rộng, vòng lại thành một vòng rất lớn, ôm cùng lúc hai chúng tôi vào lòng. Hắn dáng người cao lớn, tay chân dài ngoẵng, nên động tác này thực hiện rất dễ dàng, mang vẻ tự nhiên phóng khoáng. Hắn dùng động tác phóng khoáng này để khiến sự bùi ngùi khi ly biệt trở nên không quá kích động. Tôi nghĩ hắn đã làm đúng.

Còn Cố Ly cũng đã gỡ bỏ cái vỏ ngoài như chiếc máy tính kia của nó, trong giây phút ấy, nó như chiếc PC đã tắt sạch mọi phần mềm diệt virut và

https://thuviensach.vn

tường lửa, tự do kết nối với tất cả các máy tính mà không hề phòng bị. Lại lần nữa trở về dáng vẻ của thời kết thúc năm thứ nhất đại học, khi tiễn Neil về Mỹ, tâm trạng cảm thấy não nề. Trên khuôn mặt thiếu nữ mãi không già tựa yêu tinh kia của nó, chất đầy nét biểu cảm của người làm mẹ. Nó huyên thuyên không ngừng, nhắc đi nhắc lại những lời dặn dò vô nghĩa, Neil nghe đến mức phải xua tay, giọng nói khào khào, có chút bối rối: “Cố Ly, chị đừng nói nữa được không, giữa chốn đông người như vậy, chị muốn một đứa con trai lớn tồng ngồng như em phải khóc sướt mướt hay sao, em đánh chị đấy.”

Tôi và Cố Ly áp sát vào lồng ngực đầy đặn của hắn, giây phút đó, tôi cảm thấy gần hắn vô cùng, tôi nghe thấy nhịp tim của hắn, cảm giác như đang áp sát vào một hang núi cực lớn sâu thẳm, cảm giác bi thương trong tôi bắt đầu rung động theo nhịp đập trái tim của hắn.

Sau khi ra khỏi sân bay, tôi và Cố Ly đứng bên lề đường. Chúng tôi chẳng vội xuống hầm để xe, tôi và nó như đã ngầm hiểu nhau, đứng ngẩn người bên dưới bảng trạm khởi hành của phi trường. Trước mắt là vô số xe qua lại, người đến người đi, người đưa tiễn hết tốp này đến tốp khác, hết cuộc từ biệt này đến cuộc từ biệt khác đang luân phiên diễn ra trước mắt, giống như những bộ phim truyền hình nhiều tập của TVB đang phát hằng ngày, sau khi xem hồi lâu, hóa ra cuộc chia ly của chúng tôi cũng không đến mức thống thiết lâm ly, trời long đất lở như tưởng tượng. Chúng tôi chỉ là một trong số hàng trăm ngàn cuộc chia tay, chỉ là một phân cảnh ngắn ngủi trong bộ phim dài tập.

Chúng tôi đứng đó hồi lâu, rồi quay người xuống hầm để xe. Cố Ly lôi từ trong túi xách ra chiếc khăn quàng cổ, gió thu bắt đầu thổi, trời càng lúc càng lạnh, gió thổi mây đen nát thành tro bụi, miên man dạt dào rớt trên mặt đất, cả đất trời đều đen đúa, xám xịt.

Con tim tôi cũng như thế.

https://thuviensach.vn

“Tại sao Neil lại phải quay về Mỹ?” Cuối cùng tôi cũng không kìm nén được mà hỏi Cố Ly. Vấn đề này vẫn luôn quấn lấy tôi rất lâu, khi nó giúp Neil trở về công ty chuyển đơn từ chức, khi nó giúp Neil sắp xếp hành lý, khi chúng tôi đến nhà hàng sườn cừu đắt nhất ấy để ăn bữa chia tay, đã mấy lần tôi không kìm nén được mà định hỏi nó.

Nó không trả lời tôi, mà chỉ cúi đầu, bắt đầu lục tìm kính râm trong túi của nó, tìm một hồi lâu, cuối cùng cũng thấy. Khoảnh khắc khi đeo kính râm trở lại ấy, nó đã lại biến thành một tên mù vô địch thiên hạ, đao thương bất nhập. Tường lửa và phần mềm diệt virut phía góc dưới não phải của nó đã khởi động lại. Nhưng tôi biết, thực ra nó không muốn để tôi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của nó.

Sau đó trên đường trở về, xe băng băng trên đường vượt, đột nhiên nó nhìn về phía khung trời xám xịt phía trước, rồi nói một câu bâng quơ: “I am not happy anymore.”

“Gì cơ?” Tôi chẳng phản ứng lại.

“Đây chính là câu trả lời khi tớ hỏi Neil vì sao phải trở về Mỹ”, bàn tay Cố Ly siết chặt run rẩy trên vô lăng, nó bật khóc, “I am not happy anymore”.

Từng câu từng chữ, được nó lặp lại một lần nữa.

Nhớ lần đầu xem Hồng lâu mộng, tôi còn đang học tiểu học, hồi ấy không thể hiểu hết được. Sau này, khi tôi đã quen biết với thiếu nữ văn nghệ Nam Tương, trước vẻ giới thiệu cuồng nhiệt của nó, tôi đã đọc lại lần nữa, tất nhiên, khi đọc đến những đoạn miêu tả khiến những thiếu nữ đang tuổi dậy thì như chúng tôi đỏ mặt tía tai, thì trong đầu tôi chợt lóe lên khuôn mặt lúng túng của bố mẹ tôi hồi đó, và tôi cũng đã hiểu vì sao họ luôn đem cuốn Hồng lâu mộng mà tôi đã lật xem mấy chục trang ấy khóa chặt và trong chiếc hộp gỗ ở trên tủ quần áo, hồi đó tôi còn nghi ngờ quyển

https://thuviensach.vn

sách đó là thứ giống như Cửu âm chân kinh hoặc là Quỳ hoa bảo điển, đọc xong tôi sẽ biến thành Mai Siêu Phong đầu tóc bạc phơ, thò ra năm móng tay đen ngòm bấm thành năm lỗ trên đầu người ta.

Lần này, sau khi tôi đọc xong cuốn Hồng lâu mộng, tôi cảm giác như mình đã thoát ra khỏi cảnh mộng sâu thẳm, những người ấy thật đau khổ, sống tuyệt vời như thế, mà lại thê lương đến vậy. Trong đầu tôi luôn vấn vương câu nói: “Bay về rừng thẳm đậu nơi yên lành.”

Giây phút này, tôi nhìn con đường tưởng chừng không có điểm cuối trước mặt, điểm cuối ấy đã bị bụi khói mù mịt ở phía xa nuốt chửng, ngay cả thành phố bên dưới, cũng như bị chiếc chăn bông màu xám che phủ.

Bầu trơi như một mặt gương lau chẳng thể sạch nổi, đang chiếu rọi nhân gian đổ nát này.

Tôi đột nhiên nhớ lại câu nói: “Bay về rừng thẳm đậu nơi yên lành”.

Đều bay đi hết rồi, thật yên lành.

Đi thật yên lành.

Sau khi về đến căn biệt thự, tôi và Cố Ly chẳng còn tâm trạng nào để nói chuyện. Sau khi cởi áo khoác ngoài ra, nó liền đi thẳng vào phòng tắm. Tôi nằm trên sofa, những mong chộp được bất cứ âm thanh bé nhỏ nào trong biệt thự rộng thênh thang này. Nhưng không có, chỉ có tiếng nước rào rào vang ra từ phòng tắm.

Về sau, căn biệt thự ba tầng rộng thênh thang này, chỉ có hai người tôi và Cố Ly.

Những thanh âm từ xưa đến nay chẳng mấy ai chú ý đến, như tiếng kéo cửa tủ, tiếng thay giày cao gót, tiếng lấy nước, tiếng bỏ thìa nĩa xuống bàn, khi chúng tôi làm những chuyện vụn vặt này trong vô thức, chắc chắn

https://thuviensach.vn

chúng tôi chưa từng nghĩ đến việc có một ngày, chúng tôi sẽ nghe thấy những vọng cực lớn phát ra khi làm những việc này.

Có khi nằm trên ghế sofa, dường như tôi cảm thấy có thể nghe thấy nhịp thở của mình, cái cảm giác ấy, giống như có người đang trườn trên tai, than vãn dai dẳng. Tiếng than vãn vô cùng thương cảm, vô cùng hụt hẫng, vô cùng cô đơn.

Có một hôm khi đi qua phòng Nam Tương, tôi lại lần nữa cảm nhận được lá bùa dán trên cửa ấy.

Chợt nhớ đến điều gì đó, tôi đẩy cửa ra, bước vào trong phòng. Tôi tìm thấy cuốn Hồng lâu mộng bản bìa cứng trong tủ sách, quả nhiên nó không đem đi. Vì cuốn sách này là tôi tặng nó, nó không đem đi là vì nó cảm thấy đây không phải là đồ của nó. Hay nói cách khác, là thứ nó không muốn. Tôi vội lật nhanh bỏ qua trang bìa lót, bởi tôi sợ nhìn thấy những dòng chữ về tình bạn đã được viết chi chít trên đó, tôi không thể đối mặt với chúng. Lật từng trang sách, tìm kiếm theo ký ức, tôi muốn tìm được xuất xứ của câu nói "Bay về rừng thẳm đậu nơi yên lành" ấy.

Khi gần như sắp bỏ cuộc, tôi đã thấy được đoạn đầy đủ đó.

Quan thì cơ nghiệp suy tàn,

Giàu thì vàng bạc cũng tan hết rồi.

Có ơn, chết để trốn đời,

Rành rành báo ứng những ai phụ lòng.

Mạng đền mạng đã trả xong,

Lệ đền lệ đã ròng ròng tuôn rơi.

Oan oan đừng lấy làm chơi,

https://thuviensach.vn

Hợp tan đã trốn được trời hay chưa?

Gian nan là bởi kiếp xưa,

Giá mà phú quý là nhờ vận may.

Khôn thì vào cửa “Không” này,

Dại thì tính mệnh có ngày mất toi.

Như chim khi đã no mồi,

Bay về rừng thẳm đậu nơi yên lành[1] .

[1] Tạm dùng bản dịch của nhóm Vũ Bội Hoàng.

Tôi úp mặt vào trong trang sách, mùi giấy xộc thẳng vào mũi.

Nước mắt thấm sâu vào trang giấy ửng vàng, chúng nóng hổi như máu trong cơ thể tôi, nhưng tôi biết, chúng không sưởi ấm được câu chuyện bi thương, không sưởi ấm được Hồng lâu mộng vắng vẻ này.

Trong cõi nhân gian rộng lớn mà tinh tế, ngày nào cũng có người rơi lệ và đổ những giọt máu nóng sôi sục, nhưng huyết lệ của muôn nghìn người phàm, cũng chẳng thể thay đổi được sự lạnh lẽo vĩnh hằng của nó, chẳng phải sao?

Một tuần sau, trời đổ mưa to suốt hai ngày một đêm.

Sau cơn mưa khủng khiếp ấy, mùa thu đậm đà của Thượng Hải đã tràn về.

Trong sân của ngôi biệt thự đã phủ đầy một lớp lá vàng. Những tán cây ken dày trong tiểu khu, chỉ trong vài ngày đã mỏng đi một nửa. Vô vàn tia nắng mặt trời vàng vọt mà lạnh lẽo chiếu rọi trên mặt đất vẫn còn ướt rườn

https://thuviensach.vn

rượt, khiến mùi hăng thuần phác của thực vật càng thêm nồng nàn hơn theo đà phân hủy của lá rụng, cả phố Nam Kinh Tây như đã biến thành một tiệm đông dược khổng lồ.

Tôi và Cố Ly mượn được hai chiếc chổi tre lớn ở chỗ ban quản lý khu phố, hai đứa bắt đầu quét dọn lá rụng trong sân.

Nhiệt độ vào lúc sáng sớm rất thấp, những chiếc lá sát gần mặt đất vẫn còn lưu lại vài giọt sương. Cả tiểu khu vô cùng yên tĩnh, chẳng có một ai, hai chúng tôi cũng chẳng nói chẳng rằng, chỉ còn lại tiếng chổi quét lá rụng sột soạt vang lên giữa không gian.

Chúng tôi quét dồn lá rụng về một góc ở phía tây nam, chất đống càng lúc càng cao hơn. Lá rụng giờ này vẫn bị nước mưa ngấm ướt sũng, nhưng vài ngày nữa thôi, chúng sẽ được gió thổi khô, trở nên giòn tan, khi đó, chỉ cần một mồi lửa, có thể đốt cháy sạch. Sau đó lại đem tro lá rắc lên đất trong vườn, sẽ tăng độ phì cho đất. Những chiếc lá này sinh ra từ đất, lại trở về với đất. Tôi nhớ người xưa thường nói, cây cỏ khô héo, chẳng buồn chẳng vui.

Chỉ có điều trong sân đã thiếu đi Giản Khê, thiếu đi Cố Nguyên, thiếu đi Vệ Hải, thiếu đi Nam Tương, thiếu đi Đường Uyển Như, thiếu đi Neil, một cuộc đại dọn dẹp vốn dĩ phải vô cùng náo nhiệt, với những tiếng cười giòn tan không dứt, nhưng lại trở nên vắng vẻ thê lương đến nhường này. Mùa Giáng sinh năm ngoái, chúng tôi còn quây quần bên nhau, cùng treo những quả cầu Giáng sinh bằng gốm và những chiếc chuông bằng pha lê trên cây tuyết sam trước cửa nhà, chúng tôi còn đặt cả giá quay ngỗng trong sân, cho dù cuối cùng con ngỗng bị nướng thành "vật gây ung thư" màu đen ngòm, nhưng tâm trạng vui vẻ chẳng hề bị ảnh hưởng, vì chỉ cần có rượu là đủ, đủ để hạ điểm cười của mọi người xuống đến mức thấp nhất, "Tiểu Minh một hôm dạo phố, giẫm ngay một đống phân chó!" "…Ha ha ha ha ha buồn cười quá!!" Chỉ cần có tiếng cười, người ta sẽ cảm thấy hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Tôi đột nhiên dừng lại. Sau đó quay đầu nhìn bóng dáng Cố Ly, bãi cỏ trống trải và căn biệt thự cũ ngập trong màn sương ở phía xa, càng tôn thêm sự cô đơn của nó. Tôi thậm chí còn nhớ đến đám tăng lữ đang lầm lũi quét sạch những bật đá dài dằng dặc trước cửa chùa trong buổi ban mai khi chúng tôi đến núi Nga Mi. Cả sân vườn ngập dưới bầu không khí như vậy, tỏa ra một sự thương cảm đến lạnh người.

Xa xa, tôi nghe thấy tiếng chuông leng keng từ chiếc xe đạp của người bưu tá.

Tôi chà chà tay lên chiếc quần lao động, gỡ khẩu trang xuống, đẩy cánh cửa nhỏ chỗ sân ra. Bưu tá cầm một bức thư mỏng tang đưa đến tay tôi.

Tôi xé thư ra, là hai tấm bưu thiếp Neil gửi từ New York về, tôi và Cố Ly mỗi người một tấm, chữ viết phía sau giống hệt nhau, chỉ một câu ngắn bằng tiếng Anh, đó là điều chúng tôi đều quen thuộc, bút tích thuần thục của Neil.

Tôi vuốt lại mái tóc, rồi ngồi xuống bậc thềm đá của sân, cái gương mặt England đầy sức hút kia của Neil lại hiện lên. Đôi mắt xa xăm, sống mũi thẳng tắp, lồng ngực và đôi vai rộng với những múi cơ chắc nịch của hắn. Chỉ mới tiễn hắn đi có mấy ngày, nhưng không hiểu sao, tôi lại cảm thấy như đã mấy năm trôi qua.

Tôi ngoảnh đầu lại, phát hiện Cố Ly đã biến mất.

Tôi đứng dậy, bước vào trong nhà, quan sát một lượt, chẳng thấy Cố Ly đâu, khi trở lại phòng khách đã thấy Cố Ly đang trốn trong nhà vệ sinh.

Tôi áp mình lên cửa, gõ nhè nhẹ, không có tiếng trả lời. Bởi vì tôi nghe thấy tiếng khóc của Cố Ly bên trong.

Trán tựa lên cửa gỗ, hơi lạnh truyền sang khiến tôi chợt thấy thương cảm. Tay phải tiếp tục gõ lên cửa, giống như tiết tấu du dương của một bản

https://thuviensach.vn

nhạc vô hình nào đó mà chẳng thể nghe thấy được trong không trung, nếu lúc này có ai nghe thấy, nhất định sẽ cảm thấy tôi giống một nữ bệnh nhân mắc chứng điên loạn vì thất tình.

Nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, thực ra tôi đang ảo tưởng thứ bản thân mình đang vỗ nhẹ kia không phải là cửa gỗ, mà là vỗ lên lưng Cố Ly, giống như mỗi lần sau khi uống đến say mèm rồi phủ phục bên bồn cầu nôn mửa, nó đứng phía sau, vừa vuốt ve mái tóc, vừa vỗ vỗ nhẹ lên lưng chúng tôi.

Sao tôi lại không biết, người khó chịu nhất là Cố Ly chứ.

Tòa biệt thự này, nơi từng được chúng tôi gọi là "nhà" trong vô số câu nói kiểu như "Chết tiệt, hôm nay lại phải tăng ca, không thể về nhà đúng giờ được ", "Khi cậu về nhà, nhớ lấy giúp tài liệu này cho tớ nhé", "Nước lọc trong nhà hết chưa", "Tối đừng ăn ở nhà, ra ngoài ăn đi", đều do một tay Cố Ly tạo nên.

Tôi từ từ khuỵu xuống, dựa vào bên cửa, thi thoảng khẽ gọi: "Cố Ly?" "Cố Ly?" Cũng trong khoảnh khắc ấy, tôi lờ mờ nhìn thấy ánh mặt trời đang dần sáng lên ngoài cửa sổ.

Ánh mắt tôi lại lần nữa rơi xuống dòng bút tích Neil viết cho:

I will always miss you like a darling.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Bên ngoài trời đã đổ mưa. Khi bắt đầu, chỉ là những tia nước mong manh như kim thêu hoa lạnh buốt tinh tế, Thượng Hải được bao trùm trong luồng ánh sáng nê-on, đột nhiên biến thành một vùng mờ ảo, trên trời như có những cơn mưa tuyết màu trắng tinh khôi mịn màng đang tung bay mịt mù, nhưng dần dần, mưa bắt đầu dồn dập, hoàn toàn không giống mưa Thu, mà như những cơn mưa ào ạt đến cùng nhưng cơn bão mùa hạ. Kính chắn cửa sổ bị những giọt mưa đập vào vang lên thứ âm thanh lộp bộp lộp bộp.

Sau khi vào thu, buổi sáng Thượng Hải luôn giăng một màn sương mù. Trời đất mờ ảo trong thứ ánh sáng màu xám xanh luôn hiện lên vẻ thương cảm. Kinh tế Thượng Hải cũng bắt đầu nguội lạnh như tiết trời đầu thu vậy, tuy không đạp gấp thắng xe, nhưng hận không thể đạp thủng chân ga trước đó, cuối cùng cũng phải từ bỏ.

Trời đổ sụp xuống, Diêu Minh[1] gánh; kinh tế sụp xuống, bất động sản gánh trước. Ngoài những cao ốc thương mại cao cấp thuộc hàng "công chúa không lo bị ế" nằm ở vành đai trong vẫn đang đứng sừng sững vững chãi kia ra, thì từ vành đai giữa đến vành đai ngoài, sau đó đến vùng ngoại thành và xung quanh Thượng Hải, mọi cao ốc thương mại đều như chiếc lá gặp sương giá đã ỉu xìu. Vô số nhân viên môi giới bất động sản từng cao ngạo một thời, nay đã lặng lẽ tháo những chiếc đồng hồ bằng vàng 18K ra khỏi cổ tay, cởi bỏ những đôi giày da cá sấu, thay vào đó là đôi giày thể thao đệm khí của NIKE hoặc PUMA, nhao nhao lao ra đường cao tốc, nét mặt xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, quyết một trận tử chiến, chỉ còn thiếu trên đầu quấn một dải khăn trắng, thắt lưng dắt một đoản đao dùng để mổ bụng nữa thôi… Thứ duy nhất không thay đổi ở họ là những bộ vest màu

https://thuviensach.vn

xám mãi ngự trị trên người, bất kể lúc nào họ xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, đều trong bộ dạng mặc một bộ vest size nổi bật có thêm chiếc cà–vạt lụa vừa rộng vừa thô kệch ghi chặt trên cổ. Có lẽ khi họ chơi bóng đá, tắm táp, bơi lội, xông hơi cũng đều phải như vậy, lúc nào cũng sẵn sàng lôi danh thiếp từ trong túi áo vest ra đưa cho bạn. Giống như câu châm ngôn, bạn sẽ chẳng bao giờ biết khi nào gặp được chân mệnh thiên tử của mình, vậy thì, cùng một lẽ, bạn cũng sẽ chẳng biết khi nào gặp được khách hàng tiềm năng của mình. Tôi từng chứng kiến một vị môi giới bất động sản cố sức lôi danh thiếp nhét cho một thằng nhóc cổ đeo khăn quàng đỏ, chân đi giày lưới bên đường – tất nhiên, anh ta còn bồi thêm một câu "nhớ phải đưa danh thiếp này cho bố cháu đấy", nếu không tôi cũng phải nghi ngờ thế giới này mất.

[1] Diêu Minh (sinh ngày 12 tháng 9 năm 1980) là một cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp đang chơi cho đội tuyển Houston Rockets của National Basketball Association (NBA). Hiện anh là cầu thủ có chiều cao cao nhất chơi cho NBA, 2.29m.

Lúc này đám người môi giới ấy đang đội nắng nắng gắt cuối thu, mồ hôi ướt đẫm lưng áo đứng dưới cầu vượt chặn đủ hãng taxi cao cấp, tay giơ cao tấm biển quảng cáo được tạo bằng bút lông và giấy bản, bên trên viết đủ thứ khẩu ngữ lạ thường kiểu như "Cao ốc thương mại giá nhảy lầu, chỉ còn một căn", "Biệt thự độc đáo giá rẻ như rau, thua cả giá rau hiện nay", "Chủ nhà ngồi tù bị bắt, người nhà di dân bán tháo quyền sở hữu", "Tiểu Tam bắt gian tại giường, bà xã bán tháo nhà tốt", "Bán nhà nuôi gái", nhiều khi tôi thật lòng cảm thấy thứ họ đang cầm trên tay là lời thoại của bộ phim truyền hình nhiều tập kênh 8 giờ của đài TVB. Họ và những người ăn xin trên phố trông cũng chẳng khác nhau là mấy, đều vác bộ mặt tươi cười nhún nhường với những người ngồi trong xe, sau đó cẩn thận dè dặt gõ cửa xe. Nhưng đôi khi, người lái xe cao cấp, thường chỉ là tài xế mà thôi. Họ lúc nào cũng đóng chặt cửa xe, đạp ga chạy thẳng.

https://thuviensach.vn

Các chính sách kiểm soát điều chỉnh của nhà nước vừa đưa ra đã như một lá bùa của Mao Sơn đạo sỹ, lập tức khiến vô số công ty môi giới từng được dựng lên theo tiêu chuẩn gánh hát lưu động phải hiện nguyên hình. Họ không thể ngồi trong phòng làm việc kê cao gối ngủ, chỉ cần gọi mấy cuộc điện thoại, gửi mấy tin nhắn, tiền tươi sẽ như gà mái uống thuốc mê vỗ cánh bay rào rào vào tài khoản ngân hàng nữa.

Mấy tháng trước, các điểm môi giới bất động sản mọc lên như nấm sau mưa, trên các phố lớn, len lỏi vào tận trong khắp các hang cùng ngõ hẻm của Thượng Hải. Nhưng một trận gió thu quét qua, vô số của hiệu hôm qua còn huyên náo tiếng người, hôm nay đã người đi nhà vắng, phía sau những bức tường kính buông rèm cửa kia, có thể thấy bừa bộn giấy lộn trên mặt đất và thùng rác chỏng chơ.

Không chỉ riêng ngành bất động sản, mọi ngành nghề khác cũng đều dật dờ trong mưa gió. Siêu thị bán lẻ, chuỗi cửa hàng sách, sản phẩm điện tử, cửa hàng bách hóa, rau quả dầu ăn lương thực, thị trường cổ phiếu… ngoại lệ duy nhất chỉ có hàng xa xỉ phẩm. Người ta vẫn xếp hàng dài trước cửa hàng LV, bất kể là phu nhân ông chủ lò than đá ở Sơn Tây, hay thành phần tri thức người bản địa nhịn ăn nhịn tiêu, sẵn sàng tốn ba tháng lương để mua một chiếc túi xách nhỏ về nhà rồi để lên bàn thờ thắp hương sùng bái, nét biểu cảm trên gương mặt họ chẳng khác gì nhau. Các thương hiệu xa xỉ đều liên tục công bố số liệu tài chính ra bên ngoài, quý thứ nhất đã tăng trưởng bao nhiêu, quý thứ ba doanh thu lợi nhuận được hơn bao nhiêu, vô số những quả cầu tuyết khổng lồ từ trên đỉnh núi vẫn đang ầm ầm lăn xuống, chúng càng lăn càng to, nghiền nát giấc mơ của vô số người.

Mùa thu này, tình hình kinh tế của Thượng Hải như đang trải qua một trận động đất yếu ớt nhưng âm ỉ và dai dẳng, nó không hề khiến trời long đất lở, máu chảy đầu rơi, nhưng mọi người đều phải trải qua những ngày tháng đầy hoảng sợ trong tiếng nổ ầm vang âm ỉ ấy. Bàn chân họ không thể

https://thuviensach.vn

bám chắc trên mặt đất được, cảm giác da đầu săn lại khiến họ lo lắng lúc nào cũng có thể bị ném vào không trung.

Công ty chúng tôi cũng vậy.

Tổng doanh thu quảng cáo của "M.E" đã giảm 27%, lượt phát hành giảm 18%, đây là tình thế nghiêm trọng chưa từng xảy ra trong lịch sử công ty. Tất nhiên, bạn cũng không thể trông mong những người cùng lúc đang lo ngày mai chẳng biết có được lĩnh lương hay không, ngày mốt cà chua trong siêu thị có đắt hơn thịt lợn hay không, nhưng vẫn có đủ tâm trạng để dành thời gian quý giá ngồi nhàn nhã vừa uống cà phê vừa xem tạp chí văn nghệ – triển lãm của bảo tàng nghệ thuật Ngoại Than liên quan quái gì đến tôi, có một nhà văn nào đó của châu Âu mấy trăm năm trước từng viết du kí về Trung Quốc liên quan quái gì đến tôi, môn nghệ thuật thủ công dân gian truyền thống nào đó sắp biến mất liên quan quái gì đến tôi, một nhà điêu khắc nào đó đã mở triển lãm trong cung Lô Phù liên quan quái gì đến tôi, một nhà thiết kế nào đó sau khi ra hàng đã lập tức bị lạc lối liên quan quái gì đến tôi.

Người ta đang cố để sống, còn tâm tư đâu mà lo chuyện khác.

Tôi tình cờ đi ngang qua một sạp báo bên đường, phát hiện ra không chỉ có tạp chí của chúng tôi, hơn nữa ngoài ra còn có vô số tạp chí thời trang chất đống chẳng bán được đang nằm trên đất, bụi bặm mà xe hơi và giày dép cuộn lên đã đem những khuôn mặt giả tạo của các minh tinh nhờ vào PS[2] chỉnh sửa đến mức như vỏ trứng gà hoàn mỹ không tì vết trên các trang bìa tạp chí kia, làm cho ngập ngụa trong bụi đất, trông vô cùng thảm hại.

[2] Viết tắt của photoshop, một phần mềm đồ họa với các ứng dụng chỉnh sửa hình ảnh được dùng phổ biến hiện nay.

https://thuviensach.vn

Gương mặt Cung Minh cũng chẳng phải quá đẹp. Sắc mặt ngày càng trắng bệch, anh tay luôn căng mày nhíu mắt, nhân trung cũng kéo dài đến mức trông còn hơn cả chúa tể Voldemort. Nếu không phải nhờ đôi chân mày dày rậm đen láy, sống mũi cao anh tuấn, trông có vẻ khác với tạo hình của chúa tể Voldemort, thì có lẽ tôi phải nghi ngờ lúc nào anh ta cũng có thể móc từ trong túi áo vest ra một cây gậy thần niệm một câu thần chú "Avada Kedavra" với đám công nhân viên đang ngủ gà ngủ gật.

Anh ta không còn nhiều thời gian nhàn rỗi nghiên cứu những món đồ gốm mới nhất đến từ Tây Ban Nha để sai cấp dưới đi sưu tầm một bộ, cũng không còn tâm trạng chỉ thị cho tôi và Kitty đi khắp Thượng Hải tìm kiếm những loại cà phê với đủ hương vị khác nhau. Ngày nào anh ta cũng có những cuộc họp không có hồi kết, gọi những cuộc điện thoại không có điểm dừng, xem những tài liệu số lượng không giới hạn. Di động chỉ cần ngơi một chút, là phải cắm ngay vào nguồn sạc, nếu không thì trong trạng thái tiêu hao năng lượng cao với mỗi cuộc gọi bình quân đến bốn mươi lăm phút, đừng nói là iPhone, cho dù là đổi thành di động Sơn Trại do Trung Quốc sản xuất có nguồn điện chẳng khác nào pin hạt nhân, tôi tin rằng cũng không chịu nổi.

Càng gay hơn nữa là, công ty đang dốc toàn lực chuẩn bị khởi động một tạp chí thuộc loại hình nghệ thuật ra đời trong năm tới. Vốn khi lên kế hoạch lộ trình sản phẩm, cũng đúng vào thời kỳ tăng trưởng tốc độ cao của "M.E", hồi đó nguồn khách hàng và độc giả tăng vọt từng ngày, khiến công ty có đủ niềm tin với tạp chí mới, trước đó tại tiệc chiêu đãi nội bộ dành cho khách hàng quảng cáo, những người đứng đầu bộ phận kinh doanh của rất nhiều thương hiệu còn chen chúc nhau muốn xem tạp chí mới thuộc "M.E" là mặt trận kinh doanh quảng cáo mới của họ. Nhưng chỉ trong thời gian vài ba tháng, cả đất trời đều như đã đổi màu, ánh hồng rực rỡ trước đó soạt một cái đã biến thành màu xanh dưa chuột. Trước đây, những nhà kinh doanh quảng cáo thương hiệu tài chính hùng mạnh, chỉ hận không thể trực tiếp cầm từng súc hiện kim màu hồng phấn nặng đến mấy cân ném thẳng

https://thuviensach.vn

vào mặt chúng tôi, giờ đều như bánh xe xì hơi, chẳng ngọ nguậy được nữa. Những câu nói với tần suất cao trong miệng họ cũng chuyển từ "không thành vấn đề, bao nhiêu tiền, chúng tôi trả", thành "không chắc nữa, rẻ tí đi, để xem đã."

Vì vậy, trong khi cả Thượng Hải đều chìm trong mưa gió, mọi công ty đều cắt giảm chi tiêu, thu hẹp chiến tuyến, chúng tôi lại bận rộn hơn ai hết. Thậm chí công ty không những không cắt giảm nhân viên, mà trái lại còn xây dựng đội ngũ nhân viên mới để phục vụ cho ấn phẩm mới toanh sắp tới. Người khác thèm thuồng hâm mộ chúng tôi, nhưng chuyện nóng lạnh bên trong chúng tôi tự biết. Đây rốt cuộc là uống rượu độc giải khát trước ngày tận thế, hay cuộc tử chiến giải quyết tận gốc mọi vấn đề, chẳng ai nói rõ được. Mọi người đều giống những chú hề đột nhiên bị ép buộc phải trèo lên dây thép, chẳng ai dám manh động để tránh cảnh đắm hết cả thuyền. Tổ rơi xuống đất lẽ nào trứng còn nguyên vẹn, cho dù công ty vẫn tiếp tục hoạt động kinh doanh, chưa cắt giảm tiền lương và nhân sự, nhưng trong thời đại mà chỉ số CPI nhảy vọt không ngừng giống như nhiệt kế trong nách của người béo lên cơn sốt, thì không tăng lương cũng chẳng khác nào bị giảm tiền.

Ngay cả Kitty dạo gần đây cũng không còn điên cuồng mua sắm giày cao gót nữa. Phải biết rằng, trước đây con vật mà chị ta yêu thích nhất là con nhện, từng có thời chị còn muốn xăm hình con nhện lên vai, trước sự nghi ngờ của tôi, chị ta nói: "Vì nó có tám chân! Ngày ngày có thể đi bốn đôi giày cao gót khác nhau!" Tôi châm chọc lại: "Vậy chị nên thích con rết thì đúng hơn!" Chị ta đã nghiêm túc từ chối lời đề nghị của tôi: "Không được, thế thì tôi phá sản mất." Thậm chí ở công ty đã bắt đầu có người đem cơm đi làm – phải biết rằng trước đó, "M.E" chỉ có hai loại người, một loại người không ăn cơm, chẳng hạn như nhóm cố gắng ép xác đến gầy đét mà đầu têu là Kitty, một loại chỉ cần ăn cơm là có thể dùng chi phiếu để thanh toán, đó là nhóm giám đốc với Cố Nguyên, Cố Ly đứng đầu. Đã không làm được quỷ đói mặc áo vàng đeo bạc, thì chí ít cũng đừng biến thành thằng

https://thuviensach.vn

cùng đinh da bọc lấy xương – ăn nhiều thêm chút, chí ít khí sắc xem ra cũng hồng hào, tướng mạo cũng không đến nỗi nhếch nhác.

Nhưng không phải ai cũng sống cảnh giật gấu vá vai như thế. Luôn có một số người là vật cưng của Thượng Đế. Từ trước đến nay tôi vẫn dán cái mác này lên người Cung Minh, Sùng Quang, hoặc Cố Nguyên, Cố Ly. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ có một ngày, tôi sẽ đem từ ngữ này đặt trên đầu Nam Tương. Nó có thể là "Hồng nhan bạc mệnh", có thể là "nàng lọ lem tội nghiệp", có thể là "hang sâu u lạnh ai nào biết", có thể là "nàng công chúa ngủ trong rừng", nhưng nó không thể nào, cũng như không nên là "vật cưng của Thượng Đế". Có thể tôi đã nhầm. Sự hiểu biết của Nam Tương về thị trường nghệ thuật và vốn liếng về tri thức nghệ thuật, khiến nó như cá gặp nước trong quá trình chuẩn bị tạp chí mới. Sau khi gần như đã hoàn thành mấy hạng mục công tác tính toán chung, nó đã từ trợ lý mỹ thuật thăng chức lên làm chủ quản mỹ thuật, sau đó, tôi lại nghe tin nó đã trở thành tổng giám đốc kinh doanh của tạp chí mới. Nó chính là con cá muối trở mình sống lại, nó đắt như giấy Lạc Dương[3], nó chính là con cá chép đã vượt long môn kia, lắc lư vùng vẫy bơi từ phố Đông đến phố Tây – huống hồ đằng sau nó còn có một người bạn trai đang nắm trong tay một số lượng lớn cổ phần của công ty làm hậu thuẫn vững chắc.

[3] Thời Tây Tấn, đô thành Lạc Dương có một nhà văn lớn tên là Tả Tư. Ông này rất tài hoa, văn chương sắc bén. Qua mười năm dốc lòng sáng tác, cuối cùng ông này đã hoàn thành được một tác phẩm lớn tên gọi Tam Đô phú. Vì được các nhà phê bình nổi tiếng khen ngợi, cho nên tác phẩm này nhận được sự đón nhận nồng nhiệt của mọi người, nhà nhà đều muốn có một quyển. Nhưng thời đó kỹ thuật in ấn còn chưa được như ngày nay, việc truyền bá ấn phẩm, hoàn toàn phải dựa vào in ấn thủ công. Vì ai ai cũng cần mua giấy để sao tác phẩm, cho nên giấy Lạc Dương không thể nào thỏa mãn hết nhu cầu ấy, thành ra giá giấy tăng cao chưa từng thấy. Sau này, thành ngữ "đắt như giấy Lạc Dương" dùng để ca ngợi tác phẩm nhận được sự yêu mến vô cùng của độc giả, bán rất chạy.

https://thuviensach.vn

Tôi đã làm trong “M.E” được hơn ba năm, hiện giờ cấp bậc hành chính còn thấp hơn cả Nam Tương. Cho dù tôi và Kitty đều được xem là trường hợp đặc biệt, quyền hạn vô hình trên tay rất lớn, suy cho cùng chúng tôi đều là người theo sát bên hoàng đế, dù chẳng thể đầu ấp tay gối mà thủ thỉ tâm tình thì chí ít cũng có thể xiên xẹo mấy câu. Nhưng trong ván cờ này, Nam Tương là người đang ngự trị trên chúng tôi – chí ít trong mỗi cuộc họp hàng tuần do Diệp Truyền Bình triệu tập, đều có một chiếc ghế thuộc về nó, còn tôi, chỉ khi Cung Minh yêu cầu cà phê, mới có tư cách đẩy cánh cửa lớn luôn đóng im ỉm kia mà bước vào.

Ngày nào cũng phải bê một tách cà phê đến, dưới ánh mắt như tôi không hề tồn tại của mọi người, bước vào căn phòng họp ấy, đón nhận sự sỉ nhục đã được dành riêng cho mình. Tôi chưa từng dám ngước mắt lên nhìn về phía Nam Tương, vì không biết khi nhìn thẳng vào ánh mắt ấy rốt cuộc sẽ đem đến cảm xúc gì. Tôi cũng không dám nhìn Cố Ly, vì tôi biết trong ánh mắt đó sẽ là ánh mắt tràn ngập sự đồng tình.

Tôi càng không dám nghĩ đến chuyện nhìn Cố Nguyên, bất kể cảm xúc trong mắt anh ta với tôi là gì, tôi cũng không muốn nhìn. Tôi căm thù anh ta.

Cuộc sống cứ ngày ngày trôi qua như vậy, chẳng có sự kinh ngạc hay mừng rỡ quá lớn, cũng chẳng có đau đớn hay thương cảm quá mãnh liệt. Vì mấy đứa tôi chỉ cần không chụm lại bên nhau, thì dường như Thượng Đế cũng chẳng còn hứng thú xem kịch nữa, cuộc sống của chúng tôi giống như từ trạng thái của những cơn sóng lớn cuồn cuộn lúc triều dâng lên trên sông Tiền Đường, biến thành những con sóng lăn tăn trên Biển Chết rồi. Tôi, Nam Tương, Cố Ly, Cố Nguyên – bốn người duy trì một cuộc sống ngày ngày ngẩng đầu lên không gặp cúi đầu xuống cũng không thấy như thế, cho dù ngày nào chúng tôi cũng gần như đều có tám giờ, cùng hoạt động chung trong một không gian có bốn bức tường bao quanh, đôi khi khoảng cách

https://thuviensach.vn

gần đến mức đôi bên có thể ngửi thấy cả mùi nước hoa trên người đối phương nữa.

Trong khoảng thời gian này, truyền hình cáp bắt đầu chiếu lại bộ phim Những người bạn[4], hồi đó mấy chúng tôi đều là fan cuồng của Những người bạn. Nhưng khi Mỹ đã phát sóng đến tập 6, thì Thượng Hải mới chỉ phát tập 1, hồi ấy vẫn còn chưa có nhiều tài nguyên trên mạng như bây giờ, cũng chưa có những đường truyền tốc độ cao dùng công nghệ 4G cho phép tải dữ liệu xuống với tốc độ 720p thậm chí 1080p với các files dữ liệu dung lượng lớn. Tầm nhận thức của chúng tôi về điện ảnh Mỹ vẫn dừng lại ở những giọng nói quen thuộc của đám diễn viên lồng tiếng trên đài truyền hình. Tôi còn nhớ khi ấy đài truyền hình cáp Thượng Hải phát tập cuối trong loạt mười tập phim của Những người bạn vào năm 2006, bốn chúng tôi đã mua mấy chai Cola lớn, 3 suất gà rán Kentucky loại to mang về nhà, cùng cuộn mình trong chiếc chăn to chen chúc trên giường Cố Ly mà thưởng thức đoạn kết mà bao người mong đợi ấy – sau đó mấy năm, bọn tôi mới biết, khi bọn tôi nước mắt nước mũi sụt sùi thưởng thức cảnh hạ màn cuối cùng ấy, thì trên thực tế cảnh này đã chậm hẳn hai năm rồi, vì ở bên kia bờ đại dương, phim Những người bạn đã hạ màn từ năm 2004.

[4] Tên tiếng anh là Friends.

Còn đến năm 2010, dường như người ta lại bắt đầu hoài cổ. Người máy mặt phẳng lòe loẹt đủ màu trong ký ức thời thơ ấu, nay đã biến thành Người máy biến hình phiên bản 3D, chúng càn quét các phòng vé trên thế giới với sức công phá của thuốc nổ và tốc độ của tia laser; tập thứ nhất Harry Potter chúng tôi bắt đầu đọc từ năm lớp bốn tiểu học, giờ đây cũng đã đến cao trào đầy nước mắt ở tập cuối phiên bản điện ảnh, nhớ lại hồi đó, trong hộc bàn ở lớp lúc nào cũng nhét sẵn một cuốn sách truyện vừa đọc với hai mắt thèm thuồng đến sáng rỡ, vừa mơ mộng rằng mình cũng có thể múa may chiếc đũa thần giống bọn nhóc trong truyện, còn bây giờ người ta lên mạng bàn tán về những điều mình nghĩ; hay như tiểu thuyết Sex and the

https://thuviensach.vn

City được những cô gái đại học vừa mới biết thế nào là thời trang thế nào là tình dục, say mê đến điên dại hồi đó, cũng bắt đầu được chuyển thành phim, tuổi tác của mấy nữ diễn viên chính trong phim cộng lại chắc phải đến hơn hai trăm tuổi, nhưng không hề cản trở họ điên rồ kiếm tiền nhờ vào sự hoài niệm của mọi người về năm tháng đã qua, sự tiến bộ của điện ảnh không chỉ nằm ở khả năng có thể dùng CG để ảo hóa ra Avatar hoặc Yêu tinh xanh, mà còn nằm ở chỗ có thể biến một Sarah Jessica Parker 50 tuổi trông vẫn như Carrie 39 tuổi trong ký ức của chúng tôi, tất nhiên, Botox cũng giúp sức không nhỏ.

Lúc này, ngay cả phim Những người bạn cũng được lôi ra chiếu lại. Được cái nó vẫn giữ dáng vẻ của hồi đó, chứ không biên tập lại thành một phiên bản mới nhất hay phiên bản điện ảnh gì đó.

Hôm ấy tôi vô tình lang thang trên các trang mạng của Trung Quốc, đọc được tình hình hiện tại của mấy diễn viên chính khi xưa, dường như đều chẳng mấy lạc quan, tuy mọi người đều đang nhao nhao quay phim truyền hình, nhưng chẳng ai muốn dừng lại một chút để tìm hiểu về cuộc đời sau phim của những diễn viên này.

Tôi ngẩn người nhìn vào màn hình trang web, sao mà giống chúng tôi đến thế.

Hồi chúng tôi còn ở bên nhau, mỗi lần tụ tập thì dường như có thể lật tung cả bến Thượng Hải, làm sập cả phố Nam Kinh, lúc này đã mỗi người một ngả, bị dồn đánh đến mức phải hiện nguyên hình, biến thành những kẻ qua lại trên phố không thể bình thường hơn được nữa. Giống như nhóm hát đã từng một thời hô mưa gọi gió, sau khi tan đàn xẻ nghé, sẽ nhanh chóng bị người ta quên lãng.

Thậm chí tôi cũng dần quen với cuộc sống chỉ có cuộc sống hai người tôi và Cố Ly trong căn biệt thự rộng thênh thang. Không có Đường Uyển Như và Nam Tương, những cuộc trò chuyện giữa tôi và Cố Ly cũng dần ít đi,

https://thuviensach.vn

hơn nữa dạo gần đây nó cũng trở nên bí hiểm, hành tung thoắt ẩn thoắt hiện. Không chỉ không gặp được nó trong biệt thự, mà tôi khi ngay ở công ty cũng chẳng thấy tăm hơi đâu.

Nhưng mỗi khi tôi chuyển tài liệu hoặc cà phê cho Cung Minh, thi thoảng có thể bắt gặp nó đang ngồi trên ghế đối diện với bàn làm việc của Cung Minh bàn bạc to nhỏ gì đó. Phần lớn thời gian xem chừng đều là bàn bạc công việc bình thường, Cố Ly cầm một xấp tài liệu trên tay rồi báo cáo tình hình tài chính các dự án với Cung Minh, trông chẳng khác gì nữ phát thanh viên dẫn chương trình tin tức đang chăm chú nhìn vào máy tính nhắc lời vậy, còn Cung Minh chỉ phụ trách hai việc: lắc đầu, hoặc gật đầu.

Chỉ có một lần, tôi bắt gặp Cố Ly và Cung Minh tranh cãi, khi đẩy cửa bước vào đúng lúc tôi bắt gặp dáng vẻ Cố Ly vừa đập bàn đứng lên, ngay tức khắc tôi bị diện mạo kích động đến đỏ mặt tía tai của nó hù cho giật mình, tách cà phê trên tay hắt đi một nửa lên thảm sàn nhà màu trắng của Cung Minh, khi đó tôi cảm thấy Cung Minh đang trợn mắt nhìn mình, anh ta chẳng nói chẳng rằng kéo ngăn kéo bàn ra một cái soạt, cảm giác vừa như cầm súng, lại vừa giống cầm gậy ma thuật niệm thần chú “Avada Kedavra”, nhưng anh ta nhanh chóng quăng ra miếng khăn lông hút nước rồi chỉ thẳng ngón tay thon dài về phía vết bẩn loang trên sàn còn miệng thì lắp bắp, kích động như sắp ngất đến nơi.

Tôi bò lên sàn nhà cố sức lau sạch vết bẩn trên thảm, nhưng con tim hiếu kỳ và lỗ tai lại đang cố chộp lấy mọi đầu dây mối nhợ trong phạm vi căn phòng. Nhưng Cố Ly lại chẳng nói gì, quay người sa sầm mặt bỏ ra ngoài.

Ngoài thời gian làm việc, chúng tôi đều lặng lẽ bình yên sống bên nhau. Chỉ cần buổi tối không có việc gì, thì hai đứa chen nhau trên chiếc sofa trong phòng khách cùng xem phim Những người bạn đang được chiếu lại. Cố Lý kéo tấm chăn lông thú cực lớn màu tuyết trắng trong phòng ngủ ra, quấn lấy hai chúng tôi – tấm chăn ấy được nó mua trong một cửa hàng bán đồ chăn ga gối đệm trên lầu năm của tòa nhà Hằng Long, sau khi nó lên

https://thuviensach.vn

chức tổng giám đốc tài vụ của “M.E” được hai hôm, khi về đến nhà nó đã đem tấm chăn lông cực lớn tưởng chừng có thể cuốn đủ mười người như Đường Uyển Như ấy trải ra, đúng lúc tôi vô tình nhìn thấy nhãn giá còn chưa kịp xé đi, “Chết tiệt! Một cái chăn thôi mà! Một vạn hai! Cậu muốn chết hả!” Tôi the thé gọi Đường Uyển Như và Nam Tương, rồi cùng lúc đả kích phong cách hoang phí kiểu chủ nghĩa tư bản của Cố Ly. Cố Ly trợn mắt với tôi, rồi cầm chăn trắng quấn lên người: “Cậu đọc thiếu một số 0 rồi.”. Lời của nó vừa dứt, Đường Uyển Như và Nam Tương hai con cầm thú này đã sấn sổ nhảy bổ vào trong chăn, ba đứa nó quấn mình trong một chiếc chăn lông, trông chẳng khác nào hai nàng tiên và một thú nữ trong rừng rậm.

Còn bây giờ chiếc chăn lông cực lớn có tới hơn một nửa đang trải trên thảm dưới ghế sofa, tôi và Cố Ly chỉ dùng chưa đến một nửa tấm chăn cũng đã đủ quấn chặt đến mức mưa gió chẳng thể lọt vào người được.

Trong cuộc sống tĩnh lặng đôi khi vẫn sẽ có những chuyện kinh động xảy ra. Giống như mặt hồ dù bình lặng đến mấy, cũng thi thoảng sẽ có những con châu chấu từ trong bụi cỏ nhảy xuống hồ tự vẫn.

Tối đó khi tan ca về nhà, vừa mở cửa ra đã đụng ngay một bóng người mảnh mai, tóc dài quá thắt lưng đang đứng ở hành lang nhìn thẳng vào tôi, chìa khóa trên tay bất chợt rơi, đánh xoảng một tiếng giòn tan, “Nam Tương?” Tôi hét lên trong vô thức, đột nhiên một luồng dịch chua xót trào lên trong cổ họng.

Nhưng khi cô gái tóc dài ấy quay đầu lại, thì lại là chuột tinh Cố Ly, nó đang vuốt ve mái tóc giả vừa đội lên khi nãy, lẳng lơ quyến rũ nói với tôi: “Lâm Tiêu, nhìn lão nương thế này, cảm thấy tớ có nên đi chôn hoa hay thêu cái gì đó không?” Tôi cố nén nhịp tim vừa mới cuồng loạn khi nãy xuống đôi chút rồi nói: “Cậu nên đi tìm một đạo sĩ gọi hồn.”

https://thuviensach.vn

Tôi vừa thay dép lê, vừa nói: “Cậu làm thiên địa kinh hãi quỷ thần than khóc như vậy, đừng nói là muốn diễn vai Nhiếp Tiểu Sảnh tại lễ công bố phim Sảnh nữ u hồn phiên bản mới đấy? Tớ nói cho cậu biết, nghe nói cái đó có thể xem là thời trang trong phim, nhưng dù ở nơi hoang vu hẻo lánh, cũng phải ngày ngày kéo váy dài mà chạy khắp nơi. Hơn nữa, cô ta ăn kẹo suốt ngày mà không sợ béo phì, càng không sợ bị thành phần đường dư gây nên tác dụng đường hóa cơ thịt sản sinh ra nếp nhăn, cậu không muốn bị như cô ta phải không?”

Cố Ly túm lấy mái tóc phía sau lưng, rồi hất mạnh qua vai phải, xem chừng trông giống người dân tộc thiểu số ở vùng Vân Nam, luôn hất đầu nhảy quanh lửa: “Không, tớ phải tham gia dạ tiệc của một nhãn hàng nước gội đầu, tớ chuẩn bị hạ họ, dựa vào mái tóc đẹp đen láy này, bọn họ nói dù thế nào cũng sẽ mua trang quảng cáo hơn nửa năm!” Nói xong, lại hất mái tóc sang bên trái, thế là, một bình hoa vì quá sợ hãi đã lăn ra khỏi giá trưng bày đồ vật, vỡ tan.

Tôi: “…”

Cố Ly: “…”

Lúc sắp ra khỏi nhà, Cố Ly còn chạy vào nhà vệ sinh gỡ mái tóc kinh khủng ấy ra, sau khi nắn sửa mười mấy phút, cuối cùng nó đã trở lại với dáng vẻ gầy còm của Victoria Beckham, nó cũng thừa nhận, nếu tình cờ trên phố đụng phải cô gái có mái tóc dài như mây thế, quả thực sẽ chết ngất mất (để tiện cho mình không phải dễ dàng đánh nhau với cô ta). Nó vừa soi gương chỉnh trang nhan sắc, vừa nói mà không hề để ý: “Giá mà có Nam Tương ở đây thì tốt, mái tóc cứ như phướn gọi hồn của nó mà thi thoảng lắc qua lắc lại vuốt tới vuốt lui, chắc chắn có thể hớp hồn đối phương khiến họ mua đứt cả nửa quyển tạp chí ấy chứ.”

Tôi nhìn bóng dáng của Cố Ly, không biết nên phải tiếp lời ra sao. Sự thinh lặng của tôi cũng khiến Cố Ly ý thức được sự nhung nhớ của bản thân

https://thuviensach.vn

mình đối với Nam Tương trong câu nói vừa rồi, nó hầu như không nhắc đến Nam Tương nữa. Rõ ràng nó không định tán gẫu tiếp cùng tôi đề tài này nữa.

Nhưng tôi muốn, tôi hỏi: “Cố Ly này, đã lâu như vậy rồi, trong lòng cậu còn thấy có lỗi với nó không?”

Cố Ly tìm mặt tôi qua gương soi, nó nhìn thẳng vào mắt tôi rồi đáp: “Anh ấy/cô ấy nào? Cậu đang nói ai vậy?”

Tôi đột nhiên không biết phải trả lời sao. Vì trong đầu, đột nhiên ào tới rất nhiều anh ấy, cô ấy, cô ấy, anh ấy.

Ai có lỗi với ai đây.

Thực ra, tôi biết nỗi khổ tâm trong lòng Cố Ly. Một nhóm đông như vậy, nói tan là tan, đổi lại cũng chẳng ai chịu đựng nổi. Chẳng ai muốn gạt bỏ lòng tự ái để liên lạc lại với ai, dường như mọi người đều dốc toàn lực hòng chứng minh, chẳng có ai, tôi vẫn sống như thường.

Thế là mọi người vẫn cứ thế mà sống, ngày lại ngày trôi qua, trông cũng chẳng có chuyện gì đáng lo.

Chỉ là đôi khi, giật mình tỉnh giấc trong đêm, khoác chiếc chăn lông vào phòng vệ sinh, tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng thở dài vang ra từ phòng Cố Ly. Tôi đứng trước cửa phòng nó, lặng lẽ nán lại vài ba phút, rồi lại trở về tổ của mình khi chân tay đã tê cóng.

Thượng Hải mùa thu, trời vừa chập tối, khắp nơi đã ướt rườn rượt, cảm giác cứ nhặm nhặm như cầm một nắm cát từ trong tủ lạnh ra, rồi chà vào những khớp xương của người ta vậy.

Trong thời gian này, việc duy nhất đáng để vui mừng là thời gian mà tôi và Sùng Quang ở bên nhau đã nhiều hơn. Một mặt, Cung Minh đã dùng

https://thuviensach.vn

toàn bộ thời gian để xử lý các vấn đề của công việc, còn tôi với tư cách chính là người phụ trách chính một phần đời sống cá nhân của anh, cũng nhờ đó không còn bận tối mắt tối mũi như trước nữa, thời gian anh gọi Kitty còn nhiều hơn gấp bội lần so với tôi, thậm chí thời gian anh ở cùng Nam Tương còn nhiều hơn cả tôi. Mặt khác, do hình mạng nhện trong các mối quan hệ riêng trước đây của tôi trong chớp mắt đã đơn giản hóa thành một đường thẳng tắp, tôi đầu này, Cố Ly đầu kia, hai chúng tôi như hai con châu chấu buộc chung một sợi dây, nhảy lên nhạt nhẽo và trùng lặp mỗi ngày.

Vì vậy thời gian rảnh của tôi mỗi lúc một nhiều. Cuối cùng tôi cũng có cơ hội để làm hết những việc mà trước đây chẳng có cơ hội làm cùng anh.

Tôi cùng anh đi công viên Thế Giới đạp xe đạp đôi, cùng xem biểu diễn nhạc nước trên mặt hồ lớn nhất Thượng Hải với rất nhiều người dân và du khách, rồi lại cùng đứng trên cầu rắc vụn bánh mì xuống hồ, ngắm đàn cá chép li chi lít chít hồng hồng đen đen khỏe khoắn tựa vườn thú đang nhào lộn Sùng Quang mỉm cười hóm hỉnh, vừa vỗ tay vừa nói: “Ái chà, phải chụp lại gửi cho Cung Minh xem, đảm bảo anh ấy sẽ lập tức nhảy lên bàn làm việc chộp lấy tai nghe mà rít lên, ‘người đâu!’”

Tôi tưởng tượng khung cảnh ấy theo miêu tả của Sùng Quang, không nhịn được mà cười đến mức suýt ngã xuống nước. Tôi vừa định khen anh thật khéo tưởng tượng, thì đột nhiên nhớ lại, trước đây anh là nhà văn có sách bán chạy nhất toàn quốc. Giây phút đó, tôi thấy cực kỳ khó chịu, đột nhiên cảm thấy người đang đứng trước mặt thực ra là một người khác, tôi yêu cái vẻ ngoài cao to đẹp trai, yêu gương mặt châu Âu tóc vàng mắt xanh, yêu bóng dáng mê hoặc trong những bộ đồ cao cấp bước đi trên cầu bị những ánh đèn flash điên rồ chụp lấy. Còn người tôi từng yêu say đắm, linh hồn ấm áp mềm mại tỏa ra mùi thơm của thảo mộc kia nơi anh ấy, lại ngày càng chìm sâu trong thân xác mới mẻ này, dường như tôi sắp không còn nắm bắt được anh của quá khứ nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Có một hôm, hai chúng tôi vào rạp xem phim, nam nữ diễn viên chính sau những tranh cãi ồn ào chia tay rồi gặp lại, họ đi trên cùng một con đường. Cô gái ngập tràn hạnh phúc thu dọn hành lý của mình, vì hôm sau dọn đến ở cùng với nam diễn viên chính. Hình ảnh trên màn ảnh đột nhiên đánh trúng tôi, trong ký ức, hình bóng của Nam Tương chợt lóe lên, ngày đó, nó cũng như vậy, cả người nó như đang phát sáng, ánh mắt nó lấp lánh niềm vui, rạng ngời khát khao. Cái dáng vẻ muốn bắt đầu cuộc sống mới của nó, dáng vẻ hầu như không chút quyến luyến với quá khứ của nó, cái dáng vẻ làm ngơ trước cục diện rối như tơ vò của chúng tôi của nó, đang nhoi nhói sâu thẳm trong tôi.

Đôi bàn tay ấm áp đặt lên mu bàn tay tôi, tôi hít sâu một hơi, may mà trong rạp tối đen chẳng ai thấy được đôi mắt đã rưng rưng lệ của tôi.

Sùng Quang cúi thấp người xuống, sát bên cạnh tôi, nói bằng giọng thấp trầm mà vô cùng quyến rũ: “Lâm Tiêu, em chuyển đến nhà anh, cùng sống với anh đi. Thử xem sao, được không?” Mùi hoóc môn trong hơi thở của anh ấy, như một cây kéo sắc lẹm, cắt nát mọi lý trí của tôi thành những mảnh vụn.

Nhưng khi những bông hoa tuyết vỡ vụn ấy thổi bay lên đầy mơ mộng trong não, thì tôi đột nhiên nói một câu ở sâu thẳm trong tiềm thức, câu nói ấy giống như lý trí còn sót lại duy nhất trong tôi, hoặc như xuất phát từ bản năng con người tôi, Sùng Quang sau khi nghe xong, chợt ngẩn người ra, anh bất giác buông tay. Thực ra tôi hiểu cảm giác của anh, lời của anh thật quá kỳ lạ, nếu đổi lại là tôi, nghe thấy đối phương đáp một câu quái lạ như vậy, tôi cũng sẽ bối rối như vậy.

Câu mà tôi thốt ra khỏi miệng khi đó là: “Vậy Cố Ly thì làm thế nào?”

“Cái gì mà bảo tớ làm thế nào?” Đôi giày cao gót nhọn của Cố Ly vừa đeo được một chiếc, nó đã vội đứng thẳng người, chiếc giày còn lại nó xách trên tay, mũi nhọn đế giày của nó kê ngay lên cổ họng tôi, như một nữ thích

https://thuviensach.vn

khách trong phim võ hiệp của Từ Khắc, nhưng dáng vẻ bên cao bên thấp của nó lại như tên thọt trong phim về đề tài nông thôn của Cổ Chương Kha, “Lâm Tiêu, tớ cảnh cáo cậu, tớ không yêu dân đồng tính! Cậu hãy nhớ đấy!”

Nói xong, nó lập tức đeo chiếc giày còn lại vào, ngay tức khắc cao hơn tôi thêm 12cm, khi nó vừa cúi người đánh cho đôi mi thêm dày thêm đen, đặng tiếp tục giáo huấn, thì tôi đã ôm chặt lấy nó.

Đó là lần đầu tôi khóc lâu nhất trong năm nay. Nước mắt nước mũi rơi đầy trên chiếc áo khoác lông cừu ngắn của nó.

Tôi đã chuyển đến căn hộ cho thuê ở khách sạn bên bờ sông Tô Châu nơi trước đây Sùng Quang từng ở.

Bước vào đại sảnh quen thuộc, hành lang quen thuộc, ấn nút thang máy của tầng 18 quen thuộc, bước vào cánh cửa quen thuộc.

Trong đầu tôi không ngừng hiện lên những đoạn phim ngắn của hồi đó khi tôi mặc áo trùm đầu thể thao giá rẻ, đeo ba lô đơn, đôi giày ba-ta ba lá[5] ngồi ở hành lang đợi Sùng Quang giao bản thảo. Đã nhiều năm trôi qua, khách trọ trong căn hộ cho thuê của khách sạn này đến rồi lại đi, đi rồi lại về, vô số lữ khách sau khi trú chân lại ra đi tìm đến chân trời mới.

[5] Giày thể thao đế bằng hiệu Adidas.

Còn tôi, lại quay về nơi đây.

Cách sắp đặt bài trí trong phòng trông chẳng hề thay đổi, chiếc giường nệm thương hiệu chuyên dùng của hoàng gia Tây Ban Nha vẫn được đặt tùy hứng trên sàn nhà, trên giường vẫn là ga giường và chăn gối màu trắng mà anh ấy yêu thích, các loại tạp chí văn nghệ và sách ảnh rơi đầy trên sàn vẫn có thể chứng minh anh ấy còn lưu giữ lại thẩm mỹ và hứng thú đọc sách hồi đó, chứ không phải đã biến thành một người mẫu cơ bắp phát

https://thuviensach.vn

triển, còn đầu óc trống rỗng. Thứ duy nhất khác trước là trên bậu cửa có đặt mấy chậu thường xanh, trong đó có một cây nở ra một bông hoa màu trắng gạo e ấp trong nắng chiều.

Trong ánh sáng hỗn độn của buổi chiều tà, trong sự ngỡ ngàng tột cùng, tôi như gặp lại Sùng Quang của trước kia, mái tóc anh ấy đen láy, mặc T–shirt màu trắng sạch sẽ ngồi trên sàn nhà bật phim Halo, chờ đợi màn hình plasma hiển thị hình ảnh bom nổ tung tóe, súng đạn rợp trời, anh ấy nghe tiếng bước chân tôi, liền quay đầu lại nhìn giữa bầu không khí của buổi hoàng hôn, rồi nở nụ cười với tôi, chân mày đen láy giống hệt nét thủy mặc trong tranh Trung Quốc, thanh tú sắc đậm tựa nét phác họa mô tả, hàm răng ngay ngắn và đôi môi mềm mại vẫn còn nguyên dáng vẻ trong ký ức, mái tóc đen rối bù xù trông rất có sức sống. Anh ấy mở rộng vòng tay, gọi tôi: “Trợ lý trẻ, cô lại đến hối thúc bản thảo đấy à? Cô phải chơi với tôi một ván trước đã.”

Tôi quay người lại, vùi mặt vào lồng ngực của Lục Thiêu mắt xanh tóc vàng, cơ bắp rắn rỏi.

Quang cảnh ngày xưa ùa về, như đánh tan tôi thành trăm mảnh.

Bàn tay anh ấy vỗ nhè nhẹ lên lưng tôi, như đang hòa điệu với một bản nhạc vô hình nào đó trong không khí.

Cái cảm giác ấy, giống như chìm đắm trong một giấc mơ xưa cũ không thể nào tỉnh lại ấy, lại ùa về.

Cuối tuần, Sùng Quang đi Bắc Kinh chụp ảnh quảng cáo. Tôi ở nhà pha cà phê. Cả căn phòng tràn ngập mùi hương cà phê ấm áp ngạt ngào, thứ mùi vị như mùi than cháy này, đã xua đi hơi lạnh của mùa Thu, tôi nhìn qua ô kính cửa sổ, nhìn xuống dòng Tô Châu sóng sánh lấp lánh trong đêm dưới chân mình.

https://thuviensach.vn

Hai năm trước, bờ bên này của dòng Tô Châu là trung tâm thương mại quốc tế Thượng Hải và Raffles City, hầu như khắp Thượng Hải ngoài Ngoại Than và Tháp truyền hình Hòn ngọc phương Đông ra, thì đây là trung tâm đô thị đông đúc náo nhiệt nhất, vô số tòa cao ốc chọc trời tranh nhau mọc lên, vô số tàu điện ngầm ngang dọc dưới lòng đất, trông như những sào huyệt phức tạp của lũ côn trùng tạo nên. Nhưng ở bờ đối diện cách một dòng sông lại chỉ là một vùng lều chõng chơ tơi bời xơ xác, sau mỗi trận mưa to, đều có mấy chỗ bức tường nứt ra hoặc là mái nhà đổ sụp xuống, những người đã từng cư trú trong những căn nhà ấy lại nối đuôi nhau rời khỏi đây, chỉ còn lại một số người già không thể rời đi được, phải cô độc chờ đợi nơi vịnh sông lặng lẽ này.

Nhưng ngay sau khi chính quyền quy hoạch khu vực này, bến sông tao nhã ấy đã có một cái tên mới: vịnh sông Tô. Vậy là sau mấy tháng quy hoạch được công bố, cả khu vực này liên tục sinh ra ba vua đất. Trong khoảng thời gian sau đó, vô số quy hoạch khiến người đời cắn lưỡi liên tục xuất hiện, khắp khu vực này chính thức trở thành khu quy hoạch thương mại cao cấp của trung tâm thành phố Thượng Hải trong năm năm tới. Những căn nhà kho rách nát cũ kỹ một thời kia, tất cả đều sẽ biến thành phòng tranh cao cấp hoặc nơi làm việc của các nhà nghệ thuật, vô số đồ án ngập trong vàng son như khách sạn cao cấp, biệt thự ven sông cao cấp, trung tâm xa xỉ phẩm,… trong quy hoạch, nó hài hòa ăn nhập với đoạn đường cao cấp bắt đầu từ bến Ngoại Than đã thành hình ở bờ đối diện.

Những người trẻ tuổi từng rời bỏ nơi đây, lại ào ạt kéo về, họ lại nhập vào hộ khẩu của những người già cố thủ còn lại, chờ đợi những khoản bồi thường di dời với những con số dài không thể tưởng.

Joy City đã mọc lên ở bờ đối diện sắp sửa chào bán, sự xuất hiện của những nhà kinh doanh hàng đầu như Big Mac sẽ biến khu đất không đáng giá một xu này trở nên nóng bỏng tay. Bên cạnh những miếng đất đã giải

https://thuviensach.vn

tỏa sạch chờ xây dựng, phát tán ra mùi công trường gấp gáp, tương lai không xa, nơi đây sẽ là tòa cao ốc sừng sững mọc lên.

Thời gian chính là như vậy, từng năm từng năm khiến diện mạo của Thượng Hải đổi khác, bàn tay quyền năng của các vị thần đang cầm đủ thứ màu sơn trang trí, khiến Thượng Hải nhanh chóng thay đổi diện mạo làm người ta hoa mắt chóng mặt.

Tôi nhìn mười mấy nhịp cầu được tạo hình kỳ dị lúc này đang được vô số ánh đèn trang trí ngoại cảnh chói lóa chiếu rọi trên dòng Tô Châu, mấy năm trước, chúng vẫn còn mang dáng vẻ của những cây cầu xưa cũ rách nát, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp gãy thành mấy đoạn, rơi xuống lòng sông, rất ít người dám đi qua chúng, chúng cô độc gội mình trong mưa gió hết năm này qua năm khác. Còn giờ đây, chúng đã được gia cố vững chãi, được sửa chữa tôn tạo, mang một hơi hướng quý phái huy hoàng, tô thêm vẻ lẳng lơ cổ điển cho cả dòng sông từng một thời đục ngầu nay đã lại trong trẻo này.

Chúng tôi đều muốn nán lại trong công viên của tuổi thanh xuân, nhưng thế giới lại tiến những bước dài về phía trước, nó sẽ không dừng bước chân của nó vì bất kì ai.

Bên ngoài trời đã đổ mưa. Khi bắt đầu, chỉ là những tia nước mong manh như kim thêu hoa lạnh buốt tinh tế, Thượng Hải được bao trùm trong luồng ánh sáng nê-on, đột nhiên biến thành một vùng mờ ảo, trên trời như có những cơn mưa tuyết màu trắng tinh khôi mịn màng đang tung bay mịt mù, nhưng dần dần, mưa bắt đầu dồn dập, hoàn toàn không giống mưa thu, mà như những cơn mưa ào ạt đến cùng những cơn bão mùa hạ. Kính chắn cửa sổ bị những giọt mưa đập vào vang lên thứ âm thanh lộp bộp lộp bộp.

Tôi bị tiếng mưa làm cho tỉnh giấc, nhưng lại phát hiện mình không phải ở trong căn hộ cho thuê tại khách sạn ở cạnh sông Tô Châu, tôi đang nằm trên giường trong căn phòng một thời thuộc về tôi trong căn biệt thự bên

https://thuviensach.vn

đường Nam Kinh Tây. Căn phòng đang trở nên ấm áp, trong không gian đậm hương cà phê ngào ngạt. Có ai đang pha cà phê sao? Tôi đến đây lúc nào? Tôi đến đây bao lâu rồi?

Tôi lăn mình ra khỏi giường trong sự hoài nghi, bước thẳng xuống phòng khách dưới lầu. Bước qua phòng ngủ của Cố Ly, cửa phòng đang mở, tôi thò đầu vào trong quan sát, chẳng có ai, chiếc chăn phẳng phiu đang trải trên giường, cho thấy hình như chưa có ai nằm. Tôi đưa tay lên, xem đồng hồ, đã hơn 12 giờ đêm, Cố Ly vẫn chưa về?

Khi bước đến phòng khách, thì trông thấy Cố Ly, nó ngồi quay lưng về phía tôi trên ghế sofa, đang chỉnh sửa gì đó trên bàn, trông như đang soạn văn bản, mà lại giống đang viết gì đó. Tôi khẽ gọi, nhưng nó chẳng để ý đến tôi.

Tôi phát hiện cửa sổ phòng khách đang mở, tiếng mưa to nuốt chửng cả tiếng tôi. Hơi nước bên ngoài và hơi lạnh của đêm đều đang ào ạt ùa vào phòng khách. Cố Ly chỉ mặc chiếc áo ngủ bằng lụa mỏng manh, tôi liền lớn giọng gọi nói: “Cố Ly, cậu lạnh không, tớ đi lấy chăn cho cậu nhé?”

Nó vẫn không đoái hoài đến tôi. Nhưng nó lại đứng lên, xem chừng như công việc đã xử lý xong xuôi rồi. Nó quay đầu qua, quét nhìn phòng khách một lượt, ánh mắt ấy dừng lại trên mặt tôi mấy giây, sau đó lại dửng dưng dời đi. Nó nhìn khắp một lượt lại căn phòng này với ánh mắt cẩn thận tỉ mỉ mà như nhớ lại kỷ niệm, trông chẳng khác nào đang kiểm duyệt một di tích, sau đó nó bước về phía cửa chính, lúc này tôi mới thấy hai chiếc túi du lịch cực lớn đã sớm đặt ở cửa.

“Cậu định đi đâu vậy?” Tôi hơi cuống, giọng nói đang run rẩy, “Cố Ly, rốt cuộc cậu sao vậy?”

Nó xoay người qua, chỉ lên bàn trà, tôi nhìn theo hướng tay nó chỉ, trên bàn đã chất đầy một đống ảnh, chụp bốn chúng tôi từ nhỏ tới lớn, trắng đen

https://thuviensach.vn

có, ảnh màu có, ảnh nhỏ có, ảnh to có, trải đầy cả bàn. Bức lớn nhất là bức ảnh chụp bốn chúng tôi trong buổi tốt nghiệp, trên bức ảnh đó Cố Ly đội mũ vuông, trên tay còn cầm chiếc mũ của người khác – nó muốn dùng kiểu tạo hình nhà giàu cao ngạo như vậy, để nói cho người đời biết "bà đây là cử nhân kép".

Khi tôi ngoảnh đầu lại lần nữa, Cố Ly đã chẳng còn ở đó.

Đúng lúc đó, tôi giãy giụa choàng tỉnh dậy. Lồng ngực đang đập thình thịch, đầu óc căng đau quay cuồng. Xung quanh vẫn là những vật dụng trang trí đơn giản màu trắng, hầu hết đèn ngoài cửa sổ đã tắt, sông Tô Châu đã chẳng còn nhấp nhô làn sóng ánh sáng lấp lánh nữa, trông như đã biến thành một hẻm núi đen ngòm sâu không thấy đáy.

Nhưng ngoài cửa sổ là gió thu khô hanh, chẳng có bất cứ hạt mưa nào.

Tôi sờ tìm di động, màn hình bật sáng, thời gian hiển thị là 12:22.

Tôi mới phát hiện giấc mơ vừa rồi đã khiến lưng tôi rịn đầy mồ hôi. Tôi lục trong tủ lấy ra bộ quần áo khô sạch thay vào, sau đó gọi điện cho Cố Ly, tôi bị bầu không khí méo mó kỳ dị vô cùng trong giấc mơ làm cho sợ hãi.

Tôi gọi vào máy bàn ở biệt thự trên phố Nam Kinh Tây, điện thoại reo rất lâu, nhưng chẳng có ai bắt máy.

Tôi lại gọi vào di động của Cố Ly, điện thoại đổ chuông liên tục, tôi chờ đợi trong từng tiếng chuông rồi dần cảm thấy bất an và sốt ruột. Tôi vội mặc quần áo vào, chộp lấy ví tiền rồi chạy thẳng xuống lầu.

Phố Nam Kinh Tây lúc rạng đông mà ngựa xe đã như nước. Nhà cửa hai bên đường vẫn được bao bọc trong ánh đèn chiếc sáng đô thị, trông còn đẹp hơn nhiều so với ban ngày. Mặt tường ngoài có hoa văn trang trí xưa cũ, trong ánh sáng toát lên một thứ vẻ đẹp năm tháng ghê người. Nhưng tôi chẳng có lòng dạ nào thưởng ngoạn, tôi ngồi lên ghế sau của chiếc taxi,

https://thuviensach.vn

lòng như lửa đốt suốt dọc đường nên luôn hối thúc tài xế đạp ga tăng tốc, phóng như bay thẳng tiến về phía biệt thự trên phố Nam Kinh Tây, tôi đã gọi liên tục mấy cuộc điện thoại. Nhưng vẫn chẳng có ai nghe máy.

Tôi lao xộc vào tiểu khu, khi đi ngang qua cánh cửa căn phòng cũ quen thuộc ấy, trong lòng tôi chợt có một bóng đen đáng sợ đột nhiên trào dâng biến thành một con quái vật mình rắn ướt rườn rượt, chớp mắt đã nuốt chửng tôi.

Cửa chính của biệt thự mở ra, bên trong chẳng có ánh đèn, không có động tĩnh.

Tôi xông vào nhà, bật sáng tất cả đèn lên. Tôi gọi lớn: “Cố Ly, Cố Ly!”

Giọng của tôi khản đặc mà run rẩy.

Tôi tìm một mạch từ lầu ba xuống đất, mỗi căn phòng, mỗi ngóc ngách, thậm chí mỗi cái tủ tôi đều mở tung.

Chẳng có ai.

Tôi trở lại phòng khách, ánh mắt rơi trên chiếc bàn trà lớn bằng gỗ đàn hương màu đen đặt trong phòng khách kia. Trên mặt bàn chất đống vô số văn kiện, cảnh tượng này so với trong mơ có gì đó trùng hợp lạ thường.

Tôi miễn cưỡng bình tĩnh rót cho mình một ly nước, sau đó ngồi xuống trên ghế sofa.

Tôi đang chờ đợi Cố Ly.

Thời gian từng giây từng phút lặng lẽ trôi qua, sự đợi chờ trong thinh lặng khiến tôi bắt đầu run lên không thể kiểm soát được.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Sau này, mỗi lần nhớ lại buổi tối đó, tôi đều cảm thấy nó rất không chân thực. Có lẽ nghĩa trang là một vùng đất đặc biệt, rồi thêm bầu không khí cổ quái canh ba nửa đêm, khiến tôi trước sau không tin những cảnh ấy là sự thật. Buổi tối hôm đó, giống như năm phút cuối cùng của bộ phim mà từ đầu đến cuối đều phủ những dòng tái bút và nỗi mong nhớ khắc khoải dày đặc. Cuộc đời chúng tôi trong buổi tối hôm đó rõ như ban ngày, mọi bí mật vốn có đều giống như vô số vỏ sò, bị một cơn sóng thần cực lớn đục ngầu hất tung lên bãi biển, mắc cạn dưới ánh mặt trời chói lọi. Khắp cả trời đất đều ngập ngụa trong mùi xú uế và vị tanh tưởi ghê gớm bị nắng bốc hơi lên.

Đây là lần đón xe khó khăn nhất trong kinh nghiệm cuộc đời hai mươi mấy năm ngắn ngủi của tôi. Tôi – một cô gái yếu đuối, ăn mặc giản dị, dáng vẻ an toàn, tay không tấc sắt, nhưng một rồi hai, hai rồi ba lần đều bị tài xế taxi từ chối, bỏ tôi xuống lúc quá nửa đêm mà đạp ga phóng thẳng. Thật đấy, tôi cảm thấy quấn bộc phá quanh người lao vào cửa kiểm tra an ninh sân bay Mỹ cũng chưa chắc đã khó thế này.

Tôi đã đưa tay vẫy tổng cộng bốn chiếc taxi, sau đó tôi lần lượt nhận được câu trả lời là: “Cô điên à?”, “Đầu cô có vấn đề rồi!”, “Cô mà còn xúi quẩy tôi, tôi đánh chết cô đấy!”, “Tôi chở thẳng cô đến lò thiêu thiêu chết cô hả?”

Cho nên sau khi chiếc taxi thứ năm dừng lại, tôi vội vã mở cửa xe trước, ngồi tọt vào ngay, sau đó móc mười tờ một trăm đồng từ trong túi ra, rồi lanh lẹ vặn những tờ tiền ấy thành một chiếc quạt, không ngừng phe phẩy

https://thuviensach.vn

trước mặt tài xế, rồi bình tĩnh nói cho anh ta biết tôi muốn đi đâu. Tài xế sau khi nghe tôi nói xong địa chỉ, hàm dưới lập tức trề ra, đôi con ngươi suýt chút nữa đã bắn tung vào gò má của tôi, "cô cô cô cô cô cô…" anh ta lắp bắp một tràng mười mấy tiếng "cô" như vậy, nhưng lắp bắp một hồi rồi không biết phải làm gì tiếp…

Trên thực tế, đây cũng là lúc tôi nhận được điện thoại của Cố Ly gọi đến lúc ba giờ sáng, sau khi nó nói cho tôi biết nó đang ở đâu, tôi cũng đã nói với nó giống như anh chàng taxi: "Cậu cậu cậu cậu cậu cậu…"

Sau khi anh tài xế đã xác nhận nhiều lần rằng chân tôi không lơ lửng trên mặt đất, tóc không quá dài, không mặc váy đỏ, sau gáy cũng không có lỗ hổng to, trên mặt không đeo mặt nạ da người, anh ta mới cầm xấp tiền nhét vào trong túi, lái xe đưa tôi lên đường.

Là lên đường thật sự.

Bởi vì lúc này đã ba giờ sáng, đêm sâu gió lạnh, nơi tôi muốn đi, là nghĩa trang Long Hoa.

Tôi chẳng hiểu có chuyện gì, có thể khiến một con chuột tinh ngàn năm mỗi ngày đều phải bật đồng hồ bấm giây để ngủ, để bảo đảm tinh thần và sức lực đầy đủ cũng như đạt được hiệu quả tự khôi phục làn da, đồng thời trơ tráo tự xưng bản thân "ra đường vượt trên cao vành đai trong thì tớ sẽ bị dị ứng, toàn thân nổi mẩn đồng thời hô hấp khó khăn đến mức có thể sốc bất cứ lúc nào", phải vào uống rượu trong nghĩa trang Long Hoa hoang vu vắng lặng lúc ba giờ sáng, đúng, đúng là uống rượu, bạn không nghe nhầm đâu. Việc này còn kỳ dị hơn cả chuyện 10 giờ sáng đi Cashbox Party thuê phòng mở cuộc họp chọn đề tài, đúng, bạn cũng đã không nghe nhầm, Cố Ly quả thực đã từng làm như vậy.

Nhưng rõ ràng tôi đã đánh giá thấp mức độ kỳ quái của buổi tối hôm nay. Bạn cho rằng có thể nửa đêm chặn được chiếc xe chở bạn vào trong nghĩa

https://thuviensach.vn

trang núi xanh rừng thẳm này uống rượu là đã rất lợi hại rồi sao? Không, bạn có thể thuận lợi đi vào đó, mới là lợi hại nhất.

Sau khi tài xế chở tôi đến cửa chính, ngay cả cửa xe cũng chưa kịp đợi tôi đóng lại, đã đạp ga phóng vù đi mất hút trong bóng đêm, với tốc độ nhanh như thế, chắc rằng các tính năng của xe đã vận hành đến mức cao nhất, trong nháy mắt tôi cảm thấy anh ta dựa vào sức mạnh của một mình mình đã thành công trong việc cho mọi người nếm trải cảm giác được lái xe Ferrari. Sàn xe của anh ta nếu thấp thêm chút nữa, sau đó gỡ bỏ cái màu vàng đất này đi, tôi nghĩ chắc chắn nữ quỷ đang chờ đợi được đại gia bao nuôi sẽ bị tiếng chân ga gầm rú vang lên bất chợt trong màn đêm này cuốn hút đến mức bò ra khỏi hộp tro xương. Bạn phải biết, mỗi ngày đêm đến đều có vô số phụ nữ trang điểm giống như bị bạo hành gia đình đứng chờ trước cửa hầm để xe của quảng trường MUSE 2 Hồng Kông hoặc quảng trường Hằng Long, bọn họ giống như chó cảnh sát chỉ cần nghe thấy thứ âm thanh gầm rú tựa tiếng máy kéo này, thì lập tức nhấc gót chạy như bay đi cắn dính lấy vỏ xe chỉ bằng một nhát.

Tôi bó tay bất lực nhìn về phía cánh cửa lớn bằng sắt cao vút kia, tôi không thể không thán phục, Cố Ly chắc chắn là một cô gái kỳ lạ có thể lưu danh sử xanh giống như những kỳ nữ từ xưa đến nay như Bạch Tố Trinh, Chúc Anh Đài, Mộc Quế Anh, Mạnh Khương Nữ, Thường Nga, Dương Ngọc Hoàn, Trương Bá Chi.

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới không phải là đường từ đường Nam Kinh Tây lúc ba giờ sáng lái xe đến nghĩa trang Long Hoa vắng vẻ cô quạnh, mà là bạn uống rượu cạnh mộ phía trong cánh cửa sắt, tôi ở bên đường phía ngoài cánh cửa sắt thở ra hơi lạnh.

Một nghĩa trang thôi mà, cửa sắt xây còn cao hơn cả Đồng Tước đài, có cần thiết vậy không? Ai muốn vào trộm cái gì đâu chứ? Mà có thể trộm được gì? Nhiều lắm cũng chỉ có vài ba cân hoa quả mà những người thân

https://thuviensach.vn

cúng trước mộ thôi, cho dù gần đây rau củ quả đều đang tăng giá chóng mặt, cũng không cần hệ thống phòng ngự vách sắt thành đồng như vậy hả?

Hơn nữa chẳng may còn có thiếu nữ tuổi thanh xuân muốn vào trong uống rượu lúc nửa đêm nửa hôm, đóng cửa chính lại như vậy, bạn có từng nghĩ đến tâm tình của họ không? Cũng không thuận tiện lắm cho các cư dân đô thị nhỉ?

Tôi đứng trước cửa sắt, bực tức gọi di động cho Cố Ly. Lần này, nó chẳng để tôi phải chờ đợi lâu. Tôi cảm thấy nó đã uống đến tỉnh rồi. (…)

“Sao cậu còn chưa vào?”

“Cậu nói tiếng người phải không? Tiểu thư, cái cửa sắt trước mặt tớ đây được xây để ngăn cản người khổng lồ xanh nhỉ? Tớ dường như phải lộn ngửa mới có thể thấy được đỉnh của cánh cửa sắt. Tuy cậu đã đi giày cao gót với tốc độ của phong hỏa luân, nhưng tớ vẫn không tin cậu đang đi giày cao gót mà vẫn có thể leo qua cánh cửa sắt này, chết tiệt tay cậu phải có chút cảm giác chứ!” Tôi nghe trong điện thoại nói rõ ràng có giọng khinh khi tôi, khiến tôi càng thêm tức giận.

“Cửa sắt? Tại sao phải leo cửa sắt?” Qua điện thoại, tôi có thể tưởng tượng ra cái dáng vẻ của nó trợn mắt vào tận trong não, “Lâm Tiêu, tớ nói với cậu, làm người ấy mà, cần phải động não, không thể gặp vấn đề là trói tay bó gối, như thế thì chẳng thể xây dựng được Trung Quốc mới. Chủ nghĩa Lê-nin tư tưởng Mác đã sớm nói cho chúng ta biết, Ngu Công không nên dời núi, Ngu Công nên chuyển nhà. Hơn nữa trong chuyện này, cửa sắt vô tội mà, cậu chẳng cần phải nể mặt nó…”

“Rốt cuộc là làm sao? Chết tiệt còn nói nhảm nữa là bà đi đấy!” Tôi thật sự sắp điên tiết đến nơi. Tôi là một thiếu nữ yếu đuối, một không trộm, hai không cướp, hộ khẩu chứng minh vốn dĩ toàn là điều kiện hợp pháp, mà bị

https://thuviensach.vn

chặn ngoài cửa chính của nghĩa trang trong một đêm tối trăng tròn hoa đẹp như vậy, sự sỉ nhục này tôi không nuốt trôi.

“Nghe này, cậu không cần để ý cái cửa sắt lớn ấy, khi tớ mới đến cũng bị nó chặn lại. Tớ còn tìm chuông cửa suốt cả buổi, sau này tớ mới nghĩ, cho dù có lắp chuông cửa, bên trong chưa chắc có người đến mở cửa, nói thế nào nhỉ, suy cho cùng đây là một nghĩa trang… chẳng may thật sự ‘có người’ ra mở cửa, tớ cũng gánh không nổi.” Nó nhấn nhá có vần có điệu ngay chữ ‘người’ cho rằng bản thân rất hóm hỉnh.

“Im đi!” Tôi ngắt lời nó, tôi thề rằng, nếu hiện giờ nó đứng ngay trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ giật lấy CHANEL 2.55 của nó quăng xuống đất, sau đó ngồi xổm lên trên mà tận tình bậy.

“Được rồi, cậu nghe tớ nói đây, cánh cửa sắt ấy không quan trọng, thật đấy, cậu thấy bên phải cánh cửa có một hàng bụi cây xanh ngắt không biết là giống vạn niên thanh hay tre trúc không? Đúng, thấy rồi chứ. Cậu đi xuyên qua chúng, sau đó cậu sẽ bắt gặp một đám cỏ, có điều đám cỏ này hơi sâu, tớ đi giày cao gót cao thế, mà còn chẳng thấy cổ chân, tớ nghĩ chân của cậu rõ ràng ngắn hơn tớ, hơn nữa cậu lại chỉ thường đi bít tất bước tới bước lui, nếu cậu bước vào, phát hiện thấy phần thắt lưng trở xuống chẳng thấy đâu, thì cậu cũng đừng ngạc nhiên…”

Tôi: “…”

“Sau đó cậu đi xuyên qua đám cỏ ấy, thì sẽ bắt gặp một hàng cây xanh khác, thấp hơn nhiều so với hàng cây vừa nãy, tớ nghĩ chắc là một hàng củ cải. Sau đó, cậu chỉ cần nhảy qua hàng củ cải này, thì sẽ thấy một con đường rộng thẳng tắp xuất hiện trước mặt.”

Tôi ngắt điện thoại, bỏ lọt thỏm vào trong túi, bà lên đường đây.

Tôi dựa theo ký ức đã phai nhạt, mò mẫm mà đi. Tôi chỉ đến đây vào hôm an táng cha của Cố Ly. Ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại của tôi vẫn

https://thuviensach.vn

còn khỏe mạnh, cơ hội đến nghĩa trang rất ít. Khi tôi nhìn thấy bức tượng điêu khắc thiên sứ cực lớn ấy, tôi biết, đó là phần mộ của Cố Diên Thịnh. Cái dáng vẻ Đường Uyển Như nhoài người trên bia mộ đau đớn đến không muốn sống năm đó hiện ra rõ mồn một như mới hôm qua. Nhưng tôi biết, rất nhiều việc đều đã thay đổi. Nếu Đường Uyển Như của hôm nay lại lần nữa đứng trước mặt bia mộ này, tôi cảm thấy nó chỉ có thể cho tay vào trong túi áo, lạnh lùng nhìn người ta moi tim móc phổi ra mà thôi.

Tôi tìm thấy Cố Ly ngồi trên ghế đá bên mộ, từ gương mặt đỏ gay của nó có thể thấy nó đã uống gục rồi. Nếu nó chỉ hơi say, thì khả năng che đậy của lớp phấn nền trên gương mặt nó phải duy trì được màu da trắng ngần. Ngoài ra ba chai rượu trống không xếp thành hàng bên chân nó, chính là vật chứng phạm tội.

Tôi bước qua đứng trước mặt, trông nó chẳng khác nào một ngọn núi Phú Sĩ, trên mặt đóng tuyết, trong lòng nóng rực dung nham. Tôi hận mình không thể phun ra lửa thiêu cháy sạch mái tóc mà nó dày công trau chuốt rồi tiễn nó lên núi Nga Mi làm ni cô.

“Lâm Tiêu, tớ phá sản rồi.”

Tôi còn chưa kịp phun lửa, Cố Ly đã bê cả thùng nước lạnh đổ ập lên đầu.

Tôi chống tay vào thắt lưng mình cố gắng đứng vững, thật khó để tin vào lỗ tai của mình.

Sau này, mỗi lần nhớ lại buổi tối đó, tôi đều cảm thấy nó rất không chân thực. Có lẽ nghĩa trang là một vùng đất đặc biệt, rồi thêm bầu không khí cổ quái canh ba nửa đêm, khiến tôi trước sau không tin những cảnh ấy là sự thật. Buổi tối hôm đó, giống như năm phút cuối cùng của bộ phim mà từ đầu đến cuối đều phủ những dòng tái bút và nỗi mong nhớ khắc khoải dày đặc. Cuộc đời chúng tôi trong buổi tối hôm đó rõ như ban ngày, mọi bí mật

https://thuviensach.vn

vốn có đều giống như vô số vỏ sò, bị một cơn sóng thần cực lớn đục ngầu hất tung lên bãi biển, mắc cạn dưới ánh mặt trời chói lọi. Khắp cả trời đất đều ngập ngụa trong mùi xú uế và vị tanh tưởi ghê gớm bị nắng nóng bốc hơi lên.

“Ý cậu muốn nói là, cái khoản tiền công ty trị giá hơn 70 triệu mà cha cậu đã dùng riêng khi còn điều hành công ty Thịnh Cổ, nay đã không cánh mà bay?” Tôi chẳng ngờ được khởi đầu của sự việc lại ngược dòng về trước đây lâu đến thế, hồi đó Cố Diên Thịnh còn là một tài phiệt thương mại hô mưa gọi gió, Cố Ly vẫn chỉ là một người kế thừa đang ngồi trên ghế nhà trường đọc tạp chí tài chính như tuần san lá cải.

“Đúng, nói ra có chút phức tạp, mới đầu cha tớ theo hình thức phí bảo hiểm điều trị của công nhân viên và cổ đông, liên tục tích lũy trong nhiều năm, khi tổng con số tích lũy đạt đến khoảng 70 triệu, ông ấy đã đem khoản tiền này chuyển đổi lần thứ nhất. Vốn dĩ phí bảo hiểm của nội bộ công ty, xưa nay chính là mảnh đất màu xám bên lề của mọi doanh nghiệp, kiểu thao tác theo thủ pháp tài chính này vốn dĩ chẳng khác gì ‘rửa tiền’. Tiếp sau đó, khoản tiền lớn đã tích lũy nhiều năm này, được liên tục giao dịch mua bán các loại sản phẩm phái sinh tài chính, khoảng thời gian này tớ vẫn luôn đọc báo cáo tài chính của công ty trước khi chưa bị “M.E” thâu tóm, tớ không thể không thừa nhận, Cố Diên Thịnh là một thiên tài, ông ấy đã khiến khoản tiền lớn đến 70 triệu sau khi thông qua nhiều lần giao dịch sản phẩm phái sinh tài chính bề ngoài nhìn có vẻ minh bạch, nhưng thực chất lại rất mờ ám, khoản tiền này đã không cánh mà bay. À không, nói vậy không đúng, cần phải nói là, ông ấy đã đem khoản tiền này xóa sạch hoàn toàn khỏi các bảng báo cáo tài chính. Kiểm toán bình thường, thậm chí là khi “M.E” tiến hành điều tra trước đầu tư đối với chúng tớ, cũng đều không phát hiện được sự thâm hụt của khoản tiền lớn này.”

Tôi đã bắt đầu không hiểu được nữa, tôi cảm thấy những cuộc nói chuyện kiểu này chỉ có thể tồn tại giữa Cố Nguyên và Cố Ly, bạn dùng

https://thuviensach.vn

ngôn ngữ của máy tính để viết một cuốn tiểu thuyết, bạn có thể trông mong An Ni Bảo Bối đọc tiểu thuyết không? Cũng giống như bạn không thể trông mong những tinh anh trong giới đầu tư chơi trò giao dịch hàng hóa định kỳ và mua bán khống mỗi ngày ấy, có thể thưởng thức được những dòng kiểu như: "Dưới ánh trăng, tôi nôn nhẹ. Tôi cần một món ăn tươi mới, và an ninh. Nhưng tôi chỉ là một cô gái như vậy. Cô ấy. Cũng như vậy. Một cô gái."

Tôi day day thái dương, hỏi nó: "Cho dù là khoản tiền này đã thua lỗ sạch trước khi 'M.E' thâu tóm công ty của nhà cậu, thì sao lại liên quan đến vấn đề phá sản hay không của cậu lúc này chứ?"

"Tớ vừa nói, cha tớ hoàn toàn không làm thua lỗ sạch khoản tiền này, ông ấy chỉ lau sạch dấu vết tồn tại của khoản tiền này thôi. Cũng tức là nói, khoản tiền này vẫn đang tồn tại, chỉ là không biết đã đi đâu. Nếu có người chăm chỉ, trình độ lên đến mức tội phạm kinh tế đi điều tra tình hình tài vụ của công ty, cũng có thể tra ra trong đó có một khoản thâm hụt cực lớn chưa được bổ sung. Nói đơn giản hơn một chút, chính là khoản thâm hụt ấy vẫn tồn tại, chỉ có điều trên cái hố thâm hụt ấy đã được đậy một tấm ván giấy, bên trên đó được trồng thêm hoa thêm cỏ, chẳng có ai biết mà thôi. Nhưng cái hố này quá sâu, nếu ai sa chân xuống đó, thì chỉ có chết." Cố Ly lại uống sạch một ly rượu, trông chừng nó hoàn toàn chưa say, vì nó nói đến những nội dung phức tạp tựa luận văn tốt nghiệp này rành rọt có đầu có đuôi. Tất nhiên rồi, đây là sở trường quá quen của nó, giống như máu chảy trong cơ thể, tôi tin cho dù nó có đang ngủ, thì trong mơ cũng có thể làm bản báo cáo chuyên đề Nghệ thuật quản lý tài chính công ty trong một giờ đồng hồ một cách rạch ròi rành mạch.

"Thế giờ có người nào phát hiện ra sự thâm hụt này chưa?" Tôi dường như đã hiểu ra một chút vấn đề.

"Rồi." Đôi mắt của Cố Ly trông vào màn đêm xa xăm đen đặc, trong đôi con ngươi đen láy của nó không hề có bất cứ đốm sáng nào, "Cung Minh

https://thuviensach.vn

tối hôm trước đã nói cho tớ biết. Sáng hôm sau đưa cho tớ một túi hồ sơ, bên trong chứa các loại số liệu tài chính đã được điều tra xong, nói đơn giản một chút, túi hồ sơ ấy có thể xem như đơn xin phá sản hoặc lệnh bắt của tớ. Tớ mãi đến hôm nay mới nghĩ ra, cả nhà Cung Minh, đã bày ra cục diện này mà không hề để lộ bất cứ động tĩnh nào."

"Bày cục diện? Ý cậu là… đây là một cái bẫy? Không phải cậu nói là cha cậu đã xóa sạch dấu vết của khoản tiền ấy rồi hay sao?" Tôi lại không hiểu được, tự vỗ lên mặt mình mấy cái, hòng khiến cho não mình hoạt động một tí, "Vậy đối phó với cậu làm gì?"

"Đối phó tớ? Lâm Tiêu, cậu nhầm rồi, tớ vốn không quan trọng. Mục tiêu của họ là toàn bộ doanh nghiệp mà cha tớ đã để lại. Hồi đó họ thâu tóm một phần cổ phần của công ty nhà tớ với cái giá không hề thấp, khoản làm ăn đó đối với họ mà nói, thì không đáng tính toán lắm, với sự hiểu biết của tớ về dòng họ Constantly, bọn họ xưa nay không làm những phi vụ không kiếm được tiền, còn mua bán lỗ thì càng không thể. Tớ hồi đó đã nghĩ nát óc cũng chẳng hiểu rõ rốt cuộc họ muốn làm gì. Hồi đó, tớ cũng chỉ có thể nhận định một cách đơn giản, họ đầu tư vào công ty nhà tớ là để hoàn thành đầu ra đầu vào của dây chuyền sản xuất, cho nên đã không tiếc đưa ra giá cao để thâu tóm công ty của cha tớ. Nhưng bây giờ tớ biết mình đã nhầm, cái họ muốn không đơn giản chỉ là một phần cổ phần hay quyền kiểm soát công ty, cái họ cần là tất cả những gì cha tớ để lại, bao gồm cả khoản thịt mỡ 70 triệu ấy."

"Sao cậu biết?" Tôi tự rót cho mình một ly rượu, rồi dốc ngược một hơi. Tôi thật sự đang cần tăng thêm can đảm cho bản thân. Có điều không phải tôi sợ chuyện ma quỷ trong nghĩa trang, ma quỷ thì có gì mà đáng sợ, cho dù toàn bộ bọn chúng đều từ dưới mộ bò lên túm lấy tóc tôi, thì hiện giờ tôi cũng chẳng sợ, cái khiến tôi sợ là bí mật mà tôi sắp nghe từ miệng Cố Ly nói ra. Kẽ chân răng nó đều là dấu tích còn lưu lại của rượu vang đỏ, trông giống như yêu quái vừa mới uống máu xong vậy.

https://thuviensach.vn

“Khi Cung Minh cầm túi hồ sơ đó đặt vào tay tớ, anh ta cũng đồng thời lật ra con bài tẩy còn lại, anh ta đã ra giá: anh ta có thể chịu trách nhiệm lấp đầy khoản thâm hụt này thay tớ, nhưng cái giá phải trả là toàn bộ số cổ phần còn lại thuộc sở hữu của Thịnh Cổ đang nằm trong tay tớ, trong tay Cố Hoài, trong tay mẹ tớ, cũng như trong tay người mẹ ruột mà tớ chưa từng gặp mặt kia.”

Tôi có một thứ cảm giác nghẹt thở như thể chờ đợi bộ phim sắp chiếu đến cảnh cuối cùng.

“Khi Cung Minh tiến hành điều tra công ty chúng tớ, thực ra tớ cũng chẳng ở không, mà đang lợi dụng sự tiện lợi từ chức vụ giám đốc tài chính, để điều tra tình hình tài chính của ‘M.E’ trước khi mua lại công ty chúng tớ, cậu có biết tớ đã tra ra được gì không?” Cố Ly tỏ ý mỉa mai, rồi lại rót đầy một ly nữa.

Tôi chẳng nói gì, chỉ cắm đầu uống rượu, tôi biết nó nhất định sẽ tiếp tục nói ra.

“Tớ phát hiện tình hình tài chính của công ty ‘M.E’, thì ra cũng có một khoản thâm hụt giống y công ty chúng tớ, ngoạn mục nhỉ? Chết tiệt chuyện này thật giống như phim truyền hình dài tập của Hồng Kông. Hơn nữa khoản thâm hụt của họ rõ ràng còn lớn hơn của chúng tớ, đại khái có một khoản vốn hơn 100 triệu đã bốc hơi giữa chốn nhân gian. Tớ dám chắc cha tớ và cha Cung Minh quen biết nhau, hơn nữa hai người họ còn bắt tay nhau thao túng một kế hoạch bí mật vô cùng khó hiểu, cũng như vô cùng thách thức giới hạn cuối cùng của pháp luật. Nhưng cha tớ lại đột nhiên chết trên xa lộ, ông ấy còn chưa kịp hoàn thành bí mật này, thì đã chuyển đến thường trú ở đây rồi.” Cố Ly đưa tay ra, chỉ chỉ vào tấm bia đá trước mặt.

“Vậy cậu cũng có thể uy hiếp họ mà!” Tôi chợt cảm thấy lời của Cố Ly không hợp logic. “Rõ ràng họ cũng có một khoản thâm hụt như vậy, muốn

https://thuviensach.vn

phá sản thì cả nhà cùng phá sản, muốn ngồi tù thì cả nhà cùng ngồi tù, tớ không tin Cung Huân không tiếc danh tiếng lừng lẫy của tập đoàn Constantly."

"Chị nhầm rồi. Chị không uy hiếp nổi họ đâu." Một giọng nam thấp trầm mà thu hút vọng lại sau lưng tôi, tôi lập tức nổi hết cả da gà, vừa lăn vừa bò nhảy bổ lên người Cố Ly, ôm siết lấy cổ nó mà thét lên trối chết. Tôi có bao nhiêu sức bình sinh đã lôi ra hết, từ khoang bụng đến khoang họng thậm chí đại não đều đang rung lên! Tôi cảm thấy như mình sắp gặp anh linh tổ tiên đến nơi.

Cố Ly trước khi bị tôi siết chết, đã dùng bộ móng tay gắn đá sắc lẹm của nó bấm mạnh vào ngực tôi, tôi vừa đau vừa xấu hổ nên đành phải buông tay ra, cái đồ cầm thú này! Khi ngã phịch xuống trên ghế đá, qua khóe mắt ti hí của mình tôi thấy Neil trên người khoác một chiếc áo khoác màu đen đứng trước mặt, trông như một người canh giữ bóng đêm.

Tôi nhận ra bản thân đã uống say. "Ôi ma!" Tôi hét lên một cách điên dại! Sau đó Neil một tay kéo tôi qua, tay còn lại bịt kín miệng tôi. Khi mặt tôi áp chặt trên lồng ngực săn chắc của hắn, hòn đá tảng trong lòng tôi đã rơi xuống đất. May quá, là người.

Nhưng tôi cũng không thể không thừa nhận cái sự hám sắc của tôi, cho dù trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc như vậy, mà vẫn hám sắc phừng phừng như thế.

Sau vài ba phút, tôi đã thả lỏng cơ thể trong những cảm xúc rồ dại, "Ôi ma quấy! Báo cảnh sát! Cứu mạng!" Tôi nhìn hai chị em đứng trước mặt tôi, Cố Ly và Neil đều ăn mặc chẳng khác nào những diễn viên trong phim The Matrix với màu đen phủ từ đầu đến chân, còn tôi ư? Tôi mặc một chiếc quần bò và một chiếc áo chui đầu ở nhà màu vàng nhạt, trông tôi giống như nữ diễn viên chính sau khi lạc đường đã đi vào một căn nhà gỗ nhỏ trong

https://thuviensach.vn

một vùng hoang vu hẻo lánh trong các bộ phim kinh dị của Mỹ vậy. Tôi cảm thấy hai người họ sắp sửa rút cưa điện giấu sau lưng ra.

“Thứ bán trong hồ lô của các người rốt cuộc là thuốc gì? Lục vị địa hoàng hoàn hay là Phòng thủy sang khả thiếp[1] vậy!” Tôi nhìn hai người họ tỉnh táo lạ thường trong đêm khuya, cuối cùng đã hiểu, người uống say thực sự chỉ có mình tôi.

[1] Lục vị địa hoàng hoàn và Phòng thủy sang khả thiếp đều là những tên bài thuốc Đông y.

“Sau khi Cố Ly gọi điện cho em hôm trước, em đã lập tức đặt vé máy bay từ Mỹ bay về. Việc này rất phức tạp, trong đó có vô số cạm bẫy pháp luật, em mà không trở về, để chị ấy tùy ý bước đi thì sa chân một phát đã có ba cái hầm đợi chị ấy.” Mới một khoảng thời gian không gặp, mà mặt Neil đã trắng bệch đi rất nhiều, hắn ta thậm chí còn mọc râu, trông càng thêm quyến rũ hơn trước.

“Cậu vừa đi đâu vậy? Trong nghĩa địa cũng chẳng có gì hay để dạo nhỉ?” Cảm giác sợ hãi của tôi dần dần lắng xuống, tâm lý dần dần thăng hoa trong niềm vui trùng phùng với Neil.

“Em vừa đi vệ sinh thôi. Nói thế nào nhỉ, dù sao đây cũng là nơi cha Cố Ly yên giấc, trước mặt ông ấy, em cũng không tiện móc cái thứ ấy ra khỏi quần…”

“Sao cậu tìm được Cố Ly?”

“Tìm gì mà tìm, em và chị ấy cùng đến ấy chứ. Em vừa xuống máy bay, lái xe đến biệt thự, thì gặp chị ấy đúng lúc đang xách mấy chai rượu định ra ngoài, em nhìn bộ dạng trang điểm của chị ấy còn cho rằng chị ấy sắp đi dự party ở sân thượng khách sạn Ritz–Carlton, kết quả chị ấy lại thản nhiên bảo em lái xe đưa chị ấy đến nghĩa địa, chị ấy chẳng cảm thấy địa điểm đó có gì không đúng, vẻ mặt của chị ấy cứ thản nhiên như đến siêu thị 7-

https://thuviensach.vn

ELEVEN bên góc đường kia vậy. Em khi đó còn đang nghĩ, thương hiệu xa xỉ phẩm của nhà nào mà đùa đến mức điên khùng vậy, chuyển cả lễ công bố sản phẩm đến tận nghĩa địa. Mãi sau khi đến đây chị ấy mới nói cho em biết, chị ấy chỉ muốn đến trước mặt cha, nhổ một bãi nước bọt lên bia mộ mà thôi." Neil vừa nói, vừa cởi chiếc áo khoác lông cừu màu đen của hắn ta ra, đưa cho tôi: "Chị lạnh thì cầm lấy mà quấn vào, em nãy giờ cứ thấy chị run mãi…"

"Tôi phát run không phải vì lạnh, mà vì tôi tức!" Tôi nhìn Cố Ly đang ngồi bên cạnh nhởn nhơ ngắm nghía chiếc ly pha lê chứa rượu, mặt mũi phơi phới, giống như là sắp ngâm thơ đến nơi, cảm giác phổi của tôi lúc này giống như một con cá nóc tức giận, xù hết cả gai góc lên, "thì ra là cậu lái xe đưa nó đến đây". Tôi nghĩ đến cuộc tao ngộ với taxi của bản thân, thì càng thêm tức tối.

"Không phải ư?" Nhà thơ Cố Ly đặt ly rượu xuống, gương mặt thon nhỏ trắng lóa kia đang nhìn thẳng vào tôi, "Tối như hũ nút thế này, chả lẽ chặn một chiếc taxi lại rồi nói cho tài xế biết tôi muốn đến nghĩa trang Long Hoa à? Đừng đùa chứ, có tài xế nào chịu hả? Trừ khi cùng bán hoa vài ba tiếng với tài xế ở ghế sau xe, nếu không thì tuyệt đối không thể." Sau khi rút ra kết luận chắc như đinh đóng cột, nó ngẩng đầu lên nhìn tôi, "đúng rồi Lâm Tiêu, cậu đến đây thế nào?"

Tôi: "…"

Cái miệng ấy của Cố Ly, bất kể lúc nào ở đâu, cũng đều có thứ ma lực khiến người ta không thể kiềm chế được mà phải ngậm súng tự vẫn. Tôi nói không với nó, từ mười mấy năm trước tôi đã nhận thua rồi. Tôi quay đầu nhìn về phía Neil, tiếp nối sự nghi hoặc vừa nãy hỏi hắn ta: "Vừa rồi cậu nói chúng ta không uy hiếp được họ, là ý gì vậy? Rõ ràng Cố Ly và cậu đã tra ra tài chính của họ cũng có vấn đề mà." Trái tim hiếu kỳ của tôi đã rơi tuột vào bụng, hóa thành một con tê tê uống thuốc kích thích, sắp sửa cào xuyên người tôi rồi.

https://thuviensach.vn

“Chị cũng hỏi cậu một câu tương tự.” Cố Ly vừa nhìn tôi vừa nói với Neil, từ trên gương mặt u oán tựa như Lâm Đại Ngọc của nó, tôi biết đáp án của Neil chắc chắn khiến nó vô cùng không hài lòng.

“Vì chúng ta đều cho rằng pháp nhân của “M.E” là Cung Huân, hoặc chí ít là Cung Minh. Nhưng gần đây Cố Ly mới phát hiện, trước đó rất lâu, toàn bộ quyền kiểm soát cổ phần của “M.E” đã tiến hành rất nhiều cuộc giao dịch nội bộ. Pháp nhân đã biến thành một người khác…” Neil nhìn tôi, trên mặt hắn lộ ra vẻ gì đó rất kỳ quái, trông vừa bối rối, lại vừa nực cười.

“Ai vậy?” Tôi biết hắn ta đang chờ tôi hỏi.

“Trong tiểu thuyết kiếm hiệp không phải thường đều viết đó sao, người có thể giữ được bí mật tốt nhất…” Neil đột nhiên múa tư thế hạc trắng vươn cánh như trong phim kiếm hiệp, trông buồn cười vô cùng, chẳng khác nào người nhện đột nhiên đánh Thái cực quyền.

“Là người chết…” Tôi tiếp lời hắn một cách vô thức, sau đó mấy giây, đỉnh đầu của tôi như bị một luồng điện nhỏ đánh trúng, “ý của cậu là, pháp nhân của “M.E” là Sùng Quang?” Cuối cùng tôi đã hiểu vừa rồi hắn nhìn tôi một cách kỳ quái như thế là vì điều gì.

“Đúng. Từ những tài liệu văn bản mà chị Cố Ly tra ra được có thể thấy, khoản vốn lên đến hàng trăm triệu trong tập đoàn “M.E” hồi đó, cách thức thao túng khoản tiền ấy gần như đi cùng một đường với cách thức của Thịnh Cổ, cho nên bọn em có thể khẳng định gần như 99%, giữa Cung Huân và cha Cố Ly chắc chắn có giao ước hoặc kế hoạch chung. Nhưng sau khi Cố Diên Thịnh đột nhiên chết đi, bí mật này chỉ còn một mình Cung Huân biết được. Bọn em đoán, kể từ khi ấy ông ta bắt đầu để ý, phải đem miếng thịt mỡ vốn dĩ thuộc về Cố Diên Thịnh này, nuốt trọn vào bụng mình. Vậy nên bước đầu tiên trong kế hoạch của ông ta, chính là chuyển giao phần lớn cổ phần cho Sùng Quang, sau đó lại đem toàn bộ tài liệu cũng như hợp đồng trước đây có ghi chép liên quan đến các giao dịch nhào

https://thuviensach.vn

nặn lại một lượt, để cho Sùng Quang với tư cách là đại diện pháp nhân mới, ký mới lại lần nữa.”

“Sau đó thì sao?” Tôi dường như đã loáng thoáng thấy được đường nét của con quái thú ấy cũng như chiếc răng nanh dính đầy máu tươi của nó trong bóng đêm.

“Sau đó bước thứ hai, chính là sắp đặt cái chết của Sùng Quang.” Neil thở một hơi dài, nhận lấy ly rượu đỏ mà Cố Ly đưa cho, uống một hơi, bôi trơn cổ họng, rồi tiếp tục, “Như vậy, công ty của họ đã hoàn thành đường phòng hộ an toàn cuối cùng, cũng tức là, nếu xảy ra tình huống xấu nhất – hay khoản thâm hụt ấy bị người ta phát hiện, dẫn đến điều tra, thì pháp nhân ký mọi giấy tờ đều có liên quan đến khoản vốn hàng trăm triệu này, cũng chính là Sùng Quang, chính là người nhận trách nhiệm pháp luật, nhưng Sùng Quang thì đã chết. Trong Luật doanh nghiệp của Trung Quốc, trừ phi là vụ án cực kỳ đặc thù, phần lớn trách nhiệm hình sự đều sẽ truy tố đến cá nhân, còn công ty thì không phải chịu trách nhiệm liên đới với tư cách chủ hình sự. Nếu cá nhân này đã không thể truy cứu trách nhiệm hình sự, chẳng hạn như chạy trốn ra nước ngoài hoặc là đã chết, thì đối với công ty nơi người đó đứng pháp nhân, thực ra đã chẳng còn uy hiếp gì nữa.”

“Không đúng! Thế Cố Diên Thịnh cũng đã chết mà! Theo như cậu nói, cho dù phải truy cứu, không phải cũng là trách nhiệm của Cố Diên Thịnh sao? Liên quan gì đến Cố Ly?” Tôi vốn dĩ đã hiểu được một chút, nhưng lúc này, lại bị rối mù.

“Đây chính là lý do tại sao, hồi đầu Cung Minh bắt tớ ký tên vào mọi chứng nhận thư tài chính liên quan đến công ty Thịnh Cổ và các văn kiện xác nhận thanh toán liên quan khác. Hồi đó căn cứ theo các điều khoản liên quan trong di chúc của cha tớ, công ty giao lại cho tớ quản lý, tớ đã trở thành pháp nhân mới, cho nên, cũng đồng nghĩa là tớ thừa nhận tình hình hiện hữu của Thịnh Cổ đối với nhà đầu tư – bao gồm cả khoản thâm hụt khổng lồ ấy. Hồi đó tớ hoàn toàn không hay biết, cũng không thể biết được

https://thuviensach.vn

ông ấy đã để lại cho tớ một bình rượu độc, còn Cung Minh chính là kẻ đã khuyên tớ uống bình rượu ấy.” Cố Ly trông về phía tôi, bình tĩnh nói, “hiện giờ chỉ có một người có thể giúp tớ.”

“Ai?” Tôi đột nhiên cảm thấy bị một linh hồn vô hình siết chặt lấy, một luồng hơi lạnh khiến tôi run cầm cập.

“Cậu.” Cố Ly nhìn tôi. Quả nhiên, tôi đoán không sai.

“Cậu đừng có lại đi bảo tớ làm những chuyện kiểu như trò gián điệp hai mang nhé! Tớ không làm được, cậu quá đề cao tớ rồi. Tớ bẩm sinh là một kẻ húp cháo gạo, ăn lông gà, cậu đừng bảo tớ nhảy vào hố lửa!” Tôi lập tức lùi ba bước dài về phía sau.

“Chẳng cần cậu nhảy vào lửa đâu!” Cổ họng của Cố Ly đột nhiên trở nên lảnh lót, “Tớ chỉ cần cậu lấy giúp một sợi tóc của Lục Thiêu, tớ chỉ cần lấy DNA của anh ta, đi so sánh với DNA của Sùng Quang trước đây, chỉ cần chứng minh anh ta chưa chết, thì ổn rồi!”

“Tớ không làm!”, “Vô ích thôi!” – Tôi và Neil cùng lúc nói lớn tiếng với Cố Ly.

“Tại sao?” Cô ấy ngẩng đầu lên, hỏi hai chúng tôi cùng một câu.

Tôi không trả lời. Tôi không biết phải trả lời thế nào. Trong đầu tôi lúc này đều là bóng dáng của Chu Sùng Quang tóc đen mắt đen đang ngồi trên sàn nhà chơi trò chơi, anh ấy như đứng trong bóng đêm phía rừng bia mộ đằng xa kia, đang nhìn tôi với đôi mắt ươn ướt.

Nhưng cũng nhìn tôi với ánh mắt tương tự, còn có Cố Ly. Đôi mắt kia của nó cũng không hề khô khan. Tôi chịu không nổi ánh mắt này. Tôi dịch tầm mắt của mình ra khỏi ánh nhìn của nó. Trong giây phút sau cùng khi dịch tầm nhìn ấy, tôi thấy trong đôi mắt nó cái nụ cười chế giễu đầy hoang vắng với ý “tớ sớm đã biết mà”.

https://thuviensach.vn

“Chị đi đâu tìm được DNA trước đây của Sùng Quang?” Gương mặt của Neil không biết là vì kích động hay vì rượu mà đỏ gay.

“Việc này em không cần bận tâm”, Cố Ly nói lạnh lùng, “Anh ta trước đây nằm ở bệnh viện nào, chị có thể biết được. Bác sĩ điều trị chính của anh ta là ai chị cũng biết luôn. Tài liệu DNA nếu thật lòng muốn tìm, thì chắc chắn có thể tìm được.”

“Vậy cũng đâu được. Cho dù chị có thật sự tìm được tài liệu về DNA trước đây của anh ta, Lâm Tiêu cũng giúp chị lấy được DNA của người được gọi là ‘Lục Thiêu’ hiện nay…”

“Tớ không làm được đâu!” Tôi vừa gãi đầu vừa rít lên.

“Chị thôi nói leo đi!” Neil quay đầu qua quát tôi, hắn rõ ràng có chút nóng nảy, “Cho dù Lâm Tiêu giúp chị lấy được rồi, thì cũng chẳng ích gì. Chị vốn không biết công ty “M.E” này rõ ràng có vốn nước ngoài và bối cảnh quốc tế, tài liệu gốc về đăng ký vốn đầu tư của nó cũng như trong điều lệ hoạt động công ty rốt cuộc thích hợp áp dụng theo pháp luật của nước nào. Nếu như địa hạt quản lý thuộc về nước ngoài, thì trong pháp luật của rất nhiều quốc gia, DNA của bị cáo được thu thập một cách phi pháp, đều sẽ không thể dùng làm chứng cớ. Cho dù địa hạt quản lý pháp lý “M.E” nằm ở Trung Quốc, phù hợp với pháp luật trong nước, nhưng đối phương rõ ràng đã thay đổi nhân thân, thay đổi quốc tịch, bất cứ lúc nào đều có thể bốc hơi giữa nhân gian, biến mất khiến chị có lục tung cả Thượng Hải thậm chí cả nước Mỹ, cũng không thể tìm được anh ta. Còn một khi dính dáng đến điều khoản dẫn độ, thì càng thêm phiền phức, vì chẳng có luật sư nào muốn làm những vụ kiện kiểu này. Vì nó gần như là một cuộc kiện tụng không có điểm dừng.”

“Thế phải làm sao?! Hay là ngày mai chị cứ đem mọi quyền sở hữu cổ phần vốn có hai tay dâng cho người ta, rồi đem toàn bộ nhà cửa quần áo

https://thuviensach.vn

đóng gói lại, bán hết đi để trả nợ?" Cố Ly đứng phắt dậy, quát thẳng vào mũi của Neil, "lẽ nào chẳng còn cách nào khác?"

"Lily, chị còn không hiểu sao", giọng Neil đột nhiên dịu dàng trở lại, giống như một nắm cát đã ninh rất lâu trong nước, ươn ướt, sần sùi, "Đây là nước cờ lớn mà ngay từ bước đầu tiên đối phương đã chủ tâm sắp đặt, chị không thắng được đâu."

Cố Ly cuối cùng cũng nhỏ lệ.

Tôi còn cho rằng nó là người không biết khóc.

Tôi cho rằng yếu đuối, chán chường, bỏ cuộc, ủ rũ, tuyệt vọng, tự ti, đầu hàng,… tôi cho rằng những từ ngữ này, chắc chắn không liên quan gì đến nó. Nó thậm chí còn đang sống trên thế giới này một cách lấp lánh ánh vàng với tư cách là từ phản nghĩa của những từ này. Nó chắc chắn luôn đứng bên bờ bên kia của dòng sông, cất tiếng cười chế giễu vô tư với thế giới của những kẻ thất bại ở bờ bên này.

Tôi chẳng qua chỉ là con sóc chuột be bé dưới bóng râm cổ thụ của nó, tôi cũng cho rằng bất cứ gió tuyết nào cũng không thể chạm lên cái lông đuôi xõa tung của tôi.

Nhưng lúc này, nó lại ngồi bó gối ôm đầu, trên tay vẫn đang cầm cái ly pha lê chứa đầy rượu ấy, bàn tay nó khe khẽ run lên, như một tướng quân đang cảm thấy nhục nhã vì thất trận, nhưng vẫn cầm chắc thanh kiếm lệnh trong tay với tâm trạng đầy tức tưởi.

Chân của tôi đang run rẩy, nhưng vẫn gắng gượng bước qua, tôi bước đến bên nó, đặt tay lên đỉnh đầu nó. Mái tóc bóng láng của nó như một khối nước lạnh lùng.

Nó đột nhiên gạt tay tôi ra, sau đó đứng dậy, bước nhanh đến trước mộ của cha nó, cầm ly rượu đỏ trong tay, dùng lực đập mạnh lên trên bia mộ.

https://thuviensach.vn

Trên mặt đá hoa cương trắng toát, rượu đỏ nhuốm bẩn cả di ảnh của Cố Diên Thịnh, những dòng chất lỏng màu đỏ ấy chảy lăn dài xuống, giống như những vệt máu đỏ thẫm, nhưng lại như nước mắt đẫm máu của Cố Diên Thịnh. Trong ánh mắt của ông ta đầy ắp sự từ bi đáng hổ thẹn, và sự đau đớn đầy cảm thông.

Cố Ly quay người sải bước về phía sau mà đầu không ngoảnh lại.

Tôi nhào qua ôm chặt lấy nó, giống như tôi đã ôm một cái bóng cực lớn, ôm một con quái vật gọi là sợ hãi, ôm bản thân của sự khổ đau. Đôi má nóng hổi của tôi áp sát phía sau lưng áo khoác ấm áp của nó, nước mắt từng giọt từng giọt thấm sâu vào trong lớp lông cừu.

Tôi cố sức để cho giọng nói của bản thân tỏ ra bình tĩnh, vì Cố Ly trước mặt tôi đã không còn bình tĩnh đến mức khiến tôi phát sợ, tôi nói: “Cố Ly, cậu đừng nóng, tớ đi lấy tóc của Sùng Quang giúp cậu, còn có việc gì khác, chỉ cần cậu mở miệng. Cậu nói đi, tớ nhất định làm được. Cậu có muốn đi đâu, thì hãy về nhà trước cùng bọn tớ được không? Cậu đừng làm tớ sợ…”

Nhưng khốn nạn hay tôi vẫn khóc một cách đáng hổ thẹn, vừa nói vừa nghẹn ngào, giống như một tên béo không ngừng nấc cụt sau khi đã no cơm chán rượu: “Cố Ly, tất cả rồi sẽ ổn thôi. Cậu xem, chúng mình đều xui xẻo như vậy, việc tệ cỡ nào cũng đã gặp hết, thì còn có gì phải lo nữa chứ? Sau cơn mưa trời lại sáng, khổ tận cam lai, câu này nói rất đúng. Ông trời chẳng xấu thế đâu, ông ấy khiến cậu chịu khổ, nhất định là sẽ cho cậu hưởng quả ngọt… cậu đừng bỏ đi nhé!” Nó giãy giụa một cách thinh lặng trong vòng tay tôi, tôi hoảng loạn vô cùng, cảm giác giống như cổ họng sắp bị siết nghẹt đến nơi, cảm giác đau đớn ghê gớm giống như một cái chùy sắt đang liên tục nện xuống đỉnh đầu, mỗi một phát nện, đều khiến tôi đau đớn như sắp ngất đi. Tiếng khóc của tôi nghe như một chiếc khéo gỉ sét đang cắt một lá đồng, cót két cót két.

https://thuviensach.vn

Sức của Cố Ly thật mạnh, nó thoát khỏi tay tôi dễ dàng đến thế. Nó quay người lại, nhìn tôi đã khóc nhem nhuốc cả mặt, đôi mắt mở to của nó, lúc này giống như đã mọc thêm một cái bớt sởi đỏ lòm, nó cố nén nước mắt vào trong, rồi nói với tôi bằng cái giọng khàn khàn: “Cậu cho rằng thế này đã là tồi tệ nhất rồi sao?”

“Chắc chắn, chắc chắn rồi. Sau đó mọi việc sẽ tốt thôi, cậu đừng nóng, Cố Ly.” Tôi ngồi bệt trên đất, mặt nền đá lạnh toát, kèm theo hơi ẩm của màn đêm. Tôi cảm giác như mình sắp đột quỵ đến nơi.

“Vẫn còn tệ hơn nữa kia,” Cố Ly đột nhiên cười với tôi, nụ cười của nó trong nước mắt càng thêm đẹp lạ thường, giây phút đó thậm chí tôi còn thấy nó đẹp hơn cả Nam Tương. Nước mắt của nó như những viên kim cương trang điểm trên khóe mắt, gương mặt kích động của nó giống như đã bôi son vừa hồng lại vừa tươi đẹp, “Tớ đã bị ung thư.”

Tôi ngẩn ra vài giây, rồi đứng dậy cầm lấy khăn giấy nãy giờ đã vo thành viên trong tay ném về phía nó, tôi bị nó làm cho mắc cười: “Mẹ cậu chứ, đừng nói bậy.”

“Tớ không nói bậy.” Cố Ly gỡ mái tóc giả trên đầu xuống. Mái tóc trước trán của nó thưa thớt lác đác, trông giống như mái tóc của trẻ sơ sinh vậy.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, chẳng có bất cứ phản ứng gì.

Thị giác và xúc giác đều biến mất. Tôi đứng lẻ loi trong màn đêm mênh mang và lạnh lẽo.

Mãi đến khi tôi bị tiếng khóc xé gan xé ruột của Neil ở phía sau làm cho giật mình tỉnh lại.

https://thuviensach.vn

TIỂU THỜI ĐẠI 3.0

Quách Kính Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Mùa đông những cây tùng gội tuyết, mùa xuân những con suối kết băng, mùa hạ về trong những cơn mưa cùng tiếng ve huyên náo giữa tàn cây. Còn mùa thu thì luôn cần mẫn siêng năng đến điểm tô cho thế giới hết lượt này đến lượt khác bằng màu lá rụng, chỗ này tô son, chỗ kia trát hồng, cả thế giới đều hồng hào rực rỡ. Mỗi năm mỗi tuổi, quang cảnh luôn đi qua rất nhanh. Màn sương mù của Thượng Hải mỗi lúc một dày, ban ngày mỗi lúc một ngắn, ban mai mỗi lúc một trễ. Tiếng ve sầu sau cuối của mùa thu, cuối cùng cũng đã trốn sâu vào rừng cây ken dày hun hút.

Trên đường chúng tôi trở về, xe vừa mới rẽ lên đường cao tốc, vầng mặt trời đỏ rực đã hiện rõ trước kính chắn gió, rồi treo ở đó dìu dịu tựa mặt trăng đỏ. Đường chân trời được tạo nên từ vô số tòa nhà cao thấp lô nhô giao thoa với nhau tạo nên đang được phác họa trong vầng hào quang màu hồng sẫm. Trên bầu trời đôi ba làn sương mơ màng và một ít giá lạnh mùa thu còn vương lại, thế giới giống như được bọc trong một cái hộp kính mờ, trông hư ảo huyền hoặc, có một thứ cảm giác vô cùng khắc khoải.

Neil cầm lái, thi thoảng lặng lẽ đánh hướng vô lăng. Từ phía sau qua kính chiếu hậu, tôi thấy được đôi mắt ửng đỏ của hắn, đôi lông mày rậm dày vuốt dài khiến đám con gái phải ghen tỵ, lúc này đang ướt rườn rượt ôm lấy đôi đồng tử quyến rũ, trông như lao sậy màu vàng bị nước sương thấm ướt vậy. Khóe môi của hắn mím chặt, từ đường gân nổi lên rõ rệt, có thể thấy hắn ta đang nghiến răng nghiến lợi, như một người tức giận đang cố sức khống chế cơn giận của bản thân. Hắn thi thoảng lại nhấn ga, như muốn trút hết mọi bực dọc trong lòng.

https://thuviensach.vn

Tôi biết hắn không có vẻ gì là đang xả đi sự tức giận, mà đang xả đi sự sợ hãi. Trên đường từ nghĩa trang trở về, hắn khóc suốt.

Trông hắn cũng khắc khoải tựa vầng mặt trời hư ảo huyền hoặc lúc này đang treo ngoài kính chắn gió kia.

Tôi ngắm nghía chính mình qua kính chiếu hậu, trông tôi còn tệ hơn cả Neil. Đầu bù tóc rối, mắt đỏ như quả hạch, màu rượu đỏ còn lưu lại nơi kẽ răng khóe miệng khiến tôi trông chẳng khác một con yêu quái vừa ăn thịt người xong còn chưa kịp chùi mép.

Còn Cố Ly bên cạnh tôi, đã móc trong giỏ ra một hộp phấn, trong thoáng chốc đã bừng lên rực rỡ trước gương soi. Tất nhiên, nó cũng đã đội lại mái tóc giả lên đầu từ lúc nào, lúc này đầu của nó lại biến thành một hạt dẻ bóng loáng như bôi nước.

Tôi nhìn mái tóc giả của nó, nỗi buồn theo đó trào dâng. Lồng ngực lại bắt đầu phồng lên xẹp xuống, cả người tôi lập tức biến thành một cái bể gió, kêu lên ù ù.

“Được rồi, được rồi, hai người tươi tỉnh lên chút được không? Tôi còn chưa chết đâu”, Cố Ly đóng hộp phấn đánh bạch một cái, rồi ném vào trong giỏ, rồi bắt đầu quở trách tôi và Neil rằng, “Tôi thật muốn đạp cho hai người một phát, có phải hai người đang chuẩn bị dựng một cái đài bên dưới tòa tháp Oriental Pear rồi khóc ba ngày ba đêm không. Tôi không thể không cảnh cáo hai người, phải cẩn thận với quản lý thành phố. Bọn họ chỉ cần một đòn là có thể đánh hai người trở về nguyên hình đấy. Hơn nữa không phải tôi đã nói rồi sao, bác sĩ nói tôi phát hiện bệnh sớm, kịp thời dùng hóa trị, sau đó phẫu thuật, cơ hội trị khỏi rất cao. Còn tóc rụng trong thời gian xạ trị và hóa trị liệu thì vẫn có thể mọc dài trở lại, nang tóc của tôi vẫn còn, chỉ có điều tóc rụng đi mà thôi. Hai người cho rằng tôi là Mao Hoa Quân à, cái đầu của ông ta ấy mà, ruồi còn không dám đậu vì sợ trượt gãy chân, da đầu ông ta chẳng khác gì bôi sáp, đậu lên một phát thì trượt

https://thuviensach.vn

thật.” Mao Hoa Quân là chủ nhiệm khoa trước đây của Cố Ly, định nghĩa của Cố Ly đối với ông ta là “nhìn từ phần chân mày trở lên, thì rất giống Trần Bội Tư.”

Suốt cả chặng đường, tôi và Neil đều khóc lóc sướt mướt, giống như hai đứa con gái ẻo lả, còn Cố Ly thì mặt như sắt nguội, miệng như ngậm thép, cả người toát lên vẻ rất đỗi xuất chúng, chẳng có chút nào cho thấy nó là người mắc bệnh ung thư cả.

Nhân bầu không khí bi tráng lúc này, Cố Ly cuối cùng đã mở miệng nói cho tôi biết, tại sao buổi sáng hôm đó nó lại ngủ chung với Vệ Hải. Nó đã tự biên tự diễn một vở kịch lớn trình độ cao, xung đột rõ ràng, mâu thuẫn quyết liệt, nhân vật tươi mới, cao trào liên tục, hoàn toàn có thể đoạt được hầu hết các giải thưởng lớn từ đạo diễn cho đến diễn viên rồi biên kịch xuất sắc nhất của “Giải thưởng Kim kê bách hoa.”

“Cậu vì chuyện mắc bệnh ung thư mà chia tay với Cố Nguyên?” Cho dù đã biết mọi nguyên nhân hậu quả, nhưng tôi vẫn không hiểu được logic trong hành động của nó, chuyện này chẳng khác nào cái câu chuyện “vì tôi không ăn rau cần tây được, cho nên tôi đem con gà của nhà hàng xóm, vặt lông hết sạch rồi.”

“Không phải ư? Lẽ nào tớ phải giống như trong phim truyền hình, ngày nào cũng ôm lấy bạn trai khóc đến mức chết đi sống lại, nước mắt ngắn nước mắt dài cầu xin đối phương đừng rời xa mình, còn phải chung tình như trong phim của bà Quỳnh Dao, sống một đời cô độc vì đối phương, việc đầu tiên hằng ngày là ôm di ảnh của đối phương khóc lên vài tiếng? Lâm Tiêu à, bây giờ là thế kỷ XXI, sắp năm 2012 đến nơi rồi, cậu không thể sống tiến bộ hơn một chút sao?” Cố Ly khoanh tay, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mặt nó không nhìn qua phía tôi, nhưng từ trong giọng nói của nó, cũng có thể đoán ra cái vẻ mặt chế giễu hả hê lúc này của nó.

https://thuviensach.vn

“Nhưng cậu không thể để cho Cố Nguyên đội mũ nồi xanh mà không hiểu chuyện gì đã xảy ra như thế chứ, hơn nữa nói không chừng nửa đời còn lại anh ta cũng sẽ sống dưới cái bóng của chiếc mũ xanh mà vốn dĩ chưa từng tồn tại ấy… tớ nói này Cố Ly, cái mũ xanh ấy quả thực chưa từng tồn tại, đúng không?” Tôi nói đến nửa chừng, thì thấy hơi chột dạ. Vì bất kể chuyện gì, vào tay Cố Ly rồi, thì chẳng có kịch hay không gì không thể xảy ra. China Mobile nên tìm nó đi phát ngôn thay – nó muốn, nó có thể!

“Lâm Tiêu, cậu có tin tớ đem cậu nhét dưới bánh xe không!” Cố Ly quay mặt lại, vươn bộ móng tay gắn đá sắc lẹm của nó chĩa ngay cổ họng tôi. Tôi vẫn luôn cảm thấy điều lệ quản lý dao kéo của Trung Quốc phải sửa đổi, vì những bộ móng tay bén như dao lam trên tay Cố Ly đây, nếu đem mài cho bén đến mức thổi lông là đứt, thì có khác chi luôn đem mười đoản đao đi dạo phố?

“A, xem ra cái mũ xanh ấy thực sự là chẳng tồn tại.” Từ phản ứng của nó, tôi thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc khi tảng đá đè nặng trong lòng rơi xuống đất, tôi còn ít nhiều cảm thấy tiếc nuối cho Cố Ly – dù sao, một người có dáng vóc tiêu chuẩn như của Vệ Hải, đồng thời còn yêu thích phụ nữ, có lật tung cả Thượng Hải cũng chẳng có mấy ai.

“Nhưng sao cậu biết chắc nếu Cố Nguyên biết cậu mắc bệnh ung thư, thì nhất định sẽ chia tay với cậu chứ? Tớ tuy không cảm tình với amj ta lắm, nhưng tớ cảm thấy anh ta cũng không đến nỗi… đến nỗi… giống như cậu nghĩ đâu.” Tôi không tìm được từ chính xác để biểu đạt, tôi chỉ đột nhiên cảm thấy có chút bất công đối với Cố Nguyên.

“Tớ rất hiểu anh ấy. Anh ấy là người giống tớ, tớ không cần phải đoán xem anh ta nghĩ thế nào, tớ chỉ cần biết bản thân tớ nghĩ thế nào là đủ rồi – nếu hôm nay tớ gặp một anh chàng mắc ung thư, tớ có nên tiếp tục tốn thời gian vì anh ta, mỗi ngày ở trước giường bệnh của anh ta, bưng trà rót nước, tắm giặt đổ bô, biết rõ anh ta sắp chết, mà hằng ngày vẫn nói với anh ta

https://thuviensach.vn

rằng, khí sắc của anh trông thật tốt, anh sắp khỏe lại rồi. Có thể không? Đáp án là, tớ không thể. Lại chẳng có máy quay phim chĩa vào tớ, tớ không diễn được mấy vai phụ nữ trinh liệt này. Hơn nữa, nếu người đàn ông này có lương tâm, có nhân tính, có đạo đức nghề nghiệp, chắc chắn anh ta cũng sẽ không lãng phí tuổi thanh xuân của tớ, sinh mệnh của tớ, tình cảm của tớ như vậy. Tỉ lệ sinh tồn của một bệnh nhân ung thư có bao nhiêu? Đánh bạc với một xác suất giống như trúng số độc đắc thế này, thì giá thành thời gian và giá thành cơ hội đều cao không thể tả, có nhiều thời gian, có nhiều sức lực như vậy, thà tớ đi hầu hạ một tỉ phú sắp chết, may ra ông ta còn điền tên tớ vào trong di chúc còn chưa hoàn thành của ông ta cũng nên. Lâm Tiêu này, tớ là một người sắp chết, tớ dựa vào gì mà kéo theo một thanh niên tươi trẻ đợi chết cùng tớ chứ?"

"Mẹ kiếp cậu vừa rồi còn nói với tớ cái gì là tỉ lệ trị khỏi cực cao, chắc chắn sẽ không chết!" Tôi bật dậy đánh soạt một cái, đầu đụng đến trần xe.

"Tớ giả dụ thế! Cậu ồn ào gì chứ, tớ là một bệnh nhân ung thư, xin cậu chú ý lời nói và việc làm của bản thân một chút có được không? Bác sĩ nói tớ không được để bị kinh hãi, tiếng ồn xung quanh vượt quá 60 dexiben thì tớ có thể sốc bất cứ lúc nào." Cố Ly đưa tay đè tôi xuống, nét mặt xem chừng rất chân thật.

Tôi biết từ nhỏ nó đã có bản lĩnh này, rất giỏi sáng tác ra các loại từ ngữ chuyên môn để đạt được mục đích của bản thân, tôi đã thấy nó dùng đủ các loại chiêu thức để thỏa mãn mong muốn riêng, chẳng hạn "nha sĩ của tớ đã nói, tớ không ăn được mướp đắng, không tốt cho răng", "luật sư của tớ nói rồi, tốt nhất bảo tớ tuần tới không nên đến trường, ông ta muốn mời tớ lên tòa bất cứ lúc nào", "người làm vườn của tớ nói, xin đừng ca hát trong vườn hoa, những cây nguyệt quế gốc Pháp ấy nghe thấy tiếng người hát sẽ héo úa", "khách hàng quảng cáo của chúng tớ nói, hy vọng lần tới công ty có thể cho tớ mượn những mẫu trang phục tốt nhất, để tớ mặc sang trọng hơn một chút, đi uống trà chiều với họ"…

https://thuviensach.vn

Chiếc Benz màu đen của Cố Ly lao đi trong thinh lặng trên đường cao tốc khá thoáng rộng buổi ban mai, hệ thống giảm xóc của chiếc xe vận hành thật tốt, tất cả đều im phăng phắc, cảm giác cả chiếc xe giống như một chiếc quan tài màu đen trôi xuôi theo dòng nước. Ngoài việc thi thoảng có thể nghe được tiếng thút thít của Neil ra, thì trong chiếc quan tài đen này là một khoảng tĩnh lặng.

Có lẽ để phá tan sự ngột ngạt phiền não ấy, Cố Ly đã nhẹ nhàng nói với tôi thế này: "Thực ra tớ sợ trói buộc về mặt luân lý với Cố Nguyên, nếu Cố Nguyên biết tớ bị ung thư, cho dù anh ta muốn chia tay với tớ, thì anh ta cũng sẽ vì áp lực của người bên cạnh, áp lực của dư luận xã hội, áp lực của đạo đức, mà không thể không kiên trì đồng hành cùng tớ, nhưng điều này rõ ràng là sự hao phí được xác định chẳng có tương lai, anh ấy là một người tốt, tớ cũng rất yêu anh ấy, tớ không muốn để anh ấy sống không vui vẻ như vậy. Neil, cậu có nhớ khi cậu đi đã nói gì với chị không, cậu nói rằng 'I am not happy anymore', tớ rất sợ có một ngày, Cố Nguyên cũng thầm nói như vậy với tớ. Tớ sẽ không chịu đựng được điều này. Nếu như vậy, cuối cùng sẽ khiến tớ hận anh ấy, chi bằng bây giờ để anh ấy hận tớ, như vậy ít nhất tớ không cảm thấy đau đớn."

Tôi lại bị những lời nói của nó làm cho xúc động đến đỏ hoe khóe mắt. Tôi nhìn Cố Ly, nét mặt của nó vô cùng bình tĩnh, giống như sau khi cơn bão qua đi, trên cánh đồng chăn thả bao la còn lại, chẳng có dê cừu, chẳng có hoa tươi, chẳng có lều bạt và cỏ khô, bão tố đã quét sạch tất cả, chỉ còn lại đồng cỏ phẳng lì, giống như bị một dòng sông lớn vô hình quét qua. Nó mãi mãi giống như một chiếc máy tính, đem tất cả những thứ có thể gây thương tổn đến mình, bóp nghẹt ngay đầu kia của tường lửa, bắt đầu diệt trừ ngay từ trạng thái mã nguồn, không để lại bất cứ kẽ hở hay cơ hội nào, cho phép sự đau đớn có thể xâm nhập vào thân thể, vào trái tim của nó.

"Nhưng chẳng may, tớ nói là chẳng may, Cố Nguyên muốn đánh cược ván này với Thượng đế thì sao, cậu cũng sẽ không cho anh ấy cơ hội ư? Ít

https://thuviensach.vn

nhất cậu cũng phải cho anh ta biết sự thật chứ?" Tôi vẫn không chịu bỏ cuộc, tuy trong lòng tôi luôn có ý bài xích Cố Nguyên, nhưng trong chuyện này, anh ta tuyệt đối là người vô tội.

"Đánh cược với Thượng đế? Cậu và anh ta đi đánh súc sắc là được rồi, tớ đảm bảo anh ta rải lần nào cũng là ngũ nhất. Lâm Tiêu này, cậu có biết bệnh mà tớ mắc là ung thư gì không? Ung thư tử cung. Giờ tớ đang trong thời gian hóa trị và xạ trị, thông qua hóa trị và xạ trị khối tế bào ung thư sẽ teo lại, đợi đến khi chúng teo nhỏ đến mức có thể cắt bỏ đi, thì tớ phải phẫu thuật. Nếu hiệu quả xạ trị tương đối rõ rệt, tế bào ung thư được kiểm soát tốt, tớ chỉ phải cắt bỏ đi một phần tử cung, nhưng cho dù như vậy, chức năng tử cung của tớ cũng không thể mang thai, có điều noãn trứng thì vẫn còn, tớ vẫn có thể tìm người mang thai hộ trứng đã thụ tinh trong ống nghiệm. Nhưng nếu hiệu quả xạ trị không tốt, phẫu thuật cũng không trị tận gốc, nếu tế bào ung thư lan rộng đến giai đoạn II, thì tớ cần phải cắt bỏ các cơ quan của hệ thống sinh sản bao gồm tử cung, buồng trứng, vòi dẫn trứng,… Cậu nói xem, nếu như vậy, dù tớ vẫn sống, Cố Nguyên và tớ, có thể có tương lai gì chứ? Mẹ tớ hồi đó tuy không bị ung thư, nhưng cũng vì không sinh con được, nên cha tớ mới tìm người bên ngoài, sinh ra tớ. Cậu xem, trời cao có báo ứng, chẳng qua ông trời chột mắt, báo ứng ngay vào tớ. Lâm Tiêu, cậu không hiểu nhà Cố Nguyên, gia tộc nhà ấy còn chẳng được bình thường như gia tộc nhà Cung Minh, đều là những kẻ biến thái, dinh thự tấc đất tấc vàng của bọn họ trông thì vàng son lộng lẫy không chỉ một đời, nhưng mãi mãi không thể che đậy được bản chất của bệnh viện tâm thần. Cậu nghĩ xem, nếu tớ gả vào nhà Cố Nguyên, với tư cách một nàng dâu không có khả năng sinh con, tớ có thể sống yên ổn được không?"

Tôi không nói nên lời. Tôi nghe thấy Neil ngồi ở vị trí ghế lái phía trước lại bắt đầu khóc thút thít. Cố Ly đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên sau gáy hắn, dịu dàng vuốt ve. Tôi ngồi bên cạnh cũng không kìm được đã rơi nước mắt, Cố Ly đưa bàn tay còn lại đặt nhẹ nhàng lên mu bàn tay của tôi. Tôi nhìn Cố Ly bình tĩnh, nét mặt của nó điềm nhiên đến mức thậm chí còn như

https://thuviensach.vn

đang mỉm cười, giống như người bệnh ung thư là tôi và Neil, còn nó là hộ lý đang an ủi chúng tôi vậy.

Tôi nằm sấp trên vai Cố Ly, ôm siết lấy nó. Nó thật gầy, xương bả vai ấn vào tôi đau nhói.

Tôi và Neil đồng ý giữ bí mật cho Cố Ly, không đem bệnh tình của nó nói cho bất kỳ ai biết. Có điều với điều kiện trao đổi, tôi bảo Cố Ly đồng ý với tôi một việc, đó là, không được ở trong căn biệt thự trên đường Nam Kinh Tây vắng lặng cô quạnh ấy nữa, tôi hy vọng nó chuyển về căn nhà trước đây của nó, ít nhất mẹ nó có thể ở bên cạnh chăm sóc.

Cố Ly đã đồng ý với tôi. Nó nói cho tôi biết, thực ra cho dù tôi không nói, nó cũng đã chuẩn bị trả lại căn biệt thự này. Tiền thuê căn biệt thự này hằng tháng không phải rẻ, trước khi chưa giải quyết xong khoản thâm hụt lớn ấy, nó cần phải tiết kiệm chi tiêu. Nó thậm chí còn sẵn sàng tâm lý sau này sẽ ăn mặc giản dị như các công nhân.

“Nhưng tớ muốn trước khi trả lại căn biệt thự này, phải để mọi người họp lại lần nữa. Lâm Tiêu, cậu cảm thấy bọn họ có còn đến không?” Nó ngẩng đầu lên trông qua tôi. Từ trong mắt nó, tôi lần đầu tiên đọc được một thứ tâm trạng, thứ tâm trạng này được gọi là “không tự tin”.

“Bọn họ là chỉ ai vậy?” Tôi đột nhiên cảm thấy khó chịu, vì tôi đã đọc hiểu được tâm tư của Cố Ly, nó không thể tầm thường so với bất kỳ ai như thế.

“Tất cả những người đã từng sống trong căn nhà này.” Cố Ly thở dài một hơi, “Bất kể tương lai chúng ta thế nào, sống chết hợp tan hay là chết già không tới thăm nhau, thì chí ít trong quá khứ, chúng ta đã sống với nhau rất vui vẻ, không phải sao?”

“Giản Khê và Vệ Hải đều không còn ở Thượng Hải nữa. Cố Nguyên chắc cũng sẽ không đến.” Tôi ngồi xuống trên chiếc ghế sofa quen thuộc,

https://thuviensach.vn

ánh mắt trông về phía nhà bếp, ở chiếc bàn ăn dài ấy, vô số bí mật đã từng bung ra một cách cuốn hút tựa hoa quỳnh trong đêm sâu, giống như thuốc nổ, có một thứ vẻ đẹp không gì sánh nổi rộ lên trong chớp mắt, chúng tôi vì những bí mật tựa thuốc nổ này mà tranh cãi với nhau không biết bao nhiêu lần, chỉ hận không thể đem đối phương xé thành một cái túi gai rách nát. Tất nhiên cũng có rất nhiều khi nồng ấm, tôi thậm chí còn có thể mơ hồ thấy cảnh Giản Khê đang xới cơm cho tôi, Nam Tương lau đĩa bên bồn rửa bát.

“Thế thì còn có Nam Tương, Cố Hoài, Đường Uyển Như.” Cố Ly nói.

“Còn có Sùng Quang, chị muốn mời anh ấy không?” Neil hỏi Cố Ly, nhưng mắt lại nhìn tôi.

“Tại sao không chứ? Lâm Tiêu yêu anh ta như thế.” Cố Ly nói tỉnh bơ. Tôi biết, nó còn nhớ chuyện tôi ở trong nghĩa trang, sống chết không chịu lấy giúp tóc của Sùng Quang cho nó.

“Thế em và Lâm Tiêu chia nhau đi hẹn họ?” Neil thở dài một hơi, rồi không nói thêm gì nữa.

“Không cần, để chị tự gửi tin nhắn cho họ vậy.” Cố Ly đứng lên, nhìn tôi, rõ ràng là có ý đuổi khéo, “tớ phải đi ngủ đây. Cậu cũng về nhà sớm chút đi.”

“Sùng Quang ra ngoài rồi. Tối nay tớ ở lại đây nhé.” Tôi không dám nhìn vào mắt Cố Ly.

“À, cái đó tùy cậu. Phòng của cậu vẫn đang để đó, chưa ai đụng đến. Chăn gối đều đang trong tủ quần áo, cậu tự lấy mà dùng.” Cố Ly nói xong thì đi thẳng lên lầu.

Dằn vặt suốt cả đêm, cũng đã mệt rũ rồi, tôi chợp mắt trong ánh nắng của ban mai, thoáng chốc đã thiếp đi. Không biết đã qua bao lâu, tôi mơ mơ

https://thuviensach.vn

màng màng tỉnh giấc. Rèm cửa sổ kéo kín mít, cả căn phòng vẫn tối thui, tôi cũng không biết mấy giờ rồi.

Tôi khoác áo ngủ đi dép lê, bước đến phòng ngủ của Cố Ly. Tôi đẩy cửa ra, khẽ khàng bò lên giường của nó.

Giống như hồi còn ở chung ký túc xá đại học, vô số lần, tôi đã nhẹ nhàng chạy từ phòng mình đến phòng nó, rón ra rón rén chui vào trong chăn, chỉ vì thèm muốn cái cảm giác khoan khoái của nệm giường cao cấp và sự ấm áp của chiếc chăn lông nhung mà nó mua về.

Tôi nằm xuống, nhẹ nhàng kéo một cánh tay đang khoanh lại của Cố Ly qua, rồi kê đầu của mình lên cánh tay nó, thẽ thọt nói với nó: “Xin lỗi nhé.”

Nó chẳng động đậy, cũng chẳng trả lời, nhưng tôi biết nó chưa ngủ.

Mấy giây sau, nó nhẹ nhàng đẩy tay tôi ra, trở người rồi thở dài một hơi trong thinh lặng.

Mùa đông những cây tùng gội tuyết, mùa xuân những con suối kết băng, mùa hạ về trong những cơn mưa cùng tiếng ve huyên náo giữa tàn cây.

Còn mùa thu thì luôn cần mẫn siêng năng đến điểm tô cho thế giới hết lượt này đến lượt khác bằng màu lá rụng, chỗ này tô son, chỗ kia trát hồng, cả thế giới đều hồng hào rực rỡ.

Mỗi năm mỗi tuổi, quang cảnh luôn đi qua rất nhanh.

Màn sương mù của Thượng Hải mỗi lúc một dày, ban ngày mỗi lúc một ngắn, ban mai mỗi lúc một trễ.

Tiếng ve sầu sau cuối của mùa thu, cuối cùng cũng đã trốn sâu vào rừng cây ken dày hun hút.

https://thuviensach.vn

Cơn oán giận của tôi với Nam Tương và Cố Ly, dường như cũng sâu thêm theo mùa thu, mà dần dần nguội lạnh. Rồi cũng theo đó, lại là niềm nhớ nhung đối với họ. Tôi biết rõ sự oán giận của tôi với Nam Tương chẳng có bất kỳ lý do gì, vốn dĩ đã chẳng có ai quy định nó không được ưu tú hơn tôi, không được sống hạnh phúc, không được thành công trong sự nghiệp. Khi cuối cùng nó đã có cơ hội đứng trên vũ đài rộng lớn nói lời cảm ơn, đáng lẽ tôi phải là người đầu tiên vỗ tay hoan hô, nhưng tôi lại là người đầu tiên phát ra tiếng cười nhạt và phản đối. Còn Cố Nguyên, nếu so với oán giận, thì anh ta càng phải là người nhận được sự đồng tình của mọi người.

Nhưng Cố Ly lại chẳng có thời gian thương hoa tiếc nguyệt như tôi, nó và Neil hai người họ ngày nào cũng vùi đầu trong một núi văn kiện, tra soát và tìm kiếm các loại thông tin hữu dụng và vô dụng, mọi tài khoản cá nhân trước đây của Cố Diên Thịnh đều rất rõ ràng, trong đó chẳng có những ghi chép giao dịch kiểu như liên quan đến khoản tiền lớn đến 70 triệu như vậy, nhưng cũng không loại trừ Cố Diên Thịnh đã đem khoản tiền này chia tách thành rất nhiều khoản giao dịch nhỏ lẻ, có điều nếu như thế, thì việc truy tìm tung tích món tiền ấy càng trở nên rắc rối. Vốn dĩ một cây kim ném vào lòng đại dương, đã rất khó để tìm lại, đằng này lại đem cây kim cắt thành vụn nhỏ, thì càng khó để dò.

Nhưng Cố Ly tin rằng khoản tiền này sẽ không cánh mà bay, nó nhất định đang tồn tại dưới một hình thái nào đó bị mọi người không chú ý đến. Chẳng có ai lại đem 70 triệu ném vào lòng đại dương.

Cố Ly và Neil nghiên cứu đi nghiên cứu lại di chúc của Cố Diên Thịnh để lại, giống như đang đọc một bộ tiểu thuyết trinh thám, mỗi dòng mỗi câu, thậm chí mỗi chữ, họ đều vắt kiệt trí não, giống như đang phá giải một cuốn Mật mã Da Vinci.

Bọn họ loại trừ khả năng ẩn chứa 70 triệu của từng phần di sản một, chẳng hạn chiếc bát gốm hoa men lam mà ông ta để lại cho mẹ Cố Ly, bên

https://thuviensach.vn

trong cũng chẳng thể cất giữ khoản hiện kim 70 triệu, chẳng hạn chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Patek Philippe để lại cho Cố Ly, cũng chỉ có giá trị bốn trăm hai ngươi ngàn đồng mà thôi, cổ phần của công ty rõ ràng minh bạch, không tồn tại điểm nghi vấn nào…

Sau khi họ đã loại trừ từng món từng món một, chỉ còn lại một phần di sản cuối cùng là đáng nghi nhất, đó chính là một lâm trường mà Cố Diên Thịnh đã mua lại trước khi chết, cánh rừng rậm này nằm trong khu lâm nghiệp cấp thành phố ở bãi đông Sùng Minh. Rất nhiều nhà máy bao gồm nhà máy giấy, nhà máy đồ gia dụng, xưởng gia công gỗ, đều có bộ phận quản lý của riêng mình bên trong khu lâm nghiệp cấp quốc gia này. Cố Diên Thịnh đã dùng danh nghĩa cá nhân, mua lại một khoảnh lâm trường nhỏ nằm sát ven biển ở đây, cánh rừng này theo như di chúc, là thuộc về Cố Ly.

Trước khi chưa xảy ra sự việc này, Cố Ly vốn dĩ chưa từng nghĩ phải đi tiếp quản cánh rừng này. Cố Ly vẫn tiếp tục tuyển dụng người giữ rừng mà trước khi chết Cố Diên Thịnh đã tin dùng, tiếp tục canh giữ rừng cây ấy mà thôi.

Trước đề nghị của Neil, tôi và Cố Ly, Neil ba người lại cùng nhau đi một chuyến.

Trước khi chúng tôi đứng ở rừng cây phần lớn là cây khuynh diệp phát triển nhanh ấy, nhìn quanh bốn bề, lại cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Đây là Thượng Hải của năm 2010, không phải châu Âu thời trung cổ, chúng tôi không thể tìm được một hòm báu vật trong đó chứa đầy đồng tiền vàng và đá quý giá trị đến 70 triệu, sau đó còn có một tiên nữ cầm đũa phép thuật xuất hiện nhảy múa cho chúng tôi xem giữa chốn rừng xanh.

“Gỗ của cánh rừng này có thể trị giá 70 triệu sao?” Cố Ly gỡ kính râm xuống, chau mày nhăn mặt nhìn những tán cây đang lắc qua lắc lại trên đầu.

https://thuviensach.vn

“Đây đều là khuynh diệp tăng trưởng nhanh chuyên dùng làm giấy, 70 triệu? Có được bảy trăm ngàn đã là tốt rồi. Chị cho rằng những cây trồng ở đây đều là huỳnh đàn à?” Neil lật tài liệu khu rừng trong tay ra, rồi không ngừng than thở.

“Vùng đất này ít nhất cũng đáng giá không ít tiền nhỉ? Tuy không nằm ở khu Tĩnh An, nhưng tốt xấu gì cũng là thành phố Thượng Hải mà, nếu có thể đem ra giao dịch ở thị trường bất động sản ấy mà? Nói không chừng sẽ có kẻ thiểu năng nào đó đồng ý mua lại, rồi xây một khu văn phòng hoặc rạp chiếu bóng gì đó ở chốn thâm sơn cùng cốc này thì sao?”

“Cố Ly à, chẳng có ai muốn xây văn phòng ở cái đất này đâu, chị đừng quên là từ khu Tĩnh An đến đây chúng ta đã lái xe hết bốn tiếng đồng hồ, em cảm thấy nếu chạy thêm chút nữa thì có thể trông thấy Gia Dự Quan đấy. Hơn nữa chị đừng quên ở đoạn cuối chúng ta còn phải nhờ đến máy kéo của người giữ rừng mới có thể vượt qua được. Chẳng có kẻ thiểu năng nào mà thiểu năng đến mức muốn xây tòa nhà văn phòng ở đây? Vả lại, em không thể không nhắc nhở chị, thứ mà cha chị mua chỉ là quyền sử dụng của mảnh rừng này, mà trên phạm vi sử dụng có quy định rõ ràng mục đích sử dụng của mảnh đất này chỉ có thể dùng trồng cây làm giấy, đừng nói là xây cao ốc văn phòng, cho dù chị muốn dựng một cái nhà kính để trồng củ cải ở đây, cũng đã không được rồi!” Neil mồm miệng leo lẻo, nói đâu ra đấy, chẳng khác nào một tay luật sư chính hiệu, chỉ thiếu trên đầu không đội mũ luật sư nữa thôi.

“Vậy có khi nào cha chị thần thông quảng đại, đã nhìn ra bên dưới mảnh đất này có chứa khí đốt hoặc là dầu thô gì đó không nhỉ… thế thì chúng ta giàu to rồi! Chắc chắn là như vậy rồi! Chứ không lẽ một người vắt cổ chày ra nước như cha chị, thường ngày kêu ông ấy mua giúp chị một chiếc túi Hermes mà còn phải khóc lóc nài nỉ muốn chết với mẹ kế mới được, thì sao có thể tốn 70 triệu chỉ để mua những cây phí tiền này! Ngày mai mau chóng tìm một nhà thăm dò đến đây, bà đây một giây biến thành bà chủ cái

https://thuviensach.vn

chắc!” Đôi mắt Cố Ly đột nhiên sáng lên, trông dáng vẻ của nó, chắc là đã hồi sinh lại rồi.

“Chị đúng là đồ mù pháp luật! Pháp luật Trung Quốc quy định đất đai và tài nguyên khoáng sản hoặc di sản văn minh cổ đại, đều là sở hữu nhà nước. Nếu tư nhân tự ý khai thác khoáng sản thì tội chẳng khác gì cướp nhà băng, đều là ăn cắp tiền của nhà nước. Cho dù chị tìm ra mỏ kim cương mười tấn hay là đào được thi thể của Tần Thủy Hoàng trên mảnh đất này, thì cũng chẳng ích gì cho chị.” Neil lườm Cố Ly.

Cố Ly chống nạnh, bực tức: “Thế cậu gọi bọn chị đến chốn thâm sơn cùng cốc này làm gì! Đi dạo rừng thu chắc! Bác sĩ của chị nói, nếu chị đi ra đường vành đai ngoài, hoặc là đến khu vực có tín hiệu di động quá kém, thì tử cung của chị có thể trở mặt với chị bất cứ lúc nào đấy!”

Chúng tôi tốn hơn nửa ngày trong khu rừng này, nhưng nói thực, cũng chẳng giải quyết được việc gì, khoảnh rừng này quá rộng lớn, ba mặt giáp biển, một mặt nối liền với đảo Sùng Minh. Trước mặt không hàng sau lưng chẳng quán, trừ khi Cố Diên Thịnh nuôi gấu hoặc phượng hoàng lửa trong khu rừng này, hay là khắp nơi đây đều là linh chi ngàn năm, đá san hô vạn năm, còn nếu không thì chẳng tìm đâu ra 70 triệu.

Ba chúng tôi đã thật sự thất vọng.

Khi chuẩn bị rời đi, người giữ rừng nói muốn đưa chúng tôi đi thăm qua một chút cái căn nhà gỗ nhỏ mà Cố Diên Thịnh đã dựng trong rừng.

“Sao anh không nói sớm!” Tiếng thét của Cố Ly giống như pháo nổ bắn tung lên trời, tôi vội vã ghì cứng lấy nó, sợ nó bay lên trời nổ tung thành một đóa hoa khói xinh đẹp thì chết.

Ba chúng tôi giống như Lưu Tường chạy giành phần thưởng, vượt qua vô số cây dại đầy gai góc, lao nhanh về phía căn nhà gỗ ấy, bên tai chỉ toàn tiếng gió ù ù. Cố Ly ngơ ngẩn bên cạnh tôi, hoàn toàn không giống một

https://thuviensach.vn

người bị bệnh ung thư mà giống như một thổ phỉ rừng xanh, tôi cảm giác nước miếng của nó sắp bị gió thổi ngoắc đến mang tai rồi.

Sau khi chúng tôi đã gần như lục tung căn nhà này suốt nửa ngày giống như một bầy chó truy tìm tội phạm, chúng tôi đã thật sự tức giận. Chẳng có những thứ kiểu như két sắt, càng không có những thứ tựa như hợp đồng chi phiếu hay giấy chứng nhận bất động sản, khế ước đất đai, sổ tiết kiệm ngân hàng cũng chẳng có, mật thất hay mật đạo cũng không. Trong căn nhà trống huếch trống hoác, có kê một chiếc giường gỗ, một tủ sách lớn và ba chiếc ghế cũ, một cái bàn gỗ, chấm hết.

“Ông Cố thi thoảng cuối tuần có đến đây nghỉ ngơi, đọc sách, câu cá, ông ấy rất tốt, ông ấy còn nói khi ông ấy không ở đây, tôi cũng có thể ở trong căn nhà gỗ này, vì dù sao cái chòi canh rừng kia của tôi, đến mùa đông thực sự rất lạnh. Căn nhà gỗ này có lò sưởi, có thể nhóm lửa.” Người giữa rừng lại bồi thêm một phát đạn nữa vào đầu Cố Ly – đúng rồi, nếu bạn bỏ 70 triệu trong nhà, khi bạn không có ở nhà, bạn có tùy tiện gọi bảo vệ dưới nhà đến nhà bạn uống trà, đốt lửa gì đó không?

Khi mặt trời lặn xuống núi, ba chúng tôi đành chán chường bỏ đi.

Sau hôm đó, Cố Ly và Neil vẫn bận rộn với một công trình dự án gọi là “tìm 70 triệu trong đống văn kiện”. Tôi thì thiếu tự tin khi đối mặt với Cung Minh ở công ty, còn khi về đến nhà thì thiếu tự tin khi đối mặt với Sùng Quang.

… Tôi chỉ cần nghĩ đến cuộc đời đã được dày công sắp đặt, bước nào bước nấy đều là cạm bẫy ấy, thì trái tim tôi đều đập loạn lên, đập đến mức khiến tôi phát hoảng. Cung Huân luôn là thần Hades chốn âm phủ trong lòng tôi, điều này không nhầm, nhưng đến giờ tôi mới thấy rõ, thì ra Cung Minh và Sùng Quang, chính là thần chết và thần giấc ngủ luôn đứng bên ông ta.

https://thuviensach.vn

Cung Minh chẳng khác gì quá khứ, anh ta vẫn đi tới đi lui trên tấm thảm sàn màu trắng với đôi chân trần trong bầu không khí ngập tràn ấm áp. Cà phê của anh ta vẫn phải cho thêm hai viên đường khác lạ, anh ta còn bảo tôi đi đến cái tiệm giặt ủi dưới tòa nhà trả khoản phí giặt quần áo lên đến một vạn đồng, anh ta vẫn sợ cá, sau khi dùng chìa khóa, nhất định sẽ rửa tay nhiều lần. Anh ta ngày nào cũng ăn mặc giống như những nam người mẫu mặt không biểu cảm trên các trang bìa tạp chí ấy, gương mặt trắng bệch, thần sắc lạnh lùng, trong đôi mắt như hai hòn bi ve ấy bạn không thể đọc được bất cứ thông tin nào. Tôi vẫn sợ anh ta như trước đây, à không, phải nói là, tôi còn sợ anh ta hơn nhiều lần so với trước kia. Trước đây, tôi cho rằng anh ta là một con sư tử cô độc và kiêu ngạo, nếu đi quá gần, thì có thể sẽ bị anh ta xé nát chỉ bằng một tát bất cứ lúc nào, nhưng bây giờ, tôi lại càng lúc càng cảm thấy anh ta giống như một con sói xám u ám dưới ánh trăng.

Sùng Quang cũng không khác gì so với trước đây, những ngày không đi làm, anh ấy vẫn ẩn mình trong nhà chơi games, cũng như sẽ nấu mì cho tôi ăn, những khi tôi thức khuya xử lý văn bản. Anh ấy vẫn thích mặc áo lông màu xám, vẫn thích ngồi tựa vào cạnh giường đọc tạp chí, uống cà phê trong những buổi chạng vạng mưa rơi. Vẫn thích gác chân qua người khi tôi ngủ. Hơi thở của anh vẫn mát rượi vô cùng, vẫn mang mùi vị của đại dương nồng nàn, cánh tay vẫn mạnh mẽ, cái ôm vẫn miên man, cơ thể vẫn nóng hổi. Nhưng tôi lại thường xuyên trong mộng, mơ thấy mình đang ngủ cùng một con mãng xà khổng lồ, nó quấn cái thân cực lớn phủ đầy vẩy lên người tôi, tôi không ăn thịt tôi, cũng không muốn siết chết tôi, nó chỉ lẳng lặng nhìn tôi.

Tôi cảm thấy tôi sắp điên rồi.

Khi tôi nhìn Cố Ly vẫn có thể chăm chú ngồi họp cùng Cung Minh, thi thoảng còn có thể đùa giỡn vui vẻ hứng thú với anh ta, tôi không biết rốt cuộc sao nó có thể làm được như thế.

https://thuviensach.vn

Chẳng mấy chốc đã đến cuối tuần, ngày Cố Ly đã giao hẹn. Sùng Quang đã đồng ý đến, Đường Uyển Như cũng trả lời "OK". Điều này thực ra tôi không ngạc nhiên lắm, điều khiến tôi ngạc nhiên là, Cố Ly nói cho tôi biết, Cố Hoài và Nam Tương cũng đồng ý đến, tôi chợt cảm thấy hơi sợ, không kìm được đã hỏi nó: "Cậu xác định không tìm sát thủ đi uy hiếp họ, cũng không tìm người đi thôi miên họ chứ?" Tôi cảm thấy Cố Ly nên tham gia vào cục tình báo, sau đó cùng tham gia diễn xuất Nhiệm vụ bất khả thi 5 với Tom Cruise.

Nhưng cùng với ngạc nhiên, trong lòng tôi cũng tràn đầy sự kỳ vọng, tôi muốn gặp họ. Tôi muốn giống như ngày xưa, nằm chung với Nam Tương, vừa xem Cố Ly sỉ nhục Đường Uyển Như, vừa thưởng ngoạn diện mạo quyến rũ mặc áo ba lỗ bó sát người của Neil.

Nhưng Cố Ly chẳng nhắc đến Cố Nguyên.

Tôi nghĩ anh ta thật lòng yêu Cố Ly, nếu không thì anh ta sẽ không đi mất tăm mất dạng như vậy.

Tôi đã tan ca trước mười lăm phút, sau đó chạy đến siêu thị ở lầu phụ của Times Square, tôi chuẩn bị mua một ít rượu và đồ ăn vặt đem qua đó. Cho dù Cố Ly nói nó sẽ chuẩn bị sẵn đồ ăn và rượu, nhưng tôi không muốn giống một người khách ngạo nghễ đến hưởng thụ bữa tiệc mà người chủ đã bận rộn chuẩn bị suốt cả ngày, sau đó thì phủi mông ra về. Ít nhất tôi cũng đã có thời gian hơn hai năm ở trong căn biệt thự đó, cho dù đây là bữa cơm cuối cùng, tôi cũng muốn để cho Cố Ly biết rằng, tôi vẫn luôn xem nơi đó như nhà mình.

Hơn nữa tôi biết cái loại đường bông vải nhập khẩu từ Nhật Bản mà Đường Uyển Như thích ăn nhất, chỉ ở trung tâm mua sắm này mới có. Rượu sake Nhật Bản hương cam mà Nam Tương và tôi đều thích uống nhất, loại uống ngon nhất trong chai mờ màu lam có bán ở đây. Ở đây còn có món sashimi cá hồi mà Cố Ly thích ăn, thịt cá của trung tâm mua sắm

https://thuviensach.vn

này luôn tươi nhất. Còn có măng sậy hữu cơ Sùng Quang thích ăn, cũng như champagne hương hoa quả Neil thích uống. Tôi đẩy xe mua hàng, mà trong đầu chất đầy những ký ức của quá khứ.

Cũng vì cuối tuần, cho nên người xếp hàng tính tiền rất đông, tôi móc di động ra, nhắn tin cho Cố Ly: "Tớ mua chút đồ rồi qua, chắc đến hơi muộn chút."

Tôi xách hai chiếc túi chứa đầy đồ, bước ra khỏi trung tâm mua sắm Times Square, taxi chạy đầy trên phố, nhưng chẳng có chiếc nào trống. Tôi và một nhóm dân trí thức đứng đợi bên đường trong sự sốt ruột, cố đưa mắt tìm một chiếc taxi còn hai chữ "xe trống" bật sáng trong dòng xe như nước.

Lát sau, trời bắt đầu đổ mưa.

Taxi mỗi lúc một thưa thớt.

Tôi đành phải trôi theo dòng người, cùng bước về phía trạm tàu điện ngầm ở đường Thiểm Tây Nam. Vào thời điểm này, lại thêm trời đổ mưa, cho dù có đứng bên đường hóa thành bức tượng kỷ niệm anh hùng, thì cũng chẳng thể nào gọi được xe.

Trong tàu điện ngầm chật ních vẫn là thứ mùi quen thuộc ấy – mùi bốc lên từ da người, mùi của nước hoa, mùi phát ra từ những đôi giày khác nhau, mùi của thức ăn, mùi kim loại của vỏ tàu điện. Đã bao lâu rồi tôi chưa ngồi tàu điện ngầm? Từ sau khi vào "M.E", bất kể đi đâu cũng đều có chế độ gọi xe báo thanh toán, một thời gian đã biến tôi thành một người không muốn đi bộ dù chỉ một quãng đường năm trăm mét.

Toa tàu lao về phía trước một cách ngột ngạt dưới lòng đất không ánh mặt trời, mỗi trạm đều có vô số người chen chúc leo lên, còn người xuống tàu thì chẳng mấy ai. Hiện tại tàu đang từ Lư Loan chạy về Tĩnh An, người có thể ở được hai khu này, về căn bản không cần phải chen chúc trên tàu điện ngầm. Tôi tin có quá nửa số người trên tàu đều là những người cần ra

https://thuviensach.vn

khu vành đai ngoài. Trước ngực sau lưng tôi đều là người, tôi có lúc cảm thấy mình sắp sốc đến nơi, nhưng vẫn phải cố mà đứng vững, cho dù tàu có thắng gấp tôi cũng sẽ không ngã nhào.

Đợi đến khi tôi ra khỏi tàu điện ngầm ở phố Nam Kinh Tây thì trời đã đổ mưa to hơn. Tôi chẳng đem theo dù, cho dù có che hai cái túi giấy to vật trên đầu cũng chẳng được tích sự gì, trên áo khoác của tôi đã thấm đẫm nước mưa, chiếc áo như đã mọc đầy những chòm lông mịn màu trắng dày nặng. Tôi vừa bước đi, vừa móc di động ra, Cố Ly vẫn chưa phản hồi lại tin nhắn của tôi. Tôi nghĩ nó lúc này chắc chắn cũng đã bận đến mức không để ý được đến tôi nữa. Tôi lại móc di động ra lần nữa gửi tin nhắn cho Sùng Quang, hỏi anh ấy đến hay chưa. Sau đó tôi bỏ di động vào trong giỏ, rồi tăng tốc lao về phía căn biệt thự ấy.

Tôi móc chìa khóa ra, đẩy cửa bước vào, đem hai cái túi giấy to tướng màu lục sẫm trong tay đặt lên tủ, vừa giũ giũ nước mưa trên áo khoác: “Các cậu tin không, tớ ngồi tàu điện ngầm đến đấy! Vừa mới ở trên tàu điện ngầm…”

Tôi ngẩng đầu lên, mới phát hiện không đúng lúc.

Căn phòng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không giống như đang tiến hành bất cứ cuộc tụ hội nào, cho dù là một bữa cơm tối với ánh nến của những đôi nam nữ đang say đắm trong tình yêu, cũng còn rôm rả hơn cảnh tượng trước mặt. Căn phòng đang sáng đèn, ánh đèn pha lê rực rỡ khiến mọi góc khuất đều tràn ngập ánh sáng, nhưng như vậy vẫn không làm thay đổi sự quạnh quẽ trong cả gian nhà lúc này.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Cố Ly ngồi bên bàn ăn, nó khoanh tay, nhẹ nhàng nhìn tôi.

“Nam Tương và Cố Hoài đều không đến?” Tôi đứng ở cửa chính, cũng không biết có nên bước qua hay không, “Đường Uyển Như thì sao?”

https://thuviensach.vn

Cố Ly chẳng nói chẳng rằng.

“Thế Sùng Quang cũng không đến à?” Tay tôi vừa rồi mải bê hai túi giấy, đã bị nước mưa thấm lạnh cóng.

Cố Ly lắc đầu.

“Vậy Neil chắc là phải đến rồi nhỉ?” Tôi không muốn tin cái cảnh trước mắt, tôi ngước nhìn lên lầu gọi lớn, “Neil!”

“Thôi khỏi gọi, nó không có ở nhà đâu.” Cố Ly đã chọc vỡ bọt xà phòng cuối cùng trong đầu tôi, nó đứng lên, nhẹ nhàng nghiêng người qua một chút, xem bộ chắc là đã ngồi rất lâu nên chân đã tê dại, nó ngẩng đầu trông về phía tôi, trên mặt rõ ràng có một chút sự vui vẻ và thỏa mãn, nó thậm chí còn có chút gì đó không tự nhiên khi lấy khăn ăn lau tay, trông như một phụ nữ bận dọn dẹp suốt ngày để đón năm mới vậy, trong ánh mắt mang niềm trông đợi. “Thôi hai đứa mình ăn đi, những món này đều còn đang nóng, chỉ cần cho xúp này vào nồi nấu lại chút là được.”

Từ đầu đến cuối, nó luôn duy trì cái bộ dạng vui vẻ này, cho dù bàn ăn chỉ có hai người, nhưng cũng sôi nổi ra trò.

Mãi đến sau khi hai chúng tôi ăn nát các món bày trên bàn, cũng như đã uống sạch ba chai rượu, ngật ngưỡng đập bể ba cái đĩa, và một ly uống rượu, nhưng cũng chẳng thấy bọn họ đến.

Sau này, mỗi khi nhớ lại ánh mắt, và nụ cười mỉm trên mặt khi đó của Cố Ly, tôi khó mà che giấu được sự khổ sở trong tim tựa như cảm giác căng buốt khi kim châm đến huyệt vị. Đêm đó, sau khi rời khỏi căn biệt thự ấy, về đến nhà bật điện thoại lên, tôi mới phát hiện phía sau dòng tin nhắn “tớ mua chút đồ rồi qua, đến hơi trễ chút” mà tôi gửi cho Cố Ly ấy, có một dấu chấm than màu đỏ, đó là dấu hiệu cho thấy tin nhắn đã không gửi đi được. Trong giây phút đó, tôi mới hiểu tại sao Cố Ly khi nhìn tôi, trên mặt lại tỏ ra vui mừng như thể trút bỏ được gánh nặng ấy, cũng như sự thỏa mãn vui

https://thuviensach.vn

sướng trong ánh mắt. Trước khi tôi đến, nó chắc chắn là đã ngồi một mình đợi suốt mấy tiếng đồng hồ trong phòng khách trống trải, chắc chắn lâu lâu lại nhìn cái bàn ăn chất đầy thịt cá, canh nóng rượu ngon nhưng lại không một bóng người ấy, nó chắc chắn cảm thấy bản thân đã bị mọi người vứt bỏ – nhưng cuối cùng tôi đã xuất hiện. Cho nên nó mới vui như thế, đón tiếp tôi rồi ngồi xuống như thể mừng năm mới, cùng nhau ăn tối. Nó đã vì sự xuất hiện chẳng có gì phải bàn cãi này, mà tỏ ra cảm kích đối với tôi.

--- ------ BỔ SUNG THÊM --- ------

Không, đây không nên là Cố Ly. Nó không nên hèn hạ như vậy, nó không nên dễ dàng thỏa mãn như vậy, nó nên là trung tâm để mọi người xoay quanh, nó nên mãi mãi bắt bẻ chúng tôi, để chúng tôi luôn chiều theo quý bà đanh đá trong nó, nó nên vào những lúc chúng tôi chỉ đến muộn một phút, thì đã gầm thét trong di động với chúng tôi, đồng thời đánh gãy đùi chó của chúng tôi sau khi chúng tôi đến nơi.

Đây mới là nó.

Đây mới là con người kiêu ngạo kia của nó.

Tôi trốn trong chăn của mình, khóc đến xé gan xé ruột. Đó là lần tôi khóc thảm thương nhất trong cuộc đời mình, so với hồi Giản Khê rời xa tôi, khi tôi tham dự tang lễ của Sùng Quang, tôi cũng chẳng khóc đến mức ấy. Sau khi khóc xong, cả người tôi bắt đầu lên cơn ho, chẳng thể ngừng lại được. Lồng ngực tôi giống như một bức tường lỗ chỗ hang hốc, bão tố gào rít, thổi bay đi tất cả.

Đúng vậy, tôi không ở lại trong căn biệt thự ấy. Tôi để lại Cố Ly một mình lẻ loi nơi đó. Vì tôi không thể đối mặt với sự trống vắng ghê gớm của căn nhà ấy. Tôi sợ phải ngủ trong một căn biệt thự giống như một cái lăng mộ. Rõ ràng một tháng trước, ở đó còn là căn nhà ấm áp ngập mùi hương cà phê, luôn có tiếng của đủ hạng người đang trò chuyện, đang cãi nhau,

https://thuviensach.vn

đang nói chuyện yêu đương, đang phân bua ngã giá. Nhưng lúc này đây, nó lại giống như một cái xóm không bóng người, cô độc lẻ loi gội mình trong mưa lạnh mùa Thu.

Giống như tôi lúc này đang nằm trên giường mà cơ thể ướt sũng.

Trên đường trở về, tôi chẳng gọi xe, cũng chẳng có dù, tôi cuộn mình trong chiếc áo khoác rồi bước theo bản năng về phía chung cư bên bờ Tô Châu. Tôi cũng không biết đã đi bao lâu, suốt dọc đường, nước mưa lạnh toát mà không hề làm đầu óc của tôi tỉnh táo chút nào, tôi đã uống rượu, cả khuôn mặt đều nóng ran như phát sốt, còn nước mưa thấm ướt trên mặt như có thể phát ra tiếng sôi xèo xèo.

Vô số hồi ức của quá khứ mà giờ đây đang giống như những con kiến, xếp thành hàng, hô khẩu hiệu, nhịp bước đều đặn bò lên chỗ cao nhất của trái tim tôi, ở nơi mềm mại nhất ấy, chúng từng con một cắm những lá cờ nhỏ xíu trên tay, ở đây, ở đó, còn ở kia nữa, sau khi chúng đã cắm những ký hiệu li chi lít chít, thì bỏ đi không kèn không trống, chỉ còn lại mấy trăm lá cờ tung bay trong gió, vang lên phần phật, những lá cờ ấy đều là quá khứ của chúng tôi, sự từng trải của chúng tôi, ngày xưa của chúng tôi, năm tháng của chúng tôi.

Tiếng còi. Tiếng mưa. Tiếng chửi rủa của tài xế rít thẳng vào tai tôi.

Ánh đèn nê–ông. Ánh đèn xanh đỏ. Ánh đèn ô tô dội thẳng vào mắt khiến tôi đau đớn.

Tôi nhếch nhác vô cùng.

Về đến chung cư, ngay cả quần áo ướt sũng cũng chẳng kịp thay ra, tôi đã ngã vật ra giường chìm vào giấc ngủ.

Chất cồn thiêu đốt đầu óc và trái tim tôi đau nhói. Tôi muốn trở dậy rót một ly nước nhưng mọi sức lực đều chẳng còn. Trong cảnh lơ mơ có vô số

https://thuviensach.vn

tiếng mưa rơi gõ vào cửa sổ, giống như những hồi trống dồn dập hối thúc cái gì đó chờ đợi cái gì đó. Nghe như là tiếng trống khi có nhân vật quan trọng nào sắp sửa xuất hiện, hoặc là tiếng nhạc phối khi một vở kịch lớn chuẩn bị mở màn.

Tôi lên cơn sốt.

Ngủ li bì suốt hai ngày ở nhà.

Khi tôi tỉnh lại, trên màn hình di động của tôi là ba cuộc gọi nhỡ của Cố Ly, còn có một tin nhắn của Cố Ly gửi buổi sáng. Thậm chí còn có cuộc gọi nhỡ của Nam Tương và Đường Uyển Như.

Nhưng chẳng có tin tức của Sùng Quang.

Tôi nhìn di động, đã hai ngày trôi qua, Sùng Quang chưa về nhà. Cũng chẳng liên lạc với tôi. Anh ấy giống như biến mất khỏi thế giới này vậy. Tôi nhìn quanh một vòng, ánh nắng ngoài rèm cửa chắc là đã hoàng hôn, tôi vẫn mặc bộ quần áo đến nhà Cố Ly ăn cơm tối hôm đó, nước mưa đã được hơi nóng cơ thể sấy khô, lúc này đang tỏa ra một mùi hôi chua loét.

Tôi mở tin nhắn của Cố Ly ra xem, dán mắt vào màn hình, đọc đi đọc lại đến bốn năm lượt cái câu tin ngắn ngủn ấy, sau đó tôi lật mình khỏi giường, vơ đại lấy một bộ quần áo thay vào, rồi kéo lấy cái áo khoác bông dày trên giá quần áo, chân nam đá chân chiêu bổ nhào ra khỏi nhà. Đầu tôi vừa nóng vừa đau, khi ra khỏi thang máy, tôi đã cụng đánh rầm một cái vào cạnh cửa.

Tôi xoa xoa trán mà chẳng thèm để ý gì thêm, tôi xông ra giữa đường chặn một chiếc taxi. Cái tư thế chặn xe ấy thật khiến tài xế hiểu nhầm rằng tôi đang muốn tự sát.

Tôi ngồi trên ghế sau, nắm tay bóp chặt di động, không ngừng run rẩy.

https://thuviensach.vn

Khi đó, tôi còn chưa biết, thì ra những câu nói xem chừng vừa khoa trương vừa hoa mỹ trong các tiểu thuyết kia đều là thật, chẳng hạn câu trong Hồng lâu mộng ấy, “một sớm tỉnh mộng, trời đất đã đổi thay.”

Phần kết

Tôi quay đầu qua nhìn Cung Minh, đôi mắt của anh ta trong ráng chiều rực rỡ, vẫn đang phủ trong một lớp bóng mờ tựa như một câu đố. Ánh mắt của anh ta đang buông xuống, trông như một thiên sứ thờ ơ trong tranh sơn dầu. Tôi trông thấy một nếp nhăn không dễ nhìn thấy nơi khóe mắt ấy. Mấy năm nay, anh ta cũng đã già. Tôi chợt cảm thấy, anh ta cô độc hơn bất kỳ ai.

Khi Cố Ly tỉnh lại sau giấc ngủ sâu, nó mở to mắt, những người đầu tiên nó nhìn thấy, chính là tôi, Nam Tương, Đường Uyển Như đang đứng sánh vai trước giường bệnh của nó. Sau khi nhìn khắp chúng tôi một lượt, nó mới mở miệng, nói với chúng tôi câu đầu tiên: “Tớ muốn uống nước.”

Tôi đưa ly nước qua, cầm ống hút kê vào đôi môi khô nẻ của nó. Nó hút một cách khó khăn, trong khóe mắt trào ra một giọt lệ. Nhưng khóe miệng lại khẽ vểnh lên.

Tôi không tài nào quên được nụ cười ấy. Nó giống như đường cầu vồng to nhất giăng mắc giữa lưng trời, sau cơn mưa lớn đi qua.

Tất nhiên, đứng trước giường bệnh không chỉ có ba chúng tôi.

Còn có cả Cố Hoài và Cố Nguyên.

Khi Cố Ly ngủ sâu, tôi đã nói cho tất cả bọn họ biết, đầu dây mối nhợ của những chướng khí mù mịt này xảy ra với chúng tôi. Cố Nguyên vừa nghe, vừa đỏ hoe mắt. Anh ta liên tục siết nắm đấm của mình, tiếng khớp xương vang lên răng rắc răng rắc.

https://thuviensach.vn

Nói thực, tôi không nhớ nổi đã từng thấy anh ta khóc khi nào, hình như đây là lần đầu tiên.

Trước đây tôi đã không tin vào những kết cục hạnh phúc viên mãn, người xưa từng nói, đời người không như ý, có đến tám chín phần. Có thể thấy bi kịch mới là chủ đề bất biến vĩnh hằng của thế giới này. Tôi luôn cảm thấy những cái kết gia đình đoàn tụ vui vẻ trong những bộ phim truyền hình kia, bất kể là người hữu tình cuối cùng thành quyến thuộc, hay tà không thắng chính, người xấu thân bại danh liệt bị người tốt thống nhất giang hồ, tất cả đều xem chừng quá giả tạo. Nhưng đám người ngật ngưỡng chúng tôi đây, dường như lại đang từ từ đón nhận kết cục hạnh phúc mỹ mãn, kết cục thuộc về chúng tôi. Tôi nhìn Cố Ly sắc mặt đang dần dần hồng hào trở lại, mà có chút hoảng hốt.

Tôi nhớ đến những lời đã từng nói với nó ở nghĩa trang, tôi nói hết cơn bĩ cực đến tuần thái lai, khổ tận cam lai, nhất định những điều tệ hại nhất đều đã qua rồi.

Có lẽ chúng tôi đã thật sự uống hết một ly thảo dược đắng chát, tiếp theo, phải là một ly rượu ngon thơm ngọt.

Sức khỏe Cố Ly phục hồi từng ngày. Bác sĩ nói quá trình hồi phục rất tốt. Sau đó chỉ cần kiên trì trị liệu, chắc chắn hiệu quả sau điều trị vô cùng tốt. Còn chính trong khoảng thời gian Cố Ly nằm viện, Neil đã đem đến một thông tin vô cùng quan trọng. Thông tin này trong chớp mắt đã khiến Cố Ly biến thành một quý bà giàu có. Ở trong bệnh viện mà nó cười đến không khép được miệng, suýt chút nữa đã nuốt cả thìa ăn xúp vào bụng.

Thì ra hôm đó Neil không đến ăn bữa cơm sau cuối cùng chúng tôi ở căn biệt thự ấy, là vì hắn ta đột nhiên nhận được điện thoại của người giữ rừng. Trong điện thoại, người giữ rừng nói vì sự đổ bộ của một cơn bão, toàn bộ phần nóc của căn nhà gỗ nhỏ mà Cố Diên Thịnh để lại trong rừng ấy bị tốc bay hết, căn nhà chỉ còn lại một đống đổ nát, và những bức vách gỗ đứng

https://thuviensach.vn

sừng sững. Người giữ rừng hỏi Neil phải xử lý thế nào, có cần phải giữ bỏ đi hay không, vì cả căn nhà đã không thể dùng được nữa.

Khi Neil nghe thấy vách gỗ đứng sừng sững, thì lờ mờ dự cảm được gì đó. Thế là hắn ta chạy đến đảo Sùng Minh ngay trong đêm đó. Kết quả…

“Cố Ly, chị đoán xem em phát hiện thấy gì?” Neil xếch xếch cái miệng ra vẻ gian gian bí ẩn, lông mày và lông mi màu vàng kim trong ánh mặt trời hiện lên sáng lấp lánh.

“Cậu mau nói đi. Bác sĩ bảo, chị giờ không được động não quá sức, nếu không có thể ngất bất cứ lúc nào, cậu đừng có ép chị phải tố cậu ra tòa vì tội mưu sát đấy.” Cố Ly trợn trắng mắt. Tôi ở bên cạnh, không kìm được phải bật cười. Cuối cùng nó đã khôi phục lại dáng vẻ nanh nọc, trông vô cùng thân thiết.

“Những bức tường gỗ ấy đứng đó chắc chắn vô cùng, trong khi các cây gỗ to xung quanh đều đông ngã tây xiêu, rất nhiều cây thậm chí còn bị gió bẻ ngang lưng, nhưng bốn bức tường gỗ lại chẳng có chuyện gì, điều này thật không hợp với lẽ thường lắm. Cho nên, em đã dùng búa, đục cái tường gỗ này ra. Kết quả chị đoán thế nào, những bức vách xem chừng đều do gỗ ghép thành, toàn bộ đều là vách hai lớp, giữa các lớp ván là một bức tường gạch với những viên gạch vàng chồng lên nhau. Cho nên, gió bão không thể thổi được bức tường đồng vách sắt này.”

“Cái gì, đừng bảo là ngày xưa trong vách có nhà vàng, sao tự dưng lại biến thành trong rừng có nhà vàng rồi?” Đường Uyển Như ở bên cạnh, hít ngược một hơi khí lạnh, vốn dĩ nó đang bưng một bát cháo loãng, đang thổi nguội giúp Cố Ly, nhưng lúc này suýt chút nữa đã hít hết cháo vào phổi.

“Nhưng Cố Diên Thịnh làm gì mà hồi đó lại đem vàng đúc thành khối đặt ở trong nhà như vậy? Như thế thật không an toàn.” Cố Ly chau mày, rõ ràng nó cũng bị kết quả này làm cho bối rối.

https://thuviensach.vn

“Chị chưa nghe nói, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất hay sao? Ai có thể nghĩ ở trong một căn nhà rách nát như thế, mà lại có những viên gạch vàng dày như thế chứ? Ngay cả chúng ta đích thân đến đó mà còn chẳng ngờ tới, thì người ngoài làm sao có thể. Hơn nữa, em không thể không nói, ba chị là một thiên tài phạm tội.” Neil hắng giọng rồi lại nói tiếp, “Chị biết rằng khi ông ấy thực hiện giao dịch khoản vàng này, đúng vào năm 2007, khi đó giá vàng rơi xuống mức thấp nhất chỉ có 600 USD một ounce, cha chị có thể mua vào một lượng lớn với giá này, chắc chắn là có nhân viên nội bộ tiết lộ thông tin, cho nên, ông ấy không dám dùng thâm phận cá nhân để tiến hành giao dịch, vì như vậy tất yếu sẽ bị điều tra, liên quan đến giao dịch nội gián. Hơn nữa, nếu trắng trợn dùng tiền của công ty để tiến hành giao dịch vàng, một mặt, không thể thuyết phục được những cổ đông khác thì không nói làm gì, còn mặt khác, cho dù các cổ đông khác đồng ý với quyết định này, thì cũng phải đem toàn bộ khoản tiền kiếm được chia đều cho tất cả. Vậy là Cố Diên Thịnh mới nghĩ ra thủ đoạn đổi trắng thay đen như vậy, trước tiên đem khoản tiền này thông qua các sản phẩm diễn sinh tài chính rắc rối phức tạp, khiến nó trông như đã bốc hơi mất tích. Sau đó lại dùng khoản tiền này, mua vào một lượng lớn vàng, đợi đến sau khi có lời rồi bán ra, đem khoản vốn trước đây lấp vào khoản thâm hụt. Vậy là, có thể độc chiếm một mình khoản lợi nhuận khổng lồ, đồng thời hoàn toàn sẽ không lo lắng bị điều tra.”

“Nếu vậy cũng tức là, “M.E” cũng giao dịch theo cách tương tự à?” Cố Ly vừa gật đầu, vừa trầm tư.

“Chắc chắn rồi. Hơn nữa có thể thông tin này cũng là do Cung Huân tiết lộ cho cha chị. Còn như bọn họ ai nắm tin tình báo, ai thiết kế ra phương án, thì việc này chúng ta mãi mãi không thể biết được.” Neil thở dài một hơi, nét mặt xem chừng dường như rất tiếc rẻ.

“Tại sao vậy?” Cố Ly hỏi.

https://thuviensach.vn

“Vì chính trong khoảng thời gian chị hôn mê, Cung Huân cũng đột nhiên trúng gió. Tất cả người nhà bọn họ đều đã bay đi Italia. Hôm qua, dòng họ nhà ấy đã tuyên bố Cung Huân chết não. Hiện đang thực thi các bước trong quy trình pháp luật liên quan đến tài sản để lại.”

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao Sùng Quang đột nhiên biến mất tăm mất dạng như thế.

“Cố Ly, chị biết hiện giờ chị có bao nhiêu tiền không?” Neil đột nhiên nháy nháy mắt.

“Bao nhiêu?” Cố Ly nhướng nhướng chân mày.

“Chị đồng ý cho em mười phần trăm, thì em nói cho chị biết.” Neil cười cười một cách thần bí.

“Chị cho em mười lăm phần trăm luôn. Em nói đi.” Cố Ly đã trải qua thử thách sống chết mấy hôm trước, tựa như đã biến thành một người khác. Nếu là trước đây, nó chắc chắn cò kè bớt một thêm hai, giằng co với Neil đến cùng chứ không dễ buông xuôi như thế.

“Hiện tại giá vàng là 1400 USD một ounce, tức là gấp 2.3 lần so với giá Cố Diên Thịnh mua vào. Chị hiện có gần 200 triệu tiền mặt. Tiền mặt đấy nhé bà chị!” Neil trợn tròn mắt, dường như hắn cũng bị con số trong miệng mình làm cho bối rối, “Ôi trời, em bất ngờ có được hai mươi triệu!”

“Cậu đừng có mà vội mừng, chị còn chưa nói thanh toán thế nào kia.” Cố Ly cười cười, vỗ vỗ vào đầu Neil, “Em trai à, chị sẽ thanh toán thành nhiều đợt, tổng cộng thanh toán hoàn tất trong sáu mươi năm.”

Neil: “…”

Cố Ly nói xong, ngẩng đầu lên nhìn Nam Tương đang mở một hộp hoa quả, nói với nó: “Tớ còn phải hoàn lại cho công ty 70 triệu, cổ phiếu trong

https://thuviensach.vn

tay Cố Hoài, sau vụ này chắc sẽ tăng giá mạnh. Cậu nắm chắc cơ hội này, mau cưới đi ha.”

Nam Tương quay đầu lại, cười có chút e thẹn với Cố Ly.

“Cố triệu phú,” Cố Ly đột nhiên nhớ đến gì đó, “Cái tên này cũng không tệ, sau này gọi tớ như vậy đi, nghe cứ như một chính khách mặt dày của Mỹ.”

Tôi ngẩng đầu, ánh mặt trời ngoài cửa sổ thật đẹp. Vô số lá cây ngô đồng màu vàng kim đang phất phơ trong gió, giống như đàn bươm bướm.

Trong những chùm sáng đang lơ lửng những hạt bụi uyển chuyển, tôi nhìn chúng như mất hồn. Với vũ trụ mênh mông này mà nói, có lẽ thế giới của chúng tôi chính là một hạt bụi nho nhỏ trong đó. Đám chúng tôi, lăn qua lăn lại, nước mắt đã chảy, máu cũng đã chảy, cuối cùng cũng có thể hạ cánh vững vàng trên mặt đất.

Hôm Cố Ly ra viện, vừa lúc Đường Uyển Như chuyển nhà.

Đúng vậy, Đường Uyển Như lại chuyển nhà.

Cảnh tượng nó chuyển nhà lần trước lại như đang hiển hiện trước mắt, rõ như mới hôm qua. Nhưng lúc này nó lại muốn thử thách một lần nữa. Vì nó đã tìm được vị trí huấn luyện viên chăm sóc sức khỏe trong một doanh nghiệp vốn đầu tư nước ngoài cỡ lớn ở khu Tĩnh An, mức lương rất khá, công việc nhẹ nhàng. Cho nên, nó đã giễu võ giương oai tìm được một căn hộ chung cư trong khu này, rồi chuyển vào đó.

Buổi sáng tôi giúp Như Như dọn dẹp đồ đạc xong, thì buổi chiều phải đi đón Cố Ly. Khi ra khỏi cửa, tôi đột nhiên dạt dào cảm hứng, nói: “Hay là gọi hết mọi người đến đây, giúp cậu mở một party ấm cúng nhé, xem như cuộc họp mặt chưa thực hiện được ở biệt thự Tĩnh An của chúng ta lần trước, lần này thực hiện luôn.”

https://thuviensach.vn

Đường Uyển Như hít ngược một hơi: “Lâm Tiêu à, cậu nói dễ nghe nhỉ, cậu biết nhiều người thế, tớ phải mua bao nhiêu đồ ăn không? Cậu thì chỉ việc phủi mông đi đón Cố Ly, còn mỗi mình tớ? Tớ lo không xong. Tớ không làm đâu!”

“Giờ vẫn chưa đến buổi trưa, cậu còn có thời gian cả buổi chiều để chuẩn bị mà. Đến giờ cơm tối chắc chắn đủ đấy. Tớ bảo bọn họ chiều nay đến sớm chút, giúp cậu một tay. Tớ lo việc đưa Cố Ly qua đây.”

“Không được, không được, không được.” Đường Uyển Như lắc đầu lia lịa giống như trống bỏi.

Sau đó, tôi bám riết lấy Đường Uyển Như suốt nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng, nó cũng đồng ý. Nhưng cái giá phải trả là tôi giúp nó tìm được một tấm ảnh chụp Cung Minh đang mặc quần bơi tam giác có ký tên của anh ta. Tôi đã đồng ý ngay tắp lự, nhưng trong lòng đang nghĩ, việc này chẳng khác gì bảo Lord Voldemort múa Ương Ca của Trung Quốc, thật là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Suốt dọc đường, tôi gọi điện thoại cho Neil, cho Cố Nguyên, cho Cố Hoài, nói cho họ biết địa điểm họp mặt vào buổi chiều.

Đợi đến khi tôi đến được bệnh viện, Cố Ly và Nam Tương đã đứng trước cửa bệnh viện chờ tôi.

Cố Ly đã lại khôi phục lại dáng vẻ như chú sóc vàng của nó, chân bước trên đôi giày cao gót tựa compa, toàn thân gói trong chiếc váy liền thân bó sát màu đen, cặp kính râm trên mặt nó thật quá to, trông như nó vừa mới ăn trộm kính bảo vệ của công nhân hàn xì để đeo lên mặt vậy.

Nó vừa chống nạnh, vừa nói với tôi bằng cái giọng kỳ dị: “Lâm Tiêu, cậu có nhân tính hay không vậy? Cậu có thấy ai đi đón bệnh nhân ra viện mà còn trễ hơn cả bệnh nhân không? Hôm nay xem như cậu gặp may, tớ không

https://thuviensach.vn

thèm mắng cậu, bác sĩ nói với tớ, vết thương của tớ còn chưa lành hoàn toàn, chỉ cần hơi lớn tiếng hoặc hít thở mạnh, đều có thể chảy máu ào ạt…”

Tôi gấp rút đưa nó và Nam Tương nhét vào trong taxi.

Xe vừa mới chạy đến đường Uy Hải thì điện thoại của tôi vang lên. Tôi móc di động ra, tên của Cung Minh đang nhấp nháy trên màn hình di động.

Tôi nhận cuộc gọi trong giây lát, rồi bỏ điện thoại xuống, bảo tài xế cho xe tấp vào lề đường.

Tôi quay đầu nhìn gương mặt mê hoặc của Cố Ly, nói: “Cậu và Nam Tương đi trước đi. Tớ phải về công ty một chuyến. Cung Minh về rồi.”

Cố Ly nhíu mày: “Tớ vốn dĩ sức khỏe yếu ớt, không muốn đến nhà Đường Uyển Như để phát điên. Là cậu bảo phải đi, giờ thì tốt rồi, chính cậu lại đánh bài chuồn.”

Tôi lắc lắc đầu, vừa mở cửa xe, vừa nói: “Tớ không chuồn. Tớ chỉ đi ra đây một lát, rồi sẽ qua đó. Tớ đảm bảo với Cố triệu phú.”

“M.E” cuối tuần ngoài người gác cổng và bảo vệ ra, chẳng còn ai khác. Tôi móc thẻ an ninh ra, mở cửa chính của công ty.

Trong khoảng thời gian nửa tháng khi Cung Minh đi Italia, tôi gần như đều xin nghỉ phép để ở bên Cố Ly. Chỉ mới nửa tháng chưa đến công ty mà cảm giác như đã rất lâu. Tôi đặt túi xách xuống chỗ mình làm việc, sau đó quay qua gian pha nước, lấy loại cà phê Cung Minh thích uống, pha đầy một bình.

Tôi đẩy cửa căn phòng ra, anh ta đang ngồi bên cửa chớp ban công ngắm khói bụi bốc lên nơi đường chân trời. Đó là bùn cát được vô số máy đóng cọc và cần cẩu hạng nặng bốc lên, thành phố này từng giây từng phút, đang thay đổi diện mạo của mình, mãi mãi không ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Cung Minh nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu nhìn lại. Anh ta mặc một chiếc áo len lông cừu màu đào mỏng manh, cổ áo khẽ mở, nhưng có thể nhìn thấy thấp thoáng những khối cơ trên ngực anh ta. Tay áo xắn nhẹ lên đến cùi chỏ, trên những bó cơ cuồn cuộn ở cẳng tay, lông măng mềm mại hiện lên óng ánh như vụn kim cương dưới ánh mặt trời. Anh ta lúc nào trông cũng quyến rũ như vậy – giống như một câu đố.

“Chắc cô cũng đã biết hết rồi nhỉ?” Anh ta nhìn tôi, rồi bất ngờ mở miệng hỏi một câu như vậy. Giọng nói của anh ta vẫn mang một sự thu hút khiến người ta mê loạn, rất lạnh lùng, nhưng lại đầy cuồng nhiệt.

Tôi gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu. Tôi đặt cà phê trên bàn làm việc của anh ta.

“Thực ra tôi chỉ muốn nói với cô chuyện của Sùng Quang. Còn những chuyện khác, tôi không quan tâm, cũng không quan trọng.” Anh ta chuyển ánh mắt lại trở về phía ngoài cửa sổ, để lại cho tôi một nửa gương mặt anh tuấn vô cùng, lông mày rậm rạp trên cung mày, đổ bóng đen sẫm. Trên cằm có một chòm râu màu xanh, trông anh ta càng già dặn hơn trước đây.

Tôi đứng cúi đầu, chẳng nói gì.

“Mức độ Sùng Quang tham gia vào kế hoạch này, vô cùng vô cùng thấp. Cậu ta thậm chí còn không biết mối quan hệ giữa Cung Huân cha tôi và Cố Diên Thịnh cha Cố Ly. Cho nên, cậu ta cũng hoàn toàn không biết Cố Ly đang vướng vào việc này. Khi cha tôi yêu cầu cậu ta giả vờ hy sinh tính mạng và tồn tại với một cuộc đời hoàn toàn mới, cũng chỉ nói cho cậu ấy biết, công ty đã đối mặt với vấn đề rất lớn, cần phải có một người gánh tội. Mà chứng ung thư của cậu ta, vừa hay trở thành một lý lẽ thuyết phục nhất, một cái chết không ai nghi ngờ. Lâm Tiêu, có thể cô không rõ chúng tôi sinh ra trong một gia đình thế nào, tôi chỉ có thể nói, bất cứ yêu cầu nào của Cung Huân, chúng tôi xưa nay đều chỉ có tuân lệnh, không thể chống lại.” Cung Minh quay đầu lại nhìn tôi, lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự ấm áp

https://thuviensach.vn

trong ánh mắt của anh ta, “Cho nên Sùng Quang thật sự là người rất đơn giản, đôi tay của cậu ta sạch hơn bất cứ ai. Cho nên, cô không cần vì chuyện này, mà có điều oán hận với cậu ấy. Cậu ấy bay trễ hơn tôi một chuyến, ngày mai sẽ về đến Thượng Hải. Cậu ấy nhất định sẽ lập tức tìm cô, tôi nói những chuyện này với cô, chính là hy vọng cô có thể đối xử với cậu ấy một cách bình tĩnh, nghe cậu ấy giải thích, đừng nên dằn vặt cậu ta. Tôi có thể thấy, cậu ta thật lòng rất yêu cô.”

Tôi tùy tiện gật đầu, mặt mày ửng đỏ.

“Tôi chỉ có một người em trai này, cô phải đối xử tốt với nó.” Cung Minh bất chợt nhe răng, mỉm cười với tôi, nụ cười giống như ánh trời chiều sau lưng anh ta, có một vẻ đẹp khiến người ta muốn rơi lệ, “Xong rồi đấy, cô mau về nghỉ cuối tuần đi. Tôi đợi ở đây một lát, rồi về sau.”

Tôi gật gật đầu, rồi quay người đi. Tôi bước được vài bước, thì nhớ đến điều gì đó, lại quay người lại nhìn Cung Minh: “Anh Cung à, chúng tôi có một cuộc họp mặt nho nhỏ, đều là những người anh biết, nếu có thể… anh tham gia với chúng tôi nhé?”

“À à, không được rồi. Những chỗ đông người quá, tôi không quen. Tôi sợ ồn ào.” Cung Minh suy nghĩ, rồi lại nói, “có điều tôi có thể bảo tài xế lái xe đưa cô đi. Vừa đúng lúc tôi cũng phải về nhà rồi.”

Tôi và Cung Minh đứng bên đường đợi tài xế lấy xe từ dưới gara lên.

Lúc này, điện thoại của tôi vang lên, tôi nghe máy, giọng của Đường Uyển Như nghe như đang làm chuyện mờ ám: “Lâm Tiêu, tớ nói cho cậu biết, trong nhà tớ có một vị khách thần bí. Cậu đoán xem là ai?”

Tôi chẳng muốn đoán: “Tớ tắt máy đây.”

“Đừng đừng đừng,” Đường Uyển Như ở đầu bên kia khẩn khoản, “Lâm Tiêu, tớ nói với cậu đây, là Sùng Quang! Có điều lúc này, anh ta đang ngủ

https://thuviensach.vn

trên giường của tớ. Anh ta nói là anh ta đã đổi chuyến bay sớm nhất về đây, lúc này không chịu nổi lệch múi giờ, nên chợp mắt trước một lát, đợi cậu về thì gọi anh ta. Anh ta nói anh ta vừa gọi cho cậu suốt, mà chẳng thấy cậu bắt máy. Cho nên anh ta đã gọi cho Cố Ly, nghe nói chúng tớ ở đây, nên anh ta đã xách cả hành lý đến đây… Lâm Tiêu, tớ nói với cậu, lần đầu tiên tớ thấy có người đã ngồi mười mấy tiếng trên máy bay, đầu bù tóc rối, toàn thân nhếch nhác, mà vẫn bảnh trai như vậy, dáng vẻ ngủ say của anh ta ôi thôi quyến rũ làm sao, đôi mi mắt đang run rẩy ấy của anh ta ấy mà…”

Tôi không thể không tắt máy. Tôi chẳng thể nào bình tĩnh nghe Đường Uyển Như dùng cái giọng điệu dung tục như vậy bàn luận về bạn trai mình. Huống hồ, lúc này Sùng Quang còn đang nằm trên giường của nó. Tôi thật lòng hoài nghi nó có thể cả tháng tới sẽ không thay ga giường.

Ngồi trên xe, tôi mở tin nhắn của Đường Uyển Như gửi cho tôi, đọc địa chỉ theo tin nhắn cho tài xế nghe: “Bác tài, phiền ông đưa tôi đến số 1 ngõ 707 đường Giao Châu, kế bên đường Dư Đào, là một tòa chung cư giáo viên. Cảm phiền ông nhé bác tài.”

Nói thực, tôi rất ít khi ngồi cùng với Cung Minh trên ghế sau của xe anh ta. Tuy vô số lần tôi từng nhân khi Cung Minh không đi cùng xe đã cuốn chăn nằm ngủ, thậm chí ăn bánh khô trên ghế sau rộng thênh của xe anh ta. Nhưng thật sự ngồi vai kề vai cùng anh ta trong thinh lặng như thế này, thì vẫn rất hiếm có. Tốc độ xe chạy vô cùng nhanh, nhưng cảm giác lại giống như đang đứng im, hoàn toàn chẳng có cảm giác lắc lư gì cả. Cửa kính đóng kín mít, dòng xe lũ lượt bên ngoài cửa sổ như cách ly phía sau sự yên tĩnh ấy. Trong không gian chật hẹp đều là mùi hương trên cơ thể của Cung Minh, một thứ mùi lạnh thấu xương giống như nước biển trào dâng.

Di động của tôi chợt bối rối vang lên trong sự tĩnh lặng như vậy, tôi vội bật lên nghe, Neil lu loa trong di động: “Lâm Tiêu, khi nào chị đến hả, mọi người đều đến cả rồi, chỉ đợi có chị thôi! Cố Ly nói bác sĩ của chị ấy nói với chị ấy, sau phẫu thuật chị ấy không được đợi ai quá mười phút, nếu

https://thuviensach.vn

không thì trong khoang bụng rất dễ mọc ra một cái tử cung nữa... ha ha ha, đúng rồi, Lâm Tiêu, người đàn ông của chị lúc này có thể đã cởi quần áo nằm ngủ trên giường của Đường Uyển Như đấy, nếu mà chị còn không đến… nếu mà như vậy, sớm muộn gì cũng bị Đường Uyển Như ra tay, chi bằng cho em mượn trước một chút nhé… há há…”

Sau tiếng cười quái dị của hắn vang lên mấy tiếng, thì giống như đã bay xa, rồi lại vang mấy tiếng la hét, sau đó là tiếng bát đĩa vỡ, trong ống nghe là một mớ tạp âm, tôi có thể nghe thấy tiếng the thé chói tai của Đường Uyển Như, rất rõ ràng, Neil đã bị Đường Uyển Như đánh. Tôi vừa định nói, thì điện thoại đã ngắt. Đến khi tôi gọi lại, thì lại chẳng có tín hiệu.

Tôi quay đầu qua, bối rối nhún nhún vai tỏ ý xin lỗi với Cung Minh.

Cung Minh cười nhạt một tiếng, hoàn toàn không để ý đến chuyện của tôi. Anh ta cầm lấy cái điều khiển từ xa trong tay, tùy ý điều chỉnh tần số radio trên xe. Một giọng nói đầy sức quyến rũ từ loa bay ra: “Thưa quý vị thính giả thân mến, hôm nay là ngày 15 tháng 11 năm 2010. Chào mừng các bạn đón nghe chương trình Ngày này trong lịch sử. Ngày nào vào năm 1988, cũng tức là ngày 15 tháng 11, Liên Xô lần đầu tiên phóng tàu vũ trụ con thoi cỡ lớn mang tên “Buran”[1] vào không gian…”

[1] Nghĩa tiếng Việt là “Bão tuyết”.

Trong khoang xe vang vọng sóng điện của radio, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính, chiếu ấm áp vào bên trong.

Đột nhiên tôi có một thứ cảm giác hạnh phúc như hồi nhỏ mỗi sáng chủ nhật thức giấc, ngửi thấy mùi vị của thức ăn, nghe thấy tiếng phát thanh trong radio.

“Thưa cô đầu đường khúc cua trước mặt là đến rồi.” Tài xế lễ độ nói cho tôi biết.

https://thuviensach.vn

Tôi ngẩng đầu lên, phía đường chân trời, một vầng mặt trời đỏ rực phản chiếu lên bầu trời tạo thành một vùng ráng chiều rực rỡ. Thượng Hải mọi năm bầu trời lúc này thường xám xịt, rất ít khi có thể thấy được những áng mây vàng rực đẹp đến như vậy.

Tôi quay đầu qua nhìn Cung Minh, đôi mắt của anh ta trong ráng chiều rực rỡ, vẫn đang phủ trong một lớp bóng mờ tựa như một câu đố. Ánh mắt của anh ta đang buông xuống, trông như một thiên sứ thờ ơ trong tranh sơn dầu.

Tôi trông thấy một nếp nhăn không dễ nhìn thấy nơi khóe mắt ấy. Mấy năm nay, anh ta cũng đã già.

Tôi chợt cảm thấy, anh ta cô độc hơn bất kỳ ai.

Xe rẽ qua giao lộ thì dừng lại. Tôi và Cung Minh ngẩng đầu lên, thấy trước mặt dòng xe đã chắn kín. Rất nhiều xe đang chen chúc nhau không ngừng ấn còi. Ráng chiều ở phía xa xa càng thêm rực rỡ, thứ ánh sáng mê ảo này rọi hồng cả con phố, giống như Thượng đế cầm một thùng thuốc nhuộm màu hồng cực lớn đổ ụp lên cả con phố vậy.

Tôi và Cung Minh mở cửa xe bước xuống, nhìn quanh trước mặt.

Sau vài phút quan sát, tôi đột nhiên thét lên một cách rồ dại, rồi lao nhanh về phía trước.

Cung Minh níu chặt tay tôi, bóp siết lấy cổ tay tôi tạo thành một vệt thâm bầm.

Tôi ngồi bệt ra đất, đầu gối lết rách một đường dài rướm máu.

Khi tôi quay về Thượng Hải một lần nữa, vừa hay một năm đã trôi qua.

https://thuviensach.vn

Lần này, tôi tự lái xe chạy qua con đường hồi đó. Ráng chiều rực rỡ đã biến mất. Những tòa nhà đen như mực lúc này vẫn còn đang bao bọc bằng những giàn giáo màu xanh, nó đứng sừng sững đơn độc trong màn đêm Thượng Hải, trông giống như một tấm bia cực lớn.

Bên đường có một vài bông cúc non màu trắng mà người đi đường bỏ lại, cánh hoa mong manh bị gió thổi tung lên, rải đầy trên đất.

Tôi dừng ở giao lộ hồi đó, đổ rạp người trên vô lăng. Trên cổ tay vẫn lưu lại cảm giác ê đau nhoi nhói rõ rệt mà Cung Minh đã lưu lại cho tôi hôm đó.

Sau này, tôi thường xuyên mơ thấy cùng một giấc mơ.

Trong mơ chúng tôi vẫn ở trong ký túc xá đại học. Ngoài cửa sổ ánh mặt trời trong trẻo của ban mai, cả ký túc xá bao trùm trong một vùng ánh sáng tinh khiết bồng bềnh êm ái. Cố Ly đang đứng trước máy nước uống đổ ra những thứ thức uống kỳ dị mà nó vừa thu thập về, nó pha thành một bình chứa thứ gì đó màu xanh lục, lúc này đang rót vào bốn tách với ánh mắt sáng ngời, chuẩn bị cầm đưa cho chúng tôi thưởng thức.

Còn Đường Uyển Như thì ngồi trên ghế sofa mà mồ hôi ra như tắm, cố sức vặn nắp của chiếc bình đựng nước uống thể thao.

Còn tôi và Nam Tương thì đầu tựa đầu, mặc áo ngủ chen mình trên ghế sofa thì thầm to nhỏ với nhau, không biết là vì chuyện gì, mà cười khúc kha khúc khích không dừng, chúng tôi đều vẫn như đang ở tuổi hai mươi, gò má vẫn sáng bóng, hệt như thiếu nữ.

Mái tóc của hai chúng tôi vừa đen vừa bóng, thướt tha mềm mại rủ xuống, quấn quýt lấy nhau, như không thể nào chia tách.

Thượng Hải

https://thuviensach.vn

Ngày 14 tháng 11 năm 2012.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Tiểu thời đại 1.0

- Mục lục
- Chương 1A
- Chương 1B
- Chương 2A
- Chương 2B
- Chương 3A
- Chương 3B
- Chương 4A
- Chương 4B
- Chương 5A
- Chương 5B
- Chương 6A
- Chương 6B
- Chương 6C
- Chương 7A
- Chương 7B
- Chương 7C
- Chương 8A
- Chương 8B
- Chương 8C
- Chương 9A
- Chương 9B
- Chương 9C
- Chương 10A
- Chương 10B
- Chương 10C
- Chương 11A

https://thuviensach.vn

Chương 11B
Chương 12A
Chương 12B
Chương 13A
Chương 13B
Chương 14A
Chương 14B
Chương 15A
Chương 15B
Chương 16A
Chương 16B End
Tiểu thời đại 2.0
Mục lục
Chương 1 Phần 1
Chương 1 Phần 2
Chương 1 Phần 3
Chương 2 Phần 1
Chương 2 Phần 2
Chương 2 Phần 3
Chương 3 Phần 1
Chương 3 Phần 2
Chương 3 Phần 3
Chương 4 Phần 1
Chương 4 Phần 2
Chương 4 Phần 3
Chương 4 Phần 4
Chương 5 Phần 1
Chương 5 Phần 2
Chương 5 Phần 3
Chương 6 Phần 1
Chương 6 Phần 2
Chương 6 Phần 3

https://thuviensach.vn

Chương 7 Phần 1
Chương 7 Phần 2
Chương 7 Phần 3
Chương 8 Phần 1
Chương 8 Phần 2
Chương 8 Phần 3
Chương 9 Phần 1
Chương 9 Phần 2
Chương 9 Phần 3
Chương 10 Phần 1
Chương 10 Phần 2
Chương 11 Phần 1
Chương 11 Phần 2
Chương 12 Phần 1
Chương 12 Phần 2
Chương 12 Phần 3 (Hết)
Tiểu Thời Đại 3.0
Mục lục
Chương 1: Mở Đầu
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14

https://thuviensach.vn

Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23

https://thuviensach.vn